

Учителя Беинса Дуно

СВЕЩЕНИ МЕТОДИ

том III

ОКУЛТНО ПЕЕНЕ И ГОВОРЕНЕ

*Един от Великите Божествени Методи за тониране; лечение;
превръщане на отрицателните енергии в положителни;
вносяне на хармония между нас
и средство за постигане на Божественото*

Автор: Беинса Дуно (Петър Дънов)
Съставител: Калин Кирилов

Първото правило: човек трябва да пее!

Синове на Възкресението – 29 януари 1928 г., Неделни беседи, София

Правило 1: **Като станеш сутрин, пей с чувство**; ако мислиш нещо, мисълта ти да има съдържание; ако кажеш нещо, да има смисъл в думите ти.

Излязоха и завтекоха се – 8 януари 1920 г.

Правило 2: Друго правило против дразненето, което имате. Ще употребявате пеенето, за да се тонирате, по следния начин: **щом се раздразните, ще изпеете до, ми, сол, до. Ще ги изпеете десет пъти.** Те са основните тонове.

[...] *До, ми, сол, до* – ще свърши работата.

Методи за укрепване на волята / Сила на волята – 8 март 1922 г.

Правило 3: На първо време всяка сутрин най-даровитите от вас ще отделяте за музика 1 час; ...ще отделят за музика 1 час, сутрин или вечер; може сутрин да вземат половин час и вечер половин час, дори цял час. Онези – средните, ще се занимават половин час, а другите – 15 минути.

Ще се упражнявате най-малко 15 минути да пеете.

Влияние на музиката, пеенето и движенията – 15 октомври 1922 г.

Правило 4: **По Любов ще пееш, ще се наслаждаваш и в тази музика ще има творчество.**

Влиянието на електричеството – 29 октомври 1922 г. ¶

Правило 5: Ако имате разположение и можете по Любов да пеете – пейте; ако нямате разположение и не можете да пеете по Любов – не пейте!

Влиянието на електричеството – 29 октомври 1922 г.

Правило 6: Едно от правилата на окултната музика: **когато направите една погрешка, не се смущавайте!**

Направим една погрешка, ще кажем в ума си: „Ще я поправим”. Направим втора: „Ще я поправим”. „Ще я поправим, ще я поправим”, докато най-последно се научим да пеем. Тъй е!

¶ *Музиката – средство за концентриране – 17 декември 1922 г.*

Правило 7: То е за ангелите: **певецът трябва да бъде девствен!**

[...] Важно правило за музиканта: онзи, който иска да пее, непременно трябва да бъде девствен – чист. (§101)

Смисълът на противоречието – 19 март 1923 г.

Правило 8: **За своята любов не говорете никога нищо!**

Когато човек говори за Любовта си, той се поставя на неправилна основа.

Родените – 2 ноември 1924 г.

Правило 9: **Не всичко, което се говори, трябва да разбирате.** Щом не разбирате нещо, това показва, че то не е за вас.

Неразбраното – 10 декември 1924 г.

Правило 10: **Щом говорите с някого, трябва да спазвате известно разстояние между него и вас и никога да не нарушавате това правило.**

Двата полюса – 6 октомври 1926 г.

Правило 11 (*с Формула*): Сега ще ви дам следното алхимическо правило:

Десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: **“Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед, що звънги, или кимвал, що дрънка”.** (I Коринтяни 13:1)

Ако говоря – 24 октомври 1926 г.

Правило 12: За да не се обезсърчавате, когато пеете, пазете следното правило: **Никога не се стремете да предадете съвършено чист тон.** (§267)

Вероятности и възможности – 30 ноември 1927 г., Общ окултен клас, София

Правило 13: Ще ви дам едно правило за живота, което трябва всякога да спазвате. То е следното: **не говорете много!** (§514)

Правила за живота – 2 октомври 1932 г., Утринно слово, София

Правило 14: **Като пееш, да знаеш за кого пееш!** Следователно може да стане добър певец само онзи, който знае за кого пее. (§541)

Божествен импулс – 5 февруари 1933 г., Утринно слово, София

Правило 15: **Никога не говорете неща неверни, истинността на които не сте проверили.** (§547)

Принципи, закони, сили и форми – 8 март 1933 г., Общ окултен клас, София

Правило 16: **Всяко музикално упражнение да съвпада с ударението на думите.** Понякога ударението на думите не съвпада с мисълта. Където няма съвпадение, там отсъства всякаква музикалност.

Общи и частни положения – 17 март 1933 г., Младежки окултен клас, София

Правило 17: **Не говори, докато не си обмислил това, което ще кажеш. Не говори, докато не си почувствал това, което ще кажеш.**

Ако говориш, преди да си мислил и чувствал, ще приличаш на пукната стомна. (§558)

Живите линии – 10 май 1933 г., Общ окултен клас, София

Правило 18: Казвам: **когато някой ви обиди, не се оплаквайте на другите, не разнасяйте калта във от**

вас. Обидата е кал, която всеки сам трябва да изчисти. **Някой ти ударил две плесници – не говори на никого за това.**

Обикновена и необикновена мисъл – 28 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

Правило 19: Когато отидеш да говориш при един човек, сложи дясната си ръка върху сърцето. Щом се измени пулсът ти, нищо не му говори. Щом не се изменя пулсът на сърцето – говори. Някой казва: „Като видях този човек, разтупа ми се сърцето“. Като ви се разтупа сърцето, вие знаете какво трябва да правите.

[...] Но някой път ще туриш ръката си върху сърцето си и ще се молиш. И щом се разтупка сърцето ти много, престани да се молиш. Господ ти казва: „Чух те!“.

Законът на молитвата – 10 декември 1933 г., Утринно слово, София

Правило 20: Вслушвайте се в каквото и да е шум – има ли нещо музикално. При всяко едно движение, при всеки един звук – вслушвайте се! През празното (свободно) време вие може да си създадете един хубав навик. Аз обръщам вниманието ви на този музикален свят. (§638)

Естествено разположение – 21 декември 1934 г., Младежки окултен клас, София

Правило 21: Всяка песен, която обичате, може да я пеете добре.

Организиране – 27 март 1936 г., Младежки окултен клас, София

Правило 22: Пази следните правила: Зимно време не пий студена вода! Не пей в студена стая! Когато не си разположен, не пей; не пей и пред хора, които не обичат музика. Ако искаш да пееш, пей тихо, само за себе си. В това се крие благо на човека.

Най-голямото изкуство – 3 декември, 1943 г., Младежки окултен клас, София

Правило с Формула: Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчнотии в живота. Нападне ли ви някаква неприятна мисъл или чувство, попейте им или им посвирете и наблюдавайте какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго, освен една странстваща душа, която е грешила на Земята, та не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: „**Не бой се, и твоята работа ще се уреди!**“.

Новата земя – 13 февруари 1927 г.

Закон: Пеенето е един закон. Докато пеем – добре сме, престанем ли да пеем, ние се демагнетизираме.(§90)

Значение на гласните при окултното пеене – 10 декември 1922 г.

Закон: В музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се пресича. Ето защо, когато пееш, вниманието ти никога не трябва да се отвлича от никакъв предмет. Този закон е същият и при молитвата. (§145)

Правилно пение – 28 януари 1925 г.

Закон: Не само на млади години, но и 120-годишни да сте, пак играйте и пейте! Такъв е Божественият закон. (§222)

Новата земя – 13 февруари 1927 г.

Закон: Ако си ученик, ще бъдеш глух за укорите и за похвалите. Ученикът знае, че който говори добре за хората, повдига себе си, който говори лошо, сам се понижавя. Прилагайте този закон, без да се смущавате. Ако го прилагате, всичките ви мъчнотии и страдания ще изчезнат. Това е един от Великите закони на живота. (§475)

Законът и Любовта / Противоположности на живота – 13 януари 1932 г., Общ окултен клас, София

Закон: Свободни сте да говорите всичко, но за всяка празна дума ще давате отчет!

Време и пространство – 20 ноември 1932 г., Утринно слово, София

Закон: Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не пееш; не може да бъдеш учен човек, ако не пееш; не може да бъдеш любящ човек, ако не пееш. Това е Закон, който е проверен в живота.

Захее, слез скоро – 24 ноември 1935 г., Неделни беседи, София

Закон: Там, където има любов и знание, всякога има пеене. Пеенето е израз на Любовта, на Знанието, на Мъдростта. Следователно, пейте на Любовта. *Придобиване на енергия – 31 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София*

Законът в музиката е: Ти никога не може да предадеш туй, което не знаеш. Никога не може един човек да предаде да пее, ако не обича пее.

Възлюбете Господа! – 27 юни 1937 г., Неделни беседи, София

Относно Законите: Онзи певец, който вярва в законите и ги прилага, той може да подобри своето пение.

Навреме – 2 септември 1936 г., Общ окултен клас, София

Принцип на правилно пеене:

Правилното пеене седи в това: **мисълта ти трябва да бъде чиста! Не можете да пеете правилно, ако ми-**

сълта ви не е чиста. Тогава тонът не може да бъде плътен.

Трите връзки – 11 декември 1935 г., Общ окултен клас, София

Дефиниция: **Пеенето е форма, която изменя енергиите и дава нова насока.** (§570)

Обикновена и необикновена мисъл – 28 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

Определение: **Който пее е силен човек, който не пее е слаб човек!** Аз така определям.

Закон за музиката – 29 декември 1933 г., Младежки окултен клас

Конкретен певчески метод за въздействие върху различни състояния:

Като ви дойде някоя болест, пейте, тананикайте за себе си – изпейте тона **до** 50 пъти. Ако сте анемичен, мързелив или ленив – изпейте тона **ре** 99 пъти; ако не обичате да мислите, изпейте тона **ми** 80 пъти; ако сте малко разсеян, разточителен, не обичате материалните работи, изпейте тона **фа** 75 пъти; ако не обичате правото, изпейте тона **сол** 101 пъти; ако не обичате изкуството и художеството, изпейте тона **ла** 110 пъти; ако не сте религиозни, не сте набожни, а искате да станете такива, изпейте тона **си** 150 пъти. [...] Има едно съчетание в тези тонове. Първо ще се пеят в тактове. Трябва да се знае какви ще бъдат интервалите между едните и другите тонове. После трябва да се знаят цели тонове ли ще се пеят, или половинки, четвъртинки, осминки и т.н. [...] Ако вие прилагате всякога музиката така основно, ще имате възможност да се лекувате може би 75 пъти повече, отколкото сега, ако не сте разположени музикално.

И отиде, та се представи – 10 март 1935 г., Неделни беседи, София

1. Условие: **Без музика не може да бъдете ученици на Школата и то тъй, доста добри ученици.** И първото нещо, първият изпит по музика ще дадем и там може да пропаднете. Първият изпит в Школата е музиката!

Влиянието на музиката – 22 юни 1922 г.

2. Условие: Като излезе на сцената, музикантът трябва да е изпълнен с мисълта, че в свиренето си има идея, която той добре разбира. Второто е, че в него трябва да има силно желание да даде музикални образи в свиренето си, и най-после – да има изпълнение. Той трябва да владее и ръката си. (§147)

Равностранният триъгълник – 11 март 1925 г.

3. Условие: За да стане певец, човек трябва да има добре развит ларинкс, да има любов към пеенето и добър учител.

Методи за самовъзпитание – 6 февруари 1931 г., Младежки окултен клас, София

Мярка за пеенето: **всеки тон трябва да има сила, усет, трябва да има мисъл в него; мисълта е височният идеал, към който да върви.**

Сила, усет, мисъл – 22 декември 1939 г., Младежки окултен клас, София

1. Формула: кажи „**Моят глас ще бъде добър**”.

Изтълкувай ни тази притча – 26 август 1922 г.

2. Формула: „**Аз съм мобилизиран в Божествената музика и не мога да пея другояче, освен по всичките правила на Божествената музика**“.

Окултна музика – 22 октомври 1922 г.

3. Формула: „**Когато са създавали световите, ангелите са пели. И до днес те пеят. Понеже работя върху себе си, и аз ще пея**”.

Забелязано е, че ако човек пее, работите му се нареждат по-добре, отколкото без пеене. Ако домакинята пее, когато готви, тъче или меси хляб, работата ѝ ще върви добре. Пеенето внася подтик в човека, събужда енергиите му, прави го активен.

Свобода на съзнанието – 10 юни 1931 г., Общ окултен клас, София

4. Формула: Преди да се разгневиш и караш, кажи си: „**Ще почакам малко, докато се успокоя**”. Дай естествено положение на устата си, усмихни се и тогава говори.

Вътрешни опити – 28 декември 1932 г., Общ окултен клас, София

5. Формула: Щом пеете, всякога ще си турите мисълта: „**Ще изпълня това упражнение по всичките правила. Мога да го изпълня добре**”. Туриш ли си тази мисъл, ще го изпълниш. Тъй ще работите, но ще се стремите да взимате тоновете ясно.

Музиката – средство за концентриране – 17 декември 1922 г.

6. Формула: Ще се спреш в своите мускули, ще пипнеш гърлото. Като опипаш, ще благодариш на Господа, ще кажеш: „**Благодаря Ти Господи, за онова, което си ми дал тук (Учителят посочва гърлото), помогни ми сега, за да може да се развие гласът ми, да стане музикален**”.

Плосък и объл говор – 17 март 1937 г., Общ окултен клас, София

Формула против самоубийство*: „Някой се отчаял от живота, иска да се самоубие. Преди да пристъпи към реализиране на това си желание, нека изпее една песен за последен път. Щом изпее песента, ще си каже: „**Ще поживея още малко**”. Откаже ли се от това желание, всички мрачни мисли ще го напуснат и той ще изтрезнее”. (§232)

Раб и син – 17. 04. 1927г.

Молитва: Ще се помолиш на душата си и ще ѝ кажеш: „**Моля ти се, влез в гърлото ми, да чуя твоя сладък глас, че да се науча и аз да пея**“.

Двама ще пеете тогава – ти и душата ти – и ще видиш какъв глас ще излезе от теб, какъв певец ще станеш! В това седи силата на певица. (§135)

Забравените неща – 12 ноември 1924 г.

Опит: Някой път ти е мъчно – пей гамата. Ако пееш гамата наблюдавай къде ще се смени състоянието ти. Научно ще правите опити. Ако при обикновената гама не можете, тогава започнете да пеете *до* – два пъти, *ре* – два пъти и т.н., ако не се смени, пак почнете по три пъти да пеете всеки тон. Вие ще кажете: „Сега ще седнем да се занимаваме с това“. Ако не пееш, [за] 24 часа ще разрешаваш един въпрос – главата ще те боли, сърцето ти ще се пука, а с пеене работата по-лесно се разрешава. С пеене в 10 – 15 минути ще се уреди работата, а без пеене – 24 часа трябва да чакате, за да се смени състоянието ви.

Нищо и нещо – 16 януари 1942 г., Младежки окултен клас, София

1. Упражнение:

Сутрин ще изпеете гамата по три пъти. Туй упражнение ще правите две седмици наред всеки ден, сутрин и вечер, преди да си лягате.

Наблюдението, което трябва да правите е при взимането на гамата.

Влиянието на музиката – 22 юни 1922 г.

2. Упражнение:

Учителя пее. Всички пеят песента с *a – o – y*; при следните движения: **а** – ръцете на гърдите, **у** – ръцете на ушите, **о** – ръцете на очите при веждите, **а** – ръцете на гърдите, **у** – ръцете на ушите, **о** – ръцете на очите.

Музика, работа и пост – 21 август 1922 г.

3. Упражнение:

Ще имаме окултното упражнение с буквата *A*.

Упражнението се изпява със следните движения: дясната ръка – простряна под наклон, после се завърта напред, като образува кръг над главата. Сега поемете въздух и тогава ще пеем. Двете ръце прострени напред, после поставени горе над главата, с допрени пръсти. Двете ръце настрани, после над главата и обливане. Туй е един метод за възпитание на децата в бъдещата Школа. Когато се учи музика, учителите ще възпитават децата по този метод най-малко половин час. Някои от учителите могат да употребят този метод с учениците си. Като влезеш при децата, не започвай изведнъж да ги учиш, но около 10 – 15 минути направи едно упражнение, за да се хармонизира съзнанието им под влиянието на музиката. (§71)

Работа за новия живот – 22 август 1922 г.

4. Упражнение: Сега може да имате упражнението *си-му-ту-си*, може да вземете тия 4 слога (*срички*) и да се упражнявате върху тях. Запомните ли ги? Тонове са: *сол, си, ре, сол – си-му-ту-си*. Ако пеете с обикновените тонове *сол, си, ре, сол*, те нямат окултно значение, а със звуковете *си-му-ту-си* има друго значение.

[...] Извадете часовника си и вземете да повтаряте упражнението *си-му-ту-си* (*Учителят пее съвсем тихо*) и вижте след колко минути ще се измени настроението ви. Някой път трябва да се измени настроението ви, а понякога – не трябва. (§81)

Окултна музика – 22 октомври 1922 г.

5. Упражнение: Сутрин, като станете, ще изпеете изведнъж *ха, ха, ха* с повишение и после *ха, ха, ха* с понижение, колкото пъти можете да го вземете с гласа си. С усилване на тона може да се вземе десет пъти. Туй упражнение е същевременно и за дишането, но тихо го пейте, защото ако пеете много силно, ще развалите гласа си. (§89)

Окултна музика – 3 декември 1922 г.

6. Упражнение: **МИР** – (виж §111, §113)

Школата и развитието на ученика – 26 декември 1923 г.

7. Упражнение: Ще ви дам едно упражнение. Ще го правите цяла седмица, сутрин и вечер по 10 пъти. Ще наблюдавате какви резултати ще се произведат в ръката ви или в целия организъм.

Ръката се разделя на три части: I – от рамото до лакътя; II – от лакътя до китката; и III – от китката до върха на пръстите. С лявата ръка теглим паса (*движение*) върху дясната от началото рамото; докато минаваме първата част, пеем *У-у...*, през втората: *А-а...*, третата – *И-и...*, и то в акорда (фиг. 24.1).

У-у (I част) – упражнение на волята – физическият свят.

А-а (II част) – упражнение на сърцето, чувствата – Духовният свят.

И-и (III част) – упражнение на ума – Божествения свят.

Ще спазите тоновете. (Бел. съст. – тоновете са: си, ми, си)

Фиг. 24.1

Реализиране на желанията / Щастието – 13 март 1927 г.

8. Упражнение: Ръцете се поставят на гърдите, с допсени пръсти (с дланите навътре), като пеете тона до (долно); разтваряне ръцете настрани – пеете тона ре; ръцете горе, със събрани пръсти при върха – пеете тона ми; ръцете напред – фа; ръцете долу – сол; ръцете нагоре – ла; ръцете – настрани – си; ръцете горе, с допсени върхове на пръстите – до (горно).

Общи упътвания – 18 май 1927 г.

9. Упражнение: Една седмица ще се упражнявате да пеете по нов начин, за себе си, като предварително се нагласите (*хармонизирате*) с Природата. Ще пеете по три песни на ден: сутрин – песента *В начало бе Слово-то*, на обед – *Бог е Любов* и вечер – *Духът Божи*. След това ще накараме някой да пее, без да се произнасяме как е пял. Той ще пее на глас, а всички ще пеем тихо, вътрешно, за да му пригласяме.

Музикални прояви – 20 май 1931 г., Общ окултен клас, София

10. Упражнение: В продължение на 10 дни правете следното упражнение: като станете от сън, сложете лявата си ръка на лявата страна на челото, където е музикалният център, а дясната ръка – на десния музикален център и започнете да мислите за музиката. Благодарете, че музиката е вложена във вас и можете да пеете.

Свобода на съзнанието – 10 юни 1931 г., Общ окултен клас, София

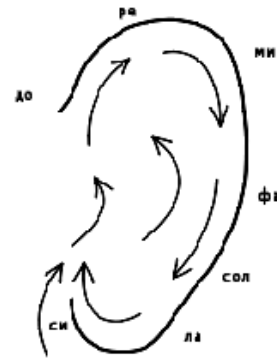
11. Упражнение: Вие понякога искате да пеете. Аз, ако бях професор по пеене, най-първо ще ви каже да пеете така: лявата ръка отзад на кръста с горната част, допряна до гърба; дясната ръка на слънчевия възел с долната част на ръката към тялото; после се сменят ръцете. Тъй ще пеете в стаята. Ще си туриш ръката и ще пееш: ре, сол. (Учителят ги пее. Пее: „Животът е благо“). Аз ценя това Божие благо.

Организиран и неорганизиран живот – 27 януари 1939 г., Младежки окултен клас, София

12. Трябва да знаете как да пеете на ухото. Когато пееш, можеш музикално да погладиш и ухото си. Откъде ще започнеш? Как ще гладиш ухото си? (Учителят изпява гамата с пръстите на лявата ръка, поставени на ушния

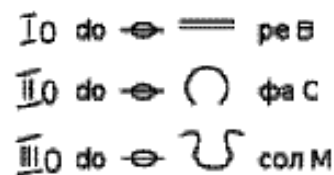
ръб на лявото ухо) Започва се от горния край на ушния ръб и се върви надолу, като се стигне до долния ръб на ухото и после се извива нагоре до средната вътрешна издатина, там е горно до. (фиг. 2)

Нагоре и напред – 21 юни 1939 г., Общ окултен клас, София

Фиг. 2

13. Упражнение: Гамата трябва да пеем с движения. (Учителят кляка и като става пее до с издигане ръцете нагоре. Левият крак напред и ръцете успоредно напред – пее ре. Ръцете настрани и десният крак напред – пее ми. Левият крак напред и ръцете пред гърдите една срещу друга – пее фа. Десният крак напред, отваряне ръцете настрани – пее сол. Ръцете с допсени пръсти горе, левият крак напред – пее ла. Ръцете горе, но малко отворени, не успоредно – пее си. Ръцете долу и десният крак напред – пее до. Изпяхме гамата в движения.) Някой път като не сте разположени, направете едно упражнение. Дето ще се караш с някого, направи туй движение – ще си помогнеш. Дето ще извършиш друга глупост, извърши тази глупост. Ти мислиш, че е глупаво да правиш тия движения. Тази глупост е за предпочитане пред всички други глупости, това е най-малката глупост. По-малка глупост от тази работа няма. (Учителят направи пак упражнението.) Понякога, ако кипнете, направете упражнението. Аз ви казах това упражнение, за да се лекувате, когато не ти върви нещо, пишеш – не върви, правиш нещо – не върви, готов си да кипнеш – направи упражнението. Веднага ще се смени състоянието ти, като пеете тия тонове с движения. Както и да вземеш основият тон, не важи, само да има отношение между тоновете. Отношенията на трептенията да бъдат правилни. [...] Като правите упражнението, да има динамика, да не бъдат ръцете отпуснати. При фа, ръцете правят хубави полукръгове. (Фиг. 3). Вземаш нещо, на свят да го вземеш. Колкото се може повече пространство да обгърнете. Да привлечете Слънцето при себе си.

Фиг. 3

Динамични движения – 6 март 1942 г., Младежки окултен клас, София

14. Упражнение: **Всеки, който иска да даде обем и простор на душата си, трябва да прави упражнения с буквата А.** Звукът *А* е отворен, гласен. (§43)

Беседа за учителите и майките като възпитатели – 19 август 1920 г.

Пословица: „**Говоренето е сребро, а мълчанието – злато**”.

Това не значи, че човек постоянно трябва да мълчи, но намясто да мълчи, намясто да говори.

Общи упътвания – 18 май 1927 г.

Певчески **Метод** за изглаждане на семейни противоречия:

Щом в дома на някое семейство възникне известно противоречие, **мъжът трябва да пее с гласния звук и-и-и; жената – със звука а-а-а, а детето – със звука у-у-у.** Запоят ли и тримата в един глас, всякакво противоречие от този дом ще изчезне. Чрез звука *и* мъжът ще поддържа нормалното състояние на ума си; чрез звука *а* жената ще поддържа нормалното състояние на дихателната система, или на сърцето си, а чрез звука *у* детето ще поддържа нормалното състояние на своята воля. [...] Например буквата *и* е свързана с ума; буквата *а* – със сърцето, а буквата *е* – с волята. Ако си служите с тия три звука при пеенето, вие ще можете да се лекувате с тях. Служете си с буквата *и*, но не я поставяйте в междуметието *их*.

Няма тайно – 13 март 1927 г.

Певчески **Метод** срещу неразположения:

Когато имате голямо неразположение и дойде някой при вас, изпейте звука и-и-и, а след това изговорете думата *Истина*.

Няма тайно – 13 март 1927 г.

Жлъчката се лекува с тона *ла*. (§231)

Една стъпка – 13 април 1927 г.

Ако има някаква повреда в дихателната система, човек ще пее или свири повече такива песни, в които често се повтаря тонът *до*. (§231)

Една стъпка – 13 април 1927 г.

ЦИТАТИ

1. Говорете, възвисете гласа си и възтръбете със силен глас, за да се чуе името Ми.

[...] Слушайте гласа Ми, докато ви подканвам в пътя на Живота.

[...] Ето, скоро ще чуеш Моя глас и ще познаеш, че Аз говоря, Бог Велик и Страшен в Сила и Мощ.

Тайните на Духа / ХИО-ЕЛИ-МЕЛИ-МЕСАИЛ – 1897 г.

2. Станете всинца, възпейте с глас велик и с радост неизказана: „Дойде времето Бог Господ да се яви в Своята Слава, в Своето Величие”.

Избраникът Божий и Вождът на Истината – 20 септември 1898 г.

3. Вярвам от сърце и душа в Единия Вечен, Истинен и Благ Господ Бог на Живота, Който всякога говори и чрез говора на Своето Слово е създал всичко видимо и невидимо!

[...] Ще слушам, Господи, гласа Ти и съветите Ти, когато ми говориш.

Отговори на Свидетелствата Господни – 28 февруари 1899 г.

4. Всеки, който е роден от Бога, и всеки, който е роден от Духа, слуша Неговия глас и иде към Виделината, защото Бог е Виделина.

Седем разговора с Духа Господен – Разговор четвърти – ЖИВОТЪТ И ВЪЗРАЖДАНЕТО – 5 юли 1900 г.

5. И колко добре обяснява Духът Господен, като казва: „**Който чуят гласа Му, ще оживеят**”.

Седем разговора с Духа Господен – Разговор шести – ПЪТЯТ И ИСТИНАТА – 8 юли 1900 г.

6. Слушай гласа на твоя Ангел-хранител – съвестта, за да си спокоен и блажен всякога.

Мисли и упътвания – 1900 г.

7. Говорете простата и ясна Истина.

Слово – 10 август 1903 г.

8. Когато се каже *Любов*, това показва, че това е гласът на всичките Светли духове, които са слезли да търсят своите братя в материята

Годишна среща на Веригата – 15 август 1909 г.

9. Глас, отличаващ се с хармония, в която преобладава духовно трогателно тържество. Гласът бе глас на г-н Дънов и се носеше откъм олтара.

Протоколи от годишната среща на Веригата – 1910 г.

10. Христос е толкова близо вече, щото и гласът Му се чува.

И гласът Му се чува – 1 април 1912 г.

11. И така, с пеене жената и мъжът ще изпъдят всичко лошо от себе си.

Беседа за празника на пролетта – 9 март 1914 г.

12. Да се съветваме с Бога, Който е в нас; нека слушахме вътрешния си глас – душата си.

Четири основни елемента – 6 април 1914 г.

13. Може да сте красив проповедник, но всички ще ви слушат, докато говорите сладкодумно; когато вашият глас стане дрезгав и прегракне, ще ви кажат: „Не искаме проповедник без глас”. [...] Йосиф слушаше гласа на своя Учител, Който бе в него – на Бога, Който го учеше да спазва великия закон [...]

Сънищата на Йосифа – 20 юли 1914 г.

14. Божественият глас иде или от горната част на главата, или откъм центъра на носа. Значи Божествения глас може да приеме от три посоки: горната част на главата, центъра на носа и откъм лъжичката. Като влезете в Духовния свят, ще видите, че когато се появят два гласа, ще забележите едно движение – светло и черно; и ако надделее светлият дух, веднага черното петно ще изчезне.

[...] Аз ви проповядвам един Христос, Който е между вас – слушате гласа Му, но Го не виждате.

Протоколи от годишната среща на Веригата – 10-18 август 1914 г.

15. Когато Христос се роди на Земята, ангелите дойдоха да известят идването Му с пеене. [...] Онези, които не знаят да свирят, са мрачни; в тях нямам надежда. Казват: „Човек, който пее, свири, зло не мисли”. Човек, който страда, означава: той пее и свири в живота и се спасява. [...] Онзи, който не се е научил да пее, криви си устата. Плачът – това е криво пеене; впрочем, [той] е подготовка за добро пеене.

[...] Господ е решил всеки от вас да се научи да пее и свири. Той не иска на Небето деца, които не искат да се научат да пеят и свирят. И апостол Павел казва, че се пренесъл на третото небе и чул нещо, което не може да се изкаже с човешки език. Той е чул пеене и свирене. Йоан също е казал, че е чул пеене и свирене.

[...] Знаете ли кой е основният тон на вашата душа? Знаете ли да настройвате вашата цигулка? Научете се да я нагласявате. [...] Да бъдем благодарни и да кажем: „Ние днес научихме хубаво урока си по пеене и свирене и нашият Татко, като се върне, ще бъде доволен от нас“. Христос е дошъл да види как пеем и свирим на Земята. Той е прикован на кръста и 500 милиона човека днес пеят и свирят на този кръст, който, откакто е дошъл, е дал съвършената цивилизация. И тъй, християнството е Божествена музика, Божествено пеене. Научете се да пеете и свирите на него.

Мир вам! – 11 септември 1914 г.

16. Питам: чували ли сте гласа на смирението? Аз съм го чувал. По-хубава музика от песента на смирението

не познавам. Каква хармония има в смирението!
Братът на най-малките – 1 януари 1917 г.

17. Говорете първо със сърцето, с ума и най-после – с устата. Никога да не продумват вашите уста, докато не проговорят сърцето и умът ви!

Кръстът – 22 март 1917 г.

18. Излезте рано сутринта през пролетта, когато Природата се събужда, когато цветята цъфтят, и се вдълбочете в себе си, за да чуете тихия говор на Бога.

[...] Колкото по-развит е слухът на човека, толкова по-голяма възможност се открива пред него, да чуе тихия глас на Бога. Той не говори много, една дума ще каже, но тя остава паметна на вековете.

Яков и Исав – 8 април 1917 г.

19. Говоренето е една музика. Хора, които не са музикални, речта [им] е дрезгава, те са резки, груби. Хора, които са музикални, гласът им е мек, тих. Музиката е необходима и Любовта не може да се прояви без музика – тя е дреха, с която Любовта трябва да се облече. Мома, която пее, има голямо почитание в българския народ.

Влиянието на музиката – 12 април 1917 г.

20. Мнозина питат защо преди беседите се прави молитва и се пее. В основата на живота лежат три важни елемента: ядене, молитва и пеене.

[...] Каквото представлява яденето за физическия живот на човека, такова нещо е пеенето и молитвата за неговото сърце, за неговия ум и за душата му. Душата на човека се храни с пеене и молитва. Като работи умствено и сърдечно, човек пее, моли се и почива. [...] Ако работите му не вървят добре, нека пее! Песента отваря пътя му към светлия и възвишен свят.

Чистосърдечните – 29 април 1917 г.

21. Човек, който престава да яде, да пее и да се моли, е болен. Яденето се отнася към тялото, пеенето – към сърцето, молитвата – към човешкия ум.

Съчетанието / Което Бог е съчетал – 3 май 1917 г.

22. Участвайте в пеенето на птичките, в полъхването на тихия ветрец, в клокоченето на изворите – и ще намерите Бога. [...] Който има уши, той може да слуша говора на Природата и да я разбира. Всички мистици схващат Природата като музика, говор и песен — така тя проповядва и поучава хората. Няма проповедник в света, който може да се сравни с Природата.

Бог е съчетал – 13 май 1917 г.

23. Някой казва, че му се пее. Много естествено – когато Любовта посети човека, той иска да пее, да свири, да се прояви. Където Любовта отсъства, там няма песен, няма и музика. Когато се казва на хората, че трябва да пеят, това значи да отворят сърцата си за Любовта. Пеенето е врата, през която Любовта влиза

в човека. Когато се казва на хората, че трябва да се молят, подразбираме същото – да отворят умовете и сърцата си за Любовта. [...] Като пее, човек трябва да задоволи първо себе си, а после обкръжаващите.

Пребъдете / Пребъдване – 27 май 1917 г.

24. Аз ви говоря за Него, с Когото всякога съм в общение, познавам гласа Му, държа учението Му, върша Волята Му, слушам Духа Му и радостта ми е в Неговото Живо Слово.

До всички приятели – 26 август 1917 г.

25. Щом разбираш музиката, трябва да знаеш да пееш и да свириш правилно – само така можеш да изразиш скритите копнежи и желания на своята душа. За тебе се казва, че свириш и пееш с душа и с чувство. Следователно, докато сте на Земята, ще се учите, ще пеете и добре, и зле; на Небето, обаче, ще пеете само добре – там не се позволява никакъв фалш.

Да Го посрещнат – 8 септември 1918 г.

26. Не питайте какво е казал този или онзи философ, но се вслушвайте в своя вътрешен глас.

Не може да се укрие – 15 септември 1918 г.

27. Когато затлъстее, петелът престава да пее.

Да наеме работници – 10 ноември 1918 г.

28. Сегашните хора, светски и религиозни, мъчно успяват в живота си, защото се раздвояват. Те не слушат своя вътрешен глас, но се влияят от различни авторитети.

Неизвестното – 29 декември 1918 г.

29. Където няма Любов, там не се чува говорът на Бога. [...] Само напредналите души ще чуят гласа на Бога и ще Го познаят.

Великите условия на живота – 12 януари 1919 г.

30. Да въздържате езика си, да не говорите много! Обсъждайте предварително всичко, което ще говорите. Възбудени сте – не говорете! Говорете само същественото, контролирайте езика и речта си.

Встъпление в Любовта – 16 януари 1919 г.

31. Всеки друг глас, вън от Тихия глас, трябва да се проверява – само така можете да решавате правилно въпросите на живота. [...] За да цъфнете, вържете и дадете плод.

Лозата и пръчките – 26 януари 1919 г.

32. Любовта е основен тон и основна Сила! [...] Не говорете за добрина, а говорете само за Любов, Обич и крепост на Духа.

С Любов се взима – 22 март 1919 г.

33. Под *говор* разбирам разумност.

Господ му рече – 6 април 1919 г.

34. Музика и песен трябва да цари в света. [...] Започни просто и кратко: „Бог създаде света, за да се веселим и пеем”.

Като го видя Петър – 20 април 1919 г.

35. Между виждането и говоренето има известна връзка. Не може да говориш, докато не виждаш.

Гредата – 18 май 1919 г.

36. Често съм слушал с часове как пеят славейчетата и гугутките, с наслаждение съм ги изслушвал и съм си казал: „Много хубаво пеете и ако хората разбират вашия език и биха могли да приемат вашата култура, в света не би имало толкова страдания, колкото сега”.

Малкият закон – 22 юни 1919 г.

37. Добра цигулка е тая, на която тонът наподобява човешки глас. Цигулката представя човешката душа, с която човек работи.

Бог е говорил – 9 ноември 1919 г.

38. Мома, която пее, работите ѝ вървят добре. [...] Затова бих желал каквото и да правите, да пеете. Стари, млади, пейте! Който иска да бъде млад, трябва да пее, да се радва. Престанеш ли да пееш, твоята работа е свършена. [...] Да, Бог да те прости, защото не знаеш да пееш и да се радваш. Ако не искате да ви поливат върху гроба, да ви четат молитви, пейте, радвайте се!

Надеждата – 16 януари 1920 г.

39. Като ставате от сън, обръщайте внимание какъв е гласът ви – дали е мек, какви са вашите движения. Когато дойде Духът в човека, гласът му става по-мек, а движенията – по-пластични.

Съмнение и Вяра – 18 януари 1920 г.

40. В широк смисъл казано, слушайте гласа на Бога, вършете Волята Му, както вие разбирате, и повече не се страхувайте.

Земният и небесният – 1 февруари 1920 г.

41. (Замолват Учителя да говори по-високо и силно.) Моят глас е за много малко хора, а светът е широк и затова не се чува. Ако чуете гласа ми, можете ли да изпълните това, което ви казвам?

Девети март – 9 март 1920 г.

42. С пеенето изчезват всички мрачни мисли. Когато птиците престанат да пеят, трябва да се очаква катастрофа, ще стане нещо ненормално. Пеенето в света е признак на хармония. [...] В къщи, в които пеят, дяволът не влиза; в кръчми, в които хората пият и пеят, зло не мислят; но ако пият, без да пеят – мислят зло. Пеенето е чувство, необходимост. Бог го е вложил в хората и те трябва да му се подчиняват.

Три процеса – 23 юни 1920 г.

43. Условие, важно при възпитанието, е да запознавате децата с пеенето и рисуването. Аз харесвам това, че в

училище децата се учат да пеят и рисуват.

– Звукът, буквата *А*, съответства на тона *ла*.

– Вие трябва да изучавате музиката на меките тонове. Всеки, който иска да даде обем и простор на душата си, трябва да прави упражнения с буквата *А*. Звукът *А* е отворен, гласен.

Беседа за учителите и майките като възпитатели – 19 август 1920 г.

44. Когато произнасяме думата *Любов*, трябва да проникнем и обхванем всичко с целия си ум и с цялото си сърце, трябва да се научим да произнасяме правилно звуците. Щом се научим да пеем правилно, хората ще ни харесат, но когато пеем и мислим какво впечатление ще направим, съзнанието ни се раздвоява. Следователно, когато любите, отхвърлете всяко съмнение.

Сутрешен наряд / Големец и слуга – 24 август 1920 г.

45. Когато се роди, всяко дете трябва да се следи, какъв глас издава, с какъв тон започва своя живот. Едно започва с *до*, друго – с *ре* и т.н. Това ще ни покаже какъв ще бъде неговият живот.

Три закона – 28 декември 1920 г.

46. Мнозина казват, че не ни трябва свирене. Всеки трябва да знае да свири. Аз ви питам: когато майката роди детето си и то издаде гласа си, радват ли се всички в тоя дом? Да. Ако не издаде глас, не се радват: „Не ще бъде – казват – това дете”.

Двата велики закона – 2 януари 1921 г.

47. Любовта е най-великата ария, симфония в света. И който може да свири и пее това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. В бъдеще ще се учим да пеем и свирим в Любовта.

Любовта – 27 февруари 1921 г.

48. Като искаш да кажеш лоша дума, хвани се за гърлото. Като кажеш една добра дума, отпусни гърлото си. [...] „Ако кажа лоша дума, нека ме хванат за гърлото – а аз ще благодаря и целуна всеки, който направи това с мен”.

Фарисей и садукей – 20 март 1921 г.

49. Млади и стари, които носят кръста си и вървят след Христа, трябва да пеят и да се веселят. [...] Ако умовете и сърцата ви са отворени, ще чуете гласа на ангелите, които пеят: „Днес се възцарява Господ в света! Елате, благословени от Отца моего, и наследете Царството Му, приготвено за вас в началото на създанието!”.

Сеятелят – 27 март 1921 г.

50. Не говорете това, което не е; говорете само това, което е! Мъже с мъже, жени с жени, братя с братя, сестри със сестри, говорете само Истината! Говорете Истината и на себе си!

Храненето – условие за вечен живот / Правилното ядене, като условие за вечен живот – 3 април 1921 г.

51. Божественият свят не е на мълчание, но свят на пълна хармония, на красив музикален говор. Най-красивата реч е тая на Божествения свят. [...] Ако говорите за Любовта, която изпълва само сърцето ви, говорете за Любовта на сърцето; ако Любовта изпълва само душата ви, говорете за Любовта на душата; ако Любовта изпълва само ума ви, говорете за Любовта на ума; ако Любовта изпълва само духа ви, говорете за Любовта на духа. Изобщо, говорете само за ония неща, които сте изпитали. Не говорете за неща, които не сте изпитали и преживели.

Любовта – носителка на живота / Любов – носителка на вълчния живот – 10 април 1921 г.

52. Когато Любовта дойде, ще има песни от единия край на Земята до другия, ще пеят и хора, и птички, и цветята ще пеят; и не само цветята ще пеят, но и изворите. Всичко ще пее най-хубави песни.

Първата сестра – 8 май 1921 г.

53. Тих и кротък е гласът на Бога – така са Го чували древните пророци, така и вие може да Го чуete. [...] Помнете: човек е дошъл на Земята да слуша гласа на Господа. На Небето никой не може да чуе Божия глас. Даже и възвишените същества се стремят към Земята с единственото желание да чуят тоя глас. Те са готови да страдат, да се мъчат, само да чуят Божия глас. Странанията развиват слуха на човека, за да може да възприеме и най-нежните вибрации на Божия глас. Някога и вие сте били на Небето, знаели сте много неща, но всичко сте забравили. Сега пак сте дошли на Земята, в земното училище, за да научите изкуството да слушате гласа на Бога.

Ангелът отговори – 5 юни 1921 г.

54. А сега пейте – това е бързият метод на лекуване. Значи като бърз метод на лекуване аз считам поставянето на хармонията в живота.

[...] Казват: „Ние нямаме глас”. Защо нямате глас? Защото нямате хармония. Първо трябва да се въздвори хармонията и гласът ще дойде.

Влиянието на хармонията в живота – 20 юни 1921 г.

55. В дом, в който цари правда, истина и светост, там се чува песен и музика, там владее радост и веселие.

В правда, истина и светост / Правда, истина и светост – 26 юни 1921 г.

56. Говорете само онова, което сте преживели, и онова, с което сте направили поне десет опита.

[...] – Как може практически по-правилно да се развие гласът (по отношение на пеенето)?

Първото правило: вашият глас зависи от белите ви дробове и от ларинкса. Следователно никога не трябва да оставяте ларинкса си да преминава рязко от студено към топло състояние и обратно. Друго – разните изкуствени киселини развалят гласа ви, затова онзи, който иска да има хубав глас, трябва да яде повече

сладки храни. Когато излизате на открити места, правете всевъзможни упражнения с гласа си. [...] Щом останете сами, пейте си!

[...] Хора без Любов са безгласни.

[...] Не работете чрез закона на внушението, че не можете да пеете, а работете чрез закона на внушението, че можете да пеете, да развиете гласа си. Прилагайте мисълта, че можете да развиете гласа си, слушайте добри певци, въодушевявайте се от тях – те ще ви дадат импулс. Хубаво е понякога да слушате мъже и жени, които минават за добри певци. Не слушайте тези, чийто глас не е добре развит, понеже ще имате обратно въздействие.

Отговор на зададени въпроси – 23 август 1921 г.

57. Най-приятното нещо в самосъзнателния живот е музиката, пеенето. [...] Всяко същество, колкото и малко да е то, прави усилие да покаже какво е пеенето. То започва да пее, за да разбере смисъла на новия живот.

[...] Яденето е трансформиране на грубата енергия в умствена. След като се наядеш, ще започнеш да пееш – по този начин ще превърнеш умствената енергия в духовна. А що е молитвата? Тя е закон за трансформиране на умствените енергии.

[...] Яденето ще ви даде здраве, пеенето – щастие, молитвата – блаженство.

Синът Божи – 30 октомври 1921 г.

58. Любовта дава най-съвършените вибрации, тонове в музиката. И ако музикантът, който излезе да свири на сцената, прокара тоя закон, тогава душата му ще излезе от тялото, ще премине в ръката му, оттам – в цигулката, и вие ще чуete да излизат от цигулката тонове, каквито никога друг път не сте чували. Душата на цигуларя трябва да излезе и тя сама да играе в ръката.

Ненаписаните закони – 6 ноември 1921 г.

59. Аз не съм видял една сълза да пролеете, та ще свирите! Може да свири само онзи, който знае да плаче.

Плачът – 16 ноември 1921 г.

60. Цигулката – това е вашето тяло, следователно трябва да дойде оня Велик артист, вашият Дух, да се всели във вашето тяло и да свири. И ще започнат един ден тялото – цигулката, и Духът – цигуларят, да свирят.

Още по-блажени са! – 4 декември 1921 г.

61. И тогава ме питат: „Как да познаем Гласа Христов, толкова гласове ни говорят?”. Христос говори тъй, както никой друг.

[...] Когато Христос говори, няма душа в света, която да не разбира Неговия глас.

Плевелите и шиеницата – 22 януари 1922 г.

62. Когато вие се пробудите, ще чуete Неговия глас. И като го чуete, Той ще бъде толкова сладък, този глас ще произведе цял преврат в живота ви и вашата рабо-

та, каквато и да е, ще се осмисли. [...] И Господ, като чуете гласа Му, ще направи такава промяна, че вие никога няма да се връщате назад.

Какво трябва да искаме? – 5 февруари 1922 г.

63. И следователно всички трябва да бъдем музиканти и поети. Започнеш една работа – направи един опит: преди да идеш да ореш на нивата, изпей една песен. Отиваш на нивата, напиши поне един куплет и тогава вземи оралото. Съдия си някъде, искаш да съдиш някого, изпей една песен и тогава съди, а ако си поет, кажи: „Чакайте, присъда няма да дам“, напиши един куплет за съденето и тогава пригответи присъдата. Ако си стражар, седни и съчинявай стихове. И ако всичките свещеници, съдии, министри, учители, всички ние държим тия две правила – да пеем и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде? Дойда в къщата ви и искам да се карам, но си попея и след това казвам: „Братко, аз дойдох да се карам с теб, но като си попах, моята песен каза, че може и без караница, ще ме извиниш, че имах едно лошо желание“.

Който вас приемат – 26 март 1922 г.

64. Аз мога да покажа у колцина от вас музикалното чувство е развито. Ако ви дам един тон от 40 до 50 билиона вибрации*, до 32 билиона имате най-високи вълни; ако повдигна гласа си до 32000 вълнения, ще чуете ли нещо? Нищо няма да чуете. Ако сваля трептенията от 16000 вълни по-долу, ще чуете ли нещо? Нищо няма да чуете. Но под тези трептения има друга гама в света.

(или херци – Единицата херц (означение по SI: Hz) се използва за измерване на честотата на периодични процеси. Един херц (1 Hz) съответства на едно трептене (една циклична промяна за секунда).

Дъще Сионова – 14 май 1922 г.

65. През сегашните условия ние трябва да пазим постоянна връзка, да не се откъсваме от Бога. Говорете с Него, говорете Му, Той може да мълчи, но вие говорете, говорете, говорете! Най-последно вие ще Го заставите да ви отговори.

Здравец – 24 май 1922 г.

66. Не всякога пее Природата, не всякога свири, не всякога говори; и тя мълчи, понякога има гробно мълчание и в това мълчание се разбира един велик вътрешен смисъл, един смисъл, който се заражда в нейните недра. Затова тя мълчи, докато тази мисъл вземе своята форма и се изрази в този велик Божествен закон [на Любовта].

Неговата заповед – 28 май 1922 г.

67. Ако вие ме попитате защо съществува музиката, ще ви отговоря, че тя е едно средство от Духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на Земята. Всички музикални тонове имат повдигане и когато човек започне да пее, по който и да е начин,

полеква му на душата, а когато не пее, неговата душа се стеснява, става му тъжно. Следователно музикалният човек може да мисли и да чувства музикално с музика, а може да чувства и да мисли музикално и без музика – и едното, и другото, – но единият процес ще бъде на възлизане, а другият – процес на слизване.

Не правете никому насилие, нито оклеветявайте! – 4 юни 1922 г.

68. Кой свят засяга музиката, или от кой свят произхожда музиката – какво ще отговорите? От умствения свят, т.е. само един интелигентен човек може да пее. Следователно музика и човешка интелигентност вървят заедно, защото правилната мисъл – това е музика. [...] Да пееш означава всякога да вземеш тоновете правилно. [...] Престъпността у хората се дължи на това, че музика няма. Например, убийците нямат никаква музика. Следователно музиката е един стимул; щом започнеш да пееш, кръвта започва да се пренася към предната част на главата; мозъкът привлича кръвта към предната част и така мозъкът се развива правилно.

И първото нещо на черната ложа е, че тя всякога казва: „Ти си остарял, на тебе не ти трябва пеене. Господ и без твоето пеене може, ти днес си неразположен, не пей!“ И започваш да задебеляваш, да задебеляваш, докато загубиш туй чувство и кръвта слиза в долния център на мозъка и всичко благородно изсъхва в теб. [...] Като седнеш, и започнеш да мислиш как ще пееш. Не, трябва да пееш, без да мислиш; започнеш ли да мислиш как ще пееш, няма да пееш. [...] И после, музиката може да употребим като едно възпитателно средство. [...] Има окултни песни, при които само като запееш на един камък, за 10 минути от горе, той ще започне да се разсипва. Има окултна музика, която, ако я запееш, може да спреш течението на една река. Има окултна музика, като я пееш при някой засъхнал извор, водата ще тръгне. Да! И ако някой път вие изсъхнете и замязате на изсъхнали извори, то е защото не пеете.

[...] И защо някои болести не се лекуват? Изгубвате музиката. Човек, който се уплаши и не може да пее, умира. Имаш възпаление, 40 градуса температура – запей някоя песен, веднага с няколко градуса температурата ще спадне.

Изпейте на туй състояние една песен, втора изпейте, трета, докато изпеете подобаващата песен.

[...] Сега, когато пеете, няма да пеете както учениците *до, ре, ми, фа, сол...* – това не е пеене. Ще се спреш, като кажеш *до* – ще забравиш, че си в света; като кажеш *до*, ще мислиш, че ти започва живота, започваш да живееш. И като кажеш *ре*, ще мислиш, че този живот, в който живееш, ще започваш да оформяш, да събираш материали за него. Като дойдеш до *ми*, ще подразбираш, че разпределяш този материал; *фа* подразбира полученото вътрешно съчетание за какво може да се прилага в живота. *сол* – това е градеж, започване на градежа; *ла* е мазилка; *си* е завършване на прозорци и врати. [...] Под прозорци и врати, разбираме, че прозорецът е място, където светлината може да проникне,

а вратата е място, през което душата може да влезе. Това са само някои окултни бележки в музиката, за тях ще говоря и друг път.

[...] Правилният говор в света зависи от музиката. Ако музиката е правилно развита, и говорът ще бъде правилно развит. [...] Ще изпеем една обикновена песен по обикновеному, после ще изпеем същата песен по правилата на окултната музика, за да видим какъв ефект може да произведе тя.

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Влиянието на музиката – 22 юни 1922 г.

69. На умрели хора не пейте песни! Вие го заровете без песен, а като изминат 2 – 3 седмици, извън гроба изпеете му песен. И колкото пъти изпеете тази песен на гроба, после, като я пеете, отново си спомнете за гроба, а това не трябва. Като замине някой между нас, някои от приятелите нека го придружат до гроба, и нищо повече. Аз не позволявам нито една от моите песни да се пее на гроба на някои приятели! И който изпее една песен на гроба на някой умрял, той е извън Школата. Не, не, у нас песен няма – ще го занесем на гроба тихичко и мълко, ще му пожелаем „добър път“, а ще му пеем едва след един месец. [...] И като го изпращаме, няма да му пеем, но които го посрещат там, те ще му пеят по-добре. Ангелите да му пеят! [...] (Когато е болен, да не пеем ли на болния?) Когато е болен, молитва, молитва, а болния сам да пее. Пее ли той, пей и ти с него; болният не пее ли, не му пей и ти.

Живите сили в Природата – 20 юли 1922 г.

70. Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.

Когато произнасяте тази формула, ще се стараете да я произнасяте с колкото се може по-мек глас, вибрациите да са по-меки.

[...] Някой път не си тониран – вземи да произнасяш а-а-а.

Имам един метод, аз не съм го проверил още, той е музикален метод.

Учителя пее следните думи: *Фир-фюр-фен Тао Би Аумен*.

Ще ви дам тази песенчица, за да се тонирате. С нея всякога ще можете да се тонирате. Няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко, например тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас. Всяко лошо настроение, всяко лошо състояние се дължи на изгубена хармония в тялото ни, а музиката започва да тонира, да прави малки масажи. (Реплика): „На какъв език е това изречение?“

То е на стар език, буквално не може да се преведе. Аз съм го превел тъй: „Без страх и без тъмнина“. Този превод не е абсолютно точен, оригиналът означава много повече. Това е само частичен превод, целият не може да се преведе и не е позволено. Тази песен

ще се нотира и ще се научи. Това е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата – да можеш да придобиеш такова състояние на ума, сърцето и душата, че да можеш да се хармонизираш. Думата *Аумен* означава всички качества, които се съдържат в Божественото. Божественото в себе си, да израсте, да се прояви в своята пълнота. *Тао* значи – абсолютното, непроявеното, безграничното. *Би* значи това, което се проявява. *Аумен* съдържа всичко за живота. Но това не е същински превод. Това са ритмични думи, едно ритмично изречение, на което вибрациите са силни, само че тук трябва да имаш съзнание, да разбираш вибрациите. Щом ги схванеш, ще можеш да се ползваш. Всички окултни упражнения започват с музика. Тази песен няма да я пеете вън, ще я пеете само като се събирате, за себе си, за вас, които разбирате; иначе, като се изнесе вън, тя ще се профанира.

Музика, работа и пост – 21 август 1922 г.

71. Трябва да приготвим такива окултни упражнения, такива няма още преведени; окултна музика няма още в Европа, сега се заражда тя. Единствените окултни песни, които имаме, това са сега нашите. Навсякъде имате съвременни песни с мажорни и минорни гласове. Минорната музика всякога изразява дълбочина на сърцето, а тази дълбочина е потребна; мажорните тонове дават сила, интензивност. [...] Аз бих желал всички мои ученици да знаят да пеят и да свирят. Ако не могат да свирят, поне да знаят да пеят. Онези, които не знаят да пеят, ще могат да бъдат само слушатели, оглашени, но ученици без музика не могат да бъдат. Всеки от вас трябва да знае да пее!

(Реплика): „Няма ли изключение от това, защото има братя и сестри, духовно издигнати, които не знаят да пеят и да свирят?“

Все им липсва нещо, все им липсва едно благородно чувство. И тъй, ние ще употребим музиката като средство за възпитание. После, има много светски песни, които всъщност не са песни – защо? Защото са тъй нагласени, че не упражняват изискващото влияние.

[...] Всяко едно от окултните упражнения събужда вътре в човека един импулс.

[...] Когато човек започне да пее, това е един признак, че в пеенето душата му търси метод, начин как да се повдигне. [...] В окултното пеене се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли и на всичко у нас трябва да дадем естествен израз, Божествено да бъде всичко. Ние се връщаме към Божествения живот – чистият, святият, неопетненият живот. И чрез тази окултна музика аз искам да върна красотата на вашите лица, на вашите очи, ръце, крака: да стане тялото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота, това ще възстановя.

Работа за новия живот – 22 август 1922 г.

72. Хайде да попеем малко, само с говорене не става. (Изпяхме песента „Фир-Фюр-Фен“. Едната половина от събранието пъ първата част, а другата – втората част.) Нали у вас се създаде едно ново настроение?

Това е вече окултна наука – нещо ново се събужда вътре в душата ви, което не може да се предаде с музиката. Тук душата намира почивка. Тази песен е създадена в далечното минало. Така наредена е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна музика, музика, песен на бъдещето. Ще се радвате тази година, че една песен се роди пред всинца ви – отчасти само, цялата не се е родила още.

Живот вечен – 24 август 1922 г.

73. (Учителят пее сам: „Бла-го-славяй, ду-ше мо-я, Гос-по-да! Бла-го-славяй и не заб-ра-вяй!“.) Всички не могат да схванат мелодията, но това да не ви плаши. Това е новото пеене – ние съчетаваме, композираме. Музиката идва от Горе, но докато се схване [...] (Песента се изпълнява с движение на ръцете около главата.) Има малко дисхармония, но ние ще я изправим. (Ръцете се движат, символизирайки летене.) Когато движението дойде в хармония с музиката и движението продължи един час, всички вие ще хвъркнете, няма да остане нито един нетониран. Например идва някой неразположен и ние веднага започваме с тези движения; тогава всички ще се настроят добре. Това са окултни упражнения за тониране. [...] Ние ще направим опит с тези песни и някой път ще влезем във връзка с Разумните, Живи Сили на Природата. Има песни, чрез които може да се укроти една тълпа и не само че хората в нея ще се укротят, но и ще започнат да движат ръцете си и да пеят. Движенията увличат, но затова се изисква калена, диамантена воля. Ако човек се уплаши, не може да пее. Само смелият, решителният може да пее, а на страхливият му се затъква гърлото.

[...] Музиката – това е неразбрана притча, която трябва да се изтълкува, и само онзи, който знае да пее добре, може да я изтълкува. И ще забележите, че всички нещастия в сегашния обществен живот произтичат все от нашите думи, от нашия глас. Ако например произнесем някоя дума малко натъртено, малко остро, ако гласът ни е малко дисхармоничен, веднага неговият тон ще произведе съответстваща вибрация. Затова първото изискване към един окултен ученик е да знае да пее. Не може ли да пее, той не може да говори правилно, защото красноречивият говор е музика. [...] Окултната музика чрез една песен може да трансформира най-лошите настроения, в отчаяния човек може да възбуди едно прекрасно чувство и да му даде импулс за възвишен и благороден живот.

[...] В музиката има живот. [...] Да любиш означава да пееш. И всички, които залюбват, започват да пеят.

[...] Единственото изкуство, което спасява хората, е музиката, но не площадното пеене. [...] На всяка една песен според съдържанието трябва да ѝ се даде съответстваща мелодия – в това е силата на пеенето. Великите творци на музиката, класическите творци са разбрали това изкуство по-отблизо.

[...] Пеенето и свиренето могат да се употребят като един вид облагородяване. Майката е тази, която може да създаде музиката у детето. Когато е бременна, тя

постоянно трябва да пее; а майка, която е мълчалива по време на бременността, прави голяма пакост на своето дете. И духовете, които населяват низшите нива на Астралния свят, създават пречки срещу музиката, защото знаят, че тя поражда нещо хубаво. Свири ли и пее ли човек, той в лош път не е тръгнал, но ако затворите пътя на музиката, ако отстраните музикалния център на човека, той може да направи всякакво престъпление. И обратното е вярно: статистиката показва, че между певците и музикантите убийци няма. Те може да пиянстват, но убийци между тях няма. [...] И така, всички от вас, които имат хубави гласове, млади и стари, ще пеете! Музиката може да се употреби дори против болестите. Ако един болен може да пее, лесно ще се излекува; ако има треска и може да пее, лесно се лекува, а ако не може да пее, мъчно се лекува. Накарайте болния да пее, нищо повече! Новата музика дава едно настроение, един подем, болният се магнетизира. Без пеене хората се демагнетизират.

[...] Знайте, че за да тонирате душата си, трябва да пеете. Най-първо започни мислено, т.е. мисли за музиката! Днес пей малко, утре пей, а вечер, като седнеш, кажи: „Моят глас ще бъде добър“*. Пей, пей, пей, докато тази музика събуди душата ти! Събуди ли се душата ти, ще дойде мисълта. Ако пък можеш да си направиш своя песен, направи! Един от най-добрите методи за премахване на скуката е музиката.

*(формула – бел. съст.)

Изтълкувай ни тази притча – 26 август 1922 г.

74. Всички ще славим и ще пеем Богу! Ще Му пеем, въпреки че българинът много мъчно можеш да го накараш да пее. За да се научи да пее, трябва да му тегли половин килце вино, иначе не може. Хората се чудят как ние без вино пеем. И ние с вино пеем; виждате ли ги – те пеят с шестгодишно вино. Шестгодишно вино наричаме топлата вода.

Новият и старият живот – 26 август 1922 г.

75. Когато излезете навън, няма защо да умувате много – ученикът трябва да е добре облече, изчистен, да започва работата си с пеене.

Празникът на труда – 22 септември 1922 г.

76. Жената, която разбира законите, като се разгневи мъжът ѝ, тя трябва да пее, и мъжът ще се развесели [...] Учителят, като се разгневи, учениците да започнат да играят, да пеят и учителят ще прихне да се смее.

Положителни и отрицателни сили в Природата – 6 октомври 1922 г.

77. Щом ученикът има дългове, нека свири – по този начин той по-лесно ще изплати дълговете си, отколкото ако продаде цигулката си. От окултно гледище не му е позволено да продава цигулката си. Ако я продаде, той ще се намери вън от училището. Всеки ученик трябва да има своя цигулка, училището не дава цигулки назаем.

Отличителни качества на волята – 11 октомври 1922 г.

78. Тази вечер ще имаме едно упражнение: „Сила жива изворна течуца“. То ще бъде първото окултно упражнение по музика. Ние ще се отклоним от всички музикални правила. Сега ще кажете: „Ама това не е по правилата на музиката“. Задръжте си за вас тази ваша музика. Вашата музика я дръжете отвън, а тази вечер ще изпълним едно упражнение по окултна музика. Ако можем да го усвоим, добре, ако не, за друг път ще го отложим. (Учителят нагласява цигулката си.) Сега поразпуснете се малко, ще пеете, нали? Поотпуснете си гърлата! Някой ще каже: „Аз съм стар“. Никакви стари хора не искаме, а певци. [...] Аз не ви избирам, ще ви взема всички тъй, както сте, и считам, че можете да пеете. Сега ще се тонираме. Тониране е това. (Учителят свири на цигулката и пее упражнението „Сила жива, изворна, течуца, сила жива, изворна, течуца, зум-мезум, зум-мезум, бином тумето; зум-мезум, зум-мезум, бином тумето“. Всички заедно изпяхме няколко пъти упражнението.) Половината от песента е неизвестна. Сега с тази песен ще опитаме как се превръщат енергиите. Добре, тия думи могат ли да се пеят на друг глас? Може ли да го нотирате? Значението на думите в първата половина от упражнението ги разбирате, но на другата половина – не. Значи онова, което не знаете, може да го пеете. Следователно ние можем да направим и онова, което не знаем. Ние ще ви създадем ред окултни упражнения.

[...] Думите *зум-мезум* в окултната музика регулират, те са равнодействащи сили, сили, които регулират всичко. *Зум-мезум* – те са мярка. *Тумето* има едно от най-хубавите съдържания, но понеже съдържанието е толкова хубаво, аз не искам да ви го превода, защото ще се опетни. Тъй ще го пеете, без да знаете превода. Сега вие може да го тълкувате както искате, всеки може да му даде какъвто иска превод. Трябва да знаете, че това и други упражнения са необходими за вас. Тия упражнения няма да изнасяте навън, за Школата са! Вие ще правите опити с тях и когато сте убедени в силата им, ще ги кажете. Няма да ги изнасяте навън, ще правите опити, ще наблюдавате и един ден, когато ще имате резултати, тогава може да ги поверите. Но вие ще кажете: „Нали това е едно благо, защо да не го поверим на света?“. Какво ще го поверявате, другите хора си имат песни. [...] Сега в ума ми има една мисъл: да ви поверя ли втория глас, или да го задържа за друг път? Защото, щом вземем втория глас, ще се измени настроението ви. Първият е в мажорна гама, а вторият е даден в минорна.

[...] Сега именно, при условията, в които живеем, трябва постоянно тониране, а **музиката – това е един от великите Божествени методи за тониране!**

Докато пееш, тонираш се, престанеш ли да пееш, отслабваш. [...] Всякога ще спазвате правилата, да не изопачавате. Като пеете *зум-мезум*, да не дойде там да протакате. Това е упражнение, не е песен. Това аз го наричам окултно упражнение, думите са нагласени на особени гама. Ще минем към окултната музика, за да може да се пробудят някои висши чувства. Те могат

само чрез музика да се пробудят, да дадат нов импулс. [...] Аз взимам тия окултни упражнения по музика, макар че са доста трудни, но [те] служат за превръщане на енергиите.

[...] Плащате ли ми нещо вие? Ако бих ви дал един концерт, трябваше да платите най-малко по 50 лева!

[...] Ако пазите правилата, гласът ви ще се възобнови.

[...] Ще бъдете музикални, ще пеете, ще свирите. Най-малко трябва да знаете да пеете. Всинца може би нямате възможност да се занимавате инструментално, но за пеене всички без изключение можете. Думата *не може* е изключена. Виж, за инструменталната музика, там може да кажете: „Не можем да свирим“, но който каже, че не може да пее, не му се прощава. Господ е поставил цигулка на всички – гърлото ви. Онази външна цигулка нямаш, но тук, вътре, цигулка имаш и ще пееш. И за всички – и млади, и стари – правило е в нас: ще пеем.

[...] Всички тонове, които може да се вземат с цигулката, могат да се вземат и с гласа. Искам да бъдете отлични певци, да не се стеснявате, защото някои от вас имат хубави гласове, но необработени. И между младите, и между старите, мъже или жени, има отлични гласове, но са огрубели по съвсем други съображения: ядете лютичко, тревожите се. Всяка тревога се отразява върху ларинкса. После, когато действат низшите чувства, страстите, тия гласни органи загрубяват. И забележете – ония хора, които са груби, и гласът им съответства на характера. Понеже музиката е една сила, с нея може да се разрушат много лоши работи.

Практическо приложение на музиката – 12 октомври 1922 г.

79. Сегашната музика, е предговор на окултната музика. Обикновената музика, така, както се е развила технически е пригответелна стъпка към окултната музика. Във всичката светска музика има два момента [и] всякога е незавършена – в нея има един момент на радост, вторият на скръб; един на разрушение, вторият на съграждане.

[...] Някои хора разделят музиката на светска и духовна. Аз я разделям на музика възходяща и низходяща. [...] Дръжте един човек 4 – 5 дни гладен и след това го накарайте да пее – гласът му не работи. Но и преситеният, не може да пее. Сега гладът произвежда едно състояние на чрезмерна активност, но активност, която не е планомерна, ритмична, а има известни пресекулки, дразнения, възбудено състояние. [...] Можеш и мислено да пееш. Казваш: „Аз не пея“. Можеш мислено да пееш, а това мислено пеене постепенно да го материализираш, да го прекараш в ларинкса си и да го изразиш в думи.

[...] Сега в окултната музика ние допускаме известни аномалности – и защо? Ако бих ви изсвирил една чисто окултна песен, този салон щеше да хвъркне, знаете ли това? Следователно, за да не дойде туй разрушение, ние оставяме известни дисонанси, за да пазят равновесие.

[...] Ще опитаме силата на музиката – туй е по отношение на трептенията в окултната музика; те са по-силни и с по-къси вибрации. Някои много видни музиканти са достигнали доста, дошли са до границата на окултната музика, но такива можете да преброите на пръсти. Чрез музиката може да правите опит върху себе си. Искате да знаете какво е вашето настроение – опитайте се да изпеете най-простата песен и вижте как ще ви подежда тя; ако можете да вземете тоновете ясни и чисти, без да има дрезгавина в гласа ви, състоянието ви е отлично.

[...] Сега, когато музикантите свирят на някоя сватба, наливат ги с вино. Започне ли музикантът да пие вино, той не е музикант. Като свърши пеенето и свиренето – чиста вода! Ако някой иска да бъде музикант, това е правилото. И онези, които искат да пеят, пак същото правило трябва да спазват.

[...] И когато излизате навън, за да се предпазите от простуда, ще съсредоточите вниманието си върху гърлото, ще мислите за ларинкса си и няма да се простудите. Когато умът присъства в гърлото ви, нищо [такова] не става. Ще направите опит. Много певици изгубват гласа си от невнимание – излязат навън, умът им не присъства в гърлото, дойде някоя електрическа вълна и те изгубват гласа си. [...] После, ние ще употребим окултната музика и в друг случай. Понеже ние навлизаме в една обстановка прекомерно активна, там ще срещнем известни невидими същества, които се укротяват само с музика, затова там тя е необходима. Нападнат те лоши мисли, те са такива невидими същества. Ще започнеш да им пееш. [...] Сега тия упражнения може да ги употребиш и когато си в едно възбудено състояние, за сменяне на енергията. Някой път тази енергия може да е толкова много набрана, че да избухне като някоя бомба.

[...] Окултно свирене само Паганини е знаел и той е местил пръстите си по особен начин. Неговото свирене не могат да възпроизведат, защото е свирил по особен начин с тях. [...] Не се ли вслушвате в пеенето на Природата, нищо няма да научите. Всичкото изкуство е там! Да се вслушвате как пее изворът, после да разбирате гласа на животните, на птичките, особено как започват, какъв концерт има и най-после – басовете как идват да пригласят. Цял оркестър е туй!

[...] Та сега, като ученици на окултизма, ние не искаме непременно да станете музиканти, но да разбирате окултната музика, да се ползвате от нея. [...] Ще започнете от музиката и само така ще се облагородите и ще създадете характер. Без музиката всички усилия, в каквото и направление да са отправени, ще бъдат напразни и парализирани. [...] Музиката е едно спомогателно чувство за развиване на нашите способности. За развиване на нашия ум, на нашето сърце е потребна музика.

[...] Пък някои пеят за ефект и казват: „Дали ме слушат?“. Мислиш ли, че когато пееш, когато свириш, да те слуша някой, това е обикновена музика. Да свириш за себе си и да пееш за себе си – тогава ще имаме музика.

[...] На първо време всяка сутрин най-даровитите от вас ще отделяте за музика 1 час – сутрин или вечер; може сутрин да вземат половин час и вечер половин час, дори цял час. Онези – средните, ще се занимават половин час, а другите – 15 минути. Ще се упражнявате най-малко 15 минути да пеете!

[...] Как трябва да пеем? Ще имаме един начин за пеење, втори начин, трети и на опит ще видите по какво се различава окултното пеење. Щом пееш по окултен начин, където запееш, веднага настава тишина. Човек, който пее окултно, то е заразително, ти не може да се избавиш, у тебе се заражда едно желание да слушаш; ще зарежеш работата си и ще кажеш: „Отлично пее!“ . Туй, което пее, той го преживява и с ума, и със сърцето си, и с душата си. В ума и сърцето влизат сили, цялото битие пее, взима участие, то не може да се изрази с думи. И в народа има някои, даже прости хора, които пеят окултно. Но те пеят само по настроение, не пеят всякога. [...] Има неща, които не мога да поверявам; има неща, които рядко свиря. Даже аз, който разбирам музиката много добре, когато свиря някои от тия парчета, пулсът ми на сърцето се мени. За сърцето има опасност, някой път то може да спре. Опасни са тия парчета, затова много рядко ги свиря. Колкото пъти съм свирил от тях, все ще умре някой, затова, като дойда дотам, не пипам. Защо ще умре? Ако ритъмът на това парче не съответства на неговото сърце, той ще го умъртви, но ако съответства, той ще се въодушеви. Силната музика е опасна, затова окултните упражнения сега не се свирят. Трябва да се подготвите. Аз съм упражнявал окултната музика рядко, само веднъж съм свирил, във Варна. Седях в една къща, вечерно време беше. В една кръчма една тълпа пияници, 10 – 15 души, се разпели, вдигат шум, карат се. Свирих 15 минути, утихна в кръчмата. Оттогава тази кръчма запустя. Не само това, но и кръчмарят напусна къщата. И хазайката на тази кръчма казваше: „Напусна ме кръчмарят“. И не дойде втори кръчмар. Но такива случаи са редки. Музиката е една сила. [...] Ако пеем окултно, тълпата или ще се разбяга, или трябва да се присъедини към нас да пее. И страшна артилерия е туй! [...] Като станеш сутрин, да си потананикаш, да си посвириш с уста. Ако искаш работите през целия ден да ти вървят добре, да си попееш 15 минути – едно правило* е това.

[...] С помощта на музиката нашето положение ще се подобри най-малко 50% във всяко едно отношение. Сега, разбира се, в музиката има един друг елемент, който е опасен, затова човек трябва да бъде чист. Може да се вмъкне тщестлавието или алчността да печелиш с нея, но започнеш ли да пееш или да свириш за пари, парите да са една от подбудителните причини, свършил си. Музиката трябва да бъде дар! Пееш ли, ни помен няма да има в душата ти за пари! Ако някой ти даде пари, да не мислиш, че като ти даде 5 или 10 лева, с това ти е платил. Музиката е нещо, което не може да се плати. Едно парче, изсвилено окултно, с нищо не може да се откупи!

[...] В окултната музика се изисква голямо присъствие на ума, на сърцето и на волята, равновесие се иска; ще имаш дисциплинирана воля, от нищо няма да се смущаваш, понеже това е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата Природа.

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

*(бел. съст. – виж Правило 3)

Влияние на музиката, пеенето и движенията – 15 октомври 1922 г.

80. Гласните звукове имат сила в себе си. Следователно, за да пееш, нужни са гласни звукове. Великите истини са гласни звукове, чрез които съгласните получават израз.

Възлюби го – 22 октомври 1922 г.

81. Окултната музика се отличава от обикновената по следните две качества: В нея се дават най-първо основните черти. [...] и никога не се допускат думи или тонове с две значения – там всяка една дума трябва да има едно значение. Като пееш една дума с известни вибрации, ти може да имаш една добра идея, но като я произнасяш, в подсъзнанието ти ще влезе идеята, която се съдържа в тия звукове. [...] Окултната музика е начин за освобождение. [...] Навсякъде, и в най-далечната древност, са употребявали музиката, но религиозните хора са злоупотребили с нея. А ние искаме от чисто окултно гледище да я употребим научно във всичката нейна пълнота. В основата си тя е много проста, вън е много сложна. После, при изпълнението на тази музика вие трябва да имате онова детинско разположение. [...] Да пеем с чувство. [...] Ще пеете – това е един начин за подмладяване.

[...] Запишете си думите на новото окултно упражнение:

„Изгрява слънцето,

праца светлина,

носи радост за живота тя”. (Всички пеем.)

Ще направим един опит: един ще изпее соло това упражнение, а след това другите ще изпеят „Сила жива, изворна, течуца“.

Запишете си тия думи сега:

„Венир Бенир,

Бихар Бенум,

Ил биют, Ил безут“

Запишете си още и думата *си-му-ту-си*, тя е за упражнение. [...] Я изпейте пак „Изгрява Слънцето“, да видим как сте я запомнили! (Изпяхме „Изгрява слънцето“ заедно с припева „Сила жива, изворна, течуца“.)

[...] Тъй, както са нагласени думите, в тях има смисъл, не може да има изключение. Какво носи светлината? Тази светлина носи сила жива, изворна, течуца. Всяка една дума е на мястото си; каквото и да я правите, тя е една сила, сила на светлината. Изпейте тихо „Изгрява слънцето“. (Всички пеем) Сега в думите *зум – мезум* се съдържа скритият смисъл. В тях е вътрешният смисъл на нещата. *Изгрява Слънцето, носи светлина*

– тия неща са далеч от нас. В думите *сила жива, изворна, течуца* силата ние може да я опитаме вътрешно, а Светлината опитваме само чрез очите си. Сега първата част на упражнението е приготвяне, трябва да се приготви човек, това е дълъг период и затуй това упражнение още не е завършено. Аз превеждам окултната музика на наш език. По обратен път вървим. Най-първо, преди думите *сила жива, изворна, течуца* ние трябва да сложим други думи, както прави един художник, за да се попълни цялото упражнение. Първата част е приготвяне, втората част е активната, т.е. изразява този, който строи. *Зум-мезум* – това е смисълът вече. [...] Тази вечер, като превеждах тия думи, времето беше хубаво, но сега е малко влажно. Влажното време не е за окултна музика, то прави вибрациите малко неблагоприятни. Сега може да имате туй упражнение: *си-му-ту-си*, може да вземете тия 4 слога* и да се упражнявате върху тях. Запомнихте ли ги? Тонове са *сол, си, ре, сол – си-му-ту-си*. Ако пеете с обикновените тонове *сол, си, ре, сол*, те нямат окултно значение, а със звуковете *си-му-ту-си* има друго значение. [...] Музиката се изразява със същите органи, с каквито и говорът, т.е. същата онази ципица на гърлото, която служи за говора, служи и за пеене. Тъй щото музиката и говорът са брат и сестра, защото излизат от същия център. Следователно тази ципица постоянно трябва да се държи в пеене. И първото нещо, с което започва черната ложа, когато попаднеш в нея, е огрубяването на гласа ти. Щом започне да загрубява гласът, изменя се ципицата, изменя се и характерът, понеже тия вибрации са много чувствителни. Ще сложиш в ума си мисълта, че си мобилизиран, и ще кажеш: „Аз съм мобилизиран в Божествената музика и не мога да пея другояче, освен по всичките правила на Божествената музика“***. Ще сложиш тази мисъл вътре в ума си, то е най-ценното. И в Духовния свят, хванат ли те за гърлото, твоята работа е свършена. Ти няма да позволяваш никому да хваща гърлото ти! Твоето гърло трябва да е свободно. [...] Като пеете, не вдигайте много гласа си, а се вслушвайте, обръщайте внимание как взимате тоновете.

[...] Нашата душа трябва да влезе в гърлото. Душата навсякъде трябва да ходи. Ами че тъй! Ще кажем на душата да дойде в гърлото – ще пеем отлично. Ако дойде в главата – ще мислим отлично. Само трябва да кажете къде да се качи и тя ще ви слуша. Кажете: „Искам в гърлото!“ – „Хубаво. Какво искаш сега?“ – „Да влезеш в мозъка, искам да мисля“. А ти казваш: „Ако обичаш, качи се“. Не „ако обичаш“ и „моля ти се“, определи точно думите, кажи: „Качи се в гърлото, да ми изпееш една хубава песен, каквато ти знаеш“. Тя ще ти изпее една такава песен и ти ще си я спомниш от миналото. Пее душата. А сега, когато тя, горката, иска да пее, вие я спъвате, казвате: „Слушай, [на] тебе ти се пее много, но синът ми е болен, ще го смущаваш“. Не, ако тя запее, той ще оздравее. [...] И тъй, музиката е едно от великите средства в света, с което можете да се тонирате, и ние ще я употребим като едно оръжие,

артилерия, картечен огън; не само да пеем за наслада, но ще я употребим за защита на себе си. И псалмопевецът какво казва – „Хвалете Господа с китара и с кимвал”.

[...] Трябва да пеете отривисто. Наблюдавайте! Имате някое душевно неразположение – ще го трансформирате. Извадете часовника си и вземете да повтаряте упражнението: *си-му-ту-си* (Учителят пее съвсем тихо.) и вижте след колко минути ще се измени настроението ви. Някой път трябва да се измени настроението ви, а понякога – не трябва.

[...] Сега аз ще ви предупредя да държите отделно всичките окултни песни. Окултните упражнения няма да ги смесвате с другата музика! Тези упражнения се пеят при особени времена. Има време, когато ще се пеят тези упражнения, за да имаме резултати. Не може да ги пеете всякога. За окултното пеене трябва да сте сериозни. Това не е тъй, за развлечение. За обикновеното пеене може да пеете, когато искате, но при окултното пеене във вас трябва да се пробуди съзнанието, да няма никакви пукнатини в съзнанието ви, никакво раздвояване. И за една година чрез пеенето може да постигнем много добри резултати. Ще пазите тия упражнения. Сега аз предлагам тази теория на вас и ще я поставим на опит в най-елементарните неща. Ще пеете: *Изгрява Слънцето, праща светлина*. Като пеете тъй, вашето Слънце ще изгрее. Като казвам, че вашето Слънце ще изгрее, не разбирам Слънцето в Природата, друго едно Слънце има, което изгрява, то изпраща светлина. Ние не пеем на това външно Слънце. А когато нашето Слънце изгрее, то ни изпраща своята Светлина, която носи радост в живота ни. Тогава ще дойде сила жива, изворна, течуща. Това са все символи.

[...] И за пример в музиката има някои тонове, този тон (Учителят пее „*Изгрява Слънцето*”) е много хармоничен, а другите тонове, които идват в песента, не са толкова хармонични, то е в естеството на езика; другите тонове идват по причина на самите думи. И всякога една дума трябва да изразява един образ. *Изгрява Слънцето* – това е един тържествен, идеален момент. В окултните упражнения навсякъде има образи. Който и европейски език да вземете, всички куцат в предаването на тия окултни упражнения. Сега във Франция някои музиканти правят опити да преведат обикновената музика в окултна. Започват да пишат окултни песни, но те се нареждат по особен начин. След време ще имаме окултна музика и тя ще внесе нещо ново.

*(срички)

** (формула)

Окултна музика – 22 октомври 1922 г.

82. Изговорете думата *живот* на срички, проточено, във вид на песен, като наблюдавате какво впечатление ще произведе. На пръв поглед тази дума изглежда обикновена, но в нея се съдържа една от великите истини на Природата.

Отличителните черти на живота – 25 октомври 1922 г.

83. Аз употребявам **окултната музика, тя е един от методите за поляризиране**. Без музика вие нищо не можете да извършите. [...] . Не си разположен – ще започнеш да пееш; не си разположен – ще започнеш да играеш и правилно ще играеш. Метод е това – ще играеш. Когато човек престане да пее и да играе, той умира вече. И Природата всякога ни заставя да играем и да пеем.

Не казвам като правило непременно да пеете, но в окултната музика, ако можете да пеете, от Любов ще пеете; ако не можете да пеете от Любов – няма да пеете. От Любов може ли да играете, ще играете. [...] Това е правило*: по Любов ще пееш, ще се наслаждаваш и в тази музика ще има творчество. (*Правило 4) Сега аз ви обръщам внимание на вътрешните методи на музиката, а не на външната техника. И в окултната наука ние ще пеем само положителни упражнения. Аз ще ви кажа друго едно окултно упражнение:

Сладко медено,

От Слънцето изпратено,

От пчелите донесено.

Това е едно положително упражнение – ще го пеете! Всеки един образ тук е активен. Сега тази вечер ще пеем „*Сладко медено*”. Вие ще вземете да го разчленилите, но в самото изречение има музика. Ще забележите окултната страна на упражнението.

(Учителят пее „*Сладко медено*”.) Като мислиш за него, веднага ще се подсладиш. Значи всичките киселини, които те спъват, се превръщат, сладко ще дойде, медено ще дойде. Сега ти трябва малко светлина: „От Слънцето пратено“ – веднага тази Светлина прониква. „От пчелите донесено“ – веднага ще мислиш за кошера; понеже пчелите са трудолюбиви, у тях има ред и порядък, ти ще мислиш за тях и всичко туй ще внесе в теб ред и порядък. Всяка една дума си има свой окултен израз. Това са окултни упражнения, не са песни! Ние сме далеч още от окултните песни, това е само приготвяне за песен. После ще дойдем до една окултна песен, и като я вземем, знаете ли какво ще стане?

[...] Каквато и да е песента, пеете ли я с Любов, вие ще имате едно правило, един метод да превърнете нервната енергия за ваше добро.

У нас светската и свещената песен се обуславят само от закона на Любовта. И най-лошата песен, като я обичаш, е свещена. А най-свещената песен, като не я обичаш, в нея няма нищо.

[...] В окултната музика не се изисква да пеете високо. Много тихо се започва. Тихо, много тихо пеене, на себе си, защото някои от вас ще отидете в друга крайност, ако пеете много високо. [...] Ще си турите в ума тихо да пеете, пък когато сте във, в гората, където няма никой, там можете да отпуснете гласа си колкото искате и да пеете както искате. [...] Жената, неразположен ли е мъжът, ако има пиано или цигулка, нека му попее или посвири половин час „*Сладко медено*“ и ще му мине. После ще попее упражнението „*Сила жива, изворна, течуща*“. Ще правите опити с тях, ще опитате силата им, да видите как действат. Аз ще ви дам ред

упражнения. Те няма да действат на всинца ви еднакво, но ние имаме толкова упражнения, че всеки един от вас ще си избере някои от тях, които да употреби за своето тониране. И ще имаме ред ключове как трябва да се започне пеенето. Има си начини за започване на окултното пеене. Сега това са малки бележки за пеенето. [...] (Учителят пак свири нещо весело, игриво.) Туй е светска музика, не е обикновена; тон може да стане окултен, може да стане и обикновен. Легатото не е окултно. [...] В един окултен тон трябва да има мекота. И всякога, когато пеете, трябва някак си да движите и ръцете си. В окултната музика пеенето трябва да бъде картинно. Вие трябва да имате един жив образ. Идеята в ума ви трябва да бъде ясна.

Влиянието на електричеството – 29 октомври 1922 г.

84. Каква е разликата между окултната музика и съвременната светска музика? Аз не омаловажавам тази музика, но разликата е в резултатите. Ако дойде някой от най-знаменитите виртуози, който е израз на съвременната музика, той може да прикове вниманието на една публика от 10000 души тъй, че като падне една игла, ще се чуе – такова внимание! Дълбоко уважение и почитание, и след като свърши, ще има ръкопляскане, хвалби, писане по вестниците, но след една неделя всичко се забрави. Ако дойде някой виртуоз на окултната музика, ето какъв ще бъде резултатът: ако той даде един концерт, всички ония 10000 души, кой как стане, ще каже: „Аз чух една музика – чудо!“, и ще иде да уреди сметките си. Скарал се с жена си – ще иде да се примири. Всички тия 10000 ще уредят работите си; всичко туй ще стане в една вечер – като свири той. И всички ще заживеят в братство. Такъв ще бъде резултатът на тази музика, това прави окултната музика. Това е музиката на ангелите, с която те дойдоха, когато Христос се роди – изпяха една от окултните песни. Казват, че те предали песента: „*Слава вишних Богу и на Земята мир*“. Не е предадена песента както трябва. То е нещо велико! Който веднъж е чул окултна песен, тази песен никога няма да излезе от сърцето му, от ума му. Той може всичко да забрави, но тя ще бъде дълбоко връзана в душата му. [...] Често до мен идват вашите изкушения и си казвам: Защо ще ида на тези да им проповядвам окултна музика, да си хабя времето, да се разправам с тях, когато мога с други неща да се занимавам? Някой път ми минават тия мисли. Не е ли по-добре да отложам това за едно далечно бъдеще? [...] Но ако аз употребявам окултната музика, то е просто като едно средство. Аз я употребявам заради Истината, за да може да дойде онази Велика Истина, която искам да вселя във вашия ум. Само окултната музика може да ви дойде на помощ. Ако някой може да ви направи ученици, само тя ще може, друг способ няма, защото Духът работи чрез музиката. [...] Много болести се лекуват чрез нея. Заставете болния да пее и той ще се излекува. Когато човек започне да се разболява, той не пее вече. Накарайте болния да пее и ще видите как скоро ще оздравее! Само тъй ще видите

благотворното действие на музиката, на пеенето. Болният нека пее! [...] Тази окултна музика се различава от обикновената музика. Никакви прибавки, никакви завъртания, всяка дума, всяка сричка трябва да се вземе ясно! И няма да правите никакви усилия. Ще бъдете много естествени в пеенето, като децата. Туй е начин за подмладяване. Ще кажете: „Аз съм стар човек!“ [...] И стар човек, на 50 – 60 години да е, пак може да пее. За музиката няма стари хора. И аз бих желал всички да бъдете музиканти, да свирите и пеете и да кажат всички: „Тия хора са отлични, пеят и свирят отлично!“. И ще направим така, че никой да не може да се сравнява с вас по пеене. [...] В Европа сега се правят първите опити за окултна музика, но ще се мине още дълго време, докато тия опити минат за чиста окултна музика. [...] Не се смущавайте, като пеете! Може да направите погрешки, няма нищо, ще се поправите. [...] „*Венир-Бенир*“ е окултен източен мотив, възприет от западните народи. Тия мотиви са необходими, ние ще минаваме постепенно от единия в другия полюс. Това са две състояния, в които може да се работи, и ще видите как умът ви ще почне да работи. И после музиканти и певци ще се явят, ще се развие гласът ви. Сега гласовете ви са малко дрезгави, но ще започнете да се тонирате. Тази песен, „*Венир Бенир*“, е много красива на един глас, после ще я научите на два гласа и най-после ще я пеете в хор. В гласа, в трептенията на тия окултни упражнения има нещо особено. При изпълненията на упражнения или песни в окултната музика знаете ли гласният орган колко клавиша има? В този орган за пеене има 35 хиляди клавиша. А сега колко клавиши имате вие? На 35 хиляди клавиша, като вземеш да свириш или пееш, чудеса може да направиш. Това е музика.

[...] Ще влезем да я изучаваме и ще видите, че тя си има своя теория, но ако се вмъкнем в теориите, резултати няма да има, постепенно ще вървим. Някои от съвременните музиканти са налучкали нещо от окултната музика. По теория те употребяват окултната музика, но по изпълнение са далеч от нея.

Никаква лъжа – 5 ноември 1922 г.

85. Думата *гърло* се пише със знака *г*. Такъв знак се образува и при изговарянето на звука *г*. Този знак означава безконечност. [...] Когато произнасяте буквите, добре е да ги пишете и да изучавате движенията, които правят гърлото, езикът и устните.

Хармонизиране на енергиите – 8 ноември 1922 г.

86. Тия думи са окултен преход, т.е. преход в окултен смисъл. Сега ще пеете с движения, ще пуснете волята си в действие. При окултното пеене ще внимавате. Сега ще напуснете всичките ваши традиции. Искам като ученици да бъдете свободни в пеенето. Когато човек пее, не само умът, не само сърцето му трябва да вземат участие, а и волята му. А за да вземе участие и волята, ръцете трябва да се движат. В съвременната опера съзнават това.

(Учителят пее сам и прави движения)

Духът Божий (Издига ръцете си бавно и мощно нагоре.)

Духът Вечний (Сваля ръцете си надолу пред лицето, прави кръг и после ги поставя в хоризонтално положение.)

Духът Свети (Ръцете си пак извива във вид на кръг пред лицето, нагоре и после почти отвесно.)

Духът Благ (Същото, но ръцете остават хоризонтално.)

Кой пълни (Ръцете пред гърдите.)

Сърца ни с Любов (Ръцете се разтварят широко на страни. Оттам нататък ръцете правят леки движения като хвъркане. Те са в хоризонтално положение. При сърца ни туря ръцете си навънка.)

Напълването е един процес на разширение.

Кой пълни (Ръцете на гърдите.)

Сърца ни с Любов (Навън ръцете, сърцето се разширява. При останалите думи прави с ръцете движения на хвъркане.)

Като се напълни един балон с газ, той почва да се разширява, да се издига нагоре. Когато правите движения на хвъркане, ще забележите, че в тия движения има хармония. (Учителят пее сам: *Духът Божий ... Кой пълни*.)

Кой има двойко значение. То е и въпрос, и отговор едновременно. *Духът Божий*, *Който пълни* – отговор. И *кой пълни сърца ни с Любов* – *Духът Божий*, *Духът Вечний* и т.н. Те са атрибути. [...] *Кой пълни сърца ни* – *Божият Дух*. Тия упражнения ще пеем с движения. В дома си като влезете, ще пеете с движения. Ще сложите вашата воля на работа. Много от тия упражнения ще пеем с движения. Сега при думите *Духът Божий* (Учителят пее *Духът Божий* и прави движения с ръцете), щом си с Него, ти ще вземеш същото разширение. Няма да се смущавате дали сте направили движението право, или не. Има един вътрешен закон на движенията. Щом туй движение е в хармония с мислите и чувствата ви, усещате една приятност. Щом има разногласие, ще усетите, че движението не е право. Туй е по закона на Свободата. Ще пеете, ще се движите и ще служите на Бога и с ума, и със сърцето, и с волята, и с цялото си тяло. Всичко трябва да бъде в движение; всичко да участва в музиката. [...] Някои питат: „Може ли без пеене?“ Може. Когато попитали Паганини: „Можеш ли да свириш на три струни“, той рекъл: „Мога“.

– На две?

– Мога.

– На една?

– Мога.

– Ами без струни можеш ли да свириш?

– Мога – но не се явил.

И чрез пеенето ние ще започнем да привличаме ония сили в Природата, които са хармонични на нас – туй е закон за привличане. Пеенето всякога привлича, и ако пеем хармонично, всякога ще привлечем духовите на музиката. И щом ги привлечем, те ще донесат

нещо много хубаво – обновление, и според степента на нашата песен, според това вдъхновение ще станат и съобразни промени в духовния ни свят. Сега първото нещо – ще пеете от сърце. Окултната музика не позволява такова пеене – само отгоре-отгоре, тя иска съдържание, иска дълбочина. Ще пеете първо с чувство.

[...] Ние още не можем да пеем окултни песни. Това са малки упражнения, тъй ги наричам аз. Ако ви ги изпее като песен, всички ще заспите и няма да бъдете тук. Вие ще заспите и като ви пробудят, ще кажете: „Бях някъде, в един свят, и то в какъв свят!“, а туй сега още не е песен, то е едно упражнение, затова ще бъдете тук, няма да заспите. (Затова аз ги наричам упражнения.) Казвате: „Не може ли да пеем някоя окултна песен?“. Не може! При сегашните условия не може да се пее окултна песен. Туй са окултни упражнения. И всичките ни песни, даже и тия, които се пеят в неделя на събранията, и те са упражнения. Тях ги наричат песни, но са упражнения според моето схващане. Някои са по-близо до песните, а някои – по-далеч. [...] Пейте „мълчаливото пеене“. (Учителят свири на цигулката един хубав марш, а братята пеят с гърлото си, без да си отварят устата.) (Оригинално пеене.)

То е едно преходно положение в окултната музика. Може да ви се види малко смешно, но хубаво излезе, нали? Ще ги развием. Ще създадем приятни работи в музиката. Забележете, че когато децата правят своите упражнения, всякога се смеят. Хората, когато се смеят, работят.

[...] Аз искам да ви освободя от всички предубеждения, които имате. Защото едно от големите заблуждения, които ви внушава черната ложа, е, че не трябва да пеете, не трябва да се веселите. „Пеене не трябва, ще мълчиш“. После те казват: „Много няма да ядеш, няма да се молиш, не ти трябва молитва“. Без пеене, без ядене, без молитва?! Е, какъв е смисълът на живота, като извадиш яденето, пеенето и молитвата? Какво остава? Та това е основата на живота!

Музика и пеене, средство за постигане на Божественото – 12 ноември 1922 г.

87. Най-добрата песен от сегашната музика става едно окултно упражнение, но никога не може да стане окултна песен. Едно окултно упражнение може да стане най-добра песен, но една окултна песен ти не може да преведеш по никой начин като една обикновена песен, това е немислимо! В това е разликата между окултната и обикновената музика. [...] Днес, ако пееш много набожни песни – лошо, ако пееш много светски песни – пак лошо. Ще пеем песни, които са близо до Природата. Ще възпяваш някой извор, някоя планина, Слънцето, което изгрява, звездите, реката, ще възпяваш добродетелите на някой човек, който е жив, реален. [...] Представете си, че някой ви запита: „По какво се отличава окултната музика от обикновената?“. Със своята крайна мекота, яснота, картинност и природни образи. Към туй всички трябва да се стремите – в пеенето ви да има яснота и мекота. И упражненията трябва

да бъдат меки. Никога не може да пеете едно окултно упражнение без мекота. Едно окултно упражнение се отличава с крайна мекота, а мекотата придава крайна пластичност, гъвкавост. Ако искате като окултни ученици да се упражнявате, има такива мотиви – духовни – за съзерцание. Започнете да си тананикате една дума, да я повтаряте постоянно, да я изменяте. Има закони, по които ще изменяте, изменяте и тъй ще нагласите вашето настроение. Например започнете с думата *благост*. Ще я пееш, ще я изменяш, докато добиеш в себе си известно настроение. Тогава ние ще правим разни упражнения. Сутрин, като станете да кажем, фамилия сте; съберете се деца, баща и майка, започнете окултните си упражнения – започнете *Сила жива, кажи ми де вода извира, извира, извира*, всичките ще пеят. После ще дойдат другите окултни упражнения и децата, всички възрастни, колкото сте, ще ги изпълнявате. После *Скръбта си ти кажи*. Ще видите тогава може ли да се възпитават по този начин – с музика – децата, или не. Може! [...] Сега това пеене ще се отрази различно на характера ви: някои ще станат по-спокойни, по-сдържани, други – по-активни, някои, които са музикални, които са по-поетични, ще започнат да мислят по-сериозно, по-дълбоко. Различно ще се отрази тази окултна музика, различно направление ще ви даде; няма да създаде у вас еднообразие, а разнообразие и в това разнообразие ще има една вътрешна хармония. Сега аз не искам да мислите, че с музиката всичко може да постигнете. Не, тя е едно от средствата. Музиката е изкуство на ангелите и следователно за нас тя е неразбрана, но за ангелите всеки един музикален тон, това е звук определен; те са цял един език, красив ангелски език. **Музиката е ангелски език.** [...] Музиката е изкуство във възходяща степен, а поезията – в низходяща степен.

Музика и пеене – средство за тонирание – 19 ноември 1922 г.

88. Музиката – това е съединителното звено между ангелския и човешкия свят. Съединителна нишка е тя и затуй всички религиозни упражнения, всички духовни упражнения започват все с музика. Тя е език на духовете, те познават този език и когато вие искате да привлечете някой дух, да му въздействате или да ви разбере, трябва да пеете или да свирите. Музиката изисква дълго време работа и не само дълго време работа, но интензивна работа. Това е необходимо, за да разберете окултната музика не само в нейната външна страна, но и във вътрешната. Например, ако аз ви изсвирия окултни упражнения, някои от тях може да ви се сторят тъй бурни, както и отвън, светските, или тъй безсмислени, както са упражненията вън. Но с това ние имаме за цел да се развият чувствата. [...] Ако имате слух, ще чуете, че туй трептене от всеки един лист има особени звукове. Окултните гами на Природата са други, в отношение с нашите гами, с тях те са в дисхармония. От наше гледище тази музика е другояче настроена, и ако вие се настроите според музиката на Природата

и изпеете нещо от нея, ще ви питат: „Откъде взехте това парче, от кой автор?“. Та по този начин аз искам вие да се запознаете с окултната музика и да черпите сили и вдъхновение от живота, Природата, от дърветата особено. Някой път идете не толкова в боровите гори, там музиката е друга, но в буковите, дъбовите гори и си изберете някоя хубава, красива местност, където да има известни промени вътре в почвата. [...] Всеки човек си пее, когато е весел, радостен. Когато е радостен, той пее, макар и да не е певец, той вътрешно пее; или си пее, или се моли. Що е молитва? Това е Божественото пеене. Молитвата е недосегаемо вътрешно изкуство. За молитвата друг инструмент се изисква вече. Следователно ние имаме пеене, звукове и след звуковете трябва да съчетаем Божествената музика с ангелската. И тогава ние, хората на Земята, ще дадем само техниката. Дървените инструменти са наши. Грубата част е човешка, направата на цигулката, струните, лъка; вибрирането на въздуха е от ангелския свят, а смисълът, който музиката може да донесе, то е от Божествения свят. [...] Та музиката е един начин да оживее Природата за вас – камъните ще оживеят, дърветата, изворите и всичко наоколо ще оживее и животът ви ще стане сносен. Навсякъде ще може да се тонирате [...] В съвременните течения на окултисти и в разбиранията си повече религиозни хора казват: „[На] нас много пеене не ни трябва, трябва ни дълбоко размишление“. Е, какво е дълбокото размишление? Седне някой, концентрира се. Индусите какво правят? Тия индуси, които днес употребяват известни системи за концентриране, те с векове са упражнявали пеене и свирене. Те са минали първата степен на ученици и сега са дошли до концентриране; те са приготвили тия способности, които лежат по-горе – те може да се събудят. [...] Спокоен трябва да бъдеш. Ще се отпуснеш, ще сложиш ръцете си преспокойно, свободно, няма да се свиваш, няма да има никакво стискане на мускулите. И когато пеете, някои от вас се стягат. Не, ще се отпуснете, гърлото ви трябва да бъде свободно. [...] Някои казват: „Какво ще кажат за мен? Аз от музика не разбирам“. Вие оставете вашата критика. Ти имаш желание да пееш, нали? Ще направиш една грешка, 100 направи, но научи се да пееш! Ние ще те извиним за грешката, но ако кажеш: „Аз да се науча, че после ще пея“, никога няма да се научиш. Това са лъжливи схващания. И ако вие употребите моите правила, ще се оправят гърлата ви. Има подобрене. Преди повече от 15 – 16 години аз направих първия опит. Това беше във Варна. Имаше една ученичка, шестокласничка, не можеше да изпее два тона правилно. Всички се смееха, че била дървен музикант. И като я нападнах, тя си поплаче. Казвам: Ти можеш да се научиш да пееш. Как? Тя се научи хубаво да пее и после пееше в хора. Но на човека трябва да му се вдъхне доверие, че има дарба. Той трябва да има вяра, за да се научи да пее за себе си. Аз няма да ви уча да излизате на сцената, за себе си ще пеете. Най-хубавата музика е, когато пееш или свириш за себе си, от личен опит зная

това. Взема, посвиря на всичките скърби и страдания и като им засвиря така тия песни, т.е. аз ги наричам окултни упражнения, всичките духове си заминават и аз ставам радостен и весел. Но щом не свирия и не пея, много са лоши. Някои си казват, какво ли правя аз. Когато съм уморен, свирия и пея, и когато идвам в гората, слушам как гората пее, как изворите пеят, как птичките пеят. Навсякъде се вслушвам. Някоя птичка пее, аз се поспра, заслушвам се, казвам: колко е хубаво! Тук еди-къде си хубаво пееш, но тук, на това място, и ти си изпортила малко. Славейте ги слушам, наблюдавам. Някои от тях са майстори, добри певци. Хубаво гласа си извиваш, но казвам: ти трябва още да се учиш. Един ден отивам към Борисовата градина и по пътя към гората слушам – славей пее. Славей е много срамежлив. Този славей се скрил в боровите дървета, отличен певец, пее хубаво, но не се вижда и така ме заинтересува! Тоновете взима така правилно, чисто, рекох: „Да видя къде се е скрил”. Отидох, оттук надникна, оттам надникна, зърнах го, а той, като замижал с очите си, пее, та се възнася. Както го слушах, той отвори очите си и ме видя, подскочи и каза: „Как ме издебна!”. Казвам: „Слушай, харесвам ти пеенето, хубаво пееш, отличен певец си ти!”. Трябва да наблюдава човек! Ще каже някой: „Е, аз ще седна сега да се уча от туй малко славейче, друга работа нямам, ще се занимавам с малкото славейче”. Ако не се занимаваш с него, и с други работи не може да се занимаваш. И когато Господ те види, че ти търсиш все великите работи в света, Той ще каже: „Нашият син не отива на добре“. А когато види, че обръщаш внимание на малките работи, и великите ще дойдат. Та пеенето някой път, според вас, е дреболия.

[...] Българинът за пеенето има следното понятие: „Момата – казват – трябва да пее, понеже ще се жени. Пък попът, той си има такава длъжност – да пее; псалтът – също пее. Аз не съм псалт, не съм поп, не съм мома да се женя, та да пея! То бива един път в годината, когато идеш някъде, когато те повикат на угощение, че тогава може да се развеселиш, може да попееш“. Такива са въобще народните ни схващания. И българинът отпосле ги е придобил, в своето слизване. В своя първоначален живот, когато е седял по-високо, проявявал се е като музикант, но отпосле е изгубил тази музикална култура. Музикален е българинът! Той имал култура, но като изгубил своята музика, изгубил и своята книжнина. И сега от книжнината на славяните нищо не е останало, а при това славяните са много музикален народ, но у тях наново трябва да се събуди този музикален дух. [...] Аз искам онези от вас, които ще пеят, доброволно и по Любов да пеят.

[...] Няма да взимате тоновете в такова легато, в такива протакания, но ще се учите да ги взимате много вярно, чисти. Най-първо ще се научите да взимате добре 4-те основни тона, на основната музика: *до, ми, сол, до* (горно). Вярно ще ги взимате. [...] Аз не казвам, че без музика не може да живеете; можете, но животът ви ще бъде несносен. И онези хора, които най-много стра-

дат в живота си, те са хора без музика. Музикантът не страда. Той страда, но е радостен в страданията си. И аз съм виждал, има такива просяци. Най-добрите просяци са онези, които свирят със своята гъдулка. Той си свири и като мине някой, той казва: „Аз не прося, изкуство имам“. Изкуство е то! Хубаво свири той, възпитава хората, седи на пътя и казва: „Моето изкуство ви предлагам, без пари свирия аз“. Всякога, когато пеем, в пеенето трябва да се произвеждат хубави картини, някои хубави образи от Природата. За света други песни ще имате. Когато минавате от сегашната музика в окултната, вие ще имате един преходен период. И както се сменят гамите от една в друга, така ще се научите да сменят гамите и да минавате от едно състояние в друго. Някой път у вас става едно притъпяване на гласа, а притъпяването се дължи на това, че не сте се научили да контролирате вашата воля. Ще я пренесете в гортана* си, ще правите известни упражнения да владеете вашия ларинкс, да пренасяте разумно волята си. Гневът, съмнението, ядът, безверието – всички тия неща рушат гърлото.

[...] Първоначалният език е бил чисто музикален, но с грехопадението на хората са останали звукове, които нямат музика в себе си. И сега вече в оперната музика искат да възстановят музиката чрез пеенето и играта.

[...] Псалмопевецът казва: „Изворите, реките, горите Те призовават“. Цялата Природа взема участие да слави Господа. Как ще Го слави? С пеене. Сега не разбирайте, че аз взимам предвид пеенето в сегашната музика. То не е още музика. След време хората ще се раждат с музикални способности. Сега, доколкото виждам, между всинца ви има някои доста даровити по музика, а то е един добър признак. След това тази музика ще предизвика, ще събуди у вас други способности, ще ви направи по-способни, по-нежни и меки. Нужна е нежността. А нам ни трябва мекота – музика. **Аз употребявам музиката като един последен метод да внесе хармония между вас**, и ако този метод не проработи, аз имам на разположение още един метод, но после ще ви го кажа. Сега ще кажете: „Непременно дърво ще дойде“. Съвсем друга е мисълта ми. Имам един метод още по-хубав, но бих желал този последен метод да дойде, когато вие усвоите музиката. Той може да дойде и по-рано, но като започнете с него, ще трябва да се върнете назад. Та методът ще ви върне да научите музиката, в него изключение няма. По-добре е да изучите сега музиката, че като влезете там, да вървите напред, като някоя птица да си вдигнете крилата нависоко и да бъде свободен вашият път.

[...] Прилагайте музиката в живота си! Да кажем имате някоя мъчна работа да свършите – започнете да пее! (Учителят пее сам *Лъчи от Бога благодост ще ти донесат, и в душа ти радост ще внесат.*) Ще си изпееш така свободно песента. После по този мотив може да си направиш много песни. Те са правила. Може да си композирате каквато песен искате. И тогава, ако вземете: „Кажи ми, кажи ми, сладки думи две“, (Учителят пее сам.) тези, сладките думи, кои са? Това не

е измислено. Казват българите: Кажми ми две сладки думи!“ Там се взимат и хубави, и весели. (Учителят свири „Кажми ми, кажми ми“.) Сега българинът се събужда, нали, и вие ще кажете: „Те са български песни“. Не, не са български песни, това са песни на Природата. Този мотив не е на българската глава. [...] Сега ние ще приложим музиката при възпитанието на децата. Ще правим опити с малките деца. Вие искате на вас да ги направим. Вие сте употребявали много морални правила, а сега на децата ще приложите някои от тия окултни упражнения, ще видите какво е тяхното влияние. Музиката за в бъдеще ще представлява едно добро възпитателно средство, което може да приложите и за себе си. Седиш и не можеш да решиш една задача. Взemi едно упражнение, второ, изпей всичките упражнения и ще видиш резултата. Сега тия упражнения, които ви давам наготово, са едно съкратяване на труда. Другояче тия упражнения ще ги търсите из рилските гори, ще ги търсите по планините, по изворите, пък най-после може да ги търсите и из народа, но трябва ухо и разбиране, за да схващате какъв е истинският мотив. Българинът така през време на своето робство се е лекувал с тия свои песни. С минорните песни е лекувал тъгите си, а с мажорните той е казал: „Ти трябва да потропаш, да поиграеш, пък утре ще ида да ора“. После, като дойде пак тъгата, ще пее минорната гама, при радостта – пак мажорната и т.н. Сега и ние сме изложени в света на страданията, а **музиката, това е начин за лекуване**. Светска и духовна музика няма. Музиката не е нито светска, нито духовна, но има два превода. Музиката си е музика, един принцип е – тъй може да се каже. Когато ние говорим, че човек трябва да има добро настроение, това е музика. Всяко приятно настроение се дължи на музиката. Доброто, за да се прояви, непременно трябва да употребиш музиката, тя е една обвивка. В Мъдростта има ред и порядък както в музиката. Значи в Мъдростта, в Истината, в Любовта всички употребяват музиката.

[...] И тъй, ние трябва да се научим да пеем – най-важното нещо е да пеем.

Окултната музика внася освежаване в ума. Ако ти пееш правилно една окултна песен, умът ти ще се разведри. Като си попеем 5 минути тихо, след туй взemi перото и ако тази музика може да внесе тия качества на разширение в ума, светлина, чистота, тя върви в съгласие. [...] Някой се усеща тъжен, не му се пее. Ще пееш! Единственото нещо, което може да те излекува сега, то е пеенето, трябва да пееш! Защо да не пееш?

[...] 12 упражнения и ще завършим първия цикъл на окултните упражнения по музика. Те ще бъдат упражнения само за през свободното ви време. За музика ще отделяте само 5 – 10 минути време. Когато сте скръбен или тъжен и не можете да работите, тогава пейте, но щом можете да работите, не ви трябва песни.

*(гръклян)

Практическо приложение на окултната музика – 26 ноември 1922 г.

89. Сега от учениците в Школата се изисква сериозна работа. Сериозна в туй отношение – вие не трябва да идвате само като слушатели, просто да премине времето ви. Пеене трябва! Когато и да е от вас, стари и млади, ще ви изправя тук да пеете. Искам всички упражнения по музика да ги запомните, понеже те са музикални правила и ние ще ги приложим. От вас се изискват прости тонове – ясно, чисто и идейно пеене; и като пеете, да чувствате това. [...] аз не искам от вас да отдадете на пеенето цялото си време. Може да му посветите един час или половин час от седмицата – и това е достатъчно, то е една приятна работа. (Учителя свири и пее.)

*Махар Бену Аба,
Веют Биладер Адер Бену шела,
Бену шела, Бену шела,
шела, шела, шела,
Биладер, Адер Бену шела.*

Молитва на ученика – тъй кръщавам аз този мотив. Разбирате ли? И вижте разликата, това е един окултен мотив. (Учителя пее пак, без да свири.) Мекота се изисква тук. Не е мъчен този мотив, но в пеенето ще пазите едно правило: когато пеете, ще концентрирате ума си! Щом изгубите концентрирането на ума си, не можете да пеете. После, не само за мелодията ще мислите, но и за гърлото си ще мислите. Сега, като пеете *Махар Бену Аба*, внимавайте за израза на песента. Това са едни от най-великите звукове.

Махар – значи Великият,
Бену – Онзи, Който благославя,
Аба – Баща на всичко.

Това е специален мотив, може да го пеете само при особено състояние. Туй прекъсване, което се вижда в упражнението е във връзка с други музикални гами. Прекъсването значи, че има други гами, други упражнения, които не можем да изпълним; ние изваждаме само простите. Аз ви казах, че има мелодии, които мъчно могат да се преведат в една окултна песен, даже и в едно окултно упражнение, има големи тънкости в тях. Ако не можем да извадим тези тънкости чрез обикновената музика, то е, защото обикновената музика произвежда обикновени работи. Сега да изпеем слога *ХА*. Вие се смеете, но направете някой път опит да видите как действа това *ХА*. (Учителя пее сам.) Окултен тон е той. Всеки, който се смее така: *ха-ха-ха*, той е добър човек. Аз бих желал всинца, като се смеят, да казват *ха-ха-ха*, а не *хи-хи-хи* или *хо-хо-хо*. При слога *ХА* се отваря душата. После правете упражнение с буквите *а* и *е*! Вие трябва да избягвате туй пеене със звуковете *йее-йее*, то е гръцко пеене. [...] Като на ученици на окултната наука аз поставям за тях музиката като средство за усилване на волята. Ако вие не можете да преодолее малкото мъчнотии на гласа си, тогава где седи волята ви? [...] Всички движения в нас трябва да бъдат музикални. Движенията вървят по известни закони, както и тоновете вървят по известни закони. [...] И говорът ни – също. Когато аз говоря музикално, думите

ми произвеждат един ефект, но някой път правя известни нарушения, за да видя какви резултати ще произведат думите ми. И често, когато съм употребявал някоя дисхармоничност, някой дисонанс, виждал съм какви резултати произвеждат те. Трябва да говорим музикално! И човек не може да говори музикално, ако не говори Истината. Само музикалният човек може да изрази Истината. [...] Любовта ще я турим в действие: в гърлото, в очите – навсякъде. Когато музиката се съедини с движенията – това е красивото; а като се съедини с речта, тя става още по-красива. Аз съм слушал човек да говори музикално – всяка една негова дума се нарежда правилно, всички слога са музикални. Хора, които не са живели редовен живот, не могат да говорят красноречиво. И всички трябва да говорим красноречиво. Под *красноречиво* разбирам тъй естествено, че да обичат хората да ни слушат. Затова ни е създал Господ и затова сме в тази Школа на Земята. Щом запееш за Мусала, ти се свързваш с всички тия течения и образи, които изпъкват картинно пред теб, и те ти действат. Затова за всички места, където сме били по екскурзии, ще направим и музика, и поезия за тях, а на външните хора ще кажем: „Направете нещо по-хубаво от нас”. Окултната музика не позволява да пееш два куплета на един и същи глас. [...] Музиката е потребна като едно средство за лекуване. В сегашния живот големите тревоги и тия бързи промени, които минават като ученици – от едно радостно настроение в едно скръбно, оставят известни утайки от отрови у вас. Затова музиката се употребява като средство против тия отрови. Има известни чувства, които, след като ги минете, ако не знаете как да ги лекувате, ще отровят целия ви организъм, ще повлияят на вашия черен дроб, на вашата жлъчка. Затова е потребно ученикът да знае как да пее. В такъв момент, в такова състояние ще туриш волята си, ще пееш. **Затова налагам музиката като средство за лекуване** – аз наричам тази отрова психическа, органическа отрова и под нейното влияние ние ставаме толкова жлъчни, че не можем да виждаме доброто у хората, а виждаме само злото. [...] В това отношение сега музиката, каквато и да е тя – не само религиозната, която е едностранчива, не само светската музика, която също е едностранчива – музиката изобщо може да лекува. Музика аз наричам появяването на първите лъчи, тази дрезгава светлина на Слънцето. Това е музика – да изразиш как се усилюва слънчевата светлина, как идва до зенита и как после се намалява. Това е музика, минаване от една гама в друга. Например един окултен цигулар може да ви представи зазоряването като свири и вие може да видите на цигулката му как иде светлината, как се увеличава, увеличава, как Слънцето изгрява. После той ще ви представи как пеят птичките и вие, като излезете, ще ви олекне на душата. А сега, след като ви свирят дълго време, казват: „Е, той е класически автор, този Бетовен”. Но какво е искал да каже Бетовен? Той е имал сюжет! Та ние сега благодарим на тия стари автори, ние признаваме тяхното значение, но за в бъдеще ид-

ват други музиканти, много по-велики от Бетовен! Те ще създадат една музика, за която светът даже не може и да подозира. [...] И апостол Павел, който видял какво се приготвя за в бъдеще, казал: „И видях, и чух неща, които не може да се изкажат на човешки език”. Той чул музика. Духовният свят е свят на музика, и който веднъж се е озовал там и е чул тази музика, като се върне, ще се заеме да преведе това на хората. У англичаните, които са такива материалисти, има много малко музика в тях. Също и у американците, но американците съзнават това, чувстват тази нужда и канят най-видните музиканти да работят между тях, плащат им скъпо, защото знаят, че ако не е развита музиката, ще пострадат. И ние за вас ще повикаме такива велики музиканти и ще им платим. [...] Молитвата е още по-велико изкуство в живота. Да се моли човек – това е още по-велико пеене.

[...] Седнете и си направете едно упражнение в стаята с това *ха*. Неразположени сте – пейте *ха, ха, ха* [...] (Учителя пее.) Вземете основните тонове: *до, ми, сол, до*. Сега ще продължим с *ха*, да видим доколко може да продължим от силно към тихо. Да кажем, по някой път сте набрали повече енергия в себе си, усещате се неразположени духом. Седнете, произнесете с пеене слога *ха* – пейте така, с постепенно отслабване. Може да ви дам едно упражнение: сутрин, като станете, ще изпеете изведнъж *ха, ха, ха* с повишение и после *ха, ха, ха* с понижение, колкото пъти можете да го вземете с гласа си. С усиление на тона може да се вземе десет пъти. Туй упражнение е същевременно и за дишането, но тихо го пейте, защото, ако пеете много силно, ще развалите гласа си, вашият гортан ще се развали – тия, грубите движения ще го развалят. Ще имате най-доброто настроение на духа и тогава ще пеете тихичко, тихичко. Така ще дойдат тия прекрасни магнетични движения, щом дойдат те, вие ще ги предадете на вашия мозък, на вашето тяло, на вашия глас. Чрез гласа си вие може да дадете едно добро настроение. Затова, като се дадат тия упражнения, някои от вас казват: „То и без тях може”. Без всичко може, но без тях не може. Без ядене, без пиене, без дишане, без пеене, без мислене, без чувстване, без действие не може – те са неща необходими и основни, не може без тях. Ако вие мислите да прекарате един щастлив живот без пеене, лъжете се. И Небето, онзи Божествен свят, е свят само на пеене, на музика. На наш език казано: ако всяка работа, която правим, я вършим с песен, тя щеше да има успех. Въпросът не е в многото учене, а да се стремим към същественото, което трябва да стане у нас. В туй отношение искам окултната музика да ви даде един подтик. [...] По двама, по трима ще излизате да пеете, ще видим как ще пеете упражненията. Някои от вас с голяма радост, на драго сърце ще излязат да пеят, но някои ще кажат: „Това е голямо нещастие – аз да изляза да пея”. Но това нещастие ще дойде. Някои биха дали две хиляди лева да пее друг [навместо] тях, а те да се освободят. Музиката не се учи насила! Понеже

ние следваме Окултната школа, то всичко, което се изучава в нея, ще се изучава от Любов.

Окултна музика – 3 декември 1922 г.

90. За да може човек да пее вярно, той трябва да бъде разположен. Много хубаво ще пеете, когато сте духовно разположен. Същото нещо е и за мисленето. Сега, при какви условия ние употребяваме *А*-то? Казваме: *А-а* – учудваме се; *О-о-о*, означава много нависоко си се качил! Или когато една болест се усилва в корема много, казваме: *О-о-о!* Дори и на болестта се казва: „*О-о-о*, почакай малко”. После, казваме: „*И-и-и*, сега ли му намери времето?”. *И-и-и* значи: „По-мекичко, не бързай много нагоре, надолу, много нависоко недей”. *Е-е-е* значи: „Прекали го вече”. Сега в музиката *Е*-то регулира, *Е*-то слиза отгоре; *Е*-то има три проекции: проекция към изток към запад и една друга проекция – отгоре надолу. Българите обикновено го пишат отворено надолу, с опашката надолу, а с главата нагоре. Туй показва, че *Е*-то се държи в умствения свят и после слиза долу. Гърците го пишат обратно. С тия букви ще регулирате. Някой път казвате на себе си: *И-и-и* – ще регулираш нещо. Или пък неразположен си, някаква болка имаш в ума или в сърцето, казваш: *О-о-о*, което значи, че в човека има двама души: Онзи, който се сърди и бърза, е обективният човек, той бърза да си свърши работата, той е търговец. Ще му кажеш: *О-о-о*. Той ще разбере закона, ти ще го укротиш, ще му кажеш: „Слушай, аз те управлявам. Ти си слуга, аз съм господар”. Работите се обръщат с главата надолу. В думите се срещат гласни букви, които имат смисъл в окултната наука. Ако се спрете и кажете: „Аз имам да се занимавам с по-важно нещо от това, да пея сега буквата *А*. Имам да се занимавам с един философски въпрос“. По-философски въпрос от буквата *А* няма. Ами че ако ти се научиш да произнасяш буквата *А* правилно, тъй, както е била първоначално, да се възстанови нейният първичен тон, ти ще знаеш много. Та в пеенето, в музиката ще възстановявате по една буква. Всяка една буква си има вътрешна страна, не само външен характер. Онзи естественият тон в Природата е като житното зърно, съдържа в себе си сила, постепенно се развива и ще принесе своите блага. Сега, разбира се, ние трябва да създадем в себе си нова музикална вълна.

[...] (Пяхме гамата с буквите *А* и *О*.) Ако взимате тоновете вярно, ще се образува такава нещо: *Аоа, аоа*. Ще взимате вярно! Ще считате тази буква, този звук за интелигентно същество. Ще се стараете да схванете неговия език, ще се приспособите, тъй, мекичко ще му говорите. Ще дойде звукът *О* и ще ти каже: „Не ме разбираш, ще вляза в стомаха ти”. Ще ти залепи една болест. Ти ще кажеш: „*О-о-о*”. Изобщо всичките деца започват с буквата *О*.

[...] Като си възбуден, започни да се занимаваш с гласните букви! Като свършиш упражнението, ще им кажеш: „Благодаря ви, че ми дойдохте на гости и ме избавихте от неприятност”. Ще се упражнявате не когато

имате работа, но когато няма какво да правите. После, ще се научите да пеете смислено. Ще седнеш, ще концентрираш ума си, ще затвориш устата си, мислено ще изкараш една песен в мисълта си, докато започнеш да слушаш тоновете. Онзи, който иска да бъде добър окултен певец, в ума си ще пее, ще повтаря, докато започне да чува гласните като далечно ехо; след туй те ще слязат на физическия свят, той ще ги изрази и ще има един пластичен глас. [...] Ако някой от вас излезе да изпее упражнението „*Бог е Любов*“ както трябва, друг щеше да бъде той. Ще кажете: „Обикновена работа, Бог е Любов, разбрахме”. Не, тази песен, като я изпеете веднъж, каквито и болки да имате, ще изчезнат; и като излезем от това здание, да бъдем всички радостни, весели, да се подмладим, сякаш сме на 20 години, да кажем: „Може да се живее“ – туй е пеене!

[...] Тия музикални упражнения все-таки най-малко 50% ще пренесат своята полза.

[...] Когато пеем или свирим, някой път може да изпъкне техниката. Който пее, който свири, той има техника. След туй идва съдържанието на това, което се пее, и най-после – смисълът. А когато пеем, ще изпъкне още и нашия глас. Онзи, който ни слуша, да каже: „Отличен глас има, аз бих желал да имам такъв глас”. Трябва да пеете. Даже най-слабите ученици по пеене, и те започнаха да пеят. Ние най-първо ще изкараме онези, които са останали най-назад в музиката. Когато човек не говори хубаво и не пее хубаво, той сам не е доволен от себе си. Недоволен ли си, ще си попееш. Не се зальгвайте! Ти ще си признаеш факта: „Не пея, но аз ще се науча да пея. Не говоря хубаво, но ще се науча да говоря. Не мисля хубаво, но аз ще се науча да мисля“. Признайте факта, но не се спирайте. Смисълът, целта на пеенето е да улесни работата. Пеем ли, работата върви; не пеем ли, не върви. Докато в една къща има пеене, работата върви, престане ли пеенето, опасна е работата. Тъй е и в Природата. [...] Ако птичките, врабчетата престанат да чуруликат в София, вие сте свършили, опасна е работата ви. Но чуруликат ли птичките, да сте напълно спокойни. Ще кажете: „Какво общо има?“. Важно, много важно е. Докато се пее, всичко е наред. Престане ли пеенето, всичко потъмнява. Щом станеш сутрин, запей си. Най-първо не започвай с търговия, изпей една малка песен, не бързай. Изпей песента в себе си и работата ще ти върви; не излезеш ли с песен, работата не върви. Следователно пеенето е един закон. Докато ние пеем, добре сме; престанем ли да пеем, ние се демагнетизираме. Пеенето уталожва. Станеш сутрин, неразположен си; не се спирай, попеи си, не бързай да идеш на дюкяна. Попей най-малко 5 – 10 минути, ще поразведриш душата си, а после вземи книгата си и чети. Това е едно практическо упражнение, което трябва да се прилага в окултната Школа.

Значение на гласните при окултното пеене – 10 декември 1922г.

91. Писането, пеенето – това са средства за развитие на човешката душа. Те имат по-висока цел. Ние употре-

бяваме пеенето като средство, едно от мощните средства. [...] Сега вие трябва да работите, защото чрез тия неща ще се научите да се концентрирате. Най-потребното е концентриране на ума. Та **чрез пеенето – един метод – вие ще развиете вашата чувствителност.** Няма да мислите за обкръжаващите, че някой ще ви се смее. Туй не е важно, ще гледаш да се концентрираш, ти се упражняваш за нещо по-велико. [...] Казвате някой път: „И без това упражнение може”. Без всичко може в света, **но всяка една Школа си има свои методи** и вие трябва да ги изучавате. [...] Аз ви давам тези отлични 12 (музикални) упражнения. Тази вечер имаме едно друго, 13-то: „Бог е Любов“, едно остава незаучено: „В зарите на живота“. Тия упражнения са за концентриране на вашата мисъл. И вие не може да пеете едно упражнение, ако умът ви не е нагласен по особен начин. Щом не мислите, упражнението не е упражнение, Вие не може да пеете, ако умът ви не е съсредоточен. Тези упражнения не може да се пеят като обикновени песни. Ако не мислиш, ти не можеш да пееш. Ще мислиш върху това упражнение и всеки един тон, всяка една дума ще упражни своето влияние. Вие може да направите опит. [...] Тия упражнения във от Школата никому няма да ги давате! Защото у всинца ви има желание: „Хайде да разпространяваме нашите песни“ – те са за вас. Ние искаме да ги опитаме. Първо: всяко нещо трябва да опитаме. Вие не сте направили опита, а ще започнат да ги употребяват хората! Ще ги опитаме и ако има добър резултат, тогава ще ги дадем на хората. Следователно, щом няма за нас резултат, защо ще ги даваме на другите? Ще ги опитаме, да добием тази вяра, че туй, което говоря, е право. Сега ще заучим тази вечер „Бог е Любов”. [...] Ще започнете първото съвсем тихо, понеже упражнението е картинно. (Учителят свири и някои пеят.) Сега да го изпеем пак, много тихо, а другите внимавайте. Допуснете сега, че мисълта е съсредоточена. Да не сте разсеяни. Като пеете постоянно, силата е в преживяването. Сега аз сам ще пея. (Учителят пее сам.) Някой ще каже: „От мен може да пеят по-хубаво“. Не, в окултната музика ние искаме да пеем не както пеят хората, а както ангелите пеят. Ние искаме да пеем както пеят ангелите – по този начин ще се оправят гърлата ви. Концентрирайте ума си! Душата ви трябва да дойде да живее един ден във вашето гърло и тогава отлични певци ще бъдете. Вие сега имате идеята, че има само известни хора в света, които са родени да бъдат певци. Не е така. Те са певци, защото от миналото са научили този закон – тяхната душа живее в гърлото им. Като научите това изкуство, и вие ще бъдете певци. Следователно ние учим един велик закон, който не може да бъде друг. Всинца може да бъдете добри певци. И който пее, зная, че душата му е в гърлото. Тогава и като говорим, ако нашата душа би живяла в нашия ларинкс, колко хубави думи биха излизали! Главното е, че ние чрез музиката може да привлечем ангелите, те ще се заинтересуват от нас, ще им кажете: „Ние изучаваме вашата музика, искаме да пеем като вас“. Те ще кажат:

„Много добре. Ние ще ви дадем нашето присъствие и съдействие”. И ще пеем като тях. Това няма да стане изведнъж. Ще започнете със смирение, ще слушате как пеят те. Някой път ще чуем много хубави неща. Аз съм чул много сестри да казват: „Чух нещо много хубаво“, но като го изразиш навън, изгубва се. То е едно окултно пеене. Ако пеем така, каква благодат, каква хармония ще излезе от нас, ще се излива като една струя, като един извор. [...] Ти ще излезеш, може да пееш тази музика на площада, но 15 пари няма да вземеш! Вземеш ли веднъж, свърши се въпросът. И който те чуе, като се върне, ще каже: „Този човек пее на площада, той има нещо идейно“.

[...] „Като изпеем една окултна песен, какво ще каже обществото?”, какво ще кажем ние? Обществото – това сме ние. Ще кажеш: „Моля, приятелю, искам да си опитам гласа. Понеже тази страна е свободна, мога свободно да пея“. Един виден певец без пари пее и никакъв стражар не ще те закачи. Хубава песен ще си запееш и ще те слушат. Туй ще стане! Ще кажем на едного от вас: „Иди на площада, изпей една песен!“. Това ще бъде. То спада към задачите. Нека да ви изложим как работи Божият закон. Няма да правим глупави работи, няма да ви изложим. Когато ще ви изложим, аз ще ви кажа: „Вие ще пеете и всички ще ви се смеят“. А като ви пращам, ще ви кажа: „Освен че няма да ви се смеят, но ще искат още веднъж да ви чуят“. Тъй е! [...] Аз като кажа: „На площада“, ще кажете: „Щом дойде дотук, ще действваме само по закона на Любовта“. Всички не са определени, да ви не смущава това, че може да пропаднете. Всички неща, които ние вършим, ги вършим по един Велик закон на Божествената Мъдрост, нищо глупаво няма да направим. [...] Вкъщи накарайте болния да пее, и той ще се излекува. „Сладко медено“ го накарайте да пее, после другите упражнения – така може да се излекува. По някой път, ако не може да пее, вие му попейте. Някои хора може да се лекуват с музика, но не всички болести. Има и друга крайност. Ще кажат някои: „Имам операция, нека ми попеят“. Не, за операция не може. Само там, където е възможно.

[...] Високите прекъсвания в окултната музика показват височина. (Учителят пее с прекъсвания *Махар Бену Аба*.) Като чуят духовете тия думи на стария език, те ви разбират; на новия език те не разбират. Един свещен език е това. Като чуят тия думи, те идват. И мотивът е техен. Източен мотив е, в него умът и сърцето взимат участие. Една свещена песен, едно свещено упражнение е то!

[...] Аз не съм добър певец, но естествено пея, свободно. (Учителят пее „*Духът Божий*“ много естествено и свободно.) Разговор в пеене е това, музикален разговор. Ще бъдеш съвършено свободен да си изкажеш душата. Може, може да пеете.

Музиката – средство за концентриране – 17 декември 1922 г.

92. Някога, като говоря, повишавам гласа си. С това нарушавам закона на Любовта. Неприятно ми е, че понякога си служа с горчиви думи. Това е неизбежно. [...] Аз се радвам, като чуя, че някой от вас свири и пее добре. Като вървя из града, където чуя хубаво пеене или свирене, спирам се да слушам.

Защо не можахме? – 24 декември 1922 г.

93. Под *окултно пеене* аз разбирам: ще мислиш и ще пееш. Това е един начин, окултен начин да прокараме своите чувства, защото в човека има чувства, страсти, желания. Ако не знаем да ги прокараме чрез музиката, ще вземат направление към центъра на Земята. Каквото и да бъдеш, туй движение някой път е нагоре, някой път е надолу. Ако не разбираш този закон, в теб ще се родят най-лошите неразположения, сякаш те пекат на скара. И ти ще търсиш някого да се скараш. Ако разбираш музиката, ще прокараш тия чувства през ума си, ще добиеш едно приятно разположение и сили ще добиеш, и работите ти отвън ще тръгнат. [...] Та казвам: музиката в окултната наука се употребява като един метод за проектиране на нашите мисли, чувства и страсти от низшия свят към висшия, за да дадем храна на причинното тяло да се развие. Ние чрез музиката приготвяме храна. Тази е причината всички религии започват с едно тананикане.

[...] Като пее така, той прокарава тази енергия нагоре през мозъка, после я проектира в своите чувства. Най-първо, погледнеш този човек – целият е бледен, после ще видиш, че от музиката неговото лице оживява; не се минава и половин час, и от лицето му излиза голяма светлина. Той разбира закона. Пък гледаш някой друг – пее, свири, неговите ръце треперят, той гледа отнякъде да капне някой лев – това не е пеене. Тия упражнения ще ги пеете окултно. Ще седнете 5 – 10 минути тихо, ще си изберете някои от тях. Най-първо ще ги пеете тихо, на един глас, но много вярно. Тъй, че като ги пеете на себе си, да ви стане приятно – туй е пеене! **Това е един от методите, един от силните методи**, и след него ние ще пристъпим към втори метод. Ние пристъпихме към един метод – яденето, взехме екскурзиите, те са друг метод, а сега вземаме музиката, тя спада към умствения свят. [...] Един ангел, едно Същество с такава интелигентност, като започне да пее, в неговото пеене има дълбок смисъл. Днес ние не може да го чуем, но един ден, като се развият у нас тия чувства, ако чуем ангелско пеене, ще кажем: „Такъв един концерт чух!“. Сто години човек да живее и да слуша как един ангел пее, няма да се счита нещастен, че животът му е отишъл напразно, но ще каже: „Аз се чувствам щастлив, че живях 100 години и дочаках да чуя такъв велик музикант!“ – това е велико нещо! В ангелския свят като идеш, там всички пеят, сутрин, като станат, знаеш ли как започват? И ангелите, някой път спят, само че техният сън не е като нашия, но като се събудят, всички се изправят по особен начин и запяват. Всички изведнъж започват тихо. Аз съм гледал тия същества: започват една мелодия, постепенно тя

се усилва, усилва и така, като дойдат на върха, тук, на Земята, изгръва Слънцето и те започват своята песен. Да кажем, че ти си в най-голямата скръб на света, отцяло ти се е да живееш, но като чуеш един милион ангели да пеят, ще забравиш всичко, ще кажеш: „Има смисъл да се живее“. И ти ще подемеш. Това е изкуство!

[...] И как можем да преведем тяхната окултна музика? Трябва да чакаме още хиляди години, докато един ден ще дойде тяхното изкуство. Трябва да изпратим ученици да се учат и да се върнат на Земята. Трябва да търсим специални начини, за да се преведе тази музика. Има начини, по които можем да преведем музиката. И действително, тя ще помогне за повдигането и облагодоряването на съвременното човечество. Сутрин, като чувствате неприятно разположение, пейте. [...] И като чуете някой певец, не казвайте, че е светски. Някой път светските певци пеят много хубаво, те учат туй изкуство, в тях има един стремеж и може да се каже, [че] повече ценят музиката. Ще имате предвид, че ние вземаме музиката като едно средство да прокараме тия течения през ума си, да ползваме нашия разум – Висшето, Божественото у нас да създаде най-възвишеното. Умът ни да има храна. А музиката може да даде тази храна, другояче тия чувства ще увехнат, без да се използват, и у вас ще се зародят отрицателни желания. И за това, заради благото на вашата душа, заради благото на тия цветове, които трябва да цъфнат, ние ще се учим да употребяваме туй изкуство. И може да го употребим. [...] Трябва да бъдете всички господари на своя ларинкс. Вие ще започнете да желаете доброто на вашето гърло. Всяка сутрин всички правете молитва на вашето гърло, да се върне гласа ви. В тази музика, като говорим, речта ни да бъде тиха, мека, приятна. Тихо и спокойно вземете 3 – 4 тона, но всякога имайте желание да ги вземете вярно. Нали някой път искате да кажете някому, че ви обича. Изпейте тази дума, например *благост*, на себе си, да изразите, че някой ви обича. Изпейте тази ваша възлюблена дума, че той да я разбере и като я разбере, той ще усети една радост. Най-първо вие я кажете на себе си. „Как? Може ли?“. Разбира се, може. Само на себе си! В теб друг живее и те слуша. Тук (горе на главата) живее един, в гърлото живее друг, в гърдите – трети, под лъжичката, в стомаха и т.н. Но този (под лъжичката) е мълчалив, живее тихо и ще ти каже: „Тонът не е верен, малко изправи“. И после пак слуша, ще каже: „Слушай, не, не, още, още изправи“ – ти ще внимаваш. Не е човек сам. Да пеем, защото това е живот. Животът е музика, животът е поезия. Те са реални неща. С тях ще влезем в този висш Божествен път и като слезем, пак ще го носим със себе си.

Окултна медицина – 24 декември 1922 г.

94. В окултното пеене ще пееш за себе си. Умът ти ще бъде концентриран в думите и в гласа, само за себе си ще пееш. Нищо да не отвлича вниманието ти навън. Правилният растеж на ученика – 2 януари 1923 г.

95. Забележете, че след като влязохме в Школата, започнахме с музиката, но когато започнахме да пеем тези песни, изведнъж у вас дойде тази кашлица, всички започнахте да кашляте. Тази кашлица аз нарочно я допуснах.

Аз ви поставих на един изпит, зная къде седи този ви недъг. Всичко седи тук в гърлото и работи надолу в корема. Казах ви много пъти да кажете на кашлицата: „Слушай, аз съм мобилизиран“. Сега не е лошо, че кашляте, то е в реда на нещата, но причината е в гърлото. Във вашия живот, между Бога и вас, между ангелите и вас, има известна дисхармония.

Тъмното петно в съзнанието – 21 януари 1923 г.

96. Имайте идеал! Имайте мисълта, че можете да пеете хубаво. Изведнъж може да не достигнете това, но ще знаете, че можете да пеете хубаво. Музиката не е за външната страна на вашия живот, но е едно помагало, да може да уякчите волята.

Съмнение и воля – 11 февруари 1923 г.

97. Славейт, който се храни с мушици, както пее на дървото, така може да падне на земята и да умре. Защо? Заразил се [е] от нещо. Ако славейт се хранеше само със зрънца, щеше да пее по-добре, отколкото сега. Ако една певица започне да пие, да яде много месо, непременно ще развали гласа си. За да пее добре, певицата трябва да има добри, благородни чувства. Те внасят подтик, импулс към възвишеното. Ето защо певицата не трябва да се храни с месо, да пие, да пуши, да яде кисело или лютиво.

Дойдох да изпълня – 18 февруари 1923 г.

98. Когато изучавате музиката, вие трябва да имате Любов към Бога. Всички ония възвишени същества, когато се приближават към Бога, с песни се приближават, а след туй идва мисълта. Там всички пеят. Ако чуете един ангелски хор или един хор на светиите, вие ще разберете какво нещо е пеенето. Тук пеенето го считат за срам. Казват: „Само младите трябва да пеят“. Но когато старите пеят, или тъй наречените напреднали души у тях, има едно чувство на преживяване и дълбочина на духа.

Качества на ума, сърцето и волята – 25 февруари 1923 г.

99. По какво се отличава свиренето? Свиренето не може да се докосне. Или свиренето, или обонянието може да вземете – едно цвете може да го помиришеш. Музиката може да я слушаш, все-таки предмета цигулка виждаш и гласа слушаш, но гласа не може да пипаш. Значи изкуството на музиката спада към Духовния свят. [...] Сега да пристъпим към Божествения свят. След като свири дълго време, някой захвърли цигулката и каза: „Не искам нито да рисувам, нито да свиря. Аз искам да се уединя в стаята си, в някоя гора, със себе си, да се моля“.

Педагогическа лекция – 7 март 1923 г.

100. И като гледам съвременната музика, от която се възхищават, тоновете са тъй неестествено съпоставени, че не прилича на музика. Ако дойде един ангел, който разбира окултната музика, и слуша някой ваш концерт, той ще се чуди как са могли хората да бъдат тъй гениални да изопачат това хубаво изкуство! Най-първо музикантът, за да създаде каквато и да е песен, трябва да има една светла, топла и добра мисъл и тогава да започне да мисли право. Той трябва да има тия три качества на мисълта си и тогава може да бъде музикант, иначе не може да бъде музикант. И в музиката има известно съпоставяне на тоновете.

Произход на правите мисли – 8 март 1923 г.

101. Всеки ден човек се проявява и в трите свята: във физическия, в Духовния и в Божествения свят. С други думи казано: човек яде, пее и се моли. После пак започва отново: яде, пее и се моли.

Видяхме Господа – 11 март 1923 г.

102. И онези, които искат да бъдат певци, трябва непременно да бъдат хора със съзнателна воля и да имат обич към музиката. [...] Едно правило бих ви дал, то е за ангелите: певецът трябва да бъде девствен! Аз мога да ви дам ред факти, от които се вижда, че онези, които изгубват гласа си, изгубват го по причина на грубите страсти. Вижте какъв е благороден гласът на малките деца! Като растат, напредват във възрастта си, гласът им огрубява. Значи важно правило за музиканта: онзи, който иска да пее, непременно трябва да бъде девствен, чист. Дали ще бъде такъв, или не, то е друг въпрос; но който иска да пее, той трябва да бъде чист. Това е правило на ангелите. И като постъпите в тяхното училище, ако нямате нежното целомъдрие, не можете да станете музикант. За в бъдеще при възпитанието на децата имайте предвид, че не можете да всадите никаква идея в тях, ако не е развито музикалното им чувство. Ако вие мислите да дадете култура на човечеството без музика, не се лъжете – не е възможно. Не е съществувала досега култура без музика и за в бъдеще няма да съществува. [...] И тъй, кой е първият тон на музиката? Първият тон на музиката, това е Любовта в своето първо проявление, не в своето висше проявление.

Смисълът на противоречието – 19 март 1923 г.

103. За да се занимава с музика, преди всичко ученикът трябва да бъде музикален. За да познаете доколко сте музикален, влезте при един болен и му запейте. Ако положението му се подобри, вие действително сте музикален. Музиката лекува, хармонизира силите в човешкия организъм. Следователно всеки човек трябва да бъде музикален, независимо от това дали свири, или пее. Човек трябва да бъде вътрешно музикален. Това е особено необходимо за ученика. Без музика никакво хармонизиране не може да става между учениците в Школата. [...] Не всеки, който пее, е певец. Аз наричам певец само онзи, който, като влезе в една стая,

където хората са болни, неразположени, изпее една песен и състоянието на всичките хора се подобри и те оздравеят – той е певец!

Житно зърно – 11 април 1923 г.

104. Онези, които обещаят, да бъдат точни. Защо? Когато правите онези окултни упражнения в Школата, и от Невидимия свят взимат участие. Тия същества ви дават благоприятни условия. [...] Понякога се яви у вас кашлица. Сложете волята си в действие, борете се с кашлицата! Ето как се лекува кашлицата: веднага пратете в дробовете си светлина. В гърлото пратете портокалените лъчи, после сините, зелените. Прекарайте ги, какво ще ви коства? Кашлицата всякога детонира организма на човека. По този начин ще се ускори лекуването. Гледайте да я стимулирате. Кашлицата е жива, кажете ѝ да излезе, да ви напусне!

Окултна медицина – 15 април 1923 г.

105. Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песен, да бъдат щастливи. Те трябва да знаят, че щастието се изкупува с жертви.

Петимата братя – 22 април 1923 г.

106. Ако ученикът не е музикален, никой учител не може да го научи да свири, ако е музикален, учителят ще може да го научи да свири, ще му предаде от своя талант, за да развие в него онова, което Природата е вложила.

Четирите съзнания – 25 април 1923 г.

107. Всички автори, които стоят с чаша вода, то е, защото нямат какво да кажат, нямат идеи. Изсъхва гърлото му, Природата казва: „Замълчи, престани, не говори!“ Казват: „Дайте му водича!“ В Америка е така. Проповедниците имат чаша с вода на амвона. И тук също.

Работа на окултните сили – 29 април 1923 г.

108. Опитите, които се правят с пеенето и музиката, са дали чудни резултати, особено когато при туй пеене и свирене душата взима участие. Ето защо знаменити цигулари никога не дават своите цигулки да се пипат от други. Като пипнеш цигулката на когото и да е, можеш да познаеш какво е неговото естество. Тъй, както е направена цигулката, тя може да приеме и да предаде вибрациите, трептенията на всяка една душа. Понеже те не са окултисти, не могат да предадат всякога вибрациите си на своите инструменти. Сега по същия закон вие искате да говорите някому, искате да го убедите в истинността на нещата, в истинността на вашите преживявания. Но като говорите, трябва да предадете трептенията на душата си върху ципицата на гърлото, за да може той да ви слуша – само тогава ще бъдете убедителни. Като говорите Истината, най-първо трябва да я прекарате през вашето гърло, през вашия ларинкс и тия отмерени вибрации ще се предадат до ухото. Да знаеш да говориш Истината – това

е най-голямото изкуство! В говоренето трябва да има музика. Говори най-първо на себе си, ще пееш на себе си. [...] Всеки един от вас трябва да упражнява пеенето си. Не мислете, че нещата може да ги придобием даром. Не, работа трябва!

Закон за контрастите – 20 май 1923 г.

109. Това е то Новото учение! Ние започваме с пеене, с молитва, а молитвата е най-хубавата работа.

Две думи! – 2 юли 1923 г.

110. Това е Божественото учение. То няма изключение. Ще дойде някой от черните братя (някои от тях са в плът, някои – не) и ще каже: „Мислите ли, че това, което ви казва Учителят, е вярно?“. Белите Братя ще ви кажат: „Това е вярно“. Речта на Белите Братя е от-ривиста, а на черните – не! Когато Белите Братя ви говорят, вие ще усещате едно спокойствие в ума си, в сърцето си и нещо приятно. А когато черните братя ви говорят, усещате едно стеснение в ума и сърцето, сякаш губите Светлината.

Основният закон на съзнателния живот – 9 септември 1923 г.

111. Ще изпеем думата *мир*. Колко слога има тя? (Един.) Понеже има само един слог, затова е мир. Тя е едносложна дума. Колко букви има? (Четири.) Сега ще пеете думата *мир* с постепенно повишение на тона и после с постепенно понижение. При повишението вземате тоновете *до, ми, сол, до*; а при понижението се пее от горно *до* до долно *до: до, си, ла, сол, фа, ми, ре, до**. Колко стъпки има на слизание? (Осем.) На качване? (Четири.) От какво произлиза тази разлика? Сега, като съберете 8 и 4, колко правят? (12) А като съберете 1 и 2, прави 3. Значи имате числата 4, 8 и 3. Те означават хармония в окултната музика. [...] Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Когато за първи път ангелите на Небето се събудили, започнали да пеят, и така те се събудили. Като започнали да пеят, светът започнал да се създава. Те и досега пеят. Значи видимата, външната страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Ако разглеждате това един ден, когато станете ясновидци, ще видите, че пеенето започва тогава, когато Любовта заговори в сърцето на човека. [...] При пеенето съзнанието всякога прониква. Не можеш да пееш, докато не обикнеш, докато не съзнаваш. Даже и този, който никак не знае да пее, щом се влюби, започва да пее. Това е вярно и в Природата. Щом обикнеш, започваш да пееш. Не само хората, но и животните пеят. Пеене има даже и в дърветата, и в изворите – навсякъде. Сега на вас може да ви се вижда чудно как е възможно извор да се влюби, да пее. Чудно ви е, но загадъчна е песента на извора. [...] Музиката, пеенето е събуждане. По някой път има механично пеене, но в истинското пеене има едно успокояване. Който пее истински, той трябва да пее само за себе си, защото, щом мисли за обкръжаващата среда, това е ограничение. Щом пее за себе си, в дадения момент

е по-голям от всички хора наоколо: физически е по-малък, но духовно е по-голям. [...] Сегашното пеене аз считам само за упражнение, за приготвяне за бъдещата музика. В класическите парчета има идея – те са продиктувани от нещо по-високо, а останалите са повече упражнения. Упражненията не са лошо нещо, но песните са нещо велико. Някой казва: „Е, какво нещо е песента?“. Чудна работа! Аз наричам моята Любов едно окултно упражнение; тя не е песен, ще стане песен, но докато стане, трябва да има такива песнопойци. Защото песента става чрез песнопойците. Ще кажете: „Как тъй?“. Вземете едно парче и накарайте един първокласен цигулар виртуоз да го изсвири. Накарайте след това някой обикновен цигулар да го изсвири и ще видите грамадната разлика. [...] Следователно хубавите песни само хубавите, красивите души могат да ги пеят. Само една красива душа може да пее упражнението *Бог е Любов*. Някой път, като ви слушам, че пеете *Бог е Любов*, чудя ви се каква е тази Любов. Защото ако в действителност бихте изпели само веднъж както трябва *Бог е Любов*, моментално щяхте да се промените и, като се върнете вкъщи, не бихте могли да се познаете. *Бог е Любов* пеем, значи приближаваме при Бога, при Неговата благодат.

*(певческо упражнение – бел. съст.)

Волята Божия! – 28 ноември 1923 г.

112. Някой път слушам – гласовете ви са такива... Не зная, трябва да измисля някоя дума, с която да ги кръстя. Понякога гласовете ви са като кавала на някой кавалджия, който не го е мазал дълго време. Разбира се, ние трябва да поставим пеенето на една идеална основа. Музиката и пеенето аз не ги считам като изкуства за прехрана. [...] Аз искам да пеете за себе си – за никого друго! Не за това лично „себе“ си, но за Божественото вътре във вас. У вас има такива кармически състояния, които по никакъв друг начин не можете да смекчите, освен със силата на музиката. Или пък трябва да изучавате мистични стихове и да мислите върху тях, понеже те са музикални. Пеенето, което сега употребявате, е език на много напреднали Същества. Те са създали музиката. И това, което за нас е безсмислено, тоновете например, за тях е говор. Когато един ден стигнете до туй развитие, ще видите, че в един тон *сол* има нещо повече, отколкото можете да разберете. В даден случай той ще ви проговори.

[...] Каквито и да са сегашните свирци, благодарение на тях човечеството се облагородява.

[...] Ако тези светски хора не пееха, знаете ли, че вие не бихте могли да излезете навън в света? Докато те пеят, вие ще се радвате, но престанат ли да пеят, и радостта ще изчезне. И аз гледам – някои светски хора пеят с въодушевление. Вие тук, откакто се захте с окултното пеене, забравихте вашето обикновено пеене.

[...] Трябва да се стремите да пеете тихо, защото в тихото пеене ще можете да владеете гласа си. Тихото пеене облагородява, силното пеене е повече волево. Когато искате да предадете нещо възвишено и благо-

родно на вашата мисъл, на вашите чувства, трябва да пеете тихо. Силното пеене е като онзи тъпан, който бие в музиката – той влияе на ушите, но и това си е на място. [...] За лекуване има [...] метод – той е музиката. Съберете се неколцина заедно и употребете музиката като средство за лекуване. [...] Някой път вляза при някой болен гледам го – останал сам и той като седи, ту си попее, ту си поплаче, но и плачът му – пак във вид на песен. Аз зная, че това плачене е музика, и си казвам: „Този човек ще оздравее“. – „Откъде знаеш?“ Знаем. Пее ли, той няма да умре – той сам си помага, ще оздравее. Престане ли да пее, няма да оздравее. После – и в работата е пак същото – има ли пеене – добре върви работата. За кое пеене говоря – тихото, вътрешно пеене.

[...] Чувам някой път – някоя мома викнала, запяла, та на цял километър гласът ѝ се чува. Това не е пеене. Когато някой човек пее тихо, сякаш някоя пчела жужи, и едва се чува, това е пеене. То носи не само здраве, но развива и умствените способности в човека. Всеки човек има този музикален център. Бог го е дал на всички, но трябва само малко храна да му дадете. Музикалното чувство е едно от хубавите чувства в човека и ако пеем, ще се разбираме по-добре. Ако станем професионални певци, тогава няма да се разбираме, защото ще има спор кой е пял по-хубаво. Вижте между всички певци, музиканти – все спор се води, че този не взел правилно тона *фа*, че онзи не взел добре тона *ми*, че трети не взел *бемола* хубаво и т.н. Чудни са тези хора!

[...] Истинският музикант трябва да свири без пари, без цветя, без всякакви ръкопляскания. Той трябва да свири безкористно – това е съобразно с музиката. Засега и това, което имаме, не е лошо, благодарим за него, но за в бъдеще трябва да бъде тъй, както ви говоря.

Окултната музика в живота – 19 декември 1923 г.

113. Музиката е диагноза. Когато човек загуби своето равновесие, тоновете спадат – той не може да взема верен тон. И колкото повече човек огрубява, така огрубява и неговото гърло, понеже вибрациите му стават груби, пречупени. Някои казват: „Не мога да взема верен тон“. Щом не можеш да вземеш верен тон, това показва, че твоята енергия отива в низходяща степен. И тъй, нека пеенето и музиката бъдат една диагноза за вас! Ако не пеете гласно, поне вътре в душата си трябва да сте музикални – не по буквата, но душата ви да пее. Изпейте сега упражнението *Мир* с тоновете *до, ми, сол, до*. Упражнете го сега само с *до, ми, сол*. Разгневиш се някой път – ще пееш на себе си упражнението *Мир*. Ще си кажеш така: „Висшето пее на нисшето“. Казваш: „Какво трябва да правя? Не ми върви, не разбирам живота“. Ще си изпееш *Мир*. „Ама не мога да простя“ *Мир!* – *до, ми, сол*. Ще пееш тази дума – *Мир!* Мирът е дете на Любовта, а ние знаем, че децата са тези, които помиряват къщата. [...] Всички меланхолици, всички хора, които намислят да извършат някое престъпление, престават да пеят. Разправя един

американски проповедник следния анекдот. Дете отива на събрание в една църква с баща си, човек на около 40 – 50 години, стар християнин. Детето казва на баща си. „Татко, аз виждам – всички хора пеят на събранието, ти защо не пееш?“ – „Е, синко, те се радват, пеят, а аз съм утвърден вече, на мен пееене не ми трябва. Те сега се учат“. Един ден детето и бащата отиват с едно малко кабриолетче на разходка. Конят имал нрав да се спира на едно място и да не иска да върви. Детето казва: „Татко, конят се е утвърдил, затова не иска да върви“. Благодарим на такава „утвърждаване“. Наистина, животът не седи само в пееене, но това е едно от добрите качества на човешката душа. Пееенето е само един начин, по който човек може да се изрази. Френологически, тъй, както е поставен центърът на музиката в човека, е на границата между двете царства – между чисто материалния и Духовния свят. [...] Въобщо във всички хора, между всички религии разположения човек ще го познаеш по това, че той всякога пее или най-малкото тананика. Неразположеният човек не пее, той си мълчи. Разбира се, Природата, като е вложила пееенето в човека, си има своите дълбоки причини – защо и за какво го е вложила. Защо хората пеят? Защо съществува пееенето? По своята същина пееенето съществува като един факт и ние го изнасяме – нищо повече. [...] (Всички пеят *Мир – до, ми, сол.*) Мир е едносрична дума, нали? На *И*-то може да турим една низходяща и една възходяща степен. И действително – *И*-то е път на възлизане и на слизане. При *М*-то имаме вече минорна гама. Тя може и да се промени. При тона *сол* вървим вече нагоре.

[...] В гърлото ни се намират известни чакри.

[...] Мир! Мирът носи Божията радост*. *(формула – бел. съст.)

Школата и развитието на ученика – 26 декември 1923 г.

114. Ако аз замлъкна да говоря, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам *аз*, подразбирам: когато умните хора млъкнат, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато песнопойците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее.

Оздравяха – 13 януари 1924 г.

115. Не говорете нищо за онази мисъл, която искате да реализирате!

Движение на енергиите. Закон за поляризиране – 16 март 1924 г.

116. Да кажем, че някой певец иска да пее, но в него има амбиция той мисли, че като излезе на сцената, трябва да го обсипят с букети. Мисли ли така, това разваля работата. Всеки от вас трябва да обича музиката за себе си, за самата музика. Аз съм за това – да пее за себе си и сам да се слушам; [...] едновременно ще бъде и певец, и публика – няма по-красиво нещо от това! И като говориш, пак едновременно трябва да

бъдеш и говорител, и публика. Ако този, който говори, маха с ръце, той вече има предвид публиката, той не говори на себе си. Като говоря на себе си, няма какво да махам с ръце. На себе си ще говоря много тихо. Този, който се напъва да говори много силно, той говори на обкръжаващата среда, а тази среда няма да го разбере, колкото и да ѝ говори. Не мислете, че като говорите високо, хората отвън ще ви разберат. Може да ви разбере само този човек, който разбира себе си – това е закон. Някой говори високо – защо? Исква да накара еди-кого си да го разбере. Празна работа! Така не се приказва. Най-първо ще видиш дали този човек разбира себе си; ако може да говори на себе си, той и вас ще разбере. Тогава ще кажеш: „Ето един човек, с когото можем да се разберем“. [...] Ако вие пееете за себе си, а не за мен, ще ми бъде приятно. Ще ви извадя да пееете за себе си, един по един, после по двама, по трима, по четирима и т.н. Тук имате сега и орган, и пиано, и цигулки; ще пееете, ще се упражнявате, докато всеки от вас добие самоувереност да взема тоновете колкото е възможно по-правилно. [...] Аз мога да пеея една песен по различни начини. Най-хубавото пееене е, когато човек, като пее, свършено се забравя и мисли, че е сам, нищо го не смущава. Щом в ума му фигурира някое лице, което и да е то, тази музика се нарушава. Тогава ще имате тъй наречените трели. Най-първо тонът трябва да бъде ясен. И трелите спадат към окултната музика, само че те се взимат по съвсем друг начин. А сега певците, като не могат да взимат ясни тонове, правят трели. За да се взимат хубави трели, изисква се голямо изкуство. „Трели“ значи нещо, което трепти, звучи.

[...] Някой път може да се спрем върху окултното значение на разните тонове, за цветовете, които те произвеждат, за влиянието, което упражняват и т.н. Всеки тон си има своето влияние. И нашата реч всеки ден се видоизменя. Вие не всякога започвате с един и същ тон. Речта ви трябва да бъде музикална. Това, където не говорите музикално, е защото има едно отклонение от правилния път на живота ви. Под *музикално говорене* не разбирам говорене в този специален смисъл, както сега се подразбира. Под *музикалност* разбирам вътрешен стремеж на душата към възвишеното. Музикалността от френологично гледище има свой център при слепоочията. В някои хора този център е по-развит, в други – по-слаб и в тях се вижда слепоочната кухина. В добрите музиканти челото при слепоочията е запълнено. В душата на всеки човек, обаче, този музикален стремеж съществува потенциално, а само музикалните органи са различно развити. Когато музикалността е свързана с двигателния център, такива хора могат да свирят по-добре, отколкото да пеят. В някои хора музикалността е свързана с техния ларинкс, те стават добри певци; у други музикалността е свързана с техния ум, те стават композитори – у тях е развит и центърът на построяването. Тъй щото от това с какво е свързан центърът на музикалността зависи в какво направление ще се прояви човек.

Предаване на мислите. Музикалност – 20 април 1924 г.

117. [...] Езикът, на който говорите, не е така съвършен, има нужда от поправка. Като дойдете в бъдещето, езикът ще бъде по-добър, но засега и такъв, какъвто е, той е добър. Езикът на българите е отличен засега. [...] Когато ви говори някой човек, ще гледате как поставя ударението. Ако той каже *аз*, ти ще употребиш някоя дума с ударение на втория слог и работата ще се уреди благополучно.

Точилото и ножът – 23 април 1924 г.

118. Колкото по-благороден е човек, толкова по-разумна е неговата реч. В нея има мекота, нежност. Щом изгуби благородството си, човек става груб и говорът му става груб. Грубата реч показва, че в този човек няма любов. Вижте как говори онзи, в когото Любовта присъства – всяка дума е на място и пада на човешкото сърце както росните капки – на цветята.

Ще го изцеля – 27 април 1924 г.

119. Апостол Павел казва: „Ако говорим с човешки и ангелски езици, а Любов нямаме, нищо не сме”.
Страхът – 7 май 1924 г.

120. Между двама, които се обичат, е безразлично кой от тях ще свири. Единият ще свири, другият ще слуша и ще каже: „Прекрасно!”. После другият ще свири, а първият ще слуша. Ако пък нямат Любов помежду си, ще спорят. Единият ще каже: „Аз ще свиря”, и другият ще каже: „Аз ще свиря”.

Млади и стари – 11 май 1924 г.

121. Работете безкористно, а не като онзи цигулар, който още със започването да свири мислел само за пари. Като започне да свири, той трябва да се обърне към Бога и да Го пита, свири ли по новия начин – по закона на Любовта. И да е свирил някога за пари, сега трябва да се откаже. Той трябва да приложи волята си, за да познае силата на Божията Любов. Как се познава, че свири по новия начин? Достатъчно е да влезе в един дом, където членовете се карат и бият помежду си, и да засвири. Ако всички утихнат и започнат да се вслушват в неговата музика, той е майстор цигулар. Ако ораторът иска да опита силата на своето красноречие, нека влезе между хора, които постоянно се карат. Ако караницата престане, той е добър оратор.

Напразно Ме почитат – 11 май 1924 г.

122. Моето желание е да се върнете към чистотата на музиката, защото има тонове, които, ако се пеят съчетано, означават известен чувствен или мисловен стремеж и т.н. Те още не носят добро за човека – това е преживяване. Най-първо ние ще изучаваме природната музика, чистите тонове, които не са покварени. Някой път и между най-приятните тонове има покварени. От съчетанието на известни тонове човек може да се развали. Обикновената музика е предисловие на чистата музика. (Учителя изсвири на цигулката един чист тон, после един покварен.) В тия, покварените

тонове, често има трептения, образуват се големи вълни. Когато при пеене гласът на някой човек трепти, това показва, че той се афектира. Не, тонът трябва да бъде пряк, изразителен. Когато човек се афектира, той пее за другите. Щом иска да печели с пеенето, да подкупва, това не е музика. [...] Някои от силните музикални тонове изразяват страст. Когато цигуларят свири със сила, той изразява ония страстни чувства, които са на физическия свят. Мъжете изобщо са носители на сила.

Изпейте упражнението *Тъги, скърби*. В упражнението често се допускат противоположности. Едно упражнение може да се превърне в песен, но за да стане песен, трябва да се преработи. Целта на упражнението е концентриране на ума. Вашият ум трябва да бъде концентриран. [...] Изпейте сега гамата. Знаете ли защо не може да вземете тона *ми*? Тонът ми е магнетичен, затова онези, у които преобладава мъжкият принцип, не могат да го вземат. Какъв е тонът *фа* – мъжки или женски? Тонът *до* е бащата, *ре* е синът, *ми* е неговата възлюблена, а *фа* е вече роденото детенце. Синът е малко по-мек от баща си. Между бащата и снахата няма хармония. Образуват ли акорд *ре* и *ми*? Не могат. Най-първо ще се стремите да вземате чисти тонове. Всеки един от вас нека си изпява гамата. Има песни, в които съчетанието на чистите тонове не е хубаво. Научете се да пеете тия, чистите тонове. Сегашната музика е виновна за характера на хората, защото музикантите са създали много малко класически парчета със син цвят. Сегашните музикални парчета имат зелен, портокален, жълт, рядко ще срещнете парче със син цвят. В съчетанието на тоновете сега преобладава повече червеният цвят. Той действа повече на чувствата, на афектите. Има някои парчета със син цвят и щом човек ги слуша, те го отнасят от този свят, в него се зараждат най-възвишени състояния. Щом излезе от концерт, човек трябва да направи едно добро. Някои говорят за класическа музика, но за нея трябва много силен гръбнак. Много от съвременните музиканти са почти инвалиди, понеже тази музика не мени техните чувства, а развива честолюбие, тщеславие и ред други чувства, резултат на червения цвят. Някой, като пее хубаво, поражда завист в другите. Нека слушат и да се повдигнат. Този, който слуша хубаво пеене или свирене, трябва да бъде благодарен. В него обаче се заражда амбиция и той да пее. Това е резултат на червения цвят. Аз желая, като пеем нашите песни, да внасяме синия цвят.

Окултната музика започва със синия цвят, затова ще се стараете синият и зеленият цвят да бъдат двата преобладаващи цвята в музиката. Жълтият цвят много мъчно се възпроизвежда, по-лесно се възпроизвеждат синият и белият. Синият ще внесе подем, разширение, а белият ще донесе мир. Някои казват *успокоение*. Не успокоение – то е за умрелите хора, а мирът е за живите хора. Белият цвят ще внесе спокойствие и мир, а синият ще внесе разширение, енергия, чистота на ума и сърцето.

Четири проекции – 14 май 1924 г.

123. Някой иска да ви говори нещо лошо. Затворете ушите си! Ако ви говори нещо хубаво, слушайте го! [...] Ще говорите само добро, само положителни работи, а не и дребнавости. Ще се упражните за една седмица само и ще видите какво можете да направите. [...] Само хубави книги можете да четете. [...] Да говори човек само добро, да не слуша зло, и то само за една седмица – какво по-лесно от това?
Съзнателната монада – 28 май 1924 г.

124. Христос казва: „Аз говоря това, на което Отец Ме е научил“. Ако разберете Божиите закони, и вие можете да говорите като Христа. [...] Който прилага закона на Любовта, малко говори, а много върши. Каквото намисли или почувства, той го превръща в дело.
Да възлюбиш – 6 юли 1924 г.

125. Новия човек малко говори, много работи. Обикновеният човек повече говори, по-малко работи, вследствие на което работите му не вървят добре. Казано е в Писанието: „Който много говори, много греша“. Наистина, като се вслушвате в говора на хората, виждате, че много думи не са поставени на място, вследствие на което внасят нещо дисхармонично в живота. Освен това, някои думи са груби, отрицателни и пораждат недоразумения между хората. Ето защо е добре човек малко да говори. Като говори малко, и грубият човек минава за благороден. Една българска поговорка казва: „Говоренето е сребро, мълчанието – злато“.
Любов и мисъл / Разумната любов и светлата мисъл – 6 юли 1924 г.

126. Мъчно се говори на уморени хора. Мъчно се говори на хората за нов начин на възпитание. Каквото и да им се каже, не хваща място – защо? Защото не са изплатили дълговете си. [...] Само Любовта и Мъдростта могат да говорят за Истината, никой друг няма право да се произнася за нея. Даже правдата няма право да говори за Истината. Ще каже някой, че има право да говори за Истината. Само онзи може да говори за Истината, на когото Любовта и Мъдростта са проговорили вече. Ако Любовта и Мъдростта не са проговорили на човека, той няма право да се произнася за Истината. [...] Когато възпитава детето си, майката трябва да си служи и с мек, и със строг говор.
Новото възпитание / За възпитанието – 7 юли 1924 г.

127. Божественият глас пази всички живи същества от зло. Нещо отвътре ти нашепва: „Ще ме слушаш“. Ако не обърнеш внимание, зло те очаква. [...] Няма живо същество в света, на което Бог да не е проговорил. Важно е за вас да различавате кога Господ говори и кога духовете ви говорят. Много пъти ви е говорил Бог, но вие сте давали ухо повече на другите гласове – объркали сте гласовете в себе си. – „Защо сме се обърка-

ли?“ Защото ухото ви е притъпено, не можете да чуете тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят високо, за да ги чуете. [...] На всички говори Бог, но в този говор има нещо особено, а не както в говора на обикновените хора. Бог говори на човека при специални случаи и навреме. Когато никой не може да му помогне, Бог тихо му проговаря и му помага.
Новата азбука – 13 юли 1924 г.

128. Учителят обърна внимание на вибрациите на разните тонове от гамата и каза: в тона *до* има слизване надолу – Божественият Дух слиза. В тона *ре* има качване; в тона *ми* – равнина; във *фа* – надолу; в *сол* – равнина; в *ла* – качване; в *си* – равнина; в *до* – слизване.
Общи въпроси – 12 август 1924 г.

129. На ученика не се позволява да говори празни думи! [...] Когато Господ говори, никой не трябва да спи! Когато Учителя говори, ученикът не трябва да спи, заспи ли, ще му дойде някое зло. [...] После, научете се, като говорите, да говорите от-ривисто. Оставете вашите предисловия в разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и после, като станете по-учени, може да турите сенките. [...] Всякога, когато говорим, ние трябва да имаме предвид да изнасяме самата Истина, а не своята личност. [...] На Господа гласа никой досега не е чул, той е Свещен глас. Ние казваме, че Господ ни говори. Да, Господ ни говори, но между нас и Бога има толкова напреднали души, та като проговори Господ, гласът Му минава през всички тия по-висши от нас Същества и докато дойде до нас, той се е изменил вече. Ние още не знаем Божия глас. Та като казваме, че Господ ни говори, това значи, че Божественият Дух ни е проговорил. Знаете ли през колко среди е минал този Дух?
Правила на разумния живот – 31 август 1924 г.

130. В живота има един закон, според който, когато се говори на хората много, те изгубват способността да разбират нещата.
Царе – слуги на Господа – 7 септември 1924 г.

131. Вземете един съвременен виртуоз, който свири нещо от Бетовен. Хората ръкопляскаат, но нему се пада само това, че свири, а половината взема Бетовен, понеже той е създал творението. Виртуозът взема 25% и 25% – вътрешните сили в него, Живата природа, която му е дала енергия. А сега един виртуоз иска да вземе всичката слава. Добрата постъпка аз наричам музикално парче. Значи вие ще вземете само 25 %, толкова ви се пада, а другото не е ваше. Всяка добра постъпка е само изпълнение на едно парче на някой виртуоз, който е създал този стремеж. И Живата природа, и тя взема нещо.
Възможности и прояви на Любовта – 22 октомври 1924 г.

132. Вършете повече, говорете по-малко!
Добрата постъпка – 22 октомври 1924 г.

133. Във вечния живот вие не можете да режете с езици си както искате, не можете да говорите каквото искате. Някой казва: „Аз не съм ли свободен да говоря каквото искам?“. Ако правиш каквото искаш, ти ще имаш опашка, ще имаш и рога.

Раздай всичко! – 26 октомври 1924 г.

134. Много духове може да ви говорят, но кой е истинският Дух, това е въпросът. Не излагайте Името Божие, не излагайте Духът! Онзи, който говори с Духовния свят, трябва да познава поне едно интелигентно Същество, трябва да чува гласа му, да познава лицето му. То ще се яви материализирано пред теб и ясно ще ти говори, а не двусмислено. [...] Когато Господ говори, Той говори едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ви.

Темпераментите – 29 октомври 1924 г.

135. (песента) *В начало бе Словото* – веднага в нашия ум трябва да изпъкне великата идея за онова живо Същество – Словото – което е излязло от Бога. И вие, като пеете това упражнение, трябва да се пренесете там, а не да сте тук, на Земята. [...] И музиката, както и математиката, има свои математически правила, но те не приличат на сегашните правила в музиката. Тия правила съставляват тъй наречената „математика на музиката“.

[...] В окултната музика няма мълчание: пеенето там е непрекъснато, никакви прекъсвания няма. Там, където има паузи, пак се чува звук, само че по-фин, по-висок. Ако аз бих композирал една песен за хор, не бих поставил никакви паузи. Всички гласове трябва да пеят. Басовете ще започват отдолу, а сопраните ще идват отгоре, т.е. ще отиват нагоре, високо ще пеят, но тихо, едва да се чуват. Гласовете трябва да се допълват един друг. Алтът трябва да придружава, басовете ще подкрепят отдолу, а сопраните и тенорите ще се посрещат горе. Тъй трябва – гласовете да си пеят един на друг. А сега музикантите казват: „Сопраните ще мълчат, а другите гласове ще пеят“. Значи ти мълчи, пък аз ще говоря! Не, и двамата ще пеем, и двамата ще говорим. Ще се стремите към окултно пеене.

Езикът, на който е преведен този стих, не е образен, но е идеен, затова се изисква и дълбочина на пеенето. Този стих е най-дълбокият от Евангелието, но езикът, на който е преведен, не е образен. Затова, като чуеш или като прочетеш този стих, ти не можеш да се забравиш, не можеш да се пренесеш от този свят, за да може великото в света да оживее пред теб. Като произнесеш стиха: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, тъй трябва да го произнесеш, че да преживееш това начало. После: „Всичко чрез Него стана и което е станало, нищо без Него не стана“ – произнесеш ли тези думи, трябва да видиш целия този процес, да преживееш това, че всичко чрез Него е станало. Като изговориш

думите: „В Него бе Животът и Животът бе виделина на човеците“ – този Живот и тази виделина трябва да ги изпиташ. Като изговориш стиха: „И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе“; всичко това трябва да го видиш, да разбереш тази борба между виделината и тъмнината. Ако вие пеете по този начин, гласът ви би треперил, щеше да бъде мек и звънлив, и душите ви щяха да трептят. А сега гласът ви е тъп, защото нямате въодушевление отвътре, не преживявате думите.

Старайте се, като пеете у дома си, да се вдълбочавате в думите, в идеите, които те изразяват, за да можете да пеете окултно. Като пеете упражнението *В начало бе Словото*, изпейте го веднъж, два, три, четири, пет пъти, докато сами го харесате, докато почувствате, че пеете с живот, сила и вътрешно разбиране. Днес времето е малко влажно, но това не е извинение за пеенето, не е извинение и за цигулката. Също така и при пеенето душата ви може да вложи нещо в гортана. Душата ви може да влиза и да излиза свободно във вас. Ще се помолиш на душата си и ще ѝ кажеш: „Моля ти се, влез в гърлото ми, да чуя твоя сладък глас, за да се науча и аз да пея“*. Двама ще пеете тогава – ти и душата ти – и ще видиш какъв глас ще излезе от тебе, какъв певец ще станеш! В това седи силата на певеца. И аз желая всички ученици на Окултната школа, като пеете, да се отличавате – да зная, че сте певци. Гласът ви да няма меден тон, а да се отличава с голяма мекота и изразителност. Ще пеете от сърце, без правила; не че няма да има правила, но те не приличат на сегашните.
*(молитва – бел. съст.)

Забравените неща – 12 ноември 1924 г.

136. Вие още не можете да пеете без тактове. Знаете ли какво значи да пеете без такт? Да кажем, че вземете тона *до* – четвърт тон или половин, или цял. Мислите ли, че след като изпеете този тон според неговата трайност, той престава да звучи? Не, има известни тонове в Природата, които постоянно звучат. Има планети, които са настроени специално в тона *до*. Има слънца, които издават тона *сол*. Тази музика постоянно се възпроизвежда в Природата. Някой път ние вземем един тон и след това го прекъснем. Престава ли той да звучи? Не, онази планета, на която принадлежи този тон, например тонът *до*, непрекъснато се качва и слиза по тия кръгове от горно *до* до долно *до*. Обаче в този тон *до* има голямо разнообразие. Кои са най-хубавите песни в музиката? Онези певци, които изучават музика, първоначално започват да възпроизвеждат тоновете механично, но когато навлязат в окултната музика, трябва да гледат на всеки тон като на жив и да знаят, че след като прекъснат пеенето, всеки тон продължава да звучи. [...] Значи тия гласове се проповядват непрекъснато, докато се изгубят някъде. Тъй щото в окултната музика тоновете трябва да продължават, и всеки от вас трябва да пее вътрешно. Докато не се научите да пеете вътрешно, в душите си, вие не можете да се научите да пеете. Следователно някои от вас са по-добри му-

зиканти, повече са учили в миналото, затова по-лесно се проявяват, а други не са учили, сега трябва да учат. Музиката е потребна за един вътрешен подтик. Тя е почивка. Само чрез музика може да дадете почивка на душата си.

[...] Сега да кажем, че бих ви задал да разработите следните няколко изречения в песен, как бихте ги изпели?

*Синът Божий роден бе от Господа.
Той беше истинната Виделина,
която осветлява всекиго човека,
който иде в света. В света бе
и светът чрез Него стана,
и светът Го не позна.
При Своите Си дойде,
и Своите Му Го не приеха,
зачото Го не познаха.*

Как ще изпеете това? (Уточнение: Учителя го изпя няколко пъти.)

Как ще преведете сега тази мелодия? Тя спада към несъизмеримите величини. Ако тя би се изпяла другояче, на тактове, щеше да излезе различно нещо от нея. Не че в окултните песни няма тактове, но всякога, когато вие искате да дадете израз на една окултна песен, непременно трябва да вложите в нея несъизмеримите тактове, т.е. такива тактове, които да не са точно определени в ума ви. В тази песничка няма да гледам тактовете, а смисъла. Когато тактовете в една песен вземат надмощие, песента изгубва своя смисъл. Тактът трябва да бъде вътре. Той е една несъизмерима мярка.

Несъизмеримите неща – 19 ноември 1924 г.

137. Ние пеем тъй, както мислим. Нашето пение* не е пение* на Природата и нашето свирене не е свирене на Природата. Ако влезете в някоя гора, и там има тонове, но трябва много деликатно ухо, за да забележете тия трептения. Ухото, което е силно, може да схване във всеки един лист шумоленето какво е. Често става едно унищожаване на вибрациите и тогава се ражда един малък шум. Сегашната музика изразява степента, до която ние сме стигнали. Вземете тона *до*. (В Природата *до* звучи с още много тонове, които го придружават, те с по-високи и по-ниски.) В един тон има три качества. Тонът може да има трептения, колебания, които с физични; в тия трептения може да имат интензивност и най-после – тонът може да има смисъл. Може да накарам тона, който аз издавам, да трепти малко. Когато човек пее без вдъхновение, той пее механически, но когато е вдъхновен, в гласа му има едно малко колебание. Едни тремули**, наричат го вдъхновение, или вливане на една малка чувствителност в тона. И в тия движения се предава една малка лекота в тона. Тогава в чувствата има музика и в мислите има музика. Мисълта – това е висша музика; чувствата – това е висша музика и когато вашите чувства са такива, че няма музика във вас, тогава усещате едно свиване. Но ко-

гато чувствата ви са музикални, тогава усещате едно разширение. [...] Чувствата ви трябва да бъдат музикални, тогава те ще внесат една приятна животворяща топлина в душата ви. Тъй, както сега пеете, то не е още музика. Само когато човек започне да мисли музикално, да чувства музикално, и да пее музикално, той е музикант. Например аз ви слушам в неделя, като пеете – сякаш някоя топка отскача. Има една студенина. Туй не е пеене. Пееш *Бог е Любов*, а същевременно казваш: „Гладен съм”. Пееш едно, а мислиш друго; пееш едно, а чувстваш друго. А в пението* именно и чувствата и мислите трябва да бъдат музика – и там е всичката тайна на живота. Който може да приведе своя ум, своето сърце и своята воля в музика, той образува силно движение, против което никой не може да противостои.

* (пение, пението – Учителя употребява в някои случаи думата *пение* /от *песнопение*, *напев*/, навместо *пение* – бел. съст.)

** (тремули или тремъли – вид кратки музикални украшения)

Светлина и знание. Музика – 23 ноември 1924 г.

138. По някой път не е необходимо да пеем правилно. И от неправилното пеене Природата създава нещо хубаво. Не се смущавайте от безпорядъка, който съществува в живота! [...] Една песен или едно упражнение може да се изпят по различни начини. В музиката има само един правилен начин – той е идейният образ, когато музикантът се усеща щастлив, че е схванал тази първообраз при пеенето или свиренето изобщо. Например вземете следното упражнение: *Кажми ми ти Истината, която носи свобода за моята душа*. Това е едно просто изречение. Как бихте го изпели? – „По различни начини”. Всеки от вас би го изпял по особен начин. От кой тон бихте започнали? Това упражнение още не е завършено. Ако напишете едно завършено упражнение, вие ще страдате. Аз ви давам това упражнение като образец на несъизмеримо упражнение. Защо обичате това изречение? Защото то изразява едно състояние на душата. Къде е отговорът на песента? Кой ще е отговорът, как мислите? – Отговорът е настроението, което ще получите. Човек трябва да бъде готов, за да възприема нещата чрез слушане. [...] Всички силни, всички свещени думи трябва да се произнасят музикално. В говора човек също не трябва да бърза, говорът трябва да бъде музикален. Ако всички говорехме музикално, по-малко дисхармония щеше да има. Отмерените тактове не допринасят много за музикалността. В най-хубавите песни не трябва да има никакво прекъсване, прекъсването влияе върху изразителността. Представете си, че един певец изпее една песен без прекъсване, без паузи – знаете ли какъв ефект ще произведе? Ако една певица изпее един куплет на една вдишка, тя ще мине за силна певица.

Пелените на живота. Радости и скърби – 26 ноември 1924 г.

139. В пеенето, което прилагаме тук, моето желание не е да ви направя певци, да ви преподавам музика, защото, ако искате да станете певци, трябва да влезете в музикално училище. Тия елементарни работи трябва да ги знаете. [...] Ние няма да пеем много правилно. Аз не искам правилно пеене, защото според мен правилното пеене е в училищата. Там има правилно пеене. Например плачът е неправилно пеене. Някой плаче, за да произведе ефект; някой пее, за да произведе ефект, но такова пеене също така е неправилно. Такъв певец не пее за себе си, не пее за самото изкуство, именно затова не пее правилно. [...] Ако искате да употребите музиката като средство за възпитание, ще употребите ниските тонове за подкрепа, за засилване на характера си; те дават стабилност на душата. А високите тонове дават интензивност, движение. Когато искаш да мислиш бързо, да се движиш бързо, високо пей, но когато искаш да дадеш стабилност на характера си, да издържаш страданията, употребявай ниските тонове. Пейте вътрешно, но така, че като пеете, сами да се харесвате. Всеки от вас сам трябва да бъде и певец, и слушател. Най-първо пейте тихо, на ум, на себе си. Който пее така, след месец, най-много след 2 – 3 месеца, пеенето ще му слезе в сърцето, от сърцето – в гърлото, и гласът му постепенно ще се подобрява. Вие трябва да пеете! А сега ставате сутрин – не пеете, а си казвате: „Тежък е животът!“ Къде му е тежестта, колко тежи животът? Никаква тежест няма, той е само едно благо. Тежест е, когато нямаш живот. Затуй започни да пееш! [...] Казва се, че ангелите винаги пеят. Първото нещо при тях е, че като се събудят, започват да пеят. Събират се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започват изведнъж утринната си молитва. Те отправят своята тиха утринна песен нагоре, към Бога. Пеете ли и вие, ще забравите света, ще забравите и материалните работи. Само по този начин душата ви ще се разшири и ще кажете: „Струва си да се живее между тия ангели, които така хубаво пеят“. Като свършат пеенето си, пак с пеене тръгват на работа. Те пеят толкова тихо, че никой не ги чува. Трябва да имаш ухото на ангел, за да ги чуеш. И ние, като се събираме, трябва да пеем, за да изразим душите си в трептението на песента. Някои от вас казват: „Пеенето е за младите, за глупавите хора, но ние, старите, не трябва да пеем“. Не, старите трябва да пеят повече от младите, младите и без това пеят. Човек, който пее, не остарява скоро. Стани сутрин, изпей една малка, хубава песен! Пей тихо, без да безпокоиш другите. В това отношение бих желал да приличате на ангелите.

[...] Страданието – това е мечката. Седни отгоре на страданието, попей му, отправи ума си към Бога нагоре и тази мечка току изведнъж ще се отбие и ти ще се освободиш. [...] Ето къде е смисълът на живота. Приложи пеенето като благо в семейния живот. А изкуството да пееш – то е привилегия само за малцина; да бъдеш певец, да излезеш на сцената – всички нямат тази дарба. Такъв певец можеш да станеш в някое друго прераждане. За себе си обаче можеш да

пееш. Сутрин излез на сцената, пей колкото искаш, но за външния свят кредит трябва. Има песнопойци родени, изпратени специално за света. Тяхното място е определено. Такъв певец нека взема пари, стига да пее хубаво – това нищо не значи. И цигуларят също нека взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нещо хубаво и благородно в хората. Хубавите неща с пари не се купуват. Че сме дали 50, 100 или 1000 лева нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече от хиляда лева. Едно хубаво свирене с нищо не се заплаща. Казвам: пейте по новия начин! Някой път вие се смущавате. Не, ще се борите – вие можете да пеете добре. Ще се молите на ангелите, ще кажете: „Моля ви се, елате, научете ни да пеем тъй, както вие пеете!“ Те все ще ви дадат малко от своето изкуство, поне от трошиците ще ви дадат малко. И тъй, пеенето е необходимо за вас, за да бъдете добри и весели. Като пееш, можеш да вземеш метлата и да метеш. Като дойде песента, работата навсякъде е лесна. Днес например имаш работа с много хора, работата ти върви трудно. Какво трябва да направиш? Пей! Щом пееш, като се върнеш, ще кажеш: „Слава Богу, днес прекарах много добре“.

Закон на равенство – 3 декември 1924 г.

140. Любовта се чувства, не се говори за нея. Тя е един въпрос, върху който колкото по-малко се говори, толкова по-добре. За Любовта не трябва да говорим. Тя още не подлежи на научно изучаване. [...] Природата има много методи, чрез които говори на хората, но главните, основните методи са два. Всякога, когато Природата говори на човека, ние разбираме, че Бог говори чрез нея. Единият метод е, когато Природата говори на сърцето на човека, а вторият метод е, когато говори на неговия ум. Следователно, когато говори на сърцето, учи го да бъде духовен, религиозен; когато говори на ума му, учи го да бъде ученик, да придобива знания. [...] Този Дух, който по някой път ни говори, не е Духът Божий, това е Словото. Значи туй, което ни говори, това е Словото, а глава на Словото е Истината. Глава на Истината пък е Духът Божий.

Неразбраното – 10 декември 1924 г.

141. Пеенето има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли. То неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. **Когато искате да премахнете тъгите и скърбите в себе си, пейте – това е един метод.** [...] Ако не гласно, то поне мислено, в душата си човек трябва да пее. „Пейте и възпейте Господа!“ – казва псалмопевецът.

Хармонична дейтелност – 17 декември 1924 г.

142. Бог ни говори в настоящето, но Той никога не повтаря. Той говори веднъж на ума, втори път – на сърцето, и трети път – на волята. Ако не си слушал, ако не си възприел – въпросът е свършен. Тази идея ти не можеш да възприемеш друг ден – тя е само за днес.

Божественото буталце – 21 декември 1924 г.

143. Всички български песни в далечното минало са били религиозни мотиви, но сега са изопачени. Изопачени са, понеже българите са снели тия песни от Невидимия свят само за постигане известни временни цели на Земята, вследствие на което пеенето е изгубило своя първоначален смисъл. Българите най-първо са били високодуховни. Те пеят, играят, докато са млади, докато се оженят. После пеят само когато се напият.

[...] Ако обещаеш 20 000 лева, ще пеете, и то как! В света цигуларят свири хубаво, защото има пари. Я накарайте онзи свирач да свири без пари, ще видите има ли стимул. При сегашното състояние парите са един стимул. Вие сега за какво ще пеете? Все трябва да имате един стимул – или пари, или някакъв идеал. Все трябва да имате нещо, за което да пеете, не може иначе.

Както Природата пише – 24 декември 1924 г.

144. Онзи, който свири безкористно, който изпълнява Божествения принцип, за него не важи кой ще дойде [на концерта му]. Тук не важи количеството, а качеството.

Който иска славата – 25 януари 1925 г.

145. На съвременния език липсват много неща. Този език, на който говорим сега, един ден даже и децата няма да го говорят. Днес той е хубав, красив за нас, но един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, в него ще се образуват нови форми. При сегашните условия на живота този език е най-хубав, защото съответства на нашия орган; засега друг език не можем да говорим.

[...] Има известни състояния, които правят хората официални помежду си. Например някой човек говори приятелски, но щом се качи на амвона, той става официален. Не, говори си тъй, както говориш на себе си! Щом накараш някого да говори пред много хора, той вече се променя. Хубавото пеене е да пееш и на другите тъй, както пееш и на себе си. Защо ще пееш на себе си по един начин, а на другите – по друг? Пееш ли на другите както и на себе си, тонът не се губи – това е естествено пеене. Който напише най-хубава песен, ще я вземем за упражнение. Ако някой напише една песен, но тя не се одобри, нека не се докачва*. Ако аз напиша една песен, ще я пея за себе си. Дали другите ще я пеят – това ще ми бъде безразлично. Ако другите подемат песента, добре; ако не я подемат, тя си остава само за мен. [...] Има един прост основен закон в музиката, който всички трябва да знаете. Този закон е следният: в музиката се образува един кръг, едно музикално течение, което никога не трябва да се пресича. Ето защо, когато пееш, вниманието ти никога не трябва да се отвлича от никакъв предмет. Този закон е същият и при молитвата. [...] Някои говорят за светската музика. Ако е за музика, аз разбирам от нея много добре, повече и от музикантите. Съвременните хора нека се занимават с тази музика! Хубаво е това, но има нещо, за което те не са готови още. Изисква се гърло, изисква се душа, изисква се сърце за тази

музика. Ти можеш да направиш пеенето професия, а живота – музика. Докато човек не пее, той не може да живее добре. Ако някой мисли, че може да живее добре без пеене, той се лъже. Всички хора, които не са музикални, са лоши. Най-жестоки са хората, които не са музикални. Статистиката показва, че между музикантите няма престъпници, няма убийци. Всички убийци нямат музика. Те не само че нямат духовна музика, но нямат и обикновена музика. В музиката има три степени на проявление: проявление във физическия свят, в Духовния свят и в Божествения свят. Ако някой пее от душа, вие ще го слушате с удоволствие. Ако изкараме някого да пее, не ще може да пее добре, защото ще си каже: „Какво ли ще каже тази публика за мен?“. Какво ще каже? Най-първо ще ви разкритикуват дали имате, или нямате изпълнение. [...] Ние започнахме лекциите си с музика, но гледам, че всички окултни упражнения постепенно се изглаждат, докато дойдат до обикновени упражнения, със съвсем друг характер от този на окултните. Някой път не ви се пее, но трябва да се заставите да пеете. Ще си кажете: „Ще пея!“ Чудни сте вие, защо трябва да си въздействате да не пеете? Най-първо, тази мисъл не е ваша. Всяка негативна мисъл не е свойствена на човешкия дух, тя е чужда мисъл. Само положителните мисли са Божествени. Следователно само Божествените мисли са мисли и на вашия дух. [...] Колкото характерът става по-благороден, по-изгладен, по-хубав, по-възвишен, толкова и гласът и вибрациите му имат съответстващ израз. [...] И тъй, ще пеете хубаво! Много лесно е да се каже да пеете хубаво, но може да пее хубаво само онзи, който има вложена тази музикална основа в душата си. Щом обичаш нещо, ще можеш да пееш. [...] Детето ти заплакало – пей му! Ако му пееш, по-скоро ще го утетиши.

Правилно пеене – 28 януари 1925 г.

146. Пейте упражнения с букви, те са добри за неразположени хора. За в бъдеще, ако искате да възпитавате малките деца правилно, можете да ги възпитавате пре-красно с музика. Даже най-упоритите, най-своенравните от тях може да възпитавате с музика. [...] По-добре да пеем ха-ха-ха, отколкото да сочим с юмрук. В пеенето има разширение, а в гнева – свиване.

Продължаване на живота – 11 февруари 1925 г.

147. Когато човек пее, в мисълта му трябва да има непреривност. Ако мисълта се прекъсва, и тоновете се прекъсват. Щом тоновете се пресичат, образува се и повече електрическа енергия; щом искате да образувате състояние на мекота, в музиката, в пеенето главно, трябва да има непреривност. Непреривността е спирално движение на музиката. [...] Пеете ли за хората, вие никога няма да се научите да пеете. Пеенето е вътрешен закон. Човек трябва да чувства музиката в душата си, за да може тя да излезе отвътре навън. Аз виждам в мнозина от вас много добре развити центрове. Щом сте музикален, и гърлото ви ще може да се уп-

ражни. Българинът първоначално е бил добър певец, но отпосле условията на живота, войните, робството са изхабили музиката в него. Днес музиката е необходима за всички народи. Всеки велик народ трябва да бъде музикален. [...] Аз слушах няколко виртуози певци и музиканти, които свирят и пеят много хубаво, но имаха лоши, нехармонични движения. Движенията у всеки музикант и певец трябва да бъдат непрекъснати. Някой от тези музиканти, както свиря, изведнъж наведе главата си надолу – това показва, че енергията на този човек е съсредоточена към центъра на Земята. Тази музика, която засяга земния живот, изразява и особен род чувства. След това този музикант вдигне главата си нагоре към Слънцето – това показва, че у него се заражда нещо идейно. [...] Погледът на музиканта трябва да бъде отправен все нагоре. Движенията на тялото му трябва да бъдат медлени*, в тях да се отразяват тоновете. Не мислете, че музикантът не трябва да се движи. Когато свиря, и аз се движа, но движенията в мен са съобразно окултната музика. Те са тъй деликатни, че само едно остро око може да ги съгледа. Всеки тон се отразява в едно малко движение. Силните движения развалят тоновете. При всяко движение се изисква микроскопична работа. [...] Трябва да знаете, че ние не създаваме музиката, но тя се отразява съобразно законите на Невидимия свят. Музикантът трябва да свиря така, че да забрави всичко наоколо си. Когато свърши да свиря, и публиката веднага се разотива – това показва, че музиката на този човек не е произвела своето влияние. Ако, като свърши музикантът, публиката остане по местата си около десет минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздействие. Започне ли се разговорът веднага, това не е музика. И в пеенето е същият закон. [...] За да може един музикант да свиря хубаво, изискват се ред условия от него. Най-първо, като излезе на сцената, музикантът трябва да е изпълнен с мисълта, че в свиренето си има идея, която той добре разбира. Второто е, че в него трябва да има силно желание да даде музикални образи в свиренето си, и най-после – да има изпълнение. Той трябва да владее и ръката си. Правилното движение на ръката не се отнася само за музиканта. То има значение и за писателя, и за артиста.

*(медлени – бавни)

Равностранният триъгълник – 11 март 1925 г.

148. Трябва да говорите само проверени работи.
Вдълбната и изпъкнала лежица – 15 март 1925 г.

149. Когато Божественото в човека говори, на лицето му се явява една приятна светлинка, погледът му става мил, нещо благородно и възвишено се заражда в него. [...] Има нещо скрито в дълбочината на душата ви, което говори, което решава всичко. Има един вътрешен глас във вас, който ви казва: „Стани, събуди се, какво си спрял! Престани да вършиш престъпления! Престани да ядеш толкова много!” Този глас казва: „престани да се обличаш толкова богато! Престани да гра-

диш къщи!”. [...] Когато Божественото говори в мен, където и да съм, в гората или в света, на тайно или наяве, навсякъде трябва да проявя своя характер.
Той повелява на Слънцето – 15 март 1925 г.

150. Всеки, който може да пее така, че да изрази нещо чрез пеенето, ние наричаме добър певец. Същото нещо е и в закона на говоренето. Между всички думи трябва да има известно съотношение. Ние, съвременните културни хора, мислим, че знаем да говорим. Аз, като разглеждам понякога Писанието, тази свещена книга, или като разглеждам някои поетически творби, виждам, че тия поети, писатели и пророци са имали най-добри желания да изразят Божественото, но думите в съвременния език не са в състояние да изразят тези идеи. Нашият език не е достатъчно развит. Впрочем не само нашият език, но който и да е език сега на Земята не е така развит, за да предаде тези възвишени идеи. За в бъдеще ние очакваме да имаме един език по-хубав, по-изразителен, в който сърцето ще има преобладаващо влияние. [...] Човек, който пее в душата си, той и отвън ще пее; човек който служи на Бог в душата си, той и отвън ще служи. Такива са великите закони.

В който град влязвате* – 29 март 1925 г. *(влязвате – влизате)

151. Добре, за да се уверим в един факт, ние ще трябва да направим един, два, три, 99 опита и тогава да говорим дали той е верен, или не. [...] **Музиката е едно изкуство, един добър метод, който ни показва как трябва да работим.** Щом дойде онзи, великият музикант, и засвири, всички размишляват, всички слушат и се ползват. За в бъдеще, когато се научим да говорим хубаво, речта ни ще бъде така музикална, че като говорим, ще изпитваме приятност. Тази реч ще внася в нас живот и здраве и всички ще се насърчаваме в Божественото. А сега при тази фаза, в която се намирате, който и да ви проповядва, както и да ви говори, все ще бутне някое болно място. Както и да говориш, колкото и умнен да си, все ще засегнеш някого в неговото вярване.

Ръката съблазнява – 5 април 1925 г.

152. Сега, като ви слушам да пеете, намирам, че сте отвикнали да пеете. Питам ви: когато човек скърби, може ли да пее? Когато се изпитва, може ли да пее? Когато учи, може ли да пее? При ученето човек може да пее за развлечение, но само когато е свободен. При страданието може да пее, за да се утеши. При изпитването може да пее, за да се запази. Аз говоря за музиката като възпитателно средство. Тя не трябва да се отделя от същинския живот. Нейните трептения влизат в живота, влизат в чувствата, влизат в мислите, а също така влизат и в говоримата реч. Музиката прониква навсякъде. Човек трябва да бъде музикален, мислите му да бъдат стройни, в чувствата си да има висши трептения. Свещено нещо е музиката! Някои от вас могат да кажат, че музиката, пеенето е необходимо

за всички; други могат да кажат, че и без тях може. Не, при сегашното ви развитие музиката ви е необходима. Ще дойде време, когато музиката може да се изключи от живота, но това време още не е дошло за вас.

[...] Ако няма глас, мислено поне да пее. Човек, който не може да владее своя ларинкс, мъчно може да създаде характер в себе си – това трябва да знаете. Най-първо човек трябва да владее гърлото си. Не казвам, че трябва да му заповядва, но да го държи в исправност. Това е най-голямото благословение, което Господ е дал на човека. Този орган е свързан с мислите, свързан е и с чувствата на човека. Всеки орган има свой израз. Като казвам, че най-после ще пеете за Бога, разбирам, че на Бога ще принесете плода. Когато се научиш да пееш хубаво, ще пееш и на ангелите и те ще те слушат. Такъв е естественият ход на нещата. Който не разбира работите така, той не може да бъде музикален.

Ако искате да се учите, накарайте някоя сестра, която има хубав глас, да ви попее, а вие слушайте. Тя нека пее, а вие слушайте. Този дар – да пее, е Божественото нещо. След това намерете трета сестра, която пее още по-хубаво, и двете заедно я изслушайте! [...] Думата *Вехади* значи започване на една работа. Всяка работа трябва да започваме с най-благородни подтици. Мотивът, на който пеем тази дума, е източен. Тоновите са смесени: мажорни и минорни. Думата *Вехади* представлява много малък пасаж от една свещена песен. Като пеете, вие трябва да се стремите към чистота на тоновете.

Успоредните линии – 17 юни 1925 г.

153. Следователно за в бъдеще всеки, който не говори Истината, умът му няма да се храни и той ще отслабне. И ние, съвременните хора, не можем да разсъждаваме правилно, защото не говорим Истината. [...] Аз, като мисля, като говоря, зная в дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всеки един от вас знае право ли говори, или не.

И оздравя дъщеря ѝ – 21 юни 1925 г.

154. Някой казва: „Аз днес съм вдъхновен, говоря красноречиво”. А защо само днес си вдъхновен? Не само днес, но всякога трябва да бъдеш вдъхновен от Божественото, и всяка твоя дума да произвежда чудеса. Всяка твоя дума трябва да произвежда чудеса върху самия теб! Вие говорили ли сте на себе си? Аз ценя хората по това не какво ви говорят, не какво говорят на мен, но какво говорят на себе си. Не е важно какво говоря на вас, то не е говор, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по-красноречив човек от мен няма. Вие чували ли сте как говоря на себе си? То е Слово и това Слово само аз го чувам. Когато говоря на вас, това е обикновена реч, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавам беседата си, говоря най-много 5 – 10 минути и едва издържам този говор. Досега съм достигнал до 10 минути най-много. Щом си говоря 10 минути, казвам: Стига толкова, доволен

съм от своята реч. Защо? Защото тя е Божествена в себе си. [...] Най-красивото нещо в света е човек да говори на себе си!

Плодът на дървото – 28 юни 1925 г.

155. Понякога в човека се заражда желание да говори. В хората има едно естествено, разумно говорене, но понякога центърът на речта се възбужда толкова силно, че в тия хора се явява желание за чрезмерно говорене. Те и като спят, говорят. Не, ти ще спиш и ще мълчиш! Воденицата не трябва да говори по всяко време, тя ще мели брашно само тогава, когато има жито, иначе говорът е опасен.

Земята се върти. Стремеж на душата – 1 юли 1925 г.

156. Вие всякога трябва да проверявате кой ви говори. Вие всеки път може да знаете дали ви говори Истината, или не, дали моята беседа е права или не. Всеки музикант, всеки виртуоз може да знае дали свири правилно, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човешкото сърце не лъже никога; човешкият ум не лъже никога; човешката душа не лъже никога; човешкият дух не лъже никога! [...] Вие ще кажете: „Преди 2000 години, когато дойде Христос и говори на тия хора, те бяха прости, затова не можа да живее между тях”. Да, ами като говори на нас, културните хора, колко Го разбирахме?

И обхождаше Исус всички Галилея – 5 юли 1925 г.

157. Какво показва пеенето и свиренето? Докато човек пее и свири, енергиите у него са положителни и възходящи; престане ли да пее и да свири, енергиите преминават в отрицателни и низходящи. В такъв човек се събират разрушителни енергии и той изпада в един свят на безпорядък и дисхармония. Този свят е свят на неразумност. Ето защо **всички окултни школи препоръчват пеенето и свиренето като средства за тониране**, за излизане от известно дисхармонично, или отрицателно състояние. Изпаднете ли в някое низходящо състояние, постарайте се, макар и по изкуствен начин, да си създадете разположение за пеене или свирене. По естествен начин може да пее и да свири само този човек, който има някакъв висок идеал в своята душа. Той пее за своето отечество, за светли бъднини, за ангелите, за Бога – за всичко велико и красиво в света. Няма ли някакъв идеал в душата си или някаква идея в ума си, той не може да пее. Окултният ученик, като пее и свири, той е проникнат от някаква идея. Някои хора започват да пеят, вдъхновяват се, но изведнъж дойде съмнението и те казват: „Защо ли ще пеем? Какво ще придобием с тази песен?” – и престават да пеят. **Песента е говор на душата**. Не преставайте да пеете! [...] Например ако някой човек е много активен, за смяна на своето състояние той ще употреби минорната гама; ако пък е чрезмерно пасивен, той ще си послужи с мажорната гама. Изобщо пеете ли, свирите ли, трябва да имате идея защо правите това. Това не

значи, че ще станете музиканти или че ще използвате музиката като професия, но вие трябва да имате идея: да знаете защо ви е музиката и да я използвате като разумна проява в Природата. Някои ще кажат: „Музиката е човешко изобретение, тя не съществува в Природата”. Питам: ако това е вярно, тогава славеят къде се е учил да пее? В коя музикална школа на света славеят е следвал пеене? Ще кажете: „Малкото славейче се е учило от своите родители”. Добре, а те как и къде са учили? Кой е учил първия славей да пее?

Преходни състояния на съзнанието – 5 юли 1925 г.

158. Музиката, пеенето са сила сами по себе си. Тъй както днес се употребяват, те са вече средства за прехрана, но не и изкуства. Щом те се употребяват като средства за препитание, те са един вид търговия, а всички неща, които се употребяват като търговия, те изгубват своята цена.

Често ви слушам, като пеете, и си казвам: тия хора пеят без душа. Някой казва: „Аз вече съм израснал, не трябва да пея. Аз мога само да говоря, но не и да пея”. Музиката, пеенето седят десет градуса по-горе от говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прекараш тия десет градуса в музиката? Още не си усвоил говоренето, а се отказваш от музиката. Всеки човек, в когото музикалното чувство е слабо развито, има дрезгав глас. Речта на човека е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Именно затова животните нямат глас, те не могат да говорят. Кучето се опитва да говори, но лае. Волът се опитва да говори, но мучи. Материята, от която животните са създадени, им пречи да говорят. В това отношение птиците са достигнали до една по-висока степен от животните. Папагалът например се мъчи да запомни някои думи и да ги възпроизведе. [...] Питам: кой глас според вас е мек, благороден? Мек, благороден глас има този човек, който, с когото и да говори, винаги си представя, че се намира пред някое възвишено, съвършено Същество. [...] Трябва да имате поне в слаба степен развито ясно-видство, да знаете как и откъде идват добрите и лошите течения в Природата. Гледам, че някой ми говори, но виждам – в него се е настанил един черен дух и му диктува какво да говори. Той ми говори нещо в името на Христа, на св. Богородица, апелира към моето благородство, към моята щедрост и т.н. Казвам: всички лоши духове се познават по това, че обичат да подкупват, да ласкаят човека. [...] В една окултна школа трябва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Като се говори тихо, не се чува, слуховите вълни не могат да се разпространяват много далеч. Но и силното, високото говорене не е за препоръчване, и то причинява вреда на слушателите. Изобщо, говорителят трябва да има тих, приятен глас, без да има мисълта да влияе на слушателите си по един или по друг начин. Всеки оратор трябва да има за цел неговото говорене да апелира към умовете и сърцата на слушателите.

Теория и практика – 8 юли 1925 г.

159. Вие кога се съберете на едно място, за какво говорите най-вече? Човек ще ви разбере какво сте не по това какво сте учили, но за какво се разговаряте.

Платното – 12 юли 1925 г.

160. Както и да говори Бог, тихо или бурно, в гласа Му винаги има мекота.

[...] Сега можете ли да изпеете следното упражнение:

*Кажми ми ти, светли Божий лъч,
благо то на живота –
светлия прав път на чистите души,
измити във водите на Любовта!*

Понякога вие се срамувате да пеете за Любовта, а търсите Любовта. Вие трябва да заучите това упражнение добре и да пеете като певци. Представете си, че сте осъдени на смърт и съдията пише на вашата присъда следното: „Ако можете да изпеете тази песен хубаво, с чувство, ще възвърнем живота ви – смъртната присъда ще се отмени”. Как ще я пеете? Ще пеете, а гласът ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пеете. Всеки човек, който пее, трябва да знае, че решава един много важен въпрос. В пеенето помага и цигулката. Тя не се влияе от хората. Човек може да се повлияе, но цигулката не се влияе. В цигулката има установено мнение за нещата, характер има тя.

Силовите линии на Доброто и злото – 15 юли 1925 г.

161. Когато някой път казвам, че не трябва да мислите, нито да говорите лошо за някой човек, какво подразбирам? Когато говорите лошо за някого, вие говорите лошо за неговото отражение, или за неговия недействителен образ, и по такъв начин осакатявате истинския му образ. Като знаете това, не трябва да говорите лошо за никого, защото образът на всеки човек е свещен.

Дава живот. Скръбта и радостта – 25.07.1925 г.

162. Когато един певец пее меки тонове с чувство и с мисъл, той веднага ще придаде известно количество калории топлина на този тон. Тази топлина може да се почувства. Никой певец досега не е произвел със своите тонове светлина, и там седи нещастieto на тия певци. [...] Ако двама ученици се карат, защо единият от тях да не се обърне към Бога и да каже: „Господи, Ти живееш в мен, нека Твоят мек глас, нека Тво-ята милост се изяви чрез мен!“* [...] Когато се разговаряте с някого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човек, а не на вътрешните качества на този глас, на думите: дали в тях се крие някаква отрова, или не. Този звук някой път може да е силен, а някога – мек, но в него има нещо хубаво. Следователно вие трябва да видите какво е съдържанието на самия звук. Ако в него има вътрешна отрова, той може да те огорчи. [...] Ако Духът ви говори, и Господ ви е говорил, и Учителят ви е говорил. Говорят ли ви и тримата в душата, вие вече сте ученик. Лишени ли сте поне от един от тия гласове, вие сте в дисхармония

със себе си, не сте още ученик. На ученика трябва да говорят и трите гласа: Учителят трябва да му говори, Бог трябва да му говори и Духът трябва да му говори. Духът ще внесе в него Светлина, Бог ще внесе Знание, а Учителят ще внесе мекота.

*(Формула)

Съвместими отношения – 29 юли 1925 г.

163. Един знаменит проповедник, наречен Муди, бил голям дърдорко. Той говорел във всяко събрание. Казвали му да престане да говори, да си седне на мястото, но той всякога говорел. Най-напред говорел несвързано, имал развалена граматика, размествал местата на глаголите, на местоименията, но въпреки това, понеже имал силен стремеж да говори, дотолкова се упражнил в това, че станал един от красноречивите проповедници, всички го слушали с удоволствие. Да говориш повечко, отколкото трябва, това е малкото зло за човека.
Малкото добро и малкото зло – 12 август 1925 г.

164. Ще съзнавате, че Господ е във вас, ще слушате Неговия свещен глас; ще бъдете верни, няма нито на йота да отстъпвате от това, което ви говори. Вървете по този прав път и не се бойте!
Високият връх – 25 август 1925 г.

165. Говори ли ти някой благо, разумно, считай, че Господ ти говори. Дойде някой, нахока те – считай, че дявол ти говори. Под *дявол* се разбира всеки изопачен човек; под *дявол* се разбира още и всеки дух, който се е оплел в материята и не знае какво говори, забъркал е работите, плещи наляво-надясно. Значи всякога, когато се отнасят с вас добре, кажете: „Господ ми говори”; когато не се отнасят с вас добре, кажете: „Човекът ми говори” – нищо повече. [...] Недоволен си, искаш да се проявиш – ще кажеш: „Човекът говори в мен!”. Започваш да мислиш, добре си разположен – ще кажеш: „Господ говори в мен!”.
Наряд и упътвания / В съгласие с Живата Природа – 29 август 1925 г.

166. Божественото в нас не говори като някоя гръмотевица, но говори тихо и някой път, като сгрешим, то казва: „Няма нищо, има начини да се поправи тази погрешка”.
[...] Тихото, което говори в нас, това е Бог. Този тих глас говори във всички.
Великият Закон – 11 октомври 1925 г.

167. Рибите са безгласни, те нямат орган на гласа, на звука. Културата на рибите е много ниска. Всички престъпления във водата стават безгласно.
Време и сила – 15 ноември 1925 г.

168. Някой казва: „Аз говоря вярно”. Да, човек може да говори вярно, без да говори Истината. Онзи, който говори вярно, той говори 50% и лъжа. Значи онзи,

който говори вярно – говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината той всякога говори вярно. В Истината няма никакво изключение!
Заведоха Исуса – 15 ноември 1925 г.

169. Пеенето спада към тъй наречените формативни сили, защото те служат за съединителни нишки между всички други сили. Ония сили, които градят, се наричат козативни. В това отношение музиката представлява формативна сила. Съвременните певци и музиканти в своите песни не избират думи, съответни на тоновете, вследствие на което те не произвеждат нужния ефект. Често думите не са формативни. За да има хармония между тоновете и думите, композиторите в музиката трябва да се вслушват в своята интуиция, т.е. те трябва да се ползват от разположението на ума и сърцето си. Когато човек иска да пее, той трябва да бъде свободен, да не се смуцава от мисълта какво ще кажат хората за неговото пение. Смехът улеснява пението. [...] Започнеш ли да питаш другите дали са доволни от твоето пение, ти си изгубил вече 50 на сто от своята песен. Мнозина ще кажат, че в пението са необходими техника, такт и ред други правила. В хубавото пение трябва да има мекота и хармония между думите и тоновете. Когато се поставят думи на някоя песен, трябва да се знае как да се наредят – коя да бъде първа, коя втора и т.н. Думите в някои песни са така наредени, че разрушават. Щом има мекота и хармония в пението, техниката и тактът се налагат сами по себе си. Освен това трябва да се знае кои слокове и кои букви са силни или слаби, та да се поставят на места, съответни на тоновете.

[...] Упражнението *Сила жива, изворна, течуща*. Както виждате, това упражнение започва с буквата *С* в думата *сила*; звукът *С* – разделя, т.е. отделя Доброто от злото, красивото от грозното. Като пеете това упражнение, трябва да знаете за коя сила пеете. Вие пеете за силата, която дели. За да се изпее това упражнение правилно, трябва да се хармонизирате с Живата Природа, че като ви слуша, и тя да бъде доволна от вас. Няма по-интелигентно, по-нежно, по-отзивчиво същество от Живата Природа, затова вие трябва да се вслушвате в нея. Щом получите нейното одобрение, тя ще ви подкрепя и тогава ще знаете, че можете да пеете и пред целия свят. Пеем ли, трябва да се вслушваме в Живата Природа – дали ще получим отзвук на нашето пение, или не. Не получим ли отзвук, още ще трябва да се упражняваме, докато я задоволим.
Козативни сили – 18 ноември 1925 г.

170. Когато човек говори нещо, той трябва да е проверил фактите – те да бъдат истинни и положителни.
Най-малкото издивяване и най-малкото съпротивление – 22 ноември 1925 г.

171. Някой казва, че Бог му говори. Питам: по какъв начин ти говори? Не е достатъчно само да кажеш, че Бог ти говори, но трябва да знаеш по кой начин имен-

но ти говори, защото Бог говори на хората по три начина. Когато им говори чрез закона на Истината, **Той им дава методи**, по които могат да работят при всеки даден случай. Когато им говори чрез закона на Мъдростта, Той им показва образите, които те трябва да реализират в себе си. В това отношение Христос е съвършен образ. [...] Пението изисква силно концентриране. Който иска да пее хубаво, най-първо трябва да се освободи от влиянието на хората [...] Пей за себе си, да удовлетвориш своето музикално чувство; пей за Съществата от Невидимия свят и най-после – пей за хората! Пее ли първо за хората, те ще окажат известно влияние върху вас и вие ще започнете да се съмнявате. Съмнява ли се човек, той не може да пее хубаво: гласът му е груб, неточен. Гласът на добрия певец трябва да бъде мек, ясен и изразителен; умът му не трябва да е раздвоен. Изобщо музиката се отнася към формативните сили в Природата. Тя е във връзка с интелектуалните способности на човека. Взимат ли участие при пението и нисшите чувства, например тщеславието, певецът вече има желание и другите хора да го чуят как пее; той иска да има тяхното добро мнение, тяхното внимание, а с всичко това губи в пението. Това чувство се среща и в животните. Веднъж аз наблюдавах един славей, като пееше. Той беше затворил очите си, забравил се беше в песента си, в желанието си да бъде чул и от другите славеи. Като се приближих към него, той се стресна, отвори очите си, засрами се и престана да пее. Засрами се, защото аз разбрах неговото тщеславие в пеенето. Той не пееше само за себе си. Може да се яви спор сега дали наистина той се е засрамил. За мен това е безспорно така. Той се засрами и като за извинение казваше: „При други условия аз бих пял похубаво“. Съвременните певци, когато обичат някого, и те като славеите не могат да пеят пред него хубаво. Защо? Защото при пението се намесват други чувства, които спъват ума. Пението пък е способност, качество на ума. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Когато умът на човека проработи, тогава той започва да пее. Докато само чувства, не може да пее. [...] Съвременните певци, когато обичат някого, и те като славеите не могат да пеят пред него хубаво. Защо? Защото при пението се намесват други чувства, които спъват ума. Пението пък е способност, качество на ума. Хубаво може да пее само интелигентният човек. Когато умът на човека проработи, тогава той започва да пее. Докато само чувства, не може да пее. Забележете, че когато се дават хубави концерти, парчетата, които са предвидени в програмата, не изразяват толкова чувства, колкото права мисъл. Всеки ще пее за сърцето си дотолкова, доколкото да се разкае, да вземе един нов път, подем нагоре. Изобщо, докато умът на човека не е проработил, той не може да пее. Но и онзи, който много мисли и философства, и той не може да пее. Добре пее само онзи, който има чист, природен, а не критичен ум; добре пее само онзи, който мисли по Божествен начин, а не по човешки. Дребнавостите в живота пречат на музикалното чувство. Единственото нещо в живота, което създава най-красивата музика,

е скръбта. Когато човек скърби, той мисли, а мисълта създава музиката в него. Слушали ли сте някой кавалджия овчар да свири? Слушате го, свири той и сълзи пролива. Кога хубаво свири кавалджията? [...] Коя скръб създава дълбочина в музиката? Скръбта на Възвишените същества. Те не скърбят за себе си. Тяхната скръб е велика, благородна и буди възвишената мисъл. Тя носи светлина за съзнанието на човека. Радостта пък е създала веселата музика. Тя внася разширение в ума и чувствата на човека. [...] Мнозина от вас са музикални, но религиозното чувство у някои пречи за развитието на музикалното. Те считат, че като религиозни не трябва да пеят и съзнателно се въздържат. Въздържа ли се някой да пее, той е светски човек. Истински религиозният човек всякога трябва да пее, да слави Бога със своята песен. Когато ангелите искат да развият музикалното чувство на някой човек, те го поставят на големи страдания и изпитания. С това същевременно те развиват и дълбочина в чувствата му.
Прави и криви линии – 25 ноември 1925 г.

172. Как трябва да се говори? Ами да се не съблазняват* хората!

*(съмняват)

Той знаеше – 29 ноември 1925 г.

173. Когато човек пее духовни песни, той трябва да има вътрешно, духовно настроение. [...] Сега аз ще изпея едно упражнение, което считам за свещено: *АУМЕН*, но ще го пазите в себе си свещено; ще го пее само у дома си или в себе си, а не пред хората. Това упражнение е от една стара свещена песен, която аз превеждам от минорна в мажорна гама. Ако я предам тъй, както е, в минорна гама, вие не ще може да издържите на нейните вибрации; те ще изменят пулса на сърцето ви. Когато човек пее свещени песни, той трябва да отвори душата си като цвят пред Невидимия свят, да заеме положението и състоянието на чисто, безгрижно дете, без страх от обкръжаващите. Дойде ли човек в такова настроение, той ще се слее със Съществата от Разумния свят и само така ще разбере какво нещо е музика, какво нещо е пеене и какво – наука. [...] Това, което ви се говори, важно е, дали е вярно логически, дали е вярно според езика на Истината, а не според граматиката. [...] Благодарите ли на Бога за всичко, което ви е дал, вие ще чуete вътре във вас някой да пее тихо, нежно: *Аумен* [...] Ангелите горе пеят тази свещена песен, която се отразява и във вашите души.

Аумен – 2 декември 1925 г.

174. *Природата* всякога си служи с образи. Тя винаги говори с картини и символи. Тя не говори като съвременните хора с логически изводи и заключения. Нейният език е картинен, символистичен.

Служене на Бога и на себе си – 9 декември 1925 г.

175. И тъй, на всички ви трябва една вътрешна работа в живота, но каквато и работа да започнете, мълчете

си, никому нищо не говорете. В окултната наука има едно правило: каквото вършите, никому няма да говорите, само плодът трябва да излезе навън. Така трябва да работят музикантът, поетът и всеки друг. Ако хората слушат техните упражнения, ще се отегчат. Сам ще свири и ще се упражнява. Кога ще свири пред хората? Когато завърши своето учение или когато завърши своята поезия. Та сега всички вие трябва да мълчите, но да не млъкнете за всичко! Не, мълчите за съществените работи! [...] Ако Духът говори в теб, ще кажеш нещо умно и ще млъкнеш. После ще проговориш и пак ще млъкнеш.

Събиране и изваждане / Събиране и изваждане. Запалване и изгасване на свещта – 18 декември 1925 г.

176. Щом забележите известен застои на енергиите си, започнете да пеете, за да отпушите центровете си, да потече енергията през тях. Много певци и музиканти дължат своя талант на хора, които не са проявени като музиканти, но носят музиката в себе си. Ако скъсат връзката си с тези хора, те изгубват таланта си. Това става не само с музикантите, но и с поетите и писателите. Все трябва да има някой човек или предмет, който да ги вдъхновява.

Действие и противодействие – 10 януари 1926 г.

177. Всички трябва да пеете. Когато човек стане материалист, той престава да пее, става по-плътен и започва да мисли как да уреди живота си на Земята.

[...] Пеенето представлява съчетание между разните светове: басът представлява физическия свят; алтът – чувствения свят; тенорът – умственият свят, а сопранът – Духовния свят. Тенорът представлява най-учените хора, които боравят с фактите; алтът представлява изкуството; басът е материалният свят, който подкрепя нещата – той трябва да се обажда от време на време, да свързва другите гласове в едно цяло. Сопраните са духовните хора, които служат за основа, върху която се гради. Те трябва да проникват между всички останали гласове. Сопранът иде от високо място, затова вибрациите му са къси и силни. [...] Преди всичко вие трябва да взимате чисти тонове, да пеете така, че ангелите да изпитват удоволствие, като ви слушат. Пеннето не е качество само на духовния човек. Всеки трябва да пее. За кого пеят ангелите например? Те пеят за нас. Когато те пеят, ние спим. Значи ангелите със своята песен ни приспиват, дават ни концерт. Като се събудим, ние не запазваме никакъв спомен от концерта им, но имаме особено вътрешно доволство от тяхната музика. [...] Казвате: „За кого да пеем?“. Пейте за Господа!

[...] Който не иска да пее, той няма да влезе в Царството Божие. Който не знае да пее като ангел, той не може да влезе в Царството Божие. В Царството Божие приемат хора, на които речта е музикална, с подбрани думи. Вие казвате: „И без пение може, и без музикално говорене може“. Не, кандидатите за Царството Божие трябва да бъдат добри певци и да говорят музикално. [...] Ако ученикът на Окултната школа не знае да пее,

той се пенсионира. Ще му дадат голяма пенсия, за да се освободят от него. Всички трябва да пеете, да се поощряват едни други. Щом се поощряват в пеенето, ще придобиете и права мисъл, която носи великото и хубавото в света. [...] Следователно първата ви задача е да се научите да пеете, да говорите хубаво и да трансформирате състоянията си.

Каквото става – 13 януари 1926 г.

178. Всички говорят за хубавия глас на една певица, която е родена така по естество, има отличен глас, но ако тя не пази своето гърло, ако обича да яде люто и да пие студена вода, ако е немарлива към гърлото си, мислите ли, че тя за дълго ще запази своя хубав глас?

Без наука няма сполука – 21 януари 1926 г.

179. Казвам: ако всички хора бяха музиканти, те напълно щяха да разберат какво нещо представлява животът в своята същина. Казвате: „Малко ли музиканти има в света? Те всички разбират ли живота?“. Казвам: не всеки, който пее, е още истински певец; който свири, той още не е музикант; който говори, той още не е разумен човек. Според мен истински певец или музикант е този, чиято музика се отразява върху живота му. Ако певецът пее така, че неговото пение му дава подтик в живота и да го кара да върши благородни дела, той е истински певец. Такова пеене представлява мощна сила в живота. То може да е навсякъде. Представете си един болен човек, на когото мисълта е разсеяна, краката не го държат, ръцете му са слаби. Какво трябва да прави, за да възстанови силите си? Лекарите ще му препоръчат валерианови капки за успокоение на нервите или ще му кажат да пие повече мляко. Ако някой певец му изпее една хубава песен, тя ще даде хиляди пъти по-добри резултати от валериановите капки, дори и от млякото. [...] Известни музикални тонове повишават вибрациите на организма, вследствие на което неговото състояние се подобрява. Накарайте някой болен да пее и той ще оздравее. В това отношение музиката трябва първо да се употребява за тониране на организма, а после вече като изкуство.

Външни влияния – 27 януари 1926 г.

180. Онези от вас, които не знаят нито да свирят, нито да пеят, трябва ли да си въобразяват, че ги чакат на Небето с песни и свирни? Ти не знаеш да пееш и да свириш на Земята, а си въобразяваш, че на Небето ще пееш и ще свириш. Това е суеверие! [...] Толкова време вече, откакто пеете, но нито един от вас не е пожелал да изпее соло някоя песен. В това отношение светските хора ви конкурират. У тях поне има желание да излязат пред света, да покажат какво знаят. [...] Едно трябва да знаете: без Любов нито се пее, нито се свири! Когато някой знаменит цигулар свири, той разбира каква е публиката и според това свири. Ако публиката е по-музикална, той свири по-добре; ако не е музикална, свири по-лошо. И Невидимият свят постъпва с нас по същия начин; ако ние ги разбираме, те ни изпращат

добри певци, които ни помагат; не ги ли разбираме, те казват: „Изпейте на тази публика нещо обикновено, а добрият концерт отложете за друг път”. Не дойдат ли тези същества да ни помогнат, можем да пеем, колкото искаме, но то ще бъде песен без душа, без вдъхновение. Човек трябва да пее, да учи, да работи с вътрешен стремеж, ако иска да има помощта на възвишените същества от Невидимия свят. Ние наричаме този стремеж *Свещен Божествен жар*. Пеете ли така, учите ли така, вие ще бъдете доволни от себе си. Когато пеете, вслушвайте се в онзи, който пее вътре във вас. Той ще ви научи, той ще ви коригира. Вътре в човека има един учител по музика, който пее отлично. Казвате: „Защо трябва да пеем?”. Човек с пеенето придобива свобода. Има връзка между пеенето и мисълта на човека. Когато човек пее, в него се засягат или чувствата, или мислите. От способността му да пее зависи неговата мисъл, както и неговата любов. Един мислител не може да отиде по-далеч от способността си да пее. Любещият не може да отиде в своята любов по-далеч от способността си да пее. Когато писателят достигне крайния предел на своята мисъл, той ще стане или поет, или музикант. [...] Човек може да пее тихо, а може да пее и високо, пискливо. Тихото пеене показва, че нещата идват отдалеч. С тихото пеене се изразяват възвишени неща. Високото, пискливо пеене показва, че нещата идват отблизо, от физическия свят. Новото учение изисква хора певци. Не се обезсърчавайте; пейте, за да развиете музикалното си чувство! Казвате: „Ние не сме музикални“. Това е изкуството – именно, от вас да се изкарат певци и музиканти; с даровити хора лесно се работи. Разногласието между хората се дължи на това, че те не развиват своето музикално чувство, вследствие на което стават нервни. Музикалните хора са добри хора. Който пее от сърце, той внася в себе си нещо хубаво и красиво. Псалмопевецът казва: „Пейте и възпявайте Господа със сърцето си!“ Всеки човек трябва да пее, макар и безгласно, вътрешно. Остане ли малко свободен, нека пее! Цялата Природа пее, всички Велики Същества пеят. Тогава и хората трябва да пеят. Всяка работа започвайте с пеене!

Музиката е признак на висока култура. Който пее, той не се занимава с дребни работи.

Светлина на мисълта – 10 февруари 1926 г.

181. Христос казва в една от притчите: „Пях ви, не пяхте; плаках ви, не плакахте”.

Позвах* Сина Си – 14 февруари 1926 г. *(Повиках)

182. Казвам: окултният ученик трябва повече да мисли, по-малко да говори.

Живите закони на добродетелите – 10 март 1926 г.

183. За всяка празна дума ученикът ще дава отговор пред Бога!

Учениците от Школата казват: „Ние сме рицари, доблестни хора, ще говорим Истината право в очите”. Не, докато си вкъщи, говори каквото искаш, но щом из-

лезеш вън, мълчи. Да избличиш брата си – това не е казване на Истината. Ако искаш да кажеш на брата си Истината, можеш да му кажеш: „Братко, ти имаш голям запас от енергия, която можеш да проявиш и като Любов, и като Милосърдие. Ти можеш да бъдеш и търпелив – от теб зависи“. Ученикът трябва да има мек, съдържан, благороден език. Ако вие ми говорите както на себе си и ако аз ви говоря както на себе си, между нас ще има пълна хармония и разбиране.

[...] Ако говорите на другите както говорите на себе си, по същия начин и на вас ще отговорят. Това значи да говорите и да ви се отговаря с езика на Мъдростта. Тогава всеки от вас ще представлява разумна душа, изпратена на Земята да се учи. Щом сте разумни души, ще ви се проповядват Божествени идеи, ще ви се говори на Божествен език. Говори ли ви се на Божествен език, и вие ще говорите по същия начин.

Живите закони на добродетелите – 10 март 1926 г.

184. Ученикът трябва да запълва празнините между думите, да прониква в тяхното съдържание и да извлича силите, които се крият в тях. Тъй, както се говори днес, това е езикът за обикновените хора, за масата. [...] За да бъде речта на човека жива, във всяко изречение трябва да има поне една положителна, възходяща дума, или във всяка дума трябва да има поне по една положителна сричка. Това трябва да знае всеки окултен ученик. Само така той ще може да се домогне до Живата реч, до Живото Слово, което повдига и съживява. За обикновения човек е достатъчна официалната реч – речта на етикециите: високоуважаеми, високоблагородни и т.н.

[...] Който иска да изучава Божествената наука, той трябва да изучава Божествените закони така, както музикантът изучава законите на музиката и ги прилага. Истинският музикант трябва да свири не само онава, което музикантите преди него са свирили, но и той сам трябва да съчини нещо.

Живата реч – 21 март 1926 г.

185. Ухото на човека не е достигнало още своето съвършенство. То не може да схваща висшите трептения. Наистина, има музиканти, които могат да схващат тонове с трептения от 50 – 70000 в секунда, но обикновените хора схващат тонове с трептения най-много до 32000. Висшите трептения са недостъпни за тяхното ухо. Какъв щеше да бъде вашият живот, ако ухото ви беше тъй усъвършенствано, че можеше да схваща от 100000 – 1000000 трептения? При такова развито ухо вие непременно щяхте да бъдете светия. [...] Такова ухо еднакво би схващало и най-хубавите, и най-лошите работи в живота.

Мозъчни наслоявания – 24 март 1926 г.

186. Не е нужно да се говори много на един човек. Кажи му само две думи, но тъй ги кажи, че каквото и да му говориш после, да ти повярва.

Зазоряване – 18 април 1926 г.

187. Едно нещо има, с което можем да победим дявола – то е да не говорим лъжа, абсолютно никаква лъжа! [...] Когато говорим за живота на Любовта, това е животът без никаква лъжа. [...] Като срещна един човек, който обича да лъже, аз казвам: дълго време е минало, откакто този човек е излязъл от Бога, т.е. от извора си. Да говорим Истината не значи всякога да говорим с думи. Чрез очите и чрез говора се изразява знанието. [...] Сега Господ ще вдъхне дихание на хората през ушите, затова те трябва да се научат да пеят; затова именно аз говоря за музиката. Всеки човек, на когото гласа „хъхри“, не може да влезе в Царството Божие. Човек, който не пее, това не говори добре за него. Аз не говоря за старата, но говоря за Новата култура, в която пеенето е необходимо. Лягате ли, ставате ли, идеята за пеенето трябва да се втъпява в ума ви. Вие трябва да се приготвяте за певци, но не като онези европейски певци, които пеят само за пред сцената. Вие трябва да се приготвяте за един концерт пред ангелите, те да ви харесат. [...] Някои казват: „Аз съм добър човек“. Казвам: „Изпей ми една песен, да ти кажа какъв си! По пеенето ти ще позная дали си добър човек или не?“. Той казва: „Гласът ми е малко развален“. Казвам: Да, разбирам. Вижте онези, груби хора, убийците, престъпниците – песента изчезва в тях. Ръцете им се скъсяват, изобщо в тях става едно израждане. В човек, който е убил десетина души, всякаква песен изчезва. [...] И ако можем да видим човешкия гръклян или човешкия ларинкс тъй, както се проявява, щяхме да видим какво велико нещо се крие в неговите клетки, които са изпълнени от идеята да пеят. Това не се постига само с упражнения. Това се дължи и на онзи велик певец, който е изпълнен от идеята да пее. Като владее законите, чрез своята мисъл той внушава на всички тия клетки да пеят, и те, като разумни същества, от своя страна казват: „Добре, и ние ще пеем заедно с теб“. И когато клетките на този човек започнат да пеят, всичко излиза много хубаво. Тия клетки ни учат да пеем. Аз ги наричам малките Божествени слуги. Някой казва: „Аз слушам пеенето“. Не, Господ туря тия малки душички на пеенето да те учат. Те са специалисти, затова те ще те научат как да пееш и как да слушаш. [...] И тъй, в последните дни Бог говори нам чрез Своя Син. И на Моисей каза: „Аз съм Бог ваш“. И сега Бог казва: „Аз ще проговоря на тези хора чрез Истината и всички ще познаят Светлината“.

Избавената душа – 2 май 1926 г.

188. В Окултната школа е забранено да се говори за недъзите на учениците. Там оставят всеки да изпие чашата до дъното, сам да се учи – този е един от методите в Школата. Когато учителят види, че някой ученик прави погрешки, той го погледне само, поусмихне се и казва: “Върви напред, не бой се, ще си научиш урока!”. Този метод се прилага само по отношение на разумните ученици.

Условия за обикновения и за разумния човек – 5 май 1926 г.

189. Някой човек мисли, но преди да се е научил да мисли, трябва да се учи да пее и да свири вътрешно. И за в бъдеще, когато ще възпитават младото поколение, първата работа е да внесат както във възпитателите, тъй и във възпитаниците, музика. [...] Когато пеем и свирим, ние сме във връзка с по-напреднали същества от нас. Ако искаме да бъдем духовни, ако искаме да бъдем религиозни, ние трябва да пеем и да свирим. Аз срещам много религиозни хора, които не пеят и казват: „Само свещеникът или само певците в църквата трябва да пеят“ – не е така. Всеки духовен човек трябва да пее. Всеки духовен човек трябва да разбира музиката и науката много добре.

Ще ми изявиш – 16 май 1926 г.

190. Оглашеният и вярващият могат да се запитват кое е вярно и кое – не, но ученикът, като слуша, трябва да каже: “Всичко, което Учителят говори, е вярно.” Оглашеният и вярващият допускат нещата, те изказват и съмнения, но ученикът не може да се съмнява.

Оглашен, вярващ, ученик – 16 юни 1926 г.

191. Когато цигуларят свири идейно, макар и пред пияни хора, той прилича на чистосърдечен, прост, смирен човек, който възнася своята молитва пред Бога и Бог му отговаря. Когато обаче цигуларят дава своя концерт пред висшето общество, той мяза* на владика, облечен в парадната си мантия, с корона на глава, със златен кръст на гърди, с кадилница в ръка –и ходи из църквата, обикаля, кади, но молитвата му не е приета от Бога.

* (прилича)

Среда и условия – 23 юни 1926 г.

192. Не е вярна поговорката: „Цигулар къща не храни“. Той къща не храни, но къща гради. Цигулар дом не гледа, но той сближава хората и ги жени. Без цигулар хората могат ли да се женят? Като засвири, всички се хващат на хорото и заиграват. Цигуларят има мощна сила в света. Аз бих желал цигуларите в България да имат новите цигулки и да изпълняват новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нещо щеше да се направи. Искат ли някой път да се реформира българският кабинет, веднага ще извикат тия цигулари пред първия министър на кабинета. Те ще му засвирят тъй хубаво, че със своето свирене ще внесат нова светлина и ново разбиране в ума на този министър. След като му посвирят около половин час, той ще извика другите министри на съвета, ще разгледат въпроса и положението ще се уреди. Цигуларите ще разрешат и въпроса за религията в България.

В своите си – 27 юни 1926 г.

193. Ако вие, хората, пеете и свирите, по-малко мъчнотии ще имате. Има някои по-висши същества, ти си една струна на Божествения инструмент. Започне ангелът отгоре с лъка, казваш: „Трепери ми сърцето, боли ме“. Той свири и ти ще пееш, тъй ще се въду-

шевяваш. Щом престане концертът, ще дойде едно успокояване.

Новите типове – 27 юни 1926 г.

194. Кажеш ли нещо някому и почувстваш радост и в ума, и в сърцето си, това, което си казал, е вярно. Почувствува ли скръб, това, което си казал, не е вярно. [...] Аз наблюдавам – колкото съм говорил досега, от никого нищо ново не съм чул. Постоянно слушам да се преповтаря това, което съм говорил. Няма по-голямо нещастие от това човек да слуша своите думи. Аз говоря или пея и моята реч или песен се отпечатва като на фонограф*. Изпял съм, значи, една песен като някой велик певец. Отида след това при някой приятел и той ми казва: „Имам една нова песен”. Коя е тя? Той нагласи грамофона – чувам, моята песен се пее; отида на друго място, казват ми: „Чакай да ти изсвирим една нова песен!” – пак моята песен; отида на трето място – все моята песен ми пеят. Казвам: каква нова песен? Достатъчно с тези фонографи! Най-скучното нещо е човек да слуша себе си, да го преповтарят и да бъде едно ехо. Онова, което е излязло от нас, да върви във вечността, а ние да чуваме само Божественото. За нас има смисъл да възприемаме, когато Бог ни говори, да чуваме Неговия глас и да не бъдем ехо. Когато аз говоря, Бог да ме слуша. Когато аз ви говоря, не говоря на вас, на Господа говоря. Казвам: Господи, хубав е Твоят свят! [...] Между човека и Бога трябва да има истинска обмяна! Туй наричам истинска радост – да зная да говоря на Бога и Той да ми говори. Мога ли аз да говоря на Бога, може ли и Той да ми говори, имам външна и вътрешна връзка с Него. Не Му ли говориш, не ти ли говори, ти си като онези ученици, които отиват на училище с непригответен урок и казват: „Учителю, не си зная урока”. [...] Учителят ще каже на учениците: „Кажете ми онова новото, което научихте от преподадения урок”. Искам да ми кажете нещо ново от себе си. Когато страдам, аз говоря на Бога; когато се радвам, Бог ми говори. Да говоря на Бога, това не значи да седна пред Него и да повтарям молитвата *Отче наши*. Това не е молитва! Не, ще седна пред Него смирено и ще Му кажа: „Господи, Боже мой, пет пари нямам, нито знание имам, нито сила имам, моята сила е толкова малка, почти детинска, та ме е страх дори от една мечка. Ти ме научи, кажи ми, как да се справя с мъчнотиите в живота! Искам да премина през гората – страх ме е от мечките, страх ме е също да ме не ухапе някоя голяма змия. Кажи ми, как да прегазя онази голяма река. Научи ме, Господи, страх ме е да се не удавя!”. Тъй говори на Господа! [...] Важно е сега, в този момент какви връзки имате към Бога. Вие говорите ли на Господа? Господ говори ли ви? Ще мълчите, няма да ми давате никакъв отговор. Ако Господ ви говори, аз се радвам. Питам ви още: вие говорите ли на Господа? Ако Му говорите, пак се радвам, защото има истинска обмяна в отношенията между Бога и вас. Трябва да ни говори Господ и ние трябва да Му говорим. Това има дълбок, истински смисъл.

* (фонограф – първият създаден апарат за записване и възпроизвеждане на звукове, предшественик на грамофона; създаден от Едисон през 1878 г.)

Вътрешни и външни връзки – 7 юли 1926 г.

195. Господ обича да говорим много хармонично, с най-приятен, с най-хубав език. Когато се приближаваме при Бога, трябва да употребяваме най-хубавите думи, затуй малко ще говорим, но ще намерим най-хубавия език. Може да кажем само 2 – 3 думи, но ще ги произнесем тъй хубаво, тъй сладко, че Господ, като ни чуе, да каже: „Утре, като дойда, да те намеря пак в това разположение на духа”. Когато отивате при Бога с недоволен сърце, вие не произнасяте хубави думи и Господ казва: „Не пускайте този втори път!”. И тогава ще почувстваш, като че Небето се е затворило – сърцето ти се свива болно. [...] Както Господ ни говори, така иска и ние да Му говорим.

Особеното място – 8 юли 1926 г.

196. След години хората ще развият вътрешните си способности, та като се говори или пее някъде, този звук ще се предава през етера на далечни разстояния и те ще го възприемат. Звукът ще минава през въздуха без никакви препятствия. Например, ако пеете във Варна, гласът ще може да се чува навсякъде.

За Слава Божия – 11 юли 1926 г.

197. Ако искате да кажете за някого нещо, излезте пред лицето му и кажете всичко, каквото искате. Няма по-грозно нещо от това да се говори зад гърба на човека.

Право мисли – 14 юли 1926 г.

198. Дали говорите за себе си, или за другите, всякога говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има и добра, и лоша страна. Изнеси неговата добра страна!

[...] И когато говорим за своите ближни, за своите братя и сестри, ще говорим за онези блага и способности, които Бог е вложил в техните умове и сърца. Това е красивото в света!

Да не бъдете съдени – 24 август 1926 г.

199. На Бога всякога ще говорите Истината. Истината може да се говори само на Бога. Да говориш Истината на Бога – това е смисълът на живота. Този трябва да бъде идеалът на всички. Дойде ли въпрос до Истината, ще се вдълбочите в себе си и Бог ще ви научи как и какво да говорите. Ако говорите Истината на хората в името на Бога, Той ще ви научи какво да говорите; ако не говорите Истината на хората, Бог няма да ви научи. Той ще мълчи, ще ви остави сами да се разправяте.

Стремеж към съвършенство – 29 септември 1926 г.

200. Когато човек говори, във всяка негова дума трябва да е вложено Божествено вдъхновение. Това вдъхновение носи благословение както за онзи, който говори,

така и за онзи, който слуша. Щом вдъхновението се прекъсне, прекъсва се и благословието. Тогава човек трябва да престане да говори. Това всеки е опитал. Ако човек продължава да говори без вдъхновение, страданията неизбежно ще дойдат върху него. Защо? Защото той не е послушал своя вътрешен глас. [...] Казвам: когато хората не се подчиняват на своя вътрешен глас, те минават за лоши; когато му се подчиняват, те минават за добри. [...] От какво се вдъхновяват съвременните певци и музиканти? Те се вдъхновяват или когато се харесат на публиката, или когато им се плаща добре. От какво трябва да се вдъхновява бъдещият музикант или певец? Той трябва да се вдъхновява от това дали неговата музика е в сила да направи преврат в душата на падналия човек. Какво по-голямо възнаграждение може да има за музиканта от това – когато той свири в една кръчма на пианици и половината от тях се откажат веднага от пианството? Те ще кажат: „Бог да те благослови, където дойде между нас да ни посвириш!“. Какво по-голямо морално удовлетворение може да очаква музикантът, ако със своята музика той е успял да събуди импулс към наука у този, който никога не е пожелавал да учи?

Свободно движение – 13 октомври 1926 г.

201. „Ако говоря.“ – Как трябва да се говори? Разумното трябва да се говори.

Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ То значи: ако езикът ми не е пълен с любов, ще бъда неорганическо вещество, каквото е медта, без разумност в себе си. [...] Съвременните учени, като слушат някого да говори, казват: „В думите на този човек няма никаква логика, никаква мисъл“. Същото казват и за мен. Чудни са хората! Тогава какъв смисъл намират те в избиването и осакатяването на милиони хора във време на война? [...] Днес навсякъде в света говорят само за огорчени, за скършени сърца. Щом се говори за огорчени, за скършени сърца, това подразбира, че говорим на човечески и ангелски езици, а Любов нямаме.

Ако говоря – 24 октомври 1926 г.

202. Когато музикантът свири, той трябва да изразява нещата, такива каквито са. Ако свири нещо от Бетовен, той трябва да го изпълни както самият Бетовен. Всеки трябва да прилича на себе си. Ако представяте Бетовен, така трябва да го изразите, че той сам да се познае.

Човешкият дух – 3 ноември 1926 г.

203. Не е достатъчно само да изслушаш някого, но трябва да се вслушаш, да влезеш в положението му и да разбереш защо страда. И за това казвам: „Малко говори, повече мълчи; малко се тревожи, повече мисли!“. [...] Ако говорите с Любов, искрено и чистосърдечно на най-лошия, и той ще ви разбере и обикне.

[...] Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат:

„Този човек говори така, защото зад него има нещо друго.“ Да, зад мен има нещо, но какво? Зад мен седи Господ, зад мен седи Истината, зад мен седят ангелите, зад мен седят идеите на всички добри хора.

Мойсей и Христос – 7 ноември 1926 г.

204. Когато говорите, малко говорете, но красиво и смислено. Откъде знаете, може би някои от вас да станат велики оратори, да държат речи пред народа? Има оратори, които издържат да говорят по пет-шест часа без умора, обаче обикновеният човек не трябва да говори повече от 15 минути. Когато някой иска да предаде идеите си на други, той казва: „Аз ще говоря много, да напълня главата му“. Да, ти ще напълниш чуждата глава, но твоята ще изпразниш. Ти не си извор, който непрестанно извира; ти си стомна, която се пълни и изпразва. [...] Изкуство е да се говори добре. Да говори човек както трябва, подразбира всякога да дава нещо оригинално. Иначе, ако той говори и повтаря нещата, това е лесна работа. Според законите на говора права е само онази мисъл, която задоволява както говорителя, така и слушателите; говорителят се ползува по един начин, а слушателите – по друг. Всяка реч, която не задоволява нито говорителя, нито слушателите, е обикновена.

[...] Учениците на Новото учение трябва да се вслушват в гласа на доброто сърце, в гласа на Божественото начало в себе си.

Доброто сърце – 10 ноември 1926 г.

205. По окото на човека се познава дали говори Истината, или не. Като лъже, човек гледа към земята. Искани да си въздейства, той трябва да отправя погледа си нагоре. Докато отправя погледа си нагоре, към Небето, човек всякога говори Истината. Отправя ли погледа си надолу, той не може вече да говори Истината. В това отношение окото никога не лъже. Когато има лоши замисли, човек всякога гледа надолу. И ако вие имате един приятел и му разправяте нещо, а той все гледа към земята, иска да каже: „Ти си говори колкото искаш, аз си зная моето“.

Поглед и движение – 14 ноември 1926 г.

206. Нервната система на съвременния човек не може да издържа абсолютна хармония в тоновете, в звуковете, вследствие на което и в речта, и в музиката се допуска поне един дисонанс. Всички поети и музиканти, които са писали произведения, издържани в хармонично отношение, млади са умрели. Животът може да се продължи благодарение на дисонансите. [...] Абсолютната хармония създава голямо напрежение върху нервната система на човека, а дисонансът е почивка, той е необходим за смяна на състоянията. Ако дисонансите са много на брой и на малки разстояния един от друг, те предизвикват разпокъсване в нервната система, обаче, ако са бързи, т.е. кратки, и на голямо разстояние един от друг, те са необходими за смяна на състоянията в живота. [...] Сега аз забелязвам, че вие

малко пеете, вследствие на което губите гласа си. Човек трябва да пее, за да се научи правилно да говори. Правилният говор трябва да бъде музикален. Значи пеенето е музикален говор, а говорът е пеене. Човек не може да пее, докато не се научи да говори музикално. И обратно – той не може да говори, докато не се научи да пее. Но човек все трябва да има на кого да пее и да говори. На кого ще пее? На висшето в себе си.

Устой на съзнанието – 17 ноември 1926 г.

207. Като ученици вие трябва да знаете закона, че в мълчание работите стават по-добре, отколкото при говорене. Речете ли много да обяснявате една работа, вместо да помогнете за разбирането ѝ, вие внасяте повече спънки. Според окултните закони за една работа се говори само когато се свърши. [...] Свърши я, тогава говори за нея.

Освобождение – 21 ноември 1926 г.

208. Когато музикантът свири, неговият успех зависи от публиката, която го слуша. Колкото повече любители на музиката има сред публиката, толкова повече и музикантът ще се вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може даже да попречи на музиканта. Имало е случаи, когато някой музикант и певец се е провалил съвършено на сцената благодарение на публиката, която не го е разбирала и по този начин не е могла да го вдъхнови. Освен това, който свири или пее, било пред публика или пред един човек само, той трябва да бъде обичан от тях. [...] Когато човек говори, всяка изказана дума от него трябва да е в съгласие със смисъла, със съдържанието и с интонацията. Няма ли това единство между думите и начина, по който те се изказват, ще се яви голям дисонанс, какъвто съществува и в пеенето. Когато между думите и тоновете на една песен има съгласие, тя е напълно хармонична.

Любов – колективност – 24 ноември 1926 г.

209. Пението и говорът представят голямо изкуство. Те се дават даром, но не се налагат. Изобщо за характера на човека се съди по степента на неговата музикалност: колкото е по-музикален, толкова и характерът му е по-издържан; колкото е по-малко музикален, толкова и характерът му е по-неиздържан. Да бъде човек музикален, това не значи да знае да свири и пее, но да има дълбок вътрешен усет към музиката. [...] Казвам: когато пението и свиренето станат еднообразни, ние се намираме пред механични процеси. Музиката трябва да бъде жива, разнообразна. [...] Когато човек пее от душа, с дух, в него се явява изблик на чувства, които предизвикват разширение на сърцето, а в ума – повече мисъл, повече сила. [...] Музиката внася в душата на човека разширение, в духа – сила и мощ, в сърцето – мекота и топлина, а в ума – светлина и свобода. Говорът на музикалния човек е мек, приятен. За такъв човек казват, че говорът му е задушевен, топъл. Който иска да придобие това качество, той трябва да обича музиката. Който не обича музиката, той не може да

говори правилно, музикално. Когато човек носи в себе си Божествената Любов, той говори музикално и пее хармонично, правилно.

Той никога не мисли за смъртта, за противоречията в живота. За него съществува само една идея: живот и безсмъртие! Който пее и свири от любов, той се намира в общество на музикални хора, които го вдъхновяват. Ако човек пее без любов, той остава сам, не може да привлече музикални хора около себе си. Щом не е заобиколен от среда на музикални хора, той не може да се вдъхнови. [...] Музиката е почивка за човека. Когато се уморите, попейте малко, за да си починете, и след това продължете работата си. Правилното пение подразбира изразително пение. Истинското пение включва живот, подвижност в гласа. В мелодията на песента *Любов ме озари* трябва да има нещо, което грее, което съживява човека. Значи мелодията всякога трябва да отговаря на думите. [...] Казвам: пение има и на този, и на онзи свят, само че на онзи свят ще пеете по особен начин. Някои мислят, че като вземат перото в ръка, с един замах ще напишат песента. Не, работите не стават така лесно. [...] Също така, ако пеете една песен няколко пъти наред, най-после ще се отегчите. Това показва, че в тази песен липсва нещо живо, което, колкото повече се пее песента, толкова повече да я осмисля. Музикалният човек сам внася нещо ново, нещо живо в песента, която пее. Ето защо, каквато песен и да пее, той не се отегчава. Песните са резултат на чувствата в човека. Болките, нуждите, радостите и скърбите на хората са създали песните. На това основание всеки човек може да има своя песен. Истинският певец трябва да влияе на сърцата на хората, да ги разчувства. Понякога певецът плаче, а хората не плачат. [...] Певецът е обичан не за своята красота, нито за своето богатство и знание, а за пението. Гласът на певеца е неговото съдържание. Певецът може да е красив, може и да е грозен, важното е какъв глас има. [...] Ако в Невидимия свят търсите приятеля си, няма да го познаете изведнъж. Голямо усилие, голямо прозрение се изисква от вас, за да го познаете. Най-лесно ще го познаете по говора. Сега хората говорят за онзи свят, за неща, далеч от тях, които не ги ползват много, а най-важното за сегашния им живот – музиката и пението – оставят настрана. Аз бих желал всички да пеете и свирите по най-новите правила на изкуството. Всички трябва да пеете така, че в песента ви да има чувство, мисъл, да има светлина и топлина. Една от задачите на ученика е да знае да пее. Ако не може да пее, той трябва да изучава пението като пръв и необходим предмет в Школата. Който не знае да пее, той не може да бъде ученик. За окултния ученик музиката е един от важните елементи, който му служи като броня, да го предпазва от външните и вътрешните неблагоприятни условия. Музиката служи за равновесие, пази човека да не се увлича в лошите страни на живота. Музиката същевременно закрепва човека. Където и да ходи човек, щом пее, той се намира в безопасност. Между музикалното чувство и разсъдливостта на човека има

известно съотношение. Колкото по-музикален е човек, толкова и разсъдителните му способности са по-силно развити. [...] Когато военният отиде на бойното поле и се върне като победител, той започва да пее и свири на мажорна гама. Ако военният се върне победен, започва да пее и свири на минорна гама. Победителят пее и свири с диези*, защото е спечелил нещо; победеният пее и свири с бемоли**, защото е изгубил нещо. Мажорната гама внася разширение в човека, а минорната – свиване. Ето защо винаги трябва да става преливане, смяна между мажорната и минорната гама. [...] Някой иска да каже нещо, но мисли, обикаля, не знае откъде да започне. Когато искате да кажете нещо, изкажете се свободно, както мислите, без да имате предвид ще ви разберат ли другите, какво ще кажат хората за вас и т.н. Говорете направо по въпроса без никакви смущения, без никакви съображения. Когато говорите пред Бога, говорете свободно, направо, без заобикалки. Когато говорите пред хората, говорете както намирате за добре. Изобщо – вие трябва да имате високо мнение за хората, да ги държите на такава висота, на каквата държите и себе си; само така може да се създаде силна връзка между вас.

диез* – знак, който се поставя до определена нота, за да означа повишение с половин тон.

бемол** – знак, който се поставя до определена нота, за да означа понижение с половин тон.

Говор и пение – 1 декември 1926 г.

210. Ние не говорим на сухите дървета, на изсъхналите растения; ние говорим на разумните хора, които могат да растат и да се развиват, които могат да прилагат. Някой казва: „Аз не разбирам тия работи“. Който разбира, ще му се говори; който не разбира, той ще се учи от своите опитности.

Последната постъпка – 8 декември 1926 г.

211. „глас на Едного, който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен“. (Матей 3:3)

„Глас в пустинята“. Гласът е външната страна в човека, чрез която той изразява своята реч, т.е. своето разумно слово. Освен с гласа, човек си служи още и с движенията като съществени символи за изразяване на онова, което е дълбоко скрито в него. В това отношение гласът, както и движенията в човека, трябва да станат разумни, защото те не са всякога израз на разумното. Всеки неразумен глас ние наричаме шум. Ако бихте се върнали с хиляди години назад, когато се е създавала човешката реч, бихте видели, как човекът се е учил да говори, като малко дете. [...] Глас в пустинята. Значи, за да има резултат, гласът трябва да се превърне в разумен вътрешен израз. [...] Как мислите, коя е причината малкото дете да издава глас? Дали то е някакъв голям философ или оратор? Не, детето издава глас или за това, че има някаква нужда, или защото му е причинена някаква болка. Неговият глас е глас в пустиня. Мислите ли, че пророкът, който иде в света да говори

на хората, прави това от някакво голямо удоволствие? Той иска да се изкаже и затова иде между хората да им поговори малко. [...] Казвам: вътрешният глас у хората не се дължи на тяхната мисъл, а на техните чувства. Първоначално човек е започнал със сърдечния си живот. В това отношение животът на сърцето предшества живота на ума, т.е. първо човек е започнал да чувства, а после – да мисли. [...] „Гласът на Едного“ – под думата *глас* се разбира разумното начало. Като се каже „глас на Едного“, това подразбира разумния глас на Единия, Който живее във всеки човек.

Глас в Пустинята. *Пустинята* е символ, който представлява чист, възвишен живот. В пустинята няма птички, няма животни, няма разлагащи се, гниещи вещества. Следователно в духовно отношение пустинята се взема като символ на чистота. [...] Когато човек иска да разреши някой важен проблем в своя живот, той се бори ден и нощ, не може да заспи, чува един глас, който му говори в полза на този проблем, друг глас му говори против, докато най-после той се присъедини към един от тия гласове и разреши въпроса. Ако този човек не е благороден, не е високо просветен, той ще реши да служи на своята любов и ще избере левия път; ако е благороден, той ще реши да служи на Бога и ще избере десния път.

Глас в пустинята – 12 декември 1926 г.

212. В обикновената музика тоновете са като отмерени слокове, а ритъмът е подобен на този, който се произвежда при удряне с камшик. Окултните музикални упражнения почиват на друга основа. Наистина, има някои допирни точки между тях и обикновените музикални упражнения, но има и голямо различие. Окултната музика още не е достъпна за цялото човечество. Един ден, когато хората се развият музикално, тази музика ще стане достъпна за всички. Вземете, например упражнението *Киамет Зену*; то има източен характер и не е понятно за всички. Ако можете да изпееете това упражнение както трябва, то би произвело необикновен ефект. Силата му седи в неговите тонове, в тяхното съчетание. Изобщо всяко упражнение или всяка песен може да се изпее по два начина: силно и слабо, меко. Когато пеете високо, натъртено, вие ще привлечете около себе си съответни сили, съответни същества. Ако пеете тихо, меко, ще привлечете около себе си същества от по-висока култура. Човек трябва да пее с убеждение. Когато умът на човека не работи, той не може да пее меко. Където има разумност, там има ритмус*, има съответствие между всеки тон и слог. Това се забелязва и в поезията, и в музиката, и в говора. Всяка дума, която произтича от Духовния свят, носи в себе си и ритъм, и мекота, и благост. Често от устата на някой човек излизат благи думи, но сърцето му не е благо. Случва се и обратното – думите са груби, а сърцето е меко. Това показва, че вътрешните подбуди на този човек са благородни. Щом побудите на човека са добри, благородни, те са в сила да смекчат неговия глас. [...] И тъй пеенето трябва да изразява

права мисъл и благородни чувства, които да смекчават и облагородяват характера на човека. Пение без говор и чувство без мисъл не могат да съществуват. Истинското пение трябва да включва в себе си три елемента: първо, то трябва да се подтиква от разумната Любов; второ, то трябва да се придружава с Вяра, която дава ширина, простор на гласа; трето, в пението трябва да има Надежда, че това, което се пее, трябва и може да се реализира. Щом в пението има Вяра, Надежда и Любов, и Животът се проявява. Някой казва: „Защо ми трябва да пея? До песен ли ми е сега?“. Когато човек е неразположен духом, той трябва да пее. Пеенето трябва да бъде непреривен подтик в живота на човека. „Пейте и хвалете Господа!“ – е казано в Писанието. Всеки трябва да пее! Без песен сегашният живот на хората би заличил красивото в него. Пейте докато е топло въвн! Щом студът дойде, човек и да иска, не може да пее. Когато гърлото на човека пресипне, може ли да пее? Когато ръцете му измръзнат, може ли да свири? Когато цялото му тяло измръзне, може ли той да съчинява поезии или да държи речи? За пение, за свирене, за съчинения се изисква топлина.

* (ритмус – ритъм)

Обективен и субективен ум – 22 декември 1926 г.

213. Пението и музиката са дадени на човека като метод за трансформиране на енергиите в него, а не като професия, като средство за прехрана. [...] За да може човек да пее или да свири, той трябва да има някаква идея, някакъв дълбок вътрешен импулс. Без идея няма песен. [...] Едно нещо трябва да имате предвид – музиката, пението имат смисъл само тогава, когато служат за облагородяване на човека. [...] Всички хора, у които чувствата са загрубели, нямат музика в себе си. Онези хора пък, които имат нежни чувства, те имат музика. Те могат да пеят, да свирят и по съзнание седят по-високо от първите, които не пеят, нито свирят. Между музикантите и певците можете да срещнете пияници, но никога няма да срещнете крадци и разбойници. [...] Ако сравнявате американеца с българина, в музикално отношение българинът седи по-високо от американеца. Изобщо, българинът е антипод на американеца в много отношения. В музикално отношение и българите трябва много още да работят. Те имат желание да бъдат музикални, но работите не стават само с желание – изисква се работа, упражнение. [...] Например песента *Фир Фюр Фен*. Какво ще кажете за тази песен? Ритъмът, темпът, съчетанието на звуковете в тази песен са такива, че малцина могат да издържат на тях. Даже и класическите музиканти не могат да издържат на тия тонове. [...] За да се създаде каквато и да е песен, тя се нуждае от съответна среда, която да ѝ послужи като екран за проектиране.

Проява на музиката в съзнанието – 28 декември 1926 г.

214. *Давай, давай* трябва да се пее с движения. Когато дойдете до паузите в една песен, те винаги изразяват едно засилване. Паузата засилва съдържанието на

песента. Песента *Давай, давай* е силен мотив, който събужда в съзнанието на човека ред образи и картини. Вие можете да вземете тази песен като задача в живота си, да давате от себе си. Всеки трябва да сее на нивата своето семе. Когато пеете, вие не трябва да мислите за външната публика, нея да задоволите, а трябва да мислите за вътрешната публика, която е в самите вас. Ще пеете на себе си, докато сами бъдете доволни. [...] Бъдещият говор ще бъде музикален, отмерен. [...] Сега, ако искате да изговорите думата *любов* музикално, вие не бихте могли, защото ударенията на тази дума препятстват самия музикален ритъм. Всяка дума има известен брой вибрации, известно количество трептения. Ако не чувства тия трептения, човек може да говори за Любовта, но ни най-малко няма да предаде идеята за Любовта. На същото основание човек може да говори за Мъдростта, за Истината, но ако не чувства техните вибрации, той няма да предаде идеята, която те съдържат в себе си. Един тон може да се вземе правилно, а може да се вземе и неправилно, криво. Следователно, ако искате да живеете добре, т.е. да взимате правилно тоновете, вие трябва да се обичате, да живеете в мир, езикът ви да бъде музикален, да се подчинява на правилата на новата музика. Например вие можете да извикате някого с висок, груб глас, а можете да го извикате тихо, нежно. И в двата случая изразявате две различни неща. Вие трябва да знаете, че при изговарянето на всяка дума, в мозъка стават известни промени. Според начина на произнасянето думите произвеждат или хармонични, или разрушителни форми. Също така и мислите на човека или създават нещо, или разрушават. Ето защо в окултната наука на първо място се изучават законите на говоренето. Когато говори, човек трябва да бъде тих и спокоен. Това са качества, с които се регулират вътрешните сили на човешкото естество.

Право разбиране – 5 януари 1927 г.

215. Кое е по хубаво – да следваш в някоя италианска академия по пеене, или да следваш пеене между ангелите? Ако една наша певица отиде да пее между ангелите, те трябва да турят на ушите си няколко тръби, с които да намалят силата на нейния глас. Този глас за тях е викане, крякане. Когато някоя съвременна певица излезе на сцената да пее, тя следи, наблюдава какво впечатление произвежда пеенето ѝ върху публиката. Велика певица е тази, която пее само за себе си; велик музикант или художник е този, който свири само за себе си; велик проповедник е този, който проповядва само за себе си; велик поет е този, който пише само за себе си. Само такива хора познават Истината.

Сам с ума си – 9 януари 1927 г.

216. Всеки може да пее и трябва да пее, без да се обезсърчава. Понякога времето влияе върху гласа на човека – това нищо не значи. Дали въвн е дъждовно, топло или студено, вие трябва да пеете. При пението голяма роля играе вдъхновението. Който пее, той трябва да

бъде свободен, от никого да не се стеснява. Където има идейност, там има и свобода. За да може човек да пее, той трябва да бъде свободен. Развитието на дарбите и способностите на човека зависят от разположението му към пеене и свирене. Като говоря за музика и пеене, аз ги разглеждам в широк смисъл. Под *музика* и *пение* в широк смисъл на думата се разбира всяка права мисъл, всяко право чувство.

Предназначение – 12 януари 1927 г.

217. Обикновено, когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това!

Справяне с мъчнотите – 23 януари 1927 г.

218. Съвременната музика е механична. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации на тоновете. С това ние не правим никакъв упрек към съвременната музика, но изнасяме положението, до което тя е достигнала. Аз наричам духовен човек онзи, чието пеене може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек, приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в сила да го заглуши, той се разнася далеч в пространството. Сега казват за някого, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра. Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пеене, в него моментално трябва да стане голям преврат.

Дело свършено – 30 януари 1927 г.

219. Забелязано е, когато човек говори с жена, той слуша с лявото си ухо, защото това ухо има вибрации, подобни на жената. Когато говори с мъж, той слуша с дясното си ухо, понеже вибрациите на това ухо съответстват на тия у мъжа. Обаче има изключения и от това правило. [...] Като пеете, наблюдавам ви, че не сте свободни. Някой няма свобода да излезе пред всички да изпее една песен с движения. Всеки трябва да пее за себе си и да прави движения, всичко в живота е движение. [...] Ако влезете в някое общество и започнете да пеете с движения, ще ви се смеят. Защо? Има нещо дисхармонично във вашите движения. Ако движенията ви са хармонични и съответстват на пението, те не могат да предизвикат никакъв смях. Когато човек върши нещо под импулс на Духа, всичко в него е красиво. Засега нито движенията, нито говорът на хората е както трябва.

Стари и нови възгледи – 2 февруари 1927 г.

220. Псалмопевецът казва: „Божият образ между хиляди образи като го видя, отличава се между всички”. И гласа Му като чуеш, навсякъде се отличава Неговият глас. Божият глас е най-мекият глас. По мекота, по из-

раз – Той, като проговори, всичко става. Когато Господ слезне някой път и проговори на ада, знаете ли какво става? Той като проговори, образува се страшен студ и всички духове, които мислят да правят зло, започват да треперят, тракат зъбите им, забравят да правят зло и започват всички да се молят, на колене.

Меки и твърди вещества – 6 февруари 1927 г.

221. Човек може да пее по два начина: по обикновен начин и второ – с разположение на Духа, т.е. с вдъхновение. За да има вдъхновение, той трябва да обича музиката, да слуша добри певци и музиканти. Само при такива условия може да се вдъхнови и да пее хубаво. Щом пее хубаво, той ще мисли правилно, ще възприема красиви и светли мисли. Като слушате някой голям талант, бил той певец или музикант, вие се свързвате с него, а с това заедно и с ред още същества, свързани с певеца или с музиканта. Всеки талантлив певец или музикант е колективен израз на много Души, които се проявяват чрез него, с цел да възпитават хората. Вибрациите на тия Разумни възвишени Същества се носят далеч в пространството чрез гласа на тия певци и с това оказват благотворно влияние върху човешкия характер. Човек може да изпее една песен така вдъхновено, така прочувствено, че тя да създаде преврат във всеки, който я чуе. Вибрациите на тази песен ще се носят из пространството, ще се преповтарят от хората и ще останат за вечни времена. Същата песен може да се изпее и по такъв начин, че да не остане и помен от нея – зависи как се пее. Малко песни има, които се разнасят из пространството. Досега например редки са случаите, когато може да се улови в пространството някоя египетска или индуска песен. Изобщо музика, която не остава за вечни времена в пространството, не е истинска музика.

Свещеният олтар – 9 февруари 1927 г.

222. **Музиката е ключ за тониране!** Който не е музикант, не може да влезе в Царството Божие. На това основание в Питагоровата школа не са приемали за ученици ония, които не са музиканти. Някой казва: „Аз не искам да свиря”. Казвам: който не иска да свири и пее, ще остане за дълго време на Земята; такъв човек не може да влезе в Царството Божие. Като говорим, че всеки човек трябва да свири и да пее, ние не разбираме да стане музикант или певец като съвременните музиканти и певци. Ние говорим за музика и за пеене, в които душата се излива. Такива музиканти и певци се срещат много рядко на Земята. Те са извънредни таланти, които идват на Земята да свирят и пеят на хората, за да ги повдигат и по този начин да изкупят греховете си. Ако те не изпълнят своето предназначение както трябва, Невидимият свят ще ги изпрати отново на Земята, но вече като обикновени хора. Дойде ли един велик музикант на Земята, той трябва да създава своята мисия, да свири, да работи със своя талант за облагородяване на човечеството. Неговата музика

трябва да вдъхва Вяра между хората и да ги примирява.

Един американец, мой познат, ми разправяше за едно свое силно преживяване, предизвикано от музиката на Камила Русо, ученичка на Паганини. Той разправяше: „Когато слушах Камила Русо да свири „Сънят на живота“, в мен стана цял преврат. От този момент аз бях готов да се примиря с всички хора, да раздам имането си на бедните и да започна чист и свят живот“. Това значи да свири човек с вдъхновение. Само такава музика може да внесе нови импулси в живота на човека. Без музика животът губи смисъла си и постепенно се изхабява.

[...] Не само на млади години, но и 120-годишни да сте, пак играйте и пейте – такъв е Божественият закон. Сега човек, като остарее, казва: „Като бях млад, играх и пях, но за моите години е срамно да пея и да играя“. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от любов, и то е пак от Бога. Вие казвате: „Стар човек съм вече, какво ще кажат хората, като видят, че съм се разиграл и разпял?“. Съвременните хора остаряват от такива мисли. От думите и мнението на кои хора се безпокоите вие? От тези хора, които не разбират живота нито на Земята, нито на Небето и са обезсмислили всичко, от тях ли се смущавате?

Новата Земя – 13 февруари 1927 г.

223. Когато някой човек ви говори от гледището на земната правда, той ви казва само една трета от Истината; когато ви говори от гледището на духовната Правда, той ви говори две трети от Истината и най-последно, когато ви казва нещо от гледището на Божествената Правда, той ви говори цялата Истина.

Праведният – 20 февруари 1927 г.

224. Велика наука е след като говорите цяла година, да знаете колко пъти сте произнесли буквата *a* през това време. Знаете ли, че от това колко пъти сте произнесли буквата *a* зависи вашето щастие или нещастие? От това пък колко пъти в годината ще произнесете буквата *b* зависи вашето поумняване или оглупяване. От произнасянето на буквата *v* пък зависи вашето благородство.

Природните звукове – 23 февруари 1927 г.

225. Когато някой виден цигулар свири на сцената, около него има десетина *музи* от Невидимия свят, които му помагат. Публиката, която го слуша да свири така хубаво, казва: „Отлично свири този музикант, с голямо вдъхновение!“. Да, отлично свири той, защото музите го вдъхновяват.

Слънцето не ще зайде – 27 февруари 1927 г.

226. Ако иска да пее хубаво, той трябва да бъде свършен. Когато умът и сърцето на човека не са свободни, неговото съзнание се натъква на влиянието на вълчи-

те вълни, които му препятстват да пее хубаво. Пък и другите, като го слушат да пее, ще кажат: „И той ли се намери сега да пее?“. Който иска да пее хубаво, трябва да бъде вътрешно свободен, да се радва, че пее. Ако видите някоя стара сестра или стар брат да пее, вие ще се смеете. За пеенето смях няма. Който се смее, който се радва, само той може да пее. Не е лесно човек да пее. Школуване, дисциплина се изисква, за да може човек да пее. Колко години трябва да се упражнява човек, докато дойде до положение да контролира гърлото си, за да пее както иска, да развие мекота, магнетична сила в себе си! Който може да разбере и приложи законите на пеенето, той става отличен певец; който не може да разбере тия закони, остава обикновен певец.

Възможни постижения – 2 март 1927 г.

227. Голяма философия се крие в пеенето! Ако болният иска да оздравее, той непременно трябва да пее; от неговото пеене зависи дали той ще оздравее, или не. Който не обича да пее, от него човек не може да стане. Ако детето никога не пее, от него човек не може да стане. Ако някой свещеник не пее в църква, от него човек не може да стане. И най-последно, ако и професорът не пее, от него човек не може да стане. [...] Пее ли някой с трепетлив, или с прекалено силен глас, това говори за известни дисхармонични състояния в неговия организъм – това не е пеене. Музикалните тонове са свързани с човешкия организъм. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации; сърцето има свои определени тонове и вибрации; стомахът има свои определени тонове и вибрации; черният дроб има свои определени тонове и вибрации; мускулите, костите на човека също така имат свои определени тонове и вибрации. Тъй щото за бъдеще музиката ще служи като средство за лекуване. Болният през целия ден трябва да пее, да взема разни тонове, които се отразяват лечебно върху неговия организъм. Здравият пък, ако иска да запази здравето си, също така трябва да пее. Например колкото по-правилно човек взема тона *re*, толкова и състоянието на неговите дробове се подобрява. Ако искате да познаете дали сте взели правилно този тон, трябва да се справите с тона на цигулката, ако вашият тон и този на цигулката звучат еднакво, вие сте взели правилно тона. [...] Как трябва да се лекуват хората? За бъдеще лекарите трябва да бъдат добри певци и музиканти, за да могат чрез музиката да лекуват своите болни. Който не знае хубаво да пее и да свири, той не може да бъде лекар. [...] Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия.

[...] ***Когато имате голямо неразположение и дойде някой при вас, изпейте звука *и-и-и*, а след това изговорете думата *Истина*.**

*(метод срещу неразположение.)

Няма тайно – 13 март 1927 г.

228. Който пее, той е здрав човек! Който иска да бъде здрав, трябва да пее: и като тъжен, и като скръбен, и

като неразположен. Казано е: „Пейте и възхвалявайте Господа в душата си!“ В това се състои истинският живот, който носи радост и веселие за човешката душа.

Спасителни положения – 16 март 1927 г.

229. Аз наричам първокласен, виден музикант или певец този, който е готов да отиде в дома на някоя бедна вдовица, да събере децата ѝ наоколо си, да извика след това още няколко бедни семейства и да започне да им свири или пее най-хубавите си номера. Сега какво правят видните музиканти? Те определят някой ден или някоя вечер за концерт, събират хора от висшето общество, които ще им платят добре, и започват да свирят. [...] Истински музикален човек е този, комуто сърцето трепва при слушане на музика или на пеене. Ако търсите истинския музикант, или певец, вие ще го намерите в кроткия човек. Каквото и изкуство да има, той ще го посвети за благо на своите ближни. Ако кроткият човек е музикант той ще вземе цигулката си неделен ден и ще отиде поне при две-три бедни вдовици, за да им посвири малко.

Кротките – 20 март 1927 г.

230. Като пеете, мнозина от вас се смущавате, не сте свободни. Защо? Много причини има за това, но една от тях се дължи на обстановката, на местата, на които седите. Много от вас седят между хора, с които не си хармонират. Всеки трябва да седне там, където той си хареса, до лица, с които си хармонира.

Малкият повод – 23 март 1927 г.

231. Ако има някаква повреда в дихателната система, човек ще пее или свири повече такива песни, в които често се повтаря тонът *до*. **Жлъчката се лекува с тона ла.** Когато пее, човек трябва да вложи в песента и душата си, и духа си. Душата и духът са гами, които лекуват. Те изменят трептенията, повишават ги, а всяко повишаване на трептенията се отразява здравословно върху организма.

Една стъпка – 13 април 1927 г.

232. Днес навсякъде се чува музика. В това отношение тя е предвестник, глашатай, който оповестява на всички идването на новото човечество. Музиката облагодарява и развива чувствителността на човека. Тоновите в музиката се отличават с три измерения. Те имат дължина, ширина и дълбочина. Истинските музиканти различават в музиката и тонове на вдъхновение. Някои певци пеят само по тоновете на продължението, други пеят само по тоновете на разширението, а малко засягат тоновете на дълбочината. Що се отнася до вдъхновението, срещат се малко певци или музиканти, които пеят или свирят с вдъхновение. В света има велики адепти на музиката. Ако човек присъства само един път на един от техните концерти, този концерт ще остане за него паметен през целия му живот. Не само това, но каквито и слабости е имал този човек,

в един миг те ще изчезнат от него. Това показва, че в музиката има запалки, както музикални, така и физически. [...] Някое дете се разсърди, започва да плаче, да вика, да удря. Майката не трябва да го бие, но нека го застави да изпее една песен, каквато детето пожелае. Някой ученик се раздразил, ядосал се от нещо, не може нито да мисли, нито да внимава. Учителят не трябва да му се кара, но нека го застави да изпее една песен. Ако ученикът изпее песента, и мисълта му ще започне правилно да функционира.

[...] Нека учителят накара най-напред учениците си да изпеят една песен, а после да започне работата си. Знанието, което съвременните ученици придобиват, било в гимназиите или в университета, го изгубват скоро като влязат в живота. За дълго време в живота остава само това знание, което, почива на истинската музика и на правилното хранене. Докато мисълта е музикална, тя е мощна; докато чувството е музикално, то е мощно. [...] Някой се отчаял от живота, иска да се самоубие. Преди да пристъпи към реализиране на това си желание, нека изпее една песен за последен път. Щом изпее песента, ще си каже: „**Ще поживея още малко**“*. (**Формула против самоубийство – бел. съст.*) Откаже ли се от това желание, всички мрачни мисли ще го напуснат и той ще изтрезнее.

[...] Една наша позната заболяла доста сериозно, имала силна кашлица, висока температура, вследствие на което била принудена да легне. Като размишлявала известно време върху болестта си, най-после, ѝ дошла мисълта да съчини една песен за своята болест. Тя съчинила следната песен: „*нямам вече кашлица, нямам вече температура*“. Така пяла тя на болестта си около една седмица и духът ѝ започнал да се ободрява, да се повдига. След една седмица била съвсем здрава. [...] Животът сам по себе си е музика. Който пее или който свири за самата музика или за самия живот, той ще влезе в Божественото пеене и в Божествената музика, където истинският живот започва. Който пее или свири правилно, той е правдив човек. Който има ширина в тоновете си, той е пластичен човек и лесно може да се приспособи към всички условия на живота. Каквито и мъчности да срещне, той ги преодолява. Който има дълбочина в тоновете си, той съзнателно може да се справи с мъчнотиите в своя живот. [...] Докато петлите пеят в двора ти, не бой се, а и ще ти върви. Всичко ще се оправи тогава и здраве ще имаш; престанат ли петлите ти да пеят, напусни тази къща. Докато кучетата ти лаят денем, не бой се; престанат ли да лаят и избягат, и ти избягай от тази къща. Това са закони! Когато горите изсъхват, когато изворите се пресушават, напусни тази местност.

Раб и син – 17 април 1927 г.

233. Като пеете, вие трябва да различавате такт от ритъм. Един ритъм се различава от друг, вълните им са различни. За да пее добре, човек трябва да има търпение. Търпението се култивира в страданията.

Посоки и възможности – 20 април 1927 г.

234. Някой човек има двояк език: говори едно, а в сърцето му друго има. Иска добро да каже, а говори съвсем обидно. Един брат казва на жена си много обидни думи, а на другия ден ѝ казва, че не бил ѝ рекъл нищо. Будно съзнание трябва.

Бележки от разговори с Учителя – 22 април 1927 г.

235. Днес учените знаят, че обикновеният звук има най-много 35,000 трептения* (*херца – бел. съст.); обаче в последно време са открити още около 200 – 300 хиляди звукови трептения, наречени „глухи”, понеже не могат да се схващат с обикновено ухо. Който може да схване тия трептения на звука, той ще се намери в свят, съвършено различен от физическия. Ако се спрете върху изговарянето на думата *любов* от всички народи, ще забележите, че коренът на тази дума във всички езици е един и същ. Обаче ако можете да схващате глухите звукови вълни, ще видите, че всеки народ, както и всеки човек поотделно, изговарят тази дума съвършено различно. [...] Казано е в Писанието: „В последния ден ще чуя гласа ти”. Този глас е гласът на Божията Любов. Който чуе този глас, той ще оживее. Днес всички хора очакват този глас, тази свещена дума – само тя е в състояние да подмлади човека, да го възкреси, т.е. да го въведе от смърт в живот.

Забравената дума – 27 април 1927 г.

236. Когато се излагате на дъжд, добре е вътрешно да пеете. В този случай пеенето подмладява човека. Благословение е дъждът. Дъждовните бани, които ще направите в продължение на 10 месеца, струват повече от всякакви минерални бани.

Принципи на нещата – 4 май 1927 г.

237. Когато кажем, че устата на някой човек е голяма, това показва, че той е лаком, мисли само за ядене и пиене, иска да погълне целия свят. Голяма уста имат китът, акулата. Хора, които имат голяма уста, говорят много. Добре е да се говори много, но още по-добре е кратката, сбита реч. Когато някой говори много, а малко изпълнява, това говорене не допринася много. Например, някой казва: „Ние трябва да живеем по *Любов*”. Той говори за *Любовта*, а не живее според нея. Каква полза от това? Друг някой говори за Истината, а не живее според нея. В такъв случай колкото по малко се говори за *Любовта*, за Истината, а се живее според тях, толкова по-добре. [...] Забележете, музиката се движи около седем тона, с техните повишения и понижения. Значи музиката си служи със седем тона, математиката – с десет числа, а речта – с 22 букви най-малко. Кое от трите изкуства е най-богато? Най-богата е речта. Колкото повече пособия са в услуга на едно изкуство, толкова и то ще бъде по-богато. В това отношение музиката седи по-долу и от математиката. Още три тона са нужни на музиката, за да се изравни с математиката. Тия три тона съществуват, но хората не са в състояние още да ги възпроизведат. Един ден, когато се развият повече, те ще си служат с десет тона.

[...] Когато устата ви трябва да каже нещо хубаво, ще извадите секретното копче. При изпълнение на Волята Божия устата трябва да бъде свободна, във всички други случаи трябва да бъде затворена. Българската пословица казва: „*Говоренето е сребро, а мълчанието – злато*”. Това не значи, че човек постоянно трябва да мълчи, но намясто да мълчи, намясто да говори. [...] Ако носът е много широк, той е преувеличен, както има преувеличаване и в речта. [...] Красивата, правилно развита уста говори за добре развита реч.

[...] **Окултната наука препоръчва пеенето, като метод за превръщане на отрицателните енергии в положителни!**

[...] И когато се молите, не говорете излишни думи! Молитвата ви трябва да бъде кратка, ясна и да се отнася точно за това, което искате. Какво ще говорите на Бога, че е милостив, добър, любящ? Или, какво ще Му разправяте за греховете си? [...] Не, конкретно ще говорите с Бога!

Общи упътвания – 18 май 1927 г.

238. Съвременната наука е изчислила броя на трептенията на високите и на ниските тонове, но не е изчислила колко трептения има думата *Любов*; всички говорят за *Любовта*, но никой не знае на кой тон по трептения отговаря тя. Като сравнявате броя на трептенията на думите, можете да стигнете до положение, при което музиката да се превърне в говорима реч – някои музиканти са постигнали това. Като слушате някой виден цигулар, вие казвате: „Цигулката му не свири, но говори” – постижение е това. Когато музикантът свири добре, свиренето му се превръща в говор; когато ораторът е красноречив, говорът му се превръща в музика следователно между музиката и говора не трябва да има разлика.

[...] Изберете си една дума, произнасяйте я, докато сте доволен от тази дума. Сега може да ви кажа, че не знаете да говорите български. Аз съм присъствал на [речта на] професори и прависти, но това не е говорене. Когато един професор е запознат добре, не само теоретично, но и от опит, думи има в неговата реч – има една самоувереност, последователен е той, много не говори.

Седмият кръг на живота – 22 май 1927 г.

239. Пението е наука и който не знае да пее, ще остане голям простак! [...] Музиката е способност, тя не спада към областта на сърцето. Казват никому: „Ще пееш от сърце!”. Не, със сърце не се пее, с мозък се пее.

Що искате? – 22 май 1927 г.

240. В прав, в абсолютен смисъл на думата, само онзи може да говори Истината, който е съвършено чист, свят, добър и любящ човек. Вън от това положение, всеки обикновен човек говори факти, но не Истината. Някой казва: Аз изнасям голата истина по еди-кой си въпрос. Апостол Павел пък казва: „Да се не намерим голи”. Това значи: „На Небето трябва да бъдем обле-

чени”. Който говори голата истина, той говори факти на Истината. Някой казва, че говори Истината, а при това се смущава. Който говори Истината, той по никой начин не може да се смущава; който говори Истината, тоновете на неговия глас са чисти, меки, музикални и нито другите смущава, нито сам се смущава. Докато в мисълта или в чувствата на човека съществува най-малкият дефект, това показва, че той още не може да говори Истината.

Постъпки – 25 май 1927 г.

241. И думите в речта се подчиняват на известни психологически закони. Следователно, ако една дума е граматически правилно поставена, логически правилно изказана, а не е съгласна с Божествените закони, тя е в състояние да наруши мира на човека, вследствие на което той изгубва своята топлина и светлина. Всяка дума, която не е съгласна с Божествените закони, произвежда мрак, тъмнина в съзнанието на човека. Всички сте забелязали например какви пресичания стават в мисълта на човека. Започвате да говорите нещо, но без да мислите много: кажете някоя дума не намясто и веднага мисълта ви се прекъсва. Защо? Станало е някакво нарушаване в Божествения свят. Когато съзнанието на човека е будно, той всякога ще нарежда своята мисъл, своята реч според Божествените закони. Тогава нито мисълта му ще се прекъсва, нито говорът му ще бъде дисхармоничен.

Съзвучно движение – 1 юни 1927 г.

242. Питам: какво прави Христос от две хиляди години насам? Той никога не е мълчал, както и сега не мълчи, Христос постоянно говори и продължава да говори. Ако съвременните хора могат да възстановят знанието, което Христос е проповядвал на учениците Си в продължение на три години, и това, което е говорил от две хиляди години насам, те щяха да придобият ценна наука. Същевременните християни живеят от това, което Христос е говорил преди две хиляди години. Малко християни живеят с това, което Христос говори в последните времена.

Доиде на себе си – 12 юни 1927 г.

243. Съвременните хора трябва да бъдат много внимателни в думите, в езика си. Говори ли човек, особено пред общество, той трябва да изпитва, да проверява думите си, да следи каква сила и значение влага в тях. Защо? Защото всяка дума може да се тълкува двояко. Говори ли човек лично, той трябва малко да говори. Всяка дума, която изговаря, предварително трябва да я прецени през девет решета и тогава да я пусне в обръщение. Забелязано е, например, че когато човек иска да каже нещо идейно, именно тогава мълчи; когато говори лично за себе си, много неща разправя.

Ще оздравее – 19 юни 1927 г.

244. Аз правя разлика между говоренето на Господа и говоренето на различните Разумни същества. Няма

по-хубаво говорене от това на Бога! При Неговото говорене всички въпроси в света лесно се разрешават. Когато Господ говори, ти ще забравиш и себе си, и всички, ще освободиш сърцето си от всичко отрицателно.

Мислещият човек – 14 август 1927 г.

245. Малко певци има в света, които могат да пеят хубаво. Почти всички имат по един малък дефект. Онези хора, които са свикнали да слушат оперно пеене, мислят, че е много красиво. Не, в оперното пеене няма онази дълбока, възвишена музика.

[...] Има гениални певци, които пеят много хубаво, но случи се, някой от тях отива вечерно време с компания тук-там, пие студена вода, простудява гърлото си и после не може да го контролира, не може да пее. Той знае как трябва да изпълни дадено парче, но не може да контролира своето гърло, не може да владее своя ларинкс. Защо? Пил винце, пил ракийца, ял сладолед и други подобни.

[...] Много пъти, като засъхне гърлото на някои оратори, те загубват своята мисъл. Засъхването на гърлото показва, че мисълта е пресъхнала. Човек, който мисли право, вода не пие. Докато прием вода при говоренето, това показва, че нашата мисъл не е права.

[...] Христос казва: „Когато се научиш да мислиш правилно, живата вода ще потече”. Тогава пиенето на вода няма да бъде механичен процес, да се приема само външно. Когато мисълта ви стане правилна, тя ще донесе живата вода, от която трябва да прием.

Правата мисъл – 15 август 1927 г.

246. По какво се познава ученикът? Вие ще познаете ученика по следните качества: той носи в себе си една мека светлина, която не предизвиква никакво дразнене на очите. Той говори с толкова мек тон, че никога не дразни ухото. [...] Питам: кой е най-правилният начин, по който трябва да говорите на някой човек? Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Вие ще бъдете тъй снизходителни към другите, както и към себе си.

Пътят на ученика – 19 август 1927 г., Сборни беседи, София

247. Някой певец, например, пее хубаво, но няма вдъхновение, нищо не го интересува в живота. По едно време той се влюбва в една красива мома и се вдъхновява, насърчава се вече. Като излезе на сцената, и 10000 души да го слушат, това не е важно за него. Той има пред себе си един образ и за него пее. Всички казват: „Много хубаво пее този певец”. Наистина, той има вече успех. Отнемете този образ от него, този певец изгубва вдъхновението си, отникъде помощ не иде, не му се пее вече. Аз наричам този образ „вътрешен център“, който привлича мисълта и в който всички части намират своето единение. Този образ не е някаква външна представа, но едно съзнание в нас, което може да регулира живота ни. Този образ изразява вътрешното състояние на нашите чувства. Той изразява идеята,

която ни движи. Ето защо трябва да пазите този Образ в себе си! Вие може да го намерите в някой по-напреднал човек от вас, а може да го намерите и в лицето на Бога. Където и да го намерите този Образ, пазете го. Той носи живот за вас.

[...] Когато Цялото говори, частите трябва да мълчат, да слушат, защото тогава Господ говори. Когато частите говорят, т.е. когато ние говорим, трябва да се редуваме, да пазим реда, последователно да говорим. Най-първо ще говори един, после втори, трети, четвърти и като се изкажем всички, ще оставим Цялото да даде заключението си. Ние по някой път говорим по цели часове, пререждаме се, бързаем да се изкажем, не се изслушваме спокойно и Цялото не може да даде никакво заключение. Следователно всеки от нас каже ли урока си, който му е зададен, трябва да остави Бог да даде своето вътрешно заключение.

[...] Христос казва: „Иде ден и сега е, когато онези, които чуят гласа ми, ще излязат вън от гробовете и ще възкръснат“. Кой ще чуят този глас? Само учениците. Само те ще се обновят, само те ще възкръснат. Новият живот, Възкресението е само заради тях. Възкресението не е за старозаветните, не е за новозаветните, не е и за праведните. То е само за учениците, за хората на бъдещето, за хората на Новата култура. Те са работници в Царството Божие, те са хората на новата раса.

Братя в единомислие – 20 август 1927 г., Съборни беседи, София

248. *Природата* не говори като нас. Тя има приятен, хубав глас и приятна усмивка.

[...] Адептите [раждайки се], като малки деца, не се нуждаят много от майките си да ги поправят. Те ще направят най-много 2 – 3 грешки при говоренето си и скоро след това започват да говорят добре.

[...] Като ви говоря така, ако нямате разположение да ме слушате със закона на Любовта, със закона на Светлината, със закона на Мира и със закона на Радостта, вие няма да разберете смисъла на думите ми и те ще имат за вас обикновено съдържание. И Библията да четете, пак няма да разберете дълбокия смисъл, който е вложен в нея. Днес Господ ви говори.

Ще се превърне в Радост – 21 август 1927 г., Съборни беседи, София

249. Защо някой път човек говори меко, приятно, а понякога грубо? Забележете, глухите хора обикновено говорят високо и грубо. Всеки човек, който говори високо и грубо, е глух. Човек, докато е млад, говори мекичко, нежничко, но щом остарее, започва да говори грубо. За такъв човек казвам: „Вашият Драганчо е оглушал малко“. Хора, у които слухът е силно развит, обикновено говорят тихо, меко. Вие трябва да проучвате тия неща, да се развивате, да дадете възможност на душите си да се проявят, да бъдете отзивчиви, да чувствате страданията на хората. Тогава, като видите един човек, ще познаете от какво има нужда той, ще познаете какъв е животът му.

Дойде глас – 23 август 1927 г., Съборни беседи, София

250. Някои хора мислят, че кой каквото им каже, отвън или отвътре, това е Господ, Който им говори. Не – Бог направо не говори на хората, нито отвътре, нито отвън, но посредством, чрез други: отвън Той говори чрез хората, а отвътре – чрез духовете. [...] Следователно, когато се казва, че Бог говори, трябва да знаете, че говори или човек, или дух, но пак чрез човека. Обаче направо Бог никога не говори. Понеже е приятно да ни се каже нещо от Името Божие, ние считаме, че Той ни говори. Но трябва да се знае как седи Истината по всеки даден въпрос.

Малките резултати – 31 август 1927 г., Общ окултен клас, София

251. Колкото и да е добър един певец, докато се движи в кръга на установените песни, той не може да възприеме новата песен и музика. Когато възприеме новия живот, писателят започва да твори; той излива мисълта си в нови, стройни форми; певецът и музикантът изливат песента си в нови форми и образи. Пазете се от правилата на стария живот, които са вече изтъркани грамофонни плочи. Не ставайте грамофони, но проводници на новата мисъл, на новите чувства и на новата песен.

Божествената мисъл – 4 септември 1927 г., Младежки окултен клас, София

252. Мнозина казваха: „Луд е, бяс има, що го слушате?“. Първо, човек трябва да се освободи от бесовете в себе си, т.е. от света. Бесът – това е гласът на света. След това той трябва да си каже: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Когато човек произнесе тия думи с дълбочина, със смисъл, той ще чуе гласа на Бога, Който ще му каже: „Твоят път – това съм Аз, твоята Истина – това съм Аз, твоят живот – това съм Аз. Ти ще ходиш по този път, ти ще живееш с Истината, която си намерил. Тогава моят живот ще се прояви в теб!“.

Желая на всички да чуете този Глас! Щом Го чуете, душата ви ще се изпълни с живот, с радост и веселие. Тогава ще разберете, че сте човек в пълния смисъл на думата. Това значи да чуете гласа на Бога, Който от хиляди години сте очаквали! Това значи Бог да ви проговори!

Мнозина казваха – 4 септември 1927 г., Неделни беседи, София

253. Стрежете се към чистите извори, вслушвайте се в тяхното клокочене, в духането на вятъра. Наблюдавайте изгряването на Слънцето, пеенето на птичките. Цялата природа е пълна с красота и хармония, с песен и живот. Влезте в съгласие с Природата, за да се ползвате от нейната красота.

Качества и линии на красотата – 18 септември 1927 г., Младежки окултен клас, София

254. Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, което крият дълбоко в себе си, и по този начин той

ги обезоръжава. Забележете – когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ум, и като мине известно време, поолекне му малко и тогава казва: „Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си”. Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-добър приятел, но той непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието за апостол Павел, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи.

[...] Когато Божественото говори, то говори само веднъж, никога не повтаря едно и също нещо. Следователно, ако Бог ти казва нещо, ще повярваш, и втори път няма да задаваш същия въпрос. Някой е болен и запитва Бог ще оздравее ли, или не. Ако Бог му каже, че ще оздравее, той трябва да повярва. Хиляди хора могат да твърдят противоположното, но той трябва да вярва на Божиите думи. Бог е Онзи, Който върши чудесата в света.

[...] За кого трябва да работим, да учим и да се трудим? За Бог. Каквото Той ни говори, каквото Той ни учи, трябва да Го слушаме.

[...] Аз не говоря за онези „богове”, които са заблудили и заблуждават хората, които са ги измъчвали и терзали, но говоря за Единия Бог, Който е говорил на душите ни и в миналото, говори и в настоящето, ще говори и в бъдещето. Той внася в човека твърдост, издръжливост, Той внася и мекота. Той внася в умовете Светлина, а в сърцата – Топлина. Той внася в душите на хората всичко възвишено и благородно. Отличителното качество на Бог е, че всичко дава, а нищо не взима.

Оскърбените – 25 септември 1927 г., Неделни беседи, София

255. „Сърцето на праведния преговаря да отговаря; а устата на нечестивите отригват* зло.” (Притчи 15:28)
„Праведният преговаря” – това значи, че той дълго време мисли, изслушва, докато започне да говори. Той не бърза да говори. Добре щеше да бъде, ако човек не бързаше, но предварително обмисляше нещата и тогава действаше.

(отригват* – изговарят, произнасят)

Мек ответ – 9 октомври 1927 г., Неделни беседи, София

256. Казвам: не говори на хората това, което и те знаят. Говори им по това, което не знаят.

[...] Не е само да се говори на хората, но право трябва да им се говори.

Призови Симона! – 16 октомври 1927 г., Неделни беседи, София

257. Разправят за една жена, че когато се карала със съседите си, ставала много красноречива, като ораторка. Когато била тиха и спокойна, езикът ѝ се препли-

тал, не можела да говори. Щом се възбуждала и разгневяла, езикът ѝ се развързвал и тя можела да говори по 2 – 3 часа непрекъснато. Всички ѝ се чудели как може да говори толкова много. Но и това е болезнено състояние. Човек трябва да бъде енергичен, но да не се гневи. Ако иска да направи някаква забележка на някого, ще я направи смело, с енергия, без да се гневи, без да внася отрова в организма си.

Научни изследвания – 23 октомври 1927 г., Младежки окултен клас, София

258. Така мисли ученикът: щом се натъкне на някакво страдание, той пее и благодари на Бога за привилегията, с която го е удостоил. И обикновеният човек пее, но минорна гама. Следователно хората могат да се разделят главно на две категории: обикновени хора и ученици. Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата като ученик.

[...] Герой е онзи учител, който учи децата без пари, герой е онзи музикант, който събира около себе си хора и свири без пари.

[...] Казвам: задачата на ученика седи в това да подмладява всички клетки на организма си, а не само частично. За тази цел той трябва да се научи да говори на своите клетки. Всеки ден, преди да започне своята дневна работа, ученикът трябва да поздрави клетките на тялото си, като започне от клетките на мозъка, на очите, на носа, на ушите и постепенно да слиза надолу. След това ще поздрави клетките на дробовете, на сърцето, на стомаха, на червата и най-после ще поздрави себе си и ще започне работата си. Под думата *себе си* разбирам своя ръководител.

По-долен от ангелите – 23 октомври 1927 г., Неделни беседи, София

259. На кого трябва да се говори Истината? Истината трябва да се говори само на разумните, на истинолюбивите хора. На лъжците, на крадците Истината не трябва да се говори. И да им кажете Истината, те няма да вярват. Всеки човек търси Истината, но някои от тях я търсят по крив път. Истината с лъжа, с кражба не се намира.

Посред тях – 30 октомври 1927 г., Неделни беседи, София

260. Ние не говорим за някакъв Бог, създаден от хората, принадлежащи към разни черкви, но говорим за Единия Бог, в Когото живеят всички хора и от Когото зависи благото на всички хора. Ние говорим за онова Първо Начало в живота, което ражда в нас знанието, Любовта, което създава в нас вътрешен подтик към освобождаване от мъчнотиите, от злото в света.

[...] Нека всеки се научи по-малко да говори, а повече да прилага Божествените идеи в живота, за да ги

провери. Не разказвайте на хората, какво мислите да правите, но прилагайте!

И рече Бог – 6 ноември 1927 г., Неделни беседи, София

261. Христос казва: „Не противи се на злото!“. Това значи: „Не противи се на стария Адам, който живее в тебе!“. Това е една от великите тайни на живота. Започне ли старият Адам да ви говори, слушайте го, нищо не му възразявайте. Той ще ви говори много умни работи. Слушайте го какво ви говори, но по неговия път не вървете.

Космически възприятия – 9 ноември 1927 г., Общ окултен клас, София

262. Оставете знанието само да говори за себе си. Ако сте велик художник, няма защо да говорите за себе си: вземете четка и бои и започнете да рисувате. От вашата работа хората ще ви оценят. Ако сте знаменит писател или поет, не говорете за себе си: вземете перото и започнете да пишете – вашата работа ще говори за вас. Ако сте прочут по силата си, не говорете за нея: започнете някаква работа, и тя сама ще ви препоръча пред хората.

[...] Истинският човек не говори много и не обещава много. Той мълчи, разсъждава, обмисля и тогава говори. Някои хора обичат много да говорят. Красиво е да се говори, но ако говорите, изберете такова място, където всички могат да ви слушат. Ако не могат всички да ви слушат, по-добре не говорете. Ако си извор или чешма, от която извира чиста, хубава вода, нека кранът ти бъде широк, голям, водата да се излива изобилно навън, та като дойдат хората да черпят от тази вода, всеки да си налее колкото иска, да не става нужда хората да се карат и бият помежду си. В изобилието е смисълът на Божествения живот.

Така е писано – 13 ноември 1927 г., Неделни беседи, София

263. И най-после Илия чу тих глас от Небето, който му говореше: „Научи ли вече урока си? Разбра ли как светът ще се оправи?“. Светът няма да се оправи нито чрез буря, нито чрез огън, но чрез тихия глас, т.е. чрез разумното начало в човека.

[...] И тъй, бурята, огънят – това са методи, които се прилагат в низшите светове. Обаче, когато е необходимо да познаем Божествения свят, Божественото, тогава ще чуем тихия, мекия глас. Докато се интересувате от това защо двама души се карат помежду си или изживяват някакво съмнение, вие сте в метода на бурята. Какво правеше Илия, когато дойде бурята? Той се молеше, но същевременно разбра, че Бог не е в бурята. Бурята е метод, който се прилага от хората. Бог не е в бурята, не е в огъня, не е в омразата, в съмнението, в отмъщението, в осъждането. Бог е в тихия глас у човека. Той е разумният живот. Той е в тишината. Когато тихият глас проговори на човека, той ще разбере какво нещо е Божественото и какво – човешкото, и ще си

каже: „Едно време живях в бурята, във ветровете като птица, но сега разбрах Великото. Едно време живях в омразата като риба, но сега разбрах Великото“.

Превръщане на киселините – 16 ноември 1927 г., Общ окултен клас, София

264. Всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири, без да знае, какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представлява удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без вдъхновение. Това е мъртво свирене. Значи има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание. [...] Има хора, които не могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение всеки музикален тон представлява цев, тръба, през която минава неговата енергия.

[...] Имайте готовността да изпълните всичко, каквото ви се каже. Няма да мине много време, вие ще чуete в себе си тихия глас на Любовта. Не само ще чуete гласа на Бога, но ще можете и да Го видите. Много примери из живота потвърждават тази истина.

Ни мъж, ни жена – 20 ноември 1927 г., Неделни беседи, София

265. Богатият се нуждае от музика, от песен. Музиката, песента ще отворят сърцето му, а сърцето – кесията му, и той ще си създаде отношения с хората. Бедният пък се нуждае от пресен хляб. Като му дам един топъл хляб, после мога да му изпея някоя песен. Щом се нахрани, той може да прецени какво нещо е хубавата песен и ще благодари. [...] Знаете ли какво нещо е една чиста, светла мисъл или едно възвишено чувство? Знаете ли какво нещо е песента? Това са Велики светове, но за да се разберат, трябва да се намерят техните еквивалентни стойности.

[...] Знание се иска от всички хора, а не само говорене. Всяко нещо, което се говори, трябва да е изпитано, проверено.

Свещ, която не гасне – 23 ноември 1927 г., Общ окултен клас, София

266. „Кажы само реч и ще оздравее момчето ми!“ Тези думи показват силата на човешката реч, както и силата на човешката мисъл. Може да каже една дума, която да има сила и мощ в себе си само онзи, който разбира законите на Природата. Всеки може да каже една дума, но ако тази дума се придружава с велика мисъл, със сила в себе си – тя е Божия дума. Когато Моисей беше в пустинята, където пасеше овце, той видя, че къпината гори и чу глас, Който му казваше: „Събуи обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято!“. Сила имаха тия думи!

[...] Сега ще ви дам следното правило: като ставате сутрин, проникнете се от онази абсолютна, положителна Вяра, каквато имал стотникът, и си кажете: „Господи,

кажи само една дума, само една реч на момчето ми, т.е. на моя ум, и то ще оздравее”. Повярват ли в това, което казвате, нова светлина ще дойде в ума ви.

[...] Някои от учениците запитваха Христа защо не говори на хората направо, да Го разберат, но им говори в притчи. Христос казваше, че не е време да им се говори открито. Обаче на учениците си Христос е обяснявал много неща за живота, като им казвал, че за да разберат Неговото учение, те трябва да минат през голям огън, през големи изпитания. Само по този начин ще дойде Новата епоха.

Ще оздравее момчето ми – 27 ноември 1927 г., Неделни беседи, София

267. Всеки може да плаче – това е най-лесно. Мъчно е обаче в най-големите страдания да пееш – това значи силна воля, това значи усилия. Наистина мнозина плачат във време на скръб, обаче малцина пеят в скръбта си.

[...] Мнозина нямат желание да пеят, нямат никакъв импулс, никакво вдъхновение. Обаче всеки ще пее, ако чуе, че се плаща по десет английски лири на час на онзи, който пее. Тогава и бедни, и богати ще пеят; и който знае, и който не знае ще пее. Пейте и се насърчавайте едни други в пеенето! Истинските певци са дошли на Земята с определена задача – да утешават и да повдигат скръбните, страдащите и падналите души.

[...] Съвременните хора се оплакват, че мислите и желанията им не се реализират. Защо не се реализират? Защото мислите и желанията им са лишени от музика и поезия. Ако в мислите и желанията на хората има музика и поезия, те непременно щяха да се реализират. Всеки човек не може да има музика, не може лесно да стане певец – дълго време трябва да се упражнява, за да разработи своя ларинкс. Обаче вътрешно той може да бъде музикален и да излива тази музика в своите мисли, чувства и желания. Не е лесно човек да пее правилно, чисто. Малко певци вземат верни, чисти тонове. За да познаете дали един тон е верен, трябва да го поставите в съгласие с друг тон. И в Природата има съгласуване на тоновете. Когато човек е тъжен, ритъмът на сърцето му се изменя. Той може да превърне скръбта си в радост само чрез пеене, като съгласува тоновете на своята душа. Достатъчно е да запее тоновете *до – ми*, за да се измени състоянието му най-много в продължение на десет минути.

За да не се обезсърчавате, когато пеете, пазете следното **правило: Никога не се стремете да предадете съвършено чист тон.** На физическия свят това е невъзможно. Същият закон се отнася и до мисълта – невъзможно е човек да има съвършена мисъл. Ако пеенето и мисълта ви бъдат съвършени, вие ще се обезсърчите, ще мислите, че никой не може да ви разбере. Добрият певец се обезсърчава, ако няма хора, които да го разбират. Великият певец, великият поет трябва да бъдат заобиколени от хора, които да ги разбират.

Допуснете сега, че искате да изпеете една нова песен. Какво се изисква за това? На първо място се изисква

разбиране. Без разбиране всеки ще изпее песента по различен начин. Всъщност един е правилният начин за изпяване на дадена песен. Тъй както вие изпахте песента *Духът Божий*, това е обикновено пеене, във от правилата на истинското пеене. При такова пеене песента изгубва всякакво значение. Като изпеете песента така, тя става обикновена и у вас изчезва желанието да я повторите, искате да минете на друга песен.

[...] Изпя се новата песен: *Синът Божий*. Тя започва с думите: „Имаше човек [...]” (текст от *Евангелието на Йоан, 1. гл.*). Засега ще оставим тази песен, няма да я пеем известно време, за да потъне в съзнанието на добрите певци. След време ще я пеем пак, ще направим в нея малки корекции. Вие трябва да се занимавате със сегашната музика и от нея постепенно да минавате към свободната музика. За тази цел съзнанието на човека трябва да бъде будно, лесно да възприема. Като се упражнявате в пеенето, вие ще станете добри певци. Какво става всъщност? Като пеете известно време, вие започвате да отстъпвате на младите, те да пеят, и казвате, че сте стари вече, че пеенето не е за вас. Мислите ли така, вие сте на крив път. На каквато и възраст да сте, пейте и не мислете за възрастта си! Докато не заминете за онзи свят, вие сте деца още и трябва да пеете! Защо ще се лишите от способността си да пеете? Какво ще правите, ако отидете на Онзи свят и пред вратата на Рая ви спрат, за да изпеете една песен? Ако изпеете една песен добре, ще ви пуснат в Рая; ако не я изпеете добре, няма да ви пуснат. Или представете си, че ви накарат да напишете едно хубаво стихотворение, или да направите едно добро. Невидимият свят разполага с много възможности и вероятности, чрез които ще провери всеки човек дали е готов да влезе в Рая, или не. Следователно трябва да пеете, за да бъдете готови, защото, като се намерите пред вратата на Рая, ще ви накарат да изпеете една песен.

[...] Пейте за Господа, а не за себе си! Работете за Господа, а не за себе си! Бъдете готови, че като се намерите пред вратата на Рая и ви накарат да пеете, да останат доволни от вас.

Вероятности и възможности – 30 ноември 1927 г., Общ окултен клас, София

268. Нека всеки се опита да създаде мелодия на дадения текст. Това се изисква главно от музикантите. Добре е човек да привикне да пее, да трансформира състоянията си, да издържа, да подобрява здравето си. Чрез пеене и свирене човек става по-здрав, калява волята си. Волевите хора могат да пеят. Новата култура изисква певци и музиканти. Който не може да пее и да свири, не може да влезе в новата култура. Човек трябва да пази гласа си, да не огрубее. Грубият глас се отразява вредно върху мислите и чувствата на човека. Затова е казано в Писанието: „Пейте и веселете се в Господа!”. Който пее, не огрубява и не остарява. Той носи изкуството в себе си. Стремете се да придобие някакво изкуство. Живописата, музиката, поезията са изкуства, които облагородяват човека. Изкуство, нау-

ка и занаят са условия за развиване и обработване на човешкия ум, на човешкото сърце и тяло.

Лъч на пробуждане – 4 декември 1927 г., Младежки окултен клас, София

269. Когато някой говори и гърлото му пресъхва, това говорене не е на мястото си. На много от съвременните оратори гърлото пресъхва при говорене, затова те пият вода, да го понамокрят. Жива вода трябва на тия оратори! Ако пък искат да не пресъхва гърлото им, нека изпият няколко чаши гореща вода, преди да са започнали да говорят.

Седем кошници – 4 декември 1927 г., Неделни беседи, София

270. Тази вечер ще ви дам следната песен: „Тъги, скърби са богатства за живота в душа скрити; за бъдни добрини, за благи плодове, за светли дни – (3 пъти) дни, дни, дни.”

Щом имате някаква скръб, изпейте тази песен. Важно е човек да може да я изпее. Лесно е да се говори, но мъчно е да се изпълни. Някой казва:” Като видиш мечка, цъкни една клечка кибрит и не се безпокой”. Лесно е да цъкнеш клечката, но мъчно е да ти дойде наум, че трябва да цъкнеш. Когато пеете тази песен, имайте предвид закона на контрастите. Затова пейте я веднъж по-слабо, после – по-силно. Ако я пеете няколко пъти по един и същ начин, тя ще изгуби своята сила и значение. В ирационалната музика по никой начин не можете да изпее един и същ тон два пъти – там няма повторение на тоновете.

С нашите песни ние внасяме обновяване в българската народна музика. Българските песни са крайно материалистични. Няма да намерите българска песен, която да изразява молитвата на българина. Чрез своите песни българинът е изразил скръбта, веселието, но никъде не е представил молитвата на своята душа. Като запее, той удря калпака си и казва: „Дай тук половин кило вино!”

Думите в песните трябва да бъдат наредени така, че да смекчават тоновете. Има известни енергии в човека, които могат да се трансформират само със скачане, с тропане, с игра, с викане. След това в него настава тишина, спокойствие. Такова е състоянието на човека, когато спечели много пари – първо той е весел, скача, вика, играе, пее, докато се успокои и улегне в себе си. Но веселието и скръбта не представят живота; те водят само към него. Те са само условия за живота, но не и самият живот. Радостта не показва, че човек е придобил живота; скръбта не показва, че човек го е изгубил живота. Радостта и скръбта са условия да се прояви животът в човека.

Вечно обновяване – 7 декември 1927 г., Общ окултен клас, София

271. Да пееш, да свириш – това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората как пееш или как свириш – това не е нужно. Всякакви обяснения тук са излиш-

ни. На същото основание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго, освен Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо – да слуша и да възприема; Любовта не се нуждае от обяснения. Тя съществува в душата на всекиго, но чака само момент да се прояви, както всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари на клавишите и той да прозвучи. Казваме, че някой човек не е взел чист тон. Това значи, че този тон не е в съгласие с друг някой от по-велика гама. Сам за себе си този тон може да бъде чист, правилен, но понеже той е попаднал в съзвучие с тон от друга гама, с която не хармонира, явява се някакъв дисонанс. Обаче отделно и двата тона са чисти, правилни. В такъв случай един от двата трябва да отстъпи, да даде място на другия, само той да се прояви.

За приятелите си – 11 декември 1927 г., Неделни беседи, София

272. Нека всеки от вас прочете първа глава от Евангелието на Йоан и да спре вниманието си върху стиховете от 6 до 14, които са наредени музикално. Шестият стих е: „Имаше човек, проведен от Бога, името му бе Йоан“. Както виждате, Словото е предадено в музикална форма. Това показва, че всяка реч може да се изрази музикално. В бъдеще хората ще могат да си говорят музикално; вместо да говорят, ще пеят. Това е нов начин на отношения между хората. Операта не е ли музикално говорене? На каква гама ще разговарят хората, не е важно – може и на мажорна, може и на минорна. Мажорната гама е по-ограничена, а минорната – по-богата на изрази. Като пее, човек прави движения, както в операта. [...] Думите могат да се степенуват, както и числата.

Естествена среда – 18 декември 1927 г., Младежки окултен клас, София

273. „А твърдата храна е за свършените, които по навикновение имат чувствата си обучени да разпознават Доброто и злото.” (Посл. към Евреите 5:14)

[...] В прочетената глава се казва, че на жените е забранено да говорят в църква. Питам: вечен принцип ли е този? Наистина, докато е болен, човек не трябва да говори, но като оздравее, ще говори.

[...] Значи във времето на Апостол Павел е било забранено на жените да говорят в църква, понеже не са знаели какво да говорят. Може да говори само онзи, който знае, какво да говори, който дълго време се е учил. Той трябва да е завършил поне един факултет в университета, но не в университети като сегашните. Той трябва да е учил във Всемирния университет, че като излезе да говори, да знае къде, какво и как да говори. Говорителят не трябва да бъде като онези продавачи на симити* по улиците, които купуват от фурните и ги препродават. Добре е да търгува човек, но да бъде сам и производител, и продавач.

[...] Бог говори на човека чрез страданията, а ангелите – чрез радостите.

[...] Писанието казва: „Никого не одумвайте”, т.е. не говорете лошо за никого. Следователно не говорете лошо и за този, падналият дух, както мнозина го наричат.

[...] Няма по-красиво нещо за човека от това да знае кога какво да говори. Всяко нещо трябва да се казва на своето време. Що се отнася до погрешките на хората, не се занимавайте с тях! Има кой да се занимава с погрешките на хората. Първо човек сам се занимава с погрешките си, а след него цяла Йерархия от Същества изучава неговите погрешки, като прави ред математически изчисления.

*(семит – вид малък хляб; хлебче)

Твърдата храна – 18 декември 1927 г., Неделни беседи, София

274. Един българин изпаднал в някакво тежко състояние и решил да се самоубие. Като размишлявал, по какъв начин да свърши с живота си, той чул в съседната стая един тих глас да пее: „Аз всякога мисля за тебе.” Като чул този тих глас, съзнанието му се прояснило, и той казал: Няма да се самоубия, аз имам достатъчно сили да преодолее мъчнотията, в която съм изпаднал. Ще се заловя за някаква работа, макар и най-проста, за да изляза от трудното положение, в което се намирам. Казвам: такава сила е вътрешният глас! Такъв преврат може да произведе той в човека! Сила е този глас – „Аз всякога мисля за тебе.”

Казвате: „Ние не сме толкова чисти, да долавяме и разбираме този глас”. Ще бъдете чисти! „Ние не сме толкова учени”. Ще бъдете учени! „Ние не сме толкова силни”. Ще бъдете силни! „Ние не сме толкова богати”. Ще бъдете богати! „Страданията ни са големи”. Те са за ваше добро! „Живота ни е непоносим”. Ще го носите!
Идват дни – 25 декември 1927 г., Неделни беседи, София

275. Сега да се върнем към изкуството като възпитателно средство в живота. Чрез изкуството човек възпитава и своя дом. Като говоря за изкуството като възпитателен метод, разбирам не само рисуването, но изкуството в най-широк смисъл на думата. Само рисуването не помага за възпитанието на ученика. Към него трябва да се прибавят още ред изкуства: музика, пеене, поезия и т.н. Като дойдете до художеството, прибавете към него и музиката. При картината, която сте създали – своята градина, започнете да свирите и пеете. Ако не можете да свирите и пеете, започнете да поетизирате, да декламирате. Ще декламирате на цветята, на дърветата. По-добри слушатели от дърветата и цветята няма. Те ще слушат, без да ви критикуват. Свят, в който съществува критика, е аномален.

[...] Изкуство има в нареждане на буквите, изкуство има в нареждане на тоновете при музиката и пеенето, изкуство има и в говоренето. Хората могат да ви слушат, като говорите, свирите и пеете само ако видят някакво изкуство у вас, което може да ги задоволи.

Нови възгледи и методи – 11 януари 1928 г., Общ окултен клас, София

276. И децата знаят да пеят и да свирят като вас. Това не е пеене още. Добрият певец влага нещо от себе си, от душата си. За него се казва, че пее с душа. Има певци, които не влагат нищо от себе си. Това пеене е мъртво. То умъртвява, приспива човека. Такова пеене действа хипнотично върху него. Доброто пеене съживява, ободрява. Някой пее любовна песен и унася човека. Защо? Защото събужда образи, които го упояват, и той забравя песента. Истинското пеене събужда мисъл. Който веднъж чуе такава песен, той никога не я забравя.

Каквото е истинското пеене, такава нещо представя и истинската Любов. Който не познава тази любов, той казва, че обича някого, че е готов да умре за него. Днес се къльне в Любов, готов е да умре за любимия човек и след две години не иска да го види. Това не е любов. Любовта не е играчка. Ако е Божествена, Любовта всякога остава една и съща, тя не може да се мени.

[...] Добре е да помислите малко върху въпроса по какво се отличава човек, на когото Бог говори, от този, на когото ангелите и светиите говорят. Такъв човек коренно се отличава от другите. Когато понапреднете още повече във вашата вътрешна душевна опитност, ще придобиете тази необходима мъдрост, която ви е потребна, ще дойде и това състояние.

Малки и големи придобивки – 18 януари 1928 г., Общ окултен клас, София

277. Истински музикант е онзи, който свири идейно, за Божественото в себе си. Който не е музикант, той не може да влезе в Небето.

[...] Ако искате да бъдете приети в рая, вие трябва да бъдете готови да изпеете някаква идейна песен, и то добре, по всички правила на музиката. Българските народни песни крият известна идея в себе си. Дали разбирате това, или не, то е друг въпрос. Например, каква е идеята в песента „Стоян мама си думаше”? Когато синът разговаря с майка си, това показва, че той иска да сподели нещо с нея. Синът се е влюбил в някоя мома и я описва на майка си, като я пита харесва ли я за снаха. Майката отговаря: „Стояне, синко, Стояне, понеже вечер си харесал момата, не е, синко, булка за тебе. Ти трябва денем да видиш своята избраница, да видиш как вода носи, как хляб меси, как лозе копае и как се с майка и с татко обхожда. Твоята избраница, синко, от род знатен и богат трябва да бъде”. Такъв е бил разговорът между майката и сина. Следователно първоначално народните песни са били идейни, одухотворени, но след като са слезли на физическия свят, те са изгубили своята духовност. Първоначално хората са живели в пълен мир и съгласие помежду си, но станала е някаква голяма катастрофа между тях, вследствие на което те са се отклонили от истинския живот. И днес навсякъде, от най-малките до най-големите същества, виждаме само войни и изстребления.

Никодим – 22 януари 1928 г., Неделни беседи, София

278. Всяко разумно движение е музика, хармония. Следователно всяко разумно движение на листата на

дървото представлява пеене, музикален говор. В този смисъл ние можем да кажем, че растенията разговарят помежду си музикално. Тяхната реч е като тази на поета. Най-хубавите опери се изпълняват от растенията. [...] Като пеете хорово, песента излиза добре, но ако пее един само, песента няма да излезе добре. От кого зависи това – освен от певеца, и от слушателите. Ако публиката не е музикално настроена, и най-добрият певец или музикант няма да изпълни програмата си добре. С ума, с мисълта си слушателите трябва да подкрепят музиканта. Те трябва да вземат такова участие, че мислено да придружават певеца или музиканта. Като слушат музиканта, всеки за себе си да чувства, сякаш хор пее. Мислите на всички трябва да се отправят към певеца и да го придружават. Мисъл се изисква и от певеца, и от слушателите. Не само философът трябва да мисли, но и музикантът. Не е музикант този, който не мисли, но и философ не е този, който не пее. Гениален музикант е онзи, който едновременно пее и мисли.

[...] Живот без музика не е живот. Музиката въздейства на човека във всяко направление. С музиката аз изучавам света, изучавам хората, гадая с нея. С музиката изследвам мисълта на човека. Когато правя тия изследвания, аз свиря тихо, никой не чува. Като се свържа с великия свят, създаден от Бога, свиренето ми има отзвук. Ако някой слуша, няма да чуе една цигулка, а множество цигулки. Тонове на тия цигулки се сливат с моята в един величествен акорд. Това показва, че Божият свят е хармония и музика. [...] Следователно, когато мислите на хората са хармонични, те се сливат в общ акорд. Работите на хората вървят добре и те се чувстват разположени. Тогава и песента им е хармонична, и свиренето им е хармонично – всичко излиза вдъхновено. Когато умовете на хората са в съгласие с Божествения живот, всичко е хармонично.

[...] Стремете се всички да бъдете добри нови певци, нови музиканти! И стари, и млади – всички да пеят, да разработват гласовете си. Вложете нова идея, нов подтик, нов импулс в пеенето. Старите желаниа, старите подтици оставете настрана. Когато един свири или пее, всички вземайте участие, подкрепяйте го с мисълта си. И тогава, който пее, ще пее вдъхновено; който слуша, и той ще бъде вдъхновен. Това значи музикално общество, това значи общество от хора, които имат велик идеал, които имат за допирна точка в живота си Любовта.

Равнодействие на силите – 25 януари 1928 г., Общ окултен клас, София

279. Един от новите начини за лекуване на хората е музиката. Има болни, които се лекуват, като им се свири на цигулка; други – като им се свири на китара; трети – на флейта и т.н. Различните инструменти оказват специфично влияние върху отделните хора. Ако болният обича да слуша цигулка, ще му посвирите нещо, но с възходящи вибрации, а не минорни песни. Сърцебиенето например се лекува с песни, които

започват с тона *до*, но не тонът *до*, взет по камертон, а естественият тон *до*. Малцина от съвременните музиканти вземат вярно основния тон *до*. Ако вземете този тон вярно, веднага ще почувствувате в себе си успокояване, малка радост, сякаш сте придобили нещо. Колкото и малка да е тази радост, тя внася в душата ви светлина, проблясък, като че Слънце е изгряло. Основният тон *до* е ключ за живота.

Всеки тон има определено число вибрации по сила и по височина. Когато иска да пее, човек предварително трябва да се настрои, за да попадне в естествения тон, в естествения ключ. Той ще се изправи, ще постои спокоен 10 – 15 минути, докато се освободи от всички мъчнотии и противоречия, които съществуват в ума му, ще помисли за Разумността в живота и ще запее. Това значи, че този човек е успял да завърти правилно един от музикалните ключове, който му е даден. Това значи още да изгрее Слънцето в него и разумната енергия да потече в организма му. От него се изисква да знае как да използва тази енергия. Ако тонът *до* е правилно взет, човек може да възприеме животворната енергия от Слънцето и да я предаде на всички удове* в своя организъм. При това положение той може и цял ден да пее вдъхновено и без умора. Когато болният пее, той има условия в себе си да се лекува и да оздравее; когато не пее, той е сериозно болен, лишен от условия да се лекува. Ето защо, когато сте духом неразположени или болни, помъчете се да възпроизведете истинския тон *до*. Как ще познаете, че сте взели истинския тон *до*? Ако сте взели вярно тона *до*, а сте болни, веднага ще станете от леглото си и ще направите малка разходка из стаята си. На другия ден ще излезете вън от стаята си. Така ще продължавате ден след ден, докато в продължение на една седмица най-много ще можете да правите разходки вън от къщата си, на разстояние един-два километра най-малко. За това се изисква воля, а не усилие. Сегашните хора се лекуват по пътя на науката. И този път е добър, само че науката си служи с минорната, а не с мажорната гама. Горчивите хапове, с които медицината си служи, са минорните гами в музиката. Който не приема мажорната гама – гамата на живота, той ще дойде до минорната гама – гамата на болните хора; ако не иска да приеме и минорната гама, ще се натъкне на друга – гамата на умирация човек, т.е. гамата на смъртта. Минорната гама е гама на сърцето. Тя има две степени: низходяща и възходяща. И мажорната гама има такива степени. Низходящата степен ограничава, а възходящата – освобождава, разширява.

[...] Казвам: музиката е необходима в живота като метод за растене, за развиване, за лекуване. Като четете живота на великите хора, ще видите, че всички са били музикални. Давид знаеше да свири. Същевременно той пееше. От него има много псалми – псалмопевец беше. Саул не знаеше да свири, но когато го нападаха лоши духове, той викаше Давид да му свири, и по този начин ги укротяваше. Тъй щото и вие се нуждате от музика. Трябва да знаете поне най-елементар-

ните правила на музиката. Който пее, той всякога ще бъде здрав. Който пее и свири за себе си, без да мисли за обкръжаващите, той ще може да въздейства добре върху тялото, върху чувствата и мислите си. Това значи здрав човек. Да пееш за себе си не подразбира да те чува цял град; това не е пеене, то е шум, вик. Бученето на вятъра още не е пеене. Истинското пеене съдържа в себе си мекота. Такова пеене е в състояние да спре всеки минавач, да го застави да слуша. Преди години във Варна живееше една туркиня, която пееше толкова хубаво, с такъв мек и пронизателен глас, че всички хора, които минаваха по улицата, спираха да я слушат. Хората от съседните къщи отваряха прозорците си да слушат. И вие трябва да изливате душите си така, че Ангелите от Небето да отварят прозорците си, да слушат кой пее толкова хубаво. Кога пеят хората? Когато са млади. Тогава те пеят най-хубаво. Когато очаква своя избраник, младата мома пее; щом го срещне, тя престава вече да пее. Там е погрешката.

[...] Първото правило: човек трябва да пее. За кого? За брата си и за сестра си. За кого пее майката? За сина или за дъщеря си. Има майки, които пеят много хубаво. Те пеят от любов към своите деца. Христос казва: „Който се сподобят с Възкресението и се свържат с ангелите, те са Синове Божии“. Да възкръсне човек, това значи да се върне дома у си, да разбере какво нещо е братство и сестринство, какво нещо е музиката.

*(уд – крайник)

Синове на възкресението – 29 януари 1928 г., Неделни беседи, София

280. Днес се говори за класическа и модерна музика. Класическа музика е тази, която е в сила да измени състоянието на човека, да превърне скръбта му в радост. Когато сте скръбни, помолете някой музикант да ви изсвири нещо от Моцарт, от Бетовен или от Бах. Ако това парче може да смени състоянието ви, тази музика е наистина класическа. Класическата музика трябва да оказва възпитателно влияние върху човека. Ако не окаже възпитателно въздействие или не може да лекува, тогава или музикантът не е изпълнил добре парчето, или музиката не е класическа. Бах е писал своите произведения с вдъхновение. Следователно, който свири неговите произведения, и той трябва да има същото вдъхновение.

И тъй, Божествената наука, за която говорим, включва в себе си съвършената музика. Тази музика се отличава по това, че е проникната от любовни чувства и светли, възвишени мисли. В нея чувствата и мислите са хармонично съчетани. За да се изрази тази музика, човек трябва да има добре развито въображение.

[...] Някои казват, че не могат вече да пеят. Те сами се лъжат. Всеки може и трябва да пее, защото пеенето е Божие благословение. Музиката е дошла на Земята три-четири хиляди години преди Христа. До това време музика не е съществувала. Атлантската раса например не е била музикална. Ако разглеждате черепи на

човешки глави от това време, ще видите, че малко от тях черепи са добре оформени. Много от тях са пресъпни типове. Изучавайте хората, изучавайте себе си, за да можете правилно да се развивате. Каквото и да правите, пейте! Музиката, пеенето влияят добре върху психиката на човека. Няма да пеете цял ден, сутрин ще пеете по половин или един час. Който иска да живее дълго време, той трябва да пее.

Къси и дълги линии – 15 февруари 1928 г., Общ окултен клас, София

281. В човека има скрити, потенциални сили, които чакат времето си да се проявят. Например косите, космите в човека отговарят на цигулката. Той трябва да разбира музикалните тонове, които те съдържат, за да произведе от тях първичния, Божествения живот, който се намира в него в потенциално, в затворено състояние.

Сега аз няма да говоря за музиката като изкуство, но ще говоря за музиката като идея. Като изкуство, музиката е едно нещо; като идея тя е друго нещо. Който владее музиката като изкуство, той свири с техника; който разбира музиката като идея, той свири с душа, вдъхновено. За да свири с душа, цигуларят трябва да познава законите, да извади своя двойник и да го вложи в цигулката и в лъка си. Само при това положение ще може да изкарва от цигулката си каквито тонове желае. Същият закон се отнася и до човешкото тяло.

[...] Докато не развиете своето музикално чувство, вие не можете да мислите право. Без музика права мисъл не съществува. Аз имам предвид вътрешната, реалната музика, а не външната. Реалните неща се отличават по това, че растат; нереалните неща пък се увеличават външно, но без да растат.

Изпейте сега песента „Стани“, да се внесе музикалност в настроението ви. Сила, магия е музиката! Тя превръща енергиите, тя твори, тя създава. За една вечер с една малка цигулка великият майстор може да изкара 50 – 100 000 лева. Каква по-голяма магия от тази? [...] Българите казват: „Цигулар къща не храни“. Така е било някога. Днес обаче цигулар къща храни. Когато дойде някой добър цигулар да свири, всички го приемат много добре.

Възкресение – 22 февруари 1928 г., Общ окултен клас, София

282. Под думата *художество, изкуство*, аз разбирам метод, чрез който човек може да видоизмени своите душевни състояния. Който не знае да рисува, да пее, да свири, той мъчно ще прекара живота си. Когато сте неразположени духом, започнете да рисувате нещо хубаво или да свирите, или да пеете някоя хубава песен. Това не значи, че човек може да рисува, да пее, да свири само външно; той може и вътрешно да изпълни този номер. И в космоса има вечна хармония, вечна музика и песен. Гениите на човечеството, които управляват Космоса, постоянно слушат тази хармония, тази музика.

[...] Радвайте се на птичките, които пеят! Радвайте се на здравето си, на разположението си! Всичко, което ви е дадено, струва повече от милиони.

Дванадесетте племена – 26 февруари 1928 г., Неделни беседи, София

283. Срещате двама души, единият от които знае цялата Библия и Евангелията, но не ги прилага в живота си, а другият знае само стиха „Бог е Любов” и го прилага в живота си. Как мислите, кой от двамата се ползва повече от знанието си? Кой от двамата е по-силен човек?

Ще представя други две положения. Имате пред себе си човек, който знае теорията на музиката отлично, с всичките ѝ тънкости в съчетание на тоновете, с всички знаци за изпълнение, с всичката хармония, но няма ръце и не може да свири. Казвате: „Може и да пее добре”. Представете си, че и гласът му е гъгвив, има някаква повреда в ларинкса, вследствие на което не може и да пее. Какво се ползва този човек от многото знание на музиката? Срещате след това друг човек, който не знае теорията на музиката, но има усет към нея и какъвто инструмент да хване, може да свири. От друга страна, и гласът му е хубав, пее добре. Кой от двата случая представя по-щастливо съчетание на възможности и сили в себе си? Това не значи, че теорията не е нужна. И теорията е необходима, но животът започва първо с факти, с практика, а след това иде теорията. Дългият живот създава теорията. Теориите в живота представляват нещо старо, архаично, изостанало.

[...] Когато някой говори за морален живот, а не го живее, това показва, че този живот за него е неразбран.

Изново – 4 март 1928 г., Неделни беседи, София

284. Някой се оплаква, че го обидили. Обидата е неизползвана енергия. Който се обижда, той има излишна енергия в себе си, която не знае как да използва. В Божествения свят обида не съществува. Обидата е човешко произведение. Всяка обидна дума съществува за сметка на онзи, който я казва.

Казано е в Писанието: „За всяка празна дума ще отговорят”. Не е позволено да се говорят празни думи.

[...] За да уравни своя характер, за да образува вътрешна връзка между Бога и своята душа, човек трябва да бъде музикален. Да бъде човек музикален, това не значи само да знае да пее и да свири – това е външна музика. Истински музикален човек е онзи, който при всички условия на живота си, казва: „Такава е Волята Божия, всичко е за добро”. Това значи музика, това значи хармония на мисълта. Трептенията на думите в този човек не са нищо друго, освен музика и хармония. Който прави добро, той е музикален човек, той е напълно хармонизиран в своите мисли, чувства и действия. Който не прави добро и се отказва от него, той не е музикален. В него няма никаква хармония. Добрият човек е музикален, лошият не е музикален. Когато казваме, че човек трябва да бъде музикален, подразбираме в него да се поддържа свещеният огън

на Любовта, т.е. да се поддържа и засилва в него стремежът на душата към Бога. Музиката има смисъл до толкова, доколкото е в състояние да разпали свещения огън на Любовта в човешката душа. Вън от това изкуство музиката няма никаква цел.

[...] Казано е в Писанието: „Човек трябва да пее и да хвали Господа и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си”. Това значи да бъде човек музикален!

Двете точки – 7 март 1928 г., Общ Окултен Клас, София

285. Определено е за всеки човек кога трябва да пее, кога – да свири, да учи, да работи, да почива и т.н. Наука е това! Какво правят съвременните хора? Когато трябва да пеят, те разговарят, а когато трябва да разговарят, тогава пеят. Когато трябва да се молят, те играят, а когато трябва да играят, те се молят. Хората са разместили нещата в своя живот, вследствие на което са объркали работите си.

[...] Бог външно не говори. Той се проявява главно вътрешно. Какво разбирате под думата *вътрешно*? Думата *вътрешно* означава безпределно, безконечно пространство.

Живата наука – 14 март 1928 г., Общ окултен клас, София

286. Разумната природа говори на всички езици, разбира всички същества. Няма език, който да не знае, но и тя има свой [език]. Когато посещава децата си в пансионите, където ги е поставила, говори на техния език – в този случай е много внимателна към тях; но щом те отиват при нея, тя изисква да ѝ говорят на нейния език – говорят ли ѝ на този, който са изучавали в пансиона, тя ще мълчи, докато научат нейния.

Сфинкът. Начало и край на нещата – 21 март 1928 г., Общ окултен клас, София

287. Сега ние идваме до една фаза, според която всеки трябва да бъде справедлив, не само да не говори за лошото, но ако говори за лошото, да говори и за доброто. Всеки трябва да държи в себе си тези два принципа паралелно, те работят само при това положение. Когато чуете, че някой лош човек е направил добро, говорете за това добро – това е един начин за изправяне на погрешките в човека. Ако не се спрете върху доброто в човека, колкото и да се извинявате, че сте говорили за него лошо, той няма да ви извини. Обаче, ако чуе, че сте говорили за него добро, той ще се зарадва и ще ви извини.

Остани с нас! – 25 март 1928 г., Неделни беседи, София

288. Не е достатъчно човек да знае да свири, да пее или да говори, но неговата песен, неговият говор трябва да отворят сърца. В това отношение всеки ще бъде поставен на изпит да се види, да разбере докъде е достигнал в знанията си.

Вие сте например добър цигулар или добър говорител. Дават ви следната задача: да отидете при един мили-

онер, но голям скъперник, да му посвирите и по този начин да въздействате на сърцето му да отвори касата си, да даде част от богатството си на нуждаещите се. Вие отивате при милионера и започвате да свирите. Той ви изслушва, но както сте дошли, така ви изпраща. Какво показва това? Че вашата музика не е подействала върху сърцето на скъперника. Тогава изпращат втори, трети цигулар, докато се намери един, който може да му въздейства. Щом този скъперник отвори касата си и започне да раздава на нуждаещите, той е отворил и сърцето си. Така трябва да действа всеки музикант, всеки говорител върху човешките сърца.

Един знаменит певец отишъл в Америка да дава концерт. След концерта си той бил поканен да пее в дома на един милиардер. Като получил поканата, певецът се приготвил да посети милиардера. Той се облякъл със специални дрехи за концерт, понеже мислел, че ще свири пред публика. В определения ден и час певецът се явил в дома на милиардера. Като влязъл в залата, където трябвало да свири, той останал изненадан – в залата бил само милиардерът със своето малко кученце, което дремело около господаря си. – „Заповядайте, господине, започнете да пеете”. Певецът започнал да пее, но щом чуло гласа му, кученцето скочило на крака и започнало да лае, да скача. Тогава милиардерът казал: „Достатъчно, господине”. Той взел в ръката си един чек, дал го на певеца и го изпратил. Какъв урок извлякъл певецът от този случай? В първия момент той се почувствал обиден от милиардера, обаче милиардерът искал да му каже, че щом кученцето се е събудило от песента и е започнало да скача, да играе, да лае значи, той е добър певец. Същевременно милиардерът искал да достави удоволствие на своето кученце, да послуша хубаво пеене и от това как реагира срещу песента, да извади заключение добър ли е певецът, или не. Това кученце е било едно от най-привилегированите кучета из целия свят. То е единственото в света, което се е ползвало от щастливия случай да слуша такъв виден певец.

Каква е практическата, реалната страна на този пример? Реалната страна е тази, че след хиляди години, когато кученцето мине в по-висока форма на развитие, тази песен ще изпъкне в съзнанието му и ако се е явило в човешка форма, този човек ще пожелае да се прояви като певец. Казано е, че нищо в Природата не се губи. Значи и тази песен, попаднала дълбоко някъде в съзнанието на кученцето, ще изпъкне някога наново тъкмо когато то се яви на Земята като човек, който ще пожелае да работи в областта на музиката.

[...] Ако някой музикант е написал една песен, но не се решава да я изнесе пред света, нека първо я изсвири пред няколко музикални деца, 4 – 5-годишни, и да следи какво впечатление ще им произведе. Ако децата харесат песента и се въодушевят от нея, и възрастните ще я харесат. Често децата могат да служат за мярка на нещата. Така са правили много видни писатели, поети и музиканти – преди да изнесат произведенията си пред света, те ги изпълняват пред няколко интеллигент-

ни деца и по ефекта, произведен върху тях, са предвиждали ефекта, който ще имат пред света. Когато пишете нещо или разказвате нещо, внимавайте да няма нито една излишна или двусмислена дума.

Полюси на съзнанието – 28 март 1928 г., Общ окултен клас, София

289. Когато Божественото в човека говори, той изпитва известен подем в своите мисли, чувства и постъпки. Когато човешкото в него говори, той се натъква на противоречия, които внасят в душата му смут, раздвояване. Всякога слушайте Божественото в себе си, за да можете правилно да се развивате.

Ще бъдат предупредени – 25 април 1928 г., Общ окултен клас, София

290. От всички се иска да бъдете справедливи по ум и по сърце, да прилагате Божията Правда. Вие трябва да бъдете будни, за да можете правилно да възприемате и разбирате Волята Божия. Прилагате ли тази Висша Воля, вътрешно ще чуете гласа на Бога – тих, красив и насърчителен. Чуete ли този глас, болен да сте, ще станете от леглото си; сиромаш да сте, ще забогатеете; невежа да сте, умът ви ще се проясни. Пред този глас всякакво недоволство изчезва. Чуete ли гласа на Божественото в себе си, вие можете вече да се надявате на всичко.

Добри и лоши условия – 2 май 1928 г., Общ окултен клас, София

291. „Глас на метеж иде от града; глас от храма; глас на Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си.” (Исаия 66:6; Цариградски превод на Библията, която Учителя е ползвал – бел. съст.)

[...] „Глас на метеж иде от града.” Градът представлява материалният свят, съвкупност от всички материални нужди, които произвеждат сегашното стълкновение между хората. [...] Това е гласът на човешкия стомах, който разрешава икономическия въпрос: какво ще ядем и какво ще прием, как ще се обличаме, в каква къща ще живеем и т.н. Всичко това е необходимо, но тия въпроси са външни. Има важни, съществени въпроси, които стомахът не може да разреши.

[...] „Глас от храма” – това е гласът на различните религии в света, които са разделили човечеството. Това е гласът на хора с разни религиозни убеждения, които разискват върху въпроса кое верую в света е най-право.

[...] Това е гласът на човешкото сърце. Всеки човек иска да бъде обичан. Право е това. Защо? Когато човек е обичан, животът му добива смисъл.

[...] „Глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си” – този е гласът на Възвишеното, на Божественото, което туря нещата в ред и порядък. Сега например Господ говори в България. По какъв начин? Чрез земетресенията. Който се интересува какво представляват земетресенията, ще знае, че Господ говори чрез тях. [...] Това е гласът на Божественото, което говори във всеки човек. Най-първо човек трябва да

бъде честен и справедлив. [...] Днес българите, както и всички народи по целия свят, трябва да се научат да разбират този глас и да Го слушат. Тъй щото всички хора, които още се осмеляват да лъжат и да крадат, или да не извършват службата си към своя народ честно, ще бъдат като сатаната вързани от ангела за хиляди години. Които не вярват, ще се уверят. Те ще бъдат свидетели на тия времена и ще видят, че Бог не позволява да се вършат престъпления в Неговия дом. Брат брата си не може да убива!

[...] „Глас на метеж иде от града” – този глас на метеж постоянно се чува от някои хора, но не от добрите. Нека престане вече да се чува този глас на метеж от града!

„Глас от храма” – нека и този глас от храма, глас на неразбории и смут в сърцата, глас на разни религиозни възгледи, престане да се чува!

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си” – нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко в ред и порядък. Всички страдания на нашите физически тела, всички изпитания и противоречия на нашите сърца и умове – това е гласът на Господа, Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желания в живота ви вървят успоредно с Моя живот! Прави правите пътищата Господни!”

Глас от града – 6 май 1928 г., Неделни беседи, София

292. Като дадете нещо на човека, не му говорете за това, което сте направили – оставете доброто да говори само за себе си. Речете ли вие да говорите за него, ще развалите хубавото, което сте направили. Да говорите с думи за доброто – това е външна страна на живота, която разваля красивата, вътрешната страна. Пазете се от празни думи, с които можете да престъпите Божиите закони. Когато човек престъпи някой от великите закони на живота, Духът се оттегля от него, докато изправи грешката си.

[...] Ако музикантът свири за пари, той има право да задържи за себе си само толкова, колкото са му нужни за прехрана, а останалите да – раздаде. Рече ли да задържи всичко за себе си, той ще изгуби и онова, което Природата му е дала. Същото се отнася и до поета, до учения, до философа. Има дарби и способности в човека, с които не е позволено да злоупотребява. Има хора, на които не е позволено никакво отклоняване от Божествения закон. Като знаете това, вие ще разберете защо идват противоречия и нещастия в живота ви.

Разумни отношения – 16 май 1928 г., Общ окултен клас, София

293. За Бога може да говори само този, който има велик ум и възвишено сърце. Това не е за обикновените хора, но сега и тия хора казват, че Господ им говори. Това не е вярно. Ако Земята се разтопява пред лицето на Бога, какво ще стане с обикновения човек, като се яви пред Него?

Бог е Дух – 27 май 1928 г., Неделни беседи, София

294. Външният живот на атомите е подобен на говора, на звуковете, които се чуват от грамофонните плочи. Те говорят нещо, без да разбират какво говорят; декламират или пеят нещо, без да го разбират.

Знанията, които сега ви давам, са нови. Те се отнасят до Шестата раса, а не до Петата. Петата раса ще си замине със своите стари възгледи. Шестата има нов морал, който почива върху закона на Любовта. Новият човек ще разговаря с атомите и молекулите на тялото си като с приятели.

Придобиване на щастие – 30 май 1928 г., Общ окултен клас, София

295. Един проповедник, известен между своите слушатели като добър и кротък човек, чул одного да говори лоши думи за Господа. Проповедникът се приближил до него, ударил му две плесници и го повалил на земята. – „Защо ме биеш?” – „Да знаеш какво говориш! Бог те създаде, за да мислиш право и всякога да говориш Истината. В мое присъствие не позволявам да се говори лошо за Господа!” Истината трябва да се говори! Не се ли говори Истината, всеки ще получи това, което му се пада. Дойде ли до Истината, не само човек може да ви удари две плесници, но сам Христос може да направи това.

Един млад момък често говорел лоши думи за Христос. Щом се събирал с другари, първата му работа била да се гаври с Името на Христос. Една вечер сънувал, че бил на черква. По едно време видял, че Христос излязъл от олтара, отправил се към него, ударил му две плесници и го повалил на земята. На сутринта, като се събудил, спомнил си съня и започнал да плаче. Майка му го запитала: „Защо плачеш?”. Той разправил съня на майка си и казал, че предчувства нещо лошо. Наистина, след две седмици този момък умрял.

Какво показва този случай? Човек трябва да държи съзнанието си будно, да не се колебае във вярата си, да не говори лошо за своя Създател.

Задна стража – 20 юни 1928 г., Общ окултен клас, София

296. Каквото правиш, на никого не казвай! За миналото, било то добро или лошо, не говори. Говори само за настоящето!

Началото на добродетелта – 4 юли 1928 г., Общ окултен клас, София

297. Гласът на Бога е толкова силен, че всякога произвежда пертурбации* във и вътре човека. Обаче, тия пертурбации не са нищо друго, освен наместване на всички изместени, отклонени части от техния път.

[...] Учителят се явява само като вътрешна, разумна проява в човека. Често много хора приемат по внушение някои мисли и считат, че това е техният Учител, който им говори отвътре. Не, това са мисли, приети по внушение; има разлика между говоренето на Учителя и внушението. Внушението е физически акт на насилие. Когато Учителят говори, ученикът се вдъхновява.

В това говорене има винаги свобода: ученикът може да приеме или да не приеме съветите на Учителя – той не насилва никого. Всеки човек, който иска да се наложи, си служи с насилие.

[...] И тъй, ако държите в ума си свещения образ на Първичната Причина, вие ще бъдете във връзка и с вашия Учител, който ви говори отвътре всеки ден и час. * (*пертурбация – промяна, обрат, разбъркване, изменение*)

Без окови! – 9 юли 1928 г., Младежки събори, София

298. Мнозина си правят заключения, като казват: „Не струва да се говори Истината”. Питам: трябва ли жадният да каже, че не си струва да се ходи при извора? Не, жадният човек, като намери извора, трябва да се напие от неговата чиста, нектарна вода и да благодари, че го е намерил. И затова, когато някой казва, че не трябва да се говори Истината, той не разбира същността на Истината. Тъй както жадният, като отиде при извора и пие от неговата вода, се чувства свободен от жаждата и безсилието, така и Истината прави човека свободен. *Към свобода! – 10 юли 1928 г., Младежки събори, София*

299. Казвате: „Невежа съм“. Не говорете за невежество. – „Грешен съм”. Не говорете за греха. – „Слаб съм”. Не говорете за слабостта.

[...] Кога пее човек? Когато свърши работата си. Кога пеят жътварите? Когато отиват и се връщат от жътва, но не и когато работят. Когато отивахте на работа, вие пеехте. Сега сте на работа вече. Който работи, той не пее. Като свършите работата си, пак ще пеете. Всякога не се пее. Ако в някой горещ летен ден ви накарам да отидете на Витоша за някаква работа, можете ли да пеете? Като се качвате нагоре, можете да пеете само в душата си, но като се качите на Витоша и свършите определената работа, можете свободно да пеете. За всяко нещо има определено време, следователно и за пеенето има определено време.

Ключът на живота – 22 август 1928 г., Общ окултен клас, София

300. Бог е това, което не може да се изкаже, за което не може да се говори. Животът е това, за което не може да се говори, не може да се изкаже. Живот е това, в което ти само можеш да живееш.

Планински върхове – 5 септември 1928 г., Общ окултен клас, София

301. Сега, като слушате да се говори по този начин, казвате, че всичко разбирате. Разбирането се основава на опити. Човек трябва да преживее, да опита нещата и тогава да говори за разбиране.

[...] Обикновеният музикант знае няколко парчета и постоянни ги повтаря. Няма нищо по-лошо в света от повторението на нещата. Повторението уморява човека. Природата никога не повтаря себе си. Бог говори на човека за едно и също нещо най-много три пъти, и

то по три различни начина. Първият път ще го каже на ума на човека; вторият път – на сърцето му; третият път – на волята му. Като проговори три пъти на човека, Бог спира вече да му говори. Когато говори на ума, Бог казва: „Слушай, това, което мислиш, не е право“. Ако не послуша думите на Бога, човек си изработва някаква крива форма в ума, която се възприема от сърцето му и той започва да страда. За да предпази човека от страдания, Бог идва до сърцето му и започва да говори: „Слушай, в умствения свят ти изработи една изопачена форма, която възприе със сърцето си, но тя ще ти причини страдания. Внимавай да не реализираш тази форма на физическия свят, защото нещастия и страдания ще те сполетят“. Като не послуша и този глас, човек започна да реализира своята мисъл, но веднага се натъква на ред страдания, физически и психически. След това той се чуди откъде идват тия страдания.

Много знания – 12 септември 1928 г., Общ окултен клас, София

302. Ако искате да бъдете разбран от хората, говорете им на прост език, който те знаят. Една от грешките на религиозните хора е, че те говорят на класически език, неразбран за тях. Трябва ли синът, който се връща от странство, да говори на баща си за законите на гравитацията, на действие и противодействие? Както и да му говори, бащата не може да го разбере. Десетки години той само е орал, копал и сял, не познава друга наука. Ето защо, за да се разберат двамата, синът трябва да говори с баща си само върху онова, което той знае.

Закон за постижение / Метод за реализиране на желанията – 12 октомври 1928 г., Младежки окултен клас, София

303. Едно се иска от човека: всичко, което става в неговото съзнание, в неговия ум или в неговото сърце, да се предава точно. Точността на нещата, точността на речта води човека към правилен живот.

[...] Когато говори, човек трябва да предава мисълта си точно, без никакво двусмислие! Всяка дума, всяка мисъл, всяко чувство трябва да се изказва с думи, които точно отговарят на съдържанието им.

[...] Някой човек говори плавно, отмерено, красиво. Изведнъж речта му се отклонява, взима крива посока. Защо? Това става по две причини: или в него е станала някаква промяна, или се е явило някаква външно влияние.

Накъде – 31 октомври 1928 г., Общ окултен клас, София

304. Като говорите за Любовта, вие трябва да научите нейната песен. Думата *Любов* има своя песен и свои движения. Истински музикалният може да изпее думата *Любов* с движения. Изпее ли я по този начин, тя ще произведе нужния ефект. Всяка дума, музикално изказана и придружена с хармонични движения, е в състо-

яние да внесе тласък в човешката душа. Представете си, че един човек излиза на сцената да говори, но стои изправен и неподвижен като дърво, без никакъв израз в думите, без какво движение. Знаете ли какво впечатление би произвел този човек в публиката? Един след друг хората ще започнат да излизат и ще го оставят сам. Ние не сме за живот без движения. Когато човек говори, очите, ръцете, лицето му трябва да бъдат израз на думите, които излизат от неговата уста.

Смени в Природата – 14 ноември 1928 г., Общ окултен клас, София

305. Фигурите, хиперболите на речта показват, че човек понякога е склонен да преувеличава нещата, а понякога – да ги намалява. Някой казва за себе си, че от него нищо не може да излезе. Друг пък казва, че всичко може да постигне. И двете неща не са верни.

Разбиране на живота – 12 декември 1928 г., Общ окултен клас, София

306. Добрият музикант не си служи с камертон*, защото и с него не може да получи чист тон. Материалът, от който е направен камертонът, се изменя: ту влагата му влияе, ту сушата. Верният тон е в самия човек. Като пее или свири по този тон, той е доволен от себе си. Аз не говоря за доволство, което почива на неразбиране на музиката. Когато някой пее или свири, всичките му способности трябва да участват, да подкрепват неговия тон. Не е пеене това, когато умът и сърцето не взимат участие в самите тонове. Човек трябва да пее, за да привлече живота в себе си. Като падне духом, като се обезсърчи, човек трябва да пее, да свири. Колкото по-добре разрешава задачите си, толкова по-добре пее.

[...] Следователно музиката се препоръчва като метод за трансформиране на състоянията, за премахване на известни недъзи в човешкия живот. Всички животни и птици, които могат да пеят, си служат с пеенето. Които не могат да пеят, скачат, играят. Когато някое животно, например куче или котка, не е разположено, то не позволява да се докосват до него; щом е разположено, то скача, играе. И животните търсят начин да трансформират състоянията си.

* (Камертон – Малък музикален уред, който издава чисти тонове с определена височина и служи за даване на тон.)

Направление на истинския живот – 26 декември 1928 г., Общ окултен клас, София

307. Казвам: когато човек говори, няма правила по кой начин трябва да говори.

[...] Тази година аз ви пожелавам да чуете тихия глас на Господ във вас. Той носи красивото, великото, мощното в света. Когато тихият глас дойде в човека, тогава неговият характер е създаден вече, тогава се проявява и неговата сила. Тихият глас прави човека силен и богат.

Тихият глас – 1 януари 1929 г., Извънредни беседи, София

308. Истински учен е онзи, който твори. Той е майстор в областта на пеенето, на науката, на художеството; той твори, а другите изпълняват. В първия ден човек твори. Тогава той е майстор. На втория ден прилага, реализира създаденото – тогава пее, свири, чете, работи. Природата върши най-хубавите си работи на втория ден. Същото трябва да прави и човек; не започне ли една работа на втория ден, нищо няма да излезе от нея. Първият ден той ще замисли тази работа, идейно ще се подготви, а вторият ден ще пристъпи към реализирането ѝ.

Вторият ден – 2 януари 1929 г., Общ окултен клас, София

309. Каква е обидата на някой певец, който излиза да пее на сцената и публиката го освирква? Той се чувства кръвно обиден и решава никога да не излиза на сцената да пее. Минават месеци, но обидата не се маха. Какво да прави той? Да не пее – не може, друг занаят или друго изкуство не знае. При това обича работата си. Най-после решава да направи втори опит - да се яви пред публиката да пее, да им покаже, че е добър певец. Като излезе повторно на сцената и задоволи публиката, обидата му се сменя с друга енергия. Едно по-високо, морално чувство, му помогнало да пренесе енергиите от задната част на мозъка в предната част.

[...] Защо певецът да не си признае, че не пее хубаво? Защо да не е готов да се яви десет пъти на сцената? Истинският певец се явява дотогава, докато публиката остане доволна от него и му ръкопляска. Тя вече преценява неговите дарби и му благодари. В първо време той беше горд, самонадеян, но след освиркването се смири, стана духовен. Сега публиката го харесва и му благодари.

[...] Всички видни певци и музиканти, всички видни учени и писатели са минали по този път – пътят на чистилището. И те не са постигнали всичко изведнъж, а впоследствие стават знатни и придобиват голяма увереност в силите си. Докато не пропаднат няколко пъти на изпит и не се смирят, те не стават знаменити. Мъчнотиите и изпитанията, през които минават и великите хора, имат възпитателно въздействие върху тях.

Значение на смените /Смяна на състоянията – 1 февруари 1929 г., Младежки окултен клас, София

310. Който мисли, че Бог отвън му говори, той е в голямо заблуждение. Бог никога не говори на човека отвън! Само хората говорят помежду, си външно. В Божествения говор има нещо особено, мощно, нещо магическо. Когато Божественото заговори, човек престава да мисли за себе си и се свързва с всички живи същества. При това положение, неговият и техният живот се сливат в общия, в целокупния живот. Това не значи, че човек ще изгуби себе си. Не, именно тогава човек намира и себе си, и ближните си в един общ център – в Бога. Това значи човек да живее във вечна хармония, в хармонията на Божествения живот.

[...] Ако човек не се преобрази от този говор, значи някой друг му е говорил, а не Бог.

На Бога Живаго – 10 февруари 1929 г., Неделни беседи, София

311. Пророк Йеремиа пък казва: „Зарекох се вече да не говоря“. Защо? Защото намира, че хората няма да послушат думите, които Бог говори чрез него.

Силни и слаби желания – 13 февруари 1929 г., Общ окултен клас, София

312. В Писанието се казва: „Като каже Бог нещо, става“. Ако ние говорим, без да имаме сила в нашите думи и в нашите мисли, ние не говорим. Всяка една дума, която кажеш, трябва да се превърне в сила. Като кажеш: „Ще направя това“, направи го!

Закон за действие и противодействие / Силите на противодействието и законът на съпротивлението – 22 февруари 1929 г., Младежки окултен клас, София

313. Ако орачът, като оре нивата, не каже нито една лоша дума, работата му ще бъде благословена. Всяка лоша дума, всяка нечиста мисъл влиза в житото като отрова, която се отразява вредно върху онзи, който яде това жито. Обаче ако орачът оре и пее хвалебни песни на Бога, всеки, който яде от това жито, ако е болен, ще оздравее, ако е здрав, ще се подмлади.

Във всяка работа човек трябва да пее и славослови Бога!

[...] Казвате: Ако човек всякога говори Истината, знаете ли, какво ще мислят хората за него? Ако не говори Истината, знаете ли, какво ще мисли Бог за него? Ако човек говори Истината, хората ще кажат за него едно, но ако не говори Истината, Бог ще каже друго. От една страна хората ще говорят, от другата страна – Бог ще говори. Дадена е свобода на човека да избере или едното, или другото. Избере ли първото, той трябва да говори Истината, каквато е всъщност.

[...] Достойнството на човека пада само тогава, когато не говори Истината.

[...] Христос, на времето Си е казал на учениците Си, че много още има да им говори, но сега не може. След Него други ще дойдат, които ще говорят на човечеството. И сегашните хора не са още готови да чуят всичко онова, което има да им се говори. Новата епоха, която иде, носи по-добри условия за разбиране и за приложение.

Даде плод – 3 март 1929 г., Неделни беседи, София

314. Някой казва, че Господ му говорил. Господ му говорил, а той е последен сиромаш и се оплаква от положението си. Господ му говорил, а боледува. Господ му говорил, а работите му не вървят добре. Каква е тази вяра? Господ му говорил, но той не слуша този глас. По-право, той говори на Господа, но Господ не му отговаря. Това, което хората наричат „разговор с Бога“, не е нищо друго, освен отглас на тяхното съзна-

ние. Запитвам тези, които казват, че Бог им е говорил; какъв е Божият глас и те казват, че бил като техния. Не, Божият глас не е като човешкия. В гласа на Бога има нещо особено. Той е глас на Вечността, глас на Абсолютното. Който веднъж само е чул Божия глас, той никога няма да го забрави. Някой казва: „Господ ми говори всеки ден“. Възможно е; обаче аз знам, че Господ говореше всеки ден само на Адам, когато беше в Рая. Тъй щото, всички ония, които казват, че Бог всеки ден им говори, те трябва да са в Рая. Според мен те сами си говорят.

Аз съм слушал хора, които сами със себе си разговарят. Ако вярват в духове, те ще кажат, че духовете им говорят. Ако са религиозни, ще кажат, че Бог им говори. Не, Бог не говори на хората. При това сегашните хора нямат още онези органи, чрез които да възприемат Божия глас направо. За да се възприеме енергията от Божия глас, той трябва да мине през девет сфери, т.е. през девет превода. Не се разбира лесно този глас!

[...] Гласът на Господа не прилича на никой друг глас: нито на майка ти, нито на баща ти, нито на приятеля ти. Който чуе гласа на Бога в себе си, той изпитва свещен трепет в душата си; този трепет му дава подтик, импулс да върви напред. Подчини се на този подтик! Той е като пламъка на кибритената клечка, която е в сила да разгори и най-дебелите дърва. От малката клечка кибрит се произвежда цял пожар – такова нещо е Божественият глас. От малка искра той създава цял пожар.

[...] Христос каза: „Лазаре, излез въл!“ С тези думи Христос искаше да каже на Лазар, че е готов да му послужи.

[...] Лазар мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Когато чу гласа на Христа, Лазар не запитва защо трябва да излезе, как да излезе и т.н. Той разбра смисъла на тия думи и веднага излезе от гроба. Той слушаше, разбираше гласа и изпълняваше всичко, каквото му казваше. Гласът му казваше: „Иди!“ – и той отиваше; „Ела!“ – и той дохождаше.

[...] Който е чул гласа на Христа, той е вече въл от гроба.

Лазаре, излез въл! – 10 март 1929 г., Неделни беседи, София

315. Много езици има, на които хората разговарят и се разбират. Те са: английски, немски, френски, италиански и др. Обаче, има един език, който всички хора трябва да изучават и на който трябва да разговарят – той е езикът на Живата природа, той е ангелският език на Любовта. Който не знае този език, той е осъден на големи страдания.

Сам Отец – 24 март 1929 г., Неделни беседи, София

316. Сега да се върнем към закона на втръсването. Забелязано е, че и най-хубавите неща могат да произ-

ведат втръсване в човека. Например, ако много пъти човек пее някоя хубава песен, в края на краищата и тя ще му се втръсне.

Сега ще ви дам една нова песен: „*Хади ензи*“ (Хади х’ензи). Заглавието ѝ е на чужд, непознат на вас език. Едно време тази песен се е пяла от хора с високо съзнание. Тези хора са вървели по друг път на еволюция, а не по пътя на обикновените хора. Днес тази песен не се пее на езика, на който някога са я пели, защото ще изгуби смисъла, който е вложен в нея. На български език тя се превежда с думите: „*Благата песен*“. Съдържанието ѝ е приблизително следното:

*Ти съзнавай, ти люби
безспирно сей, гради,
и в живота всичко давай,
тази истина в Бога ти познавай!*

Под думите *всичко давай*, разбираме даване от изобилието. Който няма, той не може да дава. Освен това има неща, които по никой начин не могат да се дават. Който дава, и на него се дава. Не дава ли, и на него не дават. Преведена на български, тази песен става разбрана за всички. Щом е разбрана, тя може да храни човека. Всяко нещо, което човек разбира, лесно се усвоява.

Втръсване – 27 март 1929 г., *Общ окултен клас, София*

317. Една сестра ми казва: „Учителю, да ти кажа какво говорят твоите избрани ученици“. Казвам: „И те са като теб – нито ти, нито те са ме разбрали“. Нима някой, който говори лошо за мен, ми е ученик? Пигмей е. Мен не ме интересува какво ще говорят учениците за мен, аз си имам мнение за себе си. Лошият човек не искам да зная какво ще мисли за мен, нека остане това богатство з него, халал да му е. Казвам: мен не ми трябват тия работи. И на вас казвам: какво мислят хората за вас – не се интересувайте, обаче интересувайте се от онова, което Бог мисли за вас, от онова отношение, което Бог има към вас.

Противоположни процеси – 3 април 1929 г., *Общ окултен клас, София*

318. Освен вокална и инструментална музика, съществува още и музика на живота, която е различна за различните хора според гамите, в които се движат. Има гами на живота, в които, попадне ли човек веднъж, мъчно може да се освободи от тяхното вредно влияние. И като пее или свири, всяка песен е в сила да освободи човека от неговото тежко положение, или да смени състоянието му. Песните на птиците, пението на славея например внасят някаква поезия в душата на човека. Има певци, чиято песен внася радост, подем в човешката душа. Който се занимава с музика и пеене, той има възможност да се натъкне на източната и западната музика, да ги сравнява и да се ползва от тях.

[...] И говорът е музика, песен. Колкото по-музикален е човек, толкова по-музикално говори. Казват за някого, че говори сладко, че говорът му е песен. Разумното

говорене е музика, песен. Някой казва, че не се нуждае от музика. Не, без музика човек не може да съществува. Яденето, говорът, писането, ходенето, движенията са все музика. Българинът се движи между две гами: мажорна и минорна. В българските народни песни преобладават минорните гами. Тези гами не се отразяват добре върху възпитанието на българина. Той трябва да измени нещо в своята песен, за да придобие онзи елемент, който му липсва. За да разбере, какво му липсва, той трябва да изучи добре физическия свят. Този свят е предговор към духовния. Не познава ли физическия свят, човек няма да разбере и духовния.

[...] Сега ще ви дам една нова песен – „*Нева-санзу*“* (в други източници позната като: „*Нева-сензу*“) – на чужд, източен език. Тя не може да се преведе на български език, понеже сричките няма да съвпадат. Освен това, ако думите ѝ се преведат на български, те ще изгубят силата си. Като пее вдъхновено, човек твори. В този смисъл пението е творчески процес.

[...] Музиката е по-добро средство за лекуване от всякакви лекарства и инжекции. И когато не може да реши някоя задача в живота си, човек пак трябва да пее. Поят не само обикновените хора, но и най-великите адепти и светии. Тяхната музика съществува поотдавна от тази на Земята. Музиката на съвременните хора представлява малка светлинка сред голяма тъмнина. Колкото и малка да е тази светлинка, един ден тя ще се усили. Тя е начало на бъдещата музика, без която новата култура не може да дойде на Земята.

[...] Седиш, мъчно ти е, загазил си някъде, мислиш какво да правиш. Като попееш малко, ще ти олекне, ще въздъхнеш. Музикалността като професия е едно нещо, а като сила, която съществува в Природата, като една дарба, ще я развиваш, като един център, ще използваш неговите сили. Чрез музиката ще дойдат сили да ни помогнат.

[...] Една песен е добре изпята или една идея е правилно приложена, когато може да създаде нещо в човека.

[...] Музиката – това е наука, наука, чрез която в миналото са разрешавали важни проблеми на живота, понеже промяна става на човешките състояния.

[...] Песента е един процес. Това, което не можете да схванете, ще го оставите. Песента е процес, с който започва едно творчество. Като се пее песента, тя постепенно ще се оформи.

[...] В себе си ти не може да пееш една песен тъй, както учителят пее. Ще я заучиш по своему. Като пееш, ще имаш една особеност и в гласа, и в разбирането, и в тона, все ще приложиш нещо от себе си. Ти ще я заучиш по правилата, но пак ще дойде твоето, то само по себе си ще дойде. Може да пееш една песен с една прибавка – това не е грях. Най-първо ще се учите на отривисто пеене, без никакви украшения. Вие трябва да пеете вътре в себе си. В тази песен същината не е в смисъла. Силата е и в слоговете. Всичките слогове са така наредени, че имат сила, произвеждат сила. Вие сега мислите какво ли има. То е в звуковете, в съчета-

нието на думите, които произвеждат. Тя е една окултна песен. Окултните песни не се превеждат.

[...] Ако не можете да пеете, показва, че не сте хармонизирани. Тъй като останете смачкани, да си попеете! Пеенето е заради вас. Пейте сега, аз съм много мераклия да ви слушам! Песента показва колко може да разрешите всичките въпроси в света.

Пътят на слабия и на силния* / Двата свещени пътя*
– 1 май 1929 г., *Общ окултен клас, София*

**(в цитата са използвани текстове от две издателства, заради допълващите се различия помежду им)*

319. Даде ли път на Божественото, човек може да каже, че е чул Божия глас в себе си и да цитира стиха от Евангелието: „Който чуят гласа на Господа в себе си, ще оживеят”. Пак в Евангелието е казано: „И ще вложи Духа си в тях”. В кои тях? В ония, които са чули гласа на Бога.

Ела след мене! – 5 май 1929 г., *Неделни беседи, София*

320. Едно от условията за влизане в Царството Божие е да знае човек да пее и да свири. Кракът на онзи, който не знае да пее, не може да стигне до вратата на Царството Божие. Който не може да пее, той непременно ще бъде върнат назад. За да бъдете приети в Царството Божие, вие трябва да се учите да пеете. Всеки ден трябва да пеете, да благодарите за всичко и да славите Бога.

[...] Новата песен *Нева сензу*, която ви дадох, изисква пълно участие на ума, на сърцето и на волята.

Аксиома на живота / Една аксиома – 8 май 1929 г., *Общ окултен клас, София*

321. Сега, като пеете новите упражнения – *Ти съзнавай, ти люби* и *Нева-санзу*, вие трябва да влагате нещо дълбоко в тях, да не пеете механически. Пеете ли *Ти съзнавай, ти люби*, трябва наистина да любите, да се проникнете от Любовта, да повдигнете съзнанието си поне една степен по-високо от обикновеното. Като пеете по този начин, ще въздействате както на себе си, така и на ближните си, ще събудите в тях желание да пеят. Добър певец е този, който преживява това, което пее. Истински поет и музикант е този, който пее и свири без пари, от любов към пеенето и свиренето. Този певец или музикант се вдъхновява от Любовта на публиката, от вниманието, с което тя го слуша а не от парите, които ще събере. Не го ли обича публиката, не го ли слуша, както трябва, той напуска сцената.

[...] Какво ще правите, ако животът на някой ваш близък зависи от уменията ви да пеете или да свирите? Ако пеете добре, ближният ви ще бъде помилван. При това положение вие ще пеете, ще вложите всичката си Любов, Знание, Сила. Следователно ще знаете, че всяко ваше недоволство и неразположение се дължат на факта, че някой ваш „близък”, в самите вас, е осъден на смъртно наказание. От вашето пеене зависи да бъде ли помилван той или не. Щом неразположението ви изчезне, това показва, че вашият [вътрешен] близък е помилван. Много певци и музиканти има в света, но

те са в областта на относителното пеене. Малцина са влезли в областта на абсолютното пеене. Може да влезе в тази област само онзи, който има Любов в себе си – той пее с душата си. Кажете ли човек, че не може да пее, че е остарял, той е влязъл в областта на относителното пеене.

[...] Хубавите песни са ония, които човек има един установен мир в душата си.

[...] Обикновените песни в света – това е едно механическо пеене, те са за деца. Но ако един опитен човек изпее една песен, има грамадна разлика, има нещо ново, което той внася в песента. Истинският певец внася нещо ново в песента. Има желание и другите да станат музикални, да няма противоречие.

[...] Аз не искам да ви пея някой път, защото, ако пееш една песен на Любовта на хора, които нямат Любов, те се опорочават.

[...] Вие може да пеете, както искате, но щом дойдем до Първото начало, веднага отношението ни ще се измени. Ще минем от едно състояние в друго.

Абсолютна реалност – 16 май 1929 г., *Общ окултен клас, София*

322. Човешкият глас няма да спре само от четири и половина октави. Новите научни изследвания са доказали, че в мозъка на човека има един център на музиката, който разполага с 35 хиляди тона, подобни на клавишите в пианото. Някои пиана имат повече клавиши, а други – по-малко. Това зависи от системата и качеството на пианото. Същото може да се каже и за човека.

Голямото благо – 19 май 1929 г., *Неделни беседи, София*

323. Когато един учител каже една дума, той говори музикално. Езикът сам по себе си е най-голяма музика. Музикално трябва да говори човекът. Тонове трябва да имат тия модуляции вътре. Като произнесеш, да знаеш колко тона има. Всяка дума [се състои] от по няколко тона.

Битие и откровение – 22 май 1929 г., *Общ окултен клас, София*

324. Не е лошо човек да говори за погрешките на хората, но той трябва да е готов да плати за тях. Да плащате за погрешките на хората подразбира да имате готовност да помагате. Когато говорите за болните, трябва да ги лекувате. Следователно, ако не сте готови да помогнете на болния, по-добре не говорете за болестта му, щом говорите за болестта му, вие трябва да вземете участие, да го излекувате. Същият закон се отнася и за злото, и за Доброто в света. Ако си добър човек и говориш за злото, гледай да премахнеш това зло; ако си добър човек и говориш за Доброто, гледай да усилиш това Добро.

Другата събота – 26 май 1929 г., *Неделни беседи, София*

325. Който иска да страда, той може да говори каквото му дойде на устата. Обаче, който не иска да страда,

той трябва да живее според разумните закони на Природата и да говори само върху онова, което е съществено.

[...] Съществено нещо е пеенето, но когато е придружено с мисъл. Може ли да изпее тона *до*, когато е обхванат от някаква сериозна мисъл, човек е разбрал силата и значението на този тон. Когато някой от близките в един дом умре, никой не пее, обаче, роди ли се в този дом дете, всички пеят и се веселят. Майката взема детето си на ръце, потупва го и пее. Песента на майката не е класическа, нито модерна, но чрез нея тя изказва своя идеал. Майката пее чисто, безкористно, докато не е излязла на сцената. Всяка певица, която излиза на сцената, крие в себе си нещо користно. Тя пее или за пари, или за някой човек. Често певицата търси между публиката своя възлюбен. Щом го намери, престава да пее; тя пее вече само за него, защото той най-добре я разбира. При това певицата не пее всички свои песни пред публиката. Има песни, които задържа само за своя възлюбен. Идея има тази певица. Щом има идея, тя пее отлично, без никакви правила. Гласът ѝ звучи меко, естествено, без никаква принуда.

[...] Като не разбират законите на Природата, хората се произнасят бързо за нещата и по този начин грешат. Щом чуят някой да говори бързо, високо или нервно, те веднага започват да разправят, че е сприхав, нервен, лош човек. Да говори човек високо или тихо – това зависи от неговия слух.

[...] Хубавото и лошото говорене е един психологически момент на вашето разположение отвътре. Казвате: „Той не говори добре“. Вие трябва да знаете говорите ли Истината. Не трябва да се произнасяте. От какво гледище вие съдите, че той не говори добре?

[...] Когато някой проповядва Истината, той не може да говори лошо.

[...] Реч, от която хората се възхищават, ангелите не ѝ обръщат никакво внимание. Някой прави усилие да говори красноречиво. Щом прави усилие, речта му е обикновена. Прави ли усилие водата да тече?

[...] Каквото и да се говори, Божественото не се опетнява. Хвърля ли някой кал върху него, то лесно се измива. Върху него не може да се задържи нищо нечисто. Няма сила в света, която е в състояние да опетни Божественото в човека.

[...] Някой път казвате: „Учителят трябва да ни каже“. Прави сте, че трябва да ви кажа, но и вие трябва да разбирате. Казвате: „Учителят трябва да ни говори. Толкова години вървим по този път, да ни упъти“. Но вие, като не искате да се упътите?

Определени движения / Любовният поглед – 29 май 1929 г., Общ окултен клас, София

326. Като изучавате Писанието, виждате, че всички стари пророци са знаели Божествения език на нещата и са живеели според Божиите Закони.

[...] Когато изнасят погрешките на хората, вие трябва да им говорите на Божествен език.

[...] Бог казва на всяка душа: „Стани рано сутринта и запей песента на живота...“

Стари навиги – 12 юни 1929 г., Общ окултен клас, София

327. Не е достатъчно само да се говори, но каквото човек говори, всичко трябва да бъде обосновано.

[...] След като знаете, че Бог се е явявал на пророците преди две, или три хиляди години, дохождате до днешните времена и казвате: „Днес Господ не говори на хората“. Казвам: ако е вярно, че Господ сега не говори на хората, и в миналото не е говорил. И ако сега не говори на хората, и в бъдеще няма да им говори. Обаче, ако Господ в миналото е говорил на хората, и днес им говори, и в бъдеще ще им говори. Ако сега им говори, и в миналото им е говорил, и в бъдеще ще им говори. Така седи въпросът. Всеки човек може да провери тази истина. Щом я провери, той ще разбере, говори ли Господ на хората, или не. За кой Господ говорим ние? Не за Господа на заблужденията и на лъжите, но за Онзи Господ, Който отваря сърцата на богатите към сиромасите, за Единия Господ, Който смекчава сърцата на хората, кара ги да се вглеждат в страданията на своите братя, да се примиряват помежду си.

Да изпълня – 16 юни 1929 г., Неделни беседи, София

328. Говори някой човек, слушам го в даден момент, зная къде говори право. Щом в него има усилие да ми се представи повече, отколкото е, той не е сериозен човек.

[...] Говори ли ви някой, имайте търпение да го изслушате. Чакайте да се изкажат всички по известен въпрос, а вие последен дайте мнението си. Не мислете, че вашето мнение е най-важно.

Външните линии на красотата – 26 юни 1929 г., Общ окултен клас, София

329. Като ви заболи зъб, не бързайте да търсите лекар; концентрирайте мисълта си към Разумната природа и започнете да пее на болката си. След известно време болката ви ще престане. Песента и музиката лекуват всички болести. Те са сили, чрез които човек уравновесява енергиите в своя организъм. Щом енергиите на човека се уравновесят, с това се подобрява и кръвообращението му.

[...] Един беден, скромен обушар живеел на края на града със семейството си. Той бил благочестив човек, молил се редовно на Бога и благодарил за всичко, което му било дадено. Който минавал край дюкянчето му, с удоволствие спирал пред него да чуе песента му. Той всякога пеел, когато кърпел обувките на своите клиенти. Един богат човек минал край дюкянчето му, спрял се и той да чуе неговата песен и си казал: „Ако този човек при сиромашията си пее с благодарност и разположение, как ли би пял, ако се намира при добро материално положение? Аз ще вляза при него, ще му дам една голяма сума, да подслади живота си“. Обушарят взел парите и благодарил на богатия за голямо-

то добро, което му направил. Няколко дена след това богатият минал пак край дюкянчето на бедния да чуе как пее сега. Голяма била изненадата му, когато не чул никаква песен! Защо? Защото с парите, които получил от богатия, обущарят приел и един трън в себе си. Като се почувствал осигурен, той престанал да се моли на Бога. Щом престанал да се моли, с това той изгубил мира и разположението си.

Двата стълба – 3 юли 1929 г., Общ окултен клас, София

330. Когато не харесваш погледа или говора на някой човек, то е, защото нито ти го обичаш, нито той те обича.

Първите стъпки – 7 юли 1929 г., Младежки събори, София

331. Добрият, разумният говор е вътрешен и невидим. Този говор е истински, реален. Оттук вадим следното заключение: реални неща са тези, които предизвикват вътрешен говор в човека. Между тях всякога се образува духовна връзка.

Верният образ – 26 юли 1929 г., Младежки окултен клас, София

332. Всички хора говорят, но говорят на всички не е еднакъв. Колкото по-високо седи човек в умствено и духовно отношение, толкова и неговият говор се отличава с по-голяма мекота и точност в думите. Много хора могат да свирят и да рисуват, но не всички свирят и рисуват еднакво. Достатъчно е музикантът да вземе лъка в ръката си и да започне да свири, за да познаете кой е майстор и кой – обикновен цигулар.

[...] Любовта е Божественият език. Ако човек говори с ангелски език, но Любов няма, той е мед що звънти, и кимвал, що дрънка. Който владее езика на Любовта, само той е готов да буди човешкото съзнание. Всеки човек трябва да изучава този език и да си служи с него. Който владее езика на Любовта като език на Разумната природа, той е силен, велик човек. Не знае ли този език, той е хилав, слаб човек. Като четете Свещеното Писание по механичен начин и цитирате различните стихове, вие си служите с човешкия език. Когато започнете да чувствате смисъла на тия стихове, вие сте дошли до ангелския език. Но има и друг, на който Бог и Природата говорят – той е Божественият език, Който и вие трябва да изучавате. Колкото и малко думи да научите, започнете да ги съчетавате, да образувате от тях цели изречения. Научите ли да ги прилагате намясто и навреме, вие сте влезли вече в правия път на живота. Това значи да дойде човек до Новата наука, която обяснява нещата по вътрешен път.

Постоянни и преходни неща. Козметика – 31 юли 1929 г., Общ окултен клас, София

333. Човек мълчи при различни случаи, а това зависи от степента на неговото развитие. Някой казва, че не иска да говори. Защо не иска да говори? Или защото

не може, или защото е неразположен. В това мълчание няма никаква философия. Човек не може да говори още при два случая: когато се намира в безвъздушно пространство или когато пространството е крайно наситено. Между говоренето и сеенето има известно отношение. Всеки казва: „Аз мога да говоря”. Това е все едно да кажеш, че можеш да сееш. Можеш да говориш, ако има условия за говорене. Можеш да сееш, ако има условия за сеене.

[...] Казват, че живите говорят, а умрелите мълчат. Обаче и живите могат да мълчат. Кога мълчи живият и кога – умрелият? Умрелият казва на живия: „Ако говориш много, както аз съм говорил, ще легнеш на гърба си и ще образуваш основата”. Живият казва: „Ако говориш много, ще израстеш много”. Турците казват: „Който много говори, много знае; който много знае, много страда”. Мълчанието на умрелия показва, че нищо не го смущава. Той си е изработил особена философия за живота. Живият пък мълчи и с това иска да каже да не го предизвикват, защото ще избухне.

Какво е значението на мълчанието в Природата? Кога мълчи ученикът? Когато слуша как учителят преподава. Кога мълчи учителят? Когато изпитва ученика. Мълчанието на ученика е резултат на възприемане, а мълчанието на учителя – резултат на пресяване, преценяване на нещата.

[...] Кога човек не може да мълчи? Когато са засегнати чувствата му. Колкото по-силно са засегнати, толкова по-голямо е напрежението му да говори. За да мълчи, той трябва да успокои чувствата си, да утихне вълнението на сърцето му. Какви методи прилагате за мълчание? Когато учителят иска да застави учениците си да мълчат, той приковава вниманието им към нещо важно. Когато се качвате по планинските върхове, също се налага мълчание; когато слизате от планината, също е нужно мълчание.

Ако ораторът, преди да говори, мълчи пет минути, публиката също изпитва голямо напрежение. Ето защо, които са изпитвали напрежение при мълчанието на някой човек, казват, че мълчанието е страшно нещо. Страшно е за онези, които не го разбират. Който разбира езика на мълчанието, знае, че когато човек мълчи на физическото поле, той е крайно активен. Малцина се интересуват от мълчанието, но ако от него зависи щастieto на хората, всички ще се интересуват от този въпрос. Някой казва, че не обича да мълчи. Не обичаш да мълчиш, защото не знаеш цената на мълчанието. Ако знаеш цената му, ако от мълчанието зависи твоето щастие, ще мълчиш. Важно е да знае човек кога да мълчи и кога да говори. Ти се оплакваш от съдбата си, но един твой приятел ти казва да мълчиш една минута. Ако мълчиш, съдбата ти ще се подобри. При това положение ти ще послушаш приятеля си и ще мълкнеш. Значи има моменти в човешкия живот, когато мълчанието произвежда преврат в съдбата на човека. Както музикантът трябва да знае кога да мълчи, т.е. да поставя паузи, така всеки човек трябва да знае кога да мълчи. Паузата е необходимост в музиката. Чрез нея

се отделя една музикална мисъл от друга. Певецът използва паузата за поемане на въздух. Законите на организма налагат на певица естествено прекъсване на песента. Това прекъсване е намясто, когато се диктува от дишането.

[...] В Питагоровата школа са изисквали от учениците четири години мълчание. Не е лесно да мълчиш четири години. Това не е за обикновените хора. Чрез мълчанието човек изучава вътрешните закони на Битието. Чрез мълчанието той разбира вътрешния смисъл на живота. Чрез мълчанието той разбира двата полюса на нещата.

[...] Сега изпейте думата *говори* на срички. И трите срички са силни, действат върху нервната система. Така човек може да се лекува. Затова **от най-стари времена до днес, окултните школи са прилагали музиката като метод за трансформиране на енергиите и за лекуване.** Думата *говори* е енергична, силна, отпушва човека и го повдига. Ще кажете, че не всички хора са родени за пеене. Обаче, ученикът трябва да пее. Ако не пее, сам ще си причини нещастие.

Мълчание и говор – 2 август 1929 г., *Младежки окултен клас, София*

334. Правилният живот представлява истинско свирене. В този смисъл истински музикант, истински оратор или говорител е този, който не губи своята музика. Пред каквато и публика да свири, той нищо не губи. Ако музикантът губи своето изкуство и всеки ден отпада, като се оправдава с немюзикалността на публиката, той не е истински музикант.

Който слуша моите думи – 4 август 1929 г., *Неделни беседи, София*

335. „Моите овце слушат Моя глас.” Тук Христос прави сравнение между човешката душа и овцата. Значи както овцата слуша гласа на своя пастир, така и човешката душа слуша гласа на Бога, познава Го и тръгва след Него.

[...] Значи само онази овца може да се ползва от своя пастир, която слуша неговия глас. Може да се ползва от своя учител, само онзи ученик, който слуша неговия глас.

[...] Когато се казва, че овцата слуша гласа на своя пастир, това показва единство, единение между овцата и нейния пастир. Следователно човек може да бъде силен само когато има единство между човешката душа и Бога. И ако овцата винаги слуша гласа на своя пастир, никога вълк не би я нападал. Като я срещне, той само ще я поздрави и ще замине. Когато овцата не слуша гласа на своя пастир, вълкът я среща и одира кожата ѝ.

Моите овце слушат Моя глас – 11 август 1929 г., *Неделни беседи, София*

336. Как се познава кога Бог говори на човека? От книга това нещо не може да се научи. В това отношение всеки човек има своя специфична, вътрешна опит-

ност; чрез тази опитност той е дошъл до познаване на Божия глас в себе си. Много са начините, по които човек може да разбере Природата, но един е пътят, по който може да влезе в света на Истината.

Абсолютна чистота – 21 август 1929 г., *Съборни беседи, Общ окултен клас, Рила – Пето езеро*

337. Светията трябва да знае всичко: и да свири, и да пее, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трябва да знае къде има хубава вода, къде има високи планини, къде има най-хубави места в Природата. Знае ли човек всичко това, той има правилни отношения с Първичната Причина.

[...] Когато слушате някой идеен певец или музикант, гласът му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрез тоновете, чрез гласа му. Мнозина отиват да следват музика или пеене в Италия, Франция и другаде. Добре е да имаш за учител някой велик талант, но важно е и това, което криеш в себе си. Ако поставите един немюзикален човек в музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа един подобен пример. Имало някъде в Европа един господин, необикновено музикален, с тънко разбиране на музиката и със силно желание да пее, но голямото му нещастие се заключавало в това, че ларинксът му бил повреден, не можел да пее. Тогава той среща една красива мома, която нямала музикални дарби, не можела да пее, но имала здрав ларинкс. Той направил следния опит: тя излизала на сцената, а той седял зад нея и силно съсредоточавал мисълта си към момата, за да пее. И действително, тя пеела отлично. Обаче един млад момък се влюбил в нея заради пеенето ѝ, като мислел, че тя самата пее тъй хубаво. Младият момък, от ревност към диригента, който я направлявал, гръмва един ден срещу него и го убива. От този момент момата изгубва способността си да пее. Тя сама не можела да си обясни, какво търси на сцената без глас, без дарби към пеене.

Линиите на Природата – 27 август 1929 г., *Съборни беседи, София*

338. Каква песен трябва да свирим? Според случая. Ако сте в църква, ще свирите някоя религиозна песен; ако сте на площада, ще свирите една обикновена песен, да развеселите хората; ако сте на хорото, ще изсвирите едно хоро, да си поиграят хората; ако сте на сцената на някой голям салон, ще свирите класически парчета. – „Имам ли право да свирия?”. Щом си майстор и знаеш да свириш, имаш право да свириш. Каквото свириш, всичко е на място. Който може да играе на хорото, той може да се моли и в църква.

[...] Някой казва: „Не зная какво да правя”.

– Щом не знаеш какво да правиш, пей и свири!

– Нямам тъпан.

– Щом нямаш тъпан, ори и копей! Орането и копането е пак музика.

– Право ли е да пея и да свирия?

– Право е, разбира се.

– Какво ще кажат хората?

– Важно е какво ти ще кажеш за себе си. Щом нямаш работа, пей и свири. За предпочитане е да пееш и да свириш, отколкото да останеш без работа.

Служене, почит и обич – 30 август 1929 г., Младежки окултен клас, София

339. Няма защо да се говори само за онова, което Христос е говорил преди две хиляди години. То трябва да се прилага, а ще се говори за онова, което Христос днес проповядва. Христос не е престанал да говори на човечеството. Той и днес говори, и в бъдеще ще говори. Аристотел, Платон и до днес продължават да говорят, но съобразно новите условия, съобразно новите времена. Днес светът е изменен. Той не е такъв, какъвто е бил преди хиляди години. Полярната звезда, която са изучавали преди хиляди години, днес не е същата. Христос днес говори на хората другояче, а не както е говорил преди две хиляди години.

Крадецът и пастирят / Да имат живот – 1 септември 1929 г., Неделни беседи, София

340. Не е въпрос само да говорите. Всяка дума, която излиза от устата ви, трябва да е проверена; говорите ли за Любов, всеки трябва да я почувства. Говорите ли за Свобода, дайте свобода на себе си, дайте я и на другите. Не прилагате ли сами това, което говорите, вие лъжете себе си, лъжете и другите. Бъдете искрени в чувствата си!

Правилни връзки – 4 септември 1929 г., Общ окултен клас, София

341. За 10 години вие можете да станете отлични музиканти. Най-първо ще си представиш, че си познат с един отличен първокласен музикант. Ти, като гледаш, че той свири и го наблюдаваш, винаги ще го държиш в ума си той как свири. Тази идея за този музикант или наблюдаването как свири ще събуди и в тебе тази музикална способност и тя ще започне постепенно да расте.

Сменяне на състоянията – 6 септември 1929 г., Младежки окултен клас, София

342. Да кажем, че някой от вас иска да пее или да свири, но криво пее или криво свири. Какво трябва да правите в дадения случай? Вие трябва да намерите някой, който знае да пее хубаво. Но няма кой и ти си сам в стаята си, тогава, ако разбирате, турете си двата пръста при слепоочията върху центъра на музиката. Концентрирай се към средата на челото, до края на веждите. Искаш [ли] да пееш или да свириш, разбутай този център. Защото, ако човек разбира законите, може да разбута деятелността на всеки един мозъчен център.

[...] Казвам: колко е хубаво човек да се самовладее. В дадения случай, когато говориш, ти сам да се радваш на речта си. Като изказваш думите си, ти сам да ги чувстваш и да се коригираш в дадения случай, да не

оставяш друг да те коригира. Умният човек сам се коригира, и когато говори, той трябва да регулира своята мисъл.

Отношения към Природата / Правилни физически отношения с Природата – 13 септември 1929 г., Младежки окултен клас, София

343. Силни, добри и красиви неща са тия, за които човек никога не говори. Срещате един човек слаб, изнемощял, гладен, три дена не е ял. Вие носите пълна торба с хляб. Трябва ли да му говорите да вярва в Бога, да се моли? В дадения случай, каквото и да му кажете, вашите думи не хващат място. Единственото нещо, което можете да направите, е да извадите един хляб от торбата си и да го сложите пред него – това ще бъдат най-силните думи.

Три идеи / Последният опит – 27 септември 1929 г., Младежки окултен клас, София

344. Това, което е излязло от човека при пеенето, ще пропътува пространството, но по-далеч от Слънцето няма да отиде. Един ден това нещо пак ще се върне при човека, от когото е излязло, и ще повдигне неговия дух. Докато гласът на човека се върне обратно при него, той ще бъде нетърпелив, неспокоен, като че ли очаква нещо. Ако гласът на човека стигне до Слънцето, той ще стане певец на Слънцето. До която планета стигне гласът му, такъв певец може да стане той: ако гласът му стигне до Марс, той ще стане певец на Марс; ако стигне до Юпитер, ще стане певец на Юпитер; ако стигне до Меркурий, до Венера или до Сатурн, такъв певец ще стане. Певецът на Венера обича да пее вечер, пред прозореца на някоя млада мома. Той взима китара в ръце, пее и свири на младата мома, докато се ожени за нея. Щом се ожени за нея, захвърля китарата настрани и престава да пее. Други певци се явяват на сцената: сопрани, алти и тенори. Баштата е главният капелмайстор, майката – концертмайсторът, тя свири първа цигулка. Децата пък са оркестрантите. Така върви животът, ден след ден.

Дух Господен / Духът Господен – 29 септември 1929 г., Неделни беседи, София

345. На какво се дължи способността на човека да говори? Коя планета оказва влияние върху говора? Меркурий. Като секретар на боговете, той всякога дава отчет за направеното. Живакът има отношение към Меркурий. Когато в кръвта на човека има достатъчно живак, той говори много. Защо? Защото живакът търси място да излезе вън.

[...] *Природата* говори със символи. Топлото и дъждовно време говори на чувствата в човека, вятърът – на неговия ум. Дъждът казва на човека, че чувствата му трябва да се пречистят. Вятърът говори същото на мислите в човека.

Златото в кръвта / Органическо злато – 4 октомври 1929 г., Младежки окултен клас, София

346. Едно нещо трябва да имате предвид: когато говорите върху даден въпрос, вие трябва да бъдете последователни и логични.

Забранихме му – 6 октомври 1929 г., Неделни беседи, София

347. Всяка реч, която не е прогресивна, е еднообразна. [...] Влезете ли в дом, където живеят хора на еднообразието, навсякъде ще чуете все една и съща песен: *Цветете мило, цветете красно*. Който не знае да свири и да пее, а като грамофон повтаря все една и съща песен, той нищо не се ползва. [...] За човека е важна прогресивната реч, в която има разнообразие. [...] Ако между думите на речта няма никаква връзка, тази реч ще ползва човека толкова, колкото вкусното ядене, което той не може да опита, и колкото красното и мило цвете, чийто аромат не може да възприеме.

Вечното благовестие – 13 октомври 1929 г., Неделни беседи, София

348. Какво нещо е човешката душа? Иди, послушай как тя пее и ще разбереш какво е душата. Душата е велика певица. В нейното пеене има и музика, и говор, и мисъл. В свиренето има само музика. Когато слушате велика певица да пее, вие разбирате какво иска тя да каже. Ако слушате велик цигулар, вие се наслаждавате на музиката му, но не разбирате какво иска да ви каже. При свиренето е нужно гадание; при пеене гаданието е излишно. Искате ли да чуete как пее душата, вземете си билет, колкото и да е скъп, и идете в някой от световните салони да я чуete. За да чуе песента на душата, заслужава си човек да работи цял живот, да спечели пари за един билет. Скъпо струват билетите за влизане в салон, където пее царицата на света – човешката душа.

[...] За да говори за душата, човек първо трябва да я чуе да пее. Щом я чуе да пее, той може вече да говори за нея.

[...] Как познаваме Истината? Истината говори сама за себе си. Тя не се нуждае от доказателства. Един ден прочутата певица Аделина Пати отишла в пощата в Ню Йорк да получи едно препоръчано писмо, в което имало чек за пари. Началникът на пощата я погледнал и казал: „Ще ме извините, не ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства вашата личност”. Тя погледнала началника, изправила се и започнала да пее. Като я чул да пее, началникът веднага я познал и казал на чиновника: „Дайте ѝ препоръчаното писмо! Тя е Аделина Пати. Никой друг не може да пее като нея. Освен Аделина Пати, никой не може да взима три и половина тона по-горе от цигулката”. Следователно, ако не можете да изпеете една песен с три и половина тона по-високо от цигулката, вие не можете да си получите препоръчаното писмо от Божествената поща. Ако нямате морал с три и половина тона по-висок от сегашния, вие не можете да се наречете човек с велик морал.

Тази сирота вдовица тури от всичките най-много / От всичките най-много – 20 октомври 1929 г., Неделни беседи, София

349. Когато чуete, че в града ви е пристигнал някой знаменит артист, музикант или певец, вие веднага тръгвате да търсите билети, за да посетите концерта, който ще се даде. Какво печели човек, че ще чуе някой виден музикант или певец? В случая, най-много печели музикантът или певецът, а ония, които са го чули, печелят малко. Колкото и малко да печели човек, когато слуша речта на някой виден философ или музиката на някой виден музикант, добре е той да слуша красиви работи, и то не само един път, но по няколко пъти. *Чуха, че иде Исус – 3 ноември 1929 г., Неделни беседи, София*

350. Как говори Господ на човека? Господ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на немски, нито на руски, нито на китайски, нито на санскритски, речта Му се превежда на всички езици. Господ не говори и на ангелски език, но от паметта досега речта Му се превежда и на този език. Езикът, на който Господ говори, е общ, всемирен. Който разбира свещения език на Бога, той разбира вече същината на нещата. Как можем да познаем кой човек е дошъл до това положение? Как можете да познаете свещта, по какво ще я познаете – по светлината ѝ.

[...] Много от погрешките на съвременните хора се дължат на факта, че те говорят за неща, които още не са написали. Запали свещта и я остави сама да говори за себе си. Запали огъня и остави го, сам да говори за себе си. Пий вода и я остави сама да говори за себе си. Прояви Любовта и остави я, сама да говори за себе си. Всички говорят за Любовта, без да знаят, какво представлява.

Сам се опасваше – 17 ноември 1929 г., Неделни беседи, София

351. От всички писатели и поети досега най-богата реч имал Шекспир. Той разполагал с 15000 думи в речта си. Останалите писатели, поети и учени си служили с по-малко думи от него. Бедността на думи в човешкия език е причина да не могат да се предадат деликатните чувства.

[...] Между всички явления в Природата има тясна, неразривна връзка, както между тоновете на музикалните гами. Значи явленията в Природата са наредени по законите за образуване на гамите. Тази последователност между явленията наричаме *природни гами*. Измени ли се мястото на един от тия тонове, цялата гама се изменя. Попадне ли в една от тия гами, човек се повдига както от музиката. Кога човек може да попадне в една от гамите на Природата? Когато хармонизира силите на своя организъм. Така нагласен, той влиза в Природата и се въодушевява от обстановката, която го заобикаля. Неусетно той започва да пее от дълбочината на душата си и се чуди, че пее толкова

хубаво. Това показва, че е влязъл в хармония с природната музика; той приглася на Природата.

[...] Същото става и в областта на мисълта и на чувствата – достатъчно е човек да се хармонизира с мисълта на Природата и с пулса на нейното сърце, за да ѝ приглася. Това значи да бъде в хармония с Божественото в Природата. Няма по-велико изкуство, по-велика музика от изкуството и музиката на Природата. Великите астрономи са слушали песента на небесните тела. При такова велико тържество на Небето хората пак страдат, измъчват се, плачат и казват, че животът няма смисъл. Защо – защото не го разбират. Те могат да свалят Небесната музика на Земята, т.е. да я преведат. За тази цел те трябва да попаднат на същото място и време, когато тя се е произвеждала.

Природни гами / Природни гами в живота – 22 ноември 1929 г., Младежки окултен клас, София

352. Добре е да се говори на хората, но как трябва да се говори? Истинско говорене е онова, когато човек може да убеди хората в Истината, да ги запознае с Истината. Да говори човек по този начин, това значи да бъде първокласен музикант. Това не е обикновено говорене. Съвременните хора говорят, но малцина говорят музикално. Те едва са започнали да изучават музиката.

[...] Много неща е казал Христос и още продължава да говори. Между това, което Христос е говорил, и това, което хората говорят, има голяма разлика. Човек не може да говори всякога както и каквото иска. И великите хора даже не са говорили всякога еднакво. Казват, че някой човек говори по Бога. Той може да говори по Бога, но по задължение. Свещеникът, патриотът, майката и бащата могат да говорят по Бога, но по задължение. Това още не е истинско говорене. Да говори човек по Бога, това значи да говори без никакво задължение.

Влязоха в ладията – 24 ноември 1929 г., Неделни беседи, София

353. Някои се страхуват да говорят Истината, за да не се изложат пред хората. Те са прави за себе си. Ако говори човек Истината, ще се изложи пред хората, но ако си служи с лъжата, ще се изложи пред Бога. Кое от двете е за предпочитане? За предпочитане е човек всякога да говори Истината.

Кое то става – 4 декември 1929 г., Общ окултен клас, София

354. И старият музикант и старата певица могат да пеят и свирят, но ако не са преставали да работят.

Психологически разбор на явленията / Психологически разбор върху положенията на нещата – 6 декември 1929 г., Младежки окултен клас, София

355. Ще каже някой, че е истинолюбив човек, че всякога говори Истината. Коя истина говори той: Истината на мравките, на пчелите, на растенията или на мине-

ралите? Истината може да излиза от устата на различни същества и да се изказва по различни начини.

[...] Тщеславният говори много, горделивият – малко или почти никак.

[...] Когато Природата или Бог говори на човека, Той не взима предвид ничие мнение – нито на държавите, нито на обществата, нито на учените. Когато Истината се изявява, тя не взима под внимание мнението на хората. Дъждът ли трябва да бъде в съгласие с дърветата или дърветата – с дъжда?

[...] Онзи, който може да говори Истината, е умен човек.

Да ида да го събудя – 8 декември 1929 г., Неделни беседи, София

356. Като изучавате науката за езика, приложете я първо към Бога. Обикнете Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила и се учете от Него. Той ще ви учи как да говорите, какви думи да избирате, как да движите езика си и т.н. Като обикнете Бога, тогава можете да обичате и хората. Постъпите ли обратно, постоянно ще губите Любовта си.

[...] Бог каза: „Да направим човека по образ и подобие Свое“. Той вложи в човека особена способност – да говори. Говорът е присъщ само на човека. Никое друго животно не може да говори. Само на човека е дадено разумното слово, да говори съзнателно. Затова е казано в Писанието: „По думите си ще се оправдаеш и по думите си ще бъдеш съден“. От езика на човека зависи неговото щастие или нещастие.

Следователно, иска ли да говори с него, човек първо трябва да очисти езика си. Ако при разговора си със своя близък човек трябва да чисти езика си, колко повече трябва да бъде езикът му чист, когато отправя молитвата си към Бога. Ще каже някой, че при Бога човек може да се яви такъв, какъвто е. Не, човек ще застане на молитва само тогава, когато е изчистил и измил езика си добре. Трябва ли синът да се яви при баща си такъв, какъвто се е върнал от веселбите си със своите приятели? Той ял, пил, цяла нощ не спал и мисли, че като се яви при баща си, последният ще му се зарадва. Не, той първо трябва да си отспи, после да се измие, изчисти и така да се яви при баща си, разумно да разговаря.

Достойнството на човека се заключава във владееене на науката за езика. Владее ли тази наука, той знае как да говори. Той никога няма да се оплаква от живота си, от положението, което заема в обществото. Каквото и положение да заеме, лесно се справя с него.

[...] Не е достатъчно само да ви говори Духът, но вие трябва да бъдете готови каквото Той ви каже, да го изпълните. „Ами ако ни каже нещо, което не ще можем да направим?“. Каквото Духът казва на човека, той може да го направи. Чуете ли да ви се казва нещо, което не можете да направите, ще знаете, че това не са думи на Духа.

Наука за езика – 18 декември 1929 г., Общ окултен клас, София

357. Не говорете за вашата ученост и святост. От вас има много по-учени и по-свети хора. Ако отидете на Небето с вашата ученост и святост, нищо не можете да направите.

Имам власт – 22 декември 1929 г., Неделни беседи, София

358. Онзи човек, който е намерил Божественото, когато ми говори, всякога говори Истината и гласът му за мен е като музика, приятно ми е да го слушам. А онзи, който не е намерил този свещен момент, ще умува, ще предпоставя, ще приказва и като го видя, че не е готов да говори Истината, казвам: ще ме извиниш, аз имам доста много работа, зает съм. Втори път като ме срещнеш, ще ми разправиш недоизказаното.

Аз живея и вие ще живеете / Понеже аз живея, и вие ще живеете – 29 декември 1929 г., Неделни беседи, София

359. Когато пее, човек трябва да се съобразява с основния тон. Основният тон не се определя от камертона. В човека има едно вътрешно чувство, с което може да схваща основния тон. За да развие това чувство в себе си, той трябва да се упражнява. При това, ако певецът пее сутрин, по-лесно може да схваща основния тон. Пее ли на обяд или вечер, условията за музика са по-трудни. Който иска да стане добър певец, трябва да пее сутрин. След това може да пее и преди обяд, и преди вечеря. Той трябва да пее най-малко по 3 часа* (или пъти* – бел. съст. – думата „часа“ е предполагаема стенографска неточност) на ден: сутрин, преди обяд и преди вечеря.

[...] Мнозина не успяват в живота си, понеже отлагат реализирането на своите желания за благоприятни времена. Вземете пример от Орфей, безсмъртният певец на въздушната песен, който със свирката си превръща цялата природа в слух. Той не търсеше благоприятни моменти за свирене, но свиреше между овцете. Той пасеше овце и свиреше. Овцете му се спираха да го слушат с благоговение. Следователно, ако със своя живот човек не може да застави овцете да престанат да пасат, лошите хора да се откажат от престъпленията си, а добрите – да го последват, той не живее добре. Въздушната свирка на Орфей представя Божественото начало в човека. Всеки човек трябва да извади тази свирка вън от себе си и да започне да свири с нея. За свири ли веднъж, всички, които чуват това свирене, ще се съберат около него: ще пеят, ще скачат, ще играят.

Проява на Любовта / Чувството на Любовта – 8 януари 1930 г., Общ окултен клас, София

360. Посредствени музиканти и певци в света има много, но истинските музиканти са малко. Това не значи, че човек не трябва да свири. Всеки трябва да свири и да пее, да постави основа, върху която да работи в бъдеще.

[...] Колкото по-малко трептения има даден тон, толкова по-нисък е той. Същото се отнася и за проявите

на живота – ако проявите на живота имат малко трептения, те отговарят на ниските тонове на живота; ние казваме, че тия прояви имат физически, или материален характер. За да увеличи трептенията на своите прояви, да мине в по-високи тонове на живота, човек трябва да има стремеж към музиката. Ето защо, каквото и да правите, стремете се към музиката. Яде ли, работи ли, човек трябва да има вътрешен импулс към свирене и пеене. Ако човек яде и вътрешно си припява нещо, той яде сладко. Това значи музикално ядене. Ако работи и пее в себе си, работата му ще бъде резултатна. Ако е ял и работил сладко, човек пак има желание да пее и да свири. По това познавате кой човек яде и работи музикално. Следователно, който пее и свири, той всякога успява. Чуete ли, че болният пее, знайте, че той непременно ще оздравее. Невъзможно е човек да пее и да свири и да няма успех. Затова е казано: „Който пее, зло не мисли“.

[...] В каквото и положение да се намирате, пейте! Дали ще имате добър резултат в работите си не мислете. Пейте и свирете! Покрай всички работи, които имате, покрай всички сгоди и несгоди, мъчнотии и радости, пейте! И болен да сте, пейте! Пеенето е зов на човешката душа към Природата. Като отзивчива, Природата изпраща своите разумни, съграждащи сили към човека, за да му помагат. Като пее и свири, като мисли, чувства и постъпва право, човек предизвиква разумните сили на Природата да му помагат. Някои мислят, че болният трябва да бъде сериозен, постоянно да се моли. Нима певецът не е сериозен? Когато пее на сцената, певецът е сериозен. Той е съсредоточен в себе си, пази се да не направи някаква погрешка. Сериозен е, но пак пее. Пеенето е метод, чрез който Природата регулира силите на физическия и на духовния живот на човека. Музиката изобщо е спомагателно средство на човека. Без музика животът е пустиня. Който пее и свири, става разумен. Не може да бъде поет и мъдрец онзи, който не пее и свири. Всички талантиливи, гениални и свети хора са били музикални. Немузикалният може да бъде учен, но идеен човек в широк смисъл на думата не може да бъде.

[...] Не можете да пеете минорна песен с такта на мажорната, нито мажорната – с такта на минорната. Игривите, веселите песни имат бърз темп, а минорните – бавен. Минорните песни са за богатите хора, а мажорните – за сиромасите. Рядко ще срещнете богат човек да играе и скача. Той се чувства тежък, сериозен. Богатият обича да се излежава.

[...] Искате ли да регулирате силите на вашия организъм да функционират правилно, поставете като методи в живота си пеенето и работата. Като пее и работи, човек помага за развиване и усъвършенстване на своите дарби. Щом не пее и не работи, той се натъква на отрицателните сили в Природата и загубва всичко, което е вложено в него. Отрицателните сили в човека събуждат отрицателни прояви – съмнение, недоволство, завист, омраза, които не са нищо друго, освен паразити за човешкия ум и за човешкото сърце. Като паразити,

те изсмукват всички жизнени сокове на неговия организъм и го изсушават. Като пее и работи, човек лесно се справя със страданията. Това не значи, че няма да страда. Всеки човек минава и ще минава през страданията, но ще избегне ненужните страдания.

[...] Природата е отзивчива и пеенето е зов на Природата. Ти, като пееш, ще предизвикаш Природата.

[...] Та казвам: ще внесете в ума си онзи метод – песента, после работата. Това са два метода, които оправят човека, неговите функции. Пението трябва да служи като една норма вътре в живота ви, за да могат да се развият дарбите, които съществуват у вас, правилно.

Функции на човешкия организъм / Природните функции на човека – 10 януари 1930 г., Младежки окултен клас, София

361. Песента на зората

В тази песен има две идеи. В първата част на песента влиза Природата. „Зора се светла зазорява.” Това не е за нас. Съвсем обективно е. Във втората част вие взимате пълно участие. Ако можете да използвате това, което Природата направи, „Мъдрите ще добруват, младите ще благоуват”. И след това накрая пак иде Природата. Започва с Природата, вие влизате в Природата, и пак се свършва с Природата.

Та казвам: идейно ще я пеете тази песен. Можете да кажете: „Има нещо и за мен”. Зора се светла зазорява за кого? За мен се зазорява тази зора и аз ще измисля тази лампа. Ще казвате така: „Ще измисля. Ще стане нещо от нас”. Вие сте влезли в Природата и не може да не стане, трябва да стане нещо, защото другояче ще бъде просто една бракувана стомна, а трябва да се опече тази стомна, и след като се опече стомната, да влезе в употреба. Та сега, като пеете тази песен, всички ще имате положителни мисли. Всички ще пеете тази песен, тя е първа по рода си *Песен на зората*, или песен на възможностите, които са необходими за зората. Ако я научите както трябва, всички изобретения, които са необходими, може да дойдат. А ако не я научите както трябва... хайде, няма да говорим за това. Можем да говорим само за реалността. Да губи може само онзи, който е забогатял, а не онзи, който нищо не е придобил.

Самосветещата лампа – 17 януари 1930 г., Младежки окултен клас, София

362. Илия, който беше един от видните пророци, отиде в пустинята и след като пости 40 дни, мина през ред изпитания и най-после той позна Божия глас. Той чу един тих глас, който му проговори, и закри лицето си. *Богове сте – 26 януари 1930 г., Неделни беседи, София*

363. Като се намерят в известно затруднение, хората се питат какво трябва да правят, как да се освободят от мъчнотията, в която са изпаднали. Не е там въпросът. Важно е кои методи трябва да приложат, за да се освободят от затруднението. **Един от методите, с който и**

Природата си служи, е пеенето. Чрез пеенето хората се тонират, примиряват, улесняват. Пеенето помага за здравословното състояние на чувствата. Който пее, той нарежда живота си добре. Всички хора, светски и духовни, пеят. Без песен животът няма смисъл!

Като говоря за необходимостта от пение и музика, мнозина остават доволни. Защо? Защото обичат музиката – за тях музиката представлява благодатен дъжд. Каквото представлява този дъжд за нивата, такова нещо представлява пеенето за човешката душа.

Махалото – 29 януари 1930 г., Общ окултен клас, София

364. Ще пеете не като музиканти, а като любители на музиката. Мнозина се оплакват, че не могат да пеят. Защо не могат? Има причини за това.

Във времето на Руско-турската война един капитан заповядал на барабанчика да бие барабана.

– Господин капитан, барабанът не издава звук.

– Защо?

– Не зная.

– Все трябва да има някаква причина. Отвори тъпана, да видим къде се крие повредата!

Барабанчикът отворил тъпана и останал силно засрамен пред капитана. Защо? В тъпана имало около десетина кокошки, заклани и изчистени. Разбира се, че при това положение тъпанът не може да бие. Как са влезли кокошките в тъпана? Когато минавал през едно село, барабанчикът откраднал кокошките, заклал ги, изчистил ги и, като нямало къде да ги тури, набързо ги скрил в барабана. Той не предполагал, че капитанът ще го накара да удря тъпана.

И съвременният човек се намира в положението на барабанчика – често пълни ума и сърцето си със заклани и изчистени кокошки. Той страда от наслояване в ума и в сърцето си, предизвикани от закланите кокошки, вследствие на което не може право да мисли и да чувства. Струните на неговия ум и на неговото сърце не издават тон. Щом барабанът не издава тон, човек не е разположен, не може спокойно да работи.

Навреме и намясто – 31 януари 1930 г., Младежки окултен клас, София

365. Разумното трябва да дойде в света. Всеки един трябва да чуе Този [Божествен] глас. Аз не казвам, че не сте го чули, че сега трябва да го чувате. Вие сте го чували. Не трябва да се съмнявате в него. Всички сте чували този глас. За някои той е илюзия, а за някои – отражение. Този глас се явява само тогава, когато всички други гласове престанат. В него има особена мекота. И ако човек наблюдава, той е особен, и човек тогава е толкова буден, че между десет хиляди гласа да го чуе, ще го различи.

Та казвам: за в бъдеще нито един поет, който е натопил перото си да пише, не трябва да пише, докато не чуе този глас да му каже: „Хайде, пиши сега!”. Докато не чуе, да чака! Ако не чака, пак ще напише нещо, но няма да бъде това, което трябва. Ако чуе гласа и то-

гава пише, той ще излее чрез перото си най-хубавите струи. Перото е един израз на поета. От него ще излязат най-хубавите неща. От душата на всеки едного ще излязат най-хубавите неща. Това са капки от вечния извор на живота.

[...] Човек може да се обнови. Обединявайте се във вашето Възвишено, Божествено, в което всички ваши стари грехове, всички ваши стари мисли и заблуждения ще изчезнат. Само така ще се освободите от всичко старо във вас и ще възстановите Божественото. И тогава всяка вечер ще чуем този глас: „Аз Съм!“ И сутрин, като се върнем от този свят, ще бъдем обновени и освежени. Затова именно не започвай никаква работа, докато не чуеш този глас! Аз говоря само за онези, които Го чуват. Другите, които не чуват този глас, да си оправят работите както знаят. Който има тази възможност – да чуе гласа „Аз Съм!“, тогава да започне своята работа.

Аз Съм, не бойте се! – 2 февруари 1930 г., Неделни беседи, София

366. Срещнете ли злото, проявено в някаква форма, не говорете лошо за него. Поздравете го и продължете пътя си. Чуе ли ви, че говорите лошо за него, то ще се раздражни и ще търси начин да ви отмъсти.

[...] Какво представлява дяволът? Той е един от главните членове на изпитната комисия, пред която се явяват всички хора. Помнете, че всеки момент и вие се намирате пред тази изпитна комисия. Следователно не говорете лошо по адрес на дявола. Какви са неговите качества, това не е ваша работа.

Новите веяния – 5 февруари 1930 г., Общ окултен клас, София

367. Като пеете, вие трансформирате състоянията си и се освобождавате от страданията. Колкото по-възвишена е музиката, толкова по-висока е мисълта на човека.

Напрежение / Пружините, товарът и светлината – 7 февруари 1930 г., Младежки окултен клас, София

368. Колкото повече пеете, толкова по-здрави ще бъдете. Пеенето оказва влияние върху здравето на човека. Ако не станете певци, поне ще усилите здравето си. Пейте и от нищо не се страхувайте!

Човек и Природа / Единност и общност на Природата и човека – 14 февруари 1930 г., Младежки окултен клас, София

369. Човек трябва да пее за себе си поне по половин час на ден. Не пее ли, работите му няма да вървят добре. Стари и млади – всички трябва да пеете. Според мен младият трябва повече да мисли, а старият – да пее.

Външно или вътрешно, човек трябва да пее. По-добър метод за трансформиране на състоянието от музиката не съществува. Дали сте неразположени, скръбни, обременени, вие трябва да пеете. Без песен човек мъчно

разрешава задачите си.

[...] Като пее за себе си и е доволен от своето пение, човек може да задоволи и своите ближни. Като пее, човек трябва да мисли за своя идеал, за възвишеното, него да задоволи.

Новото в живота – 19 февруари 1930 г., Общ окултен клас, София

370. Някъде в гората, викни си: „Горо ле, зелена!“. Пей там! Аз наричам това едно по-идеално постижение, отколкото парите. Да пееш и хората да се произнасят за тебе. Ти пей в Природата, без хората да се произнасят, да кажат: „Неговото анданте“ или „Неговото пиано“ или „Пианисимо“. А щом ти си пееш в Природата, няма кой да те критикува. В дадения случай ти знаеш пееш ли хубаво, или не. И на теб ти е приятно, ти си доволен от себе си. И си певец, и публика едновременно.

Разумност и Доброта / Разумност, доброта и здраве – 21 февруари 1930 г., Младежки окултен клас, София

371. Не е позволено да се говори за Духовния свят на хора, които не са готови да го разберат.

Доброто значение – 26 февруари 1930 г., Общ окултен клас, София

372. Някои казват, че речта трябва да бъде свързана, обаче, свързаната реч се дължи на разумния живот. Не е ли разумен човек, и речта му не може да бъде свързана.

Красноречието не подразбира само красиви форми на речта. Речта е красноречива, когато има красива форма, дълбоко съдържание и смисъл. Няма ли тия три качества, няма и красноречие. Ако при тези качества речта внася и живот в човека, тя е красноречива и истинна. Бог каза да бъде виделина, да израсте трева, да стане човек и каквото каза, това стана. Защо? Живот внася Словото Божие.

Както светът дава – 2 март 1930 г., Неделни беседи, София

373. Без пеене и музика никой не може да се домогне до музиката на Висшите Светове. Кой се стреми да отиде на концерт? Който донякъде поне знае да пее и да свири или който обича музиката. Ако това е условие за посещаване на концертите на физическия свят, колко повече се изисква от човека, за да може да слуша концерт в Невидимия свят.

С музиката са свързани ред дарби и способности. Не пее ли човек, никакви дарби не могат да се развиват. Външно или вътрешно, т.е. мислено, човек трябва да пее. Жената домакиня стои цял ден пред тенджерите и мисли, че не ѝ трябва музика. Колкото и да отрича музиката, тя пак се движи в нея.

[...] За да подобрят яденето, сегашните жени трябва да внесат в него музикален елемент. Това се постига с музика. Като готви, жената трябва да пее. Ако няколко жени се съберат и започнат да пеят и свирят през

време на готвенето, яденето ще бъде много по-вкусно и здравословно от онова, което е готвено без музика и песен.

[...] Идеята, която искам да ви оставя, е да внасяте Божествен елемент във всичко, каквото правите. Божественият елемент се изразява в чиста, възвишена мисъл, в благородни чувства и постъпки. Тези мисли и чувства се подхранват с музика и пение. Който пее, зло не мисли. Когато плодовете узреят, в Природата всичко пее и се весели. Колкото повече са пели на един плод, толкова по-сладък е той. Същият закон се отнася и до човека – човек, който е откърмен с музика и песен, има светла мисъл и широко, отворено сърце. Той се радва на всичко. Каквото срещне в живота си, той го разглежда от добрата му страна. Исква ли да придобие красивото и великото в себе си, човек трябва да отправи погледа си към Природата. В нея се крие всичко велико: и музика, и песен, и знание, и красота. Исква ли да придобие тези качества, човек трябва да следва пътя на Природата.

Термометърът на човека / Човешкият термометър – 5 март 1930 г., Общ окултен клас, София

374. Ако сте нервен, неразположен, раздразнен, започнете да пеете тихо, гласно или мислено, докато смени-те състоянието си.

[...] Всички велики, гениални хора, които са минали през големи страдания и изпитания, са били музикални.

За да бъде здрав и нормално развит, човек трябва да придобие вътрешно равновесие между силите на материята, от която е направено тялото му, както и между мислите и чувствата си. Музиката е едно от средствата за поддържане на това равновесие. Който знае законите на природната музика, той може да спре разрушителното действие на паразитите в своя организъм и да подобри състоянието си. Започнете ли да пеете, те престават да правят пакости.

Орфей, чудният певец, със свирката си укротявал най-свирепите зверове. Той бил овчар, но понеже в местността, където пасял овце, имало вълци, мечки, тигри, постоянно свирел и пеел, за да ги укротява. Понеже проповядвал учение на Мир и Любов, той не искал да убива животните, а свирел и пеел по цели дни. От действието на неговата песен всички животни започвали да играят и забравяли да пакостят, да нападат овцете му. Ако Орфей със своята песен можел да укротява дивите зверове, не можете ли и вие чрез своята музика и песен да се справяте с мъчнотиите и неблагоприятните условия в живота? Ще кажете, че лесно се говори, мъчно се прилага. Лесно е да свири човек, но той трябва да свири така, че да укротява зверовете в себе си. Без да правите усилия, вие казвате, че не можете да пеете и да свирите, и по този начин сами си поставяте преграда. Всеки може да пее. Ако жабата, която не е певица, започва да пее, когато змията я хване за крачето, колко повече вие можете да станете певци и музиканти. Ако осъдят човека на смъртно

наказание и за да го помилват, трябва да пее или да направи едно добро, няма ли да се научи да пее и да прави добро? Пред мисълта, че ще бъде помилван, той и певец ще стане, и добро ще прави. Големи наказания налага Природата на човека, но малко нещо се иска от него, за да се отмени наказанието.

Мнозина мислят, че за да се простят греховете им, трябва да правят големи добрини или да станат видни певци и музиканти. В човешкия свят е така, но в Божествения свят не се иска много нещо от човека. Достатъчно е той да попадне в една от гамите на Природата, за да започне да пее. Истинското пение подразбира мисъл. Като мисли право, човек може да пее. Следователно, щом станете сутрин, започнете да пеете, мислено или гласно, но без колебание и съмнение в себе си. Не казвайте, че не можете да пеете. Чрез пението вие влизате в основата на живота. Сам по себе си животът е музика и хармония. Човек е изпратен от Небето с музика и песен, следователно музиката не е чужда за душата му. Той е потопен в музиката и на това основание може да пее и да свири. Той трябва да направи крачка назад, да се върне в своето първично състояние на музика и песен, на хармония и мелодия и оттам да тръгне напред. Като знаете това, дръжте в ума си мисълта, че животът е музика и песен. Всичко в живота е добро и хармонично.

Идеалният човек – 7 март 1930 г., Младежки окултен клас, София

375. Какво означава думата *дисонанс*? Кой е коренът на тази дума? Думата *дисонанс* е лагинска, а коренът ѝ е *sono*, което означава *звучи*. Какви са трептенията на звука? Какви линии образуват звуковите трептения? Вълнообразни.

[...] Орфей бил гениален певец, но неговата гениалност не е проява на един живот. Когато Орфей свирел, цялата Природа оживявала: растения, птички, животни, реки – всичко започвало да се движи и да играе. Такъв трябва да бъде истинският поет! Такъв трябва да бъде истинският музикант!

[...] И тъй, дисонансите в живота са възможности за развиване на човека. Те са необходими. И в музиката има дисонанси. Който разбира значението на дисонансите, знае къде да ги постави. Ако се сложат намясто, дисонансите допринасят нещо ценно. Само великият музикант разбира смисъла на дисонансите.

[...] За да станеш певец, ти трябва да бъдеш в хармония с всички певци в света; за да станеш учен, ти трябва да бъдеш в хармония с всички учени в света. Без участието на всички певци и на всички учени ти нито певец ще станеш, нито учен. Певецът и музикантът трябва да имат добре развито ухо, което да схваща и предава тоновете вярно.

Дисонанси в живота – 14 март 1930 г., Младежки окултен клас, София

376. В добрия живот, в правилния живот нито крачка не може да се вземе без музика, ако не се пее. Човек,

който го е срам да пее, който го е срам да свири, той добър човек не може да бъде. – „Ама как ще пея?“. Щом те е срам от хората..., нима онази река, която извира от извора, я е срам да върви към морето и казва: „Какво ще кажат другите реки?“. Нека да казват каквото искат. Реката пее своята песен.

Съзнателният живот – 26 март 1930 г., Общ окултен клас, София

377. За предпочитане е човек да мълчи, отколкото да говори, без да може да реализира това, за което говори.
В сила – 30 март 1930 г., Неделни беседи, София

378. Мислите, чувствата и постъпките на човека са тонове, които трябва да бъдат правилни. Не изправи ли един от тия тонове, човек е осъден на заравяне. Има тонове, които са крайно динамични. Не взима ли тия тонове правилно, човек може да развали целия си живот. На съвременните хора не се позволява да свирят и пеят неправилно. Всеки неправилен, нечист тон носи нещастие за човека. Който иска да бъде музикант, трябва да има вътрешно желание да учи, да свири и пее, да обича музиката. Той не трябва да гледа на музиката само като на външно изкуство, но като на изкуство, което внася живот в човека. Ако не пее и не свири правилно, човек не може да подобри живота си. Без песен и музика той не може да направи крачка напред в живота си.

[...] И тъй, да пее и да свири човек правилно, това значи да даде израз на своя живот. Щом този израз е правилен, той е доволен от живота си.

Права мисъл / Чиста мисъл – 2 април 1930 г., Общ окултен клас, София

379. Наистина, срещнете ли човек, който говори малко, ще знаете, че той мисли много. Устата като *единица* може да изрази творчеството на духа в човека. Тази *единица* е поставена в хоризонтално положение, като преграда. Докато духът не е свършил работата си, устата трябва да мълчи. Щом духът свърши работата си, устата се отваря и *единицата*, т.е. преградата на мълчанието, се вдига. Щом устата се отвори, ние казваме, че човек говори. Отворената уста има форма на кръг. От горната устна се познава много ли ще говори човек, или малко. От дебелината на устните съдят за силите, за теченията, които минават през човека. Ако някой държи устата си малко отворена, казват за него, че е смахнат. Ако държи устата си затворена, казват че е мъдър. Човек не трябва да държи устата си много отворена или много затворена – това са крайности. Човек трябва едва да докосва устните си, но не непрекъснато. От време на време той трябва ту да отваря, ту да затваря устата си, със слабо докосване на устните – само по този начин теченията на организма стават правилно.

Който държи устата си дълго време затворена, той си причинява известно болезнено състояние, което мъч-

но се лекува. Не иска ли да боледува, човек трябва да държи устата си в естествено положение, с едва докосващи се устни, за да могат теченията в организма да стават правилно. Езикът може да контролира движението на единицата, т.е. на човешката уста.

Значение на числата / Разбиране на числата – 9 април 1930 г., Общ окултен клас, София

380. Истински гениалният музикант пее и свири по всяко време. Той не се оправдава с неразположение. Същият закон се отнася и до молитвата. Човек не може да каже, че е неразположен да се моли. Молитвата е непрерывен процес.

[...] Силният човек се познава по това, че и при най-голямата скръб пее. Може ли при скръбта и недоволството си да пее, той е силен.

[...] Следователно, където и да ходите, каквото и да правите, каквито и скърби да имате, пейте в себе си и хвалете Господа. Да пее човек – това не значи да бъде певец. Никога в света не е имало и толкова много певци и музиканти, както днес. Тоа е добър признак. То говори за съзнанието на човечеството. Пеенето и свиренето не са достигнали още до онази степен на развитие, до която трябва да дойдат, но постепенно се развиват, вървят напред.

Всички хора не могат да бъдат добри певци. Когато един пее, другите трябва да бъдат готови да слушат. Ако няма кой да го слуша, той не може да пее. Ако не мисли за някое живо същество, човек не може да пее. Пеенето подразбира реализиране на нещо, иначе е безсмислено. Когато хората наредят работите си, те си хапват, пийват и пеят.

Пеенето и мисълта са два процеса, които вървят паралелно. Който мисли, той може да пее, и който пее, той може да мисли. Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно пее човек, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката. Без да подозира, той се свързва с всички Разумни, Възвишени същества, които му се притичват на помощ. Те се интересуват от музиката и взимат участие в пеенето или свиренето на певеца или музиканта. За да се свърже с Разумния свят, човек трябва да пее с разположение и да съзнава, че не пее само той – цялата природа пее.

„Хвалете Господа, защото е добро да пеем на Бога нашего“.

Хваление – 16 април 1930 г., Общ окултен клас, София

381. Талантът не е резултат на един човек. Множество Разумни същества са работили за развиване на един талант, но талантът се проявява чрез един човек, който излиза начело. Зад него стои цяло съдружие. Онзи, чрез когото талантът се проявява, трябва да е готов да дели печалбите си с всички ония, които преди него са работили за развитието на дадения талант. Например някой певец пее на сцената и получава голяма сума и много букети за концерта си. Като получи тия неща, той върви горд, напет, да го видят всички, да знаят за

неговата слава. Той забравя, че успехът му се дължи на много същества, които са работили преди него.

[...] Първото нещо, което се иска от вас, е да възстанете връзката си с Първата Причина на нещата, да чуете гласа на Онзи, Който ви е изпратил. Ще кажете като евреите, че този глас е страшен. Евреите се уплашиха от гласа на Господа и пожелаха Моисей да разговаря с Него и да предаде думите Му. Те не искаха да бъдат направо свързани с Бога, затова си послужиха с посредник. Като не пожелаха да слушат направо гласа на Бога, евреите не послушаха и Моисей, вследствие на което и до днес страдат.

Сега и на вас казвам: бъдете смели! Бъдете готови да слушате гласа на Онзи, Който от създаването на света досега е мислил за вас, грижил се за вашето добро, уреждал е вашите работи. Той е мислил и продължава да мисли за вас.

Направления в живота / Задача и отклонение в младежкия клас – 18 април 1930 г., Младежки окултен клас, София

382. Който истински люби, той излива Любовта си в песен и музика.

Доброто оръжие – 23 април 1930 г., Общ окултен клас, София

383. Когато обичате една песен, вие я пеете правилно. Колкото по-правилно я пеете, толкова повече я обичате. Ако не можете да я пеете правилно, не я обичате. Колкото по-правилно и с любов се пее една песен, толкова по-приятно се слуша. Ние уподобяваме Любовта на песен, която се пее с разположение.

[...] Навремето Бог говорил на Моисей по един начин, днес ще му говори по друг. Не се знае, може днес даже да не му говори. Не е лесно да говори човек с Бога и да Го види, но и мъчно не е. Много условия определят срещата на човека с Бога. Има напреднали Същества, които с хиляди години очакват да чуят гласа на Бога и да Го видят, но не могат.

Светлина и знание / Знание и светлина – 25 април 1930 г., Младежки окултен клас, София

384. Поставете двама болни при различни условия: единия под грижите и надзора на лекари, а другия – сам на себе си, като го съветвате да пее по няколко пъти на ден. Вторият болен ще се излекува по-скоро от първия. Музиката повдига вибрациите на човешкия организъм, а от друга страна събужда жизнените сили.

[...] Животът започва с музика и свършва с прекратяване на музиката. Някой пита: „Защо трябва да пея?“. За да живееш. – „Какво ще стане, ако не пея?“. Ще умреш. За да не умре, за да бъде здрав, разположен и работоспособен, човек трябва да пее.

[...] Музиката е храна за душата.

[...] Като разглеждам музиката като условие за справяне с мъчнотиите, виждам, че на най-големи нещастия се натъкват онези същества, които не пеят и не

свирят. Например млекопитаещите са изложени на големи нещастия, понеже са лишени от способността да пеят. Оттук видим заключението: колкото по-тежки и непоносими са страданията на даден човек, толкова по-малко пее той. Ако започне да пее всеки ден съзнателно и с Любов, страданията му ще се намалят. Ако можете да внесете в ума на страдащия една светла идея, животът му ще се осмисли и страданията ще изчезнат.

[...] Ако гласът на една певица обхваща три октави, това е добре за нея. С това тя може да влияе и на другите, да събуди импулс за работа в тях. Обаче това още не значи, че които я слушат, могат да станат добри певци. Друг е въпросът, ако между тоновете на всички певци има известно съответствие. При това положение, ако всички вземат тона *до*, ще се чува, като че ли пее само един. Тъй щото, влиянието между хората е ценно само тогава, когато те си хармонират. Няма ли хармония между тях, те се натъкват на големи мъчнотии.

Доведете ми го тук – 27 април 1930 г., Неделни беседи, София

385. Правете опити, като пеете, да задържате тоновете дълго време. Следете по часовник колко време можете да издържате. Колкото повече издържате, толкова по-здрави сте. Колкото повече издържа човек, толкова по-дълбоко диша. Дълбокото дишане пък е във връзка с мисълта. Когато сте свободни, взимайте различни тонове и правете опити, за да видите доколко най-много издържате. Ако всеки ден увеличавате задържането на тона, вие придобивате по нещо. Работете с музиката като нещо от първа необходимост в живота ви. Всички истински учени, художници, поети, философи, духовни хора са били музикални. Преди да започнат някаква работа, те се нагласявали музикално. Ако не можете да се нагласите музикално, работите ви не могат да се наредят.

[...] Човек не изведнъж може да стане добър певец, да пее безпогрешно. Като сгрешил няколко пъти, той ще изправи погрешката си и ще пее добре. За да пее добре, човек трябва да бъде разположен. – „Какво трябва да правим, когато сме неразположени?“

Ще изхвърлите частицата *не* и ще станете разположени. Някой казва, че е неразположен да пее, но като му обещаят хиляда английски лири, започва да пее. За да пее, човек трябва да прояви детинското си състояние, да вярва, че може да пее. Никога не казвайте „*не мога*“.

Показване / Демонстрация – 2 май 1930 г., Младежки окултен клас, София

386. „Коего ви говоря в тъмнината, кажете го на видело и което чуете на ухо, проповядайте го отгоре на покрива.“ (Матей 10:27)

„Кажете го на видело.“ Кое трябва да се каже на видело? Кое се говори. Кой може да говори? Само Разумните същества говорят. Значи говорът е метод, с който си служат Разумните същества. При това те се стремят

да говорят правилно. За да говори правилно, човек се нуждае от виделина. Щом има виделина, между думите и мислите му има тясна връзка. Ако не са свързани, те произвеждат шум, бучене. Например силният вятър, буйните води, падащите камъни произвеждат бучене. Пъшкането, стененето на болния също не е говор.

[...] Човек трябва да говори на видело, защото виделината има отношение първо към него, а после към останалите. Човек трябва да говори първо на себе си, а после на хората. Ако и в двата случая той не говори на видело, това показва, че не е приложил метода, с който Природата работи, поради което между него и близките му няма никакво разбирателство. Някой говори с часове на хората и после ги запитва дали е прав. Няма защо да задаваш такъв въпрос. Ако говориш и сам не си убеден в правотата на думите си, слушателите ти още по-малко ще бъдат убедени в твоята правота.

На видело – 4 май 1930 г., Неделни беседи, София

387. Говори ли за музиката, човек трябва да я чувства вътрешно. И Природата започва с музика и пеене, и Природата започва с Любов и с Живот. Тя е жива, разумна, но човек трябва да я разбира вътрешно и външно. Много музиканти и певци има в света, но повечето свирят и пеят механически.

[...] Какво нещо е Любовта не говорете. Колкото по-малко говорите за нея, толкова по-добре.

Претръпване и притъпяване – 7 май 1930 г., Общ окултен клас, София

388. Не говорете против Божественото.

[...] Съвременните хора искат да знаят Истината. Във всичко, каквото им се говори, те търсят Истината. За да говори Истината, човек трябва да бъде пряк. Истината се изразява не само с говор, но и с движение.

Добрият ден – 14 май 1930 г., Общ окултен клас, София

389. Не ти върви, не можеш да учиш латински, математика: Пей! После, всички математици или геометрици са били хора музиканти – такъв човек свири и пее в себе си, защото мисълта е построена върху музиката и върху известни движения. На такива хора челата им показват, че са музикални. Спре се той и пее. Набиране става върху музикалните центрове. Гледайте да ставате вътре душевно музикални, защото музикалността произвежда разширение на ума, повдигане на мисълта. За всички има възможност да станете вътрешно музикални. Защото, когато човек музикално скърби, той расте, а когато дойде отчаяние, това произвежда катастрофа. Затова изпей мажорната гама. Към коя линия ще я турите [мажорната гама] – към правата линия или към кривата линия? (*Отговарят: „Към правата линия“*.) Така. А минорната гама е към кривата линия.

Линията на живота / Правата линия на живота – 16 май 1930 г., Младежки окултен клас, София

390. Бъдещата църковна служба ще се изпълнява изключително от певци и музиканти-виртуози. Църквите ще бъдат пълни с богомолци. Кой не би отишъл да слуша една Божествена служба, изпълнена от духовни певци и музиканти?

Съвременните хора мъчно успяват в музикално отношение, понеже гледат на пеенето и на музиката като на развлечение, с което губят времето си. Да пееш и да свириш и да мислиш, че губиш времето си, това е все едно да ядеш и да мислиш, че трябва да се плаща. Пей и свири, без да мислиш за времето!

Музика и работа / Музиката като метод за смяна на състоянията. Работата – отглас на Любовта – 23 май 1930 г., Младежки окултен клас, София

391. За да работи, човек трябва да има здрав стомах, за пеене – добре развити дробове, а за мисъл – нормално построен мозък. Ако не може да се справи с работата, с пеенето още по-мъчно ще се справи. Пеенето е от по-висок свят. Ако човек се справя с работата, а с пеенето не може, с мисълта още по-мъчно ще се справи. Мисълта е от още по-висок свят и от пеенето. Когато работи повече със стомашната си система, човек е ученик в отделенията; когато работи със стомаха и с дробовете си, той е ученик от прогимназията и гимназията. И най-после, когато работи със стомаха, с дробовете и с мозъка, той е влязъл вече в университета.

[...] Понеже славейт е добър певец, дихателната му система е добре развита. Щом престане да пее, той е болен. Който иска да усилва дихателната си система, трябва да мисли за славей като певец. Другояче казано: за да усилва и разшири дробовете си, човек трябва да мисли за пеенето, а същевременно и да пее. За каквото мисли човек, с това се свързва.

[...] Помнете трите думи: доброта, песен и поезия. Мислете върху тях. Дръжте стомаха си в изправност, за да бъдете красиви. Дръжте дробовете си в изправност, за да пеете добре. Дръжте мозъчната си система в изправност, за да мислите добре и да се справяте лесно с мъчнотиите си.

Къртица, славей и пчела – 30 май 1930 г., Младежки окултен клас, София

392. Истински любещият държи огъня в ръката си, без да се изгори. Защо? Той е концентриран, мисълта му е свързана с Божественото Начало. Ако искате да знаете, носите ли Истината в себе си, направете същия опит – турете на ръката си разгорял се въглен и вижте, какво ще стане, ще се изгорите ли, или не. Само онзи човек говори Истината, на когото ръцете не изгарят от разгорели се въглени. Има такива хора в света. Слушайте ги, когато ви говорят, не се съмнявайте в тях!

С огън и сол – 1 юни 1930 г., Неделни беседи, София

393. Искате ли да чуе мнението на някого, човек трябва първо да се вслуша в себе си. Най-добрият авторитет за човека е той самия. Като свърши проповедта си, нека се обърне към себе си и се запита: „Добре ли про-

повядвах днес?“. Той ще чуе гласа на своя вътрешен слушател, който ще му каже: „Днес говори добре“, или „Днес не говори добре“. И ученият може да чуе собственото си мнение за своята книга. Не е нужно да чакаме някой отвън да се произнася за нас. За да разчита на своето мнение, човек трябва да бъде искрен в себе си: нито да се подценява, нито да се надценява.
Точност – 4 юни 1930 г., Общ окултен клас, София

394. Като се обръща към Бога, Ботев казва в едно от стихотворенията си: „Не Ти, Боже, Който Си в Небесата, но Ти, Който Си в сърцата“.

[...] При всички случаи в живота си се вслушвайте в гласа на сърцето си и ходете по неговите пътища. В сърцето на човека са написани Божиите закони.

Който влиза – 8 юни 1930 г., Неделни беседи, София

395. Човек трябва да бъде господар на своето знание. Той трябва да влезе в хармония с всички сили, за които говори. Говорите ли за въздуха, вие трябва да влезете в хармония с него.

Абсолютна вяра / Абсолютно доверие – 18 юни 1930 г., Общ окултен клас, София

396. Природата говори на разумните същества чрез символи, които те трябва да превеждат правилно, да намират скрития смисъл в тях. Само разумният човек прави верни преводи. Глупавият вижда, че стават промени в Природата, но не ги разбира.

[...] Човек е дошъл на Земята за три неща: да работи, да пее и да съзерцава. Докато е във физическия свят, той ще работи, ще заеме положението на работник, в широкия смисъл на думата. От физическия свят той ще се качи в Духовния, където ще стане певец. От Духовния свят ще се качи още по-горе – в Божественния, където ще стане мистик, ще съзерцава. Да бъдеш мистик, това значи да се занимаваш с възвишената мисъл.

[...] Ако и с пеене не успявате, молете се и съзерцавайте. После започнете отново да работите. Щом се затрудните в работата си, започнете да пеете. Ако и с пеене не ви върви, молете се. Работа, песен или музика и мисъл са три свята, които се преплитат взаимно и образуват кръга, в който човек се движи. Като се движи в кръга на своите възможности и условия и ги използва разумно, човек развива съзнанието си, дохожда до състояние да работи, да пее и да се моли и мисли съзнателно.

[...] Както музиката влияе върху мисълта, така и мисълта влияе върху музиката. Мислете право, приемайте само чисти мисли, за да пеете и свирите добре!

Работа, музика и мисъл / Преводи в Природата – 20 юни 1930 г., Младежки окултен клас, София

397. Музиката предхожда философията; музиката предхожда поезията, даже и проявената Любов на Земята. Само когато запее майката, тогава детето ѝ започва да я обича. Ще каже някой, че майката пее, защото се е влюбила. Не, майката пее, защото са я залюбил. Докато не знае какво нещо е Любовта, тя не

пее; щом пее, тя пее за Любовта. Тя пее, за да покаже, че се явило нещо красиво в света. Велико нещо е музиката! Много от сегашните хора имат повърхностни понятия за музиката, за Вярата, за Любовта.

За храна – 22 юни 1930 г., Неделни беседи, София

398. Например имате ли някакво неразположение, изпейте му една песен. Неразположението не е нищо друго, освен обсадно положение. Ако сте взели правилно основния тон, неразположението ви ще изчезне; не сте ли взели правилно основния тон, неразположението ви ще си остане.

Закон и Принцип – 25 юни 1930 г., Общ окултен клас, София

399. Докато вие не се научите да говорите Истината на себе си, вие всякога ще бъдете нещастни. [...] Та, казвам: първо ще се научите да говорите Истината на себе си!

Превръщане и съпоставяне / Закон на сменянето. Съпоставяне на нещата – 27 юни 1930 г., Младежки окултен клас, София

400. Който говори Истината, той употребява най-чистата храна.

[...] Само адептът може да говори за тъмнината.

Морални правила / Правилно ядене – правилно служене – 2 юли 1930 г., Общ окултен клас, София

401. Кой човек наричаме добър? Една от проявите на добрия човек е сладкото, музикално говорене. Като говори музикално, той внася разположение в odkръжаващите. Говорът е музика. Колкото по-добър и разумен е човек, толкова по-музикално говори.

[...] Искате ли да бъдете герои, говорете Истината.

Освобождаване / Абсолютно освобождение от лъжата в съзнанието – 4 юли 1930 г., Младежки окултен клас, София

402. В който дом влезе Христос днес, пак ще говори същото, каквото е говорил в дома на Симон. Какво ще говори Христос знаете, но вие какво ще отговорите? Трябва ли да се оплаквате на Христа, че сте бедни, че нямате къщи, гориво и дрехи за обличане? Трябва ли да се оплаквате, че децата ви са голи и боси, че нямате добра служба? Това ли е най-важното, което можете да говорите?

В дома на Симона – 6 юли 1930 г., Неделни беседи, София

403. Вие казвате, че Господ ви говори. Съгласен съм, но Господ говори и на мравките, и на буболечицата, на рибите, на хората. Ако Господ ти говори като на една буболечица, ти имаш знанието на буболечицата. Зависи как ти говори. Ако ти говори като на мравките, ти имаш знанието на мравките. Ако Господ ти говори като на рибата, ти имаш знанието на една риба. Ако

Господ ти говори като на едно дърво, ти имаш знанието на едно дърво. Ако ти говори като на един разумен човек, ти имаш знанието на един разумен човек. Има степени как ти говори Бог.

Форма и съдържание – 9 юли 1930 г., Общ окултен клас, София

404. За да се доберете до възвишения живот, всички трябва да свирите и да пеете. Ако не можете сега, поне за в бъдеще трябва да се научите. Всеки трябва да мине през дисциплината на пеенето и свиренето.

Връзване и развързване – 13 юли 1930 г., Младежки събори, София

405. Христос казва: „Не сте вие, които говорите. Каквото трябва да говорите, ще ви се даде”. Задръжте сега мисълта: „Всичко чрез Него стана. Нищо без Него не стана”.

Чрез Него стана – 14 юли 1930 г., Младежки събори, София

406. Наистина, когато обича, човек говори сладко. Ако няма Любов в сърцето си, говорът му е дисхармоничен. За да бъде говорът ви приятен и хармоничен, изучавайте небесния език. Мъчен е този език. Ако за обикновените езици на Земята са нужни няколко години, за да се научат добре, колко повече време е нужно за изучаване на небесния език! За това са нужни не години, а векове и животи.

[...] Като видите някой човек, намерете нещо добро в него и говорете само за доброто. Ако видите някой болен, мислете, че ще оздравее. Пратете му добри мисли и му кажете няколко насърчителни думи. Добрите думи, които излизат от устата ви, внасят бодрост и сила в самите вас. Като се ръкувате с някого, пожелайте да бъдете в хармония с него.

На езерата – 1 август 1930 г., Младежки окултен клас, Съборни беседи, Рила

407. Казвате: „Лесно е да се говори, мъчно се постига”. Наистина, има мъчни неща, но това, което говоря, не е мъчно.

Упътвания и наставления / Поучения, преживявания и наставления на планината – 15 август 1930 г., Младежки окултен клас, Съборни беседи, Рила

408. „А кога се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото те мислят, че в многословието си ще бъдат послушани”. (Матей 6:7)

Отивате ли при Бога, не употребявайте много думи. Малко думи кажете, но да са съдържателни.

Носител на Божияте мисли – 19 август Съборни беседи, Рилски беседи

409. „И когато изкара овците Си вън, ходи пред тях: и овците идват след Него, защото знаят гласа Му.” (Йоан 10:4)

Значи човек трябва да познава гласа на Доброто, гла-

са на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Казвате: „Как ще познаем гласа на всички тия неща?”. Това са елементарни работи, които всеки трябва да знае. Да се задава такъв въпрос е все едно да ви пита някой как познавате светлината. Какво ще отговорите на този въпрос?

[...] Казвате: „Нима Бог не може да говори и на нас?”. Бог може да говори на всички, но при следното условие: да Го познавате и Той да ви познава. Познавате ли Го, Той ще ви говори; не Го ли познавате, няма да ви говори. Кога могат двама души да си говорят? Само когато се познават. Щом се познават, те имат желание да си поговорят. Познаването почива върху закона на Любовта. Вие не можете да говорите на човек, когото не обичате. За да му говорите, непременно трябва да го обичате. Не обичате ли някого, не ви ли обича и той, вие сте глухи един за друг.

Познава гласа Му – 20 август Съборни беседи, Рилски беседи, Рила

410. И в говора на човека има морал. Не се ли спазва този морал, говорът е груб, неизразителен, неприятен.

[...] Няма ли мекота в характера си, каквото и да говори човек, все еднакво звучи. Дали ще кажете на някого, че го обичате, или че го мразите, все еднакво звучи. Дали ще кажете, че желаете неговото добро, или че го презирате, и едното, и другото ще звучат еднакво. Мекота е нужна на човека. Мекотата дава израз, интонация, а съдържанието на думите изпъква ясно. Такава била молитвата на пророк Илия, когато искал да докаже на езичниците, че съществува един Бог в света, Който слуша молитвите на хората и им отговоря. Всяка дума в неговата молитва съдържала мекота, сила, интонация.

[...] Желая ви, като ставате сутрин от сън, да чуете Божия глас, както Адам го чуваше в Рай. – Бог казваше на Адам: „Адаме, Адаме, къде си?”.

– „Тук съм, Господи, но не мога да се покажа.” Защо не можа Адам да се яви пред лицето на Господа? Защото беше гол. И на вас казвам: чуете ли тихия глас на Бога, веднага се обадете. Кажете: „Тук съм, Господи!”. Бъдете смели да се явите пред лицето Му. Няма по-велико нещо за човешката душа от момента, в който той чува тихия и кротък глас на Бога. Чуе ли този глас, в душата му се явява Светлина и той е готов вече за работа, за служене на Бога. Вън от този глас човек лесно може да изпадне в тъмнина. Стремете се към чист живот, да се свържете с Бога, да чувате Неговия глас.

Божият глас – 27 август 1930 г., Общ окултен клас, София

411. Мъжът е силен в говора, затова трябва да бъде справедлив, да постъпва правилно. Жената пък трябва да бъде милосърдна. Когато иска да каже нещо, тя трябва първо да мисли, а после да говори.

Две категории хора – 3 септември 1930 г., Общ окултен клас, София

412. Божественото говори Абсолютната истина, без никакво изключение. Дали си прост, или учен, земеделец, или учител, незнайното се проявява у всички по един и същ начин. Уханието на Божественото се предава еднакво на всички хора.

[...] Като ми говори някой, аз наблюдавам Истината ли говори, или празни думи, да се намира на работа. Той казва: „Както мисля, така говоря”. Може да говори, както иска, но мисълта му е обикновена.

Имам ястие – 7 септември 1930 г., Неделни беседи, София

413. Като те питат какво говори Учителят, кажи: „Учителят ни говори да изхвърлим лъжата навън“.

[...] Повтарям: никаква лъжа! Помнете: ако искате да имате Божието благословение през тази година, откажете се от лъжата. Иначе всичко ще изгубите. Аз поддържам вашия интерес. Ако ви оставя с лъжата, вие съвсем ще се объркате. Лъжата не е присъщо качество на човека; тя е присадена от друга култура. Вие не можете да я обичате. Лъжата има животински произход.

[...] Който лъже, на него Духът не може да слезе.
Абсолютната Истина – 21 септември 1930 г., Утринно слово, София

414. Ако преувеличаваш, сам ще си създадеш неприятности. Не бързайте да се произнасяте за нещата. За всяко нещо трябва да имате точно определена мярка. Проверявайте всичко, та като говорите, да ви вярват.

От Египет – 21 септември 1930 г., Неделни беседи, София

415. Съгласен съм, че човек не може да знае всичко, но той трябва да е убеден в това, което говори.

Съзнание, точка и права линия – 24 септември 1930 г., Общ окултен клас, София

416. Животът в своите естествени прояви не е нищо друго, освен песен. Да живееш добре, това значи да пееш добре. Да мислиш, да чувстваш и да действаш правилно, това значи да пееш красиви песни. От френологическо гледище учените казват, че в главата на човека съществуват около 100 центъра, обаче досега са известни само 40. Всеки добре развит център представлява една красива песен.

Вътрешни прояви – 8 октомври 1930 г., Общ окултен клас, София

417. За да развива речта, т.е. говора си, човек трябва да се учи да свири и пее. Докато не свириш и пееш, не можеш да мислиш право. Разумното Слово се изразява чрез музика и песен. Каквото представлява пръстът за тухлата, такова нещо са музиката и песента за правата мисъл. За да изрази словото си, човек се нуждае от методи. Без музика и песен нищо не се постига. На каквото и инструмент да свириш, знай, че без музика никъде не можеш да отидеш. Или ще пееш, или ще свириш. Нещастията на човека се

дължат именно на това, че той нито пее, нито свири. Той очаква наготово да дойде някой отвън, да му свири или пее. Като търсите музика, обърнете се към първия цигулар в Природата – Слънцето. Първият слънчев лъч сутрин е първата ария. Животът, който иде на Земята, се излива чрез Слънцето. Като не разбирате това, вие стоите пред Слънцето, но очаквате друго нещо, друг цигулар да ви свири, друга музика, друго слово. Ако наблюдаваш изгряването на Слънцето, без да чувстваш неговата музика и слово, ти си в положението на онзи финансист, който по цели дни събира и вади числа, прави изчисления, без да придобие нещо.

Разумното слово – 12 октомври 1930 г., Неделни беседи, София

418. Ако човек се свърже с един слънчев лъч, той се свързва едновременно с всички лъчи; ако се свърже с един звук, той се свързва с всички звуци. Какъв трябва да бъде звукът, който произвеждате: слаб или силен? Това зависи от хората, които са пред вас. На разумните и разбрани хора се говори тихо и спокойно; на неразумните се говори силно, натъртено, да разберат какво искате да им кажете. Тогава как трябва да се молите на Бога? Трябва ли да викате, да плачете, да се вайкате? Христос е дал една молитва на учениците Си, с която трябвало да се молят. Тя е тъй наречената „Господня молитва“. Като я четете, вие трябва да бъдете напълно съсредоточени и свързани с Бога – само при това положение молитвата ви ще се осмисли.

Определено време и място – 15 октомври 1930 г., Общ окултен клас, София

419. Истинско говорене е това, при което умрелият може да оживее. Не оживее ли умрелият, говореното нищо не е допринесло.

Един ученик отишъл при един индуски учител и го помолил да му каже какво трябва да направи, за да стане проповедник. Учителят му казал: „За да станеш проповедник, ти трябва да се научиш първо да говориш на умрелите. Иди сега на гробищата и започни да говориш на умрелите. Ако можеш с говора си да събудиш поне един умрял и да го доведеш при мен, аз ще ти открия тайната как можеш да станеш проповедник“. Ученикът отишъл на гробищата и започнал да обикаля гробовете, да говори на умрелите. Колкото и да им говорил, нито един от тях не се събудил и не го последвал. От гроб на гроб той викал да се събудят, да чуят какво им говори, но никой не се събудил. Ученикът се върнал при учителя си и казал, че умрелите не са в гробовете си.

Сега и на вас казвам: докато и вие не доведете при мен поне един умрял, не можете да разберете тайната на вътрешния живот, нито Любовта може да ви се изяви. С други думи казано: докато вие не дойдете при мен поне с един „умрял“, т.е. с едно дело на жертвата, никаква тайна не може да ви се открие.

[...] Всеки може да говори, да пее, но малцина са ония, които с говора и с пеенето си могат да трогнат човешката душа, да направят преврат в човека.

Един и същ – 22 октомври 1930 г., Общ окултен клас, София

420. Отишло едно малко дяволче при големия дявол. Искало да го лъже, но големият дявол му казал: „Ти остави лъжата, мен няма какво да лъжеш, аз създадох лъжата за другите, на мен Истината ще кажеш”, и му „ушил” две плесници. И малкото дяволче трябвало да му говори Истината. Големият дявол му казал: „На учителя си Истината ще кажеш, на мен моята стока няма да продаваш, ще я продаваш на другите”. Много правилна философия е това. Хората на крайното отрицание в света искат винаги положителното, казват: „Каж ми Истината”. Който постоянно лъже, казва: „Не искам да ме лъжеш, за лъжата аз съм майстор, говори ми Истината”.

[...] Омразата, като срещне Любовта, казва: „Има едно Същество, което ме разбира правилно”, лъжата, като срещне Истината и тя казва същото.

Природата не иска вие да говорите за себе си: „Аз съм неспособен човек”, вие няма да говорите на хората, че сте гениални, но на себе си ще кажете: „В мен има нещо гениално*”. Тя е положителна [и] е вложила всичките дарби и способности, има доброто желание за вас и вие, като говорите за себе си, тя иска да бъдете в съгласие с нея – това е закон.

(*бел. съст. – „В мен има нещо гениално” – може да се употреби и като Формула)

Правилни отношения / Правилните отношения. Добрамата педагогика – 31 октомври 1930 г., Младежки окултен клас, София

421. Какъвто е говорът на човека, такъв е и неговият ум. Него видя Исус – 9 ноември 1930 г., Неделни беседи, София

422. Животът е една от най-хубавите песни, отлично композирана. Чудно е как и досега още хората не са научили тази хубава песен. Когато някой слуша, как други пеят тази песен, тя не му се харесва. Какви ли не трактати, какви ли не критики съществуват за нея. Мнозина казват, че тази песен не струва. Не че песента не струва, но певците не могат да я пеят добре. Само талантливият и гениалният могат да пеят тази песен. Пеенето е спомагателно средство към културата. Който не пее, не може да се развива правилно.

[...] Който мисли право, той всякога пее. Според някои пеенето е празна работа, губене на времето. Не е така, пеенето е работа.

Ще Ме видите – 16 ноември 1930 г., Неделни беседи, София

423. Никога не говорете за неща, които не знаете, които не сте опитали и проверили. Да допуснем, че вярвате в нещо, но не го разбирате. Има неща, за които не може

да се говори. Защо? Забранено е да се говори за тях. Ако се говори, ще се натъкнете на големи нещастия.

Двама или трима – 23 ноември 1930 г., Неделни беседи, София

424. Тонът може да бъде правилен, но да му липсва вътрешна мекота, вътрешно осмисляне. Вие изпяхте песента на физическия свят. Изпейте я сега в Духовния свят, за сърцето, да видим какъв тон ще вземете. Сега аз ще ви изпея песента, да видите каква разлика има между моето и вашето пеене. Всеки тон има форма, съдържание и смисъл. И грънчарят, като иска да направи едно гърне, първо има предвид формата и дебелината му. Колкото е по-дебело, толкова по-здраво ще бъде то. Като направи гърнето, грънчарят иска да сложи нещо в него. Ако го напълни с вода, гледа да го запуши добре, за да не остане празно пространство. Най-после ще внесете известен смисъл в гърнето: защо сте го напълнили именно с вода, а не с друго нещо. Когато пеете, вие можете да предадете песента по три начина: ако я изпеете по първия начин, вие сте още на физическия свят; ако я изпеете по втория начин, ще влезете в Духовния свят, ще хванете дръжката на вратата, която води за Царството Божие, но няма да ви приемат там. И най-после, като я изпеете по третия начин, ще влезете в Царството Божие. – „Как ще познаем по кой начин пеем?”

Представи си, че си беден човек, но знаеш да пееш. Отиваш в един дом и започваш да пееш. Всички казват, че пееш хубаво, но никой не бръква в джоба си да ти даде нещо. Пееш на втори, на трети, всички те харесват, но никой нищо не ти дава. Това показва, че пееш на физическия свят, по първия начин. Ако пееш и всеки ти даде по нещо, ти си в Духовния свят; само си хванал дръжката на вратата към Царството Божие, без да си влязъл вътре. Като пееш по третия начин, ще се намериш на път за Царството Божие. Който те слуша, ще бъде доволен от теб и ще те заведе у дома си, където ще те нагости добре. Така ще станете приятели и ще си помагате. Кое е най-доброто пеене? Кое води човека в Царството Божие. Третият начин е недостъпен за вас. Пейте поне по втория начин, с тон три десети по-високо от нормалния. Важен въпрос за вас е, като пеете, да заставите богатия да извади кесията си.

[...] Първоначално човек е бил добър певец, но след грехопадението той изгубил способността си да пее. Едва сега той се връща към първото положение.

[...] Чрез песента в човешкия организъм се влива особена жизнена енергия. Ако си нервен, неразположен, започни да пееш!

[...] Музиката е на границата между физическия и Духовния свят. Чрез нея човек може да трансформира енергиите си.

[...] Чрез пеенето се развиват такива способности, каквито по друг начин не могат да се развият. Музиката развива търпението. Немузикалните хора са нетърпеливи, припряни; те искат бързо да постигнат всички

ко. Щом бързаш много, не си музикален. Животът е най-хубавата музика. Човешкият живот не е толкова приятен, понеже тонът не е взет добре. Има нещо немусикално в него. Като прибавите онази музикалност, която му липсва, той ще стане приятен.

Важността на размишлението – 7 декември 1930 г., *Утринно слово, София*

425. Много пъти човек ще слиза на Земята, докато вземе правилно основния тон на живота. На която и планета и да се намира, той трябва да слиза на Земята, докато се научи правилно да пее и да свири.

Разумни отношения – 10 декември 1930 г., *Общ окултен клас, София*

426. Ученикът на Новото учение трябва да прилага това, което говори. Той отива в един дом да проповядва, а не може да помогне на болния в дома. Истински проповедник е този, който прилага всичко, което говори: болни лекува, страдащи утешава, мъртви възкресява.

Единица време – 24 декември 1930 г., *Общ окултен клас, София*

427. Ако човек не знае как да говори на себе си, той нищо не може да постигне.

Любов и милосърдие – 26 декември 1930 г., *Младежки окултен клас, София*

428. Бог говори на човека само три пъти през годината. В първия месец на годината Бог ти казва да не правиш това или онова, но ти не слушаш; на втория месец пак ти казва същото, но ти не слушаш; на третия месец пак ти казва същото. Не Го ли послушаш, Бог престава да говори, цели девет месеца мълчи. След това се изреждат страдания и нещастия в живота ти. Ако периодът, през който Бог говори на човека, е 12 години, тогава Той говори през първите три години, а през останалите девет години мълчи. Ако периодът е от 120 години, на всеки десет години Бог ще ти проговори по един път. Като ти проговори три пъти и не Го послушаш, останалите 90 години нищо не говори. Дългите периоди не се отнасят за вас. За вас са от значение късите периоди.

Благодарете, че вие работите с една година от 12 месеца. Първите три месеца от годината са Божествени, а останалите – човешки. Кои са тия месеци вие сами ще намерите. Те не вървят последователно. Затова трябва да бъдете внимателни, да се вслушвате в Божествения глас, Който ще ви каже: „Стани!“. Чуете ли този глас, и на смъртно легло да сте, ще оживеете.

[...] Когато за пръв път чуе гласа на Бога, човек напъхва; вторият път разцъфтява и завързва плод, а третият път узрява.

Условия и възможности – 31 декември 1930 г., *Общ окултен клас, София*

429. Пееш за Любовта, но тонът не отговаря на Любовта. В това разногласие не можеш да очакваш резултат.

Пееш за Любовта, но и гласът ти не отговаря на нейното съдържание. Какво очакваш от такова пееене?
Здрава основа – 4 януари 1931 г., *Утринно слово, София*

430. Под говор разбирам правилна обмяна между двама души.

Отношение към Бога – 1 февруари 1931 г., *Утринно слово, София*

431. Младият говори за живота, той говори повече за сърцето си, а старият говори повече за ума си.

Няколко необходими неща / Три неща са необходими – 13 февруари 1931 г., *Младежки окултен клас, София*

432. Всяко нещо, за което човек говори, трябва предварително да го е опитал и то не на половина, а в неговата пълнота. Хората говорят за живота, без да са го опитали, без да са познали Любовта.

[...] **Опитайте и после говорете*!**

(*това е Правило – бел. съст.)

Послушание – 4 март 1931 г., *Общ окултен клас, София*

433. Казано е в Писанието: „Ако говоря с човешки и с ангелски езици, а Любов нямам, нищо не съм“. Следователно, ако човек говори на Бога, а Любов няма, Бог не му отговаря. Защо? Любовта е езикът на Бога. Значи този човек е забравил езика, който Бог някога му е предавал. За да ви разбере Баща ви, ще говорите на Бащиния си език. Бог може да ви разбере, ако говорите на Неговия език – езикът на Любовта. Как познавате, че Бог ви е разбрал и отговорил на молитвата ви? Ако молитвата ви е приета, под лъжичката си ще усетите малка топлина и светлина. Няма да мине много време и вие ще получите това, за което сте се молили.

Реалности и сенки – 11 март 1931 г., *Общ окултен клас, София*

434. Когато във вас говори някое силно и разумно желание, не го спирайте. Дайте му възможност да се прояви!

Справедливи – 13 март 1931 г., *Младежки окултен клас, София*

435. Ще кажете, че лесно се говори, но мъчно се правят нещата. За разумния човек и говоренето е лесно, и правенето е лесно.

Закон на числата – 18 март 1931 г., *Общ окултен клас, София*

436. Колкото и да говорите и пишете за Любовта, ако на гладния не дадете хляб, на жадния – вода, на болния – здраве, на страдащия – утеха, всичко е безплодно.

Основна мисъл – 25 март 1931 г., *Общ окултен клас, София*

437. Горната челюст представлява Мъдростта, т.е. проява на Разумния принцип в живота. Долната челюст

представлява Любовта. Значи, като отваря и затваря устата си, човек пак услужва на Бога. Ако може да яде и да говори правилно, той изпълнява велика работа, която ще му принесе полза за вековете. Не може ли да яде и да говори правилно, човек се натъква на страдания, от които с векове не може да се освободи.

Специфична работа – 15 април 1931 г., Общ окултен клас, София

438. Музиката трябва да се вложи в мислите и чувствата, да има израз. Мислено всеки може да пее, но като рече да изрази песента навън, той среща затруднение. Даровитият певец и като направи грешка, не се обезсърчава, скоро изправя грешката си.

[...] На онзи, който живее по Бога, ангели слизат от Небето да му пеят, както момците пеят на красивата мома. Един от нашите музиканти написа песен на *Бялото кокиче*. И добрият живот е като бялото кокиче, като хубав цвят, за който ангелите слизат от Небето и му пеят своите песни. След това човек се чувства радостен и весел. Желая и вие да сте такива бели кокичета, за които ангелите ще слизат от Небето да ви пеят. Всеки от вас може да стане такъв певец. При обикновените дарби не се постига лесно това. Само при необикновените дарби се постигат големи резултати – да станеш голям певец.

Път на вътрешно разбиране – 21 април 1931 г., Утринно слово, София

439. И тъй, ако искате да знаете какъв е основният тон, идете в музикалния свят, между Възвишените същества. Там ще чуete истинската музика, ще разберете какво значи чист, верен тон. Основният тон има свойството да пали загасените свещи. Следователно, ако вашата свещ е загаснала, като чуete основния тон, тя веднага ще се запали и ще свети. Ако тонът не е основен, свещта няма да се запали. По това свойство можете да познаете и вашия основен тон. Това не трябва да ви обезсърчава. Пейте, упражнявайте се, докато тонът ви придобие нужната чистота и пластичност. Когато искат да кажат, че някой музикант не е добър, употребяват израза: „Свещта му е загаснала”. Сама по себе си, като изкуство, музиката е крайно възискателна. Тя признава за добри певци и музиканти само онези, от песента, на които изгасналата свещ се запалва. Да пееш, това значи песента ти да запали изгасналата ти свещ. Това наричаме ние необикновена, чиста, идейна музика, или с една дума – жива музика. Ако от песента ви свещта не се запали, музиката ви е безидейна, обикновена, мъртва. Живата музика разсейва облаците от съзнанието на човека, а същевременно изпъжда вън от човешката душа всички скърби и страдания. Ето защо, когато ставате от сън, правете опити да взимате основния тон на живота. Кой е основният тон на живота – не знаете. В музиката обаче основният тон е *до*. Освен него има още два, които заедно с първия образуват основен акорд, или основно съзвучие: *до*, *ми*, *сол*. Съчетанието между трите тона представлява

основните тонове на три свята. Оттук вадим заключението, че не само физическият, но и Духовният, и Умственият светове имат свои основни тонове.

[...] Всяка една мисъл си има основен тон, т.е. мислещият свят има основен тон; светът на чувствата също си има основен тон; и волевият свят има свой основен тон. Обикновени и необикновени идеи / Обикновени и идейни мисли – 8 май 1931 г., Младежки окултен клас, София

440. Българската поговорка казва: „Който пее, зло не мисли”. Щом не мисли зло – добро ще мисли. Глупавият не може да пее и да играе. Ако рече да играе, той ще преплита краката си. Защо – няма сръчност. Умният обаче е сръчен – той пее и играе добре.

Свещеният трепет – 13 май 1931 г., Общ окултен клас, София

441. Можете ли да говорите на човека за Любов, когато къщата му гори? Ще го изнесете вън и заедно с него ще започнете да гасите пожара. Като изгасите пожара, тогава можете да си говорите любовно. Как ще говорите любовно с човек, на когото кракът е счупен? Ще го вземете на гърба си и ще го заведете при някой каракчия*, да намести крака му. Ето защо, не е достатъчно само да говорите за Любовта, но трябва да я прилагате.

* (каракчия /ост./ – Народен лечител, който умее да намества навехнати или счупени кости.)

Съществено и несъществено – 3 юни 1931 г., Общ окултен клас, София

442. В Америка някъде имало един знаменит проповедник – Мууди. Докато заеме положението на виден проповедник, той минал през големи изпитания: където излизал да проповядва, навсякъде го пъдели. По едно време Мууди се сприятелил с един добър певец, Сенкел, с когото започнал да работи: той да проповядва, а приятелят му да пее. От този ден Мууди се прочул като добър проповедник в цяла Америка. Преди започване на проповедите Сенкел пеел и свирел на орган, с което подготвял благоприятни условия за Мууди. Те работели заедно и се радвали на успеха си. След време обаче те се разделили и работата им тръгнала назад. И двамата изгубили силата си. Силата им се заключавала в това, че енергията на Сенкел минавала в мисълта на Мууди, а мисълта на Мууди имала влияние върху музикалността на Сенкел. Последният проявявал своята музикалност и способност да пее главно в присъствието на Мууди. Но и Мууди се вдъхновявал от песента на Сенкел. Мууди имал добре развито чело, което показвало, че той има такт, разбиране и преценяване на музиката. След неколкогодишна взаимна работа и двамата, един след друг, заминали за онзи свят.

Трите отношения / Първите отношения – 5 юни 1931 г., Младежки окултен клас, София

443. Свободен човек е онзи, който има силно развито музикално чувство; свободен е само онзи, който е

свързан с Бога. Той е истински музикант – от нищо не се страхува. Когато не иска да пее, човек има страх от нещо. И когато много пее, кряска, пак има някакъв страх.

Свобода на съзнанието – 10 юни 1931 г., Общ окултен клас, София

444. Ако човек пее добре, нека приложи пеенето си, освен за своето благо, и за благо на другите.

– „Ама без пари не пея! Ако не ме оценяват хората, не пея”. Това е криво разбиране. Плащането и оценяването са второстепенни неща. Важно е да пеете. Ако пеете с Любов и с разположение, хората непременно ще ви оценяват. Щом Бог е вложил известен капитал във вас, вие трябва да го сложите в обръщение. Не е позволено на човека да държи Божествения капитал в застой.

[...] И тъй, ще уреждате сметките си по Любов; ще пеете и ще свирите по Любов.

[...] Където има хармония и мелодия, там е приложението на Любовта. Който намери и приложи този метод, става гениален. Ако е певец или музикант, пее и свири естествено. Той не се нуждае от външна обстановка, от среда, от хора, които да го оценяват, а носи в себе си всичко. Започне ли да пее, песента му настройва публиката, която започва да го слуша с внимание. Ако певецът или музикантът очаква на публиката, на условията, на времето, неговата гениалност е проблематична. Гениалният пее, където попадне: с публика и без публика, в салон или без салон, при добро и при лошо време. Гениалният музикант вкарва двойката си в своя инструмент и разполага с него както иска. Не може ли да направи това, той е обикновен музикант, на когото струните лесно се късат. Късането на струните се дължи на две противоположни мисли или чувства в музиканта. Те създават известно противоречие в него, което се отразява на самия инструмент. Музиката подразбира хармония, а хармонията изключва всякакви противоречия.

[...] Хармонията внася светлина в човешкия ум, а мелодията – топлина и мекота. Това се забелязва, от една страна, в мислите и чувствата на човека, а от друга – в неговия говор. Приятно е да слушате човек, който говори музикално.

[...] Велико изкуство е да знае човек как да говори и кога да говори. Ако говори музикално, човек може да пее и да свири хармонично и мелодично. Чрез музиката може да се примири с всички хора. Чрез музиката той може да внесе разположение както в своята душа, така и в душите на ближните си. Като прилагате музиката, вие можете да постигнете всички свои желания. Без нея вие ще очаквате на другите, да дойде помощта отвън. Певецът поема въздух отвън и пее, но песента му не е във въздуха – тя се крие в неговата мисъл. Зад мисълта му пък се крие Божественото Начало, което направлява нещата. Наистина, няма по-велика музика от Божествения език. Който е чул само веднъж този език, той никога не може да го забрави.

[...] Като ученици, стремете се да говорите музикално. Музикалният говор подразбира изявяване на Истината. Приятно е да слушаш някой да говори музикално. Колкото и да го слушаш, в края на краищата ще кажеш, че има още да говори.

[...] Ако двама души, които се обичат, не могат да съживят един умрял, любовта им не е истинска. Ако двама певци не могат да съживят един умрял човек, песента им не е гениална. Кога умира човек? Когато внесе в сърцето си един дисонанс, чрез който скъсва струните на своя живот. Има мисли и чувства, които моментално умъртвяват човека.

[...] Колкото и да се говори за духовната музика, хората още не я разбират. Както не разбират своя език като музикален инструмент, така не разбират и духовната музика. Мнозина свирят на цигулка, но не я чувстват още жива, одухотворена. Цигулката е жива; всяка клетка в нея продължава да живее. В който момент умре, тя ще се разпадне. Всяка клетка на цигулката отговаря на цигуларя. Колкото по-музикален е цигуларят, толкова по-добре разговаря с цигулката си. Когато някой виден цигулар свири, хората казват, че цигулката му говори.

Забелязано е, че като инструмент цигулката не се подава на правилата, които управляват повечето инструменти. На пример колкото повече се свири на пиано и на някои други инструменти, толкова повече те губят силата си. С цигулката е точно обратно: колкото повече свирите с нея, толкова повече се увеличава силата ѝ. Същото се отнася и до човека, който се моли съзнателно и с Вяра. Колкото повече се моли, колкото по-дълбока е молитвата му, толкова по-музикален става той. Ние говорим за онази музика и за онова пеене, които тонират човешките чувства. По този начин те тонират и нервната му система. Ако това отчасти поне може да направи обикновената музика, колко повече може да се очаква от духовната! Тази музика внася мекота в човека, но същевременно го прави активен.

[...] И Христос прилагал пеенето като метод за тонирание. Казано е в Евангелието, че на Тайната вечеря Христос и учениците Му изпели една песен, след което излезли вън. Като ученици, поставете си задачата да живеете разумно. Къде ще проявите този живот? И в говоренето, и в мислите, и в чувствата си. Разумното слово подразбира музикално говорене.

Музикален живот – 17 юни 1931 г., Общ окултен клас, София

445. Никога не пийте студена, ледена вода. Пиете ли студена вода, капилярните съдове на гърлото и на стомаха се свиват чрезмерно и причиняват ред болезнени състояния. [...] Някой певец, музикант или оратор излиза на сцената и публиката го харесва, остава доволна от него. Защо? Защото е попаднал в една от хармоничните точки на Природата. Не може ли да попадне в една от тези точки, публиката ще го освирика и свали от сцената.

Свиване и разширяване – 19 юни 1931 г., Младежки окултен клас, София

446. Казват за някого: „Този човек говори добре”.

Това е външната страна на човека. То е все едно да кажете за хляба, че е добре опечен.

– „Важно е какво ще кажат хората за този човек”.

Според мене хората не са авторитети. Те са като петлите – всички петли пеят по един и същ начин. Петлите обичат да се качват нависоко и там да кукуригат. И гаргите грачат по един и същ начин. Граченето е особен език, на който гаргите изказват мнението си по някой обществен въпрос от техния свят.

Казвате: „Днес Учителят говори точно както ние мислим”. [...] Лъжете се, никога не съм говорил върху това, което вие сте мислели.

[...] Според вас учителят, професорът говорят, както учениците и студентите мислят. Това не е философия, това е тщеславието, заблудението на човека.

Докато ученикът казва, че Учителят му говори, както той мисли, заблудението върви с него. Учителят говори според степента на вашето съзнание. Колкото повече съзнанието ви се повдига, толкова и мисълта на Учителя се изменя.

Мистично разбиране – 21 юни 1931 г., Утринно слово, София

447. Който не говори Истината, изгубва своя вътрешен мир.

[...] Сега, като ви говоря така, има нещо скрито у вас, което ви нашепва: „Не слушайте, не е точно така, както ви се говори”. Това нашепване се дължи на същества, които ви изкушават, обаче те самите още не разбират живота.

[...] Истината говорете само на Бога и се дръжете за Любовта! Какво правят хората? Те казват Истината само на себе си.

Любовта към Бога – 12 юли 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

448. Ако някой човек е дошъл до положението на Син Божи, той може да говори някъде в стаята си, а същевременно да го слушат и тревите, и цветята, и животните, както и милиони хора.

Симон Петър – 12 юли 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

449. Срещнете ли човек, който ви говори за Бога, вие трябва да имате предвид дали той слуша Бога и върши Волята Му. Който слуша Бога и върши Волята Му, и вие можете да го слушате.

Съчетание, приложение и изпълнение – 3 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

450. И тъй, внимавайте в пътя си! Следете, наблюдавайте кой какво говори, за да различавате черния брат от белия. Който говори едно, а върши друго той, е черен брат. Белият брат върши това, което говори. Той и отвън, и отвътре е един и същ. Така постъпва и Бог, в Него няма лицеприятие. Любовта всякога е една и съща. Като говори, белият брат винаги има предвид, че

се намира пред лицето на Бога, Който претегля всяка негова дума според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Постъпва ли човек така, той всякога ще има одобрението на Бога.

[...] Казвам: „Човек трябва да бъде искрен в себе си” – каквото говори, това да е в сърцето му. Затова е казано в Писанието: „Тези люде се приближават при Мене с устата си и с устните си Ме почитат, а сърцето им отстои от Мене. Но напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески”. Следователно Бог не се нуждае от лъжливи учения.

[...] Думата **аз** в българския език е така свещена, както е свещена в индусите думата *аум*, обаче и те не могат правилно да я произнасят. Само техните адепти могат правилно да я произнасят, но те не съобщават този начин на непосветените. Думите *ом*, *ам*, *аум*, *ум* имат едно и също значение. Коя от тези думи е най-права – точно не се знае. Възможно е всички да са прави, а възможно е и всички да не са прави. Когато се научите да любите, да мислите правилно и да говорите Истината, вие ще можете да произнасяте правилно думата **аз**. Докато сърцето ви не затрепти, докато умът ви не светне и докато не придобиете необходимата свобода, вие не можете правилно да произнасяте тази дума.

Ден на Божието изявление – 7 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

451. Истината може да се говори само на онзи, на когото сърцето трепти от Любов. Истината може да се говори само на онзи, на когото умът е пълен със Светлина.
Запечатал е – 8 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

452. Страданията са нещо подобно на строгата реч. Обаче строгата реч, строгите думи не могат да оправят света. Само Божествените думи са в сила да оправят света. Всяка Божествена дума е узрял плод, който всеки сам може да откъсне от градината на Бога. С Божествени плодове трябва да се храни човек!

Соковете на Любовта, Мъдростта и Истината – 9 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

453. Бог говори само там, където са Любовта, Мъдростта и Истината. Когато Бог говори, всички трябва да мълчат. Ако не мълчат, ще има страдания. Мълчат ли, ще има радост и веселие.

Соковете на Любовта, Мъдростта и Истината – 9 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи

454. Значи най-важно за хората е Словото, което Бог днес им говори. В миналото Бог е говорил на хората според степента на тяхното развитие и в бъдеще ще им говори пак според степента на развитието им. Когато детето е малко, майка му говори по един начин; като стане голям син или голяма дъщеря, тя говори по друг начин, обаче било за детето, на което майката говори, било за човека, на когото Бог говори, важен е сегашният момент.

Казвате: „Едно време майка ни ни говореше като на деца, езикът ѝ беше по-строг, по-назидателен; сега ни говори като на големи, като на разумни хора” – обаче между първия език на майката и сегашния няма никакво противоречие. На малкото дете пък тя говори по негов маниер – изкривява думите, приспособява се към него, за да я разбере; ще дойде ден, когато майката ще говори на детето си със съвършен език – този език е езикът на изгряващото Слънце, т.е. езикът на Мъдростта. В езика на Любовта е позволено на майката да бърби, да изкривява думите според развитието на детето, но в езика на Мъдростта не се позволяват никакви изкривявания, никакви промени – Мъдростта всичко изправя, нейният език е съвършен.

Който чакат Господа – 10 август 1931 г., Сборни беседи, Рилски беседи, Рила, Седемте езера

455. В речта на красноречивия оратор не трябва да има никакво насилие, никаква лъжа, никакво зло. Има ли насилие, лъжа и зло, тази реч не е съвършена – Божествената граматика не търпи нищо излишно. Казвате: „Ние трябва да бъдем добри” – това не трябва даже и да се говори, защото ако човек не е добър, той ще бъде лош.

Сила, разумност и добро – 19 август 1931 г., Сборни беседи, София

456. Ако човек само говори, без да изпълнява, той ще прилича на онзи богат американец, който на думи само говорел за Бога, но нищо не правел за Него. Един ден той заболял сериозно и повикал техния пастор да се помоли за оздравяването му. Пасторът му отговорил:

– Как да се моля за теб, когато не си направил нито едно добро?
– Ако не се помолиш за мен, аз ще замина за онзи свят.
– Нищо от това, можеш да заминеш, но аз не мога да се моля за човек, който през целия си живот е хулил Църквата и нищо не е направил за Бога.
– Тогава какво да правя?
– Раздай имането си на бедните и обещавай, че ще служиш на Бога!
– Ти се помоли първо на Бога, а след това и аз ще изпълня обещанието си.

– Не, докато не направиш контракт, докато не подпишеш, че ще изпълниш обещанието си, аз няма да се помоля на Бога, аз не вярвам само на думи.

И тъй, искате ли молитвата ви да бъде приета от Бога, преди всичко трябва да сложите жертвата си пред носете Му – не сте ли готови да пожертвате всичко за Божия Дух, който постоянно ви ръководи, нищо не можете да направите.

Най-високото място – 20 август 1931 г., 1931 г., Сборни беседи, София

457. Не е достатъчно само да се говори, всичко това трябва да се върши – иначе всичко, което се говори ще бъде както в приказките от „Хиляда и една нощ”.

[...] Тъй щото говорите, ли нещо, то трябва да се приложи първо от самите вас; ако вие не можете да го направите, тогава не карайте тия хора преждевременно да излизат от затвора.

[...] Истински певец е онзи, който може да спечели сърцето на своя заемодател.

Представете си един знаменит, но беден певец, който дължи някому десет хиляди лева, а няма пет пари в джоба си да му ги върне; какво трябва да направи този певец? Той трябва да отиде при своя заемодател и да му каже:

– Пет пари нямам в джоба си, но искам да изплатя поне лихвите на дълга си.

– Как ще ги изплатиш?

– Ще ти попея малко.

– Добре, изпей ми нещо.

Започва певецът да пее, но така, че заемодателят забравя всичко, унася се от гласа на своя дължник; като свършва да пее, кредиторът му казва: „Не само че не ми дължиш вече, но отгоре на това ти давам хиляда лева; никога не съм слушал такъв певец, сега разбрах какво нещо е истинското пеене”.

[...] Значи истински певец, художник, поет или оратор е този, който може да трогне своя кредитор, да го постави в положение да прости дълга му.

Отиване и връщане – 21 август 1931 г., Сборни беседи, София

458. Има една известна мисъл: „Глас народен е глас Божий”. Това е онази идея, където ви казвам, че ние трябва да обичаме всички.

Да се облечете в Новия човек – 4 октомври 1931 г., Неделни беседи, София

459. Природата никога не ни говори на наш език. Ние сами си тълкуваме, правим си някакви преводи от онова, което тя прави. Но какъв е езикът на Природата – никой не знае; как точно говори тя – никой не знае. Природният език няма никаква граматика. Кой са нейните съществителни, прилагателни имена, местоимения или глаголи – и това никой не знае.

Дайте ни от вашето масло – 11 октомври 1931 г., Неделни беседи, София

460. Звукът представлява хармонични трептения на разумна сила. Който го приема правилно, той се ползва от неговото благо. Като знаете това, възприемайте чистите трептения на звука, а се пазете от шум, предизвикан от непроверени слухове. Че някой казал нещо обидно за вас – това да не ви смущава. Приемайте нещата направо от техния източник, от автора им. Когато звукът от някой източник влезе направо в ухото ви и разговаря с вас, вие си съставяте истинско понятие за нещата. Казано е в Писанието, че в съдния ден ще отговаряш за всяка празна дума. Затова, ако искаш да приемеш някаква светла мисъл, иди при автора, от когото тя излиза, и приеми светлината чрез очите си; след това ще чуеш какво говори и ще възприемеш зву-

ка чрез ушите си. Така ще имаш ясна представа за неговата мисъл, за това, което го движи в живота му.

Проводници на Любовта / Пътищата на живота. (Кой може да обича) Проводници на Любовта – светлина, звук и въздух – 14 октомври 1931 г., Общ окултен клас, София

461. За Великото не трябва да се говори. Обичате ли Бога, никому не говорете за това, понеже то е велико. Обичате ли ближния си, обичате ли сърцето си, никому не говорете за това, защото то е велико.

Отношение на два закона – 18 октомври 1931 г., Неделни беседи, София

462. Песента *Аин фаси*:

Тази песен е съставена от две части: първата част – *аин фаси* – е началото на всяка работа. Какво е началото знаем; какъв ще бъде краят, не знаем. В тази песен има два противоположни момента, които не изразяват истинското положение на нещата. Който разбира елементите на думите *аин фаси*, може да се домогне до смисъла на живота и да се ползва от него. Така той ще разбере как ще свърши животът, т.е. как ще се превърне скръбта в радост. Да превърнеш скръбта в радост, това значи, да превърнеш неразбраната скръб в разбрана.

[...] На песента *Аин фаси* могат да се направят два превода: отрицателен и положителен. *Аин фаси* – докато си глупав; *мекри заси* – докато си лаком; *фиан земру* – работата ти няма да върви напред; *ашан* – всякога ще плащаш; *суаси зен фесул* – главата ти няма да се освободи от мъчнотии. Положителният превод на песента е следният: *аин фаси* – ако живееш с Любов; *мекри заси* – ако Мъдростта те озарява; *фиан земру* – ако Истината царува в теб, и т.н. От това, как ще пее човек тази песен зависи дали ще се поддаде на нейното положително или отрицателно влияние. Ако се пее с мекота, ще имате един резултат; ако се пее твърдо, резултатът ще бъде друг. От способността на човека да приема и предава зависят неговите вътрешни състояния на скръб или на радост.

[...] И тъй, от пеенето на човека, от неговата музикалност зависи да бъдете доволни или недоволни от него. Музикалност има и в постъпките на човека.

[...] Забелязано е, че човек не може да пее добре, ако носи в себе си някаква голяма скръб. Друг е въпросът, ако той може да превърне скръбта в радост – тогава в гласа му има мекота и приятност. Докато пее, човек намира изходен път в скръбта. Щом престане да пее, всички пътища в живота му се затварят. Дълго време трябва да работи върху себе си, за да намери изходен пункт и да превърне скръбта си в радост. За да се изяви, музиката се нуждае от простор. Във водата не можеш да пееш – простор няма. Най-добрата среда за музиката и пеенето е въздухът. За Същества, по-напреднали от хората, етерът е най-добър проводник на музикалните тонове.

[...] Единственото място, където можете да чувате тихия глас на Бога, това е областта на скръбта и страданието. Следователно, като дойде страданието при вас, не го отбягвайте, но вслушайте се в него, да чуете гласа на Онзи, Когото търсите.

Разбраната скръб / Разбраните скърби – 21 октомври 1931 г., Общ окултен клас, София

463. Да се говори Истината на човека подразбира да му се каже това, което може да го подмлади.

През онези дни – 25 октомври 1931 г., Неделни беседи, София

464. Който ти говори Истината, който още в първия момент те обича, той предизвиква в теб свещен трепет. Не изпитвате ли този свещен трепет, колкото и да ви убеждава някой, че ви обича, той не говори Истината. Колкото и да се изнасилвате да вярвате, че ви обича, вие нищо няма да придобиете. Който ви обича, той ви носи една запалена свещ. Тъй щото вие ще определите Любовта на този човек не по думите, които ви говори, но по светлината на свещта, която той ви дава. Свещта говори повече от всичко друго.

Изново – 1 ноември 1931 г., Неделни беседи, София

465. Малко певци ще срещнете с чист, правилен тон. Правилният тон включва в себе си сила, съдържание и смисъл. Той има отношение към правите мисли, чувства и действия. С други думи казано: правилният тон произвежда в човека светлина и топлина. Следователно само музикалният човек живее правилно. Защо? Защото в музиката има строга отмереност, такт, т.е. мярка на времето. Във физическия свят всички неща стават във време и пространство. Затова под *тактичен човек* разбираме онзи, който употребява всяко нещо навреме и намясто. Който не е тактичен, внася дисхармония в живота си, а дисхармонията причинява зло. Ако някой каже, че не може да живее добре, от това се подразбира, че не може да пее правилно. Който не пее добре, той произвежда шум, скърцане и др.

[...] Като пеете, трябва да вложите цялото си сърце и цялата си душа. Който пее така, само той може да целува правилно. Ако искате да пеете хубаво, трябва да работите усилено в това направление.

[...] На Небето приемат само добри певци, с ангелски гласове. Мнозина мислят, че от тях се иска права мисъл, прави чувства и действия, без да бъдат добри певци. Те не разбират Истината. Преди всичко човек не може да има прави мисли, чувства и постъпки, ако не знае да пее. И светията трябва да пее. Не е светия онзи, който не пее правилно. И Христос е пял. Не е въпрос, пеенето и музиката да станат професия на човека, но да пее от Любов към пеенето. Казано е в Писанието: „Ще пеете и ще възхвалявате Господа”. Музиката трябва да бъде импулс в живота, да подтиква към работа, а не средство за прехрана. Животът без музика е живот без Любов, без Светлина, без Свобода. Живот с музика е живот на Любовта и на Доброто.

[...] Ако пеят така, където влязат, те ще внесат мир и радост. Ако влязат между хора, които се бият, боят трябва да спре; ако влязат между крадци и лъжци, кражбата и лъжата трябва да престанат. Злото отстъпва пред музиката, както и пред Любовта. Затова вложете своята музикалност не само в пеенето, но и в говора. Където има музика, там е Любовта, там е животът.

[...] Който пее правилно, лесно може да заеме каквато и да е служба. Тежко е положението на онзи, който не знае да пее. Каквато и служба да му дадат, нищо не може да постигне. Правилното и добро пеене е истинската препоръка и на този, и на онзи свят.

Правилният тон – 4 ноември 1931 г., *Общ окултен клас, София*

466. Бог ти говори – този е вътрешният глас, и Той говори не когато си щастлив, но когато върху теб дойдат най-големите нещастия и ти казваш: „Всичко се свърши”. Когато всички престанат да говорят, тогава Бог започва да говори. Тогава ти се намиращ пред една пропаст и казваш: „Беше, вече всичко се свърши”. Тогава именно и Бог ще ти проговори.

Син Человечески отхожда – 8 ноември 1931 г., *Неделни беседи, София*

467. Който знае да пее, не се страхува, въздухът познава певеца. Като дойде този певец и въздухът се изменя, времето става хубаво. Като дойде някой, който не знае да пее, времето се разваля, казва: „Не ти позволявам да пееш”. Казвам: на онези певци, които знаят да пеят, дайте ход! А на ония, които не знаят да пеят, не им давайте ход!

Няма да угаси – 15 ноември 1931 г., *Неделни беседи, София*

468. Седи един ученик при учителя си по пеене. Вижда учителят, че ученикът е даровит, може да пее хубаво и му казва да стане да изпее нещо. Той се свива, срамува се, гласът му се свива, не може да вземе верни тонове. Вдига го учителят веднъж, два пъти – все не може да изпее нещо вярно. Тогава един ден учителят се приближава при него, удря му две плесници и този ученик забравя всичко, започва да пее. – „От този момент – казва той – гласът ми се отвори. Благодарение на тези две плесници аз се освободих от своя страна и започнах свободно да пея. От ума ми изчезнаха хората около мен, аз виждах само плесниците”.

Този е един краен метод, но понякога и Природата върши с вас същото. Понякога ние седим, не можем да вземаме верни тонове. Като ни удари няколко плесници, ние се научаваме да вземаме верни тонове. Ако придобиеш пението като дарба, тези две плесници не са ли на мястото си? Ако станеш певец и се явиш пред хората, тези две плесници са изиграли своята роля. Но ако не ги получиш и не развиеш дарбата си да пееш, нищо не си спечелил.

[...] Бог употребява всевъзможни средства, за да събуди Божественото, Великото у нас.

Материални прояви на живота / Животът като математически действия – 18 ноември 1931 г., *Общ окултен клас, София*

469. Разбиране е нужно на човека. Ако има правилно разбиране, той знае, кога и как да говори. Не му препятствай да се прояви! Ще му кажеш как трябва да говори! Ако говори високо, тихо трябвало да говори; ако говори пламенно, трябвало да се въздържа. Оставете човека да си говори както знае, а не както вие разбирате! Някой, млад или стар, иска да се прояви. Оставете го свободен да се прояви както желае.

Сила, живот и здраве – 23 декември 1931 г., *Общ окултен клас, София*

470. Всеки музикален тон има специфичен цвят. Например тонът *до* има червен цвят, *си* – виолетов, *ла* – син цвят, *сол* – светлосин, *фа* – зелен, *ми* – жълт, *ре* – портокалов. Значи между музиката и цветовете има известно съотношение. При това, всеки цвят оказва влияние върху човека. Ако някой тон има надмощие в организма, и цветът на тоя тон има надмощие. Например, ако тонът *ми* има надмощие в човека, той пожълтява; ако *ре* има надмощие, лицето на човека става оранжево; при тона *до* лицето става червено; при *фа* лицето позеленява. Какво знаете изобщо за светлината и за нейното отражение? Тоновите, както и цветовете, се отразяват и върху характера на човека. Казват за някого, че е весел, засмян човек. Кога се смее човек? Какъв е произходът на смеха? Кой цвят влияе върху смеха? Има ли връзка между смеха и плача? Смехът е песен. Кой тон взема надмощие в смеха? Ако може да определите тона на смеха, ще определите и характера на човека, както и подбудителната причина да се смее. Ако смехът ти започва с *до*, ще знаеш как да наредиш останалите тонове в гамата.

[...] Казвате: „Какво ни интересуват музикалните тонове и техните цветове? Ние се интересуваме от хлебеца, да има какво да хапнем”. Който разсъждава така, той се намира в тона *фа*, в зеления цвят, в материята. Всички животни се намират в тона *фа* – при зеления цвят, при тревата. Говедото пасе тревата, пее *фа*. Месоядното е в тона *до*. Къде е мястото на човека? Между *фа* и *до*. Защо Природата е определила човек да яде всички храни? За да събуди всички тонове в него, да го постави в разнообразието на живота. Еднообразието в тоновете произвежда болезнено състояние в човешкия организъм. От музикално гледище, тия състояния причиняват известна дисхармония в организма. Много от сегашните лекари, особено на Запад, лекуват болните с музика. За това се изисква голямо изкуство.

[...] Казвам: колкото са важни мислите и чувствата на човека, толкова е важна и неговата реч. Няма по-голяма магия от човешката реч – тя е музика. Ако вярва в силата на словото, човек владее магията на живота. Той носи тая магия в устата си. Вие търсите магията в книгите, а не знаете, че тя е в думите, които излизат от устата ви. Например, думата *светлина* на български

език, *la lumière* на френски, *light* на английски, *licht* на немски, крие известна сила.

[...] Как действа тъжната музика на човека и как – веселата? Тъжната музика не действа здравословно. Тя е резултат на някакво патологично, болезнено състояние. Веселата музика обаче действа здравословно. Има хороводни песни, които лекуват болните. Има тъжни песни, които турят и здравия на легло. Българските хороводни песни са лечебни. Направете опит. Идете при някоя ваша болна приятелка и ѝ пейте два-три дена наред хороводни, весели песни. После поиграйте, подскачайте пред нея, без да ѝ говорите нещо. Тя ще ви гледа как играете и пеете и ще забрави болестта си. Ще скочи от леглото си и ще започне да играе. Хванете я за ръка и продължавайте играта заедно. Пейте, скачайте и тихо си нашепвайте: „Няма за какво да се тревожиш”. Бог не е създал Земята за болни хора, Земята не е болница!

Помни: Музиката и песента лекуват*. – „Цял ден ли трябва да пеem и играем на болния?” Трябва да знаете колко време да пеете и играете. В Природата съществуват музикални часове. Изпейте още веднъж упражнението *Сила, живот, здраве*. По-нататък, когато имам време, ще избира няколко певци между вас, с които ще работя една-две години, да станат певци на Новото. Останалите ще пеят по стария начин. Така ще видите разликата между пеенето по нов и по стар начин. И сега има добри певци, но методите, по които работят, не могат да ги доведат до естествения тон на пеенето. Някои певци и певици не успяват много, защото не се въодушевяват от някаква велика идея, но се поддават на желанието си да се прославят пред света и да спечелят много пари. Малко певци имат идея защо пеят и как пеят. Да пееш с идея – това значи да пееш за себе си; това значи да пееш за Божественото в себе си. Не можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш право, ако не пееш правилно.

Вътрешното богатство – 25 декември 1931 г., Младежки окултен клас, София

471. Трябва да изучавате езика на Природата. Сега всички имате верую, нали? И в Бога вярвате, и в Христа вярвате. Колцина от вас, като говорите на Христа, Той би ви разбрал? Ако Му говорите както подобава, Той ще разбере. Христос най-първо не разбира вашите постъпки. В какво седи неразбирането? Детето минава с баща си, вижда една каса с пари и му казва: „Татко, бръкни в тази каса и ми дай малко пари”. Бащата си прави оглушки, че не е разбрал. Разбиране трябва. Казвате: „Как да не разбира Христос, Той толкова ли е глупав?”. Има неща, които Христос никога не разбира. Има нещо, което Бог не разбира. Той не може да участва в тези престъпления, които са нещо обикновено за човека.

[...] Та силата на човека е в словото. Човек ще се научи да говори право, ще се научи и на граматика, [но] тя отпосле иде; има граматика, с която човек се ражда.

Има и една логика, с която човек се ражда. Ако тази граматика, българската, беше валидна и за другите езици, би било лесно да се изучават те. Българинът казва: „Аз му казах” или „Казах му”. На английски никога не можеш да кажеш: „Казах му”, винаги трябва да кажеш местоимението *аз*. Трябва да го туриш най-отпред, иначе глаголът не може да се разбере. Значи англичаните имат една граматика, която се отличава от нашата по своето местоимение. После, в английски членът е турен пред думите, а българите го спрягат отзад. Така е и у французите, и те турят члена отпред. Това са съображения, това е личното в развитието. Щом славяните минават през това развитие, един ден и те ще изменят своята реч. В речта може да има член, може и да няма. Може да се тури една буква, която да членува. Тези членове в българския език – *ът* и – *та* не са красиви. Нашите добри приятели се стремят да избегнат членовете.

Думата му държва – 27 декември 1931 г., Неделни беседи, София

472. Лесно е да кажем: „Каквото е Господ казал”. Тази дума има съвсем друго значение. Господ какво ти е казал? Отвън каквото е казал Господ. Че отвън и вятърът говори, и Слънцето говори. Всичко отвън говори, как ще познаеш гласа Божи? Казвате: „Господ говори отвътре”. Че отвътре говорят и безумните, и глупавите хора. Казва псалмопевецът, че разумният говори отвътре, от сърцето си. Отвред се говори. Как ще познаете гласа Божи? Наука се изисква за това.

[...] Главното в окултната наука е: ученикът, който влиза в Школата, трябва да види своя Учител и той да му предаде своите уроци, защото без Учител може да четеш окултни книги колкото искаш, но те са безсмислени. Да четеш окултни книги, е като да учиш музика, да разглеждаш нотите, без да има кой да ти каже как се пеят. Даже може да правиш опит да пееш, но когато дойде онзи видният музикант, той ще ти каже, изпее и изсвири всичко така, както е написано. И в окултната наука казват, че има два начина за съобщение с невидимия свят, с този окултен, таен свят – вътрешен и външен; външният за хората е подложен на съмнение, но ако се вслушате във вътрешния си глас, който е по-сигурен, няма да се излъжете. Правото е вложено във вътрешния глас.

От смърт в Живот – 11 януари 1932 г., Неделни беседи, София

473. Песен: *Сила, живот и здраве*

Напишете си я всички, да я научите по ноти, за да я пеете правилно. Тази песен е едно живо, новородено дете, което расте и се развива. *Сила, живот и здраве, те са едно, служители на Духа, носители на Радостта, крепители на Мъдростта*. Силни са думите на тази песен. Сега тя е петгодишно дете, ще расте, ще стигне до 33 години и ще спре, дотам ще я оставим. Думите *сила, живот и здраве* представляват идейната

страна на песента. Останалите думи са в разговорна форма. Пейте песента, но вярно – това е най-важното. Като пеете *служители на Духа, носители на Радостта, крепители на Мъдростта*, да чувствате, че сте млади, че носите Мъдростта в себе си. Младостта и Мъдростта да бъдат в теб вътре, а не вън от тебе. Пейте така, че да се храните с пеенето. Пеенето, музиката трябва да бъдат храна за човека. Ще пеете и свирите по-малко, цял ден няма да се храните само с музика. Колкото години сте пели досега, ако сте пели с Любов, сякаш да станете първокласни певци. Музиката се проявява в три направления: музика в движенията, музика в дишането, музика в яденето.

Граници в живота – 6 януари 1932 г., Общ окултен клас, София

474. Всеки език си има свои свойства. Езикът е разумното в човека Някой път ние казваме, че еди-кой си човек не знае да говори правилно. Действително, човек трябва да знае да говори правилно, но три качества има, с които речта е свързана: права мисъл, право чувство и права постъпка; това значи право говорене. Не може човек да говори право, т.е. да говори перфектно един език, ако не мисли правилно. Ако в него има правилни чувства, правилни постъпки, той не може да говори правилно, езикът му не може да е изящен. Някой може да каже, че лошите хора говорят красноречиво. Не, един лош човек не може да говори красноречиво. Ония, на които музикалните чувства не са развити, може да говорят, но след като слушаш един човек да говори, след като каже няколко изречения, ще знаеш мисли ли правилно, чувства ли правилно, може ли да говори правилно. Речта му, говорът му ще определи какво е неговото вътрешно състояние. Тогава този човек, каквото и да ти каже, или, както казват българите, звезди да ти снема от Небето, ти ще знаеш мисли ли правилно, или не.

Взemi детето – януари 1932 г., Неделни беседи, София

475. Представете си, че вървите по един път. Настига ви един човек, застава от лявата ви страна и започва да ви укорява, да говори обидни думи по ваш адрес. В същото време от дясната ви страна застава човек, който ви говори добри думи. Колкото първият човек ви хули и обижда, толкова вторият ви хвали и говори за вас най-добри думи. Какво трябва да правите? Вие сте тръгнали на далечен път, очакват ви някъде да получите голямо наследство от няколко милиона лева. Трябва да се явите на определен час. Ако закъснеете, ще объркате работата си. Вървите по пътя и си казвате: „Ако се спра само за момент да се обяснявам с тоя, който ме хули, или да благодаря на тоя, който говори добре за мен, ще объркам работата, за която съм тръгнал”. Как трябва да постъпиш? Ако си ученик, ще бъдеш глух за укорите и за похвалите. Ученикът знае, че който говори добре за хората, повдига себе си; който говори лошо, сам се понижавя. Прилагайте тоя

закон, без да се смущавате. Ако го прилагате, всичките ви мъчнотии и страдания ще изчезнат. Това е един от великите закони на живота. Ученикът се отличава по това, че прилага законите на Разумната природа. Те са закони и на Великия, целокупния живот.

Законът и Любовта / Противоположности на живота – 13 януари 1932 г., Общ окултен клас, София

476. Според мен прозата е ревят на магарето, а поезията – песента на славея.

Понеже магарето ми носи товара, ще търпя рева му, ще търпя неговата проза. Когато искам да изпитам приятността на живота, ще стана рано сутринта и ще слушам песента на славея. Кой не слуша с удоволствие песента на славея? Всеки човек има по един сладкопоен славей в себе си. Престане ли славеят му да пее, той става нещастен. Ако и магарето му престане да реве, той пак е нещастен.

[...] Ако мислиш по нов начин, ти си славей, който пее всяка сутрин. Защо пее славеят? Той казва: „Пей, защото разреших въпросите на магарето”. Защо пее магарето? На тоя въпрос вие сами ще си отговорите.

Сенки на Битието / Сянка на нещата – 22 януари 1932 г.

477. Бъдете искрени, говорете Истината, за да ви кредитират. Иначе, колкото и да се молите на Бога, молитвата ви няма да бъде чута. Докато човек не се научи да говори Истината, никакъв отговор не може да очаква на молитвата си. Той е в положението на човек, който отива да си купи стока от някой бакалин, но нищо не получава.

[...] Жената помисли, че змията говори Истината. Вие нямате, не знаете онзи разговор, който имаше жената със змията. Жената казва на Бога: „Аз помислих, че змията говори Истината, понеже е създадена от Тебе”. Но като дойде Бог да пита жената, каза ѝ: „Защо не дойде да Ме питаш говори ли змията Истината, или не?”. В теб се яви едно раздвояване. Бог казва: „Няма да ядете”, а змията казва: „Ще ядете”. Че иди и питай. Жената трябваше да каже на змията: „Господ каза да не ядем”, а змията каза: „Да ядем” – кое е вярното?

Двете отверстия – 27 януари 1932 г., Общ окултен клас, София

478. Тъжен си, скръбен си. Седни и си попей една своя песен, но не *Цвете мило, цвете красно* или *Вятър вее, балкан ечи*, или *Стоян маме си думаше*. Пей си една своя песен. Какво общо имаш със Стоян и майка му?

Двете лица на Реалността / Лица на Реалността – 3 февруари 1932 г., Общ окултен клас, София

479. Истински певец е оня, който забравя себе си, забравя, че хора го слушат.

[...] Как се моли мъдрецът? Като забравя себе си. Истинска молитва е оная, в която човек забравя себе си и обкръжаващите.

[...] Понякога свиря пред вас, но това свирене представява малка част от онова, което мога да изразя. Според мен това свирене е залъгване. Скрита е моята музика. Когато трябва, аз вадя по няколко тона от тая музика само за себе си. Тя е важна за мен, а не за другите. Тая музика има отношение към Вярата. Вярвам, че мога да свиря, че мога да лекувам с тая музика, че мога и да подобря живота си с нея. Това значи да свириш и да пееш с Любов.

[...] Бог от хиляди години говори на човека. Как говори Бог? Всяка права мисъл е глас Божи. Тя иде от три места: отдалеч, отвътре и през главата. Чуеш ли глас близо до ушите, това е глас на изкушение. Божият глас иде отдалеч. Чуеш ли глас отдолу, около пъпа, това е някакво отражение – не се вслушвай в него. Чакай да чуеш гласа отвътре, отдалеч някъде и от главата. Мисъл, която иде само от едно място, е от физическия свят. Ако мисълта иде от две места, тя е от Духовния свят. И най-после, ако мисълта иде едновременно от три места, тя е Божествена, тя иде от Божествения свят. Тоя закон е верен и в науката, и в музиката, и в поезията. Вслушвайте се в Божия глас, да разберете какво значи вдъхновение.

Любов на безсмъртието – 10 февруари 1932 г., Общ окултен клас, София

480. Някога гласът върви според времето: налягането се повдига и гласът се повдига. Някога става обратно: налягането се повдига, а гласът спада. Сега вие сте се нагърбили с тежки задачи, много се тревожите, затова не можете да пеете.

Силата на възможностите – 12 февруари 1932 г., Младежки окултен клас, София

481. Имате големи претенции, казвате: „Аз разбирам от музика”. Какво разбирате от музика? Аз казвам, че разбирам от музика, ако, когато засвирия, дърветата започнат да играят или, когато започна да свиря, се махнат всички облаци; аз разбивам от музика, ако, когато започна да свиря, умрелите станат. Кой може да свири така? Никой. Аз разбирам един музикант като започне да свири, ако се карат хората, да престанат. Разправят, че в древността имало такива хора, които, като засвирият, воюващите страни преставали да се бият, всеки спор престава! Това е музика, това е пеене. Или, дойде мъжът малко неразположен и жената да запее. Запей му една песен, а не да му викнеш!

[...] Във всяка една къща Любов без пеене и без свирене не може да има. Музика трябва!

Да известят на учениците Му – 14 февруари 1932 г., Неделни беседи, София

482. Не работи без разположение! Не говори без разположение! Не яж без разположение! Ако ставаш от сън без разположение, мисли, че някой говори за теб добре или е написал нещо хубаво за тебе.

[...] Мнозина пеете хубаво, но нямате това разположение, което е нужно за пеене. Днес пътят за пеене у вас

е затворен, не можете да пеете както трябва. В бъдеще пътят за доброто пеене ще се отвори и някои от вас ще станат гениални певци. Като пеят, лампите ще се палят и изгасват. Това значи: вибрациите на гласа ще бъдат толкова силни, че ще действат върху вибрациите на светлината. Колко такива певци има днес в света? Досега не се е явил нито един, чийто глас може да въздейства на светлината. Колко певци могат днес да палят и гасят лампите [с пеенето си]?

Доброто разположение – 17 февруари 1932 г., Общ окултен клас, София

483. Какво трябва да прави певецът, който веднъж е освиркан? Трябва ли да се обезсърчи? Ако този певец не се обезсърчи, той ще стане певец, това показва, че у него има воля, има стремеж, той иска да пее. Той е готов по който и да е начин. Значи музикалните условия ще се развият у него.

Движения в Природата / Съзнателни и механични движения – 4 март 1932 г., Младежки окултен клас, София

484. Представете си, че една българска песен започва от тона *до*. Тоя тон има червен цвят – цветът на живота. Значи тонът *до* е основният тон на живота. От тоя тон можем да съставим гама с един бемол – *ми* бемол, и с един диес – *фа*. Тая гама е минорна, но в нея има едно несъответствие – присъствието на *фа* диес. *Ми* бемол е импулс на човешката мисъл, с който трябва да преодолееш нещо. Ти се мъчиш да се справиш с едно препятствие, което нарушава хода на твоето развитие. В българската музика *ми* бемол е препятствие за интелигентността на българина. Като почувствал едно нарушение на равновесието между ума и сърцето си, той внесъл в музиката *фа* диес – едно повишаване. Тонът *фа* има зелен цвят – цветът на растенето, на храненето във физическия свят. Като се натъкнал на противоречие, българинът се върнал на тона *ре* – човешката индивидуалност – оранжев цвят. Обикновено българинът започва смело, с тона *до*. Като се натъкне на препятствие, той започва тъжно, влиза в минорната гама и си казва: „Тая работа няма да върви добре”. Сърцето му се свива от болка. Той започва да търси изходен път и си казва: „Трябва да обърна повече внимание на материалното, да спечеля малко пари, човек да стана. Иначе не ми дохожда наум какво да правя”. В тъгата си той се издига малко, дохожда до тона *сол* – ясносин цвят, който означава духовен стремеж в човека. Българинът поглежда нагоре, към Господа, запява тъжно и си казва: „Господ е високо, моята работа не може да се нареди”. Той не разбира законите. Бог помага и от високо. Така съчетани, тоновете правят песента тъжна. Като питаш някого защо плаче, сам не знае. Той казва: „Тъжно ми е нещо”. Казвам: Тоя човек плаче от неразбиране на нещата.

Какво трябва да направи българинът? Да премахне *бемола* в своята музика. Първо той трябва да го махне от мисълта си. Като не разбира закона, той внесъл

диеза, но това е користолюбие. Не пей тъжна песен, но потърси начин как да разрешиш противоречието в живота и да махнеш препятствието на пътя си. Българинът си пее тъжната песен, не иска да разреши противоречието. Българските музиканти, като свирят тъжни български песни, казват: „Гениална е българската музика, има нещо класично в нея”. Кое е гениалното в българската музика? Кой е класическият елемент в нея? Има нещо хубаво в българската музика, но тя още не е разбрана.

[...] Сложна е българската музика. В нея има духовен елемент, който засега е доста изопачен. Който излива тъгата си в музика, той е музикант. Песента му постепенно се изменя според тъгата. За да изрази тия промени, той поставя различни знаци. Пее тъжната песен и туря *ми* бемол. Това значи: „Нищо няма да излезе от моята работа. Какво да се прави, трябва да се живее”. Българинът сее малко, а иска да му се роди много плод. Обаче от малкото не може да излезе много. Като не успява, българинът става смел, хвърля се в борба, в движение. Той взима тона *ре*. Щом не може да реши въпросите с главата си, щом нивата ражда малко, той става пехливанин. В тъжната песен на българина се виждат три неразрешени проблема: учен не е станал, богат не е станал и силен не е станал, но прилага силата си.

[...] В Природата не съществуват тъжни гами. Има някои гами, наредени от хората по естествен път, а други вървят неестествено. В първите са спазени правилата на Природата. Тия хора имат възможност да се проявят като творци; те могат да мислят право.

[...] От съчетанието на тоновете в тактове, а тактовете – в музикални изречения, се образуват песните. Същото става и в речта. За да се произведе цяла реч или слово, първо си служим с отделни звукове, които се съчетават в срички, сричките – в думи, думите – в изречения, а изреченията – в непрекъснатото слово. Разумно е словото.

Като съм дошъл на Земята, между българите, и аз си служа с българския език. С всички български думи се примирих, само с една още не съм примирен. Коя е тая дума, не казвам. И досега още не мога да намеря дума, с която да я заместя. Трептенията на тая дума не са лоши, но има нещо неприятно в нея. Тая дума е неприятна и в английски език, и там не съм намерил дума, с която да я заместя. Като дойда до тая дума, работите се объркат, обръщат се с главата надолу. Дето и да се тури, все куца нещо. Това показва, че в строежа на българския език липсва нещо. Мисълта на българина трябва да се измени, тогава ще се измени и езикът му, и с това заедно ще се измени и българската народна песен. Ще кажете, че има нещо гениално в тъжната песен на българина, но оня, който я е съставил, сам не знае защо е турил бемол в нея. Казвате: „Трябва да има малко тъга в песента”. Това е все едно да кажеш, че макар и малко, трябва да се скарате на човека. Това са неестествени неща. Ако трябва да се караш на чо-

века, да му кажеш няколко строги думи, речта ти ще бъде неестествена. Тя не върви по закона на Любовта и свободата, но по закона на ограничението.

[...] Българинът започва с тъжна, религиозна песен, а свършва с весела и игрива светска песен. Да изпее един път *ми* бемол има смисъл, но да го пееш по няколко пъти на ден, това значи да изпаднеш в хипохондрия.

[...] Ако мъчнотиите и препятствията в живота ти са големи, ще туриш пред себе си диез, да повишиш тона. Ако не туриш диез, поне ще махнеш бемола, мястото му не е там.

[...] Без цветовете и без знаците тоновете нямат никакъв смисъл. Защо на нотата *ми* да няма бемол, а на *фа* – диез? Чрез бемолите и диезите се нарушава естественият ход на нещата. Песента с *ми бемол* и *фа диез* представлява една несрета, която се дължи на факта, че първоначално българинът не е разбирал живота.

Ми бемол и фа диез – 9 март 1932 г., Общ окултен клас, София

485. Два тона, които звучат еднакво, могат да имат еднакъв брой трептения само ако имат един и същ цвят.

[...] Минорната гама е мелодична, а мажорната – хармонична. Мелодия [само] с диези не съществува; хармония [само] с бемоли също не съществува. В мелодията диезите и бемолите трябва да бъдат хармонично вплетени. Това е естествената гама на живота.

[...] Говорът е първата музика, с която човек е започнал. Всички хора говорят, следователно те са музикални. Има същества, които не издават никакъв глас – те не са музикални. Понеже рибите не издават глас, те не са музикални. Човек, който не обича музиката, се намира на нисък уровень на развитие. Всяко същество, което обича музиката, е извън водата. Значи музиката се изявява извън водата. Във водата има само движение, но не и музика. Механичното движение постепенно се е превърнало в звук. Музиката има отношение към мисълта, към разсъдка.

Мелодичните и хармоничните гами се менят, защото в тях има инволюция и еволюция. Естествената гама е основа и на хармоничната, и на мелодичната гама. Тя е за свършени и напреднали същества. Обикновеният човек трябва да си служи и с хармонични, и с мелодични гами. Източните народи си служат с мелодичните гами, западните – с хармоничните. Бъдещото човечество ще си служи с естествените гами. Тези гами действуват не само на ухото, но и на съзнанието на човека. Ако пееш и сам не можеш да се разположиш, ти не си певец. Не си разположен – пей! Ще ви дам песента: *Право мисли и право постъпвай*. Тя е наредена по естествената гама. Първият българин, който написал хороводните и старинни български песни с *ми бемол* и *фа диез*, е бил гениален. Той е намерил ключа, с който е отворил сърцето на българина. Щом се засвири хороводна песен, той казва: „Мисли повече!”. Тонът *фа* казва на българина: „Не

ти трябва много”. Тонът *ми* му казва: „Мисли, много мисли!”.

Естествената гама – 11 март 1932 г., Младежки окултен клас, София

486. Човек носи инструмента в себе си, без да подозира това. Центърът на музикалното чувство в човека представлява инструмент с 35 хиляди клавиша. У някои тоя инструмент е доста обработен, у някои едва сега започва да се обработва. Велик музикант е оня, който може да си служи с тоя инструмент. Да свириш на 35 хиляди клавиша – това е голямо изкуство. Колко октави правят 35 хиляди клавиша? Колко милиона трептения ще произведат тия 35 хиляди тона? Днес и най-музикалното ухо не е в състояние да възприеме трептенията на тоновете, които се произвеждат от тоя съвършен инструмент.

Две състояния (Начало на Мъдростта) – 16 март 1932 г., Общ Окултен

487. Във вятъра, в течението на реките, в движението на светлината, в проявите на живота аз слушам такава отлична реч, каквато не съм слушал и от най-красноречивия оратор в света. В най-големите бури аз слушам речите на видни оратори. Понякога техните речи са така силни, съдържателни и красноречиви, че са в състояние да задигнат и дрехите, и шапките, и керемидите от къщите на хората. Вие казвате: „Вятър, буря има вън, страшно е времето!” и гледате час по-скоро да се скриете вътре. Обаче аз с удоволствие настройвам ухото си, да чуя говора на този вятър или на тази буря. Като види някой, че се излагам на бурята, казва: „Защо си изложил ушите си на тази буря?”. Не знаеш ли, че ще се простудиш? Казвам: който не разбира Божествения език, той се простудява; който разбира Божествения език, той никога не се простудява.

[...] В духането на ветровете, в течението на реките, в бликането на изворите ще чувате гласа, говора на Същества, които ви обичат.

[...] Мнозина мислят, че като им се говори за Господа, за светиите, за доброто в света, сърцата им ще се отворят. Не, това са човешки работи. Реалността на живота не се изразява с думи, с говорене. Тя не е някакво външно верую. Да се говори на човека, без той да има примери, образци, това е външно забавление.

Единният живот – 22 март 1932 г., Извънредни беседи, София

488. И Писанието казва: „Който пее, ще бъде спасен.”
[...] В бъдещата музика ще се говори за повече от седем тона. Но да не говорим за неща, които не са достъпни за човешкия ум.

Значение на числата – 1 април 1932 г., Младежки окултен клас, София

489. Когато проговори Духът, ще го чуеш първо в себе си – не може Духът да говори на другите, преди да е говорил на мен. Истината трябва да дойде непосред-

ствено в моята душа; идва ли от другите души, тя не е Божествено проявление. Следователно това, което говориш, трябва да знаеш така ли е, или не, добро ли е или не. Така, както Духът говори, аз съм длъжен да ви го предам. Когато Господ изпраща един пророк, той му казва: „Ще идеш и ще кажеш това и това!”.

Естествени правила – 7 април 1932 г., Извънредни беседи, Беседи пред сестрите, София

490. Намислил си да дадеш хиляда лева на някого в Името на Господа. Дай и нищо не говори! Като дадеш, можеш да говориш. Обаче, преди да си направил добротото, не говори за него.

Законът на Вярата и Любовта – 13 април 1932 г., Общ окултен клас, София

491. Днес хората се занимават главно с външната страна на живота. Като се говори, те спират вниманието си до изразната, външната страна на словото. Всеки иска да говори хубаво, да бъде красноречив. Това се отнася до външната страна на говора, т.е. до вкуса. Едно ядене може да няма много подправки, да няма много масло и пипер, но като ядеш от него, да се чувствуваш по-здрав. Според мен, това е динамичната страна на яденето. Значи всяко нещо има своя външна, осезаема страна, и своя скрита, невидима, динамична страна. И музиката има външна и вътрешна, т.е. динамична страна. Например всички пеете и свирите, но повече външно. Вие пеете и мислите какво ще кажат хората за вас – това е външна страна на пеенето, вкусът на пеенето. Като пеете или свирите, вие трябва да произвеждате динамични сили. Добър музикант или певец е оня, който произвежда динамични сили в себе си или в odkръжаващите. Всеки тон трябва да съдържа динамична сила.

Много хора са се посветили на музиката като средство за прехрана. И това не е лошо, но желая всички хора да станат истински музиканти, да дойдат до вътрешната страна на живота, до динамиката на живота. Слушате един виртуоз, възхищавате се от техниката, от изпълнението му, но душата ви не се затрогва. Това е външната страна на музиката. Той не събужда динамичните сили в слушателя.

Истински музикант е оня, който преобразява хората, прави ги добри. Музиката може да настройва външно хората, а може и да ги преобразява вътрешно, да проявят доброто в себе си.

[...] От всеки пръст на музиканта трябва да излиза енергия, която да се предава на слушателите. Не предава ли енергия, колкото и да са меки или силни тоновете, които излизат от пръстите му, това свирене е външно, лишено от динамика. Същото се отнася и до говора. Има мек и силен, слаб и енергичен говор. В последния действат динамични сили.

[...] Срещна ли един истински музикант, без да говори той, ще позная, че е музикант – музика изтича от него: от неговите мисли, чувства, действия; от неговия ум, сърце и воля. Той мълчи, а музиката изтича от него както водата от крана.

[...] Някой говори пред слушатели, подчертава известни думи, поставя по-силно ударение на сричките. Казват, че това е динамика на речта. Това е забиване на гвоздеи в умовете на хората, но не и динамика.

[...] Искаш ли да знаеш дали някой човек говори Истината, виж как живее, ако живее добре, той говори Истината; ако не живее добре, не говори Истината!

Динамическият живот / (Динамиката на живота) – 20 април 1932 г., Общ окултен клас, София

492. Доброто се усмихва, а Любовта говори. Любовта те хваща с двете си ръце и ти ще се запалиш от всички страни. Като започне да ти говори, ти ще се запалиш от горе до долу и ще се превърнеш на пламък.

[...] Много песни съм ви дал. Пейте, да видите какъв резултат ще имате. Ако въвн е мрачно, бурно, ще изпеете такава песен, която ще подобри времето. Всяка песен съдържа такава енергия, която ви свързва с Божествения свят. Като изпееш една такава песен, и ангелите ще те слушат. Това е музика. Като запееш, всичко разумно да те слуша: Земята и Небето, звездите и водите, растенията и дърветата, животните и човекът. Като чуят Божествена песен, ангелите се спират и с благоговение слушат. Те се радват, че има същества на Земята, които пеят с любов.

[...] Знаете, че чрез всяко движение чрез говора се изявява разумна енергия. Преведете тези движения правилно, за да се ползвате от тяхната енергия. Когато гениалният, светията ходят, говорят, пеят, чрез тях се изявява нещо особено.

Обич и знание – 8 май 1932 г., Утринно слово, София

493. Често се говори за музиката в Природата. Кое е характерното в тая музика? Че тоновете ѝ не се менят. Например дойдеш ли до основния тон *до* в Природата, той никога не се мени. Обаче, в човешката музика имаме виенско* *до* и парижко* *до*, между които съществува малка разлика. Виенската и парижката музика се приближават една до друга, но на музикантите липсва основният, природен тон. Тоя тон освобождава човека от всички недъзи. Изпееш ли основния природен тон правилно, какъвто и недъг да имаш, той ще изчезне. В естествените тонове на Природата няма полутонове. Там всички тонове са цели. Освен това в Природата няма минорни гами. Човек е създал минорните гами като резултат на своите болезнени и тъжни състояния. В природната музика няма болезнени състояния. Там съществува една основна, естествена гама, от която всеки човек се ползва.

[...] Животът на всички хора се основава на природната гама. Който не възприема и не възпроизвежда природния основен тон *до*, не може да се развива музикално. Основен, естествен тон е тоя, при който Доброто не среща никакви препятствия, външни и вътрешни, и свободно се проявява.

[...] Един брат се обидил, че не му позволили да държи сказка в салона. Чудно нещо! Кой може да забрани на човека да говори? Ако не говори в салона, ще говори

в някоя къща. Човек може да говори навсякъде. Колко пъти са ми забранявали да говоря в тоя или в она салон, но аз никога не съм се обиждал. Ако не говоря в специален салон, ще говоря на полето, в някоя къща или на планината.

*(Виенски и Парижки музикален строй – бел. съст.)
Законът на частите и законът на Цялото – 18 май 1932 г., Общ окултен клас, София

494. Аз наричам майстор, този който знае да свири на четири струни, а един пианист бих счел за майстор, ако може не само да накара пианото да пее, но като прекръстосва ръцете си нагоре-надолу, да накара цялата публика да настръхне от вълнение. Добър пианист считам този, който, като свири, да подражава на Природата. Аз гледам съвременните музиканти; не искам да се произнасям върху музиката, но тъй, както сега свирят, тъй, както започват цигуларите хубаво, нека докрай да изведат цялото произведение хубаво.

Свирил съм 20 години доста сериозно, правил съм своите изследвания само по цигулка и върху влиянието на музиката. Имам само един опит за силата на музиката. Само веднъж съм правил опит, беше във Варна. Друг път не сам го правил, понеже е опасен метод. Имах квартира, попаднах на много хубава къща, но в съседство с нея имаше кръчма. Цяла олелия – гайди, цигулки, тъпани. Да ида да им кажа: „Идете си”, да кажа на кръчмаря нещо – не върви; да мълча – не мога; мисля какво да правя. Да изляза – не мога. Една вечер към десет часа взех цигулката и изсвирих една соната. Цялата кръчма утихна. От тази вечер кръчмата пропадна, никой не остана и кръчмарят напусна. Само веднъж се прави такъв опит. Казвам: опасно нещо е музиката. Интересно е, че когато започнах да свиря, всички тия хора утихнаха. Гледам – насядали, турили си калпаците на масите, започват да мислят, гледат оканиците*, клатят глави, нещо ново влиза в тях. Един по един си вземат шапките, „Сбогом” – и излизат. Други седят, погледнат, идват до масата и те излязат навън. Кръчмарят и той казва: „И аз няма да остана тук. Този занаят не струва”. Дойде хазайката при мен и казва: „Напуснаха кръчмата”. Казвам: „Много добре, че я напуснаха, защото за в бъдеще, ако си позволиш да дадеш това здание под наем за кръчма, ти имаш един син – синът ти ще замине, ще те сполети най-голямото нещастие. Направи бакалница, друго нещо, но кръчма не прави”. Тя се усмихна и каза: „Какво да се прави, условията на живота са такива, от две злини избираш по-малката”.

*(оканица – остар., /съд за течности/)

Вечният порядък – 29 май 1932 г., Неделни беседи, София

495. Ако се критикувате, внимавайте да не говорите неверни неща. Критиката ви трябва да почива на Истината. Не говорете за неща, които не сте проверили. Докато не видите нещата с очите си, не говорете за тях. И като ги видите, питайте Господа как да ги изнесете. Всичко, което си видял и знаеш, не трябва да се казва.

Не мисли, че като кажеш всичко, казал си Истината. Можеш да кажеш всичко и пак да си далеч от Истината. Каквото и да видите, не бързайте да го изнасяте! И тъй, не говорете неверни неща. Правете добро на ближния си, почитайте себе си и своя ближен. Бъдете свободни! Проявявайте се такива, каквито сте. Ако сте нервни, не се стеснявайте. Важно е да сте естествени. Който говори бързо, нека си говори бързо, но разумно. Можеш да говориш и бавно, но пак разумно. Който говори бързо, той е щедър. Той всякога е готов да дава. Който говори бавно, той е разумен. За бързия работите стават скоро, а за бавния – след хиляди години. Сега е времето на бързореките.

Любов, Обич и почит / Почит към себе си, Любов към Бога, Обич към ближния – 1 юни 1932 г., *Общ окултен клас, София*

496. Каквото и да ви се говори, мъчно могат хората да се поправят. Ако аз говоря хубаво – то е за мен, но и вие трябва да слушате и хубаво трябва да прилагате. Първото нещо – човек трябва да се отличава с търпение, да може и когато говорят най-лошото за него, да може да търпи. В Питагоровата школа един ученик ще го поставят при другите ученици, които ще го плюят, ще му казват най-грозните думи. Ако може да издържи, приемат го за ученик. Той гледа спокойно и се усмихва малко. Ще му говорят подигравателно. Коя сестра от вас би издържала този опит? Питагор преди повече от две хиляди години е работил така. Малцина са влезли в Школата.

[...] В Небето, за да слушате един хор, трябва да разбирате от музика, там трябва да вземете участие в пеенето. Там няма да бъдете само слушател.

Една задача / Задача за самовъзпитание – 2 юни 1932 г., *Извънредни беседи, Беседи пред сестрите, София*

497. Който много обича, малко говори за Любовта си; който малко обича, много говори. Да говорите за Любовта на човек, който малко обича, това е мъчна работа. На оня, който много обича, може да не му говорите за Любовта. Майката, която много обича детето си, малко говори за това.

Знание и прилагане – 8 юни 1932 г., *Общ окултен клас, София*

498. Може да пееш от Любов към пеенето; може да пееш и от тщеславие, а може да пееш и за прехраната си. Обаче не можеш да живееш без пеене. Дали знаеш да пееш, или не, това няма значение. Има нещо вътре в човека, което постоянно пее. Ти го слушаш, но не можеш да го изразиш външно.

Какво се разбира под *пеене*? Да пееш, това значи да живееш. Първо ще се научиш да живееш и след това ще се учиш да пееш.

[...] Стремехът към музиката е вложен в човека. Той съзнава, че трябва да бъде добър, здрав, силен, богат. Това не е нищо друго, освен музиката в човека. Стремехът му към музика и пеене го подтиква към живота,

който се изявява в различни посоки.

Малкото добро и малкото зло – 19 юни 1932 г., *Утринно слово, София*

499. И тъй, Невидимият разумен свят говори на човека чрез символи. Ти търкаш окото си, не знаеш защо правиш така. Говор е това. Почесваш главата си отзад – говор е това. Чрез него Разумните сили в Природата работят върху съзнанието на човека, за да го пробудят. Малкото добро. (Живият порядък) – 22 юни 1932 г., *Общ окултен клас, София*

500. Музикалният център има отношение към Божественния свят, където всички неща са постижими.

[...] Пеенето е в зависимост от музикалния център, но той е един от многото центрове, не е единствен. В човешкия мозък има повече от 40 мозъчни центъра, всеки със специална дейност. Нисшите центрове отговарят на обективния ум, на личния живот. Висшите центрове имат отношение към разсъдъка, към причинността на нещата.

[...] За да бъдеш добър музикант, първо трябва да разбираш закона на своя двойник, да можеш да вкарваш двойника си в цигулката. За да бъдеш добър певец, трябва да вкарваш двойника си в гърлото; за да бъдеш добър философ, трябва да вкарваш двойника си в мисълта.

Разумен център – 24 юни 1932 г., *Младежки окултен клас, София*

501. Кое е по-добре за вас: да ви пеят или вие сами да пеете?

– „По-добре е да ни пеят.”

Кое е по-добре: вие да ядете или другите да ядат? Както е добре, другите да ви пеят, така е добре и да ядат. Обаче, ако вие не пеете и не ядете, ще стане нещо лошо с вас – ще изгубите силата си. В първо време ще усетите неразположение, после – отслабване, а след това, колкото повече дните минават, ще губите силата си, докато объркате понятията си за време и пространство. Ще станете безпространствени и ще влезете в четвъртото измерение.

Добрата Воля Божия – 26 юни 1932 г., *Утринно слово, София*

502. Ще говориш, речта ти трябва да бъде пламенна, от цяло сърце и душа да говориш. Пламенно, но не и грубо.

Малцина избрани – 26 юни 1932 г., *Неделни беседи, София*

503. Често се спирам пред блатата и слушам как жабите пеят. Една от тях си подава главата от водата и ми казва: „Аз едва сега започвам курса по пеене”.

Добре правиш. Един ден ще имаш по-големи постижения. Жабата се упражнява, без да се отчайва. Тя разбира живота. Някой човек се учи да пее и като няма големи постижения, отчайва се

[...] В ума ти влезе една обезсърчителна мисъл. Не се поддавай на тази мисъл, тя е илюзорна. Пред теб се открива велико бъдеще. Положението на човека е хиляди пъти по-добро от това на жабата. Трябва ли да се отчайваш? Ако жабата има толкова голямо постоянство да се учи да пее, ти по-долу ли ще останеш? Ако някога се обезсърчиш, иди при едно бласто и слушай какво прави жабата, как пее. Тя взима известни тонове много чисто. Казваш: „Нямам време да се занимавам с жабите“. Жабата е символ, който трябва да се преведе.

Даване и вземане – 1 юли 1932 г., Младежки окултен клас, София

504. Истината сама за себе си говори. Свещта не говори никому, но тя е проводник на светлината. Ако един човек не е проводник, а само говори, той говори лъжата, но ако е проводник, той само по себе си говори Истината. Езикът на Истината, е най-деликатният език, който някъде съществува. Той не е език на гръмотевица, той е наречен в Природата *Тихия глас*, той е онова, Висшето съзнание. Когато то проникне в сърцата на хората, те разбират. Засега човечеството изобщо не разбира езика на Истината. Каквото и да говоря, аз съм опитвал хората, зная.

Езикът на Истината – 12.07.1932 г., Извънредни беседи, София

505. „Блажени сте, когато ви похулят и върху вас рекат всяка зла реч.“ Защо трябва да ви хулят? За да имате заплата. Сега, за да ви се даде заплата, непременно трябва върху вас да рекат всяка зла реч заради мен. Значи всички тези неща трябва да дойдат, за да се зарадвате и да се веселите.

Добре дошъл – 29 юли 1932 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

506. Любовта през една уста не говори, хиляди са устата на Любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.

Което остарява – 10 август 1932 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

507. Казвате: „Какво нещо са лъжа и истина и как можем да ги различим?“. Който лъже, той всеки ден олеква, губи по нещо от себе си. Който говори Истината, всеки ден придобива по нещо. Първият може да се уподоби на човек, на когото храната всеки ден намалява и той от ден на ден олеква, губи от теглото на тялото си. Който говори Истината, той е подобен на човек, на когото всеки ден увеличават храната и в края на краищата, към теглото му се прибавя един малък придатък, с по един грам.

Път на зазоряване – 13 август 1932 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

508. Когато пияният говори, знай, че не той говори, а виното в него. Досега виното не е казало нито една истина.

Ценни мисли из „Книгата на Великия живот“ (VII) – 15 август 1932 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

509. Коя е подбудителната причина, за кого ще пеете, защо ще пеете? Пеенето е улесняване в една работа! Работа, която не върви, трябва да ѝ попееш. Музиката в света се яви, когато хората са заплескали [*объркали*] техните работи. Като не върви работата, ще турят масло, това-онова [...] Та когато хората започнат да пеят, работите им вече са заплескани някъде и сега трябва да ги принудят.

[...] Та казвам: песента е направена за смъртта. Като се запее, тя се захласва и се отказва. Знаеш защо се пее – всякога, когато запееш, отлага се една присъда. Смъртта като чуе една песен, ако е българска, тя казва: „Чакайте да изслушам песента“. Затова песните трябва да бъдат малко по-дълги. Щом не пееш, присъдата иде навреме; щом пееш, присъдата се отлага. Ако вие ме питате: „Защо трябва да пееш?“, ще кажа: за да се отложи твоята присъда. Защо трябва да пееш? За да се отложи страданието ти. Защо трябва да пееш? За да се спрат нещастията ти. Пеенето има смисъл!

Новата работа – 30 август 1932 г., Съборни беседи, София

510. Казва Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят“. Човек, който чуе гласа на Любовта, той ще оживее.

[...] По някой път аз седя и слушам как вие пеете, гледам колко хората стават обикновени в пеенето. Пеят от немай къде. Вие пеете *Духът Божи* (Учителят пее като нас). Как трябва да се пее? Аз съм правил опити, седя някъде и си тананикам. Минава един, не обръща внимание. Усилия мисълта в пеенето, един се спира, друг се спира, трети, четвърти, заобиколят, насядат, аз си пея. Вие искате да обърнете внимание на хората. Един пияница може да обърне внимание на някого, ако пее хубаво.

Любов без ревност – 31 август 1932 г., Съборни беседи, София

511. Най-малкото колебание в гласа на певица показва, че той няма установен характер. Най-малката промяна във възгледите на човека се отразява върху неговия характер. Ако си певец и станеш голям материалист, гласът ти спада, става *бас*; ако си идеалист, пееш *сопран*. Тънки и дебели линии – 2 септември 1932 г., Младежки окултен клас, София

512. Когато живакът се повдига (*т.е. температурата* – бел. съст.), човек се разширява и пее мажорна песен; когато живакът спада, той се свива и пее минорна песен. С други думи, казваме, че в човека става повдигане и спадане на състоянията.

Изключителни условия – 7 септември 1932 г., Общ окултен клас, София

513. Центърът на музиката, т.е. музикалният център, е отпред на челото, където са умствените способности. Като пееш или слушаш да пеят, трябва да мислиш. В мисълта има чувства. Значи не е правилно, като слушаш музика, да плачеш.

Новата мисъл – 21 септември 1932 г., *Общ окултен клас, София*

514. Ще ви дам едно правило за живота, което трябва всякога да спазвате. То е следното: Не говорете много! Някои от вас говорят много – това е една слабост. Други говорят малко – това е друга слабост. Човек трябва да говори умерено. Ако говориш пред публика, ще вземеш най-много пет минути. Само така ще станете духовни хора. Под *пет минути* разбирам пет минути върху известен въпрос. След това ще промениш темата и ще говориш още пет минути върху друг въпрос. Не занимавай хората с едно и също нещо. Еднообразието действа убийствено. Божествените работи се свършват за пет минути, а човешките – за повече време.

[...] Първо ти ще слушаш Бога като Любов; после ти ще говориш на Бога, Той не обича да Му се говори много. Казано е: „Не бивайте многословни в молитвата си”. Не мисли, че с многото говорене ще постигнеш нещо, достатъчно е да говориш пет минути. Ако си гладен, кажи: „Гладен съм, Господи!”. Щом кажеш така, хлябът ще дойде; ако започнеш да плачеш, да разказваш за жена си и децата си, че са гладни, че нямате хляб, никой няма да те чуе. Това е повторение на една и съща песен, в която няма никаква музикалност. С глада си ли трябва да занимаваме Господа? По-добре ли правите като Го занимавате с греховете си? Важно е, като говорите с Него, да не Му отнемате повече от пет минути.

[...] Каквото кажеш за пет минути, да струва брилянти. Ще говориш пет минути и през това време аз ще броя колко злато струва. Така трябва да се оценяват изказаните думи за пет минути.

[...] Духовният живот е ценен в мислите, в истините, които изнасяш, а не в многото говорене.

[...] Който не говори за Любовта между хората, а я прилага, той не иска да взима, но казва: „Аз трябва да давам”. Значи, който дава Любов, никога не говори за нея. Който взема любов, постоянно говори за нея. Въсщност и той не трябва да говори за Любовта. Той има право да говори за Любовта само когато получи нещо от нея. Преди да е получил нещо, трябва да мълчи. Защо? Защото Бог е Любов. Аз не мога да заставам Любовта да се изяви към този или онзи.

Правила за живота – 2 октомври 1932 г., *Утринно слово, София*

515. Има нещо, което Господ сега казва. Кое е важно за вас в дадения случай? Това, което Бог е говорил в миналото, това което говори сега, или това, което ще говори в бъдеще? Това, което Господ говори сега, е

най-важното. От сегашното говорене ще се образува миналото и бъдещето.

[...] Отиваш в едно село и кучетата започват да те лаят. Как ще ги накараш да млъкнат? Започни да пееш. Ако кучетата престанат да лаят, това показва, че си постигнал някакъв резултат – добре пееш. Искаш да знаеш дали говориш добре. Влез в едно общество и започни да говориш. Ако хората те слушат с внимание, добре говориш.

По този път – 5 октомври 1932 г., *Общ окултен клас, София*

516. С Доброто пеене ще си намериш добри приятели. Съзнание и свръхсъзнание – 7 октомври 1932 г., *Младежки окултен клас, София*

517. Мнозина от вас, като чуят гласа на Бога, се скриват и после се питат: „Дали беше Бог, или не?”. Когато греша, човек не познава вече Господа. Тогава Бог става страшен за човека. Той казва: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях”. За кого се отнася това – за болните, за фалиралите, а аз говоря за здравите, за онези, които искат да следват правия път.

Даване и вземане – 16 октомври 1932 г., *Утринно слово, София*

518. Често изучавам човешката реч и виждам колко посредствени, несъстоятелни са думите, с които си служим.

[...] Демократичните партии са женски, защото жените говорят много. Следователно, където много се говори, там жените управляват.

Правилно отношение – 19 октомври 1932 г., *Общ окултен клас, София*

519. Казвам: никога не бързайте – нито в мисълта, нито в храненето, нито в говоренето. Нека всичко става побавно, но обмислено. Тази е най-простата философия, която осмисля живота.

Слабото и силното – 23 октомври 1932 г., *Утринно слово, София*

520. На културния и на музикалния човек ще пееш тихо, на некултурния и немусикален човек ще пееш високо*.

[...] Рекох: вие сте прави, но има известни същества, които искат да ви заблуждават. Вие си имате съвсем други учители. Някой ще каже: „Учителят е казал това”. Не, вашите „учители” са казали това. Не притуряйте на мен това, което не съм казал. Някой път носите обявления на съвсем други неща, та ще се освободите от това.

*(т.е. силно – бел. съст.)

Вътрешните сили – 26 октомври 1932 г., *Общ окултен клас, София*

521. Силата на човека е в изпълнението на Божията Воля, а не в говоренето.

[...] Човек говори красиво, цветисто, но ако рече да [не] направи това, което е говорил, може да си създаде голяма беля. Например, лесно се говори за Царството Божие.

Механични и съзнателни процеси – 30 октомври 1932 г., Утринно слово, София

522. Да се молиш, да пееш – това не е занаят, това е най-високото положение, което човек може да има в света.
Здрава мисъл – 16 ноември 1932 г., Общ окултен клас, София

523. Какво ще кажете например за думата *сензу* от песента *Нева сензу*? Знаете ли, на какъв език е тя? Какъв е смисълът ѝ? Защо ви давам тази дума – не знаете. Какъв е произходът ѝ – също не знаете. Въпреки това тя има известно отношение към вас. Буквата *с* е закон на промени. Буквата *е* показва причините на промените. Третата буква *н*, означава мъчнотиите, противодействията в Природата. Четвъртата буква – *з*, означава разумното начало, което преодолява мъчнотиите. Изобщо, думата *сензу* показва как човек може да разреши мъчнотиите си. Всяка дума крие в себе си известни сили.

Живот и благо – 18 ноември 1932 г., Младежки окултен клас, София

524. Можете да описвате когото искате, но ще знаете, че човек има право да говори само онова, което е абсолютно вярно, а също така и да е на мястото си. Свободни сте да говорите всичко, но за всяка празна дума ще давате отчет! После ще се питате кой е Учителят. Кой е Учителят – не знаете. Аз минавам под псевдоним. Никой не знае кой съм аз, но можете само да предполагате – предположението не е още Истина.

Време и пространство – 20 ноември 1932 г., Утринно слово, София

525. Сега всички теоретично говорите. От много теории ние сме остарели и знанието се превръща в тежест. Знанието тежи, превръща се в една тежест.

[...] За Доброто всеки може да говори, за Любовта всеки може да говори, то е теория, но накарайте човек да даде един образец – не може.

[...] Певец е този, който, като пее, приятно му е, че е изразил тона. Не да казва: „Как мислите, пях ли хубаво?“. Щом питаш, това е една обикновена идея.

Ти ли си / Свещен трепет – 20 ноември 1932 г., Неделни беседи, София

526. Какво ще придобиете, ако говорите за Бога, че е Велик, че е благ, а не вярвате в това?

[...] Важно е да се живее братски, а не само да се говори. Един ще говори, друг ще живее братски.

Три типа хора – 23 ноември 1932 г., Общ окултен клас, София

527. Някой, като не разбира какво представлява човешкото тяло, казва: „Да имам и аз една цигулка Стра-

дивариус“. Ти имаш едно тяло, което струва хиляди пъти повече от цигулката Страдивариус – ти имаш гърло, което струва милиони. Човешкото гърло, като инструмент, не може да се сравни с никой друг, направен от човека, нито по сила, нито по тон, нито по израз. Обаче никой не цени този инструмент. Когато се казва на човека да не се гневи, да не се обезсърчава, имаме предвид да се пази от всичко, което може да развали този инструмент. Всяка лоша дума, която минава през гърлото на човека, е в сила да го разстрои. Знаете ли колко мъчно се нагласява човешкото гърло? Не се намира акордьор за него. Ако сам не може да го акордира, никой не е в сила да направи това. Само ангелите могат да помогнат на човека, да нагласят неговото гърло. Кой ангел ще слезе от Небето да акордира човешките гърла? Мъчно слизат ангелите на Земята. Питате: „Защо има даровити хора?“. Защото са били добри певци, те са развивали своето гърло. Който не е пял, не е развивал гърлото си, следователно, не е развивал и своите дарби. Щом сте слезли на Земята, ще пеете, за да развивате своя инструмент. И тогава, като дойде някой Ангел на Земята да акордира хората, помолете го да акордира и вашето гърло. Когато умът на човека е в добро състояние, той има желание да пее. Помнете: пеенето не е музикално чувство, то е музикална способност. То не е дарба на сърцето, но на ума – една от най-великите дарби. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да пееш. Който никога не пее, той често боледува. Това е диагноза.

Не е въпрос само да пееш, но да имаш разположение да пееш. От това разположение зависи всичко. Тогава човек е весел, радостен. Това е израз на неговото вътрешно състояние. Казваш: „Не съм се учил да пея“. Когато Христос се роди, ангелите слизаха и възлизаха на Небето с песни. Когато хората вършат добро или побеждават нещо, те всякога пеят. Когато ги побеждават, те плачат. При мен са идвали мнозина все с плач. Аз вадя заключението: който иде при мен с плач, той е победен.

[...] Може да развалиш гласа си. Как? Като не спазваш известни правила: злоупотребяваш с удоволствията, ядеш люто, излагаш се на течение. После, като чуеш, че някой пее, и ти искаш да пееш, но не можеш. Умният човек никога не злоупотребява с дарбите, които са му дадени. Всеки трябва да се интересува от дарбите си и да ги пази.

Мисълта – мощна сила – 27 ноември 1932 г., Утринно слово, София

528. Божественият глас не е гръмлив.

Новата канализация – 30 ноември 1932 г., Общ окултен клас, София

529. Сега казвате: „Какво ще направим с пеенето? С пеене работите не се уреждат“. Напротив, днес имате най-голяма нужда от пеене. Когато не можеш да разрешиш един въпрос, започни да пееш. Българинът казва: „Цигулар къща не храни“. Едно време е било така.

Днес обаче цигуларят и певецът хранят къща.

[...] Сега ще ви дам един съвет как да трансформирате състоянията си. Пейте и свирете! Благодарете на Бога за благото, което ви е дадено – за гласа. Като пеете, вие навлизате в Божествения свят. Казано е, че там всички същества пеят и свирят. Като пеете – мислете. Щом пеете за себе си и сами се харесвате, ще задоволите и откръжавашите.

[...] Щом развиеш тази дарба, ще я приложиш. Ще отидеш в някой дом, където бащата е умрял, и ще започнеш да пееш. Ако домашните престанат да плачат, това значи, че си пял добре. Изкуство е, като пееш, да изявиш милосърдието си. Така ти ще познаеш нуждите на хората. Както шивачът крои хубави дрехи, общарят шие хубави обувки, така и ти ще допринесеш нещо с твоето пеене. Защо ученикът, който иска да изучава музика, отива при музикант? За да му предаде нещо.

Изпити на ученика – 7 декември 1932 г., Общ окултен клас, София

530. Учете се да говорите музикално. Слушал съм хора, които говорят крайно немусикално. Това се случва и между светски, и между религиозни хора. И в пеенето, и в говора им има нещо крайно немусикално.

[...] Казваш, че си пял хубаво, но пак питаш другите как си пял. Ако ти сам не се оцениш, другите не могат да те оценят. Те разбират по-малко от теб. Някой мисли, че пее хубаво, но не смее да се изложи пред хората. Докато мълчи, той минава за капацитет. Щом започне да пее, веднага го оценяват. Минаваш за скромен, защото не смееш да се проявиш. Това не е скромност, но страх – страхуваш се от общественото мнение.

[...] И тъй, всичко, каквото човек мисли, чувства и прави, се постига най-лесно чрез музиката. Аз говоря за вътрешната музика, която се изразява чрез свещения трепет на душата.

[...] Мнозина гледат на музиката като на професия, да си изкарат прехраната чрез нея. Това е външната страна на музиката. Така музиката се отделя от живота. Но ако гледате на музиката като метод за постигане на вашите мисли и желания, това е друг въпрос. Това е истинската музика, която е тясно свързана с живота. В този смисъл, всеки може да бъде музикант. От това гледище всеки трябва да се интересува от музиката.

[...] Ако можеш да пееш и говориш музикално, ще се повдигнеш. Ако не можеш, ще ти се случи това, което предчувстваш.

[...] „Как ще се справим с мъчнотиите си?“ Чрез музиката. Ще се пазите да не нарушавате музикалните правила на Природата. Боледуваш – нарушил си тези правила. Неразположен си – нарушил си тези правила. Гневиш се – също. Ще възстановиш музикалните правила на Природата и ще се справиш с мъчнотията си.

[...] Искаш да изпееш една песен. Първо разгледай думите – имат ли съдържание и смисъл, как са наредени. Има песни, които в даден момент не оказват добро влияние върху човека. Ако певецът е голям индиви-

дуалист, трябва да избягва да пее песни, в които има тона *ре*. Нека пее такива песни, които да внасят противоположни на индивидуалността елементи. Ако си малодушен, нямаш самоувереност, пей песни, в които се среща най-много тонът *сол*. Той прави човека смел, самоуверен. – „Какво да правим със знанието за музиката?“ Дръжте го в себе си, и то е необходимо. Не го носете на гърба си, за да не се уморите. Ако пееш или свириш нещо от Бетовен, добре е да знаеш кога се е създала тази песен – сутрин, на обяд или вечер, при какво съчетание на планетите. От това зависи кога да я свирите и вие. Има щастливи и нещастни песни. Като знаете кога се е създало едно музикално творение, може да му направите хороскоп.

[...] Когато Бетовен и другите велики музиканти са творили, заедно с тях са работили музикални същества от Невидимия свят. Зад всяка музикална творба се крият Възвишени същества. Те вдъхновяват музиканта и направляват неговата мисъл. Добрият музикант или певец се свързва с Напреднали музикални същества от Другия свят. За онзи, който не знае да пее, най-доброто пеене е плачът. В този смисъл сълзите са ноти. От сълзите може да направите едно музикално произведение. Чрез плача човек се тонира. Човек плаче, за да се научи да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Като се тонираш чрез плача, започни да се радваш. Следователно има смисъл да плачеш, ако чрез плача си ти си разрешил поне един въпрос.

[...] Изпееш нещо – не върви, изпееш го втори път – пак не върви, след като го изпееш 99 пъти, работата ще тръгне напред. Ще пееш дотогава, докато ти пръв бъдеш доволен от себе си. Също така и Природата трябва да е доволна от теб. Целта е, като пееш и свириш, да изразиш Божествения живот, а не своя. Някой казва: „Искам да изразя своя живот“. Това е последна работа. Първо ще изявиш Божествения живот, а после – своя. Нима това, което наричаш твое, е наистина, твое? Пееш едно произведение и го представяш за свое. Ти си комбинирал оттук – оттам нещо и мислиш, че е твое. Само това, което е вложено в тебе, е твое. – „Ама постигнах нещо“. Преди теб хиляди хора са го постигнали. Хиляди хора, преди теб са градили къщи. Ти трябва да съградиш нещо по-хубаво от тях. Който дойде след теб, ще съгради нещо още по-хубаво от теб.

Музикален път – 9 декември 1932 г., Младежки окултен клас, София

531. Аз разглеждам музиката като средство за уравнивяване на енергиите.

Една похвала – 14 декември 1932 г., Общ окултен клас, София

532. Музиката има приложение в живота. И тогава тя е толкова по-силна, колкото по-добре се съчетават тоновете с думите. Искаш да пееш и свириш, но ще знаеш, че истинско пеене е онова, което внася поток, импулс в живота. Има тонове, които непрекъснато или

дълго време звучат в съзнанието на човека. Изпяваш една песен и забелязваш, че някои тонове звучат още в съзнанието ти. Този тон е истински.

[...] Слушал съм как пеят болните. Някой пее чисто, ясно, а друг взима неверни тонове. За първия казвам, че ще оздравее, а за втория – че има още много да учи в училището на живота. Аз определям диагноза-та на болния от неговата песен: дали е минорна, или мажорна, дали взима тоновете правилно, или неправилно. Лесно се познава кой болен ще оздравее и кой ще умре. Който ще оздравее, взима тоновете от дълбоко, в пеенето му има пълнота и свежест. Който ще умре, взима тоновете отсечено, прекъснато. В тона на умирация се схваща страх от смъртта, както в певеца – страх от публиката. Той излиза на сцената да пее, страхува се от публиката, но си казва: „Ще пея, ще преодолеем страха“. Какво представлява животът – песен. [...] Щом живееш, щом пееш и говориш, всичко е постижимо.

Под *поя* разбирам – *свобода*. Само свободният може да пее. И в затвор да е, ако е вътрешно свободен, той пак пее. Може да е у дома си, но ако е ограничен, той не може да пее. Петелът, макар че го чака нож, пак пее.

[...] Знание, сила, слава, богатство не се постигат без пеене.

Терцата в живота / Една терца (Първата терца на живота) – 16 декември 1932 г., Младежки окултен клас, София

533. Докато не минеш през пътя на пеенето, на хармонията и мелодията в музиката, не можеш да дойдеш до съзерцанието. След това иде съзерцанието. Бог е създал ларинкса за пеене, за говор, затова и говорът трябва да бъде музикален. Опитай се да произнесеш думата *брат* или *сестра* музикално. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно – по равни начини. Кажеш ли на някого *братко*, да му трепне сърцето. Един брат ми казваше: „Само веднъж чух да ми се каже *братко*, но толкова музикално, че никога няма да го забравя“. Нали трябва да бъдем откровенни? Грубостта не е откровеност. Да бъдеш откровен не значи да кажеш всичко, каквото мислиш и желаш. Вдълбочи се в себе си и помисли как ще произнесеш думите *брат* и *сестра*.

Ако не можете да я произнесете правилно, ще попеете малко. Ето как ще я произнасяте. Ще седнете в стаята си и ще произнесете тихо, с дълбочина думата *сестра*. След това ще я изпеете. Ако не сте доволни, ще се коригирате. Сестрата по-лесно пее думата *братко*, отколкото *сестра*, и братът по-лесно пее думата *сестра*, отколкото *брат* – това е Истината.

Вътрешни опити – 28 декември 1932 г., Общ окултен клас, София

534. Казвам: да имаш глас от три октави и половина е повече от заровено богатство. Не е нужно всички да имате такъв глас. Достатъчно е целият клас да насочи вниманието си към едного, за да му съдейства за раз-

витие на мощен глас от три октави и половина. Един ден, когато отиде в странство да пее и забогатее там, той ще сподели богатата си с вас. Този опит не изисква пари, лесно можете да го направите.

[...] Като развиете гласа си до три и половина октави, ще видите, че всичко в живота е постижимо.

[...] Ако можете да пеете повече от три октави и половина, вие ще имате милиони. Аз ви казвам в какво седи вашето щастие – в три октави и половина.

Икономия на енергиите – 6 януари 1933 г., Младежки окултен клас, София

535. Ако имахте външна и вътрешна *Вяра*, щяхте да заповядате на кашлицата да си отиде. Кашлицата е особен род говор. Тя говори, когато вие не говорите. Ако вие говорите, тя ще мълкне. Много говорители има в човека. Ако той говори, те мълчат; ако те говорят, човек мълчи. Като знаете това, говорете вие, а те да мълчат.

Външна и вътрешна Вяра – 8 януари 1933 г., Утринно слово, София

536. Онези, небесните хора, жителите на Слънцето, пеят. Слушам жителите на Венера – те пеят. Слушам жителите на Юпитер да пеят. Слушам жителите на Сатурн да пеят. Слушам жителите на Сириус да пеят. Слушам жителите на Алфа Центаурус да пеят. Казвам: чудно нещо, учени хора. Казват: „Дали има живот, или не. Всички пеят на един език много разбрано“.

Духът дава живот – 8 януари 1933 г., Неделни беседи, София

537. Пеенето на ангела се отличава по броя на трептенията. Те са повече даже от трептенията на нашата светлина. Какво ще кажете на това? Когато ангелите пеят, нашето Слънце свети. Защо е така? И когато ангелите престанат да пеят, у нас се образува тъмнина. Тогава те си почиват. Когато ангелите отново запяват, светлината пак иде. Пеенето на ангелите е светлина за нас, а почивката им – тъмнина. Като пеете, все ще дойде една светлина. В този смисъл пеенето е проводник на светлината. Това всеки може да опита и ще разбере вярно ли е това твърдение, или не. Щом престанеш да пееш и кажеш, че пеенето нищо не струва, ще видиш каква тъмнина ще те обхване. Като започнеш да пееш каквато и да е песен, веднага ще те обхване малка светлинка. Пеенето е носител на известна светлина.

Добри проводници – 15 януари 1933 г., Утринно слово, София

538. Който пее, малко боледува. Ако заболее, лесно се лекува.

В това отношение музиката е добро лечебно средство. Който пее, по-добре мисли

[...] Ангелите пеят хубаво, но те са се упражнявали хиляди години.

[...] Всеки трябва да пее като условие за подобряване на здравето. Пейте колкото може повече. Дръжте в ума

си мисълта за пеенето, като условие за здравословното състояние на човека. По-рано вие пеехте по-добре, за това и в духовно отношение бяхте по-добре. Сега пее-те по-малко, и в духовно отношение отпаднахте. Това е причина и за честите заболявания между вас. – „Сега ли е време за пеене?“ Вие сте в положението на евреите, когато ги взимаха в плен. Те си казаха: „Свърши се вече нашата песен. Може ли да бъдеш пленник и да пееш?“ Казвам: в каквото и положение да се намираш, пей! Само така ще се освободиш от дявола. Той бяга от пеенето и от молитвата.

Влияние на музиката – 18 януари 1933 г., Общ окултен клас, София

539. Когато дойдоха Небесното войнство при Христа, пяха му песента: „Свет, свет, Господ Саваот“. Значи и вие трябва да пеете такава песен, която да има дълбок смисъл. Ще свирите и пеете така, че да постигнете целта си.

[...] Мнозина свирят и пеят, но още не са дошли до Божествената музика и песен.

[...] Отивам по-далеч и казвам: ако не можеш да пееш и свириш, не можеш да се наречеш човек. Някой казва:

– Срам ме е да пея.

– Защо те е срам?

– От критиката.

Остави критиката настрана. Ще кажеш, може би, че музиката е достигнала своето крайно развитие. Не, още много има да се учи. Ето, цели 25 години свиря и изучавам особеностите на цигулката и още не съм се домогнал до крайните резултати. Какви са резултатите, за вас не е важно. Колкото и да ви говоря за тях, няма да ме разберете. Ако впрегнете волята си да пеете, да дойдете до чистите тонове, бихте постигнали нещо. Но ти казваш: „Не мога да пея, не мога да работя, не мога да ходя правилно“. Първата работа на човека е да се учи да ходи ритмично; след това да се научи да работи, да свири, да пее, да рисува, да пише.

[...] Като пееш и свириш, ще разбереш на какво си способен.

Аз свиря на цигулка всеки ден, поне по 15 – 20 минути, и съм разбрал какво може човек да направи и какво Бог прави. Преди години ме запитаха: „Ти сгоден(женен) ли си?“ Сгоден съм. – „Къде е годеницата ти?“ Аз я нося винаги със себе си. – „Къде е тя?“ Ето я, тя е моята цигулка. Аз обикалям с нея света. Досега тя не ми е казала нито една обидна дума. Тя има отличен език. Никога не говори лоши думи. Великият Божи Дух е вложил мисълта си в човека и чрез нея Той създал инструментите, на които се свири.

[...] Аз мога да ви преподам една лекция по музика в един час, но преди това ще ви изпратя при един професор по музика, да се подготвите. Като свършите при него курса по музиката, тогава ще влезете в областта на новата музика. Засега тази област още не е разбрана за вас. Днес не може да се говори за окултна музика. Тя изисква дълбоко разбиране.

[...] Кога трябва да пее или да свири човек? Когато се намира в тъжно, мрачно състояние на духа. Той трябва да си пее тихо, за себе си, докато измени състоянието си. Каква музика е тази, която не може да измени състоянието на човека? Музиката е дадена за вътрешна услуга на хората. Аз говоря за вътрешната, интимната, неофициалната страна на музиката.

[...] Сега мога да ви изсвирия една българска песен. Питате: „Защо българската песен е толкова тъжна?“. Тъгата в нея представлява отпечатък от миналото. Като свиря тези песни, аз се свързвам с тъгата на българина, след което трябва да употребя усилие и време, за да се освободя от нея. Когато българинът паднал и се отклонил от правия път, той е изгубил едно от най-хубавите си чувства – Любов към Бога. Така се е създала тъжната българска песен. После, като минал през материализма, той си казал: „Няма защо много да мисля. Бог да мисли за всичко“. Той се отпуснал свободно, започнал да пее и да се весели. Така се създала веселата песен. Той казвал: „Докато е време, ще си поиграя, ще си посвирия, че ако искат, нека ме бият“.

[...] Молитвата е велико нещо! Моли се, но така, че молитвата ти да се придружава с песен, музика, учене и работа. Само така ще разрешиш задачите си.

[...] Аз зная една песен и я наричам *Песен за изправление на погрешките*. Аз я свиря един път на 10 години. Зная и друга една песен, която свиря един път на 20 години, тя е: *Песента на Блудния син*. Досега съм я свирил 3 пъти. Като я свиря, аз се изцапвам толкова много, че след това дълго време се чистя. Скъпо струва такава песен. В тази песен се изнасят причините и последствията за падането на човека. В тъжните песни се крие упадъкът на дадена култура. Бъдещето ще открие в европейската музика причините за упадъка на съвременната култура. Днес ние се нуждаем от една нова песен – *Песен на Любовта*, която носи живот. Ние се нуждаем от нова песен – *Песен на Мъдростта*, която носи знание. Ние се нуждаем от нова песен – *Песен на Истината*, която носи свобода. Тази е новата песен!

Новата песен – 25 януари 1933 г., Общ окултен клас, София

540. Едно трябва да се знае: Възвишеният Дух, т.е. Божият Дух, говори само чрез свършения човек. Ако обтегна четири струни на една дъска, и най-голям музикант да съм, нищо не мога да изкарам. Дъската трябва да се превърне в свършен инструмент, а който свири, трябва да бъде първокласен маг.

Значение на удовете – 1 февруари 1933 г., Общ окултен клас, София

541. Щом дойдат страданията – пейте! При сиромашията и недоволството – пак пейте! Каквито неприятности и да ви се случват в живота – пейте! Обидят те – пей! Изгубиш парите си – пей! Пропаднеш на изпит – пей! Не можеш да спиш – пей! Не си доял – пей!

„Пейте и възпявайте Господа!“ е казано в Писанието. Когато праведният пее и на най-малкото си желание, той е в правия път, в пътя на Божественото; ако пееш на недоволството си, и това е Божествено. Като чуя човек да пее на недоволството си, аз се спирам да го слушам, преставам да пея и казвам: „Това е истинско пеене“. Сега ще ви дам едно правило за добро пеене, то е следното: **Като пееш, да знаеш за кого пееш! Следователно може да стане добър певец само онзи, който знае за кого пее***. И птичката има за кого да пее. Изобщо, като пееш, трябва да имаш някакъв обект. Не е важно дали обектът е видим, или невидим. Важно е, че трябва да имаш обект. Такъв е законът. Щом изгубиш обекта, ти вече не можеш да пееш. Който не е готов да пее по този начин, по-добре да не се наема да пее; който е готов, да не отлага, да започне да пее. На онзи, който си е доспал, казвам: стани, наклади огъня и започни да пееш! На онзи, който не си е доспал, казвам: поспи си още!

[...] Не питайте дали пеенето ви ще има резултат. Пейте и не мислете за резултата, не мисли какво ще постигнеш!

*(Правило)

Божествен импулс – 5 февруари 1933 г., Утринно слово, София

542. Има известни думи, [чрез] които, ако човек постоянно повтаря в себе си може да си повлияе. Сила е човешката реч. Направете следния прост опит. Ако сте слаби, помолете няколко ваши приятели или познати, или някой лекар, на които да можете да платите нещо, често да ви повтарят, че стомашната ви система е здрава, че нервната ви система е здрава, че дихателната ви система е здрава – и ще видите, че в продължение на 20 – 30 дена ще бъдете почти здрави, а може и свършено здрави. Ако пък се намерят 20 – 30 души да ви говорят в този ободрителен смисъл, вие ще можете още по-скоро да се подобрите.

А друго падна на добрата земя / А другото падна – 19 февруари 1933 г., Неделни беседи, София

543. Казват за някого, че не говори както трябва. Какво е говорът? Светлина. Ако говорът не освобождава човека от негодите му, както запалената свещ – от тъмнината, това означава шум. Не всеки може да говори, но всеки може да вдига шум. Следователно говор, който не освобождава човека от мъчнотиите и негодите, е шум.

[...] Да бъдем доволни от себе си подразбира доволни от Божественото в нас, от Божествения глас, Който ни говори. Който слуша този глас, всякога ще получава по един чек от 20 хиляди лева.

Неговата Воля – 19 февруари 1933 г., Утринно слово, София

544. Щом дружиш с музикални хора, ти ще развиеш музикалността си. Един обикновен цигулар, даже ако

влезе в една музикална среда, той се въодушевява. Някои музикални критици ни най-малко не са музикални, те са обикновени музиканти. Музикалният човек няма какво да го критикуваш. Ти пееш. Музикантът ще дойде при теб, ще пее и той и така ще те коригират.

Голямото и малкото – 3 март 1933 г., Младежки окултен клас, София

545. В какво се заключава изкуството? В умението да пееш и свириш. В какво се заключава щастието? Според мен истински щастлив е онзи, който чрез пеене и музика разрешава всички въпроси. Ако само пееш, без да разрешаваш въпросите си, ти не си щастлив.

Истина и Добро – 5 март 1933 г., Утринно слово, София

546. Някой казва: „Защо трябва да пеem?“ Има песни за смъртта, от които тя избягва. Който знае тези песни, като дойде смъртта и [той] запее, тя ще се върне назад. Смъртта се бои от тази песен. Ако рече да те пипне с ръцете си, достатъчно е да запееш тази песен, тя ще остави ръцете си и ще избяга.

[...] Аз съм правил ред опити с хора, които са се обезсърчавали, и казвам: като се обезсърчи някой, нека хване безименния си пръст, да започне да му пее и да казва: „Синко, иди да помогнеш на показалеца си“. И ще видите, че няма да се мине много време, и състоянието ви ще почне да се сменява. Вие всеки ден трябва да пеете на този пръст. Показалецът никога не пее, той се е научил само да заповядва и затова трябва да му пеете. Нещата не стават със заповед. Най-първо те трябва да започнат с песен. Ще изберете най-хубавата песен и ще му я пеете.

Мир на този дом – 5 март 1933 г., Неделни беседи, София

547. Често вие говорите лошо един за друг, като не съзнавате какви пакости си причинявате. Говорете каквото искате, но да отговаря на Истината! Пазете правилото: **никога не говорете неща неверни, истинността на които не сте проверили***. Казваш за нещо: „Не съм сигурен, дали е така, но предполагам“. С предположения не се живее. Говорете само верни неща.

*(Правило)

Принципи, закони, сили и форми – 8 март 1933 г., Общ окултен клас, София

548. Трябва да влезеш във връзка с това същество, в което живееш и се движиш, за да може да чуваш неговия глас откъдето и да ти говори – да може да чуваш гласа на Бога.

[...] Аз ви казвам: Онзи, Който най-често говори в нас, той е това Същество. Най-отривиста е неговата реч в света. Не зная друго Същество да говори по-отривисто, по-разумно, отколкото това Същество, а не как-

то човека говори, но това, с което разрушава всичко. Щом направиш погрешка, казва: „Да правиш добре!“. Някой човек е беден при теб – Той казва: „Постъпи любовно с този човек!“. Някой е беден и страда, казва: „Бъди милостив към него!“. Невежа е някой, той казва: „Бъди снизходителен!“. Този глас аз съм го чувал!
Неговата Любов – 12 март 1933 г., Неделни беседи, София

549. Песента Грее Слънцето (Изгрява Слънцето)

Кога трябва да пеете: сутрин, при изгрев слънце, или вечер? Може да пеете по всяко време. Има смисъл, като пееш *Грее Слънцето*, наистина то да изгрее. Значи между песента и изгряването на Слънцето да има известна връзка. За да разбереш дали Слънцето чува твоята песен, пей в облачно време! Ако облаците се разпръснат и Слънцето изгрее, значи то чува песента. Ако облаците не се разпръснат и Слънцето не изгрее, то не се интересува от твоята песен. И аз много пъти съм пял на Слънцето; понякога то изгрява, понякога не изгрява. В първия случай то харесва песента, във втория – не я харесва. Щом не харесва песента ми, аз изменям тона си, докато най-после изгрее. Щастие то на човека се заключава в това, да пее на Слънцето и то да му се открива.

[...] Пейте *Грее Слънцето*, за да свършите работата си добре, да имате резултат. От вас зависи да имате плод. Ще прилагате един метод след друг, докато постигнете успех.

Общи и частни положения – 17 март 1933 г., Младежки окултен клас, София

550. Наблюдавайте как поставяте езика си, когато говорите. Той се движи в различни посоки и от вътрешните движения, които прави, се определя вашето слово. Който не разбира движенията на своя език, казва, че езикът се криви, кълчи се на една, на друга страна. В Природата няма кълчене. За невежия всичко има – и кълчене, и кривене, но не и за разумния.

Общи положения / Устата – продължение – 29 март 1933 г., Общ окултен клас, София

551. Вече са започнали да лекуват болните с музика. Сега няма какво да ви привеждам примери. В Англия, някоя жена пее по радиото. Като я слушат по радиото, много болни се лекуват. В гласа ѝ има нещо, което лекува. Дойде някой обезсърчен, кажи му нещо насърчително.

[...] Щом искат да оздравеят, пейте им. Онези, които искат да боледуват, не им пейте; на онези, които искат да оздравеят, пейте им. Кажи: „Аз имам един цяр“.

Радостта – 2 април 1933 г., Неделни беседи, София

552. Забелязано е, че слепият не може да говори добре. Речта има връзка с очите. Виждаш един човек – имаш желание да говориш с него. Не го виждаш – нямаш желание да говориш.

[...] Който има големи и изпъкнали очи, той е добър оратор.

[...] И тъй, окото е връзка между външния и вътрешния свят. То подхранва човешката реч. Когато окото заболее, и речта се засяга, това се отразява и на мисълта.

Окото – 5 април 1933 г., Общ окултен клас, София

553. Наскоро слушах една певица и си мислех: чудно нещо е дарбата! За музиката се изисква развит музикален център. Казваш: „Музикален съм“. Дай ръката си, да видя големината и широчината ѝ, да видя пръстите ѝ, тогава ще кажа колко си даровит. Като погледна ръката си, по нея познавам какви дарби и способности се крият в мен.

Полза от знанието – 12 април 1933 г., Общ окултен клас, София

554. Да пееш добре – това значи да се вслушваш в това, което пееш, и да чуваш думите, които изговаряш. Като слушаш, да ти е приятно, че пееш.

Някой пее и изговаря думата *Любов* грубо, натъртено. Това не е пеене. Ако говориш грубо на своята възлюбена за Любовта, тя ще те изпъди. Ако бях мома и някой ми говори за Любовта с груб, немусикален тон, нямаше да го слушам, щях да му обърна гръб. Това не е любов, но необходимост. Така ще говориш за Любовта, че едва да се чува. Най-нежният и деликатен език е този на Любовта. Въпреки това в Любовта се крие мощна сила. Чуеш ли да се говори за Любовта, и мъртъв да си, ще оживееш. За Любовта се говори само веднъж, тя не обича повторението. Ще произнесеш името ѝ само един път и ще спреш. Ехото ѝ обаче продължава дълго. (Учителят пее тихо, нежно, едва се чува.) Нежното пеене е клокочене на извор, скрит някъде в планината.

[...] Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в себе си“. Като ставаш сутрин от сън, дай ухо към Разумното и слушай! Ти ставаш и започваш да мислиш какво е определил Господ за теб, какво са намислили ангелите за теб. Какво ще мислят ангелите за човек, който не знае да мисли, да говори и да пее?

[...] Едно слабо повишаване на гласа, една слаба интонация изменя състоянието на човека. Щом смекчих тона си и поговорих с [една госпожа] десетина минути, тя каза: „Сега вече всичко разбирам“. Значи ритъмът, интонацията, начинът на говоренето ми, обръщението ми към нея измениха състоянието ѝ.

Слушайте Разумното – 19 април 1933 г., Общ окултен клас, София

555. Казваш: „Ако пея, какво ще мислят хората за мен?“. Две неща ще мислят: че пееш или хубаво, или лошо. В първия случай, ще те похвалят, във втория – ще те корят. За похвала ли искаш да пееш? Хвали се сам или укорявай се сам. Кажи си: „Днес пях хубаво“. На другия ден кажи: „Днес не пях хубаво“. Да те хвали онзи, който разбира от пеене, има смисъл. Обаче

смешно е да те хвали онзи, който нищо не разбира от пеене. Пеенето не е развлечение, то е средство за тонирание на енергиите. Не може да трансформираш енергията си и да я туриш на работа, ако не знаеш да пееш. Трябва да пееш, за да придобиеш известни енергии. Ако болният не пее, ще умре преждевременно.

[...] Първо твоето пеене ще прилича на мърморене, но постепенно то ще се превърне в музика. Неразбраните работи произвеждат шум; те не са музикални.

[...] Разбраните работи са музикални. Където има разбиране, там има музика. Правилният говор е музика. Ако не говориш добре, ти не си музикален. Като пееш, обръщай внимание, как изговаряш думите. Например пееш „Грее Слънцето“, но не изговаряш думите правилно. Щом кажеш „грее Слънцето“, ти трябва да се свържеш с трите свята. Защо – защото слънцето изгрява едновременно и в трите свята. Ти пееш „Грее слънцето“, но в ума си носиш друга идея.

[...] Ти пееш песента и чувстваш, че нещо ѝ липсва. Как трябва да се изпее? С вдъхновение. Който може да я изпее така, ще го възнаградя. Ако кажа, че ще дам 100000 лева на онзи, който изпее песента, всеки ще иска да пее. Малкото възнаграждение струва повече от 100,000 лв. Възможно ли е това – възможно е.

[...] Животът без песен води към противоречия и спънки.

[...] Да се върнем към песента „Грее слънцето“. Скрилата идея в песента е следната: не можеш да разрешиш известен въпрос, докато слънцето не изгрее. Как ще пееш на изгряващото слънце? Първият тон трябва да съдържа импулс, подтик, движение към нещо. На физическия свят по-голямо богатство от движението не съществува. Следователно, като изпееш един тон, първо ще внесеш в него движение; после ще вложиш съдържание – чувство, и най-после, смисъл – т.е. разширение, простор. Ще пееш за изгряващото слънце, когато усетиш подтик, желание да се движиш към него; после ще се свържеш със Слънцето, ще го почувстваш, ще разбереш съдържанието му и най-после ще вникнеш в неговия смисъл и ще се разшириш. Такова е отношението на детето към майката и на майката към детето.

[...] Пеенето е едно средство за трансформиране на Божествените енергии. Ти не можеш да трансформираш една Божествена енергия и да я туриш на работа без пеене. Това ти трябва да го знаеш. Пението е един метод, едно средство за тази цел. Ти трябва да пееш, за да придобиеш известни енергии.

Трите посоки – 26 април 1933 г., Общ окултен клас, София

556. Като ви слушам как пеете, намирам, че нямате въодушевление.

Един овчар вървял по пътя и си пеел. Насреща видял погребение. Носели мъртвец, придружаван от близките си. Овчарят продължавал да си пее своята чиста, любима песен. Веднага го спрели и му казали: „Прес-

тани да пееш! Не виждаш ли, че носят мъртвец?“ Понеже за пръв път виждал такава процесия, овчарят се приближил до мъртвеца и тихо си пеел. За учудване на всички, мъртвецът оживял и станал от ковчегата си. Той се обърнал към овчаря с думите: „Благодаря ти, че оживях. Твоята песен ме възкреси. Ако беше останало на свещениците, досега щяха да ме заровят. Ще дойда с тебе, заедно да живеем“. Кой човек е благодетел: който погребва хората или който върви по пътя и си пее? С песента си той възкресява мъртвите.

Има ли още време да попее овчарят – има още 5 минути. Тогава ще ви питам: защо понякога се пее тихо, а понякога – силно? Тихото пеене показва, че гласът иде отдалеч. При силното пеене гласът иде отблизо. Приятно е да слушаш как гласът се приближава и отдалечава, т.е. усилва и отслабва. Страшно е обаче, когато престанеш да пееш. Не казвай, че не можеш да пееш. Кажеш, че не си се опитвал да пееш; не казвай, че не можеш да пееш. Ако кажеш, че не можеш да пееш, ти губиш.

Председател на фирмата / Кандидати за председатели на фирма – 28 април 1933 г., Младежки окултен клас, София

557. Христос казва за Бога: „Нито гласа Му сте чули, нито лицето Му сте видели“. Как се познава кой е чул гласа на Бога и кой е видял лицето Му? Да видиш лицето на Бога значи да се зарадваш; да чуеш гласа Му значи да възкръснеш.

Вяра и Любов – 7 май 1933 г., Утринно слово, София

558. Едно важно правило за живота: **не говори, докато не си обмислил това, което ще кажеш. Не говори, докато не си почувствал това, което ще кажеш***. Ако говориш преди, да си мислил и чувствал, ще приличаш на пукната стомна. И така можеш да говориш, но не по собствения си ум, по собственото си сърце и по собствената си воля. Речта е права и истинна, когато говориш по собствения си ум, сърце и воля. Да говориш отделни думи – Любов, Мъдрост, Светлина, Живот, ядене – това не е реч. Думите трябва да се съчетават по известни правила и закони в едно цяло; само така те придобиват съдържание и смисъл.

*(Правило)

Живите линии – 10 май 1933 г., Общ окултен клас, София

559. Мнозина мислят, че са самостоятелни – лъжете се, много сте несамостоятелни. Само като ви подшушнат някоя дума отвън, и вие повярвате. Това, което слушате отвън, то е вярно само 25%. Има един говор, който е верен, но ти ще го чуеш – добрата постъпка е този говор. Той е сто на сто верен и е отвътре.

Добрата постъпка – 24 май 1933 г., Общ окултен клас, София

560. Писанието казва: „Новата песен“. Има една музика в света. Вие говорите за Любовта. Любовта без

песен, без музика, това не е Любов. Какво ще ми разправяте за Любовта, да казвате: „Аз те обичам“. Който ме обича, той трябва да ми пее. Кога трябва да ми пее? Когато аз съм заспал, когато съм се унесъл.

Не се мъкви – 28 май 1933 г., Неделни беседи, София

561. Идете при един кошер, който ще се рои. Чуйте, че вече царицата пее, при това всичките работници ѝ пригласят, тя пее своята царска песен. Като чуете тази песен, на другия ден непременно кошерът трябва да бъде готов. Излиза старата пчела и младата остава в кошера. *Надеждата ти – 11 юни 1933 г., Неделни беседи, София*

562. Разумното никога не говори на хора нервни, упорити, които имат свои възгледи. То те оставя да носиш своите последствия. Който иска да учи, Разумното даром ще разправя.

[...] Разумното колко пъти ти говори. Започнеш една работа и нещо ти говори: „Не започвай тази работа, спри се!“. Ти казваш: „Пари ще спечеля“. Нещо ти казва: „Не отивай!“. Ти не слушаш. Казва ти: „Спри се, не ти е притупало“. Вследствие на това ние се отличаваме с нашия конкретен обективен ум, че много знаем, и най-последно изгубваме всичкото си време.

[...] Единственото Същество, което те обича, е Духът, Божественото. То отвсякъде може да ти говори: от дърветата, от цветята, от Слънцето, от хората, от бръмбазъците. Тогава, където и да си, ти си гражданин, ти усещаш едно вътрешно успокоение на душата си. Гладен си, туй Божественото ти говори: „Не бой се!“. Няма да се минат един-два часа, и работата ще се оправи – намериш храна. Болен си. То казва: „Ще се оправи!“. Гонят те хората. То казва: „Ще престанат тия гонения!“. Лоши са хората. „Ще се оправи тази работа!“. Ама този дявол. „И дяволът няма да те гони“. От всичко ще се освободиш.

Добрите дарби – 25 юни 1933 г., Неделни беседи, София

563. Казвате: „Духът ни говори“. Пазете се, внимавайте да не изпаднете в заблуждение. Не всичко, което ви се говори отвън или отвътре, иде от Духа. Мислите ли, че всяка грамофонна плоча съдържа думите на Духа? – „Любовта ни говори“. И това не е сигурно. Преди да дойде Любовта, Духът иде. Той предшества Любовта.

[...] Ще слушаш гласа на Любовта и докато си с нея, ще бъдеш вън от всякаква опасност. С Любовта и с Духа и в опасност да си, ще излезеш неповреден. Без Любовта и без Духа, вън от опасност да си, пак ще пострадаш.

Непреривност в процесите / Разните положения на ревността – 5 юли 1933 г., Общ окултен клас, София

564. Ако не можеш да научиш урока си, изпей една песен, умът ти ще се проясни. – „Може ли да бъде това?“. Щом пееш, [сам] ще се увериш.

Великата Реалност – 7 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

565. Може да прави Добро само онзи, който знае да пее и да свири. Следователно, преди да направиш Добро, пей! От пеенето зависи, как ще направиш Доброто.

– „Като пея, ще ми се смеят“. Пей и не мисли за това. Без песен Добро не се прави. Как ще дадеш нещо на човека, без да пееш?

[...] Доброто ще го направиш тъй, както пееш.

[...] Да се молиш – това е музика. Между мислите и чувствата трябва да има хармония. Пеенето, свиренето – това е музикален говор. И говорът е музика, която има две страни: външна страна, самите думи, и вътрешна – музиката. Кажеш ли, че не искаш да пееш, това значи, че не искаш да говориш. Ако не говориш музикално, ти попадаш в областта на грешните хора. Две или три думи ще кажеш, но ги кажи музикално!

Красивите линии в Природата – 12 юли 1933 г., Общ окултен клас, София

566. – „Не мога да пея“.

Щом си способен, а не можеш да пееш, ти си болен.

[...] Ако не се научиш да пееш, т.е. ако не излезеш от болезненото състояние на твоя живот, отношенията ти към хората ще бъдат различни.

[...] Да дойдем до музиката. Всеки тон има известно количество трептения, но трептенията съдържат известна сила, която трябва да се развие. Ако на един тон се отнеме само едно трептене, обикновеният музикант не може да схване това, обаче гениалният музикант ще усети тази липса. Тонът, взет с всичките си трептения, действа като мощна сила. Ако липсват половината от трептенията, останалите образуват известен дисонанс, който ухото схваща като шум. Трептенията на тоновете вървят по определена линия, по определен закон. Музикалният човек схваща трептенията на тоновете. Например най-ниското *до* има 32 трептения* (*херца – бел. съст.). Може ли да различите тези трептения едно от друго? Какво е предназначението на трептенията, които образуват долно *до*? Има тонове, по-ниски от *до*. Те имат само по две трептения. Обикновеното ухо схваща тона, който има 32 трептения, то не може да схване тон с по-малко от тези трептения. Щом един тон се вземе правилно, резултатът е прав. Причината, законът и резултатът вървят хармонично. В това не може да има никакво нарушение.

Искаш да станеш знаменит певец. От какво зависи това? Хората не могат да те направят музикален, те могат да служат само като външно условие. За да бъдеш музикант, това зависи напълно от теб, музикалността е вложена в самия теб. Никой не може да те направи музикант, нито да те лиши от музикалността.

[...] В Природата музиката играе роля на трансформатор. Музиката е трансформатор не само за хората, но за цялата Природа.

[...] За да имаш възможностите на един певец, ти трябва да имаш всичките трептения на тона. Кой от вас при нещастие не търси начин да подобри положението си? Всеки търси лесния път. И това е възможно – достатъчно е да ви пипна с двата си пръста по гърлото и

след това вече можете да взимате четири октави. При това положение може ли да бъдете сиромаси? Какво ще кажете, ако гласът ви се чува на два километра? Такъв глас е чудо! Който ви слуша, ще каже: „Не сме чували такъв глас!“. Казваш: „Да имам този глас!“. Кажете ми, ако имате такъв глас, как бихте го използвали? Ако имаш такъв глас, можеш ли да кажеш, че си неразположен и не можеш да пееш? Ще пееш по всяко време, когато те викнат. И от сън да те събудят, да си готов да пееш.

Доволството в живота – 14 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

567. Да допуснем, че си цигулар, знаеш много песни, свириш ги на цигулката си. Ако предадеш песните си на този-онзи цигулар, ти губиш всичко. Гледаш, че друг някой свири, но не свири като тебе. Изкуство е да свириш така, както никой друг. Музикантът има една песен, за която хиляди да му платят, не трябва да я дава на никого. Остане ли други да свирят песента му, всичко с нея се свършва, тя се изгубва. Ако искаш да дадеш и на другите да свирят, дай някое малко парче.

Сигурното място – 21 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

568. „Духът на Истината ще ви научи на всичко.“ Какво разбирате под Духа? Вие разбирате криво Божия Дух. Вашето разбиране за Духа е детинско, казвате: „Духът ми говори“. Какво ти говори? Казал ти да хвъркнеш. Чудиш се как ще стане това – вземи своя аероплан и ще хвъркнеш. Ако не можеш да направиш това, нямаш Вяра. Тогава и Духът не ти говори! Ако можеш да хвъркнеш, Духът наистина ти говори. Когато Духът говори, всичко става; когато ти говориш, нищо не става.

Силното оръжие – 23 юли 1933 г., Утринно слово, София

569. Колкото и да се говори за Истината, все ще остане неразбрана.

[...] Истината не е горчива, но лъжливата истина е горчива. Казва се за Истината, че е горчива. Не – Истината е сладка! Тя освобождава човека от всички противоречия и ограничения.

[...] Новото пеене се различава коренно от старото. Ще пеем така, че умът и паметта да взимат участие. Като пееш, ще влезеш в музикалния свят, ще се свържеш с него. Първо ще слушаш, после ще пееш. Като слушаш, ще правиш опити да подражаваш на това, което си чул. Нямам предвид само пеенето. Законът е един и същ и за свиренето, и за пеенето, за рисуването, за мисленето, за чувстването, за работата. Нови мисли, нови чувства са нужни на човека.

Основа на Знанието – 26 юли 1933 г., Общ окултен клас, София

570. Пеенето е форма, която изменя енергиите и дава нова насока. Цигуларят, като свири, трябва да знае как

да изменя теченията в Природата. Без да знае, той дава насока. Някога пееш една и съща песен. Това е еднообразие, което причинява страдания.

[...] Ако болният не пее, ще влоши състоянието си. Той трябва да пее, за да оздравее: – „Защо трябва да пея?“. За да не умреш, да не осиромашееш, да не станеш невежа. Следователно избери си една дума и я пей. Казваш за нещо, че няма да го бъде. Кажи: „Ще го бъде!“ Кажи и пей тези думи! На всяка отрицателна мисъл ще поставиш положителна.

Обикновена и необикновена мисъл – 28 юли 1933 г., Младежки окултен клас, София

571. Допуснете, че един българин, който нищо не разбира от музика, отива в странство и дойде да организира българската музика според западното пеене. Измислил ли е той начина на хармонизирането? Не, той го е взел отнякъде. Българите казват, че имали песни. И те ги взеха отнякъде, взеха индуски, египетски, и те ги взеха от предшествашите народи. Според мен хората изгубиха първата музика, която съществуваше на Земята. На Земята имаше една велика музика; хората имаха една музика, която изчезна. Сега едва им е останало нещо. Сегашните хора не познават тази музика. Има едно деградиране на музиката. Мислим, че сме изследвали нещо. Ние едва започваме да изучаваме остатъците от музиката.

[...] Когато човек стане нервен, липсва му електричество. И тогава учените хора са дошли до твърдението: когато в човека се образува голяма сухота, той започва да говори грубо, рязък е гласът му. Не е лошо да говориш така, но това показва, че има малко вода в твоя организъм, малко влага има, малко мекота. Щом влезе водата, ще се прояви; една сила има човешкият характер – това е магнетичната сила в човека, която е свързана с електричеството. Следователно, когато функционира електричеството в тебе, трябва да функционира и магнетизмът, за да може резултатите, които си добил чрез електричеството, да останат постоянно в теб.

Който направи Небето и Земята – 30 юли 1933 г., Неделни беседи, София

572. Говори ти някой – обидил си се. Изслушай този човек! Започне да ти разправя, казва ти, не ти казва Драган, Стоян, Иван – слушай го, може да ти тури най-големите епитети. Ти слушай, но не възприемай нищо. Кой е прав? Виж къде говори право и къде – не говори право. Каже нещо: ако е право, виж къде да го туриш. Този, който [ти] говори, само нахвърля нещата. Казва: „На тебе ще ти дам туй. Ти го тури където искаш!“. Това е в един свят, където хората може да се карат. Аз го наричам неестествено състояние. Карането, лошите мисли – то е неестествено състояние. Ял човекът неестествена храна и това е повръщане. Говори този човек и как да не говори? Красноречиво говори, но цяла една каша. Човек, който се кара, ще те нагуби, ще те наругае, мисли, че казал много важни неща. Той [си]

казва: „Наругах го“. Най-първо човекът, който ругае другите хора, оцапва себе си, после оцапва и другите. Когато човек е огнен – [стой] настрана, втори път не чакай да те ругаят – това е една хигиена, която трябва да пазите в себе си.

Работа и почивка / Почивка – 9 август 1933 г., *Общ окултен клас, София*

573. Да се говори за болести, това значи човек да изгуби разположението на духа си. Ако здравият говори за болести, той допуска, че някой ден може да се разболе.

Великата формула – 3 септември 1933 г., *Съборни беседи, София*

574. Всеки един от вас всеки ден има да се справя с тия два процеса: две нашепвания има – единият [Глас] казва: „Не прави това, в който ден го направиш, ще умреш!“; а другият глас казва: „Не, в който ден ядеш, ти ще оживееш, ще станеш като Бога!“ [...] Ще се научите да различавате тия два гласа! В това седи знанието. Когато ти говори Господ, каквото каже, ще стане. Ще стане, но като престъпиш границата, казва: „В който ден ти ядеш от Забраненото дърво, ще умреш“.

[...] Дяволът нека ми говори, ще разговарям с него. Той ще каже: „Ти от това Дърво ако хапнеш, ще станеш божество“. Аз ще му кажа тъй: „Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир теб. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля!“.

Двата процеса в живота. Два гласа – 1 октомври 1933 г., *Утринно слово, София*

575. Когато Господ говори, слушайте Го, защото в човека има два гласа. Засега вие сте се научили да познавате другия глас – на изкустителя, на черния адепт. Дойде Господ и казва: „Бъди честен, справедлив!“.

Казваш: „Трудна работа“. Дойде изкустителят, казва: „Тук пооткраднй, лесно ще си уредиш. После ще правиш добрини, ти човек ще станеш“. Ти откраднеш, но веднага намериш затвора.

[...] Ще изучавате себе си, ще изучавате онзи глас, който говори. Два гласа са ясни: единият внася размирие, другият внася мир, внася растеж, здравина, сила, богатство. Другият внася обратното – сиромашия. На Божественото се дължат всички хубави работи. Всички лоши работи в нас се дължат на другия глас.

Постижимото – 1 октомври 1933 г., *Неделни беседи, София*

576. Малко трябва да се говори. Аз в една беседа казвах, че обикновеният човек говори по цял час, талантливият – по 15 минути, а гениалният – по 5 минути. Та и аз ви говорих като един обикновен човек. Цял час говорих, но показва, че и вие сте обикновени, че ме търпяхте толкова време да ви говоря.

Трите първични принципа. Елементи в живота – 4 октомври 1933 г., *Общ окултен клас, София*

577. Да ви кажа една нова идея: „Слушайте гласа на Любовта във вашата душа. Слушайте гласа на Свободата, на Истината във вашата душа!“.

Това са реални неща. Човек, който се вслушва в своята свобода, в своето знание, в своя си живот, в чистия си живот, не в материалния, но в живот, който е в процес, той може да разбере тази велика Истина! Там е силата!

Ще се зарадва – 15 октомври 1933 г., *Неделни беседи, София*

578. Нека си духа вятърът колкото си иска, нека си седи сиромашията, нека говорят хората. Че някой говорил лошо за теб – нека говори.

Слушайте Го! / Слушайте Го! Дай свобода! – 22 октомври 1933 г., *Утринно слово, София*

579. Миналата вечер бях на един концерт, свиреше една виолистка. Публиката ѝ даваше букети в знак на одобрение на нейното свирене. Питам: какво отношение има между свиренето и тези скъсани цветя? Тя свири, а публиката ѝ дава цветя, букети, то тези цветя пречат пеенето и свиренето. Имаше случаи, когато цигуларката се смущаваше, нещо пречеше на правилния ход на свиренето. Това се дължеше на цветята, които тя получи – миризмата им противодействаше на свиренето. Правилно е да се дадат тия цветя на другия ден, след като тя свърши свиренето. Докато тя е на сцената, цветята развалят пеенето или свиренето. Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно голямо нещастие за тях. По-добре е цветята да си живеят.

Елементарни, съзвучащи и съграждащи мисли – 25 октомври 1933 г., *Общ окултен клас, София*

580. Знаете ли какво може да направи една лоша дума? Ако кажете една лоша дума, например за един цар, този цар може да ви сложи на бесилката. Понякога хората си позволяват да правят и да казват това, което не им е позволено.

Не позволявай на езика си, който е слуга, да казва това, за което не е питал господаря си. Преди да говори, езикът трябва 3 пъти да пита господаря си какво да говори и тогава да говори. Той трябва да пита: „Господарю, какво трябва да кажа на този човек?“.

– „Кажете на този човек, че работите му скоро ще се оправят“. И той казва: „Работите ще се оправят“. – „Кажете на този човек, че ще оздравее“. – „Ти скоро ще оздравееш“.

Тъй трябва да говори езикът на обезсърчения, на обезверения, на малодушния, на неспособния и т.н. На неспособния трябва да каже: „Ти си даровит, ти си талантлив, употреби своя талант за благо на своя ближък, употреби сърцето си в услуга на своя приятел“.

Тъй трябва да говори езикът, тъй трябва да говори и сърцето на света. Именно това говорене означава да изчистиш езика си с двата си пръста.

За да благовествам – 29 октомври 1933 г., *Неделни беседи, София*

581. Та сега и на вас, колкото и да ви разправам, аз виждам, че вие си живеете в стария живот. Докато нещата стават по този начин, аз не се лъжа в това. Вие казвате: „Каквото говори Учителят, дали е вярно?“. Всинца вие вярвате по вашето и всинца пазите своите интереси. Като засегне някой честолюбие то ви, и веднага скачате. Вие сте пълни с гордост, с честолюбие, с подозрение, с докачане.

Човешките и Божествените порядки в живота – 1 ноември 1933 г., Общ окултен клас, София

582. Има една сестра тук, която иска да ѝ се говори много меко. Права е тя, но аз понякога я слушам, че по отношение на другите не постъпва така, както иска да постъпват към нея. Така иска всеки човек, но и той трябва да бъде мек, внимателен към другите.

[...] На мнозина съм казвал: не говорете нито зло, нито добро за мен, докато не сте го научили, нито пък аз ще говоря зло за вас или добро, докато не съм го научил.

[...] Всяко нещо, което говорите, трябва да проверите! Казвате: „Отличен салон е той. Много картини има“. Колко картини има нашият салон? И това не знаете.

[...] Щом имате едно убеждение, не говорете за него, а го поддържайте в себе си; ако говорите за убеждението си, ще ви поставят на изпит.

Най-малката Любов – 15 ноември 1933 г., Общ окултен клас, София

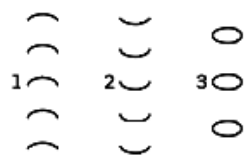
583. Като говорите за нещо, то става по-ценно, ако можете да внесете в него нещо ново – било в приложението му, било в разяснението. В това отношение вие трябва да приличате на златар, който взима едно парче злато и му придава хубава форма – било във вид на игла, пръстен или друг хубав златен предмет.

Произход и значение на светилника – 19 ноември 1933 г., Неделни беседи, София

584. Всяка добра или лоша дума или мисъл, която е минала през вашите уста, оставя последствията във вашата уста. И ако вие бихте решили да си служите с лоши думи, устата ви и езикът ви биха се деформирали. Ако вие направите опит само за един месец да говорите само добри думи, ще видите каква промяна ще стане в лицата ви. Наблюдавайте се в огледалото, след като сте казали една лоша дума – ще видите какъв израз остава на лицето ви. Вие веднага ще забележите един дисонанс или че лицето ви е малко потъмняло или очите ви са малко премрежени. Всякога, когато човек каже една лоша дума, той не може да бъде тих и спокоен. Когато каже една лоша дума, главата му се отклонява на една или друга страна, голям товар вече носи. Тогава си казва: „Не ми трябваше да казвам тази дума!“ Тогава кой е казал тази лоша дума – това са неразумните същества, които са се втурнали в теб. Туй, което казваш, не е твое, а съвестта казва: „Туй, което казваш, не е право“.

[...] Ако си много весел, ще вземеш един минорен тон, ако си много скръбен, ще вземеш един мажорен тон.

Що е мажорната и що е минорната гама? Те представляват малки и големи трептения.

фиг. 1

Мажорните трептения от *фиг. 1* са *единицата*, минорните трептения са *двойката* – обратни на мажорните. А имаме и хроматична гама – *тройката*. Едните вълни са нагоре, другите са надолу, или в едните налягането е отвън, а в другите – отвътре. Та казвам: вие трябва да вземете пението като наука, с която да регулирате вашите вътрешни състояния. Ако един ученик в гимназията или студент в университета не може да разреши една задача, нека си попее две-три минути и ще види как лесно ще разреши задачата. Не да бъде един необикновен певец, ще бъде като обикновените певци.

[...] Като пееш и възпяваш Господа в сърцето си, ще имаш известни постижения. Сега от горните две кое е положително и кое – отрицателно?

[...] Например говориш – трябва да знаеш, че и говориш е резултат. Ти искаш да говориш разумно, но за да има твоят говор някаква придобивка в света, трябва да знаеш, че и той е резултат на тия Разумни същества. Ако твоето съзнание е будно и ти си във връзка с тях, като говориш, твоята реч ще бъде техен резултат. И тогава никой не може да ти отнеме това, което си придобил. А припадаща част от това, което си придобил, се дължи на тях. Та, мислите ли, или говорите, или ходите, или пеете – това е резултат на Разумните същества.

Търпелив и добър човек – 22 ноември 1933 г., Общ окултен клас, София

585. Човек трябва да пее на Господа, да каже: „Господи, благодаря ти! Аз ще ти попея“. И като пея, и като свиря, да види Господ, че аз прогресирам в света.

Единният живот. Обичай общия живот! – 6 декември 1933 г., Общ окултен клас, София

586. Човек трябва да пее, понеже, като пее, трансформира се неговата карма. Неразположен си – попея си малко; ако не може да пееш, позасмей се малко, после пак си попея и пак се позасмей.

[...] Трябва да се направи една песен за смеха – песен на смеха. Вие сега малко пеете – много се грижите.

[...] Много работи в живота зависят от пеенето. В Откровението е казано, че при престола на Бога всички пеят. И учените вярват, че цялото Небе, всичките планети и слънца при движението си издават един тон, пеят една песен. И милиони години, като вървят в пространството, те пеят. Всяка една земя си има един

химн. Знаете ли кой е химнът на Земята? (*Тъги, скърби*). *Тъги, скърби, дигай, слагай, напред върви.*

Същественото в живота – 8 декември 1933 г., Младежки окултен клас, София

587. Някой казва: „Пеене не ми трябва”. Но човек, който не пее, мъчно може да има постижение. Не за хората отвън да пее човек, но в душата си да пее винаги. Където и да е, по пътя, у дома си и пр., а пред хората пей при някои необходими случаи.

Пътят към Свободата – 13 декември 1933 г., Общ окултен клас, София

588. Където има мисъл, има пеене; където няма мисъл, няма пеене. Където няма мисъл, има само пшккане; където започва мисълта, започва пеенето, а пеенето е начало на всяка една култура, на всяка една еволюция вътре в Природата.

[...] В сегашната музика едва започват да изнасят някои неща. Някои класици са изнесли известни неща, но има други работи да се изнасят. Например музиката иска да опише какви са чувстванията на човека. Много мъчно може да се опише това. Човек, който се занимава със своите чувства, не може да пее, защото в човешките чувства има нещо много грапаво. Щом дойдеш до своите чувства, ще се яви грапавина, дрезгавина. Със сегашната музика може да опитате докъде сте стигнали. Пееш, но гласът е дрезгав. Тези грапавини са в твоите чувства, те са се отразили на органа ти. Ти не може да пееш, понеже сърцето ти има надмощие над твоя ум.

[...] Бащата на музиката е умът. Това, към което музиката се стреми, е човешката воля, това е най-разумното. Значи в ума седят основите, схващанията, а пък във волята седи външният израз на музиката, която може да се оформи. И всеки един човек, който иска да пее, трябва да има светли мисли и една силна, пластична воля – това са две неща, необходими за онзи, който иска да се занимава с музика. Вън от това той нищо не може да направи. И бъдещата музика така трябва да бъде поставена.

[...] Музиката има две страни, аз ги наричам така: има една музика светла и друга музика – топла. В Природата има една музика, която е студена. Тя е за тонирание, за регулиране на нещата. Онази музика, която дава подтик, е топла музика. Някои казват, че тя е на чувствата. Не, тя не е музика на чувствата, тя е музика на Любовта.

[...] Творчеството на българската музика седи в тоновете *ми* и *фа* – там е ключът. Българинът е разбрал от музиката само *ла* и *фа*. А *ми* е импулсът на българина. Там започват класическите ни песни. Тонът *фа* в българина означава неговият материален живот. И понеже *фа* преобладава, всякога в българина има една скръб; той е всякога тъжен и като вземе *фа*, запее за това, което не е постигнал.

[...] Вие всички искате да пеете хубаво, но какво означава хубавото пеене? Искате да се харесвате на дру-

гите хора, като пеете. Това не е музика. То е като мизмизмата, която цветята изпращат навън – това не е важното в цветята. Силата, която остава в цветята, това е важното. Не е онова, което ти пееш, което излиза вън от теб, това не е музика, а онова, което остава вътре в теб – това е музика. Онова, което остава вътре в теб, след като пееш или свириш, то е музика. Онова, което е отишло навън, няма да се върне. То е отишло, то си има своето предназначение в Природата, но това, което е останало в теб, ще те ползва.

[...] Сегашната музика е динамична, тя дава външен израз на динамизма, но няма един вътрешен израз, т.е. музиката не е още възпитателна. Динамизмът още не разрешава. Има бързина в музиката, но тя не трябва да бъде с бързината на светлината. Не мисли, че като пееш, трябва да гониш някого, а и като пееш, не пей в състезание с някого, да го надминеш; не надминавай никого. Това е смешно, когато един музикант иска да надмине друг. Не да го надмине, но да даде израз на това, което е в Природата. Щом се даде израз, това е. А състезанието е губене на време. Ти си настигнал някого и си го надминал – какво си добил? Светлината не бяга, като излезе от Слънцето, не я гони никой. Защото всеки, който бяга, е по-слаб от онзи, който го гони. Вие говорите сега за окултна музика. Окултната музика е това, което може да стане в тебе; това, което сега е постигнато в музиката, е грамадно, тя има грамаден успех. Това е една вътрешна необходимост за вътрешно постижение. Постигнатото досега – това са условията. Вие може да послушате всеки музикант, но трябва да разбирате, че има една вътрешна страна на музиката.

[...] У вас всякога има една подбудителна причина, когато пеете – да ви слушат. Бъдете уверени, че имате най-хубавата публика да ви слуша. Когато започнете да пеете, цялото Небе слуша. Имате от Горен най-хубавата преценка. Не се страхувай, че като пееш, няма да те слушат. Ще имаш една публика, която ще оцени пеенето ти. Едно от качествата на пеенето е, че [ако] някой път ти си непримирим в живота, като изпееш някоя песен, да си готов да се примириш.

[...] Който пее, е силен човек, който не пее, е слаб човек – аз така определям. Силните хора пеят, а слабите не пеят.

[...] Трябва да пеете, понеже това е една необходимост за ума; трябва да пеете, понеже животът, Любовта изискват да им се пее. За да живееш, трябва да пееш!

[...] Музиката е един проводник. Истинският живот започва с музика. Никоя култура не се е явила, когато е нямало музика. Имало е религиозни танци. Вие трябва да посетите едно събрание на адепти, да бъдете при тях, когато те пеят, за да видите каква музика има там – те пеят всички, за да видите как разбират музиката, да видите какво нещо е музиката. И те нямат никакви диригенти – всеки е диригент. И всички като пеят, има хармония. Ти забравяш и се пранесяш. А сега вие ще посочите този или онзи да вземе правилен глас. Каква е песента на адептите? За да станеш ученик на адепти-

те, трябва да се запознаеш с цялата съвременна музика, да си първокласен певец и тогава, като влезеш при тях, ще послушаш малко, като пеят, но още няма да пееш. Ще ти дадат свободен билет само да слушаш, но без да пееш. Човек дълго време трябва да седи между хората, за да се тонира. В музиката най-първо започнете с вътрешно пеене, пейте вътрешно. Преповтаряйте вътре, за да пеете с ума си. После прекарайте песента да слезе във вашата воля, т.е. да се vyplъти и тогава може да пеете. С пеенето ще дойде развитието на вашите способности и може до известна степен да се реализират нещата, които вие желаете в живота си.

[...] Ти не може да отидеш при Бога, без да пееш. Ти не може да отидеш при хората и да те обичат, ако не пееш. Здравият човек пее, мислещият човек пее. Ти вървиш, весел си, пееш си. И ученият човек върви и си пее. Давид пред Ковчега на завета вървеше и играеше, и пееше. Жена му, като го видя от прозореца, каза: „Израилевият цар така да играе и пее?!“. Той каза: „Аз за хората не пея, не играя, а за Бога, аз не играя за хората, а за Господа.“

Закон за музиката – 29 декември 1933 г., Младежки окултен клас

589. Знаете ли, че да се говори музикално, това е сила Божия? В сегашните страдания, които имаме, всеки ден изгубваме гласа си. Тепърва ще станете музикални.

Радост, която никой няма да отнеме – 31 декември 1933 г., Утринно слово, София

590. Трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, но онова, което носи в себе си Божественото начало.

Ако аз бих дал една система за възпитанието [...] В Европа и досега още не прилагат музиката като възпитателен метод. Може учителят да си има в класната стая пиано, да седне на пианото и като свири и пее, да разправи на децата една приказка в песен. Всичките деца ще се съберат, няма да има главоболие. Не една песен, не една приказка да им разправи, много обективни приказки.

[...] Природата е крайно музикална. Ние виждаме само opakото на тази Природа, в което сме вложили известен дисонанс. Целият живот на хората от 8000 години са внесли един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на Природата.

Слушай, сине Мой! – 14.01.1934 г., Неделни беседи, София

591. При пеенето и при свиренето има един трепет, който се явява под лъжичката. Когато в певеца се яви този трепет под лъжичката, той пее добре. Същото е и за цигуларя – няма ли този трепет, той няма да пее или свири хубаво. Не мислете, че когато пеете или свирите, Невидимият свят е безчувствен – не! Те искат вие да пеете или свирите хубаво и ви подкрепят. И после,

ако аз бях един цигулар, щях да правя така – няма да свирия първо на здравите хора, а на болните. Например някой е малко нервен – ще отида да му посвирия и той ще оцени; превива се малко, свива си корема и аз ще му свирия – той дава ухо, престава да го боли. Аз усилям и най-после той ми казва: „Много добре стана, че дойде“. За мен неговото мнение е вече меродавно – че му въздействала музиката. Каквото правиш, направи го най-първо с най-слабите хора – болните. Ако те одобряват твоята музика, то силните, способните още повече ще я одобрят.

Силата на подсъзнанието и свръхсъзнанието – 17 януари 1934 г., Общ окултен клас, София

592. Помнете едно нещо: не може Господ да ви говори и да останете същият човек. Ако Господ ви е говорил и вие останете същият, това е само едно отражение. Някой е взел ролята на Господ и е говорил. Но не може Господ да ви говори и вие да останете същия. Ако веднъж е проговорил Бог на ума ви, на сърцето ви, във вас ще стане цял един преврат, и то не временно.

[...] Ако знаехте да пеете хубаво, вие щяхте да уредите всичките си работи. Ако знаехте да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището и яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея и стомната сама ще се напълни. А ние сега всичко трябва да правим. Там е силата на пеенето.

[...] Казвам: трябва да станете носители на Божията Любов, през вас да мине Божията Любов, та Бог да говори чрез вас така, както говори чрез Слънцето, чрез изворите, чрез звездите. Така както Бог говори чрез Природата.

Най-малкият опит – 24 януари 1934 г., Общ окултен клас, София

593. Аз мога на ухото да ви кажа две думи, от които зависи вашето щастие. Те са следните: „Говори сладко!“.
Разумните ще разберат – 4.ІІ.1934 г., Неделни беседи, София

594. Всеки тон има 12 качества. До има 12 качества в себе си, по които може да се изяви. Той е както зодията. Ти вземеш до и казваш: „До в първа степен, във втора степен, в трета степен и пр.“ – дванадесет качества. Вземеш сега до с първото качество. Какво е първото качество на до¹⁰? Сега няма какво да искам от вас. Ако попитате един виден музикант, той започне да казва кое е първото качество на до – той ще каже, че този тон трябва да бъде чист, верен, с всичките му трептения. Колко трептения има до? Сегашният камертон не е прав. И двата камертона, които имаме, не са прави, те са относителни. Има едно видоизменение. Ако ти вземеш един правилен тон, ако вземеш един правилен тон до, който е основата на живота, то ако ти си болен, веднага ще оздравееш – тогава тонът е верен. Щом се изгубят трептенията на нашия организъм, ако тези нормални трептения слязат под нормата, започва едно болезнено състояние. Всеки тон, който внася здраве

в теб, е *до*; когато сте болен, ако се вслушате дълго време във вашето здраве и почувствате, че нещо вътре във вас пее, то болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, мрак, ако се вслушате в това, което пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствате най-малката радост. Щом чуete песента вътре, това е вече здравето. Болният, който може да чуе първи тон на тази музика, вече оздравява. Трябват дълги наблюдения. И тези, които са извадили музиката, са извадили от това вътрешно състояние. Онзи музикант, който свири, трябва да бъде здрав, трябва да има отлично разположение, не трябва никаква мисъл да го безпокои – нито от жена си, нито от децата си трябва да се безпокои. Като излезе да свири, той трябва да мисли само за едно – за музиката. Или като свири [да забрави за себе си].

Даване – вземане. Скъпоценният камък – 7 март 1934 г., Общ окултен клас, София

595. Духовния живот, към който се стремим, съответства на новото в музиката. И на класическата музика ето какво ѝ липсва: на съвременната класическа музика ѝ липсва мисъл. Например оня виртуоз, който идва да изсвири едно класическо парче, първо не трябва да мисли за публиката, публиката трябва да бъде на втори план за него. Той трябва да свири за себе си, той трябва да знае. Да кажем, че изпеете една песен – *Бог е Любов*. Аз мога да изпея *Бог е Любов* някой път. Аз съм пял само веднъж така, преди 15 години, и човек трябва да се приготви за това. Може да пее, но трябва да забрави всичко. И глас ще имаш тогава. Аз гледам сега, някои казват: „След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровень, не ми се пее вече”. Прави са. В живота има една фаза, която е болезнена. Преминаване от едно състояние в друго. Всякога при преминаване има един период, когато човек не може да пее, но това не е естествено положение. Защото вие, като влезете в Духовния свят, ще видите едно такова пеене и свирене, каквото не можете да си въобразите. Всеки ще свири и ще му пееш, без да му платиш. И след като се свири или пее, ти ще го помниш.

[...] Може би преди 30 години аз слушах във Варна една туркия. Няколко месеца я слушах. Даваше концерти у дома си. Половината град я слушаше. На един километър може би около нея се слушаше гласа ѝ като пееше, ама какъв глас – много хубав. Половината от града си отваряха прозорците, за да я слушат. Казвах: „Пее! Има нещо в гласа ѝ”. Защо тази туркия пееше? Аз казвам: тя пееше заради мен, нищо повече. Аз я слушах и я харесвах. Една от най-добрите български певици. Казвам: не съм слушал такава певица. Жената пее, пее. Нещо мистично има. Като я слушаш, и на другия ден този глас се върти в ума ти. Хубави извивки имаше гласът ѝ. Всичко това съществува в ума. Имаше един свещен трепет, който тя влагаше в пеенето. Младка беше – 25-годишна. Ако беше на 40 години, щеше ли да пее тогава? Тя щеше да пее, но младите нямаше

да я слушат. Ето какво подразбирам под това: когато човек започне да остарява, гласът му добива един друг трепет, гласовите влакна добиват други трептения. Старите хора, като свирят или пеят, в музиката им се предават известни трептения, които не са свойствени на младостта. Старите трябва да разбират трепетите. Вие някой път изгубвате ония трепети на вашата младост. Дойдете до известна възраст и казвате: „Остарях”. Вие трябва да оставите в себе си трепетите на младостта, да не ги губите. Никога не трябва да забравяте свещения трепет на младостта. Вие имате плочата, завъртете я, за да започне да пее.

Развитие на заложибите – 14 март 1934 г., Общ окултен клас, София

596. Щом вземеш основния тон, ще бъдеш здрав. В Шестата раса, когато изучавате музиката, няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш *до* и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! *Си, до, ла, си*”. И човекът ще стане. *Си* е духовен тон, *ла* е тон на равновесие.

Стана здрав – 18 март 1934 г., Неделни беседи, София

597. Човешкият организъм има тона *до*, но това *до* не е така, както при обикновеното пеене. Това *до* си има своите амплитуди, тези тонове се движат спирално, *до* се движи спирално. В живота, за да вземеш един тон правилно, трябва да го вземеш спирално. Вибрациите, трябва да вървят от долу нагоре. Когато на физическото поле вибрациите се разпространяват наоколо, тогава имаме обикновеното механично пение. Та най-първо има едно вътрешно пеене, ти трябва да се научиш да пееш в мисълта си. Трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пение е горе в мозъка, другото пение е долу, в слънчевия възел, а третото няма да ви кажа къде е. Има и трето пеене.

Да допуснем, според сегашното пение, че имате *ми*. *Ми* съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В [тази] *до* мажорна гама няма полутонове. (*Тук Учителя говори за целотонна гама – бел. съст.*) Между всичките тонове има цели тонове. Между *ми* и *фа* има цял тон, също така и между *си* и *до*. Да оставим сега това. Другояче са наредени тоновете. Защото сега, в сегашната гама, *фа* е понижено. В сегашната гама вие *фа* не може да понижите, но може да го повишите. А пък в сегашната гама *си* не можете да повишите, а можете да го понижите, защото, щом го повишите ще имате *до*, а щом понижите *фа*, ще имате *ми*. В тази, естествената гама, или в гамата на живота, ако имате едно понижено съзнание, всяка понижена нота съставлява и изразява едно вътрешно състояние. Щом имате *ми* понижено, понижението е във вашия ум. Щом имате понижение в *ла*, то е понижение във вашите чувства. Следователно, за да уравниш, за да можете да излезете от това противоречие на живота, от една понижена мисъл или

от едно понижено чувство, за да излезете вие от това трудно положение в музикално отношение, трябва да повишите *фа* с половин тон, и тогава ще имате, според тази гама *фа* диез. А пък *фа* представлява днес материалния свят.

Щом е понижен вашият ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишите резултатите. Сега да ви обясня тази мисъл. Представете си, че *ми* представлява един учител от гимназията, *ла* представлява самото заведение, гимназията. *Фа* е ученикът в материалното му състояние, например той изразява как е облечен, има ли пари и пр. Този ученик, да кажем, че няма достатъчно пари, а трябва да учи. *Фа* подразбира, в дадения случай, че той трябва да учи. Ако не учи, ще се намери натясно. *Фа* е ученика, облечен в материалния свят. Този ученик трябва да бъде в повишено състояние. Ако го понижите, работата е свършена. Когато говорим, че ти трябва да повишиш своето състояние, трябва да повишиш *фа*, в материалния свят.

[...] Някой път чувстваш, че между ума и сърцето ти има отношение. И това наричат в сегашната музика вдъхновение, въодушевление. А това е разумното. (Учителят пее *до*) За да изпееш *до*, трябва да си представиш нещата. (Учителят пее *до*) Това е амплитудата на *до*. (Учителят понижава и повишава малко *до*) В един кръг се движи. И тогава гамата ще я пеете така: *до* с малки понижения и повишения. (Така изпява Учителят и *ре*, и *ми*) Изпейте това всички. (Всички изведнъж пеят *до* с понижение и повишение)

Най-първо ще почнете да изучавате закона на дишането. Дишането си има свой тон. Ти не може да дишаш правилно, ако намалиш тона на дишането. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако намалиш тона му. И движението си има свой тон. Като излезеш от къщата си, ще спреш и ще вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви.

[...] Отиваш да проповядваш на някой човек, но не си намерил тона и той ти казва: „Не искам да те слушам”. Като намериш тона, ще му пееш на неговия тон, ще съединиш своя тон с неговия и тогава ще знаеш как да му говориш и как да му помагаш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. И казваш: „Ние не се разбираме”. Тази музика е потребна. Двама души, които са скарани, ще ги примирим музикално. И известни парчета ще пеем, няколко парчета.

[...] Като отидете при някой болен от ревматизъм, вече имате едно понижение на тона. Някой тон е понижен – *фа* е понижено. Да повишите *фа*, произволно не може – трябва да понижите други два тона. Що е повишение? Представете си, че имаме една пружина, ето *ми*, ето *ла*. И ако аз огъна от две страни тази пружина, то центърът ще се издигне, нали? Следователно, когато две страни ги понижаваш, то центърът ще се повиши. Тогава, ако имате огъване, *ми* и *ла* ще се понижат, а *фа* ще се повиши. С повишението на *фа* имате вече

тониране на вашия ум. За да се тонирате умствено, непременно трябва да повишите *фа*.

[...] Когато искаш да тонираш сърцето си, тогава е обратната посока – ще повишиш *ми* и *ла*, а пък ще понижаш *фа*. Тогава имате *фа* в естествената гама. Ще понижите *фа*. Всички християни, а и Христос е проповядвал, учил, че трябва да се отречем от материалните работи. Той е понижавал *фа*, музикално е понижавал. Значи, за да мислиш правилно и за да се облагороди твоето сърце, трябва да се освободиш от всички материални средства в света, които спъват положението ти.

Мистичната чаша. Хигиена на душата – 21 март 1934 г., Общ окултен клас, София

598. Знаете ли каква сила се крие в човешката реч? Божествена сила се крие в речта! Ако знаехте законите на речта, ако знаехте този музикален език, достатъчно е само три думи да кажете, за да отворите сърцето и на най-големия скъперник банкер. А сега, като не знаете този музикален език, като не знаете ключа, с който да си послужите, отивате при някой банкер, говорите му с часове и вместо да отворите сърцето му, вие го затваряте.

Разумно разбиране – 22 март 1934 г., Извънредни беседи, София

599. Първото нещо – трябва да съзнавате, да бъдете във връзка с Божественото, Коего всякога говори във вас. Във всинца ви говори. Някои го слушате, някои не го слушате. Ако Божественото в теб не го слушаш отвътре, Той ще започне да ти говори отвън. Как ще ти говори? Ти си богат човек. Най-първо Бог казва: „Не бъди разточителен, бъди милосърден, давай на сиромасите”. Ти не Го слушаш, тогава Той създава такава криза, като сегашната, когато богатите хора обедняват, и като обедняват, дава им съответните уроци.

Възстановете Любовта – 25.ІІІ.1934 г., Утринно слово, София

600. Любовта не се предава с думи, тя се предава с контакт. Онзи човек, който има любов, има една специфичност в своя глас. Като говори, във въздуха се предава. Чувстваш в думите, че има една тайна сила. Може да говориш за Любовта, но думите нямат сила в себе си.

Какво знамение показваш нам? – 25.ІІІ.1934 г., Неделни беседи, София

601. Сега за пението правилното е: при хубавото пее-не, като запееш, веднага да се трогне сърцето на публиката, да не мърда никой и лицата им да се изменят, да се обединяват всички, да станат като един човек, като че ли са един. Ти чувстваш, че между публиката и теб има обмяна, ти даваш и вземаш. Божественото идва в тях и в теб. Когато между Божественото в публиката и Божественото в певица започва да става тази обмяна, аз наричам това хубава музика. Иначе, това е

обикновено пеене. Тогава можеш да търсиш причините където и да е.

Път за постижение – 2 май 1934 г., *Общ окултен клас, София*

602. Трябва да се приеме философията, че музикалният живот е живот на движението. Музикалният живот внася известна мекота. Без музика животът не може да се омекоти. Той е корав. Всички същества, които не са музикални, са много жестоки. Проявлението на музиката в живота е вече едно омекотяване на онези първични сили, които са действали.

Влиянието на музиката – 11 май 1934 г., *Младежки окултен клас, София*

603. Въобще, за да се развива човек, за да успява в живота, трябва съвършено да избягва да говори за другите хора, колкото се може по-малко да говори за слабостите на другите хора! За негово добро е въобще да не говори за слабостите. Като му остане малко излишно време, да говори колкото иска, но като няма време и когато не са оправени неговите работи, да остави човешките погрешки настрана.

[...] Усещате ли разликата, когато ви говори Господ, когато ви говорят хората и когато си говорите вие сам? По какво се отличава говорът на Бога? Той се отличава по едно: ако болния, който е на умирање, му проговори Господ, той най-малко ще се изправи на леглото си, ще се отърси от болестта и веднага ще стане. Ще стане една съвършена промяна у него. И не може да бъде другояче. Ако си беден, щом ти проговори Господ, беднотията ти ще отстъпи. Ако си в затвора, когато Господ ти проговори, оковите ти ще паднат. Така ще стане всичко, че ти ще се намериш въвн от затвора. В Божия говор има нещо особено! Чуеш ли в себе си този говор, в теб ще настане вътрешен мир.

[...] Следователно Божият говор е този, който в дадения случай освобождава.

Носителят на Неговото Слово – 13.V.1934 г., *Утринно слово, София*

604. Аз представям [тонът] до така: във всяка гама има един тон, любим тон, той е за теб основният. Основният тон е любимият тон, оттам започваш. Той е основният тон нагоре и надолу. По отношение на човешкото съзнание музиката играе важна роля за пробуждане на човешкото съзнание. Основен тон е центърът на една окръжност, там, откъдето излизат всички радиуси. Основният тон е там, където започва да функционира вашето съзнание, но този основен тон трябва да има спокойствие, да не се мени, да е устойчив. Ако центърът на една окръжност се мени, тогава няма да имате ясна представа за всички ония точки, които се намират по периферията. Ако не може да вземете вярно основния тон, то и другите не можете да вземете вярно. Ако основният тон не вземете вярно и ако му липсват някои вибрации, то ще липсват и на другите. Вземете една

кибритена клечка. Кой е основният тон на кибритената клечка? Основният е, като драснете, да запалите. Запалването на клечката, това е основният тон. Първият път просветне малко, но не се запали. Вторият път – също. Значи основният тон е онзи, който може да запали клечката. Основният ви тон може да даде подтик на всяка мисъл във вас. И в пеенето – пееш, пееш и няма вдъхновение. Като дойде основният тон, вече имаш разположение да пееш, да свириш и т.н. И този основен тон ти дава подтик, отваря ти известни перспективи.

Основният тон – 18 май 1934 г., *Младежки окултен клас, София*

605. За в бъдеще всеки окултист трябва да взема 4 октави. Една октава за баса, една октава за тенора, една – за алта и една – за сопрана; четвъртата е за сопрана. Засега най-видните певци се стремят да вземат 4 октави.

[...] Човек, който не може да пее, има един голям дефект в себе си. Дяволът много го е страх от пеенето. Започнеш ли да пееш, той казва: „Свърши се моето царство”. Ако аз съм на вашето място, ето какво щях да кажа (Учителя пее следните думи): „Колко съм слаб музикант, колко съм слаб музикант, колко малко зная да пея, малко зная да пея, да пея, да пея”. Оттам ще започнем. Ще започнем с негативната страна и след това ще минем към позитивната и ще кажем: (Учителя пее): „Научих се малко да пея, най-първо ще пея, че не мога да пея, а после ще кажа, че съм се научил малко да пея”.

[...] Всеки да си направи едно малко куплетче от интервали. Направете една песен от три – четири думи, например сега аз се научих да пея и да ви изпея (Учителя пее): „Сега се научих добре да пея, сега се научих добре да пея, за в бъдеще още по-добре ще мога да пея. Знаете ли вие това – ще мога още по-добре да пея, отколкото сега аз пея. Трябва да знаете, че аз ще мога повече да пея”. Сега това ще го научите. По този начин може да се освободите от вашето неверие. Така ще се лекувате. Ще хванете неверието и ще го раздрусате, ще кажете: „Мога да пея” и като раздрусате неверието, ще кажете: „Ти кога се научи да пееш?”.

Практическо приложение на музиката – 25 май 1934 г., *Младежки окултен клас, София*

606. Вие говорите по старому, а аз говоря за бъдещето, ако искате – този е пътят.

Умно дете – 10.VI.1934 г., *Неделни беседи, София*

607. Казвам: всеки един от вас да си установи дълбоко да разбира Божия глас, когато говори. Аз разбирам Божия глас. Когато Бог проговори на човека, всичко в него да утихне, да настане една светлина. Умът да заработи, сърцето да заработи, човек да е здрав, да има енергия да работи.

Три фактора – 17.VI.1934 г., *Неделни беседи, София*

608. Питам: ако ви дойде вечерно време един подтик да пеете, каква песен бихте пели?

[...] Не искам да засягам, много песни бихте пели, но аз бих пял така: „Велик е пътят на Любовта, през която животът се проявява. Аз се радвам, че съм в този път, за да видя тази Светлина, която за пръв път виждам“.

Не живея за себе си – 24.VI.1934 г., Неделни беседи, София

609. От тона *до* се започват всички неща на съзнанието. Не гледайте както сега се предава в музиката. Обаче в Природата *до* е мястото, от където нещата започват да се реализират.

Псалмопевецът казва: „Възпявайте Господа в душата си“. Ще пееш и тогава ще се зароди в душата ти най-хубавата мисъл, а за да пееш хубаво, трябва да дишаш. За да дишаш, трябва да накараш стомаха си да се движи, той е много ленив и не се мърда. Накарай стомаха си да се движи напред и назад, също така накарай и гърдите си да се движат. На някои хора гърдите са хлътнали. Изпъчи се! И после стомахът, благоутробие то да влезе навътре и после да излезе навън.

Дишането и вътрешният живот – 27 юни 1934 г., Общ окултен клас, София

610. Имаш 41 градуса температура, започни да пееш: „Температуро, о, температуро, температуро, о температуро“. (Учителят изпява тези думи.) Ти седиш и проливаш четири реда сълзи. Имаш 41 градуса температура, мислиш, че ще умреш. Казваш, че не знаеш да пееш.

[...] Ако оздравееш, право си пял, а ако не оздравееш, криво си пял. Като пееш на температурата и тя се премахне, пял си хубаво.

Вътрешни състояния и външни условия – 18 юлий 1934 г., Общ окултен клас, София

611. Казвате: „На Моисей говори Бог“. На Моисей говори Бог отвън, при къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: „Отец е в мен. Аз и Отец Ми едно сме“. Разликата е и в просветата, която имаха. Моисей, когато пасеше овцете, видя, че къпината гори. Значи – отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Моисеевото. Бог може да ви говори чрез богатството, Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори – то е външната страна.

Човешкото и Божественото – 29.VII.1934 г., Утринно слово, София

612. Едно дете запитало баща си: „Татко, защо Бог е създал устата на човека?“ Бащата отговорил: „Синко, Бог е създал устата на човека, за да опитва чрез нея благата, които Той е пратил на Земята. После – за да опитва всички сладости, всички сладки неща, които съществуват, и най-последно, за да говори сладко“.

[...] Сега и аз ви казвам: яжте сладко, вкусвайте сладко и говорете сладко! След това отивам още по-далече: мислете сладко, чувствайте сладко и постъпвайте сладко!

И помаза – 19 август 1934 г., Съборни беседи, София

613. В Писанието е казано: „Господи, постави страж на устата ми!“. Значи тия стари господари влизат през устата на човека. (Същества от Астралния свят, изостанали в своята еволюция.)

Ще приведа един действителен пример от живота, за да видите, че наистина тия астрални същества влизат и излизат през устата на човека. Преди години бях в Бургас. Един ден отидох в аптеката на един от нашите приятели, където заварих един стар, но много разговорчив човек. Той говореше върху политиката, но сечеше с езика си надясно-наляво. По едно време той се прозя и едновременно с прозявката промени разговора, започна да развива религиозни въпроси. Така говори около 10 минути. Аз следях на часовника колко време ще трае този разговор. После той пак се прозя и промени разговора, започна да говори за Божественния, за вътрешния живот в човека. Така говори около 15 минути, след което пак се прозя и каза: „Време е вече да си вървя, защото огладнях много“. Значи с прозевките се променят състоянията на човека. Прозее се веднъж, говори за политически работи; прозее се втори път – започва да говори върху религиозни въпроси; прозее се трети път – започва да разисква върху вътрешния живот на човека, докато при последната прозявка усеща, че е гладен и трябва да върви у дома си. Не е лошо нещо прозявката, но човек трябва да се изучава, да следи как се сменят състоянията му.

Великото и малкото – 20 август 1934 г., Съборни беседи, София

614. [Тонът] *до*, е капитала, с който музикантите започват. С *до* започва животът. Основният тон, основният ритъм, правилният ритъм на сърцето е *до*. Вие още не сте учили какъв е ритъмът на *до*. Много работи знаете, но ритъма на сърцето не знаете.

[...] В някои музикални парчета е вложена прекалена алчност, т.е. да загребеш нещо, да стегнеш, да прегърнеш, да вземеш всичко за себе си. А в някой е направена много лека песента: „*Да цъфнеш и да окапеш*“. Някои песни са направени така, че да чувстваш един окапал плод. Има много малко класически песни, които да съответствуват на твоя ум, тяло, сърце и душа. Някой път слушам като пее някой или свири. Хубава е песента, но това означава една песен на безпокойство на сърцето, едно безпокойство на ума, едно въртене. Решава да направи едно, решава да направи друго и най-последно оставя работата ненаправена. Казваш: „Много хубава песен“. Ти пееш, но след тази песен в теб ще остане пак също състояние.

[...] В пеенето *до*, е капиталът, с който ти функционираш в даден случай. *Ре* е пътят, по който трябва да

тръгнеш, методът, с който трябва да работиш. *Фа* е придобивката, защото във всяка мисъл трябва да има придобивка. *Фа* показва какво си придобил в своята мисъл или в своята любов. Вземане и даване. *Сол* показва онова, което ти влагаш, което ще покажеш – това е цъфтене, това е изложба. Художникът рисува, рисува и прави изложба на всичките си картини. Това е цъфтене – изложба. *Ла* е вече онова, успокоителното. Ти си доволен от своята изложба. Ти дадеш един общ концерт, пееш и всички хора са доволни. А пък *си* – всички си разотиват по домовете и са доволни.

Кои са полутоновете в сегашната гама? Между *до* и *ре* е цял тон. Между *ре* и *ми* също така има цял тон. Между *ми* и *фа* има полутон. Значи, щом дойдеш при материалното (*фа*) вече не ти трябва цял тон. Някои от вас грешите. Като дойдеш до *фа*, направиш цял тон. Не ви трябва там голям товар. И като дойдете до *си*, и голямо светийство не ви трябва, и там има полутон. Някои искат като него друг светия на няма, като него учител да няма. Не мислете за това.

[...] Музиката е един метод от Невидимия свят за възпитание на човешката душа.

Единственият начин е чрез пеенето може да внесете нещо ново в душата си. Това е един език. Трябва да се учите. Това е един език на Небето. Трябва да усвоите музикалния ритъм. [...] Любовта без пеене няма приложение и Свободата без пеене няма приложение.

[...] Всеки един от вас да си направи по една малка песенчица, най-малко от три куплета, и да си я изпее само за себе си и да не я казва на други. През цялата година да се помъчи всеки да направи една малка песенчица и да си я пее. И като я пеете, вие трябва да сте доволни от песента. В Невидимия свят да кажат: „Почнал е вече да композира“. Това е първата композиция. Да кажат в Невидимия свят: „Първата композиция на учениците на Бялото Братство. Всеки един от тях си композира по една песен“. Това ви пожелавам сега като ученици – на работа!

Търпение, чистота и приложение – 22 август 1934 г.,
Общ окултен клас, София

615. Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален, и музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет – едновременно вървят. Поетът, за да изрази своя опит, трябва да има музика в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласът, с който се изказват. Много пъти може да изнесеш думата любовно, но ако не я произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден. Един човек, като го чуеш да пее, ще знаеш какъв е характерът му.

[...] Под *музика* разбирам следното: онзи крадец, който е тръгнал да краде, като чуе някой да пее, да се откаже от намерението да краде.

Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела видна певица и апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица, и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, 5 – 6 пъти отива с цел обиране и все се захласва. Казал си: „Ще си загубя занаята“.

Законът на подмладяването – 2.IX.1934 г., Утринно слово, София

616. Щом човек приеме Духа, няма какво да се разправя. На друг език ще говори, другояче ще говори. Който възприеме Духа, той е като цигулар, който знае да свири. А онзи, който не разбира, трябва да му се обяснява за нотите, за тактовете.

Съществуване на Духа – 9.IX.1934 г., Утринно слово, София

617. Кажете на човека една добра дума и не мислете. Ако говоря – 26 септември 1934 г., Общ окултен клас, Русе

618. От какво зависи щастието на една певица? Понякога зависи от една малка ципица на гърлото ѝ. За една вечер с тази ципица на гърлото тя може да вземе и 50 – 100 хиляди лева. Но утре стане една малка повреда на гърлото ѝ, каквото и да има, тя нищо не струва вече за тази публика. [...] Питам: вие знаете ли къде се намира тази малка ципица у вас, от която зависи щастието ви? – Тя се намира на върха на езика. Колко пъти с върха на езика си човек разваля своето щастие! Като бутнете върха на езика си и щастието ви отива. Та всеки от вас трябва да си тури под езика едно малко камъче, с което да изтрива езика си, да не е толкова остър. Не се изисква много търкане, малко е нужно.

Силните и слабите степени – 28 септември 1934 г.,
Младежки окултен клас, Русе

619. Да говори човек в света не е лесна работа. [...] Следователно, за да стане речта лека, изисква се разумност, разбиране, защото, ако не знае как да говори Словото, То [това Слово] ще стане товар върху самия него. Той ще напакости и на себе си.

С какво тяло? – 7 октомври 1934 г., Неделни беседи, София

620. Когато се говори, трябва да се изхвърли личният език с изразите: „Ние, ние, ние [...] аз, аз, аз“. Турете малко настрани тези думи *аз* и *ние*. Турете настрани и следните прилагателни: *отличен човек, много добър, като него няма*. Това е мода, украшение, това са панделки, но защо са ти панделки?

Стар и нов порядък / По нов начин – 10 октомври 1934 г.,
Общ окултен клас, София

621. Изучавайте своите скрити помисли и желания, като се вслушвате в тихия глас на своята душа. Този глас може да ви предпази от извършване на ред злини

и престъпления. За да се предпазите от злото, нужно ви е послушание.

Каин и Авел – 14 октомври 1934 г., Утринно слово, София

622. Музиката никога не може да тъжи, в музиката няма тъжност. Там има слаби и силни тонове. А силните тонове произвеждат в човека едно състояние – скръб. Кой тон например е скръбен? *До*^{то} какво е, *ре* – какъв е този тон? Ако вземете сега *до* в понижение, скръбен ли е този тон? Никаква скръб не е това. Ако вие понижите тоновете, полутоновете показват известна мекота. Повишението показва усилване. При понижението тоновете добиват мекота, а при повишението придобиват сила.

[...] Има тонове, които са толкова силни! Аз мога да ви изпея един тон толкова силно, че да ви причиня известна болка.

[...] Сега, при съчетанието на тоновете този поет или този музикант е съчетал така силните и слабите тонове, че музиката му е опасна. Някъде експлозия може да стане. Като пеете така, някъде някой тон, като перне в задната част на мозъка, главата ти се замайва. Вас нали ви е первал някой път някой тон. С тон може да се удари човек така, че може да залитне. Но това не е за простите. Затова трябва ум, за да видите връзката. Някой казва: „Той има тъжна музика”. Какво нещо е тъжната музика – това са резултати.

Орехът и орехчето. Вода и пара. Слизане, хлъзгане и падане – 19 октомври 1934 г., Младежки окултен клас, София

623. Има цяла една теория за музиката и какви ли не школи има. Който иска да се упражнява, може да се упражнява с буквата *а*. Тя е творческа гласна, сама не създава, но е един творчески принцип. И ако ти не знаеш как да пееш *а*^{то}, не можеш лесно да напреднеш в музиката. (Учителят изпя гласната *а* най-първо ниско, а после – високо.) Така не се пее. Как трябва да го изпееш? При пеенето ще дадеш нещо от себе си. (Учителят изпя *а* свободно и продължително.) Следващата гласна буква е *о*. Ако знаеш как да пееш *о*, *о-то* ще ти даде условия за растене. Трябва да се изучи цялата физиология на дишането. [Ще използваш] въздуха, когато пееш. След това ще дойде онова, което расте – трябва да се размножава. Ще пееш [разумно]. Трябва да знаеш как да проектираш гласа си в гърлото. Тогава ще дойде до *и*. *И*^{то} излиза от страни на гърдите, от страни на дробовете. Гласът отгоре трябва да излезе. При *и* ще има едно малко пречупване в гласа. Ще има направление надолу – влизаме в една гъста материя. В египетската азбука, от където е взет този знак, той показва наклонът, по който отива творческият принцип. *И*^{то} с точка показва откъде идват енергиите. Тук има известна тънкость, в която, ако се впуснем, ще се отдалечим от въпроса.

[...] Мъжът ще пее, за да постигне Доброто в себе си, ако иска да стане певец, а жената ще пее, за да стане

умна.

Добри проводници – 24 октомври 1934 г., Общ окултен клас, София

624. За да пееш добре, трябва да има една висока основна мисъл, върху която да е погълнат животът ти, и трябва да имаш едно основно чувство, което да подкрепя твоята мисъл, и тогава можеш да пееш и да свириш добре. И тази мисъл, това чувство ще ви съедини с онзи свят, откъдето идва музиката.

Музикални са ангелите – те пеят и свирят отлично, музикални са светиите – те свирят и пеят отлично, музикални са гениите на човечеството – и те пеят и свирят отлично, музикални са талантливите хора и обикновените хора.

Най-високият връх – 31 октомври 1934 г., Общ окултен клас, София

625. Пеенето е от трите категории. Има едно пеене механично, статично, така, както една грамофонна плоча пее, когато я завъртиш. Ти изучаваш външното пеене: *до*, *ре*, *ми*, *фа* и прочие. То е статично положение. Не знаеш какво нещо са *до*, *ре*, *ми* и прочие. Какво е *до*? (Учителят удря дясната ръка върху лявата и пее *до*.) Правилно ли е това? Да. В статическата музика връзката между тоновете е външна, като в един механически свят. И досега музиката е вървяла по един механически начин и е достигнала до големите си постижения. Сега влизаме в областта на органична музика, където нещата се свързват и растат. И след това имаме психична музика. За психическа музика и въпрос не може да става сега.

[...] Да ви дам една дума: *Еинза*. Как ще я изпеете по органичен начин? Ако изпееш тази дума *Еинза* по органичен начин, семената почват да растат. Ще пееш, ще направиш един опит, втори, трети, защото музиката, това са методи.

[...] Ти пееш *Бог е Любов*. (Учителят пее тази песен.) Така не се пее. Как ще изпеете органично песента *Бог е Любов*?

[...] На песента *Бог е Любов* според правилата на органичната музика липсва нещо много съществено. При едно статично положение тази песен може да мине, но за да има онова действие, което ѝ трябва, необходимо е да ѝ се предаде нещо. И това, което трябва да ѝ се предаде, трябва да излезе от вас, защото органичните правила не можеш да ги сложиш в книга. То е само един момент. Всяко органично правило трябва да го носиш в себе си и то да ти служи като мярка. Тази мярка не можеш да я даваш на други. Ти никога не можеш да научиш другите да пеят както ти пееш. Ако те имат ухо, тогава могат да се научат.

[...] В пеенето трябва да заинтересуваш очите си, носа си, устата си, ушите си. Ако можеш да заинтересуваш едновременно четирите, ти си гениален певец. Ако заинтересуваш само очите си, тогава няма да пееш свършено. Например ти искаш да пееш, за да те видят хората. Тогава си заинтересувал очите си.

[...] Да ви дам едно правило за пеенето, което е само встъпително за органичното пеене. Правете си опити. Не само в този живот, но и като отидете в Небето, доста лекции ще видите по пеене, с една лекция не можете да се отървете. Когато пеете, ще пеете тихо, като че ли друг пее, а ти да слушаш. Тихо пей и се учи да слушаш. Седни и някой път си направи едно упражнение – това, което казваш. Ти седни и изпей една малка песничка. И ако можеш да изпееш песента, то ще ти върви предметът и обратно. Искаш да отидеш на гости някъде – седни и изпей тази песен и ако я изпееш добре ще те приемат добре, и обратно. Ще пееш тихо, не да те слуша махалата. И ако ти си доволен от пеенето, добре. Малък пасаж ще пееш. Можеш да си имаш една песен, в която думите да са разбрани, например: *Радва се душата ми*. Тези думи все пак можеш да ги разбереш. Или можеш да изпееш думите: *Скръбно е сърцето ми*, или думите: *Гладен съм*, или: *Сит съм*. Думата *гладен* по-лесно можеш да я изпееш, отколкото думата *сит*. Думата *сит* не иде лесно за пеене. Понеже сегашните хора не могат да пеят добре, икономическият въпрос на глада лесно се разрешава. В думата *гладен* двете букви *г* и *л* показват музикално две мъчнотии за разрешение. *Г* е придихателна буква, *Л* на български е закон на Любовта. *Г^{мо}* и *Л^{мо}* мъчно се изговарят. Като пееш *Л*, после работата тръгва напред. *А^{мо}* е творчески принцип, върви добре. В думата *гладен* мъчнотията е в първите две букви.

[...] Вие не можете да пеете, ако нямате едно музикално движение. Без правилно движение не можете да пеете правилно. При музиката има едно известно движение. Когато се вземе правилно тонът *до*, трябва да се правят движения. Ти трябва да освободиш най-първо въздуха правилно. Творчеството при пеенето започва долу, в дробовите, в средата има сила, а осмислянето е горе, в крилата на дробовите. Три течения има. Творческото течение е долу; това, което дава сила, е в средата; а това, което осмисля, е горе в крилата. И когато тези течения вървят хармонично, човек има здрави дробове и отлично разположение. А когато човек усеща болка в крилата на дробовите или в средата, или долу, трябва да започне да мисли и да чувства правилно. Когато дойде да пееш, ти трябва да усещаш долната част, средата и крилата горе на дробовите. Някой път в долната част на дробовите те стиска – има нещо, което не е правилно. Или ви притиска някой път в средата на дробовите или в крилата на дробовите, горе, при рамената, а това е свързано с мисълта. Всичките тези области са свързани с три Разумни свята, със Същества, които живеят. Трябва да се свържем с тях и те ще ни помогнат.

[...] Всяка права мисъл е музикална мисъл, значи има музикална форма. Всяко добро чувство е музикално и всяка добра постъпка е музикална – има правилна форма. Следователно чрез добрите постъпки, желаниа и мисли ние способваме да се домогнем до Божествената музика, в която е потопен нашият живот. Ние искаме да растем и да отидем на Небето, но като

отидем там, трябва да се пее. Ще те прати Господ при един грешник. Кой е грешник? Грешник е човек, който не знае да пее – тъпак е, той даже и статичното пеене няма, и понятие няма от пеене. Как ще го учиш да пее тогава? Трябва да го учиш. Докато ти не се научиш, не можеш да научиш друг.

Пишете върху темата „Как аз пея”. Всеки да развие тази тема. Или по-добре пишете така заглавието на темата: „Моето собствено пеене”. Всеки един да посочи как пее. Вие сте все видни музиканти, пели сте мелодични песни. Сегашната музика е една област на хармония, много широка област. Източното пеене има дълбочина, но е много ограничено. Сегашното пеене, хармоничното пеене, има голяма широчина. С хармонията не сте се запознали още, но постепенно ще се запознаете. Тук [измежду] вас има доста видни певци.

[...] Досега пеенето се разрешаваше с пари, а отсега нататък органично се разрешава с Любов. Ако можеш да повдигнеш другите хора, ти пееш органично. Ако само им пееш, за да дават пари, то е обикновено пеене. Онези от вас, които пеете добре, да излязат, които пеят хубаво. А пък щом излязат, които пеят добре, ще има хора, които добре ще мислят и добре ще постъпят. Всякога хубавото, добрата мисъл е свързана с правилното, органичното, пеене. Трябва да се създаде органичното пеене и тогава всеки от вас ще е доволен. Това пеене трансформира състоянието, прави човека доволен.

Механическо и органическо пеене – 14 ноември 1934 г., Общ окултен клас, София

626. Всички трябва да имате по един камертон. Всички изпейте *до*, изпейте *до, ми, сол, до*. На това *до* му липсва нещо сега, липсват му две трептения. Има неправилност, понеже времето е малко по-сухо и гласът не може да излиза правилно, има едно колебание вътре в тона. Някои от вас някой път се колебаят, когато направят нещо. Тонът ви в дадения случай не е верен.

Буквата *у* трябва да поставяте там, където трябва. Също така и буквата *о*. Как наричате тези букви? Те са гласни, отворени звукове. Това са пътища, които отварят пътя на съгласните букви. Съгласните са мъчаливите букви. Гласните, откъдето минат, разправят. Те са крайно тщеславни. Например *а, о, у* и прочие аз наричам букви на славата, букви на човешката слава. Имаш пет условия да придобиеш славата. По пътя на *у, о, а, е, и* – това са пътища да придобиеш своята слава, но как? Ако знаеш как да ги пееш. Можеш да се прославиш в един ден. Ако изпееш звука *у* както трябва, то ти веднага ще имаш слава, но ако не знаеш да изпееш хубаво, тогава ще изпееш *о*. Ако и *о-то* не знаеш, тогава ще изпееш *а* и тъй нататък. Това са разумни светове, нищо повече.

[...] Добрата певица трябва да си изкарва прехраната. Щом не си изкарва прехраната, тя не е певица. Добрата певица всеки трябва да я слуша. Ако всички я слушат, е певица, щом не я слушат, тя се samozаблуждава,

не може да пее. Ако аз дойда с пеенето си във вашата къща, където лежат двете ви дъщери и лекарят казва никакъв шум да не се вдига, лекарят прав ли е? Този човек се нуждае от музика. Аз започвам да пея. Болният е в безсъзнание. Аз започна тихо и след една песен болният се събужда. И като му попея, после усилвам своята песен и той стане и седне на леглото. Като му попея още, стане от леглото. Публиката отвън за какъв ще ме счита, като попея на тези двама болни и те оздравеят? Някой ще възрази, че това е станало случайно. И на друго място ще пея, ще им кажа: „Елате на друго място да пея” – същият резултат. Оттам ще отида на трето място, на четвърто място и тъй нататък. Където има болни, ще ме викат и ще ми плащат. Сега няма да бъде религиозен, да кажа: „Даром ще пея”. Аз ще им кажа: „Аз с пари не пея, дарявам, но искам и мен да даряват. Искам и мен да дарите”. Аз съм за даряването. Казано е: „Даром сте взели и даром давайте” – това е правилото. И всеки, който е пял, без да го дарят, не трябва да прави така. Никога не пейте без дар! И ако не ви дарят някъде, не си отваряйте устата. Искам да ви наведе на една права мисъл. Ако не пеете *фа* правилно, никакъв дар няма.

[...] Често вие се занимавате с шлагери. Какво значи шлагер? (Някоя популярна песен.) Малки пасажчета, това са някои песни, които лесно се разпространяват. Те са като инфлуенцата, шлагерите аз ги наричам *музикална инфлуенца* – инфлуенца, която с бързина се предава, и всички я пеят, и всички кихат от нея.

[...] Природата говори много малко, тя не обича да говори много. И тези букви (*y, a, o, u, e*), и те не обичат да говорят много. Тя малко говори, повечето мълчи. Само при един случай може да я заставиш да говори: или ще направиш една много голяма погрешка и тя веднага ще ти проговори, или ще направиш едно голямо добро и [тогава] пак веднага ще ти каже нещо, а щом не вършиш нищо, тя не ти говори.

Действието на музиката – 21 ноември 1934 г., Общ окултен клас, София

627. Ние говорим за една музика, която не чувате. Вие чувствате, вие мислите за нея, но звук не чувате. Ако развиете своя тънък слух, може да започнете да слушате. Ако хората биха били толкова музикални, че да развият слуха си, щяха да избегнат много неприятности в живота. Защото там, където престава музиката, започват нещастията.

[...] Аз бих ви дал някой път известни упражнения. Всеки път, когато станете сутрин, вземете един тон, какъвто и да е, и го проверете или на пианото, или на цигулката, или на друг инструмент, дали е верен. За да видите кой тон вземате най-вярно. Сутрин, без да мислите, вземете *до, ре, ми* и проверете дали тези тонове, които сте взели, са верни. Някой път тонът *ми* може да вземеш като *ре* или *ре* като *ми*, *сол* като *ла*, *ла* като *сол* – нищо от това.

[...] Минорните гами или състояния помагат за за-

каляването на организма. Но не стой по-дълго в тази гама, отколкото тя изисква. Аз не мога да ви говоря за причините, но ако ти стоиш по-дълго в минорните гами, ще се спънеш. Или ако седите по-дълго време при мажорните гами при сегашното си устройство, както сега сте устроени, пак ще се спънете.

Причини и условия – 23 ноември 1934 г., Младежки окултен клас, София

628. Ето, аз слушам песните, които пеят сегашните деца – те са музикални, но не са възпитателни. Има едно неестествено съчетание между тоновете, вследствие на което децата загрубяват от тези песни. Например песента *Заплакала е гората, гората и планината* – в тази песен няма никаква музика. Първо нито гората може да плаче, нито планината. Има някои български песни, които са отлични, в тях има и музика, и съдържание. В българските песни има нещо странно, една голяма каша. И като съм се занимавал с тия песни, трябвало ми е след това седмица време да се очистя от тази каша. В тия песни има някакво преувеличение. И като се пеят тези песни, създава се едно неразположение на духа, човек се омъчнява. Например има една българска песен, в която възлюбеният се обръща към своята възлюбена и пее: „Когато умра, дойди на гроба ми да ми запееш и няколко сладки думи да ми кажеш”. Питам: защо този млад момък не каже на възлюбената си да дойде на гроба му и да го възкреси със своята песен и със своите думи, а трябва само да му пее и сладки думи да му говори? Аз не зная защо му е тази песен, да трябва тя да плаче на гроба му. Бих казал: никакъв плач на гроба ми не искам, но който дойде, нека пее и нека разрови гроба ми да оживея. Тогава аз ще му кажа: „Благодаря за този плач, защото той има смисъл вече”. Не само българите, но всички народи нямат още възвишена музика.

[...] И сега Бог е поставил музиката в Природата като метод за възпитание на човечеството, за неговото повдигане. Тези, които са писали свещените книги, знаят това, и затова е казано в Библията: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си!” Където ходите, все трябва да пеете със сърцето си. Сега, като не пеете, какво усещате в сърцето си? Музиката и пението са общи условия. Какво е условието? Условието е вън от човека, а причините са вътре в него. Това е едно ново разбиране на живота.

[...] Всяка музика или всяка песен трябва да изразява законите, принципите, явленията и фактите, които действат в човека и в Живата природа, за да се дойде до известна сполука, до известен резултат. [...] Дали си музикант, или не, това е друг въпрос, но вътре в себе си ти трябва да имаш добре развито музикално чувство.

[...] Преди години един наш приятел беше заболял от такава тежка болест, че едва на десет хиляди души един може да се спаси от смъртта. Той беше определен

да си застане за другия свят. Аз му казах, че трябва да пее, и той послуша. Каквата температура да имаше, той постоянно пееше. Жена му се чудеше, казваше: „Този човек като че ли полудя. Той, горкият, пее ли, пее“. Цели 21 дена пях и оздравя. Казвах на жена му: не се бой, щом пее, той ще оздравее; ако престане да пее, ще застане за другия свят. И наистина, той пях и опитът излезе сполучлив. И на всички, на които съм препоръчал да пеят, са оздравявали. Които не са ме послушали, някои от тях са заминали за другия свят. И при 40 градуса температура пак пейте! Тук имаме една сестра, която преди години беше заболяла. Като боледуваше, дошло ѝ наум да съчини една песен на температурата. Като ѝ се вдигала температурата, тя постоянно пеела и по този начин температурата ѝ спадала.

Който сее и който жъне – 25 ноември 1934 г., *Неделни беседи, София*

629. И тъй, искате ли да създадете добри отношения помежду си, вие трябва да изгладите езика си, да употребявате меки думи в говора си. [...] Искате ли да кажете нещо на човека, намерете някоя добра черта в него и говорете за нея. Пита ли ви някой какво мислите за него, кажете му, че има добро сърце. На друг кажете, че е добър математик. На трети кажете, че е отличен естественик, разбира растенията и билките и може да лекува с тях. На четвърти кажете, че е музикален.

Петте постижения – 25 ноември 1934 г., *Утринно слово, София*

630. Когато казваме, че музиката може да възпитава, то между другото разбираме следното – ти можеш да направиш една песен на твоите погрешки и да им попееш. Музиката има свойството да разтопява. Наскоро трима души, германски учени, са правили опит с музиката, с две цигулки и едно пиано, и съборили стълбата на една постройка. Като се събаряла стълбата, даже един от тях пострадал. Монотонните работи събарят, но музиката не само събаря, а и гради. И ако не знаете как да пеете, не можете да имате резултат. Вие пеете монотонно и имате противоположни резултати. Ако знаете как да пеете, тя гради – това е тайна и във всички школи на посвещение има тайни. Например пеете песента *Аин фаси*. (Учителят пее фалшиво *Аин*.) *А*^{то} е вече творческият принцип. Как ще изпеете *Аин*? Я дайте ми на пианото тон. (Учителят изпя правилно *Аин фаси*.) В думата *Аин* звукът *и* е силен звук, но като влезе *и*, ще има противоречие, което трябва да разрешиш, защото съгласните са бентове, които отклоняват течението от правата посока. Например пееш *Махар Бену*. *М*^{то} в дадения случай слиза. При *а* трябва да знаеш как да политнеш. (Учителят пее.) *Махар ... Махар ... Махар ...* Последната сричка – *хар* трябва да се пее по-нежно. Отчаял си се, ще пееш двайсет пъти: *Махар ... Махар ...* както трябва и постепенно да смекчаваш, докато дойдат ония трептения, които ще изменят твое-

то състояние. И ако се измени твоето състояние, значи ти си взел вярно тона.

[...] Има една външна страна, професионална, това, което наричат изкуство. А има и една друга, вътрешна страна на пеенето. Професионалната страна е буквата на нещата, моралната страна. [...] Тактът е външното. А щом дойдем до ритъма, той е вътрешното. Тактът се е образувал от ритъма на песента.

[...] В пеенето сега, като искате да пеете като професионални певци, вие казвате: „Какво ще кажат външните хора?“. Вие ще се спънете така. Авторитетът за пеенето не е отвън, а отвътре.

Принципи и условия. Връх и долина – 28 ноември 1934 г., *Общ окултен клас, София*

631. Езикът на човека е лишен от музикалност, поради което му създава големи неприятности. Иска да каже една дума, но тя не излиза както трябва – все засяга някого. Понякога говорите на човека за Вярата или за Любовта, но той не ви разбира, не иска да ви слуша. Защо? Защото не говорите музикално. Всяка дума, която не е музикална, няма съдържание. Коя дума в българския език е най-музикална? За да познаете коя дума е музикална, първо трябва да я изпеете. Ако при пеенето ѝ се роди друга, която може да се размножава, тази дума е музикална. Не е лесно човек да познае музикалността на думите. Съвременните хора пеят светските песни по-добре от духовните. Като дойдат до духовните, гласът им се губи. В светските песни те влагат чувство, мисъл, а духовните не разбират. Щом не разбират и не чувстват съдържанието на духовните песни, те не могат да ги изпълнят както трябва. В това отношение приличат на певец, който обича виното. Като седне пред чаша вино, той се разполага вътрешно, започва да пее и казва: „Винце, винце, червено винце!“ И така, човек може да пее само тогава, когато песента е близо до сърцето и до ума му. За да пее човек, умът и сърцето му трябва да взимат участие в пеенето. Ако сърцето не подкрепя ума и ако умът не подкрепя сърцето, никакъв глас не може да излезе. Без вдъхновение човек не може да пее. Вдъхновението дохожда само при пълно участие на ума и на сърцето в човека. При това положение в него става отпушване на един важен нерв в симпатичната нервна система. Певците работят десетки години върху гласа си, докато раздвижат този нерв. Не се ли отпусни нерва, да потече енергия през него, певецът остава обикновен. Раздвижи ли се този нерв и започне ли да вибрира музикално, певецът става гениален. Щом нерва започне да вибрира музикално, енергията от него се предава на ларинкса и певецът се вдъхновява. Големи усилия трябва да прави човек, докато раздвижи музикалния нерв в симпатичната нервна система.

[...] Ако се предадете на грижите във физическия живот, вие ще престанете да пеете и ще изгубите и този глас, който имате.

[...] Като ученици на окултна школа, вие трябва да се свържете с музикалния свят, с музикални същества, които да създават във вас подтик да пеете и да свирите. Пейте, без да се стеснявате, и подражайте само на ония същества, които ви подтикват към пеене – само те могат да ви послужат като образци на истински певци и музиканти. Преди да пее човек трябва да си създаде добро настроение и разположение. Без добро разположение той не може да пее. При недомолство, при неразположение на духа човек не може да пее. Искате ли да успявате в пеенето, трябва да заемете положението на дете, което сега започва да се учи.

Доброто име – 2 декември 1934 г., Утринно слово, София

632. В мисълта на човека има едни музикални тонове, в сърцето му има други музикални тонове, а във волята му – други. Трябва да изучавате тоновете му, трябва да знаете каква е музикалността на сърцето, трябва да знаете и в какво седи един мисловен тон.

[...] Висшите тонове, сопраното, се отнасят до човешката мисъл. Басът, това е сърцето, у него вибрациите са по-ниски. А сопранът – това е човешката мисъл, която вибрира. Някой път сопранът може без бас. В някои отношения и басът може без сопрано. Но когато сопраното се основава на нещо, тогава бас вече се проявява.

Сега в какво седи различието? Вземете басово *до* и сопраново *до*. В какво седи различието между тях? (Учителят пее думата *мадам* изведнъж много ниско и изведнъж много високо.) В какво седи различието? (Учителят изпя тона *до* високо и ниско.) Не само да се вземе един тон, но важно е каква идея се влага в него. Във всеки тон се проектира известно чувство. Дали можем да го предадем, когато вземем тона, това е друг въпрос. Но да предадем това чувство в тона – това е важното. И ако сме могли да го придадем, тогава тонът е верен. Ако не сме могли да предадем чувството чрез тона, тогава той не е прав. Защото важността на музиката е в следното. Ти, като пееш, ще гледаш следното: пей, докато Божественото мине през теб и смени състоянието ти. В това отношение всички трябва да пеете, за да се сменят състоянията ви. Имаш едно състояние. Пей! По какъвто и да е начин, но пей!

[...] Ако разбираш Волята Божия, всичко можеш да пееш – и бас може да пееш, и сопран може да пееш, както никога. А пък ако не разбираш Волята Божия, нито бас, нито сопран може да пееш.

Веселие и радост – 5 декември 1934 г., Общ окултен клас, София

633. Да кажем, че се пее нещо, можеш ли да определиш тона? Когато човек плаче, с кой тон плаче? Откъде започва плачът. Някой плаче, но не се е потрудил да подведе плача в музикално отношение. Има много правилен плач. Кой е основният тон? Или имате радостно състояние. Кое е основното състояние на радостта? Или здрав сте, ходите. Когато сте здрав, гово-

рите по известен начин, а когато сте болен, в гласа ви има нещо мекичко, не сте остър в гласа. Когато човек е здрав, има нещо особено в говора му. Аз не говоря за статична музика.

[...] В органичния свят може да произнесеш [тонът] *до* правилно, когато знаеш как да ядеш. То е тон на храносмилането, на питателността. Затова онзи, който иска стомашната му система да бъде в изправно положение, трябва да пее добре тона *до*. Щом не може да пее, той ще има недобро разположение при яденето. Той е основният тон на храносмилането. Пълните хора по-лесно възприемат тона на храносмилателната система, а сухите хора – по-мъчно.

Всеки човек има 7 системи за управление. Има една система за хранене, система за кръвообращение, всяка система си има основен тон. Природата говори музикално на човека. Най-първо тя говори музикално. Ако разбираш музикалния език, ти си свободен. Щом не разбираш нейния музикален език, тя пристъпва към минорните гами с понижение. Деликатно пристъпва. Щом не вървиш по обикновената музика, тогава ще понижеш тона си. Някои във физическия свят повишават тона си, а пък Природата, когато иска да покаже, че не вървиш в правия път, понижава тоновете си. И ние в практическия живот, когато не сме разположени спрямо някого, понижаваме тона си. Външно го повишаваме, а вътрешно го понижаваме. Като понижеш тона, ти даваш по-малко; когато го обичаш, ти си готов да дадеш повече.

[...] Анекдот: в Америка апашите хващат една млада американка, милионерка, но била отлична певица. Като я хванали, тя им изпяла една песен. Те ѝ казали: „Ще ни извиниш!“ и я пуснали свободно. Като изпяла една песен, пуснали я и ѝ казали: „Направили сме една погрешка, че сме задигнали теб“. Има една магическа сила в нея, тя пее – значи веднага тя става идеал за всички тези апаша, и те си мислят: „И ние искаме да бъдем като нея“. Цяла апашка банда ѝ идва на гости, идва да я посети. Казват: „Благодарим, че се освободихме от един лош занаят. Сега искаме да живеем честно“. Тя е пяла такава една песен, че е трогнала сърцата им. Те са неща небивалици, от „Хиляда и една нощ“.

[...] Допуснете, че аз съм един певец, отличен, пръв певец в света. При всяка моя песен, като пея, дърветата израстват, къщите се съграждат, мъртвите възкръсват. Но има друго едно пеене, при което, като запееш, дърветата изсъхват, къщите се събарят и хората умират. Ако ви дадат първото пеене, приемоте го, но ако ви дадат второто пеене, какво ще правите с него? (Ще го откажем.) Като цяр ще го вземете. С това ще отидете в един свят, където хората са лоши, и ще им пеете. Като отидете в един затвор, ще изпеете една песен и той ще се разруши. Бият се хората, но като им запеем една песен, ще престане битката. Крадат хората, но ще изпееш една песен и ще се поправят. Човек трябва да бъде умен. Добрата поезия е за добрите хора, а лошата поезия е за лошите хора – това, което разрушава, е за

лошите, а това, което съгражда, е за добрите. Това е метод на Природата. Природата, като намери, че вие сте готов, че това, което ви е поверено да изпълните, ще го изпълните, тя ще ви запее песента на Доброто. А ако види, че не изпълнявате, тя ще ви пее другата песен и като ви изпее арията, всичко ще изгубите, нищо няма да остане.

Помни го – 7 декември 1934 г., Младежки окултен клас, София

634. Да говори човек – това е най-висшата служба, да се учи човек да говори.

Тогава вие, които толкова знаете да говорите, кажете ми: коя е вашата мощна дума, че като я кажете, всичко да стане? Имате ли една магическа дума, че като я кажете, всичко да стане? Аз имам магическа дума, една дума само.

[...] Вие говорите на Бога на български, и то на такъв български език, че на Земята слагат особен инструмент – усилват думите. А на Небето, понеже българските думи имат такова сътресение – там слагат умалителни инструменти, за да се намали тонът. Най-слабите думи тук, на Земята, на Небето са като гръмотевици. Там слагат тихия говорител, за да намалят силата на думите, следователно превръщат ги. В български език много са дълги вълните – речта, не са къси. Българските думи не проникват надалече.

[...] Ако човек започне да изучава езиците, ще се в него развие този център на речта. Той се намира към задната част на главата, близо до зрителния център. И затова човек, като започне да изучава езици, ще му изпъкнат очите. Всички хора, на които очите са изпъкнали, имат развит център на речта, а ако очите са хлътнали, не е развит този център.

[...] Значи очите са свързани с речта и следователно, ако ти не възприемаш добре слънчевата светлина, не ще може да мислиш добре. Може да мислиш само когато светлината се реагира на очите ти. Речта е свързана със светлината. И тогава на някого от вас очите най-първо трябва да потънат. Ако потънат, това показва, че речта е слабо развита. Щом речта огрубява, тогава очите се деформират. [...] Ако вие не говорите добре, ако не мислите добре, чувствате и постъпвате добре, вие ще деформирате себе си. За да се формира добре човек, трябва да мисли, чувства, говори и постъпва добре. Това са четири начина, по които той може да пресъздаде своето тяло. Това е наука.

Най-съвършеният идеал. Песента на малката тревичка – 12 декември 1934 г., Младежки окултен клас, София

635. Херметическата философия обяснява така: животът се появява само при известни трептения. Звукът се проявява при известни трептения. Всичко в света трепти. От трептенията произтичат движенията. Всички неща, които имат трептения, имат свои движения. Степента на движението зависи от количеството на трептенията. Човешкият звук, човешкият глас е

трептене. Човешкият звук, човешкият глас се излъчва в нашето тяло. Кристалите имат ли звукове? (Това не може да знаем.)

[...] Херметическата философия обяснява всички състояния с трептения. Например вие имате едно приятно или неприятно състояние в зависимост от трептенията. Вие сте зле разположени – особени трептения имате: добре сте разположени – количеството на трептенията е друго. Когато човек е зле разположен, има по-слаби трептения. Когато е добре разположен, има по-висши трептения.

[...] Под думите *човешка Любов* разбирам най-големите трептения, които човек може да прояви. Като се влюбиш, ти си проявил най-много трептения в степенята, на която си дошъл. Човешката Любов в сегашната форма е граница на трептенията. В Любовта имаш най-силните трептения.

[...] Музиката вземам като един метод за възстановяване на естествените състояния, които Природата е вложила в нас. Това е най-красивият метод, защото вие трябва да придобиете естественото положение, което трябва да имат вашият ум, сърце и воля. И както сегашните певци пеят, те са чрезмерно нервни. Нервни и честолюбиви. Те не пеят, както трябва. Аз съм срещал много певци. Това не е пеене. Пианото свири едно, а пък той пее друго. Някъде съвпада, а някъде не съвпада. И затова в човека се усеща дисонанс и, след като е пъл, вие се усещате уморени. Тази публика и тя не разбира. Много мъчно може да се понрави един певец на публиката. Той като излезе пред публиката, трябва да намери фокуса. И ако намери фокуса, той ще концентрира песента само към него и оттам песента ще отиде към другите. И ако не намери фокуса, ще има подигравки и дюдюкане. Но това са практически работи, материални работи.

Философия на трептенията – 14 декември 1934 г., Младежки окултен клас, София

636. За да говори Истината, човек трябва да се е издигнал над обикновения уровень на живота.

[...] Помнете, че колкото повече учите, колкото повече ви се говори, толкова повече се изисква от вас.

В Ниневия – 16 декември 1934 г., Утринно слово, София

637. Ако с твоята Вяра се подобрява тонът ти како певец, тогава върви добре. Но ако не се подобрява тонът ти с твоята Вяра, тогава Вярата ти не е правилна.

Законът на свободата – 19 декември 1934 г., Общ окултен клас, София

638. Ако попитате какво трябва да правите, за да ви върви напред, може да ви кажа – пейте, нищо повече! – „Ама сега ние не можем да пеем”. Колкото можеш, ще пееш; после, каква песен трябва да избереш? Да допуснем сега, че аз ви кажа да пеете. Да оставим вече онези песни, които са пети. С каква дума ще започнете? Понеже думата е основата за сегашната музика.

При разни условия разни песни са създадени. Но да кажем, да създадем една песен, за да ни тръгне напред. Каква песен трябва да направите? Представи си, че те заболи корем. Ти искаш да пееш, но твоят корем те измъчва. Как ще пееш на стомаха, на стомахчето? Щом човек го заболи корема, той трябва да тури върху него ръцете си като две батерии и да се лекува. Ако му туриш ръцете си и му пееш, по-лесно може да се трансформира тази енергия. В сегашния свят музиката не е турена като средство, като правило за поправяне на погрешките. Музиката, е едно естествено положение. Каквото и да е това естествено положение на човешката мисъл, по пътя на мисълта ти ще дойдеш до света на музиката. За да бъде мисълта ти естествена, трябва да дойдеш до областта на музиката. Здравословното състояние, то е музиката. Щом пееш, ти си вътрешно здрав. Щом можеш да пееш вътрешно, правилно можеш да мислиш, можеш да чувстваш. Останеш ли без музика, този музикален стремеж има едно естествено положение на мисълта ти. Затова може да не пеете, но мислете за музиката. Да мислиш значи да слушаш не само когато ти пееш, но и когато другите пеят. Вслушвайте се всякога! Когато чуете да пеят, където и да минавате, вслушвайте се. Изискват се две-три секунди – вслушай се с едното ухо или с другото. Ако така постъпвайки, ще си създадете един навик. Един извор шуми – вслушайте се, един музикален тон има. Аз да ви дам едно правило: вслушвайте се в какъвто и да е шум, има ли нещо музикално. При всяко едно движение, при всеки един звук, вслушвайте се. През свободното време можете да си създадете един хубав навик. Аз обръщам вниманието ви на този музикален свят. Ще намерите естествено положение. Музиката е естествено положение на човешката мисъл, здравословно състояние.

Естествено разположение – 21 декември 1934 г., Младежки окултен клас, София

639. Тогава, когато някой от вас се намира при голяма мъчнотия, гледайте колко октави може да вземете. Ясно ще вземате тоновете, не само ясно, но и мек да е тонът. Някой път някои вземат вярно, но много кресливо. За всеки един креслив тон има спънка. Добрите певци правят погрешки, обикновените певци се спъват! Че ти, ако не можеш да вземеш основния тон, какъв певец си? Щом можеш да вземеш основния тон, това е най-хубавото състояние, което си имал в живота. Най-хубавото, което си имал в живота, е основният тон до.

Погрешка и спънка – 4 януари 1935 г., Младежки окултен клас, София

640. Когато човек стане лош, престава да пее. Някой път казват, че смелите хора, когато отиват на бойното поле, отиват с песни.

Новораждане – 9 януари 1935 г., Общ окултен клас, София

641. Ако вие мислите всеки ден по десет-петнайсет минути върху музиката и се стараете умствено да пеете, то ще имате доста голям прогрес, макар и да не пеете външно. Ако не можете толкоз, то по пет минути или поне по три минути. По този начин всякога ще бъдете по-разположени, отколкото ако мислите върху музиката. Музикалният живот е най-красивият, който съществува на Земята. По-красив живот няма от Божествената хармония. И като дойде един Ангел, ще привлече вниманието ти. Ти не искаш да отвориш сърцето си, той изпява една песен, втора, трета и ти го отвориш – трепне ти сърцето. Хубаво пее ангелът. Добри певци са ангелите, много добри певци са.

Божествената справедливост – 16 януари 1935 г., Общ окултен клас, София

642. Ако постоянно говорите за миналото, вие сте стар човек; ако говорите за настоящето, възрастен сте; ако говорите за бъдещето, млад сте. Ако се оплакваш за погрешките си, стар си; ако говориш за живота, както днес се проявява, възрастен си; ако се радваш на добродетелите, които ще развиеш в бъдеще, млад си. Ако сте стар и желаете да се подмладите, престанете да говорите и мислите за недостатъци, които сте придобили от вашите деди и прадеди!

Товарене и разтоварване – 20 януари 1935 г., Утринно слово, София

643. Когато се възпитават религиозните, както и учените хора, всички трябва да се учат да свирят и да пеят. Тонът до например е бащата. Вторият тон, ре, секундата, е майката. Тонът ми е сестрата, дъщерята. Квартата е синът и т.н. Тъй щото имате две дъщери и трима братя. Ако пеете терца, това е вашата сестра. Като пеете на квартата, това е вашият брат, първородният ви брат. Като пеете септимата, пеете вземате по-голямата си сестра. Не мислете, че тоновете са произволни неща. Никой не може да взема произволни тонове. Всеки тон е склад от жива енергия. Всеки тон произтича от едно Висше съзнание, което работи в света. Като пеете тона до, засягате една от най-видните области в Духовния свят. Тогава всички хора насочват ума, съзнанието си към този тон, който протича в света и чувстват, че под неговото влияние се намират и се изменят. И цар да си в света, щом пееш, ти преставаш да си цар, ти си вече певец. Да бъдеш певец в света – това е повече от това да бъдеш цар. На Земята можеш да бъдеш цар, но като отидеш на Небето, там повече предпочитат да си певец, отколкото цар. Защо – защото там имат вече един цар, но певци нямат. Следователно аз предпочитам да бъда един певец на Земята, отколкото цар. На певица всички ще му благодарят, че ги повеселил, а на един цар колко души ще му благодарят?

Недейте се грижи за живота си – 27 януари 1935 г., Неделни беседи, София

644. Който диша правилно, той ще пее правилно – значи пеенето е свързано с дишането. В този смисъл

[опора на] пеенето не е нищо друго, освен правилно, нормално дишане. Да пееш добре – това значи да дишаш правилно. Колкото по-добре пееш, толкова по-правилно дишаш. Като знаете това, трябва да пеете, за да възстановите нормалното си дишане. Като пеете добре, вие се свързвате с Природата и черпите от нея живот. Като пее, човек развива в себе си тия органи, чрез които възприема от въздуха необходимата жизнена енергия. И като говори, също възприема жизнената енергия от въздуха. Като знае да пее и да говори правилно, човек може да подобри условията на своя живот.

[...] И така, като метод за преодоляване на мъчнотиите съветвам ви да пеете. Дали сте болни или здрави, вие трябва да пеете и да свирите. Музиката облагородява човека, а същевременно лекува.

Подмладяване – 27 януари 1935 г., Утринно слово, София

645. В човек, който пее, това показва, че има една хубава душа. Глупавият не може да пее. Вие не можете да ме убедите в противното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито вложено, само в него могат да се раждат добри певци и музиканти.

Разумният домостроител – 3 февруари 1935 г., Неделни беседи, София

646. Като сте анемичен, пейте: *А-а-а*. (Учителя пее тази гласна ниско и после високо.) – лекуваш анемията си. Анемичен си, нямаш никакъв подтик да работиш. Тогава ще започнеш една разумна работа. (Учителя пее буквата *А* високо и ниско.) Това е практична философия. Не ти върви напред в живота, закъсал си, а ти трябва парици, зелен цвят ти трябва. Пей: *И-и-и* (Учителя пее *И-и-и*.) Тревожиш се откъде да вземеш хляб. На вас може да се вижда малко глупаво да пеете *и-и-и*. Че тревогата мислиш ли, че е по-умна? Ти започваш да пееш *и-и-и*. [...] Има приложение на червения цвят, на зеления цвят. Има много методи, с които може да си служиш. Ако дълго време пееш за зеления цвят, ще образуваш силна вълна, ще привлечеш много хора, които могат да ти помогнат.

[...] Ти искаш да добиеш Вяра, но слаб си във Вярата. Ще употребиш *Ю*. *Ю-ю-ю!* (Учителя пее гласната *ю* високо и ниско.) Най-първо трябва да развиеш Вярата. Казано е: „Придай ми Вяра“. Ще пееш в себе си, тихо, да не те знаят хората. Ти ще си вървиш и ще си пееш и ще видиш, че след време това неразположение ще се махне.

[...] Човек постоянно трябва да се учи да пее в душата си. После трябва да дойде външното пеене, да дойде резултат. Най-първо мисли върху пеенето, върху музиката. И дълго време като мислиш, мислиш, тази мисъл ще произведе едно състояние на обич към нея. Тогава ще дойде втората степен: ще привлечеш музиката към

себе си и след това дълго време, като чувстваш, ще дойде външното изражение и ще пееш.

[...] Ако вие с вашето пеене не може да добиете добродетели, не сте разбрали какво нещо е пеенето. Ако влезете в един съвършен свят, ще видите, че е свят на пеенето. Тогава навсякъде ще видите музика във всички степени. В Онзи свят, понеже техните работи са уредени, времето, което имат, го употребяват за пеене, но то не е кряскане, както тук се разбира. Там и като ти говорят, говорът е музикален. Всяка дума, която ти казват, я изказват музикално, без никакъв дисонанс. Всяка дума е музикално изразена. Всички неща там вървят по законите на музиката.

[...] Музикално трябва да лекуваш главата си. Като пееш, трябва да мислиш. Тогава, ако искаш да лекуваш дробовете си, като пееш, трябва да чувстваш. Като чувстваш, трябва да помагаш на дробовете си. А пък като пееш на стомаха си, там трябва да работиш. Не да чувстваш само нещата, но да ги реализираш, да добиеш нещата известна форма, да имат реален израз. Когато говориш външно, това се отнася до физическото тяло. Когато пееш вътрешно, това се отнася до твоята дихателна система. Човек, който пее външно, си образува една външна аура и много малко е разположен към заболяване. А ако заболее, лесно ще оздравее. Не само да пее по принуждение, това е външен подтик. Обезсърчиш се – започни да пееш, нямаш нито пет пари – започни да пееш, Гладен си – започни да пееш, ще се измени състоянието ти.

Та сега ви давам общи правила, върху които да мислите. Има методи. Които се интересуват, тук може да имат един метод за самовъзпитание. Вие искате да пеете; ще пеете за главата си, за дробовете си и най-после – за цялото си тяло. Ще пеете за главата си, за мисълта, си, да станете умен. Ще пеете, за да станете добри, защото от добрината зависи да не сте нервни. После ще пееш за стомаха си, та храносмилането да става правилно. Да няма никаква лакомия. И най-после ще пееш за тялото си, за да функционира добре.

Практическа философия – 22 февруари 1935 г., Младежки окултен клас, София

647. Ако някога няма лекар на разположение, можете да викнете някой беден музикант да ви свири, но в музиката му да няма бемоли. Нека свири мажорни гами, като преповтаря често някои тонове. Музиката има свойство да изменя трептенията на тялото. Всяка болест показва, че в човека има известно музикално понижение. То е под нивото на музиката. Ако болният не пее, той е осъден на смърт. Ако е склонен да пее, има условия да оздравее. Има една статистика в това отношение. И наистина, ако убиете в човека желанието да пее, вие го осъждате на смърт. В него става понижение. Сам по себе си животът не е нищо друго, освен едно музикално изложение на Божествения живот. Сам по себе си животът е един музикален ритъм. Докато спазваме този музикален ритъм, ние живеем. Щом изгубим този ритъм, у нас идват всички болести.

В това отношение ние трябва да препоръчваме музиката. Музиката е едно встъпление към онзи Божествен темп на музиката. От тази музика има и един по-висок стадий.

[...] Оптимизмът се дължи на музиката. Сегашната музика е едно благословение за света. Аз бих желал за в бъдеще всеки дом да свири. Всеки трябва да свири на някакъв инструмент, бил той китара, мандолина, цигулка, цитра, кавал или най-после гайда, но всеки да свири. Ако няма никакъв инструмент, можете да вземете 10 чинии и на тях да дрънкате.

[...] Мога да ви разправам, че има ангелска, небесна или класическа музика. Казвате: „Покажи ни коя е ангелската песен”. Като започна да ви пея, казвате, че ние сме чували такава песен. Ако ви запея една ангелска песен, ще се пренесете от този свят. Всички ще заспите, няма да остане никой в този свят. Но ако само ви разправам, ще кажете, че така пеят всички. Тъй щото ангелска песен на Земята не може да има. [...] Ако ви изпея една ангелска песен, вие повече няма да дойдете в събранието. Защо? Защото тази ангелска песен ще ви задоволи така, че повече няма да помислите за събранието. Следователно това, което е, аз не искам да го направя сега. Ето защо, ако искате да ви изпея една ангелска песен, няма да ви изпея, защото ще ви направя голяма пакост. Вие дълго време ще бъдете щастливи, но понеже това не е ваше положение и понеже не знаете да пеете така, един ден ще паднете в едно положение, много по-лошо, отколкото е сегашното.

[...] А така, донякъде само, може да се каже за някого, че пее ангелски, в най-слаба форма. Например славеят пее донякъде ангелски. Аз съм чувал славеят как пее, но не съм го виждал, той се крие обикновено. Един ден го изненадах, като исках да видя как пее. Издебнах славея, както пееше. Гледам – затворил очи, вдигнал (главичката) си нагоре под известен ъгъл, пренесъл се, нищо не вижда и не чува. По едно време се стресна някак, видя ме и веднага се скри. Той се почуди как съм го видял, като че искаше да ми каже: „Благодарение, че ме издебна, иначе никога нямаше да ме видиш“. Казвам: „Голям певец си, хубаво пееш, по всички музикални правила“. Казвам му: „Не се срамувай, хубаво пееш, такива трели аз не мога по никой начин да изпълня като теб“. После чета мисълта му: „Ти, макар че си философ – аз нямам доверие на никого, нямам вяра в хората“ – и се скри.

И отиде, та се представи – 10 март 1935 г., Неделни беседи, София

648. Сега и на вас казвам: можете ли да пеете и да свирите така, че да произведете преврат както в себе си, така и в душите на вашите слушатели? Знаете ли каква сила се крие в песента *Бог е Любов*? Обаче, който пее и който слуша, трябва да има разбиране. Когато пеят хорово, всички гласове трябва да се сливат, като че ли един пее. При това положение и певците, и слушате-

лите ще се забравят. В самозабравата, именно, се крие лечебното действие на музиката. Ако можете да пеете така, лесно ще се справяте с мъчнотиите и страданията си. Дойде ли при вас една скръб или едно страдание, вие ще запеете и веднага ще го стопите. Ако сиромашията ви посети, и на нея ще запеете и ще я стопите.

Най-голямото изкуство / Какво ще говори Учителят – 10 март 1935 г., Утринно слово, София

649. Музиката е само едно правило за следното: **човек, който иска да акумулира своите сили, трябва да си служи с музиката. Музиката е само за да събираш силите. Тя няма ни най-малко да те научи как да живееш. Музиката е, за да добиеш разположение***. Ти си много работлив, обичаш да се грижиш за много работи, тревожиш се. Като пееш, ще се научиш по-малко да се тревожиш, ще седнеш малко на кеф, ще запееш: „Заплакала е гората“, „Стоян мамиси думаше“. Музиката разрешава противоречията. В музиката всичко е наредено. Ако вървиш по волята ѝ, ти ще пееш навсякъде. Човек, който пее, е на служба, а човек, който не пее, е уволнен. Човек, който пее, има отлична служба, професор е някъде, добър господар има. А който не пее, няма служба, не му върви в живота. Какво да прави? Да започне да пее.

[...] Трябва да пееш, за да се облагороди твоето сърце, да почувстваш сладостта на музиката. Щом започнеш да пееш за другите, те ще започнат да те безпокоят. Ще дойде някой и ще ти каже: „Какво пееш тая дивотия? Не мога да те слушам“. А ти си пей тихо, за себе си, и ако рече някой да те слуша, ти си пей за себе си. Не викай да те слушат всички. Аз някой път слушам като кряскаат някои от онзи лагер, аз ги слушам от стаята си. Това е солфеж. Казвам: „Викат. Дали го бият?“, и казвам: „Това нещо не е бой, не е и песен“. Спирам се, давам ухо, забелязвам, че е солфежиране. Казвам: „Солфеж е това“.

[...] Най-първо се освободете, когато дойдете до пеенето, от всички вътрешни ограничения. Има известни звукове, кресливи звукове, които са крайно разрушителни. Човек трябва да бъде крайно внимателен. Има звукове, които принадлежат към тъй наречената мъртва гама – гама на смъртта. И благодарение, че има само една такава гама на смъртта, но трябва да се пазиш, да не би с този тон да попаднеш в гамата и да те сполети нещастие. Вследствие на това много хора са наплашени и не пеят по единствената причина че има тази мъртва гама. И казват: „Сполитало ме е някое зло, колкото пъти съм пял. И затова се научих да мълча“. И затова човек мълчи – да не би да пее криво.

Ти трябва да имаш обект, за който да пееш. Ще пееш за някого, нали? Ще пееш за Бога, за Природата, за Слънцето, за хубавия въздух, за извора, за някое цветенце, за хората. Трябва да имаш нещо хубаво, за което да пееш. Ако имаш една форма пред себе си и ако речеш да измислиш една нова песен, има много

голяма опасност да попаднеш в мъртвата гама. Пееш: „Защо си ме, майко, родила?“. Той пее защо го е майка му родила. Какво иска да каже? Ти казваш: „Защо ме, майко, роди?“. Как ще изпеете тази песен? Или питате музикално: „Защо трябва да живея?“. Няма философско разрешение в това.

*(Правило - Определение)

Трите правила. Път за освобождение – 20 март 1935 г., Общ окултен клас, София

650. Вие още не сте изучавали гамите на живота. Например един музикант казва: *До мажор*. Какво е *до мажор*? Всички деца, които са родени в коритото, започват с *до мажор*, пеят. Като започнат да излизат вън от коритото, имаме *ре мажор*. Като седнат на задницата си, то е *ми мажор*. Като започнат да ядат децата, какво е? Това е *фа мажор*. Като започнат да мислят, да ходят на училище, това е *сол мажор*. Като се връщат от училище, това е *ла мажор*. И след като разкажат на майка си и баща си какво е там, то е *си мажор*. Имаме вече седем гами: *до мажор*, *ре мажор* и прочие. Всички тези гами еднакви ли са? Не са еднакви.

Гамата, е метод за постигане на известни идеи. Всяка идея, за да се постигне, си има своя гама и ако ти намериш основния тон на твоята идея, тя е постижима. Всяка гама си има свой основен тон. Ти трябва да знаеш нейния основен тон. Тоя основен тон е, който дава непреривно един тласък, една вътрешна побуда. И тогава ти не можеш да не постигнеш, сила има тази гама.

Двете силни точки – 10 април 1935 г., Общ окултен клас, София

651. Като пееш на един човек, трябва чрез музиката да го подбудиш към нещо. Като му запееш слабо, в него има желание да направи едно добро и като му пееш силно, той съвършено се откаже от злото – тогава ти си пял. [...] Но щом не можеш да го накараш да направи добро или да се откаже от злото, тогава си пял нито силно, нито слабо. Това са новите схващания. Старото нека си седи, но новото така трябва да го разбереш.

[...] Едно правило: пейте всяка сутрин „Радост весели сърцето ми“. Ако искате, турете и думата *сутрин* и тогава може да го изпеете така: „Радост весели сърцето ми всяка сутрин“.

[...] За мен пеенето е свързано с Любовта, а непеенето – с безлюбието!

Аз не съм буквадец, но наблюдавам хората. Когато един пее, някой си даде ухото, слуша с едното ухо и с другото, въздъхне и казва: „Много обичам да слушам, но съжалявам, че не мога да пея“. Тоя човек има съзнание.

[...] Щом влезе Любовта, тя има милиони форми, начини да се прояви. Музиката помага за това.

Предпоставките на музиката – 24 април 1935 г., Общ окултен клас, София

652. Като пееш редовно, един ден ще започнеш да вземаш правилно тоновете и ще станеш добър певец.

Днес всички хора се учат да пеят и да свирят. Те пеят много по-добре, отколкото са пели и свирили във времето на Исай. Това се вижда от песента на живота, която той описва. Според мен по-добра форма на живота от пеенето няма. За да живее правилно, човек трябва да пее. Всички религиозни хора, всички пророци и царе са пели и играли. Сегашните религиозни се страхуват да пеят и играят, те мислят, че духовността изключва пеенето и играта. Страхуват се да не ги вземат за луди – значи духовният трябва да мълчи като риба. Тогава човек изпада в друга крайност.

[...] Дайте свобода на душата си! Откажете се от официалностите на живота, които го правят тежък, неестествен – това е живот на мъртвите. Живите пеят, скачат, играят, учат. Забравете лошото, откажете се от одумването и съденето. Докога ще се съдите едни други? Скъсайте резолюциите, с които сте осъдили близките си, дайте им свобода! Излезте всички от затворите и заживейте помежду си братски и по Любов.

Трите врати / Любовта. Три стъпки – три врати – 28 април 1935 г., Утринно слово, София

653. Понякога това раздвояване идва отвън – думите не са употребени намясто. Това показва, че речта не е построена по законите на Истината. Реч, която почива на законите на Истината, изключва всякаква двусмисленост, тя си служи с точно подбрани думи. Например в такава реч никога не можеш да употребиш думата *обич* вместо *любов*. *Обичта* означава едно, *Любовта* – друго.

Възходящият път. Трите думи. Писмото – 26 май 1935 г., Утринно слово, София

654. Някои от вас, като не можете да пеете, попадате под общите причини. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислили, че не трябва да се пее, и вследствие на тия забрани вие искате да пеете, но нещо ви казва: „Недей да пееш“. Дядо ти е турил мисълта, че не трябва да се пее. Следователно сега сме под импулса на миналите поколения и като пеем, и като не пеем носим последствията на миналите поколения, които са искали или не са искали да пеят; ние сме изразители сега на тяхното музикално развитие. Каквото внесем в бъдещите поколения, те ще носят миналото плюс онова, което ние сме внесли. Та затова, когато някой път не искате да пеете, макар че не ви се пее, пейте!

Общи погрешки и общи Добродетели – 29 май 1935 г., Общ окултен клас, София

655. Най-първо с този камертон, тъй, както сега пеят *фа*, аз съм наблюдавал, много малко хора съм срещнал, които да вземат *фа* -то вярно. За да вземеш *фа* -то вярно, най-първо в теб трябва да се роди едно движение нагоре. За да вземеш *фа*, ще се роди едно движение нагоре и едно малко движение напред. Ако нямаш

тия двете движения, *фа*^{-то} не е вярно. Че без *фа* ти никъде не можеш да идеш. *Фа* е свещта, която гори, вечерно време къде ще идеш без свещта? *Фа*^{-то} в света това са своите очи, къде ще идеш без очи? *Фа*^{-то} са твоите ръце, какво ще правиш без *фа*? *Фа*^{-то} са твоите крака, къде ще идеш без крака, без *фа*?

Аз сега ви изнасям какво е *фа* в живота. *Фа* е един тон, който може да туриш в действие в живота. Трябва да знаеш закона, пътищата, по които този закон работи. [...] Ако можеш да работиш, ти вече имаш *фа*. Аз турям един естествен тон да гледаш. Естественото зрение започва от *фа*. В това отношение при сегашните условия, при които се намирате, органически вашето зрение започва от *фа*. Някъде действа. Но сегашното положение е започнало от *фа*, следователно ти ще искаш да вземеш *фа* много вярно, защото, ако не го вземеш, ще има един недъг и в зрението, и в стомаха, и в краката.

[...] Казваш: „Откъде накъде от *фа*^{-то} да зависят моите очи?“ Това ще бъде ясно за онзи мъдрец, който разбира; невежият, профанът казва: „Разправят ми, че от *фа* зависело моите очи да виждат, откъде накъде е това? *Фа*^{-то} ние го пеем“. Пеят го много хора, но не могат да го пеят. Щом се разгневиш, ако вземеш вярно *фа*, веднага всичкият гняв се поглъща в него. Ако не го пееш, ти ще се разгневиш още повече.

[...] Какво означава *фа диез*? *Фа диез* значи: отиваш при вратата, излизаш навън за работа. Това е *фа диез*. Давам сега *фа* като метод за отваряне, това е от философията на музиката. *Фа* – ти си намерил вратата, това е туй полутоние. *Фа диез* – ти отваряш тази врата и отиваш на работа.

[...] Искам да ви наведе на следното: щом известна работа във вас не върви, ще знаете, че *фа диеза* не е верен, не го пеете правилно.

[...] Без музика и да работиш, няма да имаш никакви постижения, а с музиката ще имаш малко. Ако знаеш как да вземаш *фа диез* и *фа*, целият ти живот ще се оправи! От един тон зависи всичката ти работа.

[...] Та казвам: трябва да имате ред музикални упражнения, с които да сменяте вътрешното си състояние. В музиката има сила. Засега всичките хора минават през музиката, те се оправят без да знаят как. Човек всякога трябва да си избере известни песни. Ще пееш една песен, на която основата е *фа диез*, да излезеш навън. След това, ако искаш да започнеш работа, ще започнеш с *ре*. Трябва да знаеш да вземаш *ре*^{-то}. Ти не можеш да вървиш правилно без *ре*. Той е определен тон. Отмерено ще го вземаш.

[...] **Музиката е метод.** Как беше определението? **Музиката е правилно разрешение на органическия свят в даден случай.**

Фа – фа диез – 31 май 1935 г., Младежки окултен клас, София

656. Мнозина се запитват на какво се дължи неуспехът в живота им. Отговорът е много прост – който не оби-

ча да пее и да свири, който не се стреми да развива музикалните си способности, той не може да има успех в живота си. Музиката е метод, чрез който човек може да повдигне трептенията на своята мисъл.

[...] Съвременните хора се запитват как ще се оправи светът. Има един начин за изправяне на света – прилагане на музиката в живота.

[...] Като се обезсърчите, пейте такива песни, в които тонът *фа* се среща няколко пъти. Ако искате да знаете обичат ли даден човек, изпейте тона *фа* няколко пъти. Ако го изпеете правилно, вие го обичате; не можете ли да го изпеете правилно, нямате Любов към него.

[...] Често хората се оплакват, че са нещастни. Защо са нещастни? Защото не знаят да пеят. Когато ви сполети малко или голямо нещастие, пейте! Като пеете, нещастieto ще се вслуша в песента ви, ще ви даде известна сума и ще ви напусне. Какво повече можете да искате?

Тонът Фа / Няма да бъде излъган – 2 юни 1935 г., Утринно слово, София

657. Един човек може ли да бъде християнин, ако не знае да пее? Не може. Може ли да бъде учен, ако не знае да пее? Не може. Някой ще каже: „Аз обичам пеенето, но не мога да пея“. Това е друг въпрос. Не може да пее, понеже не иска да пее.

[...] Пеене е, че ако нараните ръката си и изпеете една малка песен, ръката веднага да оздравее. Пеенето лекува. За да познаете дали пеете хубаво, като се нараните, започнете да пеете. Ударите се някъде – започнете да пеете *Бог е Любов*. Като свършите песента, ако болката престане, хубаво пеете, знаете да пеете. Това е практическата страна на музиката. Това рядко се случва.

[...] Понякога аз оценявам хората дотолкова, доколкото могат да пеят. Пее някой, аз го сравнявам сега, той със своя камертон си дава тон. Аз вадя моя камертон, удрям и проверявам. (Учителят постави двата пръста, показалеца и средния пръст, във вид на камертон.) Неговият камертон може да се измени, но моят не може. Моят камертон може да се измени, ако имам известна тревога в ума си, ако имам известна тревога в чувствата си, в постъпките си. В тия две страни на камертона (пръстите) едната страна е положителна, а другата е отрицателна; те са много чувствителни. Следователно между двете страни, които са положителна и отрицателна, може да се яви едно музикално трептене. Двете страни са отрицателни, никакъв музикален тон не може да се яви.

[...] В едно общество, където има повече пеене, има по-малко крамоли! Където пеенето престане, крамолите са по-големи! Но пеенето има външна и вътрешна страна. Постоянно поддържайте пеенето! Ако не може да поддържате външното, поддържайте вътрешното пеене.

Правилното пеене – 5 юни 1935 г., Общ окултен клас, София

658. Първо е мисълта, а после – музиката. Пеенето и музиката са външната страна на мисълта. В човека първо се е оформила неговата реч, а после е трябвало да придобие музиката. В общ смисъл музиката е най-хубавата дреха, в която мисълта може да се облече, и да бъдеш благоприятен на хората. За да те обичат хората, трябва да говориш музикално. Който не може да говори музикално, неговата реч е тромава, а който говори музикално, за него казват: „Приятно ни е да слушаме, когато този човек говори”. И наистина, когато човек говори музикално, и речта му е музикална. Когато в даден случай ние не може да схванем никаква музикалност, това показва, че ухото ни не е така изтънчено.

[...] За следния път ще ви дам една задача: нов начин за изпяване на песента *Всичко в живота е постижимо*. Ще разпределите думите на срички и на всеки човек ще падне по една сричка, ще се съберете няколко души да изпеете песента, всеки да вземе по един слог. Да се съберат 10 – 15 души и всеки да започне оттам, откъдето другият свършва. Ще изберете такива, които могат да пеят.

Малките желания – 7 юни 1935 г., Младежки окултен клас, София

659. Мнозина от вас са талантиливи, можете да пеете, но не знаете как. Вие не можете да пеете по единствената причина, че се стеснявате и казвате: „Ще ни се смеят хората”. Аз ще ви дам едно правило как трябва да пеете. Най-първо ще отидете пред кокошките да пеете. После ще намерите едно стадо патки и на тях ще пеете. После ще пеете на едно стадо овце, на говедата и по този начин ще се престрашите. Така ще дойдеш и пред хората да пееш. Че кокошките, патките, овците – това е публика, която ще ви слуша. Като се престрашите, тогава ще излезете и пред хората. Ако преди твоята песен кокошките са кълвали, а щом започнеш да пееш, престанат да кълват и дигат главата си нагоре, това показва, че те са оценили твоето пеене.

Един богат американски милиардер извикал видния певец Карузо да пее, като му обещал две хиляди долари. Певецът се съгласил да отиде в дома му, като се надявал, че на концерта му ще бъдат поканени много от близките на милиардера. Какво било учудването му, когато в стаята на милиардера бил само той и неговото куче. Милиардерът му казал: „Започни да пееш”. Певецът започнал да пее. По едно време кучето започнало силно да лае. Тогава милиардерът казал на певица: „Достатъчно, ти си добър певец. Моето куче разбира, че ти пееш добре. Щом кучето започне да лае, ти си добър певец”. Тогава той извадил от джоба си двете хиляди долара и платил на певица. Какво ще кажете за това? Стига, казал милиардерът на певица, и певецът престанал да пее. Ако кучето не започне да лае, това показва, че то не оценява пеенето. В случая кучето е авторитет. Че и кокошките могат да бъдат авторитет. Щом кокошките се разбягат, щом патките се разбягат,

ти още не си станал певец. Нали знаете онзи мистичен разказ за гръцкия Орфей – че когато започвал да пее и да свири, всички животни утихвали, всичко се умълчавало. Това не е лъжа, това е една истина. И растенията даже утихвали. Това не е само едно състояние, а е цяла истина.

Сгърбената жена – 23 юни 1935 г., Неделни беседи, София

660. Правилното пеене подразбира единство между мислите и чувствата. Не можеш да пееш правилно, ако не можеш да хармонизираш мислите, чувствата и постъпките си и не чуваш тона, който излиза от тази хармония. Доброто пеене подразбира музикалност и чистота на съзнанието. Да разбираш живота като поезия, това значи да си разработил сърцето си до такава степен, че да прилагаш Любовта към ближните си както към себе си.

[...] Любещият човек знае да пее. Достатъчно е да се спре на улицата и да запее, за да събере всички минувачи около себе си. Не знае ли да пее, а излезе сред публиката, всички ще му се смеят. Стражарят ще го хване за дрехата и ще му каже: „Не вдигай шум, иди у дома си”. За истинския певец всеки отваря кесията си, а за неграмотния – нищо не дава.

[...] И да не станеш светия, ти трябва да знаеш да пееш вярно за себе си. В онова, което пееш, да няма никаква погрешка.

Към Мене / Обърнете се към Мене – 7 юли 1935 г., Утринно слово, София

661. Аз често правя опити върху себе си. Изпея една песен един, два, три и повече пъти, докато най-последно се отрази добре върху състоянието ми. Всяка дума, изговорена музикално, се отразява хармонично върху чувствата, върху състоянията на човека. Ако тя се отрази добре върху мен, и другите ще я харесат. В това отношение всеки сам може да служи като пробен камък за онова, което говори. Изпитвайте нещата първо върху себе си и като се уверите в тяхното добро влияние, прилагайте ги върху другите!

Две естества – 11 август 1935 г., Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

662. Ако говоря с човечески и ангелски езици, а Любов нямам, нищо не се ползвам. Следователно, за да придобиете Знание, за да се ползвате от живота, вие трябва да минете през вратата на Любовта. [...] Казвам: ако говоря с човечески и ангелски езици и Любов нямам, аз съм нещо, което може да се ползва от условията на живота. Говорете с човечески и ангелски езици така, че да имате Любов и да станете това, което душата ви желае.

С човечески езици – 1 септември 1935 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

663. Имате ли Любов, сладостта сама по себе си ще дойде; имате ли Любов, и думите ви ще имат сила. Без

Любов речта няма сила; с Любов речта е силна, мощна.

Желая сега на всички да говорите с Любов, да мислите с Любов, да работите с Любов!

Стари и нови разбирания – 2 септември 1935 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

664. Когато мисълта на някого е лишена от нещо съществено, този човек не може да пее. Който не може да пее, той не може да оценява Доброто, той не е тактичен човек. Пеенето повдига духа на човека и му създава добро разположение. Изобщо българите не са много музикални, в миналото те са били по-музикални. Няма българин, който да е създал в музиката нещо самобитно, нещо безсмъртно. Колко български певци или музиканти могат да изкарат прехраната си в някоя чужда страна? Ще кажете, че даровитият може да се прояви навсякъде. Знаете ли от какво зависи дарбата на човека? Всяка дарба зависи от Вярата на човека.

Всичко е за добро – 3 септември 1935 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

665. Разположението на човека към молитва и пеене е диагноза, с която можете да определите дали даден човек е здрав, или болен, добър или лош. Когато изгуби това разположение, той огрубява, става лош и в скоро време заболява. Щом се смекчи, той започва да се моли и да пее. Не минава много време, и здравето му се възстановява.

Скъпоценното камъче / Скъпоценното камъче под езика – 15 септември 1935 г., Утринно слово, София

666*. Има едно верую на устата, само устата говори. А има друго верую – говорът на сърцето. Говорът на сърцето е по-важен, отколкото говорът на устата.

[...] Не ставайте отглас на злото! Като дойде злото – мълчание! Когато питали един от великите адепти на Египет – Хермес, какво нещо е злото, той стиснал устните си. Не говорете по това, оставете го настрана – то е огън пояждащ, не го бутайте, не говорете за него, мълчете! Нищо не говорете за него! Ако искате практически да се справите в живота със злото, оставете го настрана.

*(цифрата на цитата съвпадна съвсем непреднамерено със съдържанието му, за злото – бел. съст.)

Проводници – 18 септември 1935 г., Общ окултен клас, София

667. Да знаеш къде да повишаваш или понижаваш гласа си – то е цяло изкуство. Някой път го повишаваш там, където не трябва, а някой път го повишаваш там, където не трябва. Къде понижаваш гласа си? Когато минаваш през гората, където има разбойници и има опасност, говориш като мушица. Защо? Не искаш да повишиш гласа си, защото ще те чуят. Или някой път искаш да говориш високо, повишаваш гласа си повече, отколкото трябва. Защо? Защото искаш да те чуят. Когато говориш, не трябва да имаш страх, не трябва

да имаш и тщестлавие*. Защото онзи, който говори високо, е тщестлавен, а който говори ниско, (тихо) е страхлив. Онзи, който говори ниско, е предпазлив, разумен е, внимателен е, за много неща мисли, но в благоразумието на човека влиза и страхът. Тебе те е страх да не стане нещо и си казваш: „Много високо да не говоря!“. Влизаш в стаята на болен човек – няма да говориш високо.

[...] За да пееш, най-първо трябва да обичаш това, което пееш. То трябва да бъде в теб една жива картина, не жива картина, но нещо живо, което обичаш – и тогава да пееш. Пеенето е винаги външната страна на обичта. И всякога хората пеят тогава, когато обичат. Никога не можеш да пееш, когато не обичаш. Ти казваш: „Изкуство“, но това изкуство винаги подразбира обич. Всякога този, който пее, има повече обич от онзи, който не пее. Ако човек пее, това показва, че има Любов. Онзи, който не пее, няма Любов. Не само външно пеене, но да пееш и в сърцето си. Казано е: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си“. Любовта щом се появи, пеенето идва като резултат, като вътрешна необходимост да изразиш това, което чувстваш вътре в себе си – да го направиш явно отвън. Когато Любовта стане силна отвътре, тогава ще дойде пеенето.

[...] Когато човек пее, непременно трябва да се чуват и гласните, и съгласните звуци. Също и при говора: ако *т*, *м* или *п* не се чуват, говорът не е правилен. Когато говорите, трябва да се чуват тия букви, ако не се чуват, речта не е хубава. (Учителя изговаря бавно, високо, като набляга на всяка буква: *Стояне*.) Всички букви да се чуват! (Учителя произнася ниско, тихо думата *Любов*.) Произнесете сега думата *Любов*! (Учителя произнася силно и бавно първата сричка на думата, а втората сричка произнася пак силно, но бързо и отсечено, рязко: *Лю ...бов*!) Любовта е едно яйце замътено. Като пееш *бов* – пука се яйцето. (Ударението Учителя тури в края на думата.) Аз съм много логичен. Може нещо да не е съгласно с правилото, но като го изговоря, то все ще даде някакъв израз. Забелязал съм, че всякога ония, които имат Любов, произнасят тъй, както и аз произнасям, макар и мекичко, но ухото, което е силно, долавя, че като дойде края на думата, там е силно. *Обичам* – като дойде *чам* изговаря го силно, а предишните срички изговаря тихо, полека.

*(тщестлавен – горд, самовлюбен)

Новото верую – 25 септември 1935 г., Общ окултен клас, София

668. Всяка дарба е дадена от Бога. Певецът ще каже, че не всякога е готов да пее; не всякога разполага със заучени песни. Който не е готов всякога да пее, той не е истински певец. Даровитият може във всеки момент да прояви своята дарба.

Буря голяма. Горделивият и тщеславният / Развълнуваното море – 29 септември 1935 г., Утринно слово, София

669. Музикантите често трябва да гледат звездите, защото музиката иде от звездите. Всяка една звезда има тон. Всичките като се движат из пространството, има една симфония – Бетовеновата симфония е нищо пред симфонията на звездите. Пеенето на сферите, свиренето на сферите – то е от „Хиляда и една нощ“. Някой казва: „Докажи го!“. Стига човек да има тънко ухо, мога да му докажа, но когато е глух, мъчно може да се докаже. Сега забележете, това са наблюдения, моите научни изследвания. Онези хора, които са музикални, надарени – имат музикални дарби, са всякога по-търпеливи от онези, които не са музикални.

Методи на самовъзпитание – 11 октомври 1935 г., Младежки окултен клас, София

670. Едно време не е имало такива музиканти като сегашните. Какъв е бил инструментът, на който Давид е свирил? Арфа. Много елементарна арфа е била. В него имало музика вдъхновение. С туй вдъхновение даже при един прост инструмент той могъл да изкара такива особени звукове. Казвам: всички имате едно благословение, което Бог ви дал, от което иде вашето щастие – ларинксът, който имате, е едно благословение, от вашия ларинкс, от вашата уста – как да я отваряте – зависи цялото ви щастие. Някой път една дума кажеш. Някой път седиш и не знаеш какво говориш, искаш много да говориш. При многото говорене грехът е неизбежен.

Ще хвърля мрежата – 13 октомври 1935 г., Неделни беседи, София

671. Защо някой път човек пее весела песен, а някой път – тъжна? Каква нужда има от тъжната песен и каква – от веселата? Тъжните песни внасят по-голяма дълбочина, разработват чувствата, а веселите дават по-голяма широта. Тъжните хора мислят по-дълбоко, отколкото веселите. Скръбните хора са повече вгълбени вътре в себе си, по-тесни възгледи имат за живота. Такъв човек се опасява отвсякъде, да не би да дойде някое нещастие, а веселият човек има по-голяма широта. Какъв е смисълът на една песен? Мъчно е да се запише това.

[...] Има един начин, по който можеш да познаеш, да почувстваш в себе си дали си изпял една песен правилно, или не. Ако действително *Аз смея да кажа, че Слънцето е светло* си го изпял правилно, ти ще почувстваш нещо. В светлината има скрита топлина. Щом изпееш песента правилно, ще почувстваш в слънчевия възел една малка светлина. Ако нямаме тая светлина, не сме пели правилно. При правилното пее-не става контакт, скачване. Когато скачваш положителен ток с отрицателен, ще има светлина; ако скачване-то не е правилно, няма да има светлина.

[...] Ти не можеш да пееш една ангелска песен тук, на Земята. Ако изпееш тук, на Земята, една ангелска песен, отиде салонът! Защото ангелската песен разрушава, тя иска простор! Ако пък пееш на Небето така,

както на Земята, веднага всичко там ще се помрачи, ще стане тъмно – песента ти ще сгъсти нещата. Тъй са нещата Горе, аз само ги обяснявам.

В старата музика са започвали от *ми*, сега започваме от *до*. Основният тон у египтяните е *ми*. *Ми* е мек тон – той е тонът на размножаването. А в сегашната музика *до* е основният тон на живота. Сегашната музика има по-правилен основен тон. По-правилно е основният тон да бъде *С (до)*, отколкото да бъде *Е (ми)*, защото *ми* идва след *до*. Трябва да имаме живот, за да имаме неговото разширение и размножаване. Хармонично е по-правилно основният тон да бъде *до*. От *до* започва животът, *ре* дава посока, *ми* дава вече разширение. Това са елементарни неща.

До е зародишът, който се мъти; *Ре* е измътеното, то има посока на движение, дава посока; *Ми* дава разширение; *Фа* дава съдържанието, условията, при които животът може да се развива; *Сол* е формата, в която може да се облече съдържанието; *Ла* са добрите условия вече, мирът, спокойствието; *Си* е духовната страна на музиката, *си* е вече краят.

Между *ми* и *фа* има полутон. Защо между *ми* и *фа* в гама *до мажор* има полутон? *Ми* и *си* са съединителни места, съединителни нишки, два полюса, където могат да се съединят трептенията в гамата. Те са съединителни места в един по-висш свят.

Аз съм слушал как се образуват гамите. Колкото пъти са ми разправяли за гамите; като ми ги разправят, виждам, че те сами не разбират и аз сам не разбирам. Не е ясно как излиза една гама от друга, защо и за какво – не е ясно. Ония, които сте следвали музика, научете това.

[...] Казва [някой]: „Какво лошо има от това, че съм казал една дума?“. Звуковете, музикалните вълни на тая дума, като влязат в човека, работят. Говорът, също е музика, той е начатък на музика. Човешката реч има да се развива и да стане музикална. Сега хората не говорят правилно, речта не е правилна, понеже не е музикална. И в говора ги има тия гами, някой път и там има гама на смъртта. Ти ще кажеш една дума на някого и онзи ще извади револвер и ще ти тегли куршума – ти си изговорил един тон от гамата на смъртта. А като му кажеш един тон от гамата на живота, една дума от тая гама, той ще се влюби в теб – сърцето му се отваря; докато не му говориш, не се влюбва. Най-първо трябва да се научите да говорите правилно.

Самопознание и самовъзпитание – 16 октомври 1935 г., Общ окултен клас, София

672. Понякога музиката има мъжки характер, а текстът – женски; друг път текстът има мъжки характер, а музиката – женски. Не се спогаждат и не върви песента – ударенията на мелодията и на речта не съвпадат. Когато се обичат, музиката и текстът си говорят, гугукат си, а когато не се обичат, има спор.

Безкрайните неща – 23 октомври 1935 г., Общ окултен клас, София

673. Болните хора са болни, защото се е нарушил музикалният им ритъм. Всички, които имат музикален ритъм в организма си, не боледуват, а онези, които са го изгубили, те боледуват. Следователно трябва да се възстанови музикалният ритъм. Щом се изгуби този ритъм, веднага започват аномалните състояния.

Срещата на Любовта – 6 ноември 1935 г., Общ окултен клас, София

674. Като мислиш за Него, има обмяна между Ума на Бога и твоя ум и между Говора на Бога и твоя говор. Той ще ти предаде нещо.

Божественят избор – 8 ноември 1935 г., Младежки окултен клас, София

675. Понякога и музикалните форми се вкостеняват. Например някои български песни са класически и не търпят вече развитие. Такава песен става като един скъпоценен камък, като един кристал, и мъчно, много мъчно е да се разработи. Никога не се установявайте в истинските песни върху едно и също нещо. Животът не търпи еднообразието. Българските песни, когато първоначално са били създадени, не са били такива, но после, като са ги пели, пели, песента вече се е вцепенила, станала е много еднообразна и тъжна. Някои българи, последните певци, са внесли известни тонове, които не дават подтик за развитие. Българинът е станал Сатурнов тип – тъжен; или крайно весел, или [крайно]тъжен.

Тайната на даването – 13 ноември 1935 г., Общ окултен клас, София

676. Аз съм правил ред наблюдения по отношение на музиката и съм забелязал, че всички богати и щастливи хора имат една щастлива песен, няма да кажа каква е. Те си я тананикат и стават богати. На тези хора им върви, а на онези, на които не върви, причината е, че не знаят песента, която богатите свирят и пеят; има цяла статистика за това. На онези ученици, които обичат да пеят, които имат своя песен, всякога им върви в уроците. На всички способни, гениални, даровити деца или ученици им върви в училището, понеже си имат своя песен, която постоянно си пеят в училище. Никои не ги чува, те тихо си я тананикат, сами си дават такт.

Плевели – 17 ноември 1935 г., Неделни беседи, София

677. Не можеш да станеш гениален, ако не пееш. Като пееш, ще се радваш, това е вратата, с която се отваря, за да влезеш в Истината. Щом влезеш в Истината, ще се уредят работите. Щом станеш гениален, дадат ти този чин, ти имаш условия да си господар на положението.

Подядане и ощетяване – 22 ноември 1935 г., Младежки окултен клас, София

678. Казвате: „Защо трябва да пеем?“. Вие трябва да пеете не защото силата е в пеенето, но чрез пеенето,

чрез музиката вие ще се свържете с един Възвишен свят, откъдето животът иде. [...] За да пее, човек трябва да си представи, че всичките му работи са наред.

[...] С всяко правилно вземане на тоновете аз увеличавам своя живот. Като пееш и свириш за себе си, и болестта ще изчезне. Каква е тази песен? И цял свят да ви дават, не я казвайте, тя е собствено притежание. Нито вие трябва да я дадете на някого, нито тя иска да има друг господар. Тя казва: „Ти можеш да ме пееш колкото искаш, но друг господар не искам“. Ако вашата песен сама съизволи, разбирам, но никои не може насила да я застави да отиде при друг господар. Щом се усъмните в силата на своята песен, тя не може да ви лекува. Така дохождат при мен и ми казват: „Ти можеш ли да ме излекуваш?“. Ако вярваш, мога да те излекувам!

Захвее, слез скоро – 24 ноември 1935 г., Неделни беседи, София

679. Когато пеете, трябва да знаете, че като вземете правилно един тон, той е на физическото поле. Тонът трябва да има отглас и в ума, и в сърцето. Тогава той е органичен, а има и психичен тонове. Когато един тон има механични, органични и психични качества, тогава тонът е правилен! Добрите певци, добрите свирци знаят това.

[...] Та докато пеете механически, във вас ще има дразнене. (Учителят изсвирва на цигулката механични и органични тонове) Това са състояния, които минават. Винаги трябва да имате контраст. Всяко състояние, което имате, трябва да го смените. Може да сте болен – сменете състоянието и ще бъдете здрав. Ако не можете да го смените, ще се образува болезнено състояние. Веднага ще запее тихо. Представете си, един пианист свири на пианото. Акомпанира или с терци, или с кварта – ще имаш един или друг резултат в музиката. Между *до* и *ми* е терца, между *до* и *фа* – кварта. Ако вземете *до* и *фа*, в Природата се създава съдържанието на нещата. *Фа* е хубавата храна, с която можете да се нахраните, *ми* е начинът, по който може да се нахраните. *Фа* е хубавата, здравословната храна. Силата – *сол*, в дадения случай е правилното храносмилане. Това, което можете да извадите от храната, то е силата, а *ла* е вече постигнатият резултат. *Си* е благото, едно голямо благо на Божията Воля. Защото *ми* и *си* в мажорната гама са пътища, които свързват с другия свят. Полутонието е врата. Две полутония имате в гамата: едната врата, през която влизате в Духовния свят, другата – през която излизате. В мажорната гама между *ми* и *фа* се влиза в Другия свят. От Другия свят може да се слезе само между *си* и *до*. Това са отворени пътища. Ще пеете *ла* за храносмилането; за да бъдете добри, ще пеете *ми*; за да бъде храната добре оформена, приготвена, ще пеете *сол*. Храносмилането е правилно. *Ла* отделя соковете; *си* е вече постижение. Така вече музиката има смисъл. (Учителят пее *до*.) Сега този тон е правилен, с няколко трептения е по-

висок от камертона. Кой е по-правилен – цигулката ли взема [правилно], или аз вземам? „Живот, движение, красота, доброта“ – пее Учителят. Какъв тон ще дадете на *смелост*? Смелият вече има движение. Какъв тон има страхливият? В страхливия има полутонове. (Учителят показва *до диез*.) Той иска да излезе, как ще излезе? Вземи *ре* и ще излезеш. Щом вземеш *до диез*, това е страхливият. Който пее *ре*, иска да излезе. Който пее *ре бемол*, и той е страхлив. Щом вземеш *ре*, казваш: „Какво ще ме е страх“, *бемол* щом вземеш, то е страхливият. *До диез* е на страхливите хора, а на силните са целите тонове. Хората, които се колебаят, с полутонове минават. Мажорната гама е за здравите. Съществуват само две гами. За слабите много са гамите. Двадесет и осем гами са те, все са начини да минете. Слабите в света са повече, отколкото силните. Най-първо съзнаваш, че си слаб. Ти си мислиш, че си силен, когато си слаб. После, от страхливия до смелостта колко се изисква? Половин тон щом повишиш, смел си вече. *До диез*, половината тон е причината на слабия човек. Още половин тон като вземеш, работата е свършена. Ти си се спрял на полутонието. Като вземеш [цял тон], работата е свършена. Какво ти коства да станеш смел човек? Взел си *до диез*, вземи *ре* чисто. Всяка несигурна мисъл е полутон, когато се колебаеш, същото е. Имаш една мисъл, дали е полутоние, или не? Вземи цял тон, мисълта е права. Не че е лоша, тя е хубава. В музиката тия, хубавите песни, някой път са изразителни, не всякога. Всеки един полутон разбира един цял тон.

Моралът – 29 ноември 1935 г., Младежки окултен клас, София

680. Сега да ми попеете. Кое е същественото? Изпейте песента: *Аз смея да кажа*. (Всички изпяхме песента.) Песента изисква: първо – да топите, второ – да растете и трето – да цъфтите. После ще си вдигнете завивките и на работа ще отидете. Качеството на пеенето е да се стопиш. Аз не виждам никакво топене. Пък като пееш, трябва да растеш, да цъфтиш – разцъфтяване, връзване, плод – те спадат към разцвета.

[...] Как трябва да започне най-първо една песен? За да започнете една песен, вие не трябва да чувствате мъчнотия при пеенето. Ако започнеш да пееш и основният тон не иде на песента, ти не си готов за пеене. Основният тон трябва да вземеш. Сега вие, ако започнете, един ще вземе по-високо, друг – по-ниско, всички няма да вземете верния тон. Когато пееш, не трябва да чувстваш никаква спънка, свободен трябва да се чувстваш, една голяма самоувереност да имаш. Не самоувереност, която да няма място, но човек, който е самоуверен и знае. Аз смея да кажа, че Слънцето е светло – нищо повече.

[...] Пеенето е идеал. Вие, свирейки, приготвяте начин за пеенето. Според мен, трябва да пееш и да свириш – не само да свириш, но да свириш и да пееш едно-

временно. Ако свирите и пеете [едновременно], ще помогнете много по-добре на себе си.

[...] Аз никога не мога да пея една песен по един и същ начин. Не съм научил някои правила на пеенето. Някой път правя грешки против музикалните правила.

[...] Казвам: По някой път, когато сте неразположени, за един месец опитайте да пеете песента *Аз смея да кажа* – веднъж, два пъти. Ако изчезне тъгата, която имаш, ти си изпял правилно. Изпей я десет пъти и щом я изпееш десет пъти, остави. Два-три пъти я пей, за да видиш може ли да се измени твоето състояние. Ако в туй състояние песента предаде нещо, показва, че ти пееш добре. Пеенето е метод за свързване, то е връзка между разумните същества.

[...] Който не може да пее, не може да се подмлади. Тогава трябва да знаеш да пееш, да дойдеш до Божествената интуиция. Ако можеш да привлечеш вниманието на ангелите, ангелите да дойдат, тогава веднага ще се подмладиш. Щом ангелите обръщат внимание – пей. Щом те обрънат внимание, намясто е пеенето. Та или трябва да пееш, или трябва да слушаш. Когато някой пее хубаво, научете се да слушате или пък вие пейте.

[...] Бог иска вие всички да пеете добре. Ако не пеете, няма да се развивате.

Същественото – 6 декември 1935 г., Младежки окултен клас, София

681. Пеенето е само един метод за подобрието на човека. Само в пеенето ти не можеш да мислиш лошо! Аз препоръчвам понякога пеенето. Човек, който иска да се изправи, трябва да пее.

[...] Правилното пеене седи в това: мисълта ти трябва да бъде чиста! Не можете да пеете правилно, ако мисълта ви не е чиста: тогава тонът не може да бъде плътен. Някой тон е безплътен, или, някой път, е много силен.

Имайте предвид хората за модел при пеене, но не подражайте никому. Те да бъдат стимул за вас.

Трите връзки – 11 декември 1935 г., Общ окултен клас, София

682. Едно време речта, говоримата реч, е била достойние само за най-великите хора в света, за гениите. Светиите са знаели да говорят, а другите, от такъв калибър както сегашните хора, са гледали като риби. Като риби са мълчали. Рибите защо мълчат – не им е дадено да говорят. А постепенно тази реч е минала и към по-талантливите, докато най-последно е слязла и до вас. Сега туй, което е било достойние само за великите, за светиите, е станало и отглас и вие може да говорите. (Това е само за изяснение сега.)

Котелът и торбата. Което имам / Земята като училище – 22 декември 1935 г., Утринно слово, София

683. Казвам: тия идеи, които сега имате, трябва да ги обработвате. Да допуснем, че сте даровит, роден сте

по природа за певец, но за да станете певец, трябва да се упражнявате. Музикалната способност е изразена някъде горе на челото ви, но за да се прояви тя, за да се прояви дарбата за пеене във вас, трябва да упражнявате вашия ларинкс. Там се намира една малка ципица, която Бог е турил и от тази ципица зависи цялото ви щастие. И говорът на човека зависи от тази ципица. Сега нашият говор не е естествен, понеже не е основан на законите на хармонията. Сегашният език не е основан на музиката и вследствие на това не е толкова хармоничен, не е толкова красив. Бъдещият език, който иде, ще се основава на музиката. Речта сега не е музикална, едно кряскане има. (Учителят с креслив глас казва: Хей! Какво правиш? Какво си се зазяпал там! Ха! Ха!..) Това не е музика. Как ще го кажете музикално?

Като представих това, което не е музикално, изгубих нещо. Думите „Ела тук!“ как ще кажете музикално? Както и да представям тия работи, вие ги знаете по-добре от мен. Аз допускам, че вие говорите по-добре от мен. Има някои хора, които говорят толкова криво! Това не е музикален език, какви ли не изопачени неща съдържа! И религиозни работи, и чувства – всичко се окарикатурява. Това не е музика! Във всяко нещо, което може да се окарикатури, няма никаква истина, никаква музика. Да говориш музикално значи да дадеш истински образ на нещата, но думите трябва да бъдат с едно значение. За всяко чувство, за всяка мисъл трябва да има специфична дума, а не да бъде и тъй, и тъй – с двойко значение.

[...] Онова, истинското понятие *Живот*, аз го наричам *Музикалният език*! Христос казва: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят“. И както се казва, в последните дни, като дойде архангел Михаил, с този музикален език ще каже: „Ставайте!“ Ще засвири тръбата: „Ставайте, мъртви!“, „Ставайте, вие, всички долу, излезте от гробищата!“ Не чакайте! На всички народи Архангел Михаил ще превежда на техния език да станат от гробищата!

Естественият език – музикалният език – 25 декември 1935 г., Общ окултен клас, София

684. Пеенето е само метод в човешката мисъл. То е един от методите, за да мислиш правилно. Музиката е външната страна на човешката мисъл. Искаш ли да направиш нещо, най-първо ще опиташ можеш ли да пееш.

[...] Имате доста гениални музиканти, но музиката е един начин, с който може да си послужите в живота. Индусите, които са проучили този закон, имат известни мантри, известни малки пасажи, в които влиза една група от тонове, особена група. Той започва да пее, и докато пее може да мине през най-опасните зверове с тази музика, нито един звяр не се опитва да му направи нещо. Ако този адепт престане да пее, веднага ще хвъркне. Тия животни, като слушат песента, им е приятно. Минават и заминават. Ако той престане за

половин секунда да пее, в тях се явява онова, зверското, и отиде. Сега, не само тази музика съществува. И на дявола като пееш в света има една музика и той става кротък, и той слуша. Дяволът, като пееш, нищо не може да ти направи; като престанеш да пееш, тогава ще те изкушава, а като пееш не те изкушава. Щом престанеш да пееш, тогава ще ти окачи примката, ако ти пееш – той слуша – безопасно е.

[...] Като минаваш там, където мечките минават, ще пееш мечката песен: „Ой, мечки, мечки, който през вашето царство минава, всичко научава“. За всички животни има песни. В човешкия свят те не могат да говорят, защото има други трептения, но животните в техния свят имат много елементарен език. Ако не можеш да пееш техния език, разбират, но трябва голямо слизане.

[...] Ако вие можете да вземете тоновете, които имате в сегашното пиано, ако можете осем октави да вземете, вие преспокойно може да минете в гората и никакъв вълк, и никаква мечка нищо няма да ви кажат – защото в музиката, щом пееш осем октави, тия трептения вълкът не може да издържи. Тия трептения, с късите вълни, месоядните животни не могат да издържат. Има известни звукове, които щом издадеш, започват да квичат. Като чуе да засвириш нещо, то не може да издържа. Аз съм правил опити, свирех веднъж на един вол и той казва: „Не мога да издържам“. Той беше волски темперамент, казва: „Повече от туй не мога, то нещо носи смърт със себе си“. Каза, че то носи смърт, че той не може да издържа тези трептения. Не само това, но като му затулих ушите, пак не може. Има нещо, което прониква – и да затуляш ушите, пак не можеш да търпиш, има нещо, което прониква в тебе. Или, някой път вие се намирате подпушени, мъчи ви нещо, а откъде иде – не знаете. Това са музикални звукове. Казвате: „Ще се пукна, не мога да издържа“. Това са звукове, които идват в теб.

[...] Коя е правата мисъл? Правата мисъл е неразбрана, права мисъл без музика не може да има в света, тя не може да се прояви. Пък то е един временен път, трябва да пеете. Казвано е: „Пейте и възпявайте Господа в душата си“. Трябва да пеете и възпявате Господа, защото Той е най-хубавият и най-красивият език, с който човек може да говори. Там са отмерени всичките неща. Когато човек пее, той има най-хубаво желание да работи. И във всичките религии пеят.

Има пеене, което внася тъмнина. В музиката има едно пеене, което сгъстява. Ходили ли сте на кабарета? Тия неща, тия оргии, шлагерите, са нищо. Трябва да сте ходили в тия кабарета долу, за да разберете музиката на тъмнината.

[...] Музиката е свят, през който трябва да минеш, и ще се отворят всичките възможности за теб. Ти ще влезеш в този свят на възможностите.

[...] Сега от цялата лекция коя е основната мисъл според вас? По два начина ще пеете: нагоре и надолу. Като пеете, да знаете да разреждате материята и да я сгъстявате. Да знаете да я моделирате. Нали, качване-

то и слизането на високите и ниските тонове, е моделиране, магически закон.

Двата вида пеене – 3 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София

685. Не е достатъчна само Вярата в пеенето, но трябва да има черно на бяло какво си спечелил ти от него. Например аз вярвам в моето пеене, казвам, че разбирам тая музика. Някой път, като изпея нещо на един болен човек, той ще оздравее, но ще взема 20 000 лева.

– „Много е!“. Аз вземам толкова, за по-малко не пея! Или никаква цена, или 20 000 лева! Лекарите, като ви лекуват, вземат 40 000 лева, а за пеенето се взема по-малко, тъй че и за мен е добре, и за вас е добре. Питам: „Ако вие знаехте да пеете така, щяхте ли да бъдете бедни?“. Щяхте да бъдете богати! Като отидете при някой богат човек, колко бихте взели от него, ако той оздравее, след като му пеете? Умни са богатите хора. Той ще каже: „Не че от твоето пеене стана тази работа, но така се случи!“. Да, но в музиката има две гами! Казвам му: „Така ли?. Аз имам една песен, сега ще я изпея и ти пак ще се разболееш!“. Като му изпея втората песен, пак ще го положи на леглото. Идва един лекар, втори, трети – не става този човек. Казвам: „Като платиш 20 000 лева, ще изпея първата песен и ще станеш, ще оздравееш. Скоро да ги наброиш!“ – брой и оздравява.

– „Съмняваш ли се? Ако се съмняваш, пак ще изпея другата песен“. Не е игра това. Казвам му: „Аз вземам тия пари, но като осиромашееш един ден и няма какво да правиш, ще дойдеш при мен и аз пак ще ти ги дам. Сега си богат, ще вложиш тия пари в моята каса. Аз правя търговия. Един ден, като осиромашееш, ще имаш на разположение тия 20 000 лева, които съм взел от тебе. Но ще ми докажеш, че си осиромашал“. Или, като дойде някой при мен, аз ще го науча да пее. Ще му кажа: „Едно време ти беше богат човек, а аз – сиромах. Аз нямах пари, но знаех да пея две песни: една песен, за да заболяват хората, а друга – за да оздравяват“. Занаят е това! Това ви го давам за разяснение, конкретно трябва да се разбира.

Трите плода – 8 януари 1936 г., Общ окултен клас, София

686. Коя е причината, че някои хора не могат да пеят? Има хора не могат да пеят, нали? Често аз казвам за един обикновен тон, не може да го вземат. Един обикновен тон имате на сегашната гама. При обикновеното пеене нямаме основен тон. Вземат по-горе, по-долу, всичките певци си имат разни тонове. Под думите *обикновен тон* разбирам тон на съзнанието. Основен тон може да има само онзи човек, на когото съзнанието е пробудено. Всякога, когато човешкото съзнание се пробужда, има един основен тон. Тонът на мисълта му е безразборен.

[...] Обикновеното пеене не че е лошо, но въпросът е друг – то не може да ти помогне. Тази музика, която сега имате, е отражение, тя е грамофонни плочи. И то

е хубаво. Онзи, който иска да напредне като музикант, да вложи музиката като възпитателно средство, той не трябва да се учи от грамофонни плочи, а да слуша музиканти, цигулари от източника.

[...] Ще се учите да се концентрирате. Дали са ви един инструмент, който струва скъпо – десет милиона струва едно гърло, един ларинкс. Вие имате най-хубавия инструмент, който ви е даден от горе и вие не го оценявате. Като не го употребявате, губите от него. Когато не си разположен, това е времето да пееш, да свириш. Всякога има едно инертно състояние, което трябва да преодолееш. Като вземеш музиката като изкуство, тогава не можеш да пееш. Ако вземеш музиката като необходимост за теб – кажеш: „Човек трябва да стана“; тогава има смисъл! [...] Като те видят, че пееш, казват: „Надежда има“, като видят, че не пееш, казват: „Човек няма да стане“.

[...] Та, като те видят от Горе, че не пееш, тогава съвсем ще изгубиш.

Основният тон – 17 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София

687. В музиката човек трябва да има голямо постоянство. При най-неблагоприятните условия ти ще намериш пет минути време. Вечерно време, когато спите, ще станеш 5 – 10 минути, ще попееш, ще посвириш, ще си легнеш. Преди да си започнал да се молиш на Бога, ще попееш. Ако можеш да пееш, ще се молиш, ако не можеш да пееш молитвата, ти няма да бъде приета – нищо повече.

[...] Ако един човек се постави в музикален, магнетичен сън, в пета степен, може приблизително до седем октави да му се повдигне гласът, но то ще бъде недостъпно за вас. Този, като се събуди, изгубва всичко. Докато спи, може да пее; след като се събуди, не може да пее. Трябва да го приспиш на сцената да пее – То ще бъде един феномен. В литературата съм срещал само един пример, който приблизително изяснява тази идея. Един даровит музикант, той е от миналото столетие, много даровит, но имал обикновен глас, намира една мома, която не е толкова музикална, но с отлично развит ларинкс. Той влага в нея своята магнетична сила и тя пее. Той седи скрит на сцената и тя пее. Цялата публика ръкопляска.

[...] Казвам: онези от вас, които искате да се повдигнете, започнете да пеете! Който [е художник], нека пее за рисуването си. Който е чиновник, нека пее за чиновничеството си. Който е банкер, да пее за банкерството си. Който е женен, да пее за женитбата си. Който има деца, да пее за децата. Ако неговото пеене е много правилно, ще ви кажа: децата ще бъдат много добри, неговото пеене ще се отрази. Ако пееш, ще видиш, че с по-малко дразги всичко ще тръгне напред. Ще има по-малко болести – най-първото нещо. После ще има хармония въкъщи, една атмосфера много приятна. [...] Христос казва преди да възлюбиш Господа, да Му попееш, ако хареса пеенето ти, Той ще те възлюби. Ти не можеш да бъдеш възлюбен на един човек, ако не знаеш да пееш, защото разумният човек няма среда да

се прояви. Той има желание да ти даде нещо, но ако не знаеш да пееш, ще внесеш в душата му една тъга, че не може да ти помогне.

[...] Казват: „Нима за спасението нам ни е потребно пеене?“. Потребно е пеене. Потребно е, ти не може да се спасиш без пеене. Аз не вземам *пеенето* в обикновен смисъл. Ако в твоето съзнание пеенето не стане среда, в която съзнанието да функционира правилно, ти не можеш да поддържаш спасението.

Всичко, което чух – 19 януари 1936 г., Неделни беседи, София

688. Ще кажете, че сте скърбни, че нямате обувки, дрехи, пари, къщи и т.н. Не скърбете, но запейте новата песен:

*Колко се радвам, че съм тъжен,
че обущата и дрехите ми са скъсани,
че пари си нямам, че хората ме обиждат,
че никой не ме зачита.*

Който пее тази песен, работите му се оправят. Бъдещето е на пеенето и музиката.

Като се говори за песен и музика, мнозина мислят, че духовният човек е строг, сериозен, не пее, не се смее, не се весели. Всъщност духовните хора са весели и засмени; те пеят, свирят, гледат жизнерадостно на живота, а хората на физическия свят са строги, замислени, тъжни.

Непроменливи величини / Устойчиви величини – 19.1.1936 г., Утринно слово, София

689. Животът е, който пее. Щом спреш да пееш, живот няма. Щом започнеш да пееш, животът помага. Пей! Трябва да пеем, понеже чрез пеенето повече живот влиза в нас; ако пеем по-малко – по-малко живот ще влиза в нас. И ако мислим добре, повече живот влиза; и ако чувстваме добре, повече живот влиза. Защо трябва да мислим – повече живот влиза в нас! Защо трябва да чувстваме – повече живот влиза! Всички тия неща помагат, докато дойдем до истинския Живот.

Петте врати – 22 януари 1936 г., Общ окултен клас, София

690. Елементите на пеенето са тоновете, седем тона имате. Човек, за да пее, трябва да има висока култура. Хора с ниска култура не могат да пеят. Човек, за да пее, трябва да разрешава противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на материалния свят. Ти не можеш да пееш, докато не си излязъл от противоречието на физическото поле. Музикалността съкращава времето. Когато човек е музикален, както ние разбираме, нещата лесно стават. Ти с един музикален човек лесно можеш да се разбереш, но много мъчно можеш да се разбереш с немусикален човек. Когато вие не можете да се разбирате, нямате музикалност. Щом двама скарани се примирят, работата е ясна.

[...] Всякога ще знаете, че когато вие във вас едно чувство не можете да примирявате, вие сте изгубили вашата музикалност. Тониране е това. Възстановете музикалността си!

Музикално състояние – 24 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София

691. Човек, който не може да пее, е лишен от възможности. А онези, които могат хубаво да пеят, имат възможности, макар че не са още в съвършенство. Светията например е отличен певец. Какви ли не мантри, песни пее той. [...] Във вас, във вашия ум и сърце, трябва да стане цял преврат, за да станете музикални. Музикалността е един дълъг процес. Човек може да пее обикновено, но за да бъде музиката като магия, да може да си служи с нея, изисква се работа.

Три категории храни – 29 януари 1936 г., Общ окултен клас, София

692. За да се пее хубаво, най-първо трябва да се мисли върху смисъла на онова, което се пее. Ако мисълта ви е концентрирана, съсредоточена върху смисъла, може да пеете, тогава приблизително ще пеете по-хубаво, защото не трябва да бъде раздвоено вниманието, съзнанието.

[...] Тази музика, за която ви говоря, е само за вас. Когато се набере достатъчно енергия, тогава можете да пеете и на другите хора. Някой човек няма достатъчно енергия, не може да пее за другите, може да пее само за себе си. Като рече да пее само за другите хора, обеднява, не му стига гласа, ще му се присмоят, не може да пее. За себе си хубаво пее, като рече да пее за хората, няма достатъчно енергия.

[...] Някои не могат да помнят – четат веднъж, два, три, четири, пет пъти, едва запомнят. Ако по този начин разбирате музиката, ще се намерите в едно безизходно положение. Ще спреш върху *до*^{то}, ще мислиш, ще ти просветне. То е като кибритената клечка. Та пеенето, което е дадено от Природата, е за да може нещата да станат хармонично – трябва хармония в света. Музиката, както е, е външния израз на хармонията. Ако нямаш хармония в душата си, нищо не можеш да постигнеш. Ти си развълнуван, безпокоиш се, изгубиш хармонията си. Започни да пееш, ще възстановиш хармонията и след това ще възстановиш и ритъма на нещата.

[...] Изпейте гамата само със звука *и*. *И*^{то} ви го давам, понеже то означава движение. *И*^{то} завзема мястото на *ре*^{то} в Природата. Като произнесеш *и-и-и*, то е *ре*, движение нагоре и движение надолу. Един път показва движение нагоре, друг път показва надолу. Надолу пътят е лесен, нагоре е труден.

[...] Ако се научите да пеете, светът ще се отвори за вас.

[...] Първо трябва да възприемеш, като пееш, да даваш нещо от себе си. Когато човек възприема, мълчи, а като издиша – говори. Пеенето е издишане на душата. [...] Всяка издишка подразбира вдишка. Издишката – това е музика.

[...] Казваме, сега: „Защо трябва да пееш?“. Пеенето е за да се регулира онова, което си възприел; да може колкото си взел, да се регулира онова, което си възприел, и да може колкото си си взел, да го дадеш навън, да го осмислиш. Тогава вече музиката има друг смисъл.

Придобиване на енергия – 31 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София

693. В музиката има три вида трептения. Има едни тонове на физическото поле, например обикновени трептения на до. Те са механични тонове. Има други тонове, органични – те събират и творят. А има и трети, психични – те мислят. Има една музика, която само раздвижва нещата, има друга, която ги организира, и трета музика, която кара човека да мисли. Има една музика, която те кара да се движиш, при друга в теб се заражда желание да се организираш, а пък трета те заставя да мислиш. Аз говоря за музиката, която кара хората да мислят, понеже от нея зависят другите. Вие пеете „Братство, единство“. Какво означава това? Това е движение. (Учителят пее само думите „братство, единство“.) Сега изпейте органично Братство, единство, да считате, че нещо не само се движи, но и се организира. Най-после, това братство мисли. За да се направи това братство, трябва да се пее. „Братство, единство“ ще пееш в движение, в организиране и в мисъл.

[...] Като седнеш и искаш да се организираш, ще пееш музиката, която организира. А когато искаш права мисъл, ще пееш онази психична музика, която организира нещата.

Работете с Доброто – 5 февруари 1936 г., Общ окултен клас, София

694. Трябва да учиш – учението е пеење. Да пееш или да учиш е все същото. [...] Пеенето е сгъстена светлина, светлината е израз на мисълта. Само при светлината може да се яви мисълта.

[...] Мислите ли, че един лош човек може да пее? Не може. За да пее, човек трябва да бъде добър. Пеенето вече спада към света на Доброто. Там където има музика, там царува Доброто; там където няма музика – Доброто не царува. Затуй ще забележите, че щом човек се демагнетизира, той губи своето разположение да пее; щом излезе от това състояние, той е готов да пее. Онзи, който пее, показва, че неговите материални условия малко са се подобрили.

Царят, богатият и момата – 6 март 1936 г., Младежки окултен клас, София

695. В органичното пеење тактовете не са отмерени, не следват механически. Особено са поставени тактовете, има ритъм. Малко ритъм има в органичното пеење. (Учителят изпя по обикновен начин „Отче наш, Който Си на Небето“.) В органичното пеење слоговете, времето не са така определени. Можете ли да дадете модел на органичното пеење? Много мъчно е. Както

пееят в църквата, ни най-малко не е органичното. Църковното пеење е лесно пеење, но не е органично.

[...] Човек, за да пее трябва да се настрои, както настройват китарата. Не можеш да свириш, докато не е настроена.

[...] Когато се пее новата музика, става усилване на обертоновете*. Когато се пее, става отзвук на обертоновете. Туй органично пеење – внася мекота. Органичното пеење се отличава с една особеност: внася една мекота в чувствата, ти вземаш повод, заинтересован си. Това е една от чертите на органичното пеење.

* (обертон – Всеки тон звучи в съчетание с още много други, по-високи от него, наречени обертонове., мн. обертонове, (два) обертон – Звук, който придружава основния тон при трептенето на отделните части на звучащо тяло и определя тембъра.)

Предпоследната врата. За това което е – 7 февруари 1936 г., Младежки окултен клас, София

696. У-то е един груб звук, звукът у е доста груб. Това е гърлен знак, който се среща и в животните. Когато някое животно е недоволено, издава този звук. Чували ли сте как ръмжат недоволните животни, чували ли сте какъв звук издават тогава? При кучето има едно ръмжене. Коя гласна буква издава? Припомнете си това. Недоволните животни издават един особен звук. Когато кучетата ръмжат, в тях се среща често гласната у. Нещо зловещо звучи тогава в кучето. И този глас трябва да се омокоти. Трябва да знаете как да го превърнете, понеже звуковете на у-то са смъртоносни. Този звук у трябва да се преобърне, да се трансформира. Когато произнасяш звука у, трябва да знаеш как да го произнесеш. Ако не го произнесеш добре, сам можеш да си създадеш нещастие. Много пъти ще кажеш една дума и от тази дума ще зависи твоето нещастие. Известни звукове са смъртоносни, ако не знаете как да ги произнесете. Тогава те ще бъдат като един силен удар. Писанието казва: „Ако човек не знае как да контролира своя език, той действа смъртоносно“. При произнасяне на думите, съзнанието трябва да бъде будно. Не е въпрос да говориш, каквото искаш. Опасно нещо е това. За всяка празна дума, за всеки празен слог хората ще бъдат съдени.

[...] Що е тон? Това са първите организирани трептения на живота, това са първите организирани трептения, които са в хармония. Единственото нещо, което не прави пакости в света, това е музиката. Има една музика, една гама има, която разрушава. Има едно пеење, което разрушава. То още не е организирано. Музиката е начин за правилно организиране на материята, за правилно организиране на човешките мисли, за правилно организиране на човешките чувства и за правилно организиране на човешките постъпки. Тези тонове съществуват. Достатъчно е да вземеш до и в тебе вече се организира нещо. Като пееш, в тебе се тонира нещо, защото хармонията съществува в Природата.

[...] Думата *музика* какво изразява сама по себе си? Аз не харесвам сричката *му*, тя е груба сричка. Казвам: *му-зи-ка*. *Му* е мучене, *му* е близо до животинското. Ние казваме: *музикален човек*. Думата *музика* е много проста; сричката *му* е много проста. Волът казва *му*. Не че е лошо, но този звук, *му*, е много груб. Звукът *лю* също така е груб. И всички народи отиват постепенно към меките тонове. И славяните, и българите са употребявали буквата *у*, но сега са заменили тази буква с *о*. Този звук *о* е по-висш. Думата *буден* трябва да се измени. Русите употребяват *будет*, с *будет* не върви. Тогава от *буди* е станало *боди*. Значи частицата *бу* се е превърнала в *бо*. Звукът *у* се е превърнал на *о*. Значи в хората има един закон за трансформиране на твърдите звукове в меки. И в музиката съществува това нещо, и в музиката *у*-то се е превърнало в *о*. Нотите са с хубави звукове. Това представлява едно от благоприятните условия в музиката.

[...] Всички трябва да се учите да говорите музикално. Сила Божия е това!

[...] Истинската музика е магия.

Тониране – 12 февруари 1936 г., Общ окултен клас, София

697. Окултната музика не може да изучаваш, докато не си изучил обикновената музика. С хиляди години хората са се трудили. Ако тази музика не я знаеш, до окултна ни най-малко не може да дойдеш. Тази музика е предговор на окултната музика за нейното разбиране. Окултната музика не отхвърля сегашната музика, тя я допълва, обяснява. Един Божествен живот не отхвърля сегашния живот, той го осмисля.

Лесният и мъчният път – 19 февруари 1936 г., Общ окултен клас, София

698. Сега вие мислите, че като отидете на Онзи свят, само ще пеете. Че как ще пеете, като нямате тялото на Любовта? Само Любовта може да пее. Ти се страхуваш, че си остарял. Докато пееш, докато си в Любовта, постоянно млад ще бъдеш.

Тялото на Любовта – 26 февруари 1936 г., Общ окултен клас, София

699. Когато положението на един кошер е естествено, там всички пчели си разпределят работата, съобразно това си разпределят и храната. Те имат около 400 души певци. Когато кошерът забогатее, певците се увеличават; щом кошерът осиромашее, веднага певците се уволняват, остава само една малка част от тях. Обикновеното число е 400. Те са любовниците на царицата, те са нейните придворни. [...] Вдъхновението на царицата иде именно от тия певци. Като погледне към тях, тя придобива вдъхновение да работи. Извадете тези лордове от кошерите, или, както ги наричат – бръмбарите (*търтеи*), и всичкото вдъхновение на царицата ще изчезне.

Тази заповед приех от Отца си – 1 март 1936 г., Неделни беседи, София

700. Преди хиляди години някой си ял една ябълка, която заседнала на гърлото му и сега има остатък от нея, наречен адамова ябълка. Не зная доколко е вярно това предание, но казва се, че когато Адам започнал да яде тази ябълка, дошло му наум, че Господ му забранил да яде този плод и когато решил да я повърне, не могъл. Тя се спряла на гърлото, където и до днес е останала под названието адамова ябълка. Тогава той казал на жена си: „Ти ме тикна в беля. Тази ябълка няма да ни донесе нищо хубаво, няма да видим от нея никакъв хаир. Ти казваше, че ако ядем от тази ябълка, ще станем като Бога, богове ще станем, а ние не само че не станахме богове, но оголяхме”.

[...] Както грехът, така и в музиката има песни, написани на такива гами, които рушат. Има ноти, които както, и да ги пеете, са пълни със съдържание от взривни вещества. Духовният свят образува вътрешното съдържание на музиката. Всеки тон е затворен в известна форма и ако по невнимание вие разрушите формата на един тон, можете да причините, без да искате, голяма пакост. Ако се пукне един тон, човек веднага може да избяга. Някои хора са умирали от пеене на сцената. Щом тонът се пукне, и човек се пука.

Ако се родите изново – 29 март 1936 г., Неделни беседи, София

701. Трябва да знаете, че като пеете, добивате сила. Пеенето е сила. Всеки един тон в себе си, носи граматна сила, ако го вземете правилно; ако вземете ги правилно, те носят голямо богатство. И ония хора, които не пеят, постоянно обедняват. Да кажем, че някой човек е скърбен. Има песен на скръбта, песни, които отнемат скръбта; има песни, които лекуват безверието; има песни, които лекуват обезнадеждаването; има песни, които лекуват злото; има песни, които лекуват омразата. Няма някое състояние на човека, което да не се лекува с музика. Но не тая музика, тя е много механична. (*тук Учителя говори за светската и обикновената музика – бел. съст.*) Да кажем, че се упражняваш и вземеш тона *до*. Да дойдеш до едно положение, че да нямаш нужда от камертон. Да дойдеш до оная естествена музика и тогава няма да се нуждаеш от камертон. И даже е достатъчно, като си музикант, да си пипнеш третия пръст (*безименния – Аполоновия – пръст*). Този пръст е камертон. (*Учителя с пръстите на лявата ръка тупа върха на Аполоновия пръст.*) Има камертон железен, а и друг камертон има – свирка. Сега песента е:

Истината крепи Свободата.

Животът крепи здравето.

Любовта крепи Радостта.

Светлината крепи Знанието.

Има няколко начина за изпяване. Ние сега ще го изпеем по втория начин. Първият начин, предполагам, го знаете. Ще вземем от *сол*. (*Учителя пее и свири думите: „Истината крепи свободата”.* *Учителя пее тези думи силно, после ги пее съвсем тихо.*) Кое е по-ефективно? Вземете най-силно, колкото можете, и след

това вземете тихо! Изпейте сега вие, да видим какво сте запомнили! *(Всички пеят няколко пъти думите: „Истината крепи свободата”. Учителя пее и свири.)* Истината крепи свободата. (три пъти)

На нея аз дължа всичко в този живот.

*Само така аз познавам живота,
който ми е даден от Бога.*

Истината в нас крепи живота.

Истината в нашата душа крепи Свободата.

Тя е път за Божията Любов. (два пъти)

Отначало ще пеете с правила, а после – без правила. [...] Погрешка може да има в дадения случай, но грешката, е относителна. Не туряйте противоречива мисъл. Щом поставите противоречива мисъл в ума си, веднага ще вземете други тонове. Отначало ще пеете, както заучават децата, но после ще пеете малко по-свободно. Защо не можете да пеете? Защото имате различни възгледи за Истината. Истината дава Свобода. Имаш ли Истината, ще имаш Свобода. Имаш ли Истината, ти ще мислиш свободно, ще пееш свободно, ще чувстваш свободно, ще постъпваш свободно. Ти не си ограничен, при Истината си свободен. Не че няма правила. Всъщност най-хубавите правила са там, но външни ограничения няма, не се стесняваш.

[...] Като пеете в Окултната школа, вие трябва да знаете, че във всеки един тон присъства Божественото благо. Като пеете, вие се вслушвайте вътре в тоновете, за да дойде Божествената благодат. Във всички религии си служат с музиката, тя е истинският начин, по който Божиите блага идват в света. Ти трябва да имаш една светла мисъл.

[...] Ти трябва да имаш едно светло чувство – това е музика. Ти трябва да имаш добри постъпки – това е музика.

[...] Всички сте певци, само че някои сте възпитани певци, а някои още не сте излизали на сцената и от страх не можете да пеете. В една година аз всекиго един от вас бих го направил певец, но при условие: най-първо, за да ви направя певец, ще ви кажа, че сте осъдени на смъртно наказание, и след това за една година, ако не се научите да пеете, ще приложат присъдата. За една година ще пеете артистично, умът ви ще бъде съсредоточен и ще пеете; оттатък ще минете, за нищо друго няма да мислите. А сега казвате: „Защо да пея? Дали ще мога да пея?“, ако си осъден на смърт, ще се научите да пеете, като ви кажат, че ще ви помилват, ако се научите да пеете.

[...] Пейте, упражнявайте се, вашия глас, който Бог ви е дал, не го оставяйте занемарен, понеже в Невидимия свят държат сметка по колко пъти пеете на ден и на година. Има една книга и се пише колко пъти сте пели през годината. И като отидете на Небето, ще ви кажат колко пъти сте пели и ще ви кажат, че погрешките ви произтичат от това, че не сте пели достатъчно.

[...] Детето иска и дядо му да пее, а големият певец казва: „Слушайте, не искам никой от вас да пее”. Слу-

шайте малките деца, или детинското във вас; не бъдете преждевременно стари. Вие казвате: „Остаряхме вече”. Хубаво, вие казвате, че от грижи остарявате. Хубаво, а дърветата от какво остаряват? Животните и те остаряват – от какво остаряват? Кучетата остаряват, защото не пеят. И ако започнете да пеете, можете да проверите. Ако човек започне да пее, все ще се подмлади най-малко с десет години. Съвършено не можете да се подмладите, но все-таки с десет години ще се подмладите.

Действието на музиката – 1 април 1936 г., Общ окултен клас, София

702. Има работи, които премълчавам. Мислете за бъдещата любов, за бъдещото добро и за сегашната си Любов нищо не говорете – само я проявявайте, но не говорете за нея, а за бъдещата Любов може да говорите и за миналата Любов може да говорите. За настоящата Любов не говорете – щом говорите за настоящата Любов, ще имате несрети. Това, което сега правиш, за него не говори, мълчи като риба за него! Това, което си правил в миналото, за него говори. И това, което мислиш в бъдеще да направиш, пак говори, но казвай толкова, колкото е. Не го преувеличавай. Ако го преувеличаваш, ще си напакотиш. Също така не преувеличавай това, което в миналото си правил. В настоящето работете.

Двете фази / Двете фази в пътя на ученика – 5.IV.1936 г., Утринно слово, София

703. Аз ви говоря някой път за пеенето. Има една музика, която е мярка. Тая музика, която сега хората имат, тя е нещо малко от Великото, Божественото, от Божествената музика. Аз говоря за великата Божествена музика, с която ангелите са запознати. Какво е ангелската музика? Какво ще ви разправам за нея? Вие трябва да имате един ангелски ум, едно ангелско сърце и една ангелска воля, за да разберете. По човешки музиката трябва да ви я представя така, както хората я разбират, но не всички хора разбират еднакво музиката. Един музикант, който е завършил музикална академия, и този, който сега учи – каква грамадна разлика има между тях. И аз може да пея, и друг може да пее, но между едното пеене и другото има разлика. И в разбирането им има разлика.

[...] Музиката е построена по законите на светлината. Червеният лъч, като го вземеш, той е музикален, внася живот, ти си готов да се биеш, да се разправиш.

[...] Музиката е като светлината. Тя ще достави много работи, но не всички. Светлината само доставя условията, при които човек може да работи.

Божественото огледало – 8 април 1936 г., Общ окултен клас, София

704. За три месеца, като повтаряте ден и нощ, след три месеца вие може да бъдете един отличен певец. Ще пеете и оттатък ще минете. [...] Ако три месеца пос-

тавите: „Ще уча, ще уча, ще уча!“ , ще учиш и отгатък ще минеш. – „Ще свиря, ще свиря!“ . След три месеца ще свирите и отгатък ще минете. Кажете: „Ще пея, ще пея!“ .

[...] За да пее човек, мисълта му трябва да бъде точна, права, широка, дълбока.

[...] Като пее, човек трябва да излезе от туй инертно състояние. Той трябва да пее, за да даде едно движение на песента, която да премахне неговата скръб. Едно движение трябва да премахне едно тъжно състояние. Онова движение, което премахва скръбното състояние, то е правилно. Онова, което не премахва, то не е.

Качества на мисълта – 10 април 1936 г., Младежки окултен клас, София

705. Не е ли по-хубаво човек сам да бъде цензор на своите думи, отколкото друг да го цензурира откънък? И прави са – ценз. Говорът е една музика в Духовния свят. Ако ти не знаеш как да говориш [...] Че говорът е най-хубавата музика! Няма по-хубаво нещо от говора, всички други изкуства бледнеят пед него. Силата на човека седи в това да знае как да говори. Ти, като можеш да говориш, всичко можеш да постигнеш; ако не знаеш да говориш, нищо не можеш да постигнеш. И говоренето на човека зависи от думите.

Сега, говорът е за човека на Земята, а ако влезете в Невидимия свят, в Духовния свят, за тях най-същественото е мисълта.

Права мисъл, чувство и говор – 26.IV.1936 г., Утринно слово, София

706. Казвам: ако човек се заеме да изучава източната музика, българската музика, после европейската музика, ще дойде до много хубави резултати.

Стара и нова българска песен – 1 май 1936 г., Младежки окултен клас, Витоша

707. За в бъдеще, когато някой човек заболее от треска, няма да му се предписват никакви лекарства от аптеката, но като дойде лекарят, той ще носи със себе си своята цигулка или друг инструмент и ще започне да пее и да свири на трескавия. От звуците на тази музика треската ще започне да „играе“ и след малко болният ще се почувства по-добре. След това лекарят ще прати болния да отиде сам в някоя музикална аптека да си купи едно ново парче и сам да го свири. Като се върне от аптеката, трескавият ще започне да свири и да пее, докато отново разиграе своята треска. Като ѝ се изсвирят няколко парчета, тя свършено ще напусне болния и ще си замине. Сега аз ви представям работата в много лека форма. Кажете: „Смешна работа е тази – лекарят да свири и да пее на болния и по този начин да го лекува“. За онези, които не разбират процесите на Природата, това е смешно, разбира се. Това е само за изяснение, то е един от най-хубавите методи.

[...] Питам: ако сегашните хора могат да търпят тази система на лекуване, защо да не могат да търпят бъдещата, която ще бъде само музика и песен?

[...] Вслушайте се в гласа на реката, там е Божият глас в най-низката форма. Шумът на гората – това е музика. Вятърът – това е зов на Божиите мисли. Страданията – това е гласът на Бога. Бог говори чрез страданията, чрез нещастията, чрез радостите – Бог говори чрез всичко. Отворете ушите и слушайте! Отворете ушите си и кажете: „Господи, ние Те слушаме и чрез страданията си*“ . (*Формула) Като чуеш някой да пъшка, потупай го по гърба и му кажи: „Братко, поговори ми малко!“ . Той ще пъшка, ти ще слушаш и няма да минат пет или десет минути, и той ще ти благодари, че му е олекнало малко.

Защо е позволено някой да прави добро – 3 май, 1936 г., Неделни беседи, София

708. Кажете: „Неразположен съм“. Защо си неразположен? – „Пари нямам“.пей *фа мажор*! Кажете: „С пеене тази работа става ли?“ .

[...] Във *фа мажор* целият свят пее. За какво ли не пеят – за сила, за богатство. А какъв е цветът на *фа мажор*? Зелен. А що е зеленият цвят? То е най-силната отрова. Няма по-силна отрова в света от зеления цвят. Не е лошото в отровата, трябва да знаеш как да я вземеш, да се приспособиш, ако знаеш как да употребиш, ти след време ще се браниш от всички твои неприятели. Защото съвременните хора, като пеят *фа мажор*, са се отровили от цвета на *фа мажор*. Само от цвета са се отровили.

[...] Мажорните гами са потенциални гами, минорните гами – това са кинетични гами. Минорните гами дават разположение; казват, че били тъжни. Никаква тъга не дават, тъгата на човека произтича от неговото неразбиране. Едно пасивно почивно състояние. При мажорната гама, след като седиш, казваш: „Туй, което аз имам, ще го дам на другите хора!“ – в теб се заражда желание това, което имаш, да го дадеш на другите. То е мажорно състояние, то е Божествено, има качества Божествени. То е преодоляващо качество. Защото и в Божествения свят има мажорни гами. Аз употребих кръста в Божествения свят само за контраст на човешкия свят. Значи една Божествена гама, която дава спокойствие на ума, е в почивно състояние. Едната, която дава активност на човека, е мажорна гама, на изпълнението. Казвам: всякога, за да постигнете една идея, опитайте най-първо, ако можете да пеете за една идея, да ви въодушеви; вие може да постигнете идеята.

До мажор и ре мажор – 8 май 1936 г., Младежки окултен клас, София

709. Един глас, който едва можете да чуete на стотина метра, не е същински глас. Истински глас в Природата е този, който прониква навсякъде.

[...] В онзи, който се е научил добре да пее, в него нещата възкръсват; в онзи, който не се е научил добре да пее – нещата се развалят. Питам: след като сте пели

дълго време, хиляди години, какво сте добили? [...] Това е едно вътрешно изкуство. Когато човек дойде до това положение, да пее по този начин, той ще разбере какво представлява истинското пеене.

Ученичество – 8 юли 1936 г., Общ окултен клас, София

710. Не е достатъчно човек да каже за себе си, че знае да говори добре или да свири. Всеки ден той трябва да придава по нещо към своя говор, към свиренето си. Всяка дума, всеки тон трябва да се придружават от известен брой трептения. За да познае дали говори правилно, човек трябва да следи дали всичко, каквото казва, се сбъдва. Ако не се сбъдва, и той започва да го коригира, говорът му още не е правилен. Ако музикант свири правилно, всеки негов тон действа благотворно върху слушателите; не действа ли благотворно, той не е още истински музикант.

Вътрешна връзка / Вътрешната връзка на живота – 20 август, 1936 г., Сборни беседи, София

711. В Божественото пеене няма никаква дисхармония. [...] Щом имаш талант да пееш, ти трябва да употребиш своя талант, да придобиеш нещо съществено.

[...] Не живееш по човешки. Имаш талант да пееш – пей. Това е Божественото, употреби Божественото, за да подобриш живота си. Имаш сила – употреби я.

Човешко и Божествено – 26 август, 1936 г., Сборни беседи, София

712. Говорим за човешкия глас. Силата на човека седи в неговия дух, в трептенията му. И щастието на човека зависи от трептенията на човешкия говор. А това зависи от неговото мислене. [...] Човек трябва се да научи как да говори, трябва да има дикция в говора. И когато изучаваш един език, ще го изучаваш така основно, че като произнасяш известна дума, да се учудва другият на дикцията, на мекотата. И единият, и другият пее. В какво седи хубавото пеене? Тайната е, че ония Великите певци са се научили как да произнасят.

[...] Певец, който вярва в законите и ги прилага, може да подобри своето пеене.

[...] Говорът, това е първото пеене. Всеки говор, това е музика. Хубавия говор с музиката ще започнеш.

Навреме – 2 септември 1936 г., Общ окултен клас, София

713. Българинът взема вярно тонът *фа*. Всеки българин, като дойде до *фа*-то, се усмихне. [...] *Фа*-то дава нещо, *си*-то взема нещо. Казва: „То човек и без да пее може“. И без да говори по може. Ти, ако знаеш да пееш, човек ще станеш, ако не знаеш да пееш, говедо ще станеш. Ако знаеш да пееш, човек си; ако си онази мълчалива риба, която не знае да пее, нищо няма да излезе от теб.

[...] Казва: „Не искам да пея!“ Пей, защото, ако пееш, значи имаш Любов; ако не пееш, нямаш Любов. Закон има [това е] един извод. Щом пееш има един резултат

– ще живееш по-дълго време; ако не пееш, нямаш Любов, ще живееш по-малко време.

Първата светлина – 11 септември 1936 г., Младежки окултен клас, София

714. Най-първо ти ще изучаваш музиката само за себе си – така може да бъде. И после ще изучаваш музиката, ще я учиш за своите ближни. А ако искате онази величествена музика, да пеете тъй, както трябва, и това мога да ви кажа как ще стане – тогава ще пееш най-първо за Бога. Ти трябва да имаш вече едно добро схващане и тогава можеш да станеш такъв певец, какъвто няма никакъв на Земята! И ако някой казва, че познава хората,

аз познавам доколко познава хората и къде е той.

Вътрешна връзка / Вътрешният говор и вътрешното слушане. Вътрешната мистична връзка – 13.IX.1936 г., Утринно слово, София

715. Добрият певец и с най-простата песен може да трогне публиката. Всеки може да пее, но при условие умът, сърцето и душата му да вземат участие в пеенето – това значи да просветне човек. То се отнася към добрия певец, който пее с Любов и съзнание. Като пее, той усеща под лъжичката си топлина, която се предава и на слушателите, те слушат в захлас и се забравят. Това пеене произвежда сълзи в очите на оня, който слуша. Не усещаш ли тая топлина в себе си, ти ще пееш като обикновен човек, без Любов и съзнание. Мнозина се притесняват да пеят. Защо? Черният им дроб не е организиран.

[...] Ако пееш и не знаеш защо пееш, и пеенето е безпредметно. В пеенето се крие магическа сила. С пеенето човек може да поправи пътя си, то отваря железни врати. Ако изпееш една песен с Любов, и най-твърдият и жесток човек ще те приеме; светът ще се обърне с главата надолу, но той ще те приеме.

Важността на черния дроб – 4 октомври 1936 г., Утринно слово, София

716. Музикалните тонове представляват азбука на живота. Например тонът *фа* има отношение към материалните работи. Който не може да вземе правилно тоя тон, не може да се справя с материалните работи. Който не взема правилно тона *ми*, не може да се справя с въпросите на умствения свят. Който не взема правилно тона *си*, той е слаб в Духовния свят. Ако не взема правилно тона *ре*, той има слаба воля. Достатъчно е да чуя как пеете, за да разбере какво ви липсва. Не ви критикувам, но проверявам състоянието, до което сте дошли. На всеки музикален тон отговаря известна дарба или способност.

Реалните неща в Любовта / Реалното в Любовта – 11 октомври 1936 г., Утринно слово, София

717. Човек не може да се облагороди, ако не пее и не свири. Иначе ще остане един грубиян или един неодя-

лан камък. Не казвам само да пееш, но ти трябва да се интересуваш.

[...] Ако се развие вашият слух, ще видите, че във всичките клетки, като работят, има едно пеене. Най-хубавото пеене е вътре в човешкия мозък, там хармонията е горе, а ако искате мелодия, ще намерите парчета в симпатичната нервна система. Когато мелодията и хармонията са съединени, като се съединят мелодията на симпатичната нервна система и хармонията в мозъка и образуват едно цяло, то е едно здравословно състояние.

Хармонично и мелодично ще пеете. В хармонията има разширение, а в мелодията има една подробност, специалност, специалист; изучавате някои малки функции.

[...] Например вие често пеете *Махар Бену*. Как трябва да се пее *Махар*? При пението на *Махар* най-първо ще започнеш силно и полека ще слизаш. *Бену* е закон на посаждането. Слязъл си най-ниско и сега ще започнеш една крива линия, ще започнеш от слабо към силно. Имате едно слизание надолу и едно качване нагоре. А пък при *Аба* имате разширението на музиката. (Учителят прави с ръце движение надолу – *Махар*, после движение нагоре – *Бену*; и движение настрани – *Аба*.) Това е първият пасаж. Като пееш *Махар* ти от Горے слизаш, от Божествения свят, до дъното на живота. *Бену* – започваш еволюция, да се повдигаш. И като се повдигаш, ще благодариш. Широчина – *Аба*. Слизане, качване и разширение – това изисква хармонията. Като пееш, непременно трябва да спазваш този закон на кривата линия: слизание, качване и разширение.

[...] Сега да изпеем „*Махар Бену*“. Сега турете идеята, че *Махар* е благословието на Бога, което слиза и достига до нас. *Бену* е благо, което придобиваме и го възнасяме нагоре. И *Аба* е приношението, което трябва да принесем. Тъй да го изпеем, с израз. Това, което иде от Горее, това, което издигаме отдолу, и това, което принасяме, всичко да образува една форма. (Учителят изпява „*Махар Бену*“ до края.) Това е вашето пение. Сега ще го изпее както трябва, с израз. (Учителят пее.) Може да се изпее още по-хубаво. За себе си да го изпеете, за да се ползвате. Като изпеете песента, вие ще се ползвате. Аз като пея, гледам това, което пея да го изпее хубаво. Защото считам, че като пея хубаво и го харесам, то и другите ще го харесат; и ако аз не го харесам, то и другите няма да го харесат. Изпейте го веднъж, два, три пъти. За себе си пейте! Ще направим музиката като една динамична сила, един път за постижение. То е едно благо, което Бог ни е дал, една възможност, с която трябва да си служим. Ти си обезсърчен – Попей си! Скръб имаш – пей мелодия! От мелодията трябва да преминеш в радост. От елипсата ще влезеш в хармонията. Сега нямам време. Някой път аз искам да ви покажа разликата, да ви дам преходните степени при свиренето или пението – как мелодията минава в хармония и как хармонията може да мине в мелодия. Трябва да стане едно трансформиране вътре.

Мелодия и хармония. Кръг – елипса, парабола – хипербола – 13 януари 1937 г., Общ окултен клас, София

718. Ако в сегашния век не можете да пеете, ако в сегашния век не можете да свирите, аз съжалявам.

[...] Когато някой тон не е правилен, трябва да го турите там, където трябва да бъде. Този тон не е правилен. За да бъде правилен, не трябва да го вземаш по-долу от границите на своя бял дроб. Когато излиза оттам хармонично и влиза в гърлото, мисълта ти трябва да бъде съсредоточена, за да чувстваш добре това, което излиза през всичките дихателни пътища. И когато говориш, ти чувстваш как то излиза във въздуха и как иде отвън. Туй, което ви казвам, сега не можете да приложите. Трябва ви една школа на предметно учение.

[...] Сега забележете: за да бъде ясен един тон, не трябва да има никакво препятствие в чувствата на човека. В гениалните музиканти винаги има един трепет – не страх (те го различават), но един трепет, едно приятно безпокойство. Щом започнат да свирят, умът и чувствата в тях се сливат и те вдъхновено свирят. В чувствата не трябва да има никакво препятствие, безпокойство, никакво прекъсване на вътрешните чувства.

[...] Когато тоновете са правилни, в Природата има естествен ключ, т.е., ако произведеш правилно този тон, веднага в Природата ще стане промяна – ако е облачно, когато засвири един цигулар, времето ще се изясни; ако пееш определени песни, за половин час цялото небе ще се покрие с облаци; и когато половин час пееш други песни, Небето може да се изясни.

Грозота и красота – 29 януари 1937 г., Младежки окултен клас, София

719. Всеки може да пее, но истинско пеене е това, което оправя обърканите човешки работи.

[...] Както певците, така и говорителите се нуждаят от мекота. Това липсва на сегашните хора. Всяка груба дума се отразява вредно върху нервната система на човека. Защо? Защото тя се връща обратно върху него.

Великодушие и Целомъдрие. Мекота – 31 януари 1937 г., Утринно слово, София

720. Сега ще ви наведе на следното: бързото дишане е една слабост. Много бавно трябва да се диша и всяка една вдишка да бъде отмерена. Когато дишаш бързо, това е ненормално дишане и когато дишаш с пресекулки, и това е ненормално дишане. Дишането трябва да върви музикално. Стани и се научи да пееш хубаво, понеже пеенето е норма на здравето! Дотогава, докато си склонен да пееш, ти ще придобиваш блага отвън. [...] Щом престанеш да мислиш за музика, ти си болен човек, щом не ти се пее, ти имаш симптоми на някаква болест. Докато искаш да пееш в мисълта си, ти си здрав; щом изчезне в теб желанието да пееш, няма да се минат ден-два-три, месец, и болестта ще се прояви.

Естествена хладина и топлина – 5 февруари 1937 г., Младежки окултен клас, София

721. Хване те хрема и ти знаеш едно парче като рецепта; като го изсвириш, веднага хремата изчезне. Или си певец – като изпееш тази, малката песен, веднага хремата изчезва. Или имаш треска – пак има парчета, песен за треската; хване те бронхит или друга някоя болест – всяка болест има своя песен, и като изпееш песента, отива си болестта. Но именно да се пее при едно болезнено състояние! Много мъчно се пее, когато си болен; когато си здрав е по-лесно да се пее.

Първият и последният – 7 февруари 1937 г., Утринно слово, София

722. Някои се молят, но само с молитва работата не отива, молитвата трябва да бъде мелодична и хармонична. Има молитва без разрешение, има молитва с разрешение, има молитва и с постижение – това зависи от музикалната сила на човека.

[...] Онова, което липсва на съвременния свят, е развито музикално чувство. Грубостта, която хората имат, се дължи на това, че в тях музикалното чувство не е развито, а трябва да го развият. Онзи, Божественият свят, е свят на хармония, на музика и когато вие говорите на Любовта, това е най-хубавата песен, която можете да имате.

[...] Сега се занимавате с много работи. Вие казвате: „Да се моля“. Че ти без музика не можеш да се молиш!

[...] Честният човек е музикален.

[...] Не можеш да пееш добре, ако не се поставиш на нужното разстояние от онзи предмет, от който искаш да се вдъхновяваш. Не трябва да си много близо или много далеч. Ако мислиш, че музиката е недостъпна за тебе, ти си много далеч; ако пък мислиш, че тя е много лесна работа, ти си много близо. Ще се поставиш на известна дистанция и ще мислиш, че Бог ти е дал дарба да пееш и ти е поставил задача да се научиш да пееш. И като се научиш да пееш, и говорът ти ще бъде мек. Знаете ли колко е хубав един говор музикален! За ония напредналите души, които слизат от Горے в нашия свят, нашият език е толкова гръмотевичен, прилича на гръмотевица! На хората трябва да им говори той гръмотевично. И Илия чул горе Господ да говори като гръмотевица. Бог накарал да се говори на хората като гръмотевица, за да Го чуят и разберат. Езикът на Небето е музикален, деликатен, та ония тънките звукове да проникват. Като отиде човек там, трябва да турят това, което усилва звука – високоговорителят. Та всички ние на Земята сме с високоговорители.

[...] Сега всички певци, които излизат да пеят, искат да се харесат на публиката. Не се пее така. Хубавото ще даде резултат. Всеки един певец, всеки един цигулар или свирец на какъв да е инструмент, той е един проводник на Божествените енергии. Те са проводници на Възвишеното, Божественото през тях минава.

[...] Пей с ума си, пей със сърцето си, пей с душата си, пей с духа си! Ти казваш: „По кой начин ще дойде прогресът?“. Без пение в света прогрес не може да има. Без пение всички хора са били роби. Робство е

било. Като се е освободил човек от робство, започнал да пее.

Птиците откъде са се научили да пеят, например славеят? Аз съм наблюдавал каква поза има той при пението. Откъде е научил той пението, кой му е преподавал? Дълбока история е пението на птиците. Човек неотдавна се е научил да пее. Имало е прекъсване. В първите хора на Земята музиката е била в своя апогей. Има свещени песни. Това, което имаме сега, са части от тая музика.

За следващите десет дена ви давам една задача: ще изпеете една българска песен и ще видите какво ще почувствате или пък вземете и изпейте една религиозна песен. Всеки един от вас да научи по една песен.

[...] Според песента можеш да определиш каква е била епохата. Петстотинте години, които са прекарвали българите под робство, са оставили нещо, отразили са се върху музиката. Неговите песни не са такива, както първите песни.

Ония от вас, които мислите, че сте остарели, трябва да знаете: миналото – това е песента на старите хора. Като пееш за миналото – това е една стара песен. Песента на настоящето е песен на младите. Едно време какво е било – това е песен на старите. Разрешението е на младите. Младият разрешава.

[...] Съчинявайте си песни! Като повтаряте стари песни, съчинявайте и нови песни. Прежеждайте, правете преводи. В българската музика има добра основа, ако дойде гениален музикант, има доста хубави образи в българската музика.

[...] В музиката се изисква голяма Вяра. Не се притеснявайте! Турете си най-първо мисълта, че Господ иска да пее. Щом пееш, ще започнеш да мислиш. И тогава само старите ще се подмладят. Човек остарява, като не пее.

Някои много се държат за народната песен. Народната песен трябва да се пречисти. И с пението ще се научите на търпение. Продължавате един тон 5 секунди, 10 секунди, 50 секунди. Ония, които са нетърпеливи, ще се обучават. Като се разгневиш, започни да пееш до!

Музикална забава – 10 февруари 1937 г., Общ окултен клас, София

723. На коя способност в себе си може да разчитате най-много? Аз вземам пеенето, защото то е музикален говор, а повечето неща във физическия свят вие създавате чрез говора. Например говориш наляво-надясно и си създаваш мъчнотии. Когато говорът не е правилен, и чувствата, и мислите, и действията не са правилни. Затова музикалността на човека е начин да се изгладят чувствата, мислите и постъпките, да станат хармонични; когато мислите и чувствата са хармонични, вече имаме музикално състояние. Ти не можеш да бъдеш музикален, докато нямаш хармонични мисли, хармонични чувства и хармонични постъпки. Едва тогава ще бъдеш музикален. Музиката е сила – тогава всичко можеш да постигнеш.

[...] Там, където умът, сърцето и волята вземат участие, музиката вече се проявява като една мощна сила. Затова музиката се препоръчва като едно усилие, което съединява ума, сърцето и волята в един разумен процес, а в обикновената музика често не знаем защо пеем.

Сега запомнете само това: ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш прави мисли, чувства и постъпки.

Прави и криви линии – 12 февруари 1937 г., Младежки окултен клас, София

724. Някой път не пея както трябва, някой път буквите не са хубави, но съдържанието, идеята искам да ви кажа. Можете да ме коригирате. Ще кажеш: „Еди-кой си пасаж не се пее така“. Можете да ми кажете начинът, как се пише една буква. Аз го приемам.

Обичай и познавай! Добър и учен! – 17 февруари 1937 г., Общ окултен клас, София

725. Как ще познаеш кой човек е певец? По пеенето ли? Но за да пее, той трябва да се предразположи; ако не го предразположите, не може да пее. Ако му платите добре, ще пее – значи чрез парите вие изразявате Любовта си. Певците и музикантите се нуждаят от любов, те искат да бъдат обичани.

Един американец милионер чул, че един виден европейски цигулар ще даде концерт. Милионерът искал да посети тоя концерт, но закъснял. Понеже имал силно желание да чуе цигуларя, той отишъл в хотела, където цигуларят се установил, почукал на вратата му и помолил да го приеме.

– Какво обичате?

– Исках да ви чуя, но не можах. Моля ви да ми посвирилите.

– Не мога, уморен съм, ще си лягам.

– Ще ви дам хиляда долара.

– Не съм съгласен.

– Ще ви дам още 500 долара.

– Добре, ще ви посвирия малко.

След като благодарил на цигуларя, американецът казал: „Ще ви дам още една сума, да ми услужите с цигулката си, аз да ви посвирия, да проверите докъде съм стигнал“. Днес много хора са в положението на цигуларя, който свирил на американеца за 1500 долара. Щом му плащат, нека свири. Интересно е положението на американеца, който искал да провери докъде е стигнал в музиката. Той държал в тайна желанието си, да се провери в музикално отношение, за което бил готов да жертва и време, и средства. Значи всяко нещо, което е в процес на развитие, трябва да остане в тайна. Щом узрее, то става явно. – „Да изнесем всичко пред света“. Не, докато плодът не узрее, не трябва да излиза на пазара.

Ликвидиране и прилагане / Ликвидация със стария живот и приложение на новия – 21 февруари 1937 г., Утринно слово, София

726. Може ли един певец да изпее наведнъж ария, която е дълга няколко минути? Някой път искаме да раз-

бираме всичко. Това е невъзможно, защото Животът е музика и изисква да пееш дълго време.

[...] Сега, да кажем, че искаш да опиташ дали си добър певец. Щом си неразположен, хвани първата фаланга на показалеца си и я подръж, после хвани втората фаланга и я подръж, после хвани и третата фаланга. Ако състоянието ти се измени, ти си добър певец. Музиката е изкуство, дадено, за да можем да се справим със силите на нашия ум, на нашето сърце, на нашата воля. То е спасително средство, което ни е дадено. При грехопадението човекът е изгубил своята музикалност и само няколко хиляди години преди Христа туй чувство се е пробудило в една музикална област. Трябва да турите музиката като метод на самовъзпитание – метод във вашето самосъзнание. Да кажем, че сега искате да пеете, но се срамувате. Какво има да се срамуваш, като пееш вкъщи?

Какво трябва да носи тонът на вашата Вяра? С кой тон трябва да започнете, как мислите? Кажете ми вашето мнение. Нищо, че може да направите погрешка. Кой цвят сега туряте на Вярата? Дали яносиния цвят? Понеже Небето има син цвят, когато повдигаме очи нагоре, този цвят въздейства за усилване на Вярата. Тогава с какъв тон трябва да започнете, за да се образува Вярата ви?

[...] Когато пееш думата *неразположен*, тури запетая след частицата *не* и ще стане *не, разположен* (Учителя пее думата *неразположен*, изговаряйки поотделно *не* и *разположен*).

Съсредоточаване на човешкия ум / Концентриране на човешкия ум – 26 февруари 1937 г., Младежки окултен клас, София

727. Да допуснем, че аз пея една песен. Сега песента ще зависи от моето състояние. Най-първо ще зависи от това какво е времето отвън, и после, ще зависи какво е моето състояние, моето разположение. Ако ви обичам, ще запея добре, а ако не ви обичам, ще запея горе-долу, ще кресна. Ако аз ви обичам, ще пея песента така хубаво, че да ме помните, а пък ако не ви обичам, ще кажа: „Нека да платят за пеенето, и после да ме критикуват колкото искат“. Ние не трябва да разглеждаме дали Природата е в съгласие с нас, или не; или дали ние сме съгласни с Природата, или не.

Път за освобождение – 3 март 1937 г., Общ окултен клас, София

728. Без упражнения нищо не се постига. Казвам на една сестра, която изучава пеенето, че за да пее добре, тя трябва да упражнява специално ония мускули в ларинкса, които имат отношение към сопрана. Тя пее сопрано. За всеки глас има специфични мускули в ларинкса. За да се развиват тия мускули, певецът трябва да знае как да изпраща кръвта към ларинкса. От музикалния център, който е отстрани на веждите, кръвта трябва да слезе в ларинкса, да работи за неговото развитие. Ако пееш несъзнателно, резултатът ще бъде малък. Малко певци има днес, които знаят правилата

на пеенето, повечето пеят несъзнателно. Има добри певци в света, но те могат да бъдат и по-добри.

Обмяна в Божественото / Обмяна на Божественото! – 7 март 1937 г., Утринно слово, София

729. Във вашия ларинкс имате едно богатство, имате една магическа сила. Ако знаете как да изпеете, растенията щяха да израстват за няколко месеца; ако знаехте как да пеете, като идете някъде, всички животни щяха да ви слушат, кучетата щяха да замлъкнат. Ако запее-те, бурите щяха да престанат, да ви слушат. В най-лошото време, ако запее-те, ще се оправи. Ти ще кажеш: „Възможно ли е?“, който знае, е възможно, който не знае, не е възможно. Там е, там има един ключ.

[...] Аз съм наблюдавал в музиката. Някой път искам да пея, но туря мисълта, че ще критикуват; щом дойде мисълта, че хората ще ме критикуват, това не е мисъл. Започна да мисля, кой ще ме критикува. Щом мисля, аз съм авторът. Не са хората на Земята, които ще ме критикуват. Аз не пея за другите. Аз когато седна да пея, понякога път има други професори и казвам: „Проверете доколко може да пея. Там, където не мога как ще ме коригирате?“. Сега на тези певци от вас, които имате, пеете със затворено гърло. Горното гърло във вас е затворено. Три гърла има човек: едно за стомаха, с което той поглъща храната; едно гърло, с което диша, и трето гърло, с което говори. Само горното гърло, когато пеете, е затворено. Не се пее така. Трябва да се научите да пеете с отворено гърло. Сега, като пея, казвате: „Ние не можем да го направим“. То е чувстване. Направете го и отгатык минете. Човек, който може да мисли, може да го направи – туй е закон.

[...] Идеш при Господа, ще каже: „Я да видим до къде си дошъл в пеенето?“. Върху този предмет развием една малка песен. Само един пасаж се изисква да изпеем. Ако идете при Господа, какво ще му попеете? Кажете ми, каква песен ще попеете? (Учителят пее: „На Земята както аз се учих да изпълнявам Твоята Воля, в много неща аз бях несполучлив. Сега дойдох при Тебе да взема едно назидание като как трябва да пея по-добре“.) На Господа така не се пее. До там съм достигнал. Господ ще извика един ангел и казва: „Я му попей!“. Аз слушам. Тъй започва ангелът: „Право трябва да мислиш, право трябва да чувстваш, право трябва да постъпваш“. Ангелът ми пее сега. Право да мислиш, право трябва да чувстваш и право трябва да постъпваш. Много пъти и аз ще пея, и ангелът ще пее, ще ме коригира. Приятно е, ще се уча. Казвате: „Толкова глупаво пее ли се?“. Глупостта седи да не мислиш, глупаво може да пееш, понеже не мислиш.

Мислене и чувстване – 10 март 1937 г., Общ окултен клас, София

730. Колко трябва да платите на един певец? За да дойде един виден певец или виден пианист в София, колко му плащат? Най-малко от двадесет до тридесет хиляди лева. Големите музиканти или певци изискват много и имат право в това. Вие ще кажете, че е скъпо.

Че онова, което те харчат в България, струва няколко милиона. Вас не ви интересува, че някой певец е дошъл от странство, че пъл и му дали десет хиляди лева. Но представете си, че аз ви заинтересувам с музиката – казвам на всинца ви, например, че има един толкова гениален певец, че който го чуе, веднага умът му се събужда и самият той става гениален. Тогава всички ще искате да го чуете. Понеже желаете да бъдете даровити, отгук-оттам все ще намерите пари за концерта. А сега казвате: „Не искам да харча парите си, едва имам да преживея, какво ще ходя да си харча парите“.

[...] Ти не можеш да бъдеш добър певец, ако не знаеш математика и не разбираш геометрия – те вървят заедно, защото музиката има разширение на вълните, а тоновете имат отношение. А пък самата музика е определяне – за да бъдеш музикант, трябва да определиш отношението между два тона, да определиш интензивността на всички преплитания, които стават. Затова музикалният и математическият център у човека са съседни. Проучете ги.

Мускулно и нервно напрежение – 12 март 1937 г., Младежки окултен клас, София

731. Пели ли сте песента *Бог е Любов*, както трябва? Да се пее тая песен монотонно, еднообразно, това не е песен на Любовта, то е сянка на Любовта. Това значи да пееш тая песен и хората около тебе да умират. Любовта носи живот. Следователно да пееш *Бог е Любов*, както трябва, това значи мъртвите да оживеят и да станат от гробовете си. Вие пеете *Бог е Любов*, но всичко във вас е мъртво; пеете *Бог е Любов*, но сте пълни със съмнения и подозрения. Това не е Любов! Това е любов, от която страдат всички хора – и религиозни, и светски.

Приложение на Вярата, Надеждата и Любовта в живота – 14 март 1937 г., Утринно слово, София

732. От гласа на човека зависят много работи. Мощното в Природата и онова, което сближава хората, то е звукът. Има звукове, които са разумни, има звукове, които не са разумни.

[...] Някои път вие се оплаквате, че не ви обичат хората. Причината е просто вашият глас. Някои хора, като говорят, просто дразнят. Гласът им е плосък. За плоския глас причината е стомахът, той образува онези, плоските гласове, защото всякога, когато човек преглъща, затваря, горното гърло и тогава гласът става плосък. Плоският глас е причина за омразата. [Такъв] глас е резултат на омразата, завистта, самолюбието, тщеславието, на всички отрицателни черти; всички хора, които имат тия недъзи, имат плосък глас. А облият глас на човека се дължи на онова хубавото, красивото, на Доброто в човека. Облият глас е на Доброто, плоският глас е на злото. Не че плоският глас е лош, но дразни. Плоският глас има допирни точки с всички отрицателни черти; облият глас има допирни точки с всички добри черти. [...] Вие сте добри, но ако искате Доброто във вас да спомага, да развива гласа,

объл глас ви трябва. Сега вие някой път, като говорите, не се слушате. Като говориш, в говора си трябва да се вслушаш; като говориш, сам трябва да се слушаш, приятно да ти е това, което говориш. Ти говориш, ама не слушаш какво говориш. Всичката погрешка е там. Така че ние говорим, без да се слушаме, другите ни слушат и другите говорят, че не се слушат, ние ги слушаме. В следствие на това в плоския глас има едно кряскане.

[...] В плоския глас има едно непослушание. Сега плоския глас Бог го е дал като една вътрешна сила. Не е отдавна откакто е започнал разумният глас. Всичките тия зверове хиляди и милиони години се са крещели. Има звук в тях. Какъв е техният звук? Много плосък. Плоския глас всява ужас, трепет. Той не е онова, което вдъхва Вяра, Надежда.

Казват, че Господ създал света. Ако хората сега излизаха от Неговите ръце, те никога не биха имали този глас, но понеже тепърва ще минат през Божиите ръце. Бог сега иде в света. Или хората се приближават до Бога, за да изправят своя глас. Хубаво, във вас ще се зароди въпроса как да се изправи. И това е законът. Ще се научите да концентрирате вашето гърло, горното гърло. Когато ще се храните, да не бързате да ядете, ами съзнателно да се храните; когато се храните, да имате предвид да отворите малко горното гърло, да го държите отворено. Когато говорите, някой път държите горното гърло стиснато. Речете да преглътнете, започнете да пеете, да видим какъв ще бъде гласът. Отворете горното гърло. В облият глас има нещо привлекателно, той действа успокоително. Всички хора, които имат плосък глас, са нервни, неспокойни, дразнят се, сърдят се. Започнете тогава с гласа си, направете си гласа объл. Веднага тия качества ще дойдат в тебе, ти ще бъдеш разположен духом, приятно ще ти бъде, времето ще бъде хубаво, Вярата ще започне да се усилва. Сега, казано научно, Вярата ще усилва облия глас, Надеждата ще усилва облия глас, Разумността ще усилва облия глас. Ако вие с един плосък глас мислите да бъдете добре, то няма условия. Ако на едно съвременно общество излезете да пеете с плосък глас, то ще ви изпрати с дюдюкане. Да кажем вие се упражнявате. Всички най-добри певци са имали объл глас. Щом човек има объл глас, той е добър; щом има плосък глас, има нещо отрицателно в него. Не че е лошо. [...] Когато някой път вие не се търпите, [е защото] гласовете не са обли. Вие не можете да търпите някой хора, не искате да ви говорят. Или дойде някой ваш слуга, не може да го търпите – защо? Защото гласът му е плосък. Дойде някой човек с музикален глас, с объл глас, вие искате по-дълго време да ви говори.

[...] Щом гласът е объл, Любовта в тебе се изразява; щом гласът е плосък, Любовта в тебе не се изразява както трябва.

Като почнете да се упражнявате в пеене, най-първо задържайте гласа си пет секунди, после 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60; дойдете ли до 60 секунди, спри там. Вие, като задържате 60 секунди, вие ще имате в

себе си достатъчно търпение, разсъждение, мисълта ще бъде концентрирана.

[...] Сега при пеенето има практически методи за гласа. Всичко може да се оправи. Понякоя път седите и мислите за празни работи. Плоския глас се е образувал от болестите, от страданията, от негодите на сиромашията, от нямането. Човек, който е закъсал отвсякъде, има плосък глас. Човек, на когото започват да се уреждат работите, гласът му започва да става объл. Ония хора, които ги обичат, имат музикален глас. Всички трябва да се стремите към музикалния глас. Невидимият свят, Разумният свят обича музикалния глас. Като изкажеш нещо, сам да си доволен от себе си.

[...] Та казвам сега: ще гледате да се освободите от плоския глас и да развите във вас облия глас, понеже облият глас е магнетичен. Той носи в себе си нещо хубаво. Ще се спреш в своите мускули, ще пипнеш гърлото. Като опипаш, ще благодариш на Господа, ще кажеш: „Благодаря Ти, Господи, за онова, което си ми дал тук (*Учителят посочва гърлото*), помогни ми сега, за да може да се развие гласът ми, да стане музикален”. Някой път казваме: „Трябва да имаме хубав, сладък глас“. Облият глас има всичките качества.

[...] Хубавите песни имат съвсем друг ритъм. Хубавите, красивите, съдържателните песни – в тях иде облият, съдържателният глас. Те имат друго съдържание. Има песни, които не са хубави; те са плоски и гласът е плосък, нямат изражение. И в Природата обло е това, което най-лесно се справя с мъчнотиите. Облият глас най-лесно се справя с мъчнотиите, плоския глас най-мъчно се справя.

[...] Има много предмети да учите, не мислете, че това е единственото. Гласът е свързан с много други [учебни] предмети, които трябва да се проучват.

[...] Едно благо имате, което струва милиони – гласът на човека. Магическа сила има гласа. Онези, учените хора, адептите на миналото, адептите в Индия, пророците, разбирали музиката. И всичките животни обичат музиката. Ако на едно животно ти започнеш да му пееш и знаеш онзи основния тон, отдето се започва, то ще се спре и ще те слуша, колкото и да е гладно, то ще се спре. Индусите имат известни музикални парчета, които са малки, от няколко тона, еднообразни; като ги засвирят, и змиите свикват, и зверовете свикват и ги разпръсват с музиката; това е една тайна, която те пазят. Индусите не са като европейците Каквото научат, те го държат скрито и не поверяват тайните си на другите. Да кажем, че вас ви боли някой път гърлото. Попейте му! Хрема имате – попейте на хремата!

[...] Гласът трябва да се упражнява. Като не се упражнява и той огрубява. Та понякога ще седнете и ще четете нещо на глас – слушайте се като четете. Първото нещо, като четеш – слушай се как четеш; като четеш, сам виж приятно ли е, или не. Не викай други да те слуша. Пей и криво-ляво, как да е. Ти ще пееш дотолкова, доколкото можеш да слушаш.

[...] Вие ще кажете: „Трябват дарби”. Вие всички сте даровити, само че не работите еднакво – разликата седи там.

[...] Трябва да дойде пеенето. Понеже за в бъдеще всички ще бъдете в някой хор, като влезете в Небето, ще вземете участие в хорвете; вие ще пеете и ще слушате. В Небето всички без команда, взимат участие в пеенето. Без пеене няма да бъде. Казваш: „Да пеят хората“. Не може да кажеш, че само хората да пеят. И ти ще влезеш в тях, в хор да пееш. На мнозина гласът излиза от плитко. Гласът трябва да излиза от дълбоко. Вие ще си представите, че сте в един кладенец дълбок и гласът от дъното ще излиза, не от горе при устата да излиза, но от дъното. Гласът трябва да излиза от долу. По-голямата част от болестите се дължат, [на това] че ние не упражняваме мускулите. Има един голям мускул, който покрива стомаха и е под дробовете – диафрагмата. Та всичкото препятствие седи, когато диафрагмата се повдигне – тя се повдига при големите скърби и при големите радости и като не може човек да го снесе, образува се хълцане и много болести се явяват. Ще дишате дълбоко, диафрагмата не трябва да се вдига; трябва да дишате дълбоко, за да дойде в неговото нормално положение. Някой път повдигането на диафрагмата става от много ядене. По-малко яжте и дълбоко дишайте, за да заставите този мускул да дойде на своето място. При пеенето най-първо ще вземете дълбоко дъх, да се намести диафрагмата. Ако вие контролирате вашите мускули, с най-малко 75% от неприятностите, които имате ще ликвидирате с тях по-лесно.

[...] Вие в Школата по какво ще се отличавате? Да знаете всички да пеете, да знаете всички да говорите. Да не говорите излишни работи.

Плосък и объл говор – 17 март 1937 г., Общ окултен клас, София

733. Мнозина от вас имате гласов регистър от една октава или октава и няколко тона. Съвременният човек, за да бъде здрав, трябва да има регистър от най-малко две октави. Ако имаш само три тона, здрав човек не можеш да бъдеш; ако пееш в две октави, здрав си; а ако не пееш, трябва да се стремиш. Някой едва може да вземе два тона и мисли, че е здрав. Не е здраве, не е музика това.

И така, от колко елемента се състои здравето? Здравето включва над три октави и половина, но нормата му е две октави.

[...] Отивам при болния и му казвам: „Вземи един тон!“.

– „Не мога, не мога да пея”. Казвам на околните: „Той ще умре – нищо повече“.

– „Какво да правя?“ Ще пееш, ако искаш да живееш, ще се научиш да пееш.

– „Ама аз не съм пясл”. – „Ако можеш да се научиш да пееш, ще оздравееш“. Тъй седи сега въпросът – ако не пееш, ще умреш. Пеенето – това е дишане.

[...] На какво се дължи ясният глас? Въпросът трябва да се разглежда физиологично: когато тоновете на

певица опират в мекото небце, гласът му е плосък и нечист. Когато тоновете излизат от гърлото и се ударят в твърдото небце, гласът става чист и ясен. Гласът трябва да дойде към небцето, после до зъбите и тогава да излезе навън. Щом опре на мекото небце, музика няма. Който иска да пее ясно, а все опира тоновете на мекото небце, не може да постигне ясен глас.

Основите на здравето – 19 март 1937 г., Младежки окултен клас, София

734. Мнозина казват: „Какъв съм бил в миналото аз?“. За миналото не говорете, не бутайте миналото. Всички онези, които искат да вървят напред, трябва да гледат към бъдещето, бъдещето е пред вас. Бъдещето днес ще се реализира.

Лотовата жена – 21 март 1937 г., Неделни беседи, София

735. В другия свят ние ще се познаваме много по-добре, отколкото тук се познаваме. Та по какво познаваш човека? Познаваш го най-първо по неговия глас, гласът е нещо много съществено. Баща си, имаш син, с години той отсъства не се връща, но бащата и майката познават сина си по неговия глас – не се изменя гласът.

Старото отмина / Три фази има – 21 март 1937 г., Утринно слово, София

736. Ако попитам българите с кое гърло трябва да произнасят гласните – с едно гърло ли? Не. Ти *o*-то ще го произнесеш с първото гърло; *a*-то ще го произнесеш със средното гърло; *u*-то – с горното гърло. Ако искаш музикално да произнасяш гласните, с трите гърла ще ги произнасяш, по три начина, пък другото да е спомогателно.

Гласни и съгласни – радости и скърби – 24 март 1937 г., Общ окултен клас, София

737. За да произнесеш звука *д*, трябва да допреш език до предната част на небцето. *Д* е придихателен знак и показва, че трябва да бъдеш човек, който говори с горното гърло. Горното гърло пък показва, че трябва да мислиш, когато говориш, т.е. чрез нервната система езикът винаги трябва да допира до небцето, за да се събуди в теб мисъл. Звукът *р* как се произнася? Трябва да анализирате произношението на звуковете. А звукът *б*, с който започва думата *болест*, как се произнася? Той показва, че трябва обмяна, защото болестта е нещо външно, следователно *б* е отношение на човешките мисли и чувства. Звукът *в* показва, че умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие. Трябва да има добра обмяна между положителните и отрицателните енергии в човека. Вземете израза *Болен съм*; всичката причина на болестта е, че няма добра обмяна, че е престанало отношението между положителното и отрицателното. Такъв човек постоянно говори все с долно гърло, което е гърло на животните. Всяка болест се дължи на едно животинско състояние.

[...] Та казвам сега: вие, младото поколение, трябва да започнете с една хигиена на речта. Вие нямате статистика с какви думи да си служите.

Четирите хигиенични правила – 26 март 1937 г., Младежки окултен клас, София

738. Днес всички сте богати, но не знаете къде се крие вашето богатство.

Вземете, например в ларинкса си имате една малка ципица, за направата на която са отишли най-малко 100 милиона английски лири. Материалите, които са употребени за направата на тази ципица, са взети от Слънцето, от всички планети, както и от най-далечно стоящите звезди. Цели експедиции са ходили по тия места, за да доставят нужните материали за създаване на ципицата на ларинкса. Магическа ципа е тя. Така е създадена, че каквото кажете с нея, да стане. Някои наричат това място *адамова ябълка*. Да, там е адамовата ябълка, но на това място е ципицата, с която може да се пее, да се говори.

Казвате: „Защо Господ ми е дал този ларинкс?“ Господ ти е дал този ларинкс да пееш и да печелиш пари с него; дал ти го е да печелиш приятели с него; дал ти го е да укротяваш зверове с него; дал ти го е, като стане бездъждие, да кажеш една дума и дъждът да дойде. Като кажеш на Слънцето да изгрее, да изгрее, ако е залязло; като кажеш на умрелия да стане и да оживее, да оживее; като кажеш на някой да се роди, да се роди; ако някой се колебае и не иска да се ожени, като му кажеш да се ожени, и той да те послуша. Магическа сила се крие в тази ципица. Каквото кажеш да стане, става.

[...] Освен нея, грамадни богатства са вложени в човешката глава, несметни богатства се крият в нея. Несметни богатства се крият в човешките дробове. Несметни богатства се крият в човешкото тяло.

Икономия в Природата – 28 март 1937 г., Неделни беседи, София

739. В музиката, както и в речта, цветните лъчи играят много голяма роля. Ти не можеш да произнесеш една пламенна, една пълна реч, ако като човек не изобилстваш с червеният цвят. Червеният цвят е магнетичен. *Здравото учение – 4 април 1937 г., Неделни беседи, София*

740. Иде при мен някой и ми казва: „Не зная защо не ми върви, нещо ме преследва, някаква зла съдба“. На какво отдаваш това? – „Така ме е родила майка ми“. Причината за това се крие в твоя език – не знаеш да говориш. В говора на човека се крие благото, което Бог му е дал. Който търси щастието, трябва да знае, че то се крие в неговия говор. Като говори, човек създава или щастието си, или нещастията си. Ако не е така, стихът, че за всяка празна реч ще отговаряш в съдния ден, не би имал смисъл.

Степените на Любовта – 4 април 1937 г., Утринно слово, София

741. В Природата има гами на топлина и гами на светлина. Минорните гами са гами на топлина, а мажорните са на светлина. Съществува преплитане на мажорните светлинни гами и на минорните топлинни гами на живота. Някой път вие трябва да мислите за светлината, за мажорните гами, които съдействат за създаването на мисълта, а когато тия мисли трябва да се изпълнят, нужно е да влязат минорните топлинни гами. Тия природни гами не съответстват напълно на нашите. Аз ги наричам гами на човешките мисли и на човешките чувства. Когато искате нещо да се изпълни, тогава идват топлинните гами, които творят и създават. Всякога, когато човек пее с тия гами, усеща, че по неговото тяло се разлива малка хубава топлина. Като човек пее със светлинните гами, тогава нещо проблясва в мисълта му, нещо му става.

Гами на светлината и на топлината – 23 април 1937 г., Младежки окултен клас, София

742. И Питагор навремето не е приемал ученици, които не знаят да свирят, които не познават музика. Дойде ли до музиката, порядъчно ще пееш и ще свириш. В музиката всички хора се сближават, там има равенство. В музиката и богати, и сиромаси се примиряват.

Следователно музиката дава онова, което другите изкуства не могат да дадат. Тя задоволява човека. В това отношение човек трябва да пее в душата си. Аз не съм за външното пение, което е изкуствено, то отпосле ще дойде, като един резултат, но има едно вътрешно пение.

[...] Ама че си бил тъжен или скръбен – пей! Щом пееш, ти ще трансформираш състоянието си. Когато плачеш, това показва, че още не разбираш пението. Наместо да плачеш – пей! Ако бях на ваше място, досега щях да имам най-малко 100 песни за скръбта, щях да я възпея.

Стана невидим – 2 май 1937 г., Неделни беседи, София

743. Всеки един говор започва с музика. Мнозина искат да живеят без музика. Например, ако ти не знаеш да говориш и ако в говора ти няма музика, не може да се облагородяваш.

[...] Аз бих ви препоръчал не да крискате отвън, но да пеете със затворени уста и да слушате гласа. Отвътре ще слушаш, ще поставиш гласа си долу. Ти казваш: „Господи, Боже мой“ – постави го музикално [...]

[...] Ако имаш музика вътре в живота, ти имаш основа, може да градиш, нямаш ли музика, ти нямаш основата, не можеш да градиш.

[...] Истинският музикант не е начумерен; щом се начумери, той не е музикант. Ако е сериозен, загрижен много, не е музикант. Ако много се кикоти, че е много радостен, не е музикант. Музикантът мисли, не го е страх. Той няма никакъв страх, иска да даде ход на Божественото.

[...] Адам, който беше в Рая, имаше една дреха, която не оценяваше, и като го съблякоха, изгуби тази дреха. Защото като сгреша, той изгуби музиката, а като изгуби музиката, видя, че е оголял. Като изгуби музиката, скри се под храста. Дойде страхът, Адам престана вече да мисли, яви се за пръв път страха. Казва: „Изгубих онова хубавото в мен изчезна“.

[...] Аз не искам като пеете, да мислите за пари. Един артист не е музикант, той е надничар* на музиката. Един капелмайстор според мен не е музикант; разбира нещо от музика. Ако той беше музикант, щеше да бъде образец във всичко. Той обича чашката, пие, хока, псува, няма музика в него. Аз ви говоря сега за една музика, която изключва всички недъзи. Щом музикантът има недъг, тази музика, за която говоря, я няма. И вие още не сте музикални. На вас ви казвам, че не сте музикални. Имате основа за музика. Музиката не е чувство, тя е една способност, вложена от Бога, дарба е това. Чрез нея всички сили, които човешката душа има, трябва да минат и да се уравнишат; само в тази област – на музикалния свят. Ангелите идват от Гореве и идват с песни, за да се трансформира Божествената енергия. И досега тази песен, която те са пели разлюлява целия свят и всичко се поправя. Та казвам: вие искате да ви спаси Христос. Че когато отидоха в Гетсиманската градина, пяха един псалом там – Той с учениците си. Вие сега не можете да спазвате онова, което сте придобили, понеже не обръщате внимание на музиката. Ти седнеш най-първо. В музиката има една основа. **О**-то показва условията, които Бог ти дал, то е гласът. **А**-то показва онова бреме, ония задължения, които са ти дадени в живота, по кой начин ти трябва да ги разрешиш.

[...] Ние ще пеем една песен да ни чуе Господ. Ти ще пееш с разумното си сърце; ти ще пееш с ума си, ще пееш и с душата си, и Духът ти ще пее. Я ми кажете сега къде е сопранът в човека – душата пее сопран, духът пее бас, умът пее тенор, а сърцето пее алт. Това е животът сега. Следователно трябва да имаме един квартет. Духът взема баса дълбоко. (*Учителят пее ниско като басист „Господи, Боже мой“*). (*После пее същото като тенор*) – Това е вече умът. Казвам: какво пее Духа – „Господи, Боже мой“. Душата само приглася, подкрепя.

[...] И всинца със затворени уста да пеете. Вземете основния тон до. Кой е най-ниският тон, който можете да го вземете? От който по-долу не може. (*Гърми се отвън; т.е. отвън се чува някакъв случаен гръм – бел. съст.*). Този гърмеж показва каква енергия се събужда – това е Духът!

[...] Един човек, който пее, никой не може да го раздразни. Ти, като пееш, никой не може да те раздразни, понеже който дойде, ще се измени.

[...] Единственото нещо, което може да ви освободи, това е музиката. Аз не съм намерил друг метод. Вие искате да пеете, че хората да ви похвалят. Това не е музика. Аз, като мисля право, то е музикално.

[...] Ще попееш на Господа. Той, като те чуе, Той е сам

музика. Той ще започне да те насърчава, ще те поправа, Той е капелмайстор!

[...] Не казвай никому, че не пее добре. Искаш ли да коригираш някого, ти започни да пееш и го накарай да те слуша.

[...] Като пеете за Господа, ще Го турите толкова долу, че никой да не може да слезе повече. За душата ще пеете толкова високо, че никой да не може да иде там. Това са две крайности. Душата взема най-високите тонове, духът взема най-ниските. Като се съединят в Духовният свят, тогава минават в душата. Духът може да пее сопран отлично. Душата не иска да пее бас, понеже не е толкова силна. Там се изисква голяма сила, тя пести енергията.

[...] В пеенето ще турите мисъл: *Без правила!* Никакви правила! Не че в музиката няма правила, но ако с правила пеете нищо няма да научите; без правила ще пеете. (*Учителят пее „Господи Боже мой“, в различни вариации*).

[...] Хайде да изпеем още веднъж „Господи, Боже мой“, значи ще слезем до основния тон. У вас основен тон е онзи, от който по-долу не можеш да слезеш. Онзи тон, до който може да слезеш, е основен тон. И музикално да пееш! Той е музикален тон и оттам ще започнете, той е камертонът за човекът. Всеки един човек си има свой основен тон, свой камертон.

*(надница, заплава)

Разумният музикален живот – 5 май 1937 г., Общ окултен клас, София

744. Ще пеете, за да послуша Господ. Представете си, че трябва да изпеете „Господи, Боже мой“; че как ще го изпеете? Не че Господ се нуждае от нашето пеене; ако Той запее, най-хубаво ще пее. Той е създал всичко. Казвам: ако се явим при Него, пеенето е един от най-добрите начини, по които може да се изкажем. Пеенето е най-добрият начин и най-естественият начин да изкажем една мисъл. Вие, като говорите, говорят е пеене и в говора има музика; каквото и да говорите, музика има в него, мелодия.

[...] Ако пея и мисля за друго, то не е пеене. [...] Речеш ли да пееш, не се раздвоявай. Пей, както знаеш! Хубавото пеене ще дойде; както и да пеете, все е хубаво.

[...] Онзи, който пее, носи благо на човека. Който не пее, нещастие носи.

[...] Понякога, аз като говоря, като държа една лекция и като се върна, държа лекция на себе си, казвам си: „На еди-кое си място, говорих повече думи, изхарчих повече енергия, така не се говори“.

Цялото и частите – 19 май 1937 г., Общ окултен клас, София

745. Сега аз ви разправам за пеенето. Аз съм слушал най-добрия певец в света, който никой не е слушал. Бил съм в Америка, в Англия, навсякъде съм слушал даровити свирци, певци. Гениален човек слушал съм го, той пее най-простите работи непринудено, но разбира много добре музиката. Казва: „Я пей“. Никога,

когато той пееше, аз не пеех с него заедно – защо? Защото исках да схвана, да наблюдавам как той пее. В този човек на пеенето, нямаше никаква превзетост. Той имаше един такъв хубав глас, такова хубаво гърло имаше, че като го слушам, казвам: колко умен е! Аз разсъждавам: колко милиона години е отнело на Природата да създаде тази малка ципица, за да излезе този човек да пее, и да има създаден най-хубав инструмент. Тогава онзи, който не разбира закона, ще каже, в него ще се зароди едно желание: „Защо и аз да нямам“. Вие всички имате, но сте осакатили вашия ларинкс от голяма небрежност. Може да ви кажа кои са причините. Вие сте пили вряла вода, студена вода, студена бира, люти работи, чушки, чесън. Та какво ли не: таратор и баница, сирене, какво ли не е минало през гърлото, та се чудя, че останал този ларинкс, че останало нещо досега.

[...] Един човек обича една песен, друг обича друга песен. Каква разлика има в песните? Каква разлика има между една светска и една религиозна песен? Няма никаква разлика. Думите са същите, само че светският човек на своята песен дава едно тълкуване, религиозният човек дава друго тълкуване. В единия има повече вътрешно съдържание, в другия има повече външна форма.

[...] Какво представя българската песен? Българската песен представя път, по който българинът е минал, тъй както е създаден. А съвременната класическа музика представя пътя, по който съвременната цивилизация [е минала].

[...] Ако не можеш да пееш, ти си в замръзнало състояние.

[...] Пеенето, музиката – това са методи, по които ще се облече бъдещият ни живот.

Първата песен – 26 май 1937 г., Общ окултен клас, София

746. В българските песни българинът е майстор на *фа*. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщица“. Но с българските песни българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е. Понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с хармонията, не върви. Навсякъде в българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели*, много хубави.

[...] Понякоя път вземете два, три тона дотогава, докато почувствате една малка топлинка. Аз вземам музиката не като изкуство, но като метод за живота. Във всичките области ти не можеш да мислиш правилно, ако не си музикален; не можеш да чувстваш правилно, ако не си музикален; не можеш да постъпваш правилно, ако не си музикален. Музиката я употребете като един метод да изрази живота ви! Не като външно изкуство.

[...] Били ли сте вие на Небето? На себе си да кажете били ли сте на Небето, да слушате небесният хор от 144 000 души, които пеят в хармония? Слушали ли

сте вие 144 000 души, които пеят в един хор? Тогава ще разбереш какво нещо е музиката. Като влезеш там, ще се погълнеш, ще забравиш всичките дрязги на живота, ще влезеш в този хор и ще започнеш да пееш. Тук слушам хор от 30, 40, 50, 100 души. Понякога аз казвам: не трябва да се дирижира – обиждам диригентите. Има една музика, [при нея] диригентът трябва от главата до петите трябва да бъде музикален, всяко помръдване трябва да бъде музикално. Не съм против движенията, но всяко движение трябва да бъде израз на музикални вибрации. Диригентът от главата до петите трябва да бъде музикален; колкото е по-музикален, толкова по-добре. Щом от главата до петите е музикален, той ще свири. Бих желал и вие от главата до петите да бъдете музикални.

Правилно приемане – 2 юни 1937 г., Общ окултен клас, София

747. Светостта е едно естествено положение за душата. Ти не можеш да бъдеш свят. Само като станеш свят, ще знаеш да пееш. В светостта знание ще имаш, ще знаеш как да пееш. Като погледнеш Небето на Господа, няма да се уплашиш! Ще запееш тогава. Когато се моли човек, то е пеене. Ако не знаеш как да се молиш, твоята молитва не е музикална.

[...] Казвам: коя песен бихте избрали? Толкова песни имате дадени, коя песен бихте избрали за себе си, да се упражнявате сутрин? Аз бих ви препоръчал: *Фир-фюр-фен*, тя е хубава.

[...] Целият физически свят е едно предметно учение, за да подкрепи човека да се учи да пее. Да кажем, ако видите една ябълка или един ваш приятел, или ако видите изгрева на Слънцето, или ако четете някаква книга, ако речете да пеете, различно ще бъде пеенето ви.

Пътят на музиката – 16 юни 1937 г., Общ окултен клас, Софи

748. Какво прави славеят, кой професор го учил да пее? Славеят сам се учил да пее и днес, като добър певец, той пак се вслушва в пеенето на другите птички, продължава да се учи. Важно е да има в него подбудителна причина, която да го застави да учи. И човешката мисъл може да се превърне в песен – подбудителна причина е нужна за това.

[...] Като слушате здрав човек да говори, в тембъра на гласа му долавяте нещо особено, което определя, че е здрав; тембърът му е неговата диагноза. Значи по говора може да определите добър ли е даден човек, или не; истинолюбив ли е, или не обича Истината; меко ли е сърцето му, благороден ли е, или невъзпитан и груб. Достатъчно е да чуете една дума от човека, за да определите неговия характер. Когато пазарите слуга в дома си, чуите как говори. Първата дума, която излезе от устата му, може да определи ще работи ли добре, или няма да работи. Същото се отнася и за вас. Още като станете от сън, вслушайте се в първата дума, която ще изговорите. Тя ще определи работата ви през деня – ще я свършите ли добре, или няма да я свършите.

[...] Приятно е да пееш за себе си; като пееш за своите близки, те могат да ти плащат, а могат и да не ти плащат. Най-приятно е да пееш за Бога.

Особеностите на човека / Особената черта на човека – 20 юни 1937 г., *Утринно слово, София*

749. Хората, които са даровити в пеенето, имат особен строеж, устата им са другояче устроени. Които са пратени да пеят, имат особен строеж. Но [някой] не може да пее по единствената причина, че личните му чувства са развити. Казва: „Аз ще започна да пея, но какво ще кажат хората?“. Свие се гърлото му. Ти няма да пееш заради хората.

[...] Във всяко пеене, във всяка музика трябва да присъства една надежда, да има разрешение.

[...] Музикалният метод е един от най-добрите начини, по който човек може да урежда работите. Ако сте музикален, където и да идете, работите ви се уреждат. Влезеш при един болен; влез, изпей му една песен, без да очакваш нещо! Сега аз не искам да станете певци, но да разбирате магическата сила на музиката.

Временно и постоянно – 23 юни 1937 г., *Общ окултен клас, София*

750. Питам сега: защо певецът трябва да пее? Ако хората не пеят, умират, а ако пеят, оживяват; следователно певецът трябва да пее, за да не умират хората. И болният, ако пее, може да оздравее. Ако по три пъти на ден пее, от каквато и болест да е болен, той ще оздравее, стига да няма някой отвън, който да го обезсърчава и да му говори: „Ти си на умирање, какво си се разпял!“.

Мъчение, труд, работа – 25 юни 1937 г., *Младежки окултен клас, София*

751. Питам дали добрите певци ядат много. Много малко ядат. Добрите свирци пият ли много? Не, въобще не пият, защото започнат ли да пият, не могат да бъдат свирци. И певецът, щом започне много да яде, не може да бъде певец.

Две състояния – 9 юли 1937 г., *Младежки окултен клас, София*

752. Когато душите се пробуждат, ангелите на Небето пеят и възхваляват Господа. Когато цветята цъфтят, пчелите пеят, весело бръмчат – те пеят за цъфналиите цветя, за проявения живот. Пчелите пеят, радостно хвърчат от цвят на цвят и събират сладък сок за своя мед. Каквото са цветята за пчелите, такова нещо представят пробудените човешки души за ангелите.

Лъчи на живота / Първият лъч на топлината – 18 юли 1937 г., *Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила*

753. Ако искате да разберете имате ли мекота в своя говор, произнесете няколко пъти изреченията: „Бог е Любов. Бог е милосърден“. Ако имате мекота в говора си, от произнасянето на тия думи облаците ще се раз-

несат и вятърът ще престане; нямате ли мекота, вместо да се подобри времето, още повече ще се развали.

[...] В какво седи една възможност? Например вземете най-голямата възможност – това е говорът в човека. И ако човек знае как да говори, той може да бъде щастлив; ако не знае да говори, никога не може да бъде щастлив.

Ценности и възможности – 21 юли 1937 г., *Общ окултен клас, Съборни беседи, Рилски беседи, Рила*

754. Какво представлява великият цигулар и великият певец за човека? Те са голямо поощрение за него. Те могат да му дадат подтик да пее, да свири, да учи. Любовта може да послужи за велик подтик в живота на човека, но без музика, без пеене тя всякога остава неразбрана. С музика Любовта събужда красивото и възвишеното в човека. Обичайте музиката и пеенето, за да придобиете и разберете Божията Любов.

*(обхода – подход)

Правилен обхода* – 25 юли 1937 г., *Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила*

755. Руският певец Шаляпин разказва своята история. В първата роля, която имал, играл роля на един стражар и не знаел как да я играе и го изхвърлили извън театъра и му дали един ритник. Тъй, както той разправя на вестниците, така ли е било, аз от устата му не съм чул. Виждам, че вестникарите 50% говорят истината и 50% – не я говорят. Той за самия себе си казва, че много му подражавали и казва: „Аз не бих желал да ме подражават“. Всеки един артист трябва да преживява онова, което ще представи на сцената; ако не го преживява, той не е артист. Няма какво да подражава, подражаването не е преживяване.

Реалното и идеалното – 28 юли 1937 г., *Общ окултен клас, Съборни беседи, Рилски беседи, Рила*

756. Целокупният живот не е нищо друго, освен музика, песен. И най-ограниченият живот е музика. Наистина, където и да отидете, ще чуете, че всеки народ има своя любима песен, свой химн. [...] И всеки човек си има по един химн. Питам тогава: кой е химнът на майката – нейното дете. Кой е химнът на човека – неговата глава. Кой е химнът на Любовта – сърцето. Кой е химнът на добрия човек – неговите крака. Кой е химнът на справедливия човек – неговите ръце. Кой е химнът на разумния човек – неговата мисъл, свещената му мисъл. Това е химнът, оттам ще започнете. Химнът, това е една мярка, с която нещата се мерят.

Планини и долини – 30 юли 1937 г., *Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила*

757. За да живее като ангел, човек трябва да има ангелски условия. И най-добрият певец на Земята не би могъл да пее като ангел. Преди всичко той няма такъв

ларинкс, какъвто ангелите имат; той няма среда като тяхната.

Разбиране и съзнание – 1 август 1937 г., Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

758. Ще дойде един ангел, той е едно същество разумно, първо той ще ви учи. Ще хвърли известна светлина. Ще ви запита: „Знаеш ли да пееш?“

– Мен не ме интересува пеенето.

– А какво?

– Мен ме интересуват парите.

– Но ти знаеш ли свойствата на парите, на златото? Кой тон има златото?

Толкова като обичате музиката, знаете ли кой тон има златото; среброто има друг тон. Със среброто всякога можете да координирате някое разстройство, което имате във вашия организъм, а само със златото може да дадете посока на живота си.

Път и възможности – 11 август 1937 г., Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

759. Спасението на всички хора, богати и бедни, учени и прости, седи не само в техния език, но и в техния ларинкс.

[...] Всеки човек трябва да пее! Ако не знае да пее, той ще се принуди с торба в ръка да тръгне от къща на къща да проси. Кое от двете е за предпочитане: да пее човек или да проси? Който не пее, той ще проси.

[...] Пее ли първо за себе си, а после за публиката, той е истински певец. Това пение е Божествено.

[...] Това, което обикновеният работник не може да изкара за цяла година, с усилен труд, добрият певец може да изкара за една вечер. Който пее с Любов, той разтваря сърцата на хората, прави ги щедри.

Съществени връзки / Четирите отношения – 22 август 1937 г., Съборни беседи, Рилски беседи, София

760. Пеенето е израз на малка придобивка. Всеки, който има една малка придобивка, пее, а който има една малка загуба, плаче.

Който пее, има дванадесет подбуди, които го карат да прави това, т.е. има дванадесет качества, които карат човека да пее. Сега няма да говоря върху дванадесетте, защото не сте гениални музиканти, за да познавате всичките, но едно, две, три качества може да знаете. Човек пее, понеже живее; човек пее, понеже чувства; човек пее, понеже мисли. За тия три неща вие пеете: първо – че живеете; второ – че чувствате и трето – че мислите.

[...] Мисълта е свободно отворена врата, през която трябва да излезете от едно състояние и да влезете в друго. Това можете да го направите чрез музика. Човек, който не може да излезе през вратата, е парализиран, органите му не функционират. Щом пеете, това показва, че сте в нормално състояние.

[...] Да кажем, че сега започнете да пеете песента „Махар Бену Аба“. Тя започва с тона *сол*. Защо започ-

ва с този тон? В определени гами *сол* е господстващ. Той всякога се връща на мястото, откъдето е излязъл, т.е. има свойството да се връща при баща си. Това, че тонът *сол* е господстващ, значи, че баща му го очаква. Тази песен започва със *сол*, понеже показва, че трябва да се върнем при Баща си. Започваме с тона *сол*, защото трябва да се върнем при Господа, за да Му благодарим. Когато станете сутрин, кажете: „Махар Бену“, т.е. вземете тона *сол*.

[...] Сега, за да пее, музикантът най-първо трябва да се изправи. Вие сте се привели и не можете да пеете. Трябва да се издигнете някъде между Земята и Слънцето, за да се образува правилно отношение и течението да вървят по една абсолютно права линия, без никакво изкривяване. Тази права линия може да е между центъра на вашата глава и вашия слънчев възел и тогава трептенията ще бъдат правилни. Или, казано на ваш език, вие не можете да изпеете правилно тона на живота, ако нямате един подтик, едно малко усещане, една малка топлина. Или пък, ако нямате Любов или нямате Светлина в ума си, вие не можете да вземете правилно един тон. Значи между Любовта и Божествената Мъдрост се образува едно течение, тогава се явява животът и вие вземате един верен тон.

Божественният порядък – 3 септември 1937 г., Младешки окултен клас, София

761. Отличителното качество на музиката е щедростта – тя дава на всички. Човек пее и нищо не очаква отвън. Защо? Защото богатството е в песента, в самото пеене. Ще пееш и ще благодариш за благо, което ти се дава. Певците, които пеят за пари, лесно губят гласа си. Така е било от памтивека и така ще бъде. Някой певец, след като спечели много пари, казва: „Не искам повече да пея“. Кажете ли така, гласът му го напуска. Същият закон се отнася и до музиканта, и до оратора. До известно време той говори красноречиво, задоволява публиката. Като забогатее, казва: „Няма защо повече да ораторствам“. Щом каже така, красноречието му го напуска. Когато материалните блага господстват над човека, той изгубва дарбите, които Бог му е дал. Езикът не ти е даден да печелиш пари с него. Парите трябва да вървят след тебе като сянка на твоя живот, като средство, но не като цел. Те трябва да те търсят, а не ти тях. И да ги отблъскваш, те трябва да те следват неотклонно.

[...] Правя и други опити: щом съм гладен – не мога да пея; нахраня се – започвам да пея. От опита виждам, че между яденето и пеенето също има връзка.

Силният / Силен в света – 5 септември 1937 г., Утринно слово, София

762. В какво се заключава работата на един певец, който е пял цели 30 години?

[...] Какво е допринесъл на света? От сегашно гледище нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика този певец, който е пял цели 30 години, в

Идеалния свят е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за Новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура. Благодарение на певците от миналото, сегашният живот е определен; сегашните певци пък ще определят бъдещия живот.

[...] Ако бях учител, щях да карам учениците си по три пъти на ден да пеят. Като пеят, те ще бъдат здрави. Като вляза в един дом, няма да проповядвам никакъв морал, но щях да накарам и мъжа, и жената, и децата да пеят по 3 пъти на ден. Ако вляза в едно съдилище, ще накарам и съдиите, и адвокатите да пеят по 3 пъти на ден. [...] Приложете пението и ще видите неговите резултати. Не така да пеете, че от единия до другия край да ви чуят; не е важно всички да ви чуват като пеете, в тихото пение и в Небето ще ви чуват. А като кряскаете, и на един километър няма да ви чуват. Тихото пение, но от Любов, се чува и на онзи свят.

[...] Когато светът се създавал, всички са пели. Този свят е създаден музикално. Първо ангелите пяха, а после създадоха света, и то по всички музикални правила, точно определено. Те наредиха музикално всички орбити, по които се движат Слънцето, както и звездите. Това е една велика идея. За да пееш, първо трябва да съзнаваш защо пееш, да има една свещена идея, един свещен трепет в душата ти.

[...] Досега не съм казвал, но сега ще ви кажа: като се готви, трябва да се пее; като се копае лозето, пак трябва да се пее; като се сее и жъне нивата, пак трябва да се пее; като се шият дрехи и като кроят и като учи човек, все трябва да се пее. Каквото прави човек, все трябва да пее. Според мене пението е една формула. То представя правата мисъл. Ако пееш, ти всякога ще имаш едно разположение душата си.

Той ми е и брат и сестра и майка – 5 септември 1937 г., Неделни беседи, София

763. Аз разбирам хубавата песен, много пъти съм пял. Пял съм например, когато времето е сухо. Минавам в гората, където два месеца не е валиял дъжд, седна, запя една песен и след половин час дъждът идва. Пял съм и някъде, където много е валияло, и щом запя, дъждът престава, небето се разведрява.

[...] Ако не знаете как да пеете, Господ ще ви даде една болка. Не искате ли да пеете, Господ казва: „Ще пееш както Горепеят!“ и вие започвате: „Олеле, олеле, ох, олеле!“

[...] И така, опитайте се да станете велики певци на себе си. Когато времето е сухо, пейте и вижте дали ще завали. Не постоянно, но пейте веднъж, втори, трети ден и вече щом запееете, да завали дъжд.

Както Горепеят и долу – 10 септември 1937 г., Младежки окултен клас, София

764. Какво се разбира под думата *ария*? Ония, които следват Музикалната академия, знаят какво значи ария – песен от опера; тя е мъчно преводима дума. Според мен под *ария* се разбира нещо въздушно, което се дви-

жи като въздуха.

[...] Аз имам два метода за преценка на добрия певец. Според мен като пееш в сухо време и завали дъжд, ти си добър певец. Ако пееш през време на проливен дъжд и дъждът престане, ти си добър певец. Ако пееш и сушата си остане или дъждът не престане, ти не си добър певец. По същия начин се проверяват чувствата и мислите.

Свят на промени / Религиозни хора – 12 септември 1937 г., Утринно слово, София

765. Всички нещастия произтичат от гърлото. Бог е дал един ларинкс, една мека ципица, върху която е написал: „**Бог е Любов**“, и който произнася всеки ден добре, хармонично тия думи, всичко ще му тръгне добре. Ти сега може да искаш да станеш силен човек. Всичко е в Словото! Когато Бог прати Моисей, каза му да *казва* нещо; когато Моисей вдигна тоягата си при Червено море, той каза нещо. И когато Бог създаде света, и от Неговото гърло излезе нещо. Той каза: „Да бъде светлина, да стане светлина, да бъде това, да бъде онова“. И ако Бог беше мълчал, то светът и досега не щеше да бъде създаден.

Вие как мислите – като мълчите ли, ще се създаде вашият свят? Ако държите една книга затворена, мислите ли, че ще научите нещо?

[...] Какво означава [тонът] *сол*? В сегашната музика *сол* е най-тържественният тон, величествен и тържествен. В него има едно изобилие. Когато едно цвете разцъфтява и изпуска своето благоухание, това е *сол*, когато една работа хубаво се завършва, това е *сол*; а когато се снесе едно яйце – това е *до*. Когато се снесе яйцето и има кудкудякане, това е *до*. Който иска да изучи *до*^{мо}, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Петелът кукурига веднъж, два, три. Аз му гледам очите, сериозен е. Спрях и казах си: я още веднъж – и той кукурига. И казах му: „Благодаря, много хубаво кукуригаш“. Аз виждам работите как стават. В този петел има всичко – добро желание, едно благородно чувстване. Той си пее по един много естествен начин. Петелът казва: „Всички неприятности в живота, които се случват на хората, Бог ще ги оправи. Кукуригу!“ Затова не е лошо човек да си има един петел да му кукурига. Аз обръщам внимание на малките неща, понеже обичам Господа и виждам онази Мъдрост, с която е създал тези птици.

Ценностите в живота – 6 октомври 1937 г., Общ окултен клас, София

766. Ако не знаете да пеете, според законите на Светлината вие не можете да се индивидуализирате. Ако искате да растете, имайте зеления цвят – това е пак музика. Светлината е по-висша музика. Понякоя път аз обичам да слушам светлината. Като пея, много хубави тонове има. Слушам тоновете на светлината. Някой път и вие трябва да слушате тоновете ѝ, за да разберете какво нещо е музика. Светлината е музика, музика на ангелите. Ако вие бяхте развили ясновидство, като изпеете *до*, щяхте да видите един цвят, като изпеете *ре*

– друг цвят; като изпеете *ми* – друг цвят. Като изпеете цялата гама, ще видите цялата цветна гама. Колкото по-правилно изпявате тоновете, толкова цветовете ще бъдат по-ярки, по-правилни; колкото по-неправилни са тоновете, и цветовете ще бъдат неправилни. Цветовете ще съответстват на пеенето ви.

[...] Имаш едно неразположение на духа – пей *до*! В съвременната музика *до*^{то} показва едно семе, което е посято и трябва да изникне. [...] Пей *до*, за да се роди в теб движение! Пей *до*, за да се освободиш от противоречията!

Да кажем, ония от вас, които са музиканти, да знаят, като пеят един тон, да поставят в този тон съдържание, да знаят да променят течението на един тон. Ако в един тон поставиш Надеждата за съдържание, или ако поставиш Вярата за съдържание – тонът ще се измени. Ако дадеш на тона една проникателност, да прониква, ти трябва да туриш закона на Любовта или закона на милосърдието, или Любов към Бога – една от добродетелите. Каквато Любов туриш в тона, такава проникателност ще има. Ако аз бях преподавател на музикантите, най-първо бих ги научил, как най-добре да разбират главата си, че като пеят, да знаят какво да турят в тоновете. Та като пее, музикантът трябва да сложи всички свои апарати в тона. Тогава всички щяха навсякъде да го слушат. Как ще пееш правилно? Трябва да обичаш някого, но този когото обичаш, отвън не можеш да го намериш. Ти най-първо ще го намериш в себе си и тогава ще го проектираш навън. Този, когото вътре не може да намериш, никога не можеш да намериш отвън; този когото вътре може да намериш и отвън ще намериш. Казвам: ако Бог отвътре не можеш да Го намериш, никога и отвън не можеш да Го намериш.

Вътрешна светлина – 8 октомври 1937 г., Младежки окултен клас, София

767. Двама души пеят една и съща песен. Слухът на единия е силно развит, на другия е по-слаб. Първият ще изпее песента по-добре от втория. Колкото по-чист е гласът, толкова изпятата песен отговаря на реалността. Реалността е в хармонията на нещата.

[...] Мнозина питат какво нещо е животът? Музика и песен – „Изпей ни тогава нещо“. Можете ли да платите за моето пеене? То струва скъпо: ако пея пет минути, трябва да платите 10000 лева звонкови. Ако не искате да платите, елате да ме слушате, когато пея за себе си.

Да видят – 10 октомври 1937 г., Утринно слово, София

768. Магическа трябва да бъде музиката. Човек трябва да направи нещо с нея, а така – да свири само като обикновен човек, това е длъжност. Музиката има смисъл, когато може да послужи нещо на човека. В Природата съществува едно пиано, което има 25 хиляди клавиши и 3500 октави. Дали вярвате в това, или не, аз не искам да ви убеждавам. Ако човек може да изпее тона *до* във всичките октави на това пиано, никой музикант не би могъл да се сравни с него. Този човек

ще бъде един маг на Земята. Сега ние докъде сме достигнали в музиката? Ние имаме само няколко октави. Когато говоря за музиката, аз разбирам това пиано, което съществува в Природата. Докато се научи човек да вземе само тона *до* от тия 25 хиляди клавиша, ще минат хиляди и милиони години. Някои музиканти са дошли до там, че схващат цялата Природа като една симфония. Всяка планета, всяко слънце, всяко малко тяло в Природата си има свой тон! И нашето Слънце си има своя симфония; и Земята, и Марс, и Венера, и Сатурн – всички планети изобщо си имат своя определена симфония. Всичко това представлява една величествена музика. Ако някой музикант би могъл да чуе тази музика и след това да слезе на Земята, все ще му остане нещо от нея. После, ако се качим Горе, във Възвишения свят, ще чуем, че всяко едно растение има свой тон. Ако слухът ви е развит и влезете в една гора, ще чуете разнообразните тонове на дърветата там, от които може да се образува цяла мелодия. Когато ние схващаме тоновете на дърветата като шум, като шумолене, това показва, че слухът ни не е добре развит, не може да схваща тоновете. Питам: какво би било вашето положение, ако чувахте, че и камъните пеят, и дърветата пеят, и изворите пеят, и вятърът пее, и светлината, която иде от Слънцето, пее? Пеене има навсякъде, но ние виждаме само външната форма на цветовете: например на червения цвят не можем да схванем тона, който излиза от него. Това е една разумна музика, до която съвременните хора не са дошли. Та казвам: от вас се изисква сега разположение, при най-лошите условия на живот да бъдете разположени. Аз често съм правил опити в това отношение и съм сполучвал. Когато съм пътувал някога в голям студ, достатъчно е да пея една песен и да стане по-топло. Студът в Природата може да се погълне. Ако вие можехте да пеете както трябва, даже и със седем октави, с които разполагате днес, вие бихте могли да изпеете една такава сюита или някоя друга песен, с която да отворите сърцето и на най-големия скъперник банкер. Като му попеете така, той ще отвори касата си и ще ви даде колкото са ви нужни; като пееш на банкера, той ще ти даде пари.

[...] Сега ние искаме да се прояви Любовта в света, но без музиката не може да се прояви. Музиката е музика на Цялото, тя не принадлежи на едного. Такова нещо е и Любовта, тя не принадлежи на едного. Музиката е нещо Божествено. Ако при пеенето или при свиренето умът на човека не взема участие или ако и сърцето не взема участие, ако и душата не взема участие и най-после, ако и духът не взема участие, ти никакъв музикант не можеш да бъдеш. Ако и в говора на човека не взимат участие умът, сърцето, душата и духът му, той ще бъде един обикновен говор.

[...] Когато художникът рисува краските, той ги нарежда по закона на музиката. И богатството се определя от законите на музиката. Ти не можеш да станеш богат, ако не знаеш правилно да вземеш тона *фа*. Онези, които са станали богати, пеят добре тона *фа*. Онези, които са

станали умни, пеят добре тона *ми*. Набожните, духовните хора взимат много вярно тона *си*. Който не може да вземе вярно тона *си*, той не може да бъде набожен.

[...] Сега, като говоря за музиката, имам предвид музиката като метод за работа.

[...] Каквото и да се случи в живота ви, пейте. Аз бих желал да видя едно общество, в което всички да пеят. Като се скарат двама души, да започнат да пеят. Като започне единият да пее, и другият ще пее и ще се примират. Ако един има да дава и друг има да взима, нека и двамата започнат да пеят. Като пеят, работите им ще се уредят. Казвате: „Може ли това да стане в сегашния живот?“. Може, разбира се.

Подобно е на невод – 10 октомври 1937 г., Неделни беседи, София

769. Пеенето е ритъм, движение, трептене – то регулира живота.

Сърцето и умът – 17 октомври 1937 г., Утринно слово, София

770. Музиката трябва да поставим като един основен метод. Като пееш, да се вгълбиш в песента. Съчинете си една песен! Нищо не значи това, че тя не е много сполучлива, една песен, може да ви измени вашето състояние.

[...] Всяка наша мисъл и чувство си има специален тон. И милосърдието си има специфичен тон, също така и Любовта към Бога, съвестта, приятелството, Любовта към отечеството, алчността, яденето.

[...] Ти трябва да знаеш специфичния тон на много неща. Имаш някое чувство – трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон; ако знаеш как да му пееш, то идва, но ако не знаеш как да му пееш, не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката, но то не е чувство в човека, и то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш.

Малките опити – 10 ноември 1937 г., Общ окултен клас, София

771. Първото нещо, което Любовта е дала на човека, това е музиката. Ще говориш музикално, като че ли пееш. Всяка изговорена дума трябва да отговаря на известен тон. (Учителят пее в разни вариации думите *мога да обичам*.) Щом пееш нещо за Любовта, ще пееш тихо, музикално.

[...] Ако се явите при Господа, какво ще занесете? С какво ще бъдете угодни на Бога? Като отида при един виден музикант, ще изпея или изсвирия една от неговите песни. Колкото по-добре я изпея, толкова по-доволен ще бъде от мен. Ако му изпея някоя своя песен, той едва ли ще ме чуе. Като отидеш при Господа, ще Му изпееш първата Негова песен. Коя е първата Божия песен – *Бог е Любов*. Ако още първата песен не можеш да изпееш, ти няма да отидеш при Бога.

Първата песен – 14 ноември 1937 г., Утринно слово, София

772. Щом детето заплаче, това е първата песен на живота; щом не заплаче, всичко е свършено. Ако запееш, ти си роден; ако не запееш, не си роден. В това е смисълът. Ако сутрин станеш и не запееш, свършено е; ако станеш и запееш, ти си роден вече. Утре пак ще се раждаш. Ще се раждате хиляди пъти. Всяка сутрин ще пееш, ще се раждаш. Като станеш, ти вече си друг човек. Днес каквато и погрешка да направите, утре, като станете, запейте! Като запееете, ще може с днешния ден да очистите всички погрешки, които сте направили миналия ден. Ако днес не запееете, ще се натоварите с един голям товар. Следователно Бог в Своята Любов Си казва, за днешния ден Господ казва: „Обърнете се към Мене, да ви науча да пеете хубаво, да разберете хармонията, да ви науча какво нещо е Вярата, да ви науча какво нещо е Надеждата, да ви науча какво нещо са Любовта, Милосърдието, Кротостта, Въздържанието и хилядите други добродетели“.

Естественият път – 17 ноември 1937 г., Общ окултен клас, София

773. Попей веднъж, дважд – ще видиш как ще изправиш погрешката си. Музиката трябва да се тури за успокояване, по-хубаво нещо от нея не може да успокои. Всички работи, които се турят музикално [превъзможват], другите [груби] работи и те изгубват от своята тежест; пак са груби, но най-малко половината от своята грубост, от своята тежест се е махнала.

Организиран и неорганизиран свят – 19 ноември 1937 г., Младежки окултен клас, София

774. Рядко са талантиливите и гениалните певци, обикновени колкото искаш. На певците другояче е устроено гърлото, после челото е другояче построено. Те са белязани.

[...] Пеенето без чистата кръв не може да се прояви, нищо в света без чиста кръв не може да се прояви.

Великата работа на водата, въздуха, топлината и светлината – 26 ноември 1937 г., Младежки окултен клас, София

775. Всеки може да си тури мода, да пее каквото иска. Това не е грях, не е престъпление, но външната мода не е още музика. Музиката има връзка със съзнанието. Когато говорим за музика, разбираме, че тя излиза от вътре, от душата излиза. Много мъчно е да се постави тя на един инструмент, на дърво или на някоя медна жица. Ще свириш ти на цигулка и ще покажеш музиката – много мъчно е това. Или пък ще пееш чрез малката ципица, която има човек.

Та казвам: когато човек е музикален, той има светлина. Без светлина не може да има музика. Музиката е свързана и с красотата. Всички музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да има музика, не може да я прояви.

[...] Научете се да пеете или поне научете се да чувствате. Правилно да чувстваш е музика, правилно да мислиш е хармония и правилно да постъпваш е хармо-

ния. Някой ще каже, че без музика може; без музика не може! Не е във външната страна на музиканта. Някои от нас сега ще пеят. Ние няма да пеем художествено, тоест нещо, изработено по всички музикални правила. Не можем да пеем така, но ритъм да има в песента. А песента да е художествена, значи да е изпълнена така, че да няма никаква погрешка. Такова пеене не може да има тук. И свиренето не може да бъде такова. Даже и най-големите свирци на пиано все съгрешават. Има едни погрешки, които не зависят от тях: например инструментът не е какъвто трябва; после – пръстите не са подвижни, някои от пръстите не се подчиняват на законите на музиката (първият пръст или вторият, или третият, или четвъртият). Или ако свири с лък, има някой мускул в ръката, който пречи. Или някой не може да пее, понеже се е карал тая нощ, а ти го караш да пее. Или пък е ял люто, или е пил студена вода и капиллярните му съдове не са така хармонични.

[...] Не само да пееш ноти, не само да ги слушаш, но душата трябва да участва. Музика е, доколкото хората изразяват този вътрешен Божествен стремеж. Та когато говоря за музика, подразбирам съзнанието, проявлението на човешката душа.

[...] Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешени-ния. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (Учителят изсвири друго нещо.) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа! (Учителят пее: „*Мен ме майка родила право да мисля, добре да чувствам и добре да постъпвам*“.) Човек трябва да бъде весел. Във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек, като пее, в бъдеще това пение ще се усъвършенства, ще стане художествено. Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, страхът пречатства на музиката. Ние сме били под робство. И сега, като станеш да пееш, робът се проявява и не може да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху която човешкото съмнение седи.

[...] Хармонията на света е първият син, който се е родил в света. Като започнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си. Третият принцип наричам *свещеният трепет*. Наричат го *трепения*, *вибрации*. Аз го наричам *свещен трепет*, *хармония*.

След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни, на мъж и жена. Мъжът пее по права линия, а жената – по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената – от периферията към центъра. Тук спадат всички противоположности: баща и син, брат и сестра и пр.

Петият принцип е ритъмът. Този принцип е: всички неща в света идват периодично. Даровете на Бога идват чрез ритъма. Човек трябва да разбира закона на ритъма. Ритъмът си има свои опасни страни. В ритъма има прилив и отлив. Когато има прилив, ти си млад, раждаш се. Но трябва да знаеш, че ще остарееш. Приливът, който е дошъл, ще почне да се оттегля и като се оттегли, всичката кал ще занесе в морето. И като

има прилив, той донася всички материали. При ритъм-а трябва да знаете, че до едно време ще е прилив, например до обяд, и като дойде обед, ако сте на физическото поле и стане отлив в ритъма, трябва да се качите в Духовния свят. Тъй че онова, което сте придобили, да не го изгубите!

[...] В окултната [музика] винаги предпазват. Всички окултни ученици изучават закона на ритъма.

В музиката ритъмът се свързва с хармонията. Ритъмът предава материал на хармонията, а хармонията изразява всъщност това, което Бог е мислил, това, което Духът е създал и това, което душата е изработила. Това е вече един велик резултат. Музиката е един велик резултат.

Имате тогава: Първо *Духа*, после – *Душата*, след това иде *свещеният трепет*, после *поляризирането*, после *ритъма*. И след ритъма иде принципът за *причини* и *последствия*. След причини и последствия иде *родът*. Това е седмият Принцип, с който човек трябва да борави. Та човек трябва да използва всеки Принцип.

[...] И когато дойде Духът в човека, той знае как да пее, как да мисли, как да говори! Всичко е свършено тогава, а щом не знаеш да пееш, да мислиш, Духът не ти говори.

Най-първо, за да пееш, трябва да обичаш майка си, на майка си ще дадеш! Ти пееш: „*Мен ме майка роди*“; като дойдеш до думата *майка*, да ти затрепери сърцето! Думите *майка* и *мен*. Майка ми, ми даде това име – *мен*. Ако нямаше майка ми, не щеше да има *мен*. Значи като ме роди майка ми, станах *мен*. Ще пееш *Мен ме майка роди*. „*Мене, теке, уфарсин*“. Претеглен си, премерен си.

Музикално утро. Седемте принципа – 1 декември 1937 г., Общ окултен клас, София

776. Сега вие сте дошли на Земята да учите музика. Музиката не се заключава само в пеенето; само да пееш – това е проверка на музиката. Музика подразбира едновременно слушане това, което се пее на Земята и в Духовния свят, между ангелите. Същевременно ти трябва да слушаш и музиката в Божествения свят, да видиш как се трансформират тия три вида музика една в друга. Това значи музикален човек.

[...] Ако пази гърлото си, певецът ще пее много добре, но ако не го пази, било от простуда, било от някакви психически неразположения, той няма да пее добре. Някой певец се скарал със своя приятел и после не може да пее. Ред причини има, които влияят върху гласа на певеца. За да пее добре, от човека се изискват четири елемента: той трябва да има едно отлично сърце, един отличен ум, една отлична душа и един отличен дух. Такъв трябва да бъде според мен певецът.

В каквото и отношение да иска човек да се прояви, в него трябва да присъстват тия четири елемента. Не присъствуват ли тези елементи в човека, и без да иска, той ще прави погрешки. Свещеният трепет при пеенето иде от сърцето. Яснотата на тона иде от човешкия ум. Изразът, съдържанието на пеенето иде от душа-

та, а цената на всичко това може да дойде само чрез човешкия дух. Който пее по този начин, той никога не се смущава от хората. Като пее така, певецът чувства, че сърцето му говори на неговия ум, на неговата душа и на неговия дух. Щом сърцето му проговори, той забравя външния свят и може да даде израз на своето пеене. Който слуша пеенето на този певец, казва: „Този певец пее хубаво, защото не само сърцето му говори, но умът му и душата му, и духът му говорят“. Този закон е верен във всички прояви в живота на човека.

Сила, благородство, светлина и добротa – 5 декември 1937 г., Неделни беседи, София

777. Разправяше ми един български студент, който учил в Америка. Един ден се отчаял и мислил да се самоубие. Седи си в стаята и чува по едно време, че някой пее една песен, в която се казва: „Където и да си, за тебе мисля“, на английски пее и казва: „Където и да си, за тебе мисля“. И този студент казва: „Аз, като чух тази песен, смени се моето състояние, веднага дойде тази мисъл: *Където и да си, за тебе мисля*“. Казва: „Където и да съм, Господ за мен мисли“. Ето правото схващане. И други думи имала песента, не завършвала с това: „Където и да си, за тебе мисля“. После чакал да чуе другото, но там свършил. Та този пасаж от песента остава в ума му. Казвам: онзи пасаж, който остава във вашия ум е най-добър. Не търсете другото, спрете се върху пасажа.

Измерения – 10 декември 1937 г., Младежки окултен клас, София

778. Важно е човек да говори право. Вашият език още не е възпитан. В езика, в говора се забелязват наследствените черти. Мислиш добре и започваш да говориш, но в гласа ти има нещо неравномерно. Без да искаш, той ти се повишава. Това зависи от мозъчната енергия. Ако в Духовния свят говоря както на вас, веднага ще ме върнат на Земята. Вие намирате, че говоря тихо, не ме чувате, но с такъв глас не биха ме приели на Небето. Там ще кажат, че вдигам голям шум с говора си. Там всеки говор, чиито вълни съставляват една стомилионна част от милиметъра, минава за груб. Нужна е голяма деликатност, голяма мекота в говора, в обходата* между хората.

[...] Докато не привикнеш да чуваш своя глас и в най-големия шум, ти никога няма да се научиш да пееш. Ако сам не се коригираш, отвън никой не може да те коригира. Ще кажеш, че Господ ти е казал да говориш; ако наистина Бог ти е казал да предадеш нещо на човека, това всеки ще познае. За да предадеш думите на Господа, преди всичко човекът, на когото ще говориш, се намира в голямо нещастие. Като му говориш, пръв той ще познае, че това са думи на Господа. Ако кракът му е счупен, ти ще го наместиш внимателно, ще го превържеш и след това ще му кажеш причината защо счупил крака си. Той ще разбере, че Бог чрез тебе му помага.

[...] Ако ви кажа, че трябва да говорите меко, любовно, пръв аз трябва да дам пример за това. Днес ви говоря на дълги вълни. Като се прибера в стаята си, веднага прекарвам думите си през специален апарат и каквато грешка намеря, веднага я изправям. След това предавам думите си в Невидимия свят, на къси вълни. Ако и в Невидимия свят предам речта си така високо, както говоря на вас, там тя ще произведе цяла катастрофа. Там приемат думите ми умствено. Като говоря високо, силно, аз изразходвам много енергия, затова се извинявам пред Разумните същества от Невидимия свят. Честност се иска от човека. Ако говоря на някого с висок глас, ще се извиня, а на себе си ще кажа: „Друг път, като съм неразположен, по-добре да не говоря“.

*(обхода – подход, отношение)

Трите пътя – 12 декември 1937 г., Утринно слово, София

779. Казвам: ако живеете добре, вие можете да влезете в контакт с музиката. Има области, където само добрите хора може да влязат в контакт; само добрите хора в света ще снемат музиката в света. Каквито са хората, такава ще бъде и музиката – според тях. Има музиканти, които свирят. Музикантите в окултната музика, като засвирят известни парчета, турят една похлупачка; като вдигнат похлупачката, колкото пари им трябва, и парите дойдат. Ако знаеш как да свириш златото иде; ако не знаеш, то не мърда. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, но казвам: златото има един тон. Ако хората го знаят, като засвирят този тон, то ще дойде да те слуша; ако не знаеш, няма да се мръдне, пет пари не дава.

Злато, живот и здраве – това са синоними. Ти здрав не можеш да бъдеш, ако нямаш музика. Човек богат не може да бъде, ако няма музика.

Възпитание на чувствата – 17 декември 1937 г., Младежки окултен клас, София

780. Ако бъдете музикант във физическия свят, вие не можете да бъдете музикант и в Астралния свят. Музиката едва започва в Умствения свят, и то във висшето поле, не в нисшето. Или музиката е място в Рая, туй, което индусите наричат будическо поле. Този съзнателния живот – там започва музиката. [...] Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето – ти си в Рая.

[...] Мислете сега, че сте дошли да ви уча на пеене; ако при мен не се учите на пеене, никой няма да ви научи; ако при мен не се научите да пеете, никой друг няма да ви научи. Вие сега ще кажете: „Като дойде Духът, Духът ще ни научи“. Духът е дошъл между вас и пее, вие сега чакате и си имате някаква идея. Пейте сега! В музиката има известни норми, но щом човек се научи да пее, за в бъдеще ще има една широка област. Мнозина от вас пеете, но има една критика. Някои искат да изпъкнат повече, отколкото трябва, а други искат да се смалят повече, отколкото трябва. Казвам: ако си трева, расти като трева; ако си дъб, расти като дъб; ако си бук, расти като бук, покажи си формата.

[...] (Учителят пее „*Отче наш*“.) Така не се пее. „Отче наш“ още не е *Отче наш*, и тъй не е. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане *Отче наш*. Аз съм пял само веднъж *Отче наш* както аз разбирам и втори път не искам тъй да го пея, пях го сутрин. Като се намериш в някой голям зор, представи си едно въже, и че тебе ще те поставят на въжето. Тогава пях *Отче наш*. Тази работа можеше да ме повреди. И като пях, забравих, че има страдания, всички [страдания забравих], та като започнах да пея *Отче наш*, слязох от въжето, във въздуха седях. Ходих по въздуха. Ако започна да вземам криви тонове, започвам да слизам. Като изправа тоновете, ходя из въздуха, а щом вземам криви тонове, слизам долу.

Казвам: пейте *Отче наш*, за да можете да ходите във въздуха, да може вашата мисъл да бъде светла и вашето сърце – топло.

Ползата от краката – 22 декември 1937 г., *Общ окултен клас, София*

781. В сърцето има доста музика. Някой път сърцето пее с мелодии, някой път – с акорди. На Земята певецът пее с един глас, а в музикалния, в Умствения свят един певец пее всякога едновременно на три гласа. Той взима едновременно три тона. Като запее, пее трио. На Земята трима души трябва да пеят едновременно, а на Небето само един може да пее трио. На някои хора гласът е раздвоен. Рядко са такива хора, но ги има. А що се отнася до такива, които могат едновременно да пеят на три тона, това е свършено рядко. Сега няма да питате как е това. Като не сте слушали такива певци, не можете да разберете, пък и аз не съм слушал такива певци на Земята, това са вметнати мисли.

Имаше някой човек – 26 декември 1937 г., *Неделни беседи, София*

782. Казва някой: „Аз дишам“. Как дишаш? Той диша бързо, отсечено, но в дишането такова отсечено нещо няма – музикалност има в дишането. Някои от вас, като говорят, гласът им е хрипкав. Туй показва, че не дишат добре. На някой гласът е груб – това показва, че той не диша добре; на някой няма мекота в гласа – това показва, че не диша добре. Не че дишането е всичко, но ритмичното дишане е разумно. Човек може да диша и без да е разумен.

[...] Непременно трябва да дишате ритмично. Ти дишаш, приемаш въздуха. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Поемаш въздуха ритмично. Спри се след това 5 секунди. Чети в себе си без да дишаш. 1, 2, 3, 4, 5. И започни пак да изпускаш въздуха. Няма да дишаш бързо и рязко. Ако по този начин дишаш, трябва да се яви една мекота в гласа ви. За да станете певци, непременно трябва да дишате ритмично.

[...] Индусите имат свещената дума *Ом*. *О*-то се произнася и от никъде не е ограничено, то излиза свободно. Ако произнесеш някой от буквите, все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но на *О*-то гласът излиза свободно. И при буквата *А* пак е свободен гла-

сът. Та казвам някой път да произнесете думата *Аум*. Тогава може да произнесете думата *Аум*, ще вземете *сол* на цигулката. Втората нота ще бъде *до*, а третото ще бъде *ми*: *сол, до, ми*. Ако искате да го вземете. (Изпяхме *АУМ*) Сега вижте какъв е законът? Ако вземете *О*-то, то намалява. Тъй, както пеем *Аум*, ще обръщате внимание на малките добродетели. Всяка една мисъл в теб трябва да бъде ясна. За всяко нещо в твоето съзнание, за най-малките добрини, и микроскопичните, които Бог ти дава, трябва да се радваш. Виждаш цветец – да се радваш. Когато идваш до големите работи, пак да се радваш. Имате *Аум*. Имате *мило*. Колко букви има? Две букви са внесени – *И*-то и *Л*-то. Най-напред за големите работи ще мислиш. *А*-ом, обратното е *моа*. В *О*-то винаги се показва, че си свободен. *О*-то показва една величина, която нито може да се увеличи, нито да се намали. *О*-то показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата *А* показва, че ти си бременен с известна идея, ти си бременен с нещо. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. *М*-то в дадения случай е условията, при които тази бременност може да се развие. *М*-то съставя първичната материя, от която формите са направени. В света има две неща, които постоянно функционират: *М*-то и *О*-то. *О*-то индусите наричат *прана*.

[...] Българският език е много музикален. Има думи, които са написани от три музикални акорда. Кажете ми една дума, която е музикална: *ми-ла-си*. Я го изпейте сега. (Всички пеем *ми, ла, си*.) Сега я изпейте: „Аз мога да дишам вече добре“. Започнете от *сол*. Вземете *сол, ми* и ще се върнем на *до*. Я да видим как ще го изпеете, вие сте доста музикални. (Всички пеем: „Аз мога да дишам добре“.) Ето, всички сте музикални. Ако някой може, да каже нещо по-хубаво. *Сол, ми* – то е най-хубавото; *до* е бащата, *ми* е майката. Сега сестрата как ще пее? Братът в музиката наричат тенор, а сестрата е алтът. „Аз мога да дишам добре“. Може ли някой да изпее *Отче наш*? (Учителят пее *Отче наш*.) *О*-то е свободно, не е ограничено, *Е*-то е закон на размножение. *Отче наш*, тъй, както е, е ограничено отношение. Силата на *Отче наш* седи в *О*-то. Когато казваме, че Господ е нашия Баща, ние разбираме онзи Бог, Който е свързан с нас.

Пред радостите и зад страданията – 29 декември 1937 г., *Общ окултен клас, София*

783. В музиката например, по-лесно може да се заучава, ако турите 3-те пръста на корена на носа. Може да турите и двата пръста, и по-лесно се възбужда музикално. Може да пеете някой път и ако хванете корена на носа и мислите, ще имате един резултат, а ако поставите вашите пръсти на върха на носа, ще имате друг резултат. [...] В пението басът са земните течения, в гъстата материя е човек. Басът оперира с дългите вълни, сопранът – с късите. Басът и сопранът това са полюсите, където се поляризират тоновете. Тенорът и алтът това са отглас, ехо. Алтът поддържа баса, дъщеря го наричам. Дъщерята поддържа баща си. Тенорът

това е синът, той поддържа майка си. Той е нависоко, поддържа майка си. Тенорът толкова високо не може да се вдигне колкото майката и алтът толкова ниско не може да слезе колкото бащата, но все пак, алтът и басът си приличат. И басът не може да се повдигне по-високо от алта. Сопранът не може да слезе толкова, колкото тенора. Тенорът е границата на сопрана, където може да слезе. Между сопрана и тенора има преплитане. Преплитане, тъкане има. Значи щом една нишка веднага се преплита и тогава иде бърдото, взема тази жичка. След туй, пак има преплитане на жичките.

Дишане – 31 декември 1937 г., Младежки окултен клас, София

784. Знаете ли кога пеят шурците? Когато има преизобилие, хубави работи, шурците пеят; щом дойде нещо лошо, те млъкват – млъкват и не знаят защо. Аз преди години имах само един шурец, влязъл вътре. Влязъл на топло и току започне да пее. Пък пее, когато трябва и когато не трябва. Един ден си пее и гледам – в една пукнатина е влязъл. Казвам: „Я слушай, излез навън. Пей на другите, аз вече разбрах тази работа”. Той казва: „Де ще намеря по-добра публика от тебе?”. Да го изпъдя – не става, той не знае и току изведнъж, като пееше, турих няколко капки вода. Чуди се и вече престана да пее. Питам го: „Защо престана, защо не пееш?”, казва: „Развали се времето“.

[...] В пеенето, ако не пееш както трябва, ще ти се втръсне. А ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. Някой път така пееш, че цяла седмица не искаш да пееш. Някой път, като пееш, се заражда желание да пееш втори, трети, четвърти път. Вие сте доста добри певци, но много люти и кисели работи ядете и доста студена вода пиете и вследствие на това не можете да пеете.

Съзвучие – 5 януари 1938 г., Общ окултен клас, София

785. Казвам: Сърцето е създадо речта, на речта в света и на говора сърцето е дало подтик. Сърцето е послужило да се образува човешката реч и говорът, а формите на тази реч, да се изрази, се дължат на човешкия ум.

Сърцето на Природата – 21. I.1938 г., Младежки окултен клас, София

786. Аз съм говорил за основния тон на Любовта и сега говоря. Основният тон на Любовта е червеният цвят. Важно е кой червен цвят. Ако попаднеш точно на основния тон на Любовта, целият свят трябва да почервене.

[...] Сега може да се говори, че трябва да се обичаме, да си помагаме, но ако не можеш да вземеш тона на Любовта, говоренето е напречно.

[...] От всички се иска музикалност, да се свържат с близкия музикален свят около себе си. Слушали ли сте песента на цветята, когато цъфтят? Слушали ли сте хора на зреещите плодни дървета? Слушали ли сте хора на течащите реки? Слушали ли сте песента на

летния ефир, когато гали и милва дръвчетата? Ще кажете, че всичко това е шум. Не, ухо е нужно, да чуете тази песен и музика, да се слее с нея.

Всичко в Природата е живо! Във всичко, създадено от Бога, има велик смисъл. Във всичко има музика и песен. Можеш ли да се свържеш с онази музика, която се движи между 32 и 4000 трептения; можеш ли да възприемеш музиката на 300 – 500 хиляди трептения? Това е ангелска музика. При нея и желязото, и златото се топят. Тази песен е в състояние да излекува и най-неизлечимата болест. Има музика, на която трептенията разрушават. Какво направиха евреите със своите тръби? Като ги надуха, те обикаляха с тях цели седем дни стените на Йерехон и ги събориха. Ако и вие си послужите с тази музика, в седем дни ще можете да съборите стените на вашите мъчнотии и препятствия. – „Наранено ми е сърцето”. Пей и свири! Няма по-добро средство от музиката. Тя лекува всички болести, всички недъзи. В бъдеще музиката ще се прилага като възпитателен метод.

[...] Тия дни се спрях върху новия начин, по който съм наредил песните. Някъде съм поставил секунда, после терца, кварта, три терци. Това са елементи. Терцата е мек елемент, а секундата – твърд. Секундата може да бъде повишена или понижена с половин тон. Музикалните тонове са живи същества. Достатъчно е да вземете един тон – *до, ми, ре*, за да се свържете с музикалните същества, които ги управляват. Ако искате цветята да цъфтят, изпейте тона *сол*. Ако искате плодовете да узреят добре, вземете тона *ла*. На музикалните същества е лесно да направят каквото искат. Те помагат на хората.

Четири погледа – 13 февруари 1938 г., Утринно слово, София

787. Какво означава сръдната? Станал си немускален. Като се сърдиш, то е без музика. Сръдната е немускално състояние. Човек, който не е музикален, всякога се сърди; който е музикален, не се сърди.

Програмата в живота – 18. II.1938 г., Младежки окултен клас, София

788. Станеш сутрин и благодари, пей. Кажи: „Благодаря ти, Господи, че Си ме пратил на Земята да уча. Благодаря ти, Господи, че Си ме пратил на Земята да проявявам Доброто, което е вложено в мен. Благодаря ти, Господи, че Си пратил да проявя своята сила, която Ти Си ми дал. Благодаря ти, Господи, че Си ме пратил на Земята да помагам*”.

[...] Сутринта, като станете, вдигнете си очите, благодарете, запейте си: „Благодаря ти, Господи!”. Аз си пея вътре, няма да ме чуят отвън, пея вътре. Има едно пеене в Причинния свят, като се вдигнете. На физическото поле има и във висшите светове има музика, и в света има музика. Египетската музика се отличава, [с това] че те са започнали с тона *ми*. Седем начина на деление са имали. Те са били свързани с Духовния свят и по-голяма чувствителност са имали. Индусите

са имали четири тонирания. Устройството на тяхното пеене е било друго. Те са били свързани с Умствения свят. Те се вгълбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Те развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха. Когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. Оркестри до 120 души, може би за бъдеще да бъдат до 200, 300, 400, 500 души. Колкото повече хора има в един оркестър, толкова по-добре, по-голямо разнообразие. Казвам: има една музика в предната част на челото, където има 25 хиляди нишки, настроени както нишките на едно пиано. Някои са дълги, други са къси. Те образуват 25 хиляди тона. Сега, ако вземем първия тон, основния тон, 32 трептения (32 Hz – бел. съст.), последния, 25-хилядния тон, ако умножите, може да видите колко трептения ще има, според математиката. (32 x 25000 = 800000 Hz – бел. съст.)

Тази музика има 25 хиляди тона, следователно при нея са възможни много работи, които не са възможни при обикновената музика, не могат да останат. При такава една музика, ако аз пея горе, може да накарам в няколко часа, в два дена да накарам една форма да изникне, да израсте много бързо и да даде плод. Успехът в живота зависи от онази интензивност, от онази музикалност. Защото музиката е едно благо от Бога. Колкото ние сме по-близо до Любовта, толкова музиката е по-силна. Колкото музиката е по-силна, толкова нещата са по-възможни. Тогава нещата стават с най-малко разноси.

[...] Всяко велико дело е музикален тон. Да проявим в нас най-великата добродетел, то е най-високият тон, който можем да вземем в тази част, която пеем.

*(Формула)

Да ми бъде ученик – 20 февруари, 1938 г., Неделни беседи, София

789. Човек от главата до петите си трябва да бъде музикално същество. Музиката не е само това, музикални трябва да станат ръцете, музикални трябва да станат краката, очите, ушите, всичко трябва да стане музикално в теб. Да бъдеш музикален, аз го наричам един свещен трепет, едно музикално състояние. Да бъдеш свещеният трепет на музиката, всичките ти частици на тялото, туй, което е живо, музикално да трепти – тогава няма да имаш нещастия в света, ще бъдеш всякога щастлив.

[...] Аз ще се изправа пред Невидимия свят, който хората не виждат, ще пея на ангелите, ще пея на Господа. Тогава, след като пея, ще слушам дали съм пял хубаво. Ако след като съм пял хармония, чувам отзвук хармония, значи съм пял хубаво. Като съм пял, току изведнъж ще дойде един величествен акорд от Невидимия свят. Всичките ангели ще запеят и аз ще слушам. Моята мелодия, която съм пял, моята мелодия изпяват не само

мелодично, но и хармонично. И тогава се коригирам. Казвам: хубаво пея. Онова, което съм пял, те го пеят в хармония; не само един, но хиляди хора пеят изведнъж. И тъй ми става приятно. Туй, което аз съм пял, те ми отговарят, казват: „Много хубаво пя”. Ако аз не им пея, и те не ми пеят. Щом аз пея, вече и те пеят в хармония. Знаеш ли какво е да чуваш в хор да пеят?

Богатство и сиромашия – 23 февруари 1938 г., Общ окултен клас, София

790. Музиката, за да се разбере, това е едно възвишено състояние, не мислете, че туй, което пее човек, е музика. Музиката е нещо разумно, това не е само издаването на един звук. Тя може да засяга физическия свят като движение, може да засегне човешките чувства, това е като един усет или като едно чувстване, или като едно вдъхновение, пък може да засегне и човешката мисъл, но музиката иде от един Възвишен свят.

[...] По един музикален начин може да повлияете на стомаха. Има известни тонове, тонът *до* влияе. Но в сегашната музика тонът *до* вече влияе на стомаха. След като си ял, ти трябва да поеш една песен, при която храносмилането да стане правилно. Ако стане туй храносмилане правилно, ти се ползваш. Тогава тия сокове ще минат в дробовите – това е вече духовното тяло на човека. Там ще се пречистят и най-после ще мине в твоя мозък – това вече е Божественото тяло, отиваш в най-висшия свят. Пак ще се образува един кръг, имате едно движение. Та казвам: при сегашното състояние трябва да пеете някои песни за стомаха, някои песни за дробовите си и някои песни за мозъка си. Тези за стомаха са активни, груба енергия; онези за чувствата са по-деликатни.

[...] Пеенето е вече присъствие на Бога вътре в нашите души. Човешката душа има нещо общо с Божията душа. Когато ти дойде да поеш, може да поеш само в Божествения свят. Може да поеш само на онзи, Който ти е дал живота. Може да поеш само на онзи, Който ти е дал ума. Може да поеш само на онзи, Който ти е дал сърцето. Като Го видиш, ти вече мязаш на Него, на Него можеш да поеш. А заради Него може да поеш и на другите. Значи, като пея на Него и другите може да ме слушат, но само на Него може да пея. Ами, че как? Като иде животът като Любов, как няма да пея! Тогава идват две неща – ще поеш и ще говориш. Те вървят заедно. Музиката, това е най-добрият начин, по който можеш да говориш. В музиката няма по-груба работа да говори човек немусикално.

Наблюдавайте се – щом си недоволен, вижте в гласа ви какво има; като сте радостен, нервен, веднага нещо рязко има в говора ви – изтича енергията ви. Или понякога плачете – какво означава плачът на човека? Оцапана е душата ти. Ще вземеш малко водича – всяка сълза показва, че с тази водича ще вземеш накрая да очистиш петното на душата. Затова са сълзите – вземеш кърпичката, изтриваш. Всяка сълза е една нота. Значи, ако плачете, ако един ангел е при вас, като пла-

чете, той след плача ви ще ви направи едно музикално парче, как са паднали сълзите.

[...] На Бога гласът е толкова музикален, че злото, което е толкова страшно, като чуе Божия глас, престава вече да прави зло. Господ е толкова музикален, че това зло, забравя да прави зло. Господ трябва да започне да говори, да поправи злото; Господ, като говори, злото в света се поправя. Затуй на хората понякога Господ трябва да им говори, че злото във вас да млъкне. Злото да се интересува от музиката. Когато се говори на злото, музикално да се говори. Затова всички ще се учите добре да говорите.

[...] Казвам: всеки певец, който може да пробуди желание да пееш, е много добър певец. Този, който не насърчава, за неговото пеене ще каже: „Съсече ме това пеене“. Този, който повдигне в мен едно желание, е добър певец.

[...] За мен силата е диезът, мекотата е бемолът, тонът е капиталът. Основният тон *до* е капиталът, с който аз мога да оперирам в даден случай, или едно Разумно същество, което може да бъде на мое разположение. Аз като взема *до*-то, това е език на много Разумни същества. Има цяла една категория Същества, безброй Същества разумни, че като вземам техният тон, *до* е език, всички са на мое разположение. Колкото по-правилно пея, повече ще ми дават. Колкото криво пея, те не дават да вляза във връзка с онзи Разумен Възвишен свят, който може да дойде на помощ, за да може да ни избави от тия неблагоприятни условия. Защото много неблагоприятни са условията, при които живеем, изложени сме на хиляди и хиляди опасности.

Обич и Любов – 25. II.1938 г., Младежки окултен клас, София

791. Често слушам да се казва: „Добър човек съм“ или „Лош човек съм“. Какво се разбира конкретно под думите *лош* или *добър* човек? *Добър си*, значи добре пееш, взимаш чисти тонове. *Лош си* – лошо пееш, взимаш нечисти, фалшиви тонове. На десет тона едва един ще бъде чист.

[...] Какво се иска за Доброто пеене? Първо, салонът да е добре отоплен: нито много топъл, нито много студен, студеният въздух се отразява вредно на гърлото; после, певецът да е добре разположен; трето, публика-та да го обича – да няма нищо пресилено.

Единство в живота – 27 февруари 1938 г., Утринно слово, София

792. С пение трябва да събудиш Любовта към Бога, трябва да събудиш своето съзнание, трябва да събудиш своето достойнство, после своята смелост, своята честност. В пението има един начин за възпитание.

[...] Учете се да пеете, за да се подмладите! Музиката е един начин за подмладяване. [...] Може да се пее на болката, понеже е нещо реално. Тая песен можеш да я

пееш с израз. Болката, когато човек ѝ пее, не е страшна. Когато човек пее, болестта се лекува.

Лечебното действие на музиката – 2 март 1938 г., Общ окултен клас, София

793. С музика, да кажем, ако навсякъде се разрешаваха въпросите и ако светът щеше да се оправя с музика, какво щяха да правят хилядите адвокати, като няма дела? При сегашните условия какво щеше да стане? Туй е само за напредналите хора. Лекарите може да ви бъдат само съветници, вие сами трябва да се лекувате и ще опитате вашата Вяра, ще пеете.

[...] Трябва да пеете по три начина. Аз застъпих само музиката. Най-първо ще се спреш и ще пееш с ума си, ще поставиш двата си пръста от двете страни на челото, на слепоочията, на ръбовете, и като започнеш да пееш, започваш да чуваш тоновете в челото си, като че ли излизат – да чуваш песен. Туй като постигнеш, ще си туриш двата пръста под лъжичката и пак да пееш. Като си пял горе и като си пял долу, тогава ще имаш едно отлично пеене. С туй пеене можеш да сториш каквото искаш, но щом тук не може да пееш, ти и през гърлото ще имаш едно обикновено пеене. Сега не зная дали вие сте слушали това: да говориш с устата си и едновременно да чуваш туй говорене да преминава в песен. Като ти говори някой, да чуваш, без да си мърда езика, направете този опит – да слушате отвътре. Да чуваш, че именно някой ти говори вътре в тебе – туй е духовно положение. Някои казват, че говорели духовете. Аз съм против, не обичам кривите работи, не обичам изопачени неща. Има същества, които са разумни, слушат много добре, слушат около вас, слушат така.

Радвайте се и веселете се – 6 март, 1938 г., Неделни беседи, София

794. Аз гледам, когато пеят „Бог е Любов“, как невярно се пее. Една песен, която се пее невярно, е тая. Аз не зная дали само веднъж сте я изпели хубаво! Има нещо, което дразни в това пение! Това е на основание на това, че като пеете, не чувствате Любовта. Вие, като пеете: *Любов*, мислите върху други неща. Думите *Бог е Любов* не се пеят така! (Учителят изпя тия думи.) Аз, като изпея думите *Бог е Любов*, другояче пея, другояче схващам пеенето. И по-рядко трябва да се пее „Бог е Любов“. И после ние се срамуваме от Любовта. Казваш: „За Любовта ли ще пея?“. Да! За Любовта ще имаш една отлична реч. Като помислиш, че Бог е любов, ти трябва да имаш един свещен трепет, че си пред едно Велико Разумно Същество. Когато кажеш грубо *Бог е Любов*, този ден Бог ще ти покаже какво нещо е Любовта. Този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е Любовта.

Един ден свири една сестра, а друга си дава мнението, че първата дрънкала. А пък и втората толкова разбира! Оная сестра поне дрънка малко, а пък тая сестра, която прави критиката, тя и наполовината не знае.

Не си давай мнението, ако не знаеш повече! Никога не

говори за някого, че пее лошо, защото той ще ти каже: „Я изпей ти!“

[...] Ако вие изпеете „Бог е Любов“, бихте могли да се освободите от всяка една болест.

[...] И човек като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкова силни, че всички ония пращинки, които са полепнали по неговите мисли изчезват, изчезват и неговите лоши мисли и чувства! Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето. Имаш хрема – ще пееш на хремата. И в бъдеще, когато ви хване хрема, да си имате метод за една песен за хремата. Дайте ми един куплет за хремата!

Божие то дихание – 9 март 1938 г., Общ окултен клас, София

795. Около всеки тон има цяла система вълни. Те се движат около един център. Всяка вълна има свой специфичен характер. Това са отвлечени въпроси. Колкото и да се говори за тях, те ще останат неразбрани.

Ако при това разбиране взимаха правилно основния тон на живота, те щяха да избегнат много нещастия и мъчнотии. Значи нещастията на хората се дължат на факта, че те не взимат правилно основния тон. Кой е основният тон на живота? Според някои основният тон на живота е *до*. Той представлява *дом*, който има условия да расте. Буквата *д* означава *семка*, която трябва да се посее. Буквата *о* означава *уловие за растене*.

Да слушат – 13 март 1938 г., Утринно слово, София

796. Може да се пее по много начини. Вие, докато не отидете на Небето да чуete как пеят, никога няма да се научите.

[...] Когато пееш, трябва да предадеш своето пеене на другите, че и те за да започнат с тебе да пеят. А щом пееш и другите, които те слушат, не пеят заедно с теб, пеенето не е правилно.

[...] Като се роди Христос, дойде цял хор от ангели и изпяха една песен.

[...] Когато един певец пее добре, то Бог иска да ви каже: „Така трябва да пеете всички!“. Слушате един цигулар да свири. Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички“.

[...] Ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че даден музикант не е сам, но има около него цяло едно общество от музиканти, които пеят и свирят. Това е една задружна работа! Та вие не искайте да бъдете музиканти сами, но се съединете с целия музикален свят и станете едно с тях. Не да се изгубите, но да влезете в небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от Земята на Небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите и после ще ви вземат. Ако се запишете за небесния хор, няма да ви вземат Горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40 – 50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за Небето.

Аз ви давам само един малък метод, като употребих за пеене думите: „*О, Любов неизказана!*“.

[...] Три неща – да вземете вярно тона, *до* – той е Доброто; да сте справедливи – да вземете вярно тона *ми*; и да любите добре, да мислите добре – да вземете до-

бре тона *сол*. *До, ми, сол!* Винаги свързвайте тона *до* с Доброто. Основният тон на Доброто е *до*. Основният тон на правдата е *ми* и основният тон на Любовта при сегашния живот е *сол*. В Любовта има цъфтене при *сол*, животът става красив, има благоухание. *Ми*-то ти дава условията, благоприятните условия, богатството; *ре* – това са материалите от които ще се образува цветът; *фа* доставя материалите, от които ще се съгради цветът. Имаме три основни цвята: червен, жълт и син. И в музиката имаме три основни цвята и четири производни цвята.

Та казвам: основният тон е Доброто!

О, Любов неизказана! Музикално упражнение – 16 март 1938 г., Общ окултен клас, София

797. Скръбта е едно патологично състояние на човека, недоволството е друго патологично състояние, страхът също е патологично състояние. Безверието е патологично състояние; безнадежието е патологично състояние, отчаянието е патологично състояние. Музикалният свят е над тях. Ако прекараш една музикална вълна в този свят, той веднага ще се измени.

Излизане, работа, молитва – 18. III.1938 г., Младежки окултен клас, София

798. Следователно пеенето, музиката е произлязла от разрешаването на всичките въпроси. Когато се разрешават въпросите, постепенно се образуват музикалните тонове. Сега тия работи трябва да се проверят; не че вие ще ги проверите, те са проверени. Трябва да вярвате, за да може да ги опитате.

[...] Когато дишането е правилно, има една музикалност в дробовите. Ако не е нормално, имате едно хъркане в дробовите. Често лекарите, като поставят ухото, казват, че дробовите не функционират правилно. Ако дробовите функционират правилно, има музика, различно е. Всяка една бронха в дробовите издава един хармоничен тон, не издават един и същи тон. Тия бронхи, които са в средата на дробовите, и тия, които са горе и долу, различно пеят. Всички пеят, един чуден хор има. Онези, които дишат правилно, като турите ухото, ще чуete едно симфонично пеене.

[...] Какво означава *фир-фюр-фен*? На български не може да се изрази. Ти имаш светлина, имаш най-лошите условия, но и тия условия, има нещо разумно. Например „*фир-фюр-фен*“ ето как се представя: гледате грънчар, който си е оцапал ръцете. Този човек взема таз кал, меси, меси, направи едно гърне. След време виждам – извади един много хубав съд. Та „*фир-фюр-фен*“ значи: от тия условия, от тази кал, от тази материя, от условията, при които се намираш, има един грънчар, който от теб ще извади най-хубавото гърне. Това значи. Ще кажете: „Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне“. За изяснение на „*фир-фюр-фен*“. Не зависи от калта, тя сама по себе си нищо не може да направи, но от това, Разумното начало.

[...] Учиш да пееш, защото самата музика, е велико благо. Музиката е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Трябва да пееш! Само чрез музиката можеш да приемеш пълното благо Божие. Божиите блага идват чрез музиката. Ти, като пееш, Божието благословение в тебе ще дойде. Ти ще се почувстваш радостен и весел. Ако не си музикален, Божието благо не може да дойде. Ако си зле настроен, не искаш да пееш, не може да дойде Божието благословение. Не в пеенето, но в разположението да пееш ще дойде Божието благословение – то е процес. Музиката има външна и вътрешна страна; чрез външната и вътрешната страна на музиката иде Божието благословение, иде в душата. Вие трябва да имате един стимул – пеенето, за да възприемете Божието благословение. Външно и вътрешно да пеете.

[...] Тогава, ако дойдете до *Тао би – Тао* е благословиенето. В *тао* очакваш благословиенето, ти се подготвяш, за да влезе то в теб. За да влезе, благословиенето трябва да съзнаваш. Щом съзнанието се отвори, тогава веднага ни става ясно, започва да ни се открива. Щом си отвориш очите, виждаш. *Аумен* означава това, което си придобил, приел. След като си ял храната, усещаш в себе си нещо приятно, *Аумен* е храната.

[...] Преводи ви правя сега. Сега тази песен трябва да я пеете хубаво. Какво е *фир-фюр-фен*? Калта в грънци да я направите. Като кажеш *фир-фюр-фен* лошото, което е в тебе, трябва да се опече.

Законът на музиката – 25. III. 1938 г., Младежки окултен клас, София

799. Около нас целият свят е музикален – Слънцето, което изгрява, вятърът, който вее, всички Разумни Същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние, като се раждаме, сме потопени в музикална среда, и ако нашето съзнание е развито, ще чувате песен.

Един момент – 30 март 1938 г., Общ окултен клас, София

800. Има една Любов на музиката. Всички музиканти, които не успяват, нямат музикална Любов. С музикалната Любов както на желязото е необходим огън, защото, ако на желязото няма огън, не може да се закали. Огън трябва и на музиканта, който свири или пее, той трябва да има музикален огън – музикална Любов я наричам аз. Щом имаш Любовта на музиката в себе си, на певица, ще може да закалиш гласа си, да туриш сила на гласа си, може да туриш и мекота. Без туй, каквито и усилия да правиш, постижение не може да имаш.

[...] Меките тонове са събирателни, а силните тонове разпръскват нещо надалече.

Музикална Любов – 4 май 1938 г., Общ окултен клас, София

801. Можеш да пееш по Божествен начин. Тогава по Божествен начин ти ще пееш за Любовта в света, ще пееш за Разумността в света, ще пееш за Свободата в света. Това са три велики неща. Ще пееш за Любовта;

ще пееш за Бога; ще пееш за Божията Мъдрост, с която светът е създаден; ще пееш за Божията Истина, от която е произлязла Свободата.

[...] Ако сте певец, ще пеете на света; ако сте разумен, ще дадете израз на пението си; ако имате Любов, всички ще останат доволни от вашето пеене. Там, където има Любов в пеенето, не остава никоя душа незадоволена. [...] Та казвам: ние трябва да разберем пеенето. Ние трябва да разберем тия ангели – ангелът на Любовта, ангелът на Доброто, ангелът на Разумното. Те съставляват една тройка. И всеки ден хлопат, всеки ден те хлопат на вашата глава, на вашето сърце и на вашето тяло и пеят песента.

Доброта, Разумност, Любов – 18 май 1938 г., Общ окултен клас, София

802. Един певец трябва да има три опорни точки, за да бъде добър певец. Като пее, трябва да пее с любов. Той като пее, трябва да пее със знание. И като пее, трябва да бъде свободен, трябва да обича Истината. Туй, което дава на хората, трябва да бъде за тяхна полза. Като пее, трябва да има желание да подигне обкръжаващите. Ако той една публика не може да повдигне, в даден случай, е певец; ако в даден случай певецът не може да хвърли светлина върху слушателите, не е добър певец. И ако не може да им даде въодушевление, няма Любов вътре. Казвам: не е лесна работа да си певец.

Опорна точка – 20. V. 1938 г., Младежки окултен клас, София

803. Наблюдавал съм как пеят видните певци – щом излезе на сцената, той взема една свободна поза, уверен е в себе си; гласът му се излива леко, плавно, като че извира отнякъде. Някой още в първия момент се смущава, не е уверен в себе си; и той пее, но усещаш, че гласът му едва излиза от гърлото, като че ли го тегли с помпа. Истинският певец навсякъде и всякога пее, гласът му може да не се чува, но и като мисли, и като чувства, той все пее. Слушаш един виден певец и казваш: „И аз искам да пея“. Ако мислиш, че отсега нататък ще се учиш да пееш, твоята работа е загубена.пей при всички условия и не се безпокой! Знаете ли какво се иска от бъдещите певци? Тяхното пеене трябва да отговаря на изискванията на Любовта. В Онзи свят съществата са крайно безпощадни. Там и най-видният певец от Земята може да се провали в един момент. Никой не може да разчита на миналото, да каже, че на Земята е бил добър певец. Ще му кажат: „Ако пееш добре и взимаш тоновете правилно, певец си; направиш ли една малка грешка, не си певец“. В света на Любовта не се позволява абсолютно никаква грешка.

[...] Основа на живота и начало на всяка работа са добродетелите. Без тях нищо не се постига. И като говори, човек пак трябва да изхожда от Любовта, Мъдростта и Истината. Този говор е музикален. Без тези добродетели говорът е обикновен, немусикален. Щастие и нещастие на човека зависят от неговото гърло, от това как пее и говори. Според френолозите цен-

търът на речта се намира някъде на челото, в средата на предния мозък. Който знае как да възприема светлината, той подхранва центъра на речта. Значи този център се храни със светлина. Светлината е майка на говора, т.е. на речта, затова се казва, че между очите и говора има тясна връзка. Който е откърмил добре центъра на говора, добре говори, ако не го е кърмил добре, в говора му има известно препятствие.

Обнова на човека – 29 май 1938 г., Утринно слово, София

804. Защото аз говоря сега за музиката в речта. Ти, за да произнесеш думата *любов*, колко ноти има там? Всяка една буква е нота. Следователно какъв тон ще дадеш на *Л*-то, какъв тон ще дадеш на *Ю*-то, какъв на *Б*-то, на *О*-то, на *В*-то, какъв тон ще дадеш и на *Ь*? Това можем да го направим. Ако аз произнеса думата *любов* тъй, като аз разбирам, мога да запаля чергата на всеки от вас. Като запаля чергата ти, и десет кила вода не могат да я изгасят, пожар ще стане.

[...] Един човек не може да пее, докато в душата си няма любов. Че ти, като кажеш *Любов*, трябва да разбираш, че излизаш от Божествения център в света, където те очакват твоите братя и сестри.

И прослави Бога – 26 юни, 1938 г., Неделни беседи, София

805. Ако можете да дадете трептенията на *до*, вие може да направите един тон магнетичен. В един тон можете да вложите мисъл, мисловен елемент. В един тон може да вложите чувствени елементи, може да вложите и елементи на изразителност.

[...] Като служиш на Бога, ако си музикант, другояче ще свириш, другояче ще пееш.

Основа на здравето – 29 юни 1938 г., Общ окултен клас, София

806. Цяло изкуство е човек да говори. Ако вие знаехте науката за говоренето, а тя зависи от езика. Хиляди и хиляди начини има да огъваш езика си. Някой казва: „Аз съм строг човек“. Не че си строг човек, но езикът ти не може да се огъва, някой път дебел станал езикът ти, реже като нож.

[...] Онзи, който иска да стане певец, да знае как да бута гърлото си. Например, ако аз искам да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, щях да хвана гърлото си с показалеца; ако искам да дам благородно изражение, с показалеца си ще пипна гърлото си. Ако искаш да предадеш всички тия качества, тогава с цялата ръка, с всичките си пръсти ще пипаш ларинкса. Сега вие, като ме слушате, ще помислите, че като се пипнете, изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате.

Светлина, топлина, добротата – 6 юли 1938 г., Общ окултен клас, София

807. Ако един певец от Земята влезе в Духовния свят, ще се види в чудо. Той едва разполага с две октави, а там ще искат да разполага с един регистър от три хиляди октави. Като се намери между певци от Духов-

ния свят, едва тогава той ще разбере колко има да учи. Той ще види, че пеенето на Земята се намира в своето детинско състояние. Първите хиляда октави имат отношение към физическия свят, вторите – към Духовния, а третите към – Божествения. Значи добър певец на физическия свят е онзи, който разполага поне с хиляда октави.

[...] Всеки ден употребявайте по няколко минути за пеене. Изпейте няколко пъти наред тона *до* по различен начин – високо, ниско, меко, грубо, и наблюдавайте как ще ви се отрази този тон, изпят при различни състояния. Както от ларинкса, така и чрез езика на човека излизат различни тонове и думи, които оказват различно влияние върху ближните му. Ето защо, човек трябва да възпитава своя ларинкс, своя език, да излизат от него меки, нежни звуци и тонове. При самовъзпитанието голямо участие взема молитвата.

[...] Ще пеете, ще благодарите, че ви е дадена възможност да отваряте и затваряте устата си. Чрез устата човек изразява Любовта в себе си. Казвате: „Който пее, той зло не мисли“, Когато Любовта чуе, че пеете, тя ви посещава. Не пеете ли, тя започна да търси причината за това и се стреми да създаде у вас подтик, импулс за пеене. Щом има уста, човек трябва да говори, да пее. Ама животът ви бил тежък. От вас зависи да го направите лек. Пейте, сами си съчинявайте песни, за да превърнете недоволството си в доволство. Всеки може да стане певец – от него зависи. Като пее с Любов, той ще трансформира всичките си отрицателни състояния в положителни.

[...] И тъй, музиката е метод за трансформиране на човешките състояния. Има състояния, които без музика по никой начин не могат да се сменят. Музиката е средство, което трябва да обхване мислите и чувствата на човека. Следователно човек трябва да мисли първо за музиката, после да я чувства и след това ще се изяви на физическия свят. Същото се отнася и до Словото.

Вътрешна просвета – 15 юли 1938 г., Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

808. Едно трябва да знаете: в Царството на Любовта може да влезе само онзи, който знае да пее. Днес повечето певци се движат от две до три и половина октави. Едва ли има певци, чиито гласове взимат четири октави. Такива певци не могат да бъдат бедни хора. Голямо благословение е за певеца, ако може да взима пет – шест октави. Който знае да пее, както трябва, той може да лекува и себе си, и ближните си. Има музикални парчета, с които се лекуват различни болести: главоболие, гръдобол, ревматизъм и т.н. За всяка болест е нужно специално парче. [...] Музиката може да се използва като метод за лекуване.

[...] Цялата природа пее: вятърът, водата, птичките, цветята, животните – всички по свой начин. В Природата няма стари и млади – всички пеят. Пейте и не се критикувайте!

Нови пътища – 7 август, 1938 г., Съборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

809. Вярата, Любовта и Истината са огънят в човека, който непременно трябва да излезе навън. – „Може ли нагорещената печка да не изкаже мнението си?“. Не може. Огън има в нея, който по някакъв начин трябва да се изяви навън. Тъй щото, и без да говорите на хората, идеите, които имате в себе си, ще се изявят навън. Говорът не е единственият метод за разбиране между хората.

[...] Какво представлява човешкият живот? Нищо друго, освен песен за Ангелите. Ако живеете добре, песента ви ще бъде приятна и за хората, и за Ангелите. Не живеете ли добре, и песента ви ще бъде неприятна. Като благоволи към добрия живот на хората, Бог им изпраща Своето благословение.

Азбука на Божественния език – 14 август, 1938 г., Сборни беседи, Рилски беседи, Седемте езера, Рила

810. Има певци, които, като пеят една песен хубаво, мислят, че всичките песни могат да ги пеят, а то не е така. И не е лесно да пееш една песен, не е лесно, но всяка една песен си има едно особено естество. Всяка една песен е един метод, начин за проявяването на живота.

Сега ние специфично се занимаваме със съвременната музика, но това е една малка област. Самото Битие е започнало с една песен. Бог, когато е започнал да строи в света, е изпял творческата песен – най-хубавата. И всички онези, които са започнали да строят, са изпели тази песен и тогава светът е започнал да се строи. Вие сега схващате по човешки, но не можете да схванете онази велика идея – как са пели те. Вие не можете да схванете това, а има вече резултати. Като погледнеш целия свят – небето и земята, и прочее, виждаме, че тази песен е била велика, защото онова, което е било създадено, и то е било велико направено. И нея, като са я пели, създавали са много хубави работи. И ние, като пеем, създаваме много хубави работи. Едно дете, като започне да плаче, пее.

Добрият език – 25 септември 1938 г., Утринно слово, София

811. Музиката на всички наши* (т.е. *земни – бел. съст.) велики музиканти представлява едно малко течение от музиката на Небесния свят, от Божествената музика. Благодарете, че са дошли тия музиканти в света, за да може през тях да протече Божествената музика. И вие можете да бъдете такива проводници. От вас зависи да станете не като Бетовен, Моцарт и други, но да станете проводници, да протече и през вас нещо Божествено. Всеки от вас може да напише поне една песен в живота си, и като запее тази песен, работите ви ще тръгнат напред. Ако нямате хляб и запее тази песен, хлябът ще дойде; ако децата ви са болни и запее тази песен, те ще оздравеят; ако нямате къща и запее тази песен, и къща ще ви се направи.

Скрих таланта – 16 октомври 1938 г., Неделни беседи, София

812. Аз съм правил много опити по пеене, да пея правилно. Изучавал съм нотите една по една. И като ме

заболи някъде и имам неприятност, като взема правилно тона, неприятността се маха, защото хармоничните тонове премахват всички противоречия. Например, имате една мъчна задача и ако можете да изпее правилно тона *ми*, ще проблесне нещо в ума ви и ще разрешите задачата. Ако вземете вярно тона *фа*, то всичките ви материални работи ще се оправят. Ако материалните ви работи не се оправят, това показва, че не можете да изпее правилно *фа*. Ако не можете да мислите правилно, *ми* не можете да вземете правилно. Ако не ви се работи, *ре* не можете да вземете правилно. Ако нямате хубави обноси, *сол* не можете да вземете правилно. Ако не знаете как да постъпвате правилно, *ла* не вземате правилно. Ако пък не знаете как да се молите, *си* не вземате правилно. Никога не можете да вземете правилно *си*, ако нямате едно религиозно, духовно разположение. Щастливият живот е живот на музиката.

Посещение на Бога – 19 октомври, 1938 г., Общ окултен клас, София

813. Преди години иде един певец, казва: „От мен нищо няма да стане“. Казвам: както сега караш, от тебе нищо няма да стане. Той пее по десетина минути на ден. Че как? В десет минути какво може да направи? За да стане певец от него и да пее по пет минути на ден, трябва му хиляда години. Не че не може, но трябва дълго време. Ако искате по десет минути да пеете на ден и за пет години искате да станете певец, казвам: лъжете се. Трябват ви хиляда години, това е четвъртото измерение това. Колко трябва да пееш – 6, 7, 8, 9, 10 часа на ден да пееш, ако искаш за пет години да станеш певец. Ще пееш по десет, по дванайсет часа. [...] Казвате: „Той, Господ, ще даде. От Бога ще стане“. Хубаво очакваш от Бога. Знаеш какви са Божиите мерки. Бог ще ти [даде] възможност да станеш такъв певец след няколко милиона години. Ако започнеш сега да се упражняваш хубаво, Той сега ще ти даде.

Анализи – 21 октомври 1938 г., Младежки окултен клас, София

814. Силата на твоята душа, на твоя дух, на твоя ум трябва да влязат в гърлото ти. Щом влязат в гърлото на човека, от него излиза един пълен тон, един отличен глас. Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите и тоновете му верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му.

Неизбежният път – 30 октомври 1938 г., Неделни беседи, София

815. Да допуснем, че вие желаете да пеете, но нямате глас. Глас нямате, понеже нямате достатъчно топлина в ларинкса. Всичкото седи, че топлина нямате. Замръзнало, студено е, ларинксът не може да функционира – тогава не могат да се образуват тия трептения, топлина няма. Най-първо трябва да внесете топлината на вашето съзнание, да носите мисълта, че

можете да пеете. Пеенето има специфична топлина. Тази топлина трябва да дойде от слепоочната област, да слезе в гърлото долу и тогава ще се образуват тия трептения. Искате ли да свирите на какъвто и да е инструмент, тази топлина трябва да влезе в ръката. Ако специфична топлина не влезе в ръката ви, вие не може да свирите.

Страдания и придобивки – 18 ноември 1938 г., Младежки окултен клас, София

816. В бъдеще в този свят, за който ви говоря, професорите ще преподават музикално – с песен. Един предмет с пеене ще се преподава, няма да се преподава, както аз ви говоря. Тук, на Земята, е така, но в онзи музикален свят се преподава музикално, но не както в операта – ще ви изгонят, ако пеете така. Трябва някой път да приготвя да ви дам пример, как да се преподава музикално.

[...] Всякога, ако вие искате да се самовъзпитавате, говорете си музикално на себе си. На ума си, ако не говориш музикално, той не те разбира; на сърцето, ако не говориш музикално, то не те разбира; на волята, ако не говориш музикално, тя не те разбира. Като започнеш да им говориш музикално – разбират те. Казват така: „Ако знаеш да пееш – Господ има; ако не знаеш да пееш – няма Господ”. Какво значи туй? Ако знаеш да пееш, идеята за Бога можеш да я предаваш; ако не знаеш да пееш, идеята за Бога не можеш да я предаваш, безверник си.

Стани ти, който спиш! – 25 ноември 1938 г., Младежки окултен клас, София

817. Да се пее, да се свири е трудно; за да пееш и да свириш, трябва вече умът да работи. Ти трябва да си минал физическия живот и да си влязъл в духовния, да излезеш из Духовния и да влезеш в Умствения свят, в една Божествена област – тогава можеш да пееш. Само в Божествения свят има пеене, в другите светове без пеене минава. Пеенето, това е най-хубавото нещо, пеенето е най-хубавата работа. Да свириш – това е най-хубавата работа; трудът, това е по-долу. Имате труд, имате мъчение; мъчението е за физическия свят, трудът е за Духовния свят, а работата е за Божествения свят. Музиката спада към кой свят? Съединен Духовният свят с Божествения. Не може да съединиш двата свята, да ги разбираш, ако ти не пееш и не свириш. Не само да свирите на един инструмент. Сега за пример къде са забатачили българите? Всичките нещастия на българите произтичат от тона *фа*, когато понижават и повишават тона *фа*; ако не може да го туриш в съчетание с другите тонове, ти ще създадеш дисхармония.

[...] Една българска песен ми направи впечатление. В музиката на българите съм намерил едно нещо – българинът в материалните работи не е доволен; колкото и да има, казва: „Не ми стига това”. В материално отношение не може да бъде доволен. В материално отношение ти търсиш надолу. Щом пееш *фа*, много хубаво, все надолу ще слизаш. За да се из-

бавиш от *фа*-то, трябва да пееш *сол*. Ако не започнеш да възприемаш и да даваш, *сол* да вземеш с *фа*, животът не е само във *фа*. Докато не започнеш да даваш, живот няма.

Физически, духовни и умствени нужди – 28 декември, 1938 г., Общ окултен клас, София

818. Да кажем ти си един музикант, искаш да пееш. Дайте тона *до*. Този тон, според сегашната мажорна гама, не е основен, защото основен тон е този, с който започва животът. Животът си има основен тон; Любовета си има основен тон, човешката мъдрост има основен тон; човешката справедливост има основен тон. Всичко си има основен тон.

Здравословното състояние на човешката душа – 4 януари 1939 г., Общ окултен клас, София

819. Всяка една дума ти можеш да я произнесеш, но трябва да разбираш съдържанието ѝ. Например знаеш как се пее един тон. Трябва да знаеш как да произнесеш думата. Ако произнесеш един тон, веднага ще се образуват известни вибрации, ще се постигне целта. Например, когато кокошката мъти яйцата, тя пее *до, до, до* и най-после, на 21-вия ден, като пее *до*-то, разпукне се черупката. Тази работа така се представя – казва: „Аз само *до* ли ще пея!”. Тя в туй време не пее само *до*, но има определено време, когато дойде то, 4–5 минути пее на яйцето; всякога пее, когато се мъти.

[...] Сега, за да пеете, трябва да благодарите на Бога, че ви дал да влезете в музикалния свят. Говоренето е цяла музика. Когато човек е започнал да говори, то е най-голямото благословение. Да говориш – това е музика; да пееш е музика. Говоренето първоначално е било музика, а отпосле се е изгубило, в грехопадението е изгубило своята музика. Първоначално ангелски е бил говорът – музиката се е изявила в неговия говор. Сега ние се намираме в едно статично положение.

[...] Гледам онзи щурец – на една малка дупка излязъл, пее си. Казвам: туй, което един щурец може да направи, защо аз да не мога да направя? Като се научите да пеете, Господ направил добър салон, стига да сте добри певци, най-добрия салон ще ви дадат. После, ако нямате къща и хубава стая, ще ви дадат – само се научете да пеете.

Правилно разбиране – 11 януари 1939 г., Общ окултен клас, София

820. В Небето, когато цигуларят иде, и певецът иде – Слънцето изгрява. А когато се яви някой, който не е съвършен, ако отиде един цигулар, който не знае да свири, или един певец, който не знае да пее, Слънцето залязва. Нашите концерти стават, когато залязва Слънцето, и всичките певци са все майстори. В Небето, който иде и даде концерт; когато Слънцето залезе, нито един не отива на концерт, като изгрее Слънцето, всички отиват на концерт. Щом залезе Слънцето, той ще се намери сам в салона, вътре.

Та казвам: ако идете в Небето туй, както мислите, Слънцето ще залезе. Тогава никой няма да ви слуша.

Очакват да има знамение, но никой няма. Казвам: за да ви посрещнат, трябва да носите една свършена цигулка, да знаете да свирите, да пеете.

Най-малкото и най-голямото – 18 януари 1939 г., Общ окултен клас, София

821. Само органическият свят пее, а неорганическият издава само шум – слаби са техните трептения.

Организиран и неорганизиран живот – 27 януари 1939 г., Младежки окултен клас, София

822. От първата дума ще зависи дали ще живееш, или не. Много музиканти не са записали каква е тази песен, с която започва детето. Казват: „Заплакало детето малко”, но с кой тон – те не знаят. Това е за онези, които не знаят да четат, онези, които не знаят азбуката, които не познават музиката – за тях това е право, но онзи, който знае, той трябва да запише. Защото целият последващ живот зависи от първата песен.

Изпитът на Любовта – 29 януари 1938 г., Утринно слово, София

823. Петолинието го имате на ръката – пръстите на ръката представляват петолинието. Под Меркурий кой тон се намира – *ре*. На първата спомагателна линия е *до*. Между Меркурий и Слънцето е *фа*. На слънчевата линия е доминантата *сол*. Между Слънцето и Сатурн е *ла*; на Сатурн е *си*. Между Сатурн и Юпитер е *до*; на Меркурий е *ми*. Значи Меркурий се занимава с терцата, той е много практичен. Терцата е първата хармония между трима души – Меркурий е търговец. Трима души трябва да имат съдружие, триъгълник. В Слънцето втората терца от *ми*, от Меркурий до *сол*, от Меркурий до Слънцето. Трябва да разбирате закона на хармонията. Искате да имате едно хубаво разположение – тогава трябва да дойдете на слънчевата линия. Та казвам: аз поставям доминантата *сол* на третия безименен пръст, на слънчевия пръст. *Ми* е на Меркурий; *ре* е под Меркурий отдолу, в материалния свят. Спомагателната линия е в гъстата материя. Отгоре имаме *ми*. *Фа* е между Меркурий и Слънцето. [...] *Фа* е всичките плодове: ябълки, круши, сливи, то е все *фа*. Всинца сте запознати, няма някой, който да не е ял плодове. *Фа*-то е череша, ябълка, след като ядете плодовете, вие имате известно разположение. ... На някой способен ученик, на някой учител по музика му е приятно да му преподава. Който не знае, той се страхува. Най-първо взема само струните, учителят нагласява цигулката и ученикът прекарва лъка върху струните *сол*, *ре*, *ла*, *ми*. След туй иде другото изкуство – да вземеш да съпоставяш тия струни. Да вземеш *до* на спомагателната линия е доста трудна работа. В живота казват: *до* е основният тон. И при най-лошите условия да не изгубиш своето разположение за работа. *Ре* е вече при най-големите болки; да можеш правилно да вземеш *ре*. Тогава, като дойде Меркурий, спасява положението. *До* е най-трудно да го вземеш. Като дойде Меркурий, умът започва да работи. Като вземеш *ми*, *ми*-то е спасителното положение. Ти ще излезеш от две противоречия: От

противоречието на *до* и от противоречието на *ре*. Какво е разрешението на противоречията на живота и на страданията в живота? Това е една разлика. Меркурий – малкия пръст, ще го хванеш, ще кажеш: „Много ти благодаря”.

Основен тон – 3 февруари 1939 г., Младежки окултен клас, София

824. Когато човек пее, докато едновременно мисли, той дава интензивност на тона. Но на тона вие не може да придадете топлина, ако не проговори сърцето ви долу, в слънчевия възел. Как ще придадете изразителност на тона? Ако изпеете думата *милосърдие*, може да вземете изречение с нотата *ми*. Като пеете *милосърдие*, трябва да влезете в света на милосърдието, за да чувствате това.

Най-умни, най-чисти и най-силни – 22 февруари 1939 г., Общ окултен клас, София

825. Ако знаеш как да пееш и свириш, всички хора ще те обичат и почитат, понеже те обичат пеенето и свиренето.

Божествената мярка – 22 март 1939 г., Общ окултен клас, София

826. Та казвам: в цветята са турени все едни такива ангели, които са прегрешили с един поглед. Птиците, които пеят, са ангели на изкупление.

Доста е на деня – 2 април 1939 г., Неделни беседи, София

827. Как бихте изпели Любовта сега? Ти не можеш да изпееш Любовта, докато няма в тебе едно разклащане, едно музикално разклащане. Трябва да знаеш какви са трептенията на Любовта. Любовта си има особени трептения, тя има най-хубавите, най-меките трептения. Щом Любовта влиза в една песен, тя има особени тремоли* и гласът другояче вече пее. Другояче пее онзи човек, който има Любовта. Онзи, в когото умът е развит, той ще даде хубава форма, но онзи, в когото Любовта е силна, ще даде в тази форма едно вътрешно съдържание.

* (тремол – кратко музикално украшение; трилер)

Господари на външния и вътрешния живот – 5 април 1939 г., Общ окултен клас, София

828. От какво зависи стойността на една песен? Зависа от Дух на този народ, който е създал песента. После зависи от онзи поет, който е написал песента. После зависи от онзи, който е турил гласа на песента. Най-после зависи и от онзи, който я пее – ако можете да изпеете една песен, ще минава за една добра песен.

И можем да кажем: щастието на един певец, който има отличен глас, зависи от самия него. После зависи от самия учител, зависи от въздуха, чрез който той ще пее, защото и външният свят има известно отношение.

Симфония на щастието – 26 април 1939 г., Общ окултен клас, София

829. Вие искате да станете добри певец. Най-първо трябва да чувстваш – имаш ли глас, или не. Ще спрете мисълта си върху своето гърло.

Певецът трябва да мисли. Ще започнеш да мислиш за най-хубавото, което имаш. За всеки човек ще мислиш хубаво. Ще бъдеш толкова внимателен, ще имаш най-деликатни отношения. Ще се отнасяш много добре с ларинкса, с гърлото си. Люти работи няма да ядеш, кисели работи няма да ядеш. Ледена студена вода няма да пиеш, много гореща вода няма да пиеш, ще бъдеш много внимателен. Като станеш, ще разтриваш гърлото, ще съсредоточиш всичката си деликатност. Онези от вас, които искат да станат певци, ще пазят гърлото си, ще кажат: „Колко хубаво знаеш да пееш. Я си покажи изкуството, я ми кажи какъв ангелски глас имаш”. Погладй гърлото си. [...]

Ти можеш да кажеш: „Колко съм неспособен, не съм даровит”. Кое е по-хубаво – добре да мислиш за себе си или зле да мислиш? Ако мислиш зле за себе си, Бог те е създал едно красиво същество, Той те е създал да станеш един ангел, да развиеш ума си, сърцето си, гениален да бъдеш. Ти седиш, вземаш мястото на едно говедо – където ходиш, с краката си ровиш земята и грешиш и после роптаеш; не е разумно. Сега аз ви казвам един начин: да говориш на гърлото, ще попееш, ще станеш първокласен певец. Ако досега бяхте употребили, това светът щеше да знае. Който пее лошо, не мисли. Всеки един звук е стъпало на една култура, пресищане има вътре. Като плаче един човек, ще го знаеш. И като започне да плаче, и като се кара, може да знаеш ще стане ли велик човек, или гениален, или е голям простак – по гласа му ще познаеш. Като минаваш някъде вечерно време, ако минаваш и мълчиш, кучето седи далеч; щом издадеш гласа си, те познават, дали те е страх, или не.

Опитване, проверяване и прилагане – 28 април 1939 г., Младежки окултен клас, София

830. Песен, при която не се увеличава светлината, е слаба; песен, при която не се увеличава топлината на чувствата, е слаба; песен, при която не се увеличава силата, тя не е песен.

[...] Кой от вас, като я изпее, всички да почувствуват силата като един ток, да мине през всинца ви? Един да изпее песента, че сила да мине. А пък като изпее песента, да чувствате, че вашата топлина се увеличава. И трети, като изпее, да почувствувате, че идва светлина в ума ви. Да изпеят трима певци, най-гласовитите – най-гласовитият на физическото поле, най-гласовитият в Духовния свят и най-гласовитият в Божествения свят. *Иде и идй – 3 май 1939 г., Общ окултен клас, София*

831. Ако ще чакаш вдъхновение, за да пееш, тогава причината е външна. Ако пък пееш и ако слушаш вътре, за да смениш своето състояние, тогава пеенето е отворено. Външно може да пееш механически. механичното пение зависи от някой външен, повечето материален подтик. Който и да е певец може да пее, щом му платиш хиляда лева, 10 хиляди лева – тогава той се

вдъхновява и пее. А пък онези певци, които са родени и са пратени на Земята и те пеят, но те могат да пеят и без пари. Казвам сега: колко души от вас, като пеете на една болест, тя да може да се укроти малко?

[...] Като пеете, в пението има трептения. Зависи какви са трептенията му, дали са от ситните или от едрите трептения. Ако пеете на едро, нищо няма да получите. Трябва да бъдат от най-дребните трептения (*къси трептения; високи тонове – бел. съст.*). И като влязат, те разрушават и премахват всичките препятствия. Има някои състояния, които са твърди и трептенията на песента, нейните вълни проникват и ти след време ще усетиш едно вътрешно разположение. Сега пението не е едно чувство. Пението е една способност, и то една от способностите, която уравнисяват нещата. Пението е уравнисятелна сила.

[...] Три песни: „Махар Бену“, „Давай, давай“ и „Иде, иде“. *Махар* е Този, Който слиза, Той носи всички тягости. *Махар* значи: натовареният с всички тягости на света, Този, Който носи всички тежести в света. *Махар* значи: Този, Който слиза и Който Се изявява. Ти, за да пееш, трябва да разбереш идеята, иначе не можеш да пееш. Като разбереш идеята можеш да пееш добре думата *Махар*. А пък *Бену* е Този, Който въздига нещата, възкресява ги, възраства ги – значи дава красота, облича ги, благославя ги. *Махар* е Този Великия, Който носи тежестите на цялото битие, а пък *Бену* е Който дава живот, украшение, утешение на всичко. А ако се спреш по закона на интуицията, пак ще схванеш от самите слогове, как трябва да се пее. На български *Ма* е много силен слог. Казваме: *ма ма*. Какво значи *мама* – тая, която обгръща, която носи тежестите. А *Бену* как се разлага? *Ба* – бащата; майката и бащата имат същите отношения, както думите *Махар* и *Бену*. Та когато една идея не е разбрана, тя не може да се пее лесно.

[...] Щом имаш едно хубаво, нормално настроение, на тебе ти иде да се изкажеш чрез пеене. Щом не пееш, ти си в аномално състояние. Когато искаш да пееш, тогава животът е дошъл в тебе до нормата. Щом отиваш за една работа с вътрешна песен, ти ще успееш; щом отиваш на една работа без пеене, ти няма да успееш.

[...] Я, изпейте всички „*Махар Бену*“! (Всички пеем песента.) Втори път изпейте: *Махар* – Великият, Който носи тежестите; *Бену* – Благословеният. Ще се спреш вътрешно да схванеш трептенията, онова, което има в песента, което е скрито. В Природата има една вътрешна сила, която трябва да възприемеш, защото чрез всяка песен, която пеем, иде едно Божествено благословение, и ако не иде, тогава е безпредметно. Зависи от следното: доколкото се отваряш при пението, дотолкова благословието ще дойде, и ти ще почувстваш Божественото благословение както слънчевите лъчи се приемат от цветята и те се отварят.

[...] (Учителят пее думата *Махар*.) Вземете само това *Ма*. В дадения случай то е това, което слиза. Ти трябва да бъдеш внимателен в слизането, има опасност. Като слизаш надолу, има опасност да паднеш – туй показва *a*-то. И същевременно *a*-то показва, че така трябва да

слизаш с това, което носиш, че то трябва да пази равновесие. А пък *x*-то е закон за успокояване. Там при *x*-то ще получиш това, което трябва. При *x* ще имаш един приятен обяд, ще се възнаградеш за слизането и за носенето на товара. Като дойдеш до *x*-то, ще ти дадат да ядеш.

Песента „*Давай, давай*“ значи да дадеш от Свещеният огън. Ако можеш да дадеш, то е даване. И онова, което Бог ни е дал, то е Свещения огън, който е вложил в нас, и от този Свещен огън произтича животът в нас. Любовта е Свещения огън, който се запалва в човешката душа. Да, да! Как вземате „*да*“? С кой тон започва – с тона *ла*; *ла*-то е зрял плод. Това, което ще дадеш, е узрял плод, *ла* е плод на огъня роден; този плод е бил грян от Слънцето. В този Духовен свят значи: плод на Божествения огън, него ще дадеш. (Учителят пее само думите *Давай, давай* с разни мелодии.) Много певци казват: „Остаряхме вече, не можем да пеем“. Никой от вас не е остарял. Слушайте, не се лъжете, защото още не сте живели. Не казвайте, че сте остарели! Да влезе във вас подмладяването. Божественото учение подмладява. Първият признак, като вървиш в Божественото учение, е, че ти ще се подмладиш.

Слушане и чуване. Музикални упражнения – 10 май 1939 г., Общ окултен клас, София

832. Който иска да бъде човек на новата епоха, 4 октави трябва да вземе. Казвам ви сега: вие по колко имате? Имате по една октава и половина. Първата октава, тя е за Бога – основна октава. Първата октава, първият тон, е за Бога, Който дава подтик. Ние казваме за *до*, че е основният тон в света. Основният тон на учене, първият подтик, първият тон, който е създал всичко. Първият подтик – *до*, е бащата на музиката; вторият тон, те го турят *ре*, напрежение има, то е привидно така. Вторият тон е майката, която създава формата на нещата.

[...] Когато не мога да пиша, да направя хубава форма с ръката, не мога да взимам *ми*-то правилно. Формата направиш ли правилно, *ми*-то вече е правилно. Ти не може да бъдеш мек човек, ако не можеш да вземеш *ми*; всеки човек, който е груб, не може да пее *ми*. [...] *Фа* какво е? Българинът *фа*-то го взема хубаво, *фа*-то е добиване. *Добиване* – две значения има, добива нещо, но *добива* значи и *доубива*; *Добива* значи още и *ражда*.

[...] Сега кой е новият начин за умиране? Всичките тия работи ще бъдат наредени. Ти, когато умираш, ще изпееш последната си песен на Земята. Ще повикаш приятелите си и ще изпееш за сбогом, като свириш до последния момент.

[...] Научете се да дишате. Не може човек да диша – много има методи. Не може да дишаш, ако нямаш музика в себе си. Той е основният тон, равновесие има. Дотогава, докато пееш, ти живееш; престанеш ли да пееш, ти си мъртъв, защото пеенето е дишане. Ще пееш, ще благодариш на Бога. Някой път, дълбоко в душата си, благодарете музикално, че въздухът влиза и излиза от вас.

[...] Да дишаш както сърцето диша. Научи се да пееш както духът ти пее, да пееш както душата ти пее, както умът ти пее и както сърцето ти пее. Сърцето, като пее, трагично пее, в него има трагедия.

Музикалния тон на живота – 17 май 1939 г., Общ окултен клас, София

833. Казвате: „Какво ще стане с мен, ако ме турят в лош живот? Дали ще бъде между ангели и светии?“. Казвам: ако знаеш да пееш, ще бъде между светии, а ако не знаеш да пееш, ще бъдеш между лоши хора.

[...] Вие може да кажете: „С какво да се обнадеждавам?“. По-голямо обнадеждаване от музиката няма. [...] Значи тази музика представлява един свят, където няма съблазни.

[...] Умовете ви са изпълнени с дисонанси, с криви ноти. Аз страданията ги наричам следното: всеки страда по единствената причина, понеже не взема вярно тона. И като не вземаш вярно тона, капелмайсторът ти поставя глоба един лев. Като пееш два-три часа ще направиш няколко хиляди грешки, защото са много вискателни там. Значи за една песен ще те глобят 2 – 3 хиляди лева, 365 дена по 2 хиляди лева – къде ще му иде краят – в затвора, а затворът няма тези богати яденета, само сухичък хляб. Ти казваш: „Дотегна ми този хляб!“. Тогава ще пееш хубаво. Та казвам: мислете право!

[...] Сега се спрете върху мисълта: Бог е вложил музиката във вас и трябва да я развивате. Тази музика има значение към вашата мисъл, значи ще турите музиката във вашата мисъл – тя е нещо музикално. После ще я снемете в сърцето си и във физическото поле. Научете се да мислите музикално. Всяка лоша мисъл е един дисонанс – коригирайте я веднага, нищо повече. [...] Гамите са връзка, пътища, методи, по които може да развиеш своя глас.

[...] В онзи свят, като мислиш право, ангелите спират да слушат песента ти. А пък щом чувстваш както трябва, щом любиш както трябва, в Духовния свят всички светии се вслушват в песента на човешкото сърце. Следователно всеки ден вие сте обект – който мине, слуша песента ви и по това познава какви са вашите мисли и вашите чувства. И най-после се спират на вашите постъпки. И музиката на вашите постъпки е в другия свят, а не в този. А пък тук, на Земята, нашето пеене седи само в размърдане на въздуха. Като разклащаме въздуха, това е песен. И музиката на постъпките е реална. Те са три реални музики. Ще учите най-първо музиката на мислите, на чувствата и на постъпките и най-после ще дойдете до музиката на вдишванията тук, на Земята. Ние учим тук музиката на вдишките, като вдишаме и издишаме. Като вдишаме, приемаме въздух, а като издишаш ще пееш. В ангелския свят това го няма. Там музикантите от единия до другия край непрекъснато следват музиката. [...] Ангелите, когато ни слушат да пеем, те си почиват. Това е тяхната почивка – когато слушат нашата мисъл, това е тяхното занимание. Значи, когато дойдат от голямата работа, която са свършили, те считат за голямо развле-

чение да чуят малко песните на хората. Вие ще кажете: „Ангелите нямат друга работа, а да се занимават с това!“. Като мислите, ангелите идват и започват да те коригират. Той ти казва: „Не мислиш право!“. Втори път, като дойде, ти казва: „Ще мислиш по-добре“. И всеки ден те коригира.

Музика на мислите, чувствата и постъпките – 31 май 1939 г., Общ окултен клас, София

834. Певците пеят *а, о, и, е, у*. Защо употребяват гласните букви при пеенето? Как бихте употребили, защо трябва да се употреби *а*? Ако искаш тоновете ти да бъдат мощни, сила да имат, ти трябва да туриш буквата *а*. На всеки тон трябва да се даде широчина, кръг. За да дадеш широчина на тона, трябва да употребиш гласната буква *о*. За да дадеш сила на движението, да падне точно на място, трябва да употребиш *и*. Този тон, за да има разширение в себе си, трябва да пееш *е*. А за да постигне тонът своето предназначение, ще пееш *у*. Най-мъчно се пее *у*, то е крайната цел, затуй певците пеят най-мъчно *у*. Като дойде *у*, прескачат го, заместват го с *е* и с *и*. Ти трябва да изпееш това *у*. Законът на *у*-то е друг: Това е извъртян начин, когато човек слиза на Земята да си уреди работите тук. *У*, този е в съгласие със Земята и иска да си уреди работите на Земята. Друг иска да си уреди работите на Небето. Понеже е в противоречие, понеже има вземане и даване. Това еволюция, отдолу нагоре отива той.

Вземете всички *а* (*до*), *о* (*ми*), *и* (*сол*), *е* (горно *до*), *у* (*ла*). Изпейте с *до, ре, ми* гамата. В *до* имате [гласната буква] *о*; в *ре* имате *е*; в *ми* – *и*, във *фа* – *а*; в *си* – *и*, само *у* липсва. Но те не вървят в естествения ред. На *до* се определя формата на тона. На *ре* се определят възможностите вече в пътя на движението. Щом певецът се упражнява с *а, о, и, е, у*, при какви условия може да употреби *а*-то? При мъчните условия трябва да употребиш *а*. Ти, ако можеш да произнесеш *а*-то, този слог да бъде сръчен.

Чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки – 2 юни 1939 г., Младежки окултен клас, София

835. И всеки един от вас има по един инструмент в гърлото си. И вашето бъдеще зависи от вашия ларинкс, помнете това! Писанието казва: „Зависи от езика ти“. А езикът е свързан с мисълта, значи зависи от пеенето, зависи от говоренето, зависи от мисълта ти, от чувствата ти и от постъпките ти. Постъпките, това е външната страна, формата, а чувствата – това е съдържанието. Да чувстваш – това е нужда; да постъпваш – това е музика; да мислиш – това е музика. Това трябва да се изрази чрез твоя ларинкс. Ако вашият ларинкс не е така пластичен, за да може да образува тези ситни трептения, как ще можете да пеете добре? Защото една мисъл, за да бъде силна, трябва да се изрази чрез някои трептения отвън, чрез органи. И вие постоянно трябва да се молите, за да благослови Господ езика ви. Три пъти на ден трябва да се молите на Бога, за да благослови Господ гърлото ви, за да знаете как да пеете. Че и плачът е музика. Аз не съм виждал някой да пла-

че музикално. Пред мен мнозина са плакали – дойде и пророни сълзи, но за да пророни сълзи, трябва да има съдържание, защото, ако плачът не е музикален, сълзите горят. Сълзите без музика горят; сълзите с музика благославят. Това е едно голямо благословение – когато сълзите падат музикално.

[...] Младите употребяват музиката, докато са млади, и като остаряят, не я учат вече. А жабата пее, докато умре. И старите жаби пеят, а и повече пеят старите жаби; и жабата, която престане да пее, умира. И птицата, която престане да пее, и тя умира. Умира, понеже влиза в един по-висш свят. Писанието казва: „Бог казал на Адам: „В който ден ядеш от този плод, ще умреш!“, т.е. ще влезеш в един по-висш свят. И Адам загуби своята свобода, той беше отличен певец, отличен поет, учен човек беше. И като яде от Дървото на познаване на Доброто и злото, той слезе до положението на животното.

[...] Песента е едно средство, за да се отморите. Не да станете [професионални] певци, но това благо, което ви е дадено, трябва да го употребите за себе си.

Изкуството на ангелите – 7 юни 1939 г., Общ окултен клас, София

836. [Тонът] *до* значи да бъдеш свободен. Докато не си свободен в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки пред себе си, а не пред хората, ти не можеш да вземеш *до*. Но ти да си доволен от свободата, която имаш в постъпките си, после да си доволен от обкръжаващите – тогава човек може да пее *до*. [...] Та казвам: сега ще пеете думата *Свобода*. *До*-то е равно на *свобода* и като пееш *до*, така, с такова разбиране, тогава има вече идея.

[...] Когато човек е неорганизиран, тогава пее така гръмливо и грубо. [...] [...]

(*бел. съст. – Поради спецификата на Лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане.*)

Езикът на седемте тона – 14 юни 1939 г., Общ окултен клас, София

837. Има трептения Божествени, ангелски и човешки. Когато дружиш с хората, ще възприемеш техните трептения, но щом пееш за Духовния свят, трябва да имаш трептенията на Духовния свят, а щом пееш за Божествения свят, трябва да имаш трептенията на Божествения свят. Сърцето върви по един музикален ритъм. В Природата има един музикален ритъм. Като си туриш ръката на сърцето, виж има ли сърцето този музикален ритъм.

[...] Докато всички не станете музикални, мъчно можете да се справите със себе си. Някой път е нарушено храносмилането ви – тогава не сте музикални. Не преяждай! Вие четете ли хапките си? Знаете ли какво е разположението ви в първата хапка? Веднъж се найте музикално. Направете един опит. Това е потребно за здравето ви, така то ще се подобри. **Вземи една хапка и изпей ѝ мислено *до*. Вземи друга хапка и ѝ изпей мислено *ре*. После *ми* и т.н., 20 хапки – 20 тона. Но мислено, а не да те слушат хората. Вътрешно ще**

пееш. **Вземеш хапката – веднага изпей и глътни, изпей и глътни! Поне за една седмица направете този опит, поне веднъж!** Много е мъчно да се направи този опит*. Той е много скучен. Ще кажеш: „Гладен ще остана, докато намеря тона и глътна хапката”. Но ако така ядете и вземате тоновете при хапките, скоро ще станете певци.

Та казвам сега: с това ще подобрите дишането си. Главно чрез пеенето, чрез свободното пение се подобряват дробовите и дишането. А щом се подобри дишането, човек е вече здрав. Трябва да се поддържа пеенето вътре. И поддържайте идеята за пеенето! Където и да ходиш, поддържай в себе си идеята за пеенето. Пей за Слънцето, за Небето, за буболечките, за цветята, за карамфила, за розата, навсякъде пей! Видиш нещо, мине нещо, ти кажи: „Чакай да му попея”. После видиш друго нещо, попей и на него; видиш някое дръвче – попей му! И веднага ще се усмихне животът ти. Пей за цялата природа. И от Невидимия свят онези, Мощните, като дойдат, ще видят, че вие сте от способните ученици.

*(Изреченията с удебелен текст в цитата са Опит по Учителя – бел. съст.)

Нагоре и напред – 21 юни 1939 г., Общ окултен клас, София

838. Основният тон – това е Любовта на човешката душа; основният тон на вашия ду – това е Мъдростта; основния тон на самите вас – това е основния тон на Свободата.

[...] Да обичаме туй, Вечното благо – само тогава ще се научите да пеете. Аз разбирам новата музика. Вие не можете да разберете новата музика, хармонията в света, без любов.

Най-лесното изкуство – 28 юни 1939 г., Общ окултен клас, София

839. На Бога не можем да угодим без Любов. Каквото и да направиш, Господ не се нуждае от твоята работа, със знание не може да Му угодиш. Ако Му пееш не можеш да угодиш. Каквото и да направиш, не можеш да угодиш, Той всичко знае по-добре. Ако е за пеене, Той създаде пеенето – какво ще пееш за това, което Той създаде? Единственото, с което може и да угодиш на Бога, то е да Го обичаш. Без Любов не може да угодим на Бога.

Вам завещавам Царството – 2 юли 1939 г., Неделни беседи, София

840. Защо хората трябва да пеят? Защото в Божествения свят нещата цъфтят, като пеят, и ако не пеят, цветята не цъфтят – нищо повече. В Божествения свят хората, които искат да се събудят, ще запаят. [...] Онези, които искат да знаят дали добре пеят, трябва да правят опити, според мен. Аз по някой път правя опит дали добре пея – отида при едно дърво, което е напъпило и е наближило да цъфне; като му запая – то цъфне, и аз намирам, че хубаво съм пял.

[...] Ако нямаш в света идеал, ти не знаеш да пееш *ре*. Ако нямаш любов, ти не можеш да пееш *до*, *до*-то

дава подтик, то е първият подтик. Той е основният тон на живота. Най-малката любов, с която човек може да започне в света, това е *до*. Това е най-малката любов, при която се пробужда човешкото съзнание. Това е първият Божествен лъч, който показва пътя, по който човешката душа трябва да тръгне. И като дойде до *ми*, това е границата на физическия свят – *до*, *ре*, *ми*, *фа*, *сол*, *ла* – това е Духовният свят. А при *си* – една нота имаме от Божествения свят, това е *си*. Оттам нагоре има два тона, които съвременната музика не знае какви са. И понеже тези Божествените тонове не ги знаем, ние пак повтаряме отначало *до* ... , т.е. започваме пак оттам, откъдето сме започнали. И това са хубави работи.

[...] Ти търсиш Доброто, но Доброто иска да му пееш и ако не пееш, то не идва. Щом му запееш неговата песенчица, то идва и казва: „Какво заповядвате, аз съм на ваше разположение!”

Новата Любов – 2 юли 1938 г., Утринно слово, София

841. Вие, като пеете, много тщеславно пеете. Силното пеене е тщеславно. Не че то е лошо, но се харчи много енергия, повече енергия отива. [В Песента] „*Давай, давай*“, но не можеш да дадеш както трябва, повече енергия харчиш. „*Давай, давай*“ тихо като пеете. (Учителя показва.) Кое по-хубаво? По-малко енергия, повече мисъл ще турите. Много енергия харчите, ще обеднеете. Точно да бъде, да няма нищо излишно. „*Давай, давай*“ Любовта; както Бог ти я дал, така да я дадеш на другите. Изпейте „*Давай, давай*“ и хванете средния пръст на лявата ръка с дясната си ръка. Човек трябва да мисли, ако иска да пее. Един певец, който се учи, трябва да тури ръката си на челото, на разсъдителните способности, когато пее „*Давай, давай*“. При „*всичко давай*“, – показалецът отстрани на челото. При „*чисто семе пшеничено*“ – пръстът на устата.

Даване, вземане и прилагане – 7 юли 1939 г., Младежки окултен клас, София

842. Истинската Любов се отличава с вътрешна мекота. Който е придобил Любовта, ако е певец, гласът му се отличава с вътрешна мекота и пластичност.

[...] Буквата *а*, която е отворена, показва, че ти всякога трябва да носиш известен товар, да бъдеш натоварен с нещо. Много певци искат да пеят добре. Те не могат да пеят добре, докато не могат да произнасят звука *а* както трябва. Те не могат да внесат това съдържание, което е необходимо. Като пеят, те не могат да дадат форма на тона – защо? Защото не могат да произнесат правилно звука *о*. Някои певци не могат да придадат интензивност на тона по единствената причина, че не могат да произнесат правилно звука *е*. Някои хора не могат да дадат сила на тона *си*, понеже не могат да произнасят тона *и* добре. Например, ако пеете думата *Махар* (от песента „*Махар Бену*“ – бел. съст.) силно и ли тихо, има известна разлика в това пение. При силното пение ти казваш на онзи, който е паднал в кладенец: „Защо не си отваряш очите, но си допуснал да паднеш вътре?” Като пееш тихо, с това искаш да му

кажеш: „Не бой се, аз ще ти пусна въже да излезеш”. Сама по себе си Любовта носи Божествена мекота във всички произношения.

Разнообразието в живота – 14 август 1939 г., Сборни беседи, Рилски беседи, Рила, Седемте езера

843. Ако певецът не може през лявото ухо на слушателя си да внесе Любов и ценностите на живота, а през дясното – Светлината и Знанието на Мъдростта, той не е истински певец. И ако слушателят не може през лявото ухо да възприеме Любовта и ценностите на живота, а през дясното – Светлината и Знанието на Мъдростта, той нищо не е чул, той е слушал със затворени уши.

Да гледаш и да не виждаш, да слушаш и да не чуваш – това значи да живееш вън от Божествения свят. Говорът, пеенето, музиката са велики неща, с които Бог е надарил човека. Където има говор, пеене и музика, там Бог присъства. Той говори на хората чрез Словото Си, чрез песента, чрез великата хармония. Ако ушите ви бяха отворени, вие щяхте да чуете любовната песен на ангелите:

*О, човече, създадени по образ и подобие на Бога,
слушайте гласа на вашия Творец,
на вашия Баща, Който днес говори.
Слушайте, както ние Го слушаме.
Вършете волята Му, както ние я вършим.
В това седи смисълът на безсмъртния живот.*

Три ценни неща / Трите неща – 26 август 1939 г., Сборни беседи, Рилски беседи, София

844. Добрият живот не е живот на спокойствие, но на усилената работа. В усилената работа, в тревожната работа като работи човек, намира удоволствие.

[...] В пеенето например забелязвам, че вие като пеете, във вас има желание на покой. Пеете, но не е съсредоточена мисълта ви. Песните мислите да ги изкарате както и да е, че да се отървете. После започвате друга песен, пак гледате да се освободите от нея, като че е една тежест. Или казваш: „Аз тази песен съм я пял”. Може да си пял една песен много пъти, но дали си я изпял както трябва, то е въпрос. Може да си казал една дума много пъти, но законът е да научиш произношението на тази дума, защото всички езици са образувани от неизвестни гами. Говорът е наука за музика. Може да пееш така равномерно, монотонно с един тон. Пееш само с тона *сол* – това не е пеене. Трябва в говора и пеенето да има най-малко четири-пет тона в слизането. Ако има седем, още по-добре, но знаете колко е мъчно. Някой път някои от буквите, някои от словете изискват слизане и качване, но в туй отношение човек трябва да бъде буден.

[...] Когато учите *до*, всякога в основния тон трябва да турите напрежение. Мисълта трябва да е концентрирана. Щом пееш *ре*, започва движение. Имаш в ума си *ре* – трябва да го вземеш в ума си като движение, не покой. Ако е покой, то не е *ре*. А *ми*-то е моделиране, начин, мекота. *Ми* всякога носи мекота, начин да избегнеш противоречията в живота, да нямаш стълк-

новение, да закривиш. Форма се дава на нещо. В музикално отношение всичките груби работи с *ми* се уреждат, а при *фа* се дава съдържание. Когато ядеш един плод, ти имаш *фа*. Онова, което ти даде, то е вече *сол*. Онова, което приемаш, то е *сол*; онова, което си взел, то е *сол*. Разположението, което приемаш, то е *ла*.

[...] Когато пеете, мислете върху думите, които пеете, и върху тоновете! Мислете върху това, за да бъдете свободни. Пеене без мисъл не може. Може да пееш механически, но няма полза. Навсякъде, където умът присъства, животът се свършва добре. Пееш ли, мисли върху туй, което пееш. Защото всичките хора представят един велик певец. Като чуеш, че някой пее, да знаеш, че ти пееш – да не кажеш, че той пее. – „Как, аз да пея така хубаво”. Нали някой път вие казвате, че в къщи пеете хубаво, пък на сцената не върви. Както вкъщи, така и на сцената може да мислите. Вие се опасявате от хората, че ще ви критикуват. Няма нищо, нека ви критикуват, нищо не значи критиката. Този, който критикува, той себе си критикува. Ти сам не пееш. Ти никога не можеш да преподадеш нещо, ако сам не го знаеш. Много учители преподават пеене, а те сами не знаят да пеят. Учител, който не знае да пее, не може да преподаде пеенето. Как ще го предаде? Ако някой, който не знае да пее, научи другия да пее, значи той не му е преподавал, той сам се е научил.

Красиви движения – 1 септември 1939 г., Младежки окултен клас, София

845. Искате да станете певци. Ти не можеш да станеш певец, докато не дружиш с певци, защото от всички хора, които са певци, излиза една сила, която подхранва твоето чувство – то ще те храни и стимулира. Ти, като се приближаваш до един човек, който обича да пее, в тебе ще се прояви подтик да пееш, а като се приближиш до други, които не обичат да пеят, ти ще мълчиш. У едни хора има чувството да мълчат. И това не е лошо. Изобщо музиката спомага за Вярата, понеже музиката спада към Духовния свят – един свят, който има повече възможности за постижения.

Организирана Вярa – 13 септември 1939 г., Общ окултен клас, София

846. Аз ще ви попитам: като вземете цигулката и казвате *сол*, от къде намерихте *сол*? На цигулката на първата струна е *сол*. *Сол* има двояк смисъл: сол която соли, и имате тонът *сол*. По какво се отличава тонът *сол*? Особени трептения има *сол*. Всичките хубави неща в света; в облеклото, в погледите, в сърцето, в постъпките се дължат на тона *сол*. Тия трептения, ако не дойдат в човека, той не може да бъде красив. Човек, който иска да бъде красив в света, трябва да вземе верен тон *сол*. Тия трептения дават красота, защото музиката в света, в този смисъл, е тонове, които хармонизират всичките движения, мисли и постъпки и чувства в хората. ... Вие пяхте тази сутрин „Фир-фюр-фен“, започнахте от *ре*. Но ако изпееш „Фир-фюр-фен“ от *сол*, съвсем друг смисъл има. Казвате: „Малко да е по-високо”. Не е работата в по-високото. Може да вземеш *ре*-то по-ниско.

Но от *сол*, ако се изпее „Фир-фюр-фен“, означава красота, а от *ре* показва движение, може да е силно. Една мисъл, която започва от *ре*, е силна; една песен, когато искаш да бъдеш мощен в нея, трябва да започнеш от *ре*; една мисъл, която започва с *ре*, е силна; една мисъл, която започва със *сол*, е красива.

Бъдете служители – 20 септември 1939 г., Общ окултен клас, София

847. Ако не мисли право, човек не може да пее добре; ако не чувства право, той няма израз в пението; ако не постъпва добре, той не може да вложи сила и тон в пението. Човек не може да пее добре без участието на ума, на сърцето и на волята си. Пее ли по този начин, човек може да се самовъзпитава. Когато пеете, Любова, Мъдростта и Истината трябва да взимат участие в пението, да дадете израз на всичко, което Бог е вложил във вас. Това е истинско пение. Желая ви сега да пеете така, че умът, сърцето, волята, душата и духът ви да пеят заедно с вас.

Нито близо, нито далече / Близо и далеч – 22 септември 1939 г., Сборни беседи, Рилски беседи, Младешки окултен клас, София

848. Първото нещо сега е да откриете правилната служба на устата. Трябва да се научите да говорите. Не бързайте никога в говоренето! Като ви запита някой, не бързайте да отговорите. Тури си ръката отзад и си кажи: „Не говори!“. Тури си ръката отгоре и отпред на главата и си кажи: „Не говори!“ Тури си ръката на челото и на носа и пак си кажи така. И тогава чак кажи някоя дума. Направи това, за да вложиш известна мекота в думите си. Като пипаш тези центрове, ти ще предизвикаш мекотата. Мекота трябва да има в думите ти! Но тази мекота не трябва да бъде една каша. Има мекота, която е организирана.

[...] Може да обичаш човека за хубавия му говор – сладост има в говора му. Но този човек трябва да упражнява говора си. Пет години ви трябва да се упражнявате, за да се научите да говорите така, че като кажете една дума, мед да капе; с думата ви да протече мед. Гледам някоя сестра, като дойде да ми каже нещо, текнат сълзи от очите ѝ, но от езика ѝ нищо не излиза. Сълзи да потекат – и това е хубаво. Това е един добър признак.

Кое то Той ви казва! – 4 октомври 1939 г., Общ окултен клас, София

849. За да постигнеш нещо, преди всичко мисълта ти трябва да бъде музикална. За това има един метод, но аз още не мога да ви кажа тайната на музиката. Ако искам да направя един човек красив, трябва да съчиня такава песен, в която тонът *сол* да има предимство; ако искам да направя един човек силен, трябва да създам такава песен, в която тонът *ре* да има предимство, на такава гама трябва да я напишеш; ако искам да направя един човек музикално богат, трябва да съставя такава песен, в която тонът *фа* да взема надмощие, да има предимство; ако не знаеш да пееш тона *фа* както трябва,

всякога ще носиш сиромашията на гърба си. Всички богати хора знаят да вземат тона *фа* правилно.

[...] И тъй, когато Бог вдъхна дихание на човека, Той вдъхна чрез носа му, като каза: „Ти ще мислиш правилно“, защото музиката не е чувство, а е мисъл. Онези чувства, които събуждат мисъл за постижение на красивите неща в света, те са музика. Хората тепърва трябва да започнат да учат музика и пение. Тъй, както сега пеят, това още не е пение, в бъдеще ще има школи, в които ще има образци за истинско пение. Ако всички хора проявят добротата си, те ще подобрят своето пение.

Мощните сили в Природата – 8 октомври 1939 г., Неподелини беседи, София

850. Всяко музикално движение има известно действие. Певецът, който ще пее, прави особено движение. Като го видя още, че прави движението, зная, че е добър певец. А пък друг, като направи друго движение, казвам: „Този не е от добрите певци.“

[...] При пеенето зависи каква мисъл има в човека. Ако влезе страх, има едно треперене на гласа. Ако е събудена Вярата, тонът има друго изражение. Ако е събудена Надеждата, тонът има друго изражение. Ако е събудено милосърдието, тонът има друго изражение. Ако е събудена съвестта, тонът има друго изражение. Певецата, ако иска да пее хубаво, на всеки тон трябва да даде ценност.

[...] Сега нека вземем *до* (всички пеят *до*). Ще изпеем думите: *добро, движи, колело, светлина, краси, живот, земя*. Ще ги изпеем в октавата от долното *до до си*. *До* е „добро“, *ре* – „движи“, *ми* – „колело“, *фа* – „светлина“, *сол* – „краси“, *ла* – „живот“, *си* – „земя“ (всички изпяха така). Като кажеш *добро*, ще мислиш, че Доброто е качество, от което нещата излизат. *До* е едно семе, което трябва да се посее. Като вземеш *ре*, ще знаеш, че образуваш подтик за движение. Инертен си, не искаш да работиш – вземи *ре*. И после, да кажем, че мисълта ти няма гъвкавост – значи гъвкавостта ти няма съдържание, вземи *ми*. Богатството е *фа*; красотата е *сол*; сложена е една трапеца – това е *ла*. *Си* е участието – това, в което хорала участват. Така, като се разбира музиката, има смисъл. Трябва да взема *до*, понеже с Доброто ще се занимавам. При *ре* се занимавам с движението, движа колелото – колелото е мисълта. *Фа* е светлината.

Към Обетованата земя! Великата песен / Към обетованата земя – 11 октомври 1939 г., Общ окултен клас, София

851. Който знае да пее *до*, той е човек, който много работа може да свърши. Ти започваш една работа и искаш да знаеш дали ще излезе успешна, или не. В музикалния свят всеки човек, като си намисли някаква работа, трябва да търси *до*-то. И ако може да го изпее, да започне работата. Но ако не може да изпее *до*, да не я бута. Работа, където можеш да изпееш *до*, започни я. А където не можеш да изпееш *до*, не я започвай.

[...] Ако не можеш да пееш *до*, ти не можеш да учиш. Та казвам: цялата музикална гама [от] *до* – *си* показва пътя, по който човек трябва да мине. Ако човек не върви по този музикален път, нищо не може да постигне. Щом може да пее *до*, може да пее и *ре*; щом може да пее *ре*, може да пее и *ми*, и *сол*, *ла*, *си*. Ако не можеш да пееш *фа* както трябва, ти богат не може да станеш, здрав не можеш да станеш, майка не може да станеш, учен не можеш да станеш, светия – нищо не можеш да станеш.

Малките Божествени подтици – 18 октомври 1939 г., Общ окултен клас, София

852. Ако вие певци не станете на Земята, на Небето не [ще] ви приемат. Нито един от вас, който не е певец, няма да бъде приет на Небето. Ще ви върнат от Небето, аз мога да ви подпиша това сега. Макар и по всички други предмети да имате шестица, ще ви върнат, за да издържите изпит по пеене, и като вземете изпита, ще ви се отворят царските врати.

Казвате: „Без пеене не може ли?“. Всеки човек, който не знае да пее, мирише, има много развалени уста. И трябва да пеете – пеенето чисти човека. Човек, който не пее, не се чисти. Българинът много право казва: „Който пее, зло не мисли!“, а който не пее, зло мисли. *Оценка на Божествената Любов / Оценка на Божествената Любов – 1 ноември 1939 г., Общ окултен клас, София*

853. Аз съм изучавал езиците: и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскрит, и ватански, и ангелски. И намирам три основни неща: за да говориш добре един език, в ума ти трябва да има светлина. За да говориш един език добре, трябва да имаш още топлина и сила. Силата седи в ясното произношение. Като изказваш една дума, трептенията трябва да бъдат музикални, във всяка дума трябва да има мекота. Във всяка дума, която изговаряш, трябва да има и красота. Красотата е на ума, мекотата е на сърцето, а силата е на волята – това е хубавото говорене. Ако говориш така, ще бъдеш разбран. Трябва да имаш сила в говоренето. Някой се моли на Бога – трябва да има сила. Думите ти отиват при Бога и като отиват при Бога, Бог обича да бъдат меки нещата. А меки са нещата, чрез които Любовта действа. Думите трябва да бъдат красиви. Ти, като отиваш при Бога с молитва, думите трябва да бъдат красиви.

Правилно възприемане и правилно даване – 8 ноември 1939 г., Общ окултен клас, София

854. В музиката трябва да се пее ясно, да се вложи красота в тона, а същевременно и мекота. Когато пее човек, трябва да има яснота, ясен трябва да бъде гласът. Всякога, когато човек не се тревожи, гласът е ясен; щом се тревожи, има известни трептения. Щом човек има хубаво разположение, то се отразява върху ларинкса, гласът е ясен; щом неговите чувства са естествени, тази пълнота се предава. Някой човек пее, има нещо хубаво в гласа му. Някой път изпейте една песен на ваш при-

ятел и кажете колко пари ще ви даде за песента. Колко ще му се откъсне, като те слуша? Може да пееш, пък нищо не ти дава – значи имаш още да работиш. Ако извади, че ти даде десет, двайсет стотинки, един лев, то е нещо, защото вашият приятел не е богат.

Прави и криви линии – 10 ноември 1939 г., Младежки окултен клас, София

855. Знаете ли колко енергия се изразходва с говоренето? Ако аз съм говорил петнадесет минути, това е енергия, която струва петнадесет хиляди златни лева. Мен ме държат отговорен за тази енергия. А какво правите вие? Някой човек ще ви говори половин час, а вие ще му дадете пет или десет лева. В този случай човекът, който ви е говорил половин час, е спечелил пет лева, а изгубил една сума от 14995 лева. Не стига това, но като не разбира закона, този човек излиза недоволен и започва отвън да говори още десетина и повече минути по негов адрес.

Кротките миротворците – 12 ноември 1939 г., Неделни беседи, София

856. Първата октава, в която обикновено сегашните хора пеят, отговаря на физическия свят, втората октава пак започва от *до* – тя отговаря на Духовния свят. Третата, още по-горна октава, е Божествената. Колко от вас можете да пеете в третата октава? Едвам взимате една и половина октава, някои – две октави. Има певици, които влизат в Божествения свят с няколко тона. В Божествения свят, но всъщност това е едва предисловието на Божествения свят с неговите високи трептения.

[...] Пеенето аз го препоръчвам, понеже е един трансформатор да се сменят състоянията на човека. Музиката е една възможност за подобрене на човешките състояния.

Намиране изгубената дума – 12 ноември 1939 г., Утринно слово, София

857. Вие се молете, за да бъде речта ви изясна! Всяка реч трябва да бъде добра, трябва да бъде справедлива и трябва да бъде разумна – три качества трябва да има. Доброта – това значи основа. Справедливостта е процес на граденето. Мисълта показва, че всяка работа, като започнеш, трябва да бъде добре завършена.

Разумни отношения – 17 ноември 1939 г., Младежки окултен клас, София

858. Сега може да ви кажа нещо, което е от „Хиляда и една нощ“. В древността имало един ученик, който изучавал окултните науки, и избрал музиката за своя специалност. Отива при хората, никой не иска да го слуша. Учителят му казва:

– Иди пей на хората!

– Не ме слушат.

– Ако хората не те слушат, иди пей на дърветата. Дърветата са най-добрата публика, ще те слушат. Той отишъл и пял на дърветата. След това дошъл един голям вятър, зашумели дърветата: „Шу-шу-шу“. „Това е ръкопляскането – казал учителят му. – То е ръкопляскането на вя-

търа. Дърветата се въодушевяват от твоето пеене”. Първият път като отишъл, имало „шу-шу-шу”. Като отишъл втори път, нямало „шу-шу-шу”, всичко било тихо. Попитал го учителят какво имало при второто пеене, той казал, че имало тишина. Учителят казал, че дърветата мислят: „Този човек веднъж пъ на нас, ние само казахме шу-шу-шу, не го нахранихме, нищо не му платихме”. Сега дърветата започнали да мислят какво да направят с този певец, който за пръв път дошъл на дърветата да дава концерт. Те започнали да мислят как да му се отплатят. Всички мълчат, нищо не казват. Третият път като отишъл да им даде концерт, всички дървета проговорили, казали: „Браво!“ Третия път не ръкопляскаат, не мълчат, но казват: „Браво”. Върнал се той при учителя си и му казал, че дърветата му викат: „Браво, браво, браво!“ След като викат дърветата *браво*, какво придобие певецът? Най-първо имаше „шу-шу-шу”, после мълчание, а сега – браво. Вие, ако бяхте певец, какво щяхте да направите? Тогава, на четвъртия път като дошъл да направи концерт, излязъл един старец с брада и казва: „Ти, синко, на тия дървета направи голяма услуга. От тези дървета излиза един нектар, от който хората имат нужда”. Завежда го при едно дърво, напълва му едно шишенце, казва: „Иди да го продадеш”.

Казвам: докато не държите четвърти концерт на дърветата, старецът няма да дойде. Най-първо, ще има „шу-шу-шу”, после ще има мълчание, след това – браво, и най-после ще дойде старецът. Нектарът, който съществува в тия дървета трябва да извадите. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията. Дотогава, докато човек се хранеше с ония сокове, които излизат от растенията, той беше безсмъртен. *Психологически синтез – 24 ноември 1939 г., Младежки окултен клас, София*

859. Човешкото сърце не може да се поправи без музика. Казано е: „Пейте и възпявайте Бога в сърцето си!”. Ако не можеш да пееш сам, повикай някого и му плати да пее. После, всеки да вземе една песен, да я разучи хубаво и да я пее във всичката интонация, да спазва времето, ритъма и пр. После, да разбира какво е съдържанието вътре. Да кажем, ако ви дам тези думи за пеене:

*Смели бяха мислите на душата,
смели бяха нейните стремежи,
смели бяха нейните постъпки.*

Каква песен бихте направили от тези думи? И ако вие не може да направите, има музиканти в Невидимия свят, които ще направят. Съвременният свят се нуждае от музика.

В бъдеще няма да критикуваш; в бъдеще, когато намислиш да критикуваш някого, ще му изпееш една песен. [...] Чрез добрите певци Бог изпраща Своите дарби. Всеки певец е едно благо и всички един ден трябва да пеете.

[...] Простудил се някой – нека да пее! Всеки ден пейте по три часа! Боли те кракът, стомахът и прочее – употреби музиката като сила. Не да слушат другите, но ти да се слушаш. Пей, за да дойдеш в съприкосновение,

в хармония с всички хора, които пеят. Тогава ще има здраве. Там, където има музика, има здраве; там където няма музика, няма здраве.

Божествената топлина – 29 ноември 1939 г., Общ окултен клас, София

860. Музиката е един велик Божествен метод, чрез който се внася топлина във всички мозъчни центрове. Ти не можеш да събудиш своята воля без песен. Ти не можеш да събудиш Любовта без песен; Любовта ти не може да се яви без песен. Аз считам говора за музика. Говорът е толкова деликатен, че се изисква едно ухо много деликатно, за да долови музиката в него. Като ти говори един човек, то е цяла музика. Когато Бог ти говори първата дума, всички същества са оживели в цялата Вселена. Този свят е създаден чрез музика, но ние не разбираме този свят такъв, какъвто е. Ако дойдем на някое място, където вятърът е много силен, човек още не може да долови музиката, която е скрита във вятъра. Онази, дълбоката музика в Природата, не можете още да я възприемете.

[...] И ако в Любовта вървим добре, тогава сърцето ще тупа като песен. Няма по-хубава песен от песента на сърцето!

[...] Ти, ако искаш да станеш певец, тури Любовта. Любовта ще те направи певец, учен човек, богат, красив човек. Вложи Любовта и няма да бъдеш лишен от никакви блага. Това трябва да го опитате всички. Това е още теория.

(Учителят пее следното:)

*Искам аз да бъда,
искам аз да бъда
млад, млад, млад.
Млад аз искам да бъда.
Млад да бъда, да бъда.
Млад искам да бъда.*

Предметно учение е това. Песента зависи от мисълта. Щом имаш нормална топлина, ти ще пееш хубаво. Последните думи на песента изпях силно: исках да произведа ефект. Аз го правя за някои от вас, понеже някои не слушате, а като кажа силно, слушате.

*Аз искам да бъда млад.
Млад искам да бъда.
Млад, млад, млад.
Младост, която не остарява.
Младост, която не знае
що е старост, старост.
Стани млад. Не роптай!
(Това Учителят изпя.)
(Пак Учителят пее:)
Здрав, здрав, здрав
аз искам да бъда.
Да съм здрав, да съм здрав,
здрав всеки ден пред Бога!
Тогаз ще бъда юнак!
Здрав да бъда, здрав да бъда,
здрав, здрав, здрав,
здрав да бъда.*

[...] Най-първо, трябва да имате основен капитал, вярвайте, че основният капитал е вътре във вас. Някой в пеенето има един талант, друг – 5 таланта или 6 таланта. Опасността е в единия талант, работете да направите единия талант два, двата – 3 и прочее – да ги увеличавате. И 4-тия да направите на 5 таланта. И се поощрявайте с пеенето.

Търсене на изгубената дума – 6 декември 1939 г., Общ окултен клас, София

861. Онзи, който не знае да пее, трябва да работи целия ден, да се упражнява. В пеенето има меки тонове, с които трябва да „намажеш“ хората. Някой пее, но не може да ги „намаже“. Един тон може да бъде много чист, но да няма мекота в себе си, дава само едно отражение.

Сиромашия и богатство – 15 декември 1939 г., Младежки окултен клас, София

862. Ако искаш да станеш певец, трябва да се свържеш с певци. Те имат в себе си известна сила, която може да се предава и на другите хора. Без тази сила никой не може да пее. Благодарете на Бога, Който е внесъл във вас сила, та имате възможност поне донякъде да станете добри певци.

Разправят за една знаменита певица, в Англия някъде, като започвала да пее, хората се захласвали в нея, всичко забравяли. Един апаш си казал: „Това място е за мен. Ще отида, когато тази певица пее, и както са захласнати хората в пеенето ѝ, от този ще взема нещо, от онзи и така ще се върна обогатен“. Като отишъл на концерта, и той се захласнал, не могъл в никой джоб да бръкне. Той си казал: „Ще отида още един път, но няма вече да се захласвам“. Отишъл втори и трети път, но пак се захласвал и нищо не могъл да вземе от джобовете на хората. Недоволен от себе си, най-после той си казал: „Повече няма да ходя, рискувам да си изгубя занаята“. *Идете в Галилея – 17 декември 1939 г., Неделни беседи, София*

863. Може ли да ви послужат сиромашията и богатството при пеенето? Не могат да ви служи. За да пееш, не трябва да бъдеш нито сиромаш, нито богат. В пеенето е необходима сила.

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

Усетът е основа за мисълта. Ти, ако нямаш сила, не може да имаш усет; ако нямаш усет, не може да имаш мисъл.

[...] Когато пееш, ако в пеенето нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, песента за тебе е неразбрана.

[...] Искаш да говориш – не може да говориш, защото говорът се основава на човешката мисъл. Ако ти нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, не може да говориш.

Когато пеете „*Давай, давай*“, то е сила. Когато пеете „*Махар Бену Аба*“, то е усет. Когато пеете „*Фир-фюр-фен*“, то е мисъл.

Сила, усет, мисъл – 22 декември 1939 г., Младежки окултен клас, София

864. Философията на музиката е много трудна работа. Защото, за да пееш, не само трябва да събудиш твоя музикален център тук, на челото, но трябва да събудиш и ред чувства, които са свързани с музиката. Ако чувствата ти не вземат участие, ти не можеш да пееш. И ако събудиш тия чувства отгоре и пееш правилно, веднага ще почувствуваш една малка топлина под лъжичката, едно разположение и ставаш весел. „*Фир-Фюр-Фен*“ започва с *ре*. Но ако можахте да пеете с повисок глас, ако можахте да приемате две и половина октави, аз бих ви препоръчал да почвате тая песен от *сол*. [...] Ако някой е бас, може да пее от долно *сол*. Друг може да пее от средно *сол*. А някой от вас може да изпеят от горно *сол*.

[...] Когато ставате сутринта, правете си едно музикално упражнение. Пригответе си за сутринта един музикален репертоар, ваш. Вземете си една дума, и по нея си съчинете една мелодия. Тези песни са модели, по които трябва да си композирате песни. Всяка песен си има своето време. Понеже всички не можете да бъдете цигулари, китаристи, органисти, пианисти и флейтисти, то поне всички може да пеете, и грехота е, ако не пеете. На всеки човек Бог е дал глас. И като не пее, грехота е. Органът на гласа, ларинксът, е най-хубавият инструмент, който човек има. А пък цигулката знаете ли колко е своенравна? Някой път скрибуца, че и тон не може да издава.

Музикална задача – 27 декември 1939 г., Общ окултен клас, София

865. За три месеца пейте песента: „*Сила, здраве е богатство!*“. Развейте знамето. И като станеш от леглото, запей тези думи из стаята. Ако някой ви гледа отвън, ще каже: „Какво прави този човек?“. Колко работи ни пържат! Много работи ни стягат. Когато имаш ставен ревматизъм или неврастения, или главоболие, това не е ли стягане? Онези, които са нервни от вас, един ден ще пеем „*Сила, здраве е богатство*“, и ще се излекуват! Никакви церове! И онзи, който има болки в корема, той по същия начин ще пее: „*Сила, здраве е богатство*“ и като пее, веднага ще се излекува.

Вътрешният господар – 3 януари 1940 г., Общ окултен клас, София

866. Плачът е наука. Сега благодарение на плача ние имаме толкова видни певци. Благодарение на плача човек е научил всичките гами. Ако няма плач, няма да има никакви певци. Значи произходът на пеенето се крие в плача.

[...] Евангелието е цяла музика за онзи, който го разбира. Там се казва, че ангелите слизат от Небето с песен и музика.

Познаване на великото – 7 януари 1940 г., Неделни беседи, София

867. В бъдеще, когато дойде един лекар при вас, той няма да ви предписва рецепти както сега, но ще бъде певец и ще изпее една песен. Вие страдате от треска или от някаква епидемична болест като скарлатина

или други. Като дойде, той ще ви изпее една песен; за половин час вие ще бъдете здрав, песента ще бъде рецептата. Значи песента ще влезе чрез ухото ви и ще ви излекува.

Казвам: ако се съмнявате в това, може да направите опит. Ако някоя сестра от вас заболее, нека други три сестри се съберат и да изпеят една песен. Питам: каква песен бихте изпели на болния от скарлатина, каква песен бихте изпели на онзи, който страда от ставен ревматизъм; на онзи, който страда от рак, на онзи, който страда от холера? На холеричния аз бих пъл за топлата вода, стоплете вода и му дайте да изпие три-четири чаши гореща вода. Ще я пие музикално, аз ще му пея като на опера. Ще кажа: „Дайте му вода”. – аз ще пея, той ще пие. Като изпие три-четири чаши вода, холерата ще си отиде. Сега вие гледате малко с недоверие на това – имате право. Слабите са недоволни, гледат към чувала, казва: „Не е за мен този чувал, тази работа не може да стане”, но силният, който дига сто и петдесет килограма, хваща чувала и го вдигна. За онзи, който знае, който има сила, нещата стават лесно.

Словото бе Бог – 18 февруари 1940 г., Неделни беседи, София

868. Музиката е една „дреха”, в която човек е облечен. Музиката е една „дреха”, говорът е друга „дреха”. Ти, като говориш, с тия двете дрехи трябва да бъдеш облечен. Едната дреха е поезията, с която е облечен човешкият ум. Музиката е една „дреха”, с която е облечено човешкото сърце. Тя е забавление за сърцето – музиката е създадена за забавление на човешкото сърце. Поезията е забавление за предметния ум на човека.

[...] (Изпяхмe) „Духът Божи”. Както пеете сега, намирам един дисонанс между вашата любов, Любовта към ближния и Любовта към Бога. Дисонанс има, не върви. „Кой пълни” трябва музикално да се вземе. Тази песен не може да я изпееш, ако нямаш Любов към тялото си, Любов към ближния и Любов към Бога. Не може да я изпееш както трябва, ако нямате тази любов. (– „Как трябва да се изпее, покажете ни?”.) (Учителят пее само думите „Духът Божи”.) Ще пеете ден, два, три, да го коригирате. Ще пеете песента на части: *Духът Божи – кой пълни – с любов*. Трябва да почувстваш някакво вдъхновение, като пееш, да придобиеш нещо. Ако ти не чувстваш Любовта, песента не можеш да я изпееш. Първо ще се научите да пеете. Как ще направите една аудиенция на Господа? Трябва говорът ви да бъде толкова музикален, че като говорите, всичките ангели да наострят уши. Такъв музикален глас да кажат, че не са слушали. Ние, като идем при Бога, няма да кажем как сме страдали, но ще идем да благодарим.

[...] Та, по някой път се радвайте, когато страдате, когато сте болни – пейте най-вече! Когато сте здрави, [също] пейте. Сега, когато сте здрави, пеете; когато сте болни, мълчите. Щом пеят хората, когато са болни, те се лекуват. Пейте за сърцето си, най-първо пейте за тялото си. Сега заемете се да проучите тази песен – „Духът Божи”. Не цялата песен, а само думите: „Кой

пълни сърцата ни с Любов”. Изучете песента, както правят в операта: поотделно, на части я разучете, после цялата песен.

Любов към себе си, Любов към ближния си, Любов към Бога – 21 февруари 1940 г., Общ окултен клас, София

869. Да кажем, че вземете в музиката един тон. Кой е тонът на Любовта – до, но трябва да притурите нещо на гласа си, в гласа трябва да има един свещен трепет, чувство трябва да приложите. Да кажем, че тонът е истинен, определен: да има вече определена форма – то е Истината, а този тон в себе си трябва да развива светлина, да завладява. Тон, който завладява, носи Мъдрост в себе си; тон, който дава подтик, той носи Любов; тон, който определя нещата – носи истина. Та затова, който пее, най-първо в подтика на всеки един тон трябва да има желание да внесе малко живот, малко Любов. Тогава човек може да пее. В музиката може да е завзет умът ти с всички певци, които пеят с любов, после с всички ония певци, които пеят истински, не вземат никакви фалшиви тонове; после: като пеят, че развеселяват всичките хора, които са наоколо. Това е истински певец, то значи да пееш и да се радваш, че можеш да пееш – това е Любов.

Да се радваш, че има на кого да пееш – това е Истината; да пееш, понеже светът е създаден – то е Божественото. Като пееш, че светът е създаден, да пееш за целия свят – то е Мъдростта. Най-първо, да се радваш, че можеш да пееш, че ти е дадено право да пееш; че има въздух – да се радваш, че има въздух, с който можеш да пееш; да се радваш, че има на кого да пееш, има кой да те слуша, да дава ухо, да оценява това, което пееш. После ще пееш за всички.

[Песента] „Светъл ден”

[...] В песните ритъмът трябва да се спазва. Ритъмът е вътрешно качество, той определя колко трябва да се продължи; без ритъм вие изгубвате хубавото време, без ритъм не може да предадете мощността на песента. Изпейте я още веднъж, по-бързо. Речта в тази песен е отривиста, понеже става отражение на гласа, не може да се разпростре. Трябва голяма мекота. Не че искате да правите грешка, но понеже мислите, че се намирате в голямо пространство, давате сила и гласът излиза по-рязък. Трябва да знаете, че сте в затворено място, трябва да пеете тихо. После, на широко пространство, на полето ще дадете ход на гласа си. Трябва да знаеш в каква обстановка се намираш.

Трудно е човек да се справи с музиката – тя е едно от най-мъчните изкуства.

[...] Вземете до, ми, сол, ла, си; ако пеете този ритъм, вие ще подобрите състоянието си. Пейте с движения.

Разумни основи – 23 февруари 1940 г., Младежки окултен клас, София

870. Аз ви препоръчвам да пеете, но за да пеете, тялото ви трябва да бъде здраво, сърцето ви трябва да бъде разположено и умът ви трябва да бъде разположен – и в трите свята трябва едновременно да пеете.

В Умствения свят с песните ще произведеш светлина; в Духовния свят ще произведеш топлина, а във физическия ще произведеш сила. Та, ако ме слушате, някой път ще образувам един клас, да пеете тук. Често аз ви слушам от горе как пеете, но вие пеете като задължение. Аз считам, че в музиката човек трябва да бъде абсолютно свободен, напълно свободен, да се не плаши от никого.

Минало и настояще – 28 февруари 1940 г., Общ окултен клас, София

871. Има един пример за една жена, която е учила музика, тя пеела. Минава един и казва: „Не вървят работите. Какво си креснала да пееш?“. – „Пея, за да стана богата“. – „То с пеене не се става богат, ти с пеене нищо не можеш да направиш“. Един ден, тя като пяла, той задига един лош кошер и го оставя при нея, да я хапят [пчелите]. Казва: „Я да ида да ѝ тръшна един лош кошер, да я нажилят пчелите, да видим ще пее ли?“. Като хвърлил кошера, избягал. Но, тя като попяла, всички пчели се превърнали в златни монети, цял един куп, вече не са хапливи. Казват: „Господарке, заповядай! Каквото заповядаш, ние ще изпълним“.

Казвам: музиката е това, което направи хапливите мухи да станат на злато. Всички лоши мисли и желаниа са хапливи мухи, те не са лошо нещо. Те са лоши, понеже не знаеш да пееш. Щом пееш, всички казват: „На ваше разположение сме“.

Сега ще се учите да пеете, ако искате да бъдете кандидати за богатство; ако нямате пари, трябва да знаете как да измените *до* в *ре*. [...] На *до*-то ще му приложите сила, после ще му придадете топлина и светлина. Та сега можем ли да придадем трите качества на *до*-то? *До*-то, за да стане силно, трябва да стане *ре*, превръщане на тоновете има; *до*-то трябва да го превърнеш в *ре*, за да добие сила. Когато вземате *до* или *сол* в музиката, каква е идеята – *до*-то вече доминира, *сол* е цъфнало. Трябва да възприемате мислите. В *ми*-то се добива топлина, в *сол* се добива мисловна сила. Казвам: *ре* мълчи – защо? Защото е на работа. Вземете само *до*, *ми*, *сол*, другите тонове са на работа, те уреждат работата, а онези само гласуват – казват: „Да стане туй“. *Ре* урежда и *фа* урежда туй, което се печели – печели се сила; *фа* печели богатство, условия се печелят.

Аз да ви кажа: *до* е подтикът на Любовта, *ми* е подтикът на Истината, *сол* е подтикът на Божествената Мъдрост. Те уреждат сега музикално работите. *До* като вземеш правилно, той е основният тон на Любовта; *ми* е основният тон на Истината и *сол* е основният тон на Мъдростта.

Новото възпитание – 1 март 1940 г., Младежки окултен клас, София

872. Някой път аз мисля, че мога да пея. Ще попея, после сам ще преценя. Чрез, пеенето аз проверявам някой път каква е моята мисъл. Чрез пеенето проверявам какво е моето сърце, чрез пеенето проверявам какво е моето тяло. Щом някой път не мога да пея,

търся причината в тялото – ако ме болят ръцете, ако ме болят краката, ако ме боли вратът, зная кои тонове не мога да вземам правилно.

Съвършенството – 6 март 1940 г., Общ окултен клас, София

873. Вкъщи по колко минути пеете? Ако аз бях на ваше място – да кажем, намирам се в някое мъчение, тогава ще пея, когато човек е на мъчение – тогава се пее. Да кажем казваш тъй: „Мъчно ми е днес“. Пееше си: „Мъчно ми е днес“. Как ще се справиш с мъчението? Трябва да пееш, за да се справиш.

[...] Има хиляди песни, вие още не сте ги заучили, Божествените песни не ги знаете. Тези песни, които пеем, са все от човешки характер. За ангелските песни едва сега се приготвят и за в бъдеще ще ги учите; ангелски песни на Земята няма. Една ангелска песен, за да се изпее, значи една песен на светия. Между всички хора настава вече готовност. Всички са щедри, те си помагат един на друг. По човешки като пеем, като пее някой, казва: „Я ми плати!“. В ангелските песни, като изпееш една песен, отваря кесията си човек и всичко дава.

Един ангел, като дойде в градината, не ходи като нас да полива с някоя лейка цветята, но само в градината като изпее една песен, току изведнъж всички цветя се полелят. Един ангел иска да се облече с най-хубава дреха – той не се безпокои, не ходи като нас в някоя витрина да се пъчи. Изпее една песен – облечен е в хубава дреха, каквато иска. Той няма къщица, иска някоя хубава, изпее песента и къщата дойде. Една ангелска песен е чудесна работа е. Какво нещо е ангелското пееие? Като изпееш такава песен, всичко става. Тук, по физически, болен си, не минава. И ангелите, по някой път имат болести. Мислите ли, че ангелите нямат неразположения? По някой път, като гледат хората как живеят, чувстват едно неразположение, понеже големите блага, които Бог е дал на хората, не ги използват както трябва.

Трите закона – 27 март 1940 г., Общ окултен клас, София

874. В какво седи добрият музикант? Той трябва да има един отличен глас, най-малко с три октави и половина. Гласът му да бъде ясен, да има отличен тембър, да има после известна мекота и да носи в себе си физическа сила, че като изпееш една песен, болният да стане и да започне да ходи.

[...] Когато искаш да пееш, трябва да има разширение, светлина. Преди да е дошла светлината в своята пълнота, ти не бързай да пееш. Преди да е дошла топлината в пеенето, как ще пееш? Човек, който иска да пее, три качества трябва да има: изобилна светлина; трябва да има изобилна топлина; трябва да има изобилна сила. Само тогава може да пееш хубаво, тъй щото умът трябва да бъде подготвен със светлината, а сърцето трябва да е подготвено с топлината.

Светлина, топлина, сила – 31 март 1940 г., Утринно слово, София

875. През гърлото ти, през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи, тях да създадеш в света, че като отидите в другия свят, всички думи, които сте изказали, тук са филмирани. Вие, като влезете в Другия свят, ще имате един филм какво сте говорили от детство до 120 години, ако сте живели толкова. Ако си живял 70 години, ще бъде филмирано всичко, което си говорил, и тайно, през целия си живот. Каквото си казал тайно на приятеля си, каквото си казал тайно на сестра си, всичко, каквото си казал – ти ще чуеш целия твой живот, каквото си говорил. Ще чуваш каква галиматия, каква каша си направил, ще гледаш еднообразието. Ще турят, един ден ще го слушаш, целият ден ще слушаш, втория ден – пак същото, третият ден – пак същото, ще заревеш от себе си.

Към свършенство – 10 април 1940 г., Общ окултен клас, София

876. До мек тон ли е? До не е мек тон, той е бомба, която се пръска; до е семе, което пониква. Когато искаш да преодолееш някаква мъчногия в живота, трябва да имаш импулс. До показва импулс, а който човек трябва да има. В музиката не знаят за какво да приложат закона на до-то – пее се обикновено.

[...] Пеене, което не може да повиши трептенията, не е добро, защото болките произтичат от понижение на трептенията.

[...] Има музикални тонове, които, като изпее човек, може да се простре на земята. Има известни музикални трептения, които, като изпееш, ще станеш. Вие сте обезсърчени духом, обезсърчил си се, животът няма смисъл. Може да попеете и веднага да се възстанови вашето състояние. Вие ще кажете: „Сега ми е останало да пея”. Самата мисъл е основана на закона на пеенето. Вие искате да постъпите добре, но добрата постъпка е основана върху музиката, върху музикалните трептения. Вие не може да постъпите добре, ако не сте музикални. Музикалният свят показва един добре уреден, организиран свят, разумно организиран свят. Музиката е изражение на един високоорганизиран свят и като пеете, трябва да влезете във връзка с този организиран свят, сега да влезете във връзка, не в бъдеще, но сега да се оправи.

[...] Ако искате да вземете до, какво означава до? До означава да посееш едно семе в земята, една ябълка, една круша; до означава да направиш добро, да освободиш някого от затвора; до означава да излекуваш болния; до означава да освободиш наскърбения; до означава човек, който е в тъмнината, да му запалиш свещта. Много работи означава до-то. например, като изпея до, ще запаля лампата; като изпея до, ще освободя затворника от затвора. Но туй да е в съчетание, да имате цяла една гама построена. Основният тон имате вече на цялата гама, по която този тон ще се прояви.

[...] Аз не пея заради хората, нито вие ще пеете за хората. Ти ще пееш в себе си за онзи Велик закон, който действа в теб, или ще пеете за Бога, Който те е създал. Като пееш, ще мислиш за Бога. Да пееш и да чувств-

ваш, че имаш сила в себе си – то е хармонично пеене в ума, в сърцето и волята.

[...] Щом пееш музикално, значи си приложил закона. Музиката показва, че нещата са приложени. Защо трябва да проявим пеенето? Разбираме приложение на Божествения ред на нещата – за мен музиката е приложение. Казва: „Аз съм музикален” – музиката показва приложение. Щом прилагаш нещата, ти си музикален, щом не прилагаш, ти не си музикален.

[...] Когато човек пее, той създава нещо. Щом създаваш нещо, то става вече сила. Като направиш добро някому, този човек го имаш вече на своя страна. Сега и в музикално отношение всяка една мисъл, която вие създавате в себе си, е вече във ваша полза.

[...] Музиката, като се изучава по този начин, ще помогне да изучите духовния език и Божествения език. Ти не можеш да изучиш Божествения език, ако не разбираш музиката.

Езикът на тоновете – 19 април 1940 г., Младежки окултен клас, София

877. Трябва да влезете вече в динамичната страна на живота; не в статичното положение, но в разбирането на живота. Щом като вземеш основния тон до, в теб трябва да се зароди желание да бъдеш един от най-добрите певци, да ходиш по целия свят да пееш на хората. Като пееш, да събуждаш идеи, да се преобрази светът. Ако с пеенето може да преобразиш целия свят, твоето пеене е намясто; ако с пеенето си не може да поправиш света, то не е намясто. Сега ще кажете: „не е намясто, не постигнах целта си”. Целта не е едно статично положение. Една жива идея, щом живее в тебе, винаги ще дава подтик.

Теория, реалност и приложение – 3 май 1940 г., Младежки окултен клас, София

878. Вие пеете на физическото поле, чува се вашият глас, но трептенията на музиката може да минат в другия свят. Онези, които слушат там, знаят, че не пеете или не свирите хубаво. Или в говора – вие говорите без музика, говорът не е така музикален, както трябва, защото всяка дума, си има един музикален произход.

Мозъчни центрове – 10 май 1940 г., Младежки окултен клас, София

879. Сопранът дава интензивност. Аз го наричам светлина, слиза от Горето. Басът е топлина. Човек не може да бъде басист, ако няма топлина. Онзи, който иска да пее добре сопран, трябва да има светлина. Той не може да пее добре, ако няма светлина. Тенорът дава широчина, той е сила. А алтът регулира нещата, определя границите. Питам: ако ви дам един модел, да изпеете сопран „Давай, давай“, как ще изпеете? После да изпеете „Давай, давай“ както басът пее – как ще я изпеете? После, тенорът както пее, как ще я изпее „Давай, давай“? И алтът както пее, как ще изпеете песента?

[...] Всеки глас пее самостоятелно, но знаете колко мъчно е да ги съгласувате? В музиката вие не можете да пеете, докато не хармонизирате светлината, топли-

ната и силата в себе си. Има още един разумен елемент – четвъртото положение трябва да имаш.

[...] В музикално отношение, ако вие пеете добре сопран, може да разберете добре закона на светлината. Ако добре пеете баса, вие ще разберете закона на топлината. Ако пеете добре тенора, ще разберете силата. Ако добре пеете алта, ще знаете как да моделирате нещата, да ги хармонизирате. Алтът тепърва очаква за в бъдеще, то е разумното. В пеенето аз свързвам сопрана със светлината, баса – с топлината, тенора – със силата. Когато искам да се справя със светлината, аз пея сопран; когато искам да се справя с топлината, аз пея бас; когато искам да се справя със силата – аз пея тенор; когато искам да моделирам нещата, да ги уредя както трябва, пея алт. И алтът има свое време – да знаеш кога да пееш. Сутрин, като станеш, трябва да знаеш какво да пееш. Като ставаш, трябва да започнеш със сопран. След половин час ще дойде басът.

[...] Има разлика между моето и вашето пеене – аз внасям един елемент, който вие тепърва трябва да внесете. В съвременните певци няма мекота. Аз употребявам едновременно закона на светлината, закона на топлината и закона на силата. Най-първо трябва да мислим. Тона, за да го обичаш, трябва да го свържеш. Например в песента „Давай, давай“, ако започнем от различни тонове, различни резултати ще имаме. От кой тон най-много ви харесва? Едното „давай“ е ниско, топлина ще внесе, другото е високо, светлина ще внесе.

[...] Вие, ако искате да пеете „Давай, давай“, ще мислите, че на вас дават. Ако мислите, че на вас се дава, тогава ще пеете хубаво. Като се научите да пеете хубаво, като имате излишно, ще кажете: „Хайде да иде и на другите“. Защото най-първо човек изисква на него да дават, но като разбере колко е хубаво да дават на него, тогава, като има излишно, той дава на другите.

Съвременната музика има две черупки като на ореха. Вие сега в пеенето ядете орехите с черупките заедно. Като снемете горната черупка и като снемете и долната, тогава ще дойдете до ореха, ще остане още една горчива, тя се ядва. Онези, външните, са вредни. На съвременната музика ще се махнат тия две черупки, ще остане йодистата част на музиката.

Светлина, топлина и сила – 24 май 1940 г., Младежки окултен клас, София

880. В музиката българите имат един интервал, който е затворен. Той пее и в пеенето има едно разрешение. Туй произтича от факта, че българинът иска изведнъж много да се разшири, той много иска изведнъж. Когато едно дете иска да пее, и в децата има един вид лакомия. Той иска да му се сипе в паницата много, а половината не може да изяде и остава повечето ядене. Гледам сегашните българи, казват: „Народната музика“. В народната музика българинът трябва да излезе из този затворен кръг – един затворен музикален кръг има. Знайте, че музиката е излязла от светилището. Има светски, материален ритъм; има духовен ритъм; има и Божествен ритъм. Има материално време, има и духовно време и има и Божествено време.

[...] Сега сме в най-хубавите времена. Във всяка къща почти пеят и свирят; във всяка къща все крещат всичките, всичко е хубаво. Сега, че крещат, че пеят, че свирят, че криво пеят, нищо не значи. Туй желание, че всички пеят, е добро.

Двата принципа – 29 май 1940 г., Общ окултен клас, София

881. Каква била новата музика, каква била окултната музика? Каква е окултната музика? Окултната музика е когато двама души се карат, ти изпееш една песен и те се примирят. Ако, като се карат, ти им изпееш и те се примирят, ти пееш окултно. Аз съм виждал цигани свирят в една кръчма. Като свирят на цигулките, българинът казва: „Иване, дай едно кило вино!“; като изпият няколко чаши, погледнеш – скарат се. Казва: „Ти там, Иване, на лозето какво направи?“ – намери някаква махана* и се скарат, сбият се, вземат и другите участие. Започнат чашите да хвърчат и музикантите избягат. Аз казвам: окултен цигулар е онзи, който, като засвири, да престанат да хвърлят чашите, виното и да седят – това е окултно свирене, окултно пеене.

[...] Като окултен ученик ще изпееш една песен и веднага ще дойде светлина в ума ти, топлина в сърцето ти и сила в тялото ти и онези, които те мъчат, ще си отидат. Човешките неестествени мисли и чувства приличат на онзи прах, който пада по музикалните тъпани. Има малки и големи тъпани. Той носи тъпана, прах има на него – като удари, от голямото сътресение прахът изскача; като бият тъпана, тъпанът отгоре е чист и се чува гласът. [...] Пеенето, което имате сега, е просто да се вдига прахът от тъпана; ако този прах не се вдига, човек не може да мисли.

[...] Щом Любовта иде в света, явява се говор, явява се пеенето в света. Ако в твоя живот постоянно не се явява светлината, ако не се явява топлината постоянно, това е неестествено.

(*махна – недостатък, кусур)

Двата закона – 5 юни 1940 г., Общ окултен клас, София

882. По някой път, аз като ви слушам, пеете хубаво, а понякога, като пеете, умът ви е нанякъде. Аз ви казвам, че ако в България има някъде концентрирани хора, които, като пеят, са съсредоточени, то сте вие, но при вашето пеене още по-голямо концентриране трябва. [...] Музиката изисква една хубава форма, в която да туриш гласа си. Говорът на човека трябва да бъде музикален. Сега аз, като говоря, не харесвам своя говор. В дадения случай трябва да ви говоря, защото след като ви говоря, аз съм недоволен – не от мислите, които ще ви кажа, туй, което ви говоря, е философия, но начинът, по който изказвам мислите си, не е музикален. Мисълта не е изказана така, както трябва, и причини има за това. Салонът не е отоплен хубаво, има 25 градуса студ – психически; после, има една разпокъсана мисъл – един мисли за едно, друг мисли за друго. Един мисли за децата си, други мисли за краката си, трети – за главата си, за ушите, за дрехите, някой мисли за някак-

ва болка, някой мисли за безпаричието. Някой мисли какво ще стане с Франция, какво ще стане с войната в Англия, някой мисли като умре къде ще иде.

Бъдете яки – 26 юни 1940 г., Общ окултен клас, София

883. В музиката, ако знаехте как да пеете, красиви щяхте да станете; ако знаехте да пеете, здрави щяхте да бъдете; ако знаехте да пеете, богати щяхте да бъдете. В музиката всичко лесно става, но трябва да знаеш как да пееш – за да пееш, трябва да знаеш как да се отнасяш със своя ларинкс, от него зависи всичко. Да кажем, че един глас на четири октави има сила и мекота в гласа. Сега вие иждивявате* много енергия. Онзи, който разбира музиката, може да изпее една песен. Без песен ще му отнеме четири – пет часа, а с една песен за половин час ще свърши работата – съкращава се времето. Процесът се съкращава, много малко енергия се харчи.

(*иждивява – изразходва)

Хубавите неща – 5 юли 1940 г., Младежки окултен клас, София

884. За мен музиката е нещо реално, живо, всеки тон е жив. Когато аз говоря за тона *сол*, разбирам едно същество разумно, което има за специалност тона *сол*; то е гениално същество. Когато говоря за *до*, подразбирам едно гениално същество. За мен всичките 7 тона на музиката, са гениални същества. Ние казваме: „Това е *до*, написано на дъската”. Не, *до*-то не е нещо, написано на дъската, това се живи същества. И казвам на седемте същества: „Я изпейте една песен“. И колко хубаво пеят те, това е ангелска песен. Като пеят ангелите, като ги чуеш, животът ти ще ти стане приятен. Когато дойде Любовта, тогава човек пее истински. Хората пеят, когато се раждат, пеят, когато се влюбят, и пеят, когато умират, само че, като умира, пее до известно време, а след като замине, не се чува гласът му. Той пъшка – това е пеене, и след като замине, другите пеят. И как му пеят? Доволни ли сте от пеенето на тези, които опяват? Аз бих му пял на заминалия така: „Колко си велик ти, братко мой, който тръгна за онзи свят, аз те виждам вече добре облечен. Напред ти вече върви!“. А той ще започне горкия да нарежда: „Олеле, отиде моят човек!“. Това песен ли е – не е песен.

Учителят изпя следните думи:

*Красив е живота,
красив е живота,
пълен с добрини,
пълен с възможности,
пълен със Сила,
която Бог е в него вложил.
Това трябва всеки да придобие.*

Добри проводници – 10 юли 1940 г., Общ окултен клас, София

885. Има певци, които работят, но има певци, които се трудят – гласът му не излиза. Когато певецът пее с любов, пее хубаво, най-хубаво пее. Всички добри пе-

вци пеят с любов. Пък тези певци, които се уплашат малко, започват да се мъчат, те се трудят. Който се е уплашил, съвършено закъсва.

Та казвам: искаш ли работа, трябва да пееш. Щом се страхуваш, тогава се съгъства течението, минава едно течение през твоя ларинкс, страхът схваща гърлото.

Ако искате да станете добър певец, всяка сутрин, като станете, намерете най-добрите певци, гениалните певци, необикновени певци. Ако остане да се учите от радиото, от певците, които крякат по плочите, това е отражение. Тези певци са плочи, те са човешки плочи, вие ще намерите оригиналите. Тук по радиото слушам – това не са песни. Виждам някой тантурест, гледам – няма никакъв певец, само едно сандъче. Като слушам някоя певица, виждам тантуреста някоя, с дрехи; като гледам, виждам само едно сандъче и оттам кряска.

Мъчение, труд, работа – 19 юли 1940 г., Младежки окултен клас, София

886. Един градинар, който обработва краставици, ако им пее, краставиците стават по-хубави, отколкото онези, на които не пее; като им се пее, стават по-дълги. И на черешите като им се пее, стават по-сочни. Това е само твърдение. Може да се направят опити. Ония деца, на които майките са им пели, са израснали по-добре, отколкото онези, на които не са им пели. Та и вашите мисли, ако не им пеете, не могат да израснат.

Най-добрият учител – 23 август 1940 г., Младежки окултен клас, София

887. Хората правят грешки, когато не различават нещата. Например слушате някой религиозен или духовен човек да казва, че Господ му е проговорил. Възможно е, но той трябва да знае откъде идва този глас. Гласът може да идва от три места: от долу, от страни – от посоката на ушите, и от Горе, от центъра на мозъка; най-мощният глас идва от Горе. Както седите, някаква светлина блесне пред вас и вие чувате тих глас – гласът на Божественото; чуete ли този Глас, умът ви се просветлява и всички противоречия изчезват. Когато чуе този Глас в себе си, човек е готов на всички жертви.

Добрата покана – 1 септември 1940 г., Сборни беседи, Рилски беседи, София

888. Щом станете сутринта и сте неразположен, изпейте тези думи:

*Днес какво ще направя,
какво трябва аз да правя?
Да се помоля добре,
да се помоля добре.*

Ако по този начин пеете, за една година може да се научите да станете първокласен певец.

За дишането – 11 септември 1940 г., Общ окултен клас, София

889. Когато обичаме един човек, макар и лошо да пее, ние харесваме пеенето му, но когато не го обичаме, макар и хубаво да пее, не го харесваме. Любовта поглъща ония, несъответните, грубите вълни. Като отиде

пеенето ви Горе, в Невидимия свят, Съществата Горе веднага го поправят и го връщат назад. Даже и най-лошото пеене – изпратете го Горе и като стигне там, те ще го поправят и ще го върнат. Макар и твоето пеене да не е било по правилата на музиката, те го поправят да стане по правилата и го пращат. Вие казвате сега: „Когато се научим да пеем, тогава ще пеем”. Е, как ще се научи човек да пее? Ти си религиозен и някой път си неразположен. Започни да пееш така: „Колко съм днес аз, религиозният, неразположен”. Изгорил си яденето – попей си за изгореното ядене така: „Изгоря ми яденето днес”, или пей така: „Пресолих яденето днес”. Хлябът е прегорял – попей за прегорелия хляб. [...] По музиката *до*-то е път, по който можеш да излезеш от противоречията. В първата октава ти можеш да излезеш от противоречията на физическия свят. При втората октава излизаш от противоречията на Духовния свят; в третата октава – от противоречията на умствения свят; при четвъртата октава ти излизаш от противоречията на Причинния свят. *До*-то е изходен пункт и ако не можеш да го вземеш правилно, няма да можеш да решиш въпроса.

[...] Когато имаш една мъчнотия – ще пееш *до*. Ще изпееш тия думи: „*До е освобождение*”. – то те освобождава. Ти седиш и си неразположен – попей си! Умствено можеш да пееш, някой път можеш да пееш мислено; някой път сърцето ти може да пее, а някой път волята ти може да пее; някой път се потруди да пееш на физическото поле.

[...] Попей така:

Днес имам да уча един мъчен предмет.

Не зная дали ще го науча.

Може би ще сполуча,

но кой знае какво Учителя ще каже.

А може да пееш и така:

Аз искам да бъда добър,

аз искам да бъда добър.

Аз искам да бъда,

аз искам да бъда, да бъда добър.

Всеки ден човек трябва да бъде по-добър от вчера.

Всеки ден по една добра мисъл – 25 септември 1940 г., *Общ окултен клас, София*

890. Ще се наруши ли равновесието на Земята, че *фа диез* в горната октава не е взет добре? Ако *фа диез* ще повлияе на движението на Земята, кажете на музикантите: Трябва да внимавате – ако не вземете вярно, ще стане катастрофа на Земята. Тогава разбирам. Музикално всички тонове са свързани с движението на Земята, следователно, всякога щом музикантите не пеят правилно, едно малко сътресение става на Земята. Всичките неща в света излизат все от пеенето. Ако някой не е взел *фа диез* тъй, както трябва, ще го заболи глава. Като дали концерт в Америка, диригентът или певецът не взели правилно *фа диез*, тук, в България ще ги заболи главата. Или пък той в долните регистри *сол бемол* не взел правилно – заболи го коремът.

Съгласуване на мислите – 29 септември 1940 г., *Утринно слово, София*

891. В основния тон в музиката всякога влизат три качества. Първо влиза една мисловна енергия в тона, после влиза една духовна енергия на чувствата. След това тонът има и сила. Значи всеки тон, който носи светлина в себе си, носи топлина, носи и сила – този тон има три качества. Значи умът е ангажиран, сърцето е ангажирано и волята е ангажирана. В туй отношение всеки тон има три качества. Когато липсва първото качество, тонът има само сила – тонът е силен, креслив; когато тонът съдържа мисловна сила – красив е тонът. Красивият тон е ясен, съдържателен. Когато в тона се влага чувство, има топлота в него, има мекота; когато тонът е силен, прониква надалече – това е силата на тона.

[...] Например вие някой път може да вземете думата *живот* и да я пеете. Знаете ли откъде трябва да започнете? Животът е един основен тон, но ако вие разбирате произхода на езиците, първоначално, когато човек е създал, ще намерите във ватанския език каква дума е създал за живота. Думата *живот* на български не е оригинална, тя е превод.

Цяло и част – 4 октомври 1940 г., *Младежки окултен клас, София*

892. Дръжте онова правило, което от паметивека имате в себе си: както Господ ви говори на вас, така и вие говорете, слушайте Го. Както Той ви говори отвътре, така и вие говорете.

Една седмица в Рая – 9 октомври 1940 г., *Общ окултен клас, София*

893. Една песен, която се пее без Любов, не е добре изпята. Вие пеете: „*В начало бе Словото*“, никаква Любов няма, какво начало е? Начало аз наричам туй, което расте; началото на житното зърно е растенето. Начало то на човека е, когато започне да учи, когато започне да работи, когато започне да изправя живота си.

Самоотричане – 13 октомври 1940 г., *Утринно слово, София*

894. Красивият човек е мълчалив. В говора красота не се изявява, в говора друго нещо се изявява. За да бъдеш красив, трябва да бъдеш мълчалив, но не мълчалив като статуя. Кой човек е мълчалив – здравият, умният, добрият човек – те са мълчаливи. Ще кажете: „Много се е говорило” – има още много да се говори, това е началото на говоренето.

По пътя на Любовта – 23 октомври 1940 г., *Общ окултен клас, София*

895. Който не се е научил да диша [така], че като диша, дробовете да пеят, той ще иде в Небето (така), че никой няма да го види. Казвате: „В Небето ще слушам”. Ти тук си глух, че там ли ще слушаш?

Дете, възрастен и стар – 30 октомври 1940 г., *Общ окултен клас, София*

896. Когато някой пее, никога не туряйте критика, да критикувате. Ако пее лошо, то причините са външни. Защо така пее – има си причини. Ти го коригирай в

себе си, може всякога да помогнеш. Някой пее – ти го коригирай в себе си и като го коригираш, вторият път ще пее по-хубаво. Като го критикуваш, нищо няма да донесе. [...] Може би гърлото му е простудено, може би той е неразположен или някой път го е страх какво ще каже публиката, или пък личните му чувства са силни, че иска да даде повече, отколкото може, иска да вземе по-високи тонове.

Искам да пея „Тъги, скърби“. Ти си тъжен – ще туря онзи ритъм, ще изпея песента. Всяка песен трябва да ни облекчи; тя или ще вземе, или ще даде нещо. Има песни, които ни придават, има и песни, които вземат нещо от нас. Скърбен си. Като дойде и вземе скърбта, това е правилно. Нямах нищо и като дойде една песен да ти го даде, то е правилно. Музиката е хубава в туй отношение, че правилно се дава.

Даване и вземане – 1 ноември 1940 г., Младежки окултен клас, София

897. Ако знаеш да пееш, мисълта ти е хармонична; ако не знаеш да пееш, мисълта ти не е хармонична. Казват: „Пеенето, то е за децата работа“. Ако ти не можеш да станеш дете, не можеш да станеш възрастен. И човек, който не е бил дете, не може да стане възрастен.

[...] Да пея – това е изкуство, което Бог е създал, Той ми създал този ларинкс, Той заповядва да пея. Че как ще служиш на Господа, като не искаш да употребиш ларинкса си да пееш, да говориш? Знаете ли коя беше първата дума, която Господ е казал? Като създаде Господ Адама от земя и го направи, каза: „Адаме, стани“, и той стана. Знаете ли какво каза Адам? – „Ето ме, Господи“.

[...] Човек, който не знае да пее, не може да мисли; човек, който не е добър, не знае да пее; човек, който не постъпва добре, не знае да пее.

[...] Ако искате да пеете една песен, която не служи на мисълта, не служи на чувствата, на въодушевляването, на силата – тя няма качествата на една песен. Защото песента, това е резултат на три процеса, които стават в нас: процесът на нашата мисъл, на нашите чувствания и нашите постъпки, на силата, която се явява. Искаш да говориш, за да се проявиш. [...] Всичките добри и умни хора в света, когато пеят, вслушвайте се как пеят. Виж със сърцето си ли пеят, с ума си или с волята си. Когато с волята си пеят, песента е силна, но няма мекота. Някъде песента е по-мека, отколкото трябва, а пък някъде песента е по-определена. Всяка песен, трябва да бъде облечена, светлина да има, аура да има, после трябва да има и топлина.

[...] Днес аз академичната музика не ви преподавам, нея ще я учите в академиите.

[...] Много е мъчно човек да остане свободно да пее. Ти, за да пееш добре, трябва да се хармонизираш с всичките хора; трябва да вземеш един тон, който никой не може да вземе по-долу и никой да не може да вземе по-горе, по-високо – и тогава оттам да започнете, тогава пеенето става правилно.

Я изпейте песента „Сила, живот, здраве“! (Всички изпяхме песента.) Тази песен да я научите. (Пее: „Жи-

вот, ти носиш за мене Доброто на моето сърце. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. О, ти – моята ум – дарба, която Бог ми е дал, ти носиш моята сила, в себе си скрита за мене“.)

[...] На малкото дете на 5 – 6 години, гласът му не е преправен. На някои деца на 5 – 10 години гласът е много хубав, чист, нещо хубаво и непринудено има в него. Казвам: когато пеете, пейте естествено, не се бойте какво ще кажат хората. Аз като пея, гледам какво ще кажат от Горے професорите по музика. Слушам ги какво ме коригират, те казват: „Малко измени“. Когато те ме харесват, всички отвън ще ме харесат; като не ме харесат, зная, че и отвън не може да ме харесат. Законът е за всички еднакъв. Трябва да слушате само в себе си. Пейте не да бъдете големи певци, по някой път – попей си малко.

[...] Не че всичко е в пеенето, но трябва да знаете едно от качествата – мисъл, чувствания, сила, работа.

Аз бих желал да разговаряте музикално, с песен. (Учителя пее: „Колко не ми харесват твоите постъпки, с които ти ме посрещна. Макар че не са толкова добри, искам да ги коригирам. И както виждаш, аз им пея. Колко не са добри твоите постъпки, колко не са добри твоите постъпки. За бъдеще ти ще постъпваш по-добре, за бъдеще ти ще постъпваш по-добре. Я ми се засмей сега! Какво си стиснал устата си като затворена врата“.) Аз тъй бих го критикувал. В операта така пеят; много ги харесвам, но много изкуствени неща има в операта – той за Любов говори и като че ли се кара.

Живот, сила, здраве – 4 декември 1940 г., Общ окултен клас, София

898. Не е лесна работа да слушаш един музикант. Казвам: братко, братко, с години човек трябва да изучава, музиката, за да може да разбира онова, което е скрито в нея. Един музикант с музиката може да ми обясни някои работи, които да ви турят в крива посока. Някой път тоновете са празни – ти може да вземеш до, но празно е до-то. Като пееш, ти може да туриш в тона, да го налееш и този тон става сочен. Има певци – пеят, но са сочни тоновете им; друг пее, но няма сочност. Може да е същата песен, същите тонове, на същото пиано единият свири – харесваш, другият свири – не харесваш.

[...] Ако кажа, че някой пее криво, много разбирам, отдалеч много разбирам от музика, чувам го хубаво. На някого, като му кажа: „Така не се пее, ами тъй се пее“. Като пея на едно сухо цвете и цветето се съживява. Казвам: „Ела да ти кажа как се пее“. И сухите цветя оживяват, който пее хубаво, но ако пее и цветята изсъхват, това не е пеене, то е безлюбие. Аз пея и цветята оживяват – то е пеене. Законът е такъв. Всеки, който пее и сухите цветя оживяват, той пее хубаво; всеки, който пее и живите цветя изсъхват, това не е добро пеене.

Две врати – 15 декември 1940 г., Утринно слово, София

899. Музиката е положителна, изкуството е положителна наука. Там като дойдеш, не може да се хвалиш с работата, която вършиш; ако си артист или скулптор, или певец. От пеенето ти може да вземаш четири октави, те ти трябва. Достатъчно е и три октави да пееш, за да постигнеш каквото искаш. Изисква се да знаеш законите как да упражняваш гласа си. Много методи има за пеене, да се постави гласа за пример, гласа няма какво да се „поставя”. Аз бих ви дал един съвет: никога не вземайте урок, бих ви съветвал, от един учител по музика, който не ви обича и когото не обичаш, а когото обичаш и който те обича – вземай уроци. Никога не вземай уроци от един музикант, който има долно мнение за тебе. Който има за тебе добро мнение и ти имаш в него добро мнение, още като те види, за мен е този учител. Това правило аз го прилагам.

Едно ви не достига – 15 декември 1940 г., Неделни беседи, София

900. Невидимият Божествен Разумен свят ни учи как да живеем, понеже ще участвуваме в този Божествен оркестър. Ти, щом вземеш фалшиво един тон, ще слезеш долу, на Земята. Мнозина само за едно *фа*, 30 – 40 – 50 години са слезли на Земята, да го учат как се пее. Има други за криво изпяване на *до* 60 – 70 години на Земята са слизали да го изучават. Някой път човек се преражда за много малка причина. От наше гледище нищо и никакво е – ти си взел криво тона. Трябва да вземеш вярно, точно тона. „Бъдете свършени, както е свършен Отец Ваш”.

[...] Тъй като сме излезли от Бога, да придобием онова, което Бог първоначално е вложил. Ние не сме били такива, каквито сме. За една малка погрешка, за един тон сме тук, на Земята. Ако погрешката е голяма, ще ти турят конска глава; ако е още по-голяма, рибешка глава; ако е още по-голяма, главата на някое растение; ако погрешката е най-малка, ще ти дадат човешка глава. Щом се освободиш, ще носиш ангелска глава. И в Оня свят ще бъдеш в хора. Като пееш, ще кажеш, внимавай да знаеш песента. Предварително да знаеш, преди да е дошло или *до*, или *сол диез*, или *сол бемол*, или изведнъж и трите да звучат, като вземеш вярно един тон. Има тонове, които никога не ги вземаме криво. Аз имам камертон, като взема този тон, веднага има светлина. Този тон като взема, винаги има топлина и като го взема, сила се явява. При други тонове мъжделива светлина се явява, при която не мога да чета, и топлина, при която нищо не се постига. Щом взема вярно един тон, кръвообращението се оправя. Според мен туй, което съм добил, опитвам. Ако вземеш един тон правилно, кръвообращението се подобрява; ако вземеш един тон правилно, силата се проявява; ако пееш правилно, мисълта се подобрява. Казва някой: „Защо ще пея?”. Ще пееш, защото кръвообращението е музикално. Ти имаш общ такт; ти си капелмайстор, ще пееш. Сърцето ти е такт, в което всички същества пеят вътре. То е такт, но капелмайсторът в сърцето ти е – „туп-туп”. Някъде сърцето ти помръдне, подскочи – не си взел правилно тона. Щом пееш правилно,

животът тече; щом направиш погрешка, сърцето бие неправилно, явява се дисхармония.

Кое е и което не е – 22 декември 1940 г., Утринно слово, София

901. Цъфтенето на дърветата показва най-ниската любов, която съществува в света. Тази понятна музикална Любов изразяват цветята, затова всички вие ги помиришвате – за да възприемете Любовта в най-ниската ѝ степен. Хубаво е човек да възприеме, но не съветвам певците да миришат цветята, понеже от тази Любов се отделят такива пращинки, че те развалят гласа. Даже не препоръчвам някой път да носите цветя. Не ви съветвам да късате цветя, те влияят на гърлото. Малките пращинки, които полепват, пречат на пеенето.

Ще ви бъде – 8 януари 1941 г., Общ окултен клас, София

902. Когато ще стане земетресение, петлите мълчат, хич не пеят. Казват: „Страшна работа” – щом престанат да пеят петлите, нещо лошо има; свиват се капилярните съдове, ти си неразположен. Сега казваме: „Защо петелът пее?”. Понеже от Земята се отделя голямо количество електричество от пластове, които се търкат, като влезе то в организма, свиват се капилярните съдове, изстудява се, чувства нещо страшно.

[...] Вземете един основен тон. *До* като основен тон можете да го пеете. *До* може да има по-малко трептения или повече трептения, приятно ти е. Но като пееш това *до*, турни разни *до* – изпей скръб с *до*; изпей: „Скърбен съм” само с *до*; или изпей: „Радостен съм” само с *до*. Наблюдавайте по какво се отличава *до*-то в дадения случай. С *до* пееш, че си скърбен, и пак с *до* пееш, че си радостен; ще има една разлика в *до*-то.

[...] Ти, за да станеш певец, непременно в съзнанието си трябва да срещнеш друг певец. Или не можеш да станеш виден певец, докато не си срещнал един знаменит певец, той да стане подбудителна причина.

[...] Вие, понеже нямате самоувереност, не можете да пеете, казвате: „Ще ми се смеят”. Пред лицето на Великия, Който е създал музиката, вие защо да не можете да пеете? Защо се страхувате? (Учителят пее „*Махар Бену Аба*“.) Аз така бих пял. Трябва да се концентрира мисълта. Пред лицето на Бога искам да пея, че Той да бъде доволен. Щом пея и мисля как ще ме разберат, не върви. Аз, като пея, искам аз да се разбирам. *Махар Бену Аба* значи: ти седиш пред Великия, тих и спокоен. *Фир-фюр-фен* е Онзи, Който работи, Великият, Който е в движение, в работа. *Махар Бену Аба* – ти Го виждаш, Той си почива. *Фир-фюр-фен* – Той вече е станал и Той работи; ти пееш, когато Онзи, Великият артист седи; ти пееш и Той те слуша. Ще излезе нещо. Ти като попееш, и Той ще попее. Много хора, като са заедно, са герои, пеят.

[...] По сърце когато се пеят песните, имат голямо съдържание. Когато умът взема участие, има ширина, красота. Когато волята взема участие, има сила. Три съчетания има. Често вземате една дума, която обичате – изпейте я! Някоя дума, която ви прави впечатление:

може да е собствено име, може да е глагол, прилагателно, някое местоимение – изпейте го. После, в музиката трябва да турите вашата надежда. Надеждата – трябва да я материализираш. Вярата е към по-висока степен, в Духовния свят е тя. Като дойде Любовта, може да пеете в музиката, това е вече Божественият свят. С Вярата пеете, то е Духовният свят. Те са същества, които ще дойдат. С Надеждата ще предизвикате най-малките гении на Земята, по които се ръководят хората.

Ако пеете хубаво, всички Разумни същества са отзивчиви.

Чистене съзнанието – 10 януари 1941., Младежки окултен клас, София

903. Когато пеете, идете при славеите. Ако славеите се конкурират с вас, значи пеете хубаво; ако славеят не се обажда, значи не пеете. Щом славеят пее – започва състезанието, ти си от добрите певци; щом славеят не пее – не си добър певец. Идете да се учите някой път от техните трели. Славеите колоратурно пеят, но такт нямат.

[...] Онези, които обичат музиката, като пеете и като гледате червения цвят, да се даде активност на музиката; портокаленият цвят дава индивидуалност, зеленият цвят – растеж да има в музиката, жълтият цвят ще даде красота, израз.

Малки правила – 17 януари 1941., Младежки окултен клас, София

904. Всеки има по един ларинкс, но на онзи, роденият певец, другояче е устроен ларинкса. Казвам: всички имате по една дарба, която Господ ви е дал – туй го знай, която и дарба ако хванете в тоя живот – всичко ще ви тръгне напред.

[...] Ако бихте пели, да имате поне малка песен с онези тонове, които създавате, вие ще привлечате известна енергия, която от никъде не можете да вземете. Ако човек пее хубаво, той винаги е здрав. Не може човек да пее хубаво и да боледува, или да му се случи някое нещастие.

Моцната сила – 22 януари 1941 г., Общ окултен клас, София

905. Вие още не сте се научили да пеете – пеете, като издишате. Сега трябва да се научите да пеете и като вдишвате. Пели ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добрите певци в света са ония, които пеят, като вдишват. Който пее само като издишва, той е наполовина певец; който пее и като вдишва, и като издишва – той е истински певец. (Учителя пее при вдишване.) Онзи, който знае да пее, когато вдишва и издишва, тогава ще чувам онова, хубавото пеене. Като пее „В началото бе Словото“, тоновете ще ги чуваш. Казвам: мъчно е пеенето, като вдишва човек. Пеенето, като вдишваш, е за теб, а като издишваш, е за другите. Ако за себе си знаеш да пееш, и за другите ще знаеш. И в мисълта е същият закон.

Закон за обнова – 29 януари 1941 г., Общ окултен клас, София

906. Най-лесният път, по който можем да разберем Божественият път, е музиката. Вън от музиката хиляди години се изискват. В музиката процесът е съкратен. Казвате: „Махар Бену – какво е?“ – Махар е посаждане – правя добро някому, посаждам в него. [...] Бену е изникване, в цялата песен имаме един процес. Туй, което сме посели, как ще изникне, как ще се развият листата, какви плодове ще даде? Какъвто плод даде, ще го ям. Аз, в дадения момент, като изпея тази песен, накрая вече имам един обяд.

[...] Аба значи онзи, който носи. Сега ви повдигам завесата на една песен: „Махар Бену Аба“. Ако изпеем тази песен ниско и ако я изпеем високо, каква е разликата? Когато пеем ниско, има повече магнетизъм, топлината се дава, за да може да възрасте. Когато гласът е много интензивен, работите не растат.

Слушайте съвета – 19 февруари 1941 г., Общ окултен клас, София

907. Искате някой път да пеете. Ти никога не можеш да се научиш да пееш, ако не дружиш с музиканти.

[...] Една тъжна песен е хубава, понеже донася повече влага. Веселите песни донасят повече светлина. Аз имам три начина: имаме песни, които употребявам да стимулират ума; има песни, които употребявам да стимулират сърцето; има песни, които употребявам да стимулират волята, тялото, каквото и да е. Следователно, щом волята ми отслабне, подновявам я с тия песни. Музиката служи за възпитание – да събуди ума към дейност. Целият ден, щом ти вътрешно имаш хубаво разположение, това е музика в теб. Някой само пее механически. В музикално отношение има известни мотиви, които събуждат човешката мисъл. Да кажем, че някой човек поговорил и събудил една мисъл – това е музика, нещо приятно е дошло до вашите уши; то е музика. Събуди се в тебе една нова мисъл.

Трите връзки – 26 февруари 1941 г., Общ окултен клас, София

908. Който не знае да пее, той винаги затлъстява. За да се избавиш от психическо затлъстяване, трябва да пееш. Знаете какво нещо е затлъстяването, то произтича от една неорганизирана материя. [...]

(бел. съст. – Поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Музикални тонове – 28 февруари 1941., Младежки окултен клас, София

909. Като иде бурята, ако някой добър певец запее, тя ще се откаже. Иде някоя буря – той знае, тя ще утихне; иде някакъв град – няма какво да се страхуваме от града: ще дойде някой певец ще запее, и градът ще си замине. Искаме годината да бъде плодородна – певците ще пеят, свирците ще свирят и плодородие ще имаме: Искаме да имаме здраве. свирците ще свирят, певците ще пеят и здравето ще дойде. Толкова лесно е. Ние го търсим там, където никога няма да дойде. Господ казва: „Ако Ме потърсите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила, ще Ме намерите“. Той ви

е дал дарби, с които трябва да покажеш, че знаеш да пееш. Да благодарите! Вие не искате да пеете на Господа, вие пеете на хората, не на Господа. Колко души има, които пеят на Господа? Ще кажете: „Господ пеене не иска”. Той не иска пеене, Той иска добър живот.

Ще се наситят – 9 март 1941 г., Неделни беседи, София

910. Едва сега хората се учат да пеят, много добри певци в света сега няма. ... Малко добри певци има в света. Че всички пеят. Казва: „Аз не мога да пея добре”. Всеки, който пее, то е крачка напред, излиза вече из тази неорганизирана материя, започва да мисли.

[...] Сега някой певец пее за пари. То е един символ, но трябва да пееш за живота. Ако ви дадат една тема да направите, една песен за живота, как ще я направите?

Музикални тактове – 12 март 1941 г., Общ окултен клас, София

911. В музиката някои певци искат да пеят меко. Ти, за да пееш меко, трябва да знаеш как да възбудиш тия центрове. Той иска да пее. Трябва да тури ръка на главата, да предизвика вълнение в слънчевия възел и тази енергия да мине в гърлото – ще даде мекота. Ако този център на главата не се събуди, гласът ще бъде обикновен. Мекотата на гласа зависи от наличието на енергия във вас – тъй както сухата пръст, като падне [във] вода, е мека, а ако не падне – е груба. Отнякъде трябва да дойде меката енергия. Ако не знаеш да я извадиш, ти ще се покажеш такъв, какъвто не си.

[...] Пеенето лекува. На един човек, който е болен на умирање, му казвам: „Ще пееш!”. Има температура четирийсет градуса, той пее. Рекох: „Ще пееш вечер, посред нощ ще пееш”. Казват: „Изгубил си ума, пее при четирийсет градуса температура“. Рекох: „Докато пее, аз гарантирам сто и един процента, че ще е здрав, но ако престане да пее, не гарантирам!”.

Дотогава, докато един човек пее в себе си, в ума си, в сърцето си пее, той всичко може да постигне; като престане да пее, казвам: пейте в себе си, при най-лошите условия – пейте. При обикновените условия, при красивите условия всеки пее, но при най-лошите условия да пееш – тогава ще се проявиш ти, там е силата на човека. Сега разбрахте ли?

Силното число – 14 март 1941., Младежки окултен клас, София

912. Щом не разбираме Божия порядък, има дисхармония. Единият взел тона по-долу, дисонанс има. Прави му се бележка: „Не вземаш вярно тона” – това не е Божествен порядък, в Божествения порядък имаме добрите певци. Божественият порядък е: единият пее, другият му се радва!

[...] Казвате: „Младите да пеят, не старите”. Ако е за старост, ангелите, които пеят, са на милиони години и пеят. Милиони години живеят и не са остарели; вие на 50, на 80 години и мислите, че сте остарели.

[...] При Божественото пеене всички мъчнотии се топят тъй, както снегът и ледът се топят при слънчевите

лъчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пеене. Вие пеете много добре. В Божественото пеене сте слаби; в човешкото пеене сте по майстори, там са по-високи тоновете – в Божественото пеене от 4-тата октава е нагоре, затуй хората не засягат това пеене. Да се радваме – в Божественото пеене човек се подмладява.

Божествени закони – 19 март 1941 г., Общ окултен клас, София

913. Някой път седне някой ангел, до някое дете, което плаче, и той започва да му свири; като свири на това дете, мисълта му започва да възлиза нагоре и престава да плаче. Някъде ангелът свири и скръбта ти на Земята изчезне, че най-после като възлезе вниманието, ти станеш радостен.

[...] Някои свирят много хубаво, а някои свирят много обикновено, няма нищо музикално. Като ги слушам, виждам – свирят, за да мине времето и да им платят. Не разбира да свири, но чака да му платят. Някоя певица кряска, пее, взема високи тонове. Аз, като я преценявам, ако я викам да ми пее – едва бих ѝ дал пет лева. Бих ѝ дал 50 лева, дето се мъчи да пее, а за изкуството ще ѝ дам пет лева. Че се мъчи да пее – ще ѝ дам 50 лева за измъчването.

[...] Питат: „Какво е ангелското пеене?”, ангелите чувал ли си ги да пеят? Казват, че когато Христос се родил, дошли цял полк ангели, които пели песента. Но имате ли една ясна представа какъв е бил този хор? Не сте били там, само предполагате. Трябва да сте чули пеенето, за да знаете какво нещо е ангелско пеене.

Законът за Божествената хармония – 26 март 1941 г., Общ окултен клас, София

914. Щом не искаш да пееш, щом не искаш да обичаш, ти си болен човек – то е мярката. Щом си разположен, ти тананикаш вътре, ти си здрав. Та казвам: музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трябва да развиете слуха, да схващате отвътре как излиза музиката.

[...] Трябва да знаеш, че ако съвсем не ти се пее, скоро ще заминеш за другия свят – туй да го знаете! [...] Като престане да пее човек, подписан му е паспортът за другия свят.

[...] Изгрее Слънцето – изпей една песен! Видиш една цъфнала круша – изпей една песен! видиш една река тече – изпей една песен. [...] Видиш гроздето узряло – изпей една песен, откъсни един грозд. Навсякъде в пеенето човек да изразява своята благодарност, хармонично да пее. Казвам: това е един истински начин за самовъзпитание. Ако не мислите така, не можете да имате прогрес. Аз съм правил опити, опити. Навсякъде, като вляза, чувствам, че хората не са разположени, те не пеят. Щом вляза и имам разположение да пея, тия хора са здрави. Казвам: тук трябва да пеете. Та сега аз обръщам внимание – трябва да пеете. Някой път ви слушам от горе как пеете, някой път пеете много хубаво. Казвам: добре отиват. Та и здрави, и болни като станете, пейте! После – никога не критикувайте музиката! Вие ще кажете: „Не може да пее той”. Ами

и ти не можеш да пееш, ти критикуваш себе си. Научи се да пееш и свириш. Научете се поне една песен да пеете, която можете да я изпеете хубаво. Една песен, но на свят да я изпеете, може да е от три, четири реда. Може да кажем: „Вдъхновение, ти носиш Божие благословение, изобилна светлина, мирен живот”.

[...] В пеенето млади и стари няма. [...] Ако за една година бихте направили един опит, тук, при болести по дърветата, някои дървета са болни, понеже не се пее, музика няма. Лекуват ги със син камък. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идат. По-хубаво лекарство от музиката в света няма! Ако музиката би се приложила, всичките да пеят, учителите да пеят – 99 % щяха да се възпитат, ще остане 1%. Приложете този метод, той е най-лесният и най-ефикасният. Не само пеене, но тогава във вас ще се създаде един стремеж да учите, да работите, във всичко ще ви върви.

Музика и здраве – 2 април 1941 г., Общ окултен клас, София

915. Например един говорител трябва да има известна дикция, говорът му трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Гласът на един певец трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Ако няма тия качества, той никога не може да се повдигне.

Трите извора – 20 април 1941 г., Утринно слово, София

916. На физическото поле две октави са достатъчни. В Духовния свят – три октави. За Божествения свят – 4, 5, 6, 7, но за над 4-та октава нашето ухо още не е готово, за да възприемем тия, високите трептения. Гласът не е така музикален във високите тонове и в ниските тонове. Някой път ти си се раздразнил – вземи някои тонове! Раздразнил си се – вземи няколко тона, виж ще могат ли те да ти въздействат. (Учителят пее: “Аха-ха-ха-ха”). Вие не можете да се освободите. Мъчно е човек да се освободи от статичното състояние на нещата. Всеки е готов да пее само това, което той знае. В Божествения свят и в Духовния свят нещата никога не се повтарят. На физическото поле има повторение.

Самовъзпитание – 23 април 1941 г., Общ окултен клас, София

917. Като умреш, да пееш като мъчениците; като те горят, да пееш; като те мушкат, да пееш – то е любов! Да плачеш – то не е умирање.

В начало бе Словото – 27 април 1941 г., Неделни беседи, София

918. Добър певец кой е? Който може да изпее всяка една песен. Може да е много сложна. Песните не са сложни, ние си въобразяваме, че песните са сложни. То е от неупражняване по някой път. Не че не са сложни, но онзи, който е роден музикант, като погледне песента, нотите звучат в ушите му; онзи, който не е роден, трябва да ги учи. Щом в музиката заучаваш всеки тон поотделно, сега учиш музиката; щом ги видиш и

разбираш езика, защото под *музикант* разбираме, този който разбира езика на музиката. Който сега учи, това е друг въпрос.

Да дойде при Мене – 27 април 1941 г., Утринно слово, София

919. Може да ви говоря за забавление, както в театъра. Аз съм за театъра, но театърът не е театър, той е това, което не е. В една опера е това, което не е. Пее се, но двама пеят и се карат, но тъй не се пее – на караница. Някой път ме викат на опера, но не виждам караница в пеенето, караницата им не е музикална. Пеят за Любовта, но Любовта им не е музикална. Не се пее така на Любов – крясък е това. След това лицата им като погледнеш – не става така, лицата им мязат на карикатура.

В Него бе животът – 4 май 1941 г., Неделни беседи, София

920. Човек, който няма Любов към пеенето, който няма Любов към музиката, не може да пее. Ако имате любов, и да нямате глас, пак може да пеете. Всякога, ако човек има Любов към пеенето, може певец да стане. Щом има Любов към свиренето, може да свири. Човек става това, към което има любов, то е постижимо. Без Любов нещата в света са непостижими.

Неразбраното и разбраното – 9 май 1941., Младежки окултен клас, София

921. Слънцето, като пее на всичките растения, тези растения се отварят. Слънцето като им пее, светлината като им пее, растенията ухаят. Уханието е плащане за пеенето на светлината. Светлината, като пее на растенията, те дават ухание, плащат туй, което Слънцето им е дало.

Благодарност – 23 май 1941., Младежки окултен клас, София

922. Като се върти Земята, тя има един ритъм, чули ли сте ритъма на Земята? Като се върти, тя пее. Знаеш ли как пее Земята? Толкова деца има по кората си, правят ѝ главоболия, ровят кожата ѝ, тя хич не им обръща внимание. Като погледне Слънцето, пее си тя, слушали ли сте гласа ѝ? Евангелистите казват за Земята: „Този плачевен идол”. Земята пее и като пее, всичко върви, като пее, всичко расте, Слънцето изгрява и залязва, ветровете веят от пеенето на Земята.

[...] Една млада сестра ми казва: „Господин Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе в живота?”. Ако го разбираш, ще те ползва; ако не го разбираш, ще ти бъде товар, няма защо да го носиш. Ако научиш песента, ще те ползва; ако една песен само я носиш, какво те ползва?

Две състояния – 28 май 1941 г., Общ окултен клас, София

923. Ако искате да предадете енергия в себе си, трябва да започнете с песен, която ще даде подтик за работа. Ако искате обхода, пейте песни, които започват с тона

ми. Вие без музика искате да се изправите. Човек без музика не може да изправи характера си. Това е един начин, за да нагласиш мозъка си – все трябва да излезеш из една песен.

[...] Ларинкът е правен някъде, не е проста ципа. (Учителят пее: „Саааму“). Какво ще разберете? Една дума е разбрана в тебе, когато даде един импулс. Ти вземеш, направиш едно усилие и след туй импулсът зависи от първия. Когато ти пееш, се усилва пеенето, тия думи са прави.

Качване и слизане – 4 юни 1941 г., Общ окултен клас, София

924. Отида при един болен човек, зная известни музикални формули. На вас няма да ги кажа, то е престъпление, сами ще ги намерите: Като изпееш тази формула, веднага човек става здрав.

..Пеенето е първият подтик. Човек, който не пее, той е далече от Любавта. Човек, който пее, е близо до Любавта. Всички онези, на които им се продължава живота, стават весели, позапеят.

[...] Една песен мога да я пея по много начини, но в дадения случай има един правилен начин. Имаш свобода да измениш нещата.

[...] Човек да пее и да свири. Той с музиката внася светлина в ума си, с музиката внася известна специфична топлина, с музиката внася известна сила в организма си. Всички ония хора, които са музикални, характерите им са съзнателни. Човек, който е музикален, сам познава погрешката си, казва: „Извинете“.

[...] Пей на крака си (Учителят пее: „Боли ме крака, боли ме крака, боли ме крака, боли, боли, боли, боли, боли ме крака“), изкуство е това. Аз пея, но мен кракът не ме боли. Ще търпиш, ще пееш и кракът ще престане [да те боли]. Ще смениш своето състояние. Трептенията се смениха, влизаш в хармония. Болките на крака показват, че сме влезли в дисхармония с някого от Висшите светове. Казват: „Основата ти не е правилна, измени камертона“. Ела в съгласие с Великия Закон и ти ще пееш.

Три основни тона – 18 юни 1941 г., Общ окултен клас, София

925. Щастието на един певец зависи от неговия глас, но зависи от разположението на неговата мисъл, от разположението на неговото сърце и от разположението на неговата воля, на неговия организъм. Казвам: в какво седи разположението на мисълта? Трябва човек да има достатъчно светлина, жива светлина трябва да има.

[...] Аз ви питам: как може човек да говори? Определете ми онова, което заставя човека да говори. Вие мислите, че знаете какво нещо е говорът – онази сила, която движи твоя език, да се огъва нагоре-надолу, да подpira ту гърлото, ту опира небцето, ту устните се допират, ту се отварят. Има една сила, която подтиква – коя е тази сила? Това е Разумното, този човек с разумните начини работи.

Скръб и радост – 20 юни 1941., Младежки окултен клас, София

926. Гениалните музиканти имат гениална енергия. Каквато песен да изсвирят, струва. Тя е направена не от злато, а от диаманти, от скъпоценни камъни. Тогава питам: по какво се отличава добрият човек? Човек не може да бъде добър, ако не е музикален. Пророкът казва: „Чух пеене в Оня свят. Всички пеят и свирят“. Били ли сте в оня свят да знаете какво нещо е пеене? Сега това трябва да бъде един идеал. Музиката трябва да служи като едно средство в света, то е за в бъдеще. За сега музиката трябва да бъде едно средство за здраве. *Три възгледа – 6 юли 1941 г., Неделни беседи, София*

927. По говора на човека можете да определите характера му. Ще кажете, че българският език е груб; колкото и да е груб, всички българи не говорят еднакво. Някои говорят меко, а други – грубо, остро, натъртено. Това зависи от силите, които крие човек в себе си. Какво представлява човек днес, как говори, как се проявява – това не трябва да ви спъва.

[...] Сега аз ще ви изпея една малка песен със следното съдържание:

„Зора се чудна зазорява,
зора на нов живот,
която мен в живота призовава.
Зора се чудна зазорява;
зора що носи чудните блага.

Таз зора ме призовава на работа в живота мой*“.

[...] Опитайте се да изпеете песента „Зора се чудна зазорява“, но така, че зората да обхване цялото ви естество и вие да я почувствате като импулс за работа, за нов живот, за движение.

[...] Ако всички са доволни от тебе, ти си добър певец, Божествен певец, защото си дал на всички това, което очакват. Певецът трябва да раздаде Божиите блага, че да не лиши никого от Божиите блага. Тогава всички го познават. Ако на някои е дал повече, на други по-малко, хората не са доволни. В живота трябва да раздадем Божиите блага щедро.

[...] (Учителя пее):

“Зора се чудна зазорява,
зората, що носи чудните блага,
зора ме мене призовава на работа в живота.*”

*(двете различия в песните са в зависимост от различия в издателствата – бел. съст.)

Зората на живота – 27 август 1941 г., Съборни беседи, София

928. – „Не може ли да свири човек, без да приема един или друг външен израз?“ Не може.

Невъзможно е да свириш, да пееш или да говориш, без да дадеш външен израз на това, което изпълняваш. Ако говориш в голям салон, без да искаш, ще повишиш гласа си; ако салонът е малък, гласът ти ще бъде естествен, без повишаване. Силата на гласа зависи и от тембъра. Някои гласове имат такъв тембър, че се чуват надалеч; като слушате такъв глас, струва ви се, че е близо до вас, а всъщност той идва отдалеч, от два – три километра разстояние. Същото се отнася не само

до гласа, но и до чувствата, мислите и постъпките на човека. Понякога те биват толкова интензивни, че проникват надълбоко и обхващат голям периметър.

[...] Някой казва, че обича музиката, има желание да слуша видни музиканти и певци, но не му се иска да губи времето си да ходи по концерти. Щом казва така, желанието му да слуша музика и обичта му към нея не са интензивни. Каквито и препятствия да срещне интензивното желание, непременно ще ги преодолее.

Трите перпендикуляра – 12 септември 1941 г., Сборни беседи, София

929. Сегашните музиканти, певци, като дойдат, имаме славеи в България, които са взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за в бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей”. Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после да му дадат един човешки глас.

[...] Ще обичаш пеенето, да ти трепери душата. Човек, който пее, не оглушава, който не пее, може да оглушее.

[...] Сега, ако сте в Школата, бих ви дал какво да правите. В тази Школа трябва да се пее. Сега учите песни. Аз съм слушал църковни песни, но съвременните хора нямат песни за събуждане на способностите. Всичкото пеене става за развлечение, за почивка е хубаво. Но има песни, които, като пееш, събуждат твоята мисъл, да мислиш; има песни, които събуждат хубавото и красивото; има песни, които, като пееш, събуждат в теб чувството на справедливост. Един американец разправя, че като слушал Камил Русо да свири „Сънят на живота“ (тя е ученичка на Паганини), в дадения момент бил така разположен, че бил готов да се примири с целия свят. Бил готов всичко, каквото има, да го пожертва – това е музика! Ако ти в музиката не си готов да направиш всичко, това не е музика.

[...] Ако бих поискал някой от вас музикално да ми изпее как плачат децата. Как ще го изпеете? Някои деца имат три основни тона. Някои вземат *до*, някои вземат *ми*, някои вземат *сол*. Това дете, което взема *до*, е материалист; което взема *ми*, то е духовно; дете което взема *сол*, то е Божествено. Тези, които вземат *сол*, умът им хубаво ще се развие; които вземат *ми*, сърцето им ще се развие; които вземат *до*, тялото им ще се развие. Децата някой път сутрин вземат *до*, на обяд – *ми* и вечер пеят *сол*. Аз, без да съм бил майка, знаейки това, слушал съм как плачат децата, статистика имам какъв е музикалният плач.

Двама или трима – 14 септември 1941 г., Сборни беседи, Неделни беседи, София

930. Трябва да идеш в оня свят, да видиш какво нещо е орган, да видиш какво нещо е пиано, какво нещо е цигулка, китара, арфа, какво нещо е оркестърът. Там има оркестри от двадесет хиляди оркестранти. Има хорове от сто четиридесет и четири хиляди. Те тъй майсторски пеят, че като запеят, самата земя в туй пеене се върти и върви по своя път.

Любов, знание и сила / Знание и сила – 21 септември 1941 г., Сборни беседи, Неделни беседи, София

931. Един отличен глас ви е дала Природата, създала е едно много хубаво гърло, после е създала и способности в ума ви. Зависи как ще обработите гласа си, за да станете отличен певец. Ако се занимавате, ще станете отличен певец, ако не се занимавате, ще станете обикновен певец.

[...] Онези от вас, които искат да станат певци, най-първо нека ядат сладки ябълки и хубаво да ги дъвчат. Тази ябълка дава хубаво разположение на гласа. Тонът *до* хубаво се взема. Това е за онези, които са родени за певци, а не за онези, които не са родени.

Доброто е основния тон на материалния живот. Ако знаеш тона на Доброто, тогава всичко иде. Доброто е основният тон *до* на физическия живот. Когато пееш *до*, ако го вземеш вярно, веднага погледнеш нивите, усещаш, че ти е приятно. Щом пееш и не чувстваш тази приятност, тонът не е *до*. Като вземеш *до* в материалния свят, тогава всичко в Природата да ти бъде приятно, всички последващи тонове са свързани.

Основният тон – 17 октомври 1941., Младежки окултен клас, София

932. Като пееш, ти се чувстваш като център, като Слънце, навсякъде отиват лъчи – то е най-хубавото пеене. Сега имаме пеене само на ума и на сърцето.

Та казвам: има едно пеене, с което може да се помогне на кръвообращението на сърцето; има друго пеене, което помага на развитието на ума. Пеене, което не помага на развитието на човешката мисъл, не е добро. Музиката, която не спомага за облагородяването на чувствата, този човек не е в Рая, извън Рая е. Под думата *музика* разбираме, то е първата степен, да имаме желание да се обърнем с лице към Рая. Тогава сме близо до музикалната посока. Не считайте пеенето за отделна деятелност, то е спомагателна сила. Музиката е спомагателна сила за развиване на човешкото сърце и човешкия ум. Под думата *музика* разбираме най-добрите условия, при които сърцето може да се прояви и умът може да се прояви – това е музика, то е хармония. Колкото тия положения се влошават, казваме, че музиката им не е свършена. Според мен тоновете са скъпоценни камъни, с които се украсява човешкото сърце. Скъпоценните камъни, които съществуват в света, това са музикални тонове. Когато ти произнесеш един тон, даваш му цена. Колкото по-правилно пееш, толкова по-правилна цена даваш; колкото по-невярно вземаш тона, толкова по-малка цена даваш. Да пееш правилно, да свириш правилно, да разбираш правилно значи да даваш цена.

[...] [Тонът] *до* във всички хора не е верен, зависи от степента на тяхното развитие. Всички не вземат тона *до* вярно. Всякога на тона *до* му липсват няколко трептения. Ако си концентрирал ума, като пееш *до*, внасяш хубав образ. [...] Всякога, за да пее хубаво, певецът трябва да създаде хубава форма, със съдържание, за да се импулсира. Не си туряйте в ума, че не можете да направите нещо.

Основни отношения – 24 октомври 1941., Младежки окултен клас, София

933. Аз често съм забелязвал следното, това се случи с мен: вървя някъде, някой шурец пее хубаво. Не обърна внимание, не се спра да го послушам. Като мина десет – дванайсет крачки, дойде вихрушка, вдигне ми шапката и започне да я търкаля по земята. Върна се тогава да послушам онзи певец. Пее си той, казва: „Къде си се забързал?“. Някъде пее си този шурец; слушам – пее шурецът една песен: „Животът без Любов нищо не струва“. Шурецът тъй пее: „Животът без Любов нищо не струва и на път който отива без любов, нещастие добива“. Затова шапката ми пострада. И благодарение, на това че шапката пострада, видях колко хубаво пее този шурец. Сега имам едно правило: щом чуя един шурец, свалям си шапката и слушам. Казвам: вслушайте се в шурците, които пеят във вас – онази вътрешна интуиция. Казвате: „Духът“. Духът Божи се явява чрез малките работи.

Постоянна благодарност – 26 октомври 1941 г., Утринно слово, София

934. Според музикантите най-ниският тон има 16 или 32 половинки, трептения. Ако трептенията са 16, 8 [от тях] са положителни, а 8 са отрицателни. (фиг. 1)

Когато вземеш вярно един тон, става съчетание, става преплитане на вълните, те се съединяват и положителните и отрицателните вълни, като се съберат, издават звук. Значи между 8-те положителни и 8-те отрицателни вълни, като се съединят, образуват тона *до*.

Някой път тонът е неверен. Може някои от трептенията да се съчетават, но друга част остава несъчетана. Може две да останат несъчетани и тонът не е верен. Но туй сега е философия. Има начини, по които може да се провери дали се съчетават тия вълни.

Та, казвам: добър музикант е онзи, който примирява вълните. Като пее, че отрицателните и положителните вълни се съединяват. Един тон аз го считам като зрънце. Щом изпееш един тон, той е като житеното зрънце, изниква. Значи може да даде семе.

Ре е спомагателен тон на *до*, *ми* е спомагателен тон на *до*, *фа* е спомагателен, *сол* е спомагателен, *ла* е спомагателен, *си* е спомагателен – дохождате до [тона] *до* на втората октава; горно *ре* е пак спомагателен.

Основният тон ще даде основа, трябва да градиш. С *до* ти ще градиш; *ре* ще ти покаже посоката на градежа. Вълните на *ре* се отличават от вълните на *до*. Вълните на *ми* се отличават от вълните на *ре* и *до*, голямо различие има. Когато се взема *ми* – *до* – *ре* – *ми*, дойдеш до *ми* – много мек тон е, понеже минава през една област на най-малко съпротивление. Някога, когато имате голямо съпротивление някъде, трябва да пеете *ми*, за да се научите да намирате пътя на най-малкото съпротивление. Някъде, като се намиращ в някоя

разкашкана област, трябва да пееш *ре*, за да намериш твърда почва. В кашата някъде може да се удавиш, *ре* върви по една устойчива почва.

Разумна почивка – 29 октомври 1941 г., Общ окултен клас, София

935. Сега всички хора пеят, но като пеят, все очакват да придобият нещо отвън – то е една голяма спънка. Например, ние пеем тук, защото [това] е един метод. Човек, който не може да пее, той е съвсем закъсал; като пее, може да живее. Който не пее, не може да живее, закъсал е, няма никакъв кредит.

Казвам: пеенето е един Божествен метод за човека. Само човек пее. Дето пеят петлите, то е отглас на човешкото пеене.

[...] Човек иска да стане певец, да предава пеене, да му дадат пари, за да изкара прехраната си – то е друг въпрос. Пеене, което не носи живот в себе си, то не е пеене. Вие, когато скърбите, скърбите защо? Защото не пеете. Пейте, веднага скръбта ще се превърне в радост! Христос, когато очакваше да Го разпънат, учениците му пееха. Преди да излязат навън, пяха; като хванаха Учителя им, хич не им дойде да пеят, трябваше да пеят. Войниците, като тръгват на бойното поле, пеят. Като пеят, всичко върви; като не пеят, работата е малко лоша.

[...] Вие сте дошли на Земята и питате какво можете да правите. Най-лесната работа е да пееш – нищо повече! По-лесна работа от пеенето в света няма. Горко оногова, който не пее. Пеене и говор. Ще се научиш да говориш сладко. Като говориш, да те наричат сладкодумен, не да бъде нахохорен* гласът ти. Като говориш, да произнасяш думите музикално. Произнесете музикално думата *Вяра*.

[...] Така не се смее. Я се посмейте музикално! Кой от вас би се посмял музикално? То е много тежко. Трябва да бъдете актьори на сцената. За да пее човек, трябва да се събуди долната част на мозъка. За да бъде музикален, за да пее, трябва доста центрове да бъдат събудени. Един тон трябва да има правилна форма. После, тонът трябва да има съдържание вътре; трябва да има и място, широта; после какво направление ще вземе този тон? Нека да изпеем следното: „Аз вярвам в това, което се посажда. От него добър плод може да излезе“. Да допуснем, че ти посаждаш нещо. Ако е една дума, в мозъка трябва да внесеш съдържание, мелодия трябва да има, ако е в ума, хармония трябва да има. Най-първо, като пееш, пеенето трябва да внесе мекота, хармония, да се хармонизираш с другите хора. Аз вярвам в това, което аз съм посял.

*(нахохорен – в случая Учителя използва тази дума като разговорно-архаичен синоним на думите: *наежен, нападателен, остър* – бел. съст.)

Да ценим живота – 5 ноември 1941 г., Общ окултен клас, София

936. По какво се отличава един основен тон? В Природата има два основни тона: един тон, с който човек започва, и друг, с който свършва. Основният тон в

музиката е неизменен. С нищо вие не може да нарушите хармонията на един основен тон. (Нищо в света не може да наруши хармонията на един основен тон.) Всички тонове, които не са основни, хармонията им може да се наруши. Под думата *основен тон* разбираме Божественото. С нищо не си в състояние да нарушиш един основен тон; той е независим и абсолютно свободен. В другите, последователните тонове, които излизат, на които цветовете са различни, има друг интервал, в тях може да нарушите хармонията. Под думата *основен тон* разбираме този, който при всичките тонове остава единен. Оттам трябва да започнете; каквато и да е работа ви, от основния тон трябва да започнете. Щом един музикант вземе основния тон правилно, пее хубаво; ако не взема правилно, пеенето не излиза направо от основния тон.

[...] Да кажем, че вие започвате с основния тон *сол*. *Сол* може да бъде основен тон, *ре* може да бъде основен тон. Ако вземеш *ре*, постоянно трябва да се празни и пълни. Щом не вземеш правилно основния тон, песента пропада. Този тон е верен и в мисловния свят.

[...] Та казвам: по какво се отличава един основен тон, признаците, по които се отличава? Щом вземеш основния тон в музиката вярно, веднага усещаш едно приятно разположение, влиза светлина; щом вземеш вярно основния тон, има светлина и топлина. От прииждането на топлината и светлината, динамика се ражда. И в теб се заражда подтик, че си силен да направиш всичко. Основният тон придава светлина и топлина, произвежда сила. Тогава певецът може да пее. Щом не вземаш правилно, няма светлина и топлина, основния тон го няма. Нищо в света не може да се постигне без музика. Ако някой мисли, че без музика може да постигне нещо, той се лъже. Има два вида музика. Два основни тона има в Природата: Божествен – положителен, който дава; [а] другия тон [минус], който възприема – плюс и минус. Това са два основни тона, с които музиканта трябва да започне. (Дали той свири, дали той пее.) Трябва да даваш правилно и трябва да вземаш правилно, между тия две. В дадения случай положителните тонове се образуват в сърцето, отрицателните в ума.

[...] Онези от вас, които не пеете, сте затворен интервал.

[...] Квартата представлява музикално човешките чувства. Щом пееш кварта в музиката, трябва да придадеш пример, съдържание на някои тонове. В квартата трябва да дадеш сила на тона, а в терцата – мекота; в секундата трябва да дадеш плътност на тоновете. Значи, ако не дадеш плътност на тоновете, не знаеш как да постъпиш. Ако в твоите постъпки няма мекота, мекотата е пластичност. Тя е една необходимост, за да се избегнат конфликтите, които се явяват в живота. Без мекота ще стане възпаление в ставите, триене. Тия, които имат ставен ревматизъм, терцата не знаят как да я вземат. Слабохарактерният не знае как да пее квартата. Онзи, който не може да взема квартата хубаво, е непословен в чувствата си, обеднял е. Човек с богати чувства взема квартите хубаво. Силните кварта взема хубаво и меките терци взема хубаво, и плътни-

те терци взема – устойчив е. Значи основният тон е намасто. Аз сега ще кажа така: не вземате вярно терците – музикално си болен; секундите не вземате правилно, квартата не вземате, квинтите не вземате правилно. Минавате от квинтите в септими – не мислите правилно, прескочихме секстите. Трябва да знаеш да възприемаш Божественото.

(бел. съст. – Поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Отворен и затворен интервал – 7 ноември 1941., Младежки окултен клас, София

937. Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето. И то има песен, но когато хлопа, в Онзи свят не можеш да влезеш.

Божественият и човешкият порядък – 9 ноември 1941 г., Утринно слово, София

938. Ако нашата музика не може да ни издигне до Вечното, да разберем Бога, ако пеенето и музиката не могат да ни приближат към истинската наука, ако не могат да внесат в нас истинския живот, каква е тази музика и защо ни е?

Да ме очистиш – 9 ноември 1941 г., Неделни беседи, София

939. Онези, които пеят, те са свободни. [...] Тези, които не пеят, не са свободни.

[...] Казвам основната идея: Разумният свят е музикален. Понеже там всички неща стават лесно – изпееш една песен, всичко ще дойде лесно и ще влезеш в света на музиката. Щом си неразположен и влезеш в света на музиката, неразположението ще изчезне. Превръща се за добро. Искаш да се поразходиш някъде – като пееш, веднага отиваш; ако не пееш, на едно място седиш.

[...] Казвам: музиката е основа на истинското движение – човек не може да се движи, ако не пее. Животът не може да има смисъл, ако ти не пееш в себе си.

[...] Буквата *х* много мъчно се пее. Музикално тя представлява два отворени интервала в две противоположни посоки, като едните и другите се отблъскват.

[...] Щом можеш да дишаш, непременно трябва да пееш. Всеки, който диша и не пее, е в прегрешение. Всички хора днес страдат от това, че не пеят. В пеенето ще употребите дълбокото дишане.

[...] Казвам: всеки трябва да има музика. Като станеш разтревожен, поглади гърлото си. Човек, на когото гърлото не е хубаво, не върви.

[...] Като пеете, знайте, че тия вълни отиват по целия свят. В някои души, които са в хармония с вас, с пеенето си ще внесете спокойствие. Някой може да живее в Америка, но е нагласен на тази гама с вас – като пеете, той чувства, че иде нещо хубаво. Навсякъде по Земята трябва да има пеене, хубави мисли, хубави чувства и постъпки.

[...] Вие сте уморени от еднообразни мисли. Седете някой път и си пейте: (Учителят пее):

Не заспивай, не заспивай,
Слънцето изгрява,
ще изгубиш най-добрите условия,
които те чакат.
Не заспивай, буден бъди!
Когато Слънцето залезе,
под юргана може да се намериш.
То е намясто. Спи, спи.
Като mine среднощ,
в три часа се събуди
и пак стани
и работата си захвани.*

* (бел. съст. – фраза от беседата или песен; или импровизация от самата беседа)

[...] Сега вие трябва да пеете в България, понеже се намирате при най-добрите условия. Сега ако не пеете, не знаейте кога ще пеете. Едно детинско състояние да имате. Всякога да ви интересува музиката.

[...] Уханието – това е песен. Хубавото ухание е песента на цветята. Когато тази музика се отнесе до пчелите, малките пчели отиват и посещават цветята. За тях това е едно благо, понеже тия пчели са по-високо в развитието си. Казвам: и вие, като цъфнете, изпратете вашата песен нагоре! Тогава ангелите ще дойдат и ще посетят вашите цветя, както пчелите посещават цветята. Ще има какво да вземат. Така и вие, като пеете, да дойдат Същества от Висшите светове, да има какво да вземат. Да има един повод да дойдат.

(бел. съст. – Поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Музикални подтици – 12 ноември 1941 г., Общ окултен клас, София

940. От пеенето, в което изживявате повече, придобивате нещо. Всякога, когато пеете, трябва да остане една придобивка във вас. Пеене, в което няма придобивка, не е естествено.

Център и периферия – 14 ноември 1941 г., Младежки окултен клас, София

941. Сега нотите ги пишете на петолиние. Петте линии отговарят на петте сетива. Първата линия е на усета, втората – на вкуса, третата – на обонянието, четвъртата – на слуха и петата – на зрението. Линиите под и над петолинието са спомагателни. Тези са, от които музикантите се интересуват. Преди са писали нотите по друг начин.

Същественото – 21 ноември 1941 г., Младежки окултен клас, София

942. За да говориш, трябва да обикнеш говоренето; не можеш да говориш без обич.

Две врати за освобождение – 3 декември 1941 г., Общ окултен клас, София

943. Говорът е резултат на човешкия ум, но музиката е резултат на човешкото сърце, то поддържа ритъма. Биенето на сърцето е ритъм и сърцето постоянно под-

държа този ритъм. Върху него се гради човешката мисъл. От музиката вече излиза човешката реч.

[...] Казват: „Защо ни е пеенето?“. Ще се подобриш. Без пеене, без музика вътрешно е невъзможно да се задържи онова възвишено състояние на човека. То зависи от състоянието на сърцето. Казвам: първият основен тон е храна.

[...] Някои деца са слаби в движение – [тонът] *ре* ще ги учи да пеят. Няма обхода, маниери – *ми* не дава топлина. После, харчат много, не събират – *фа* ще ги учи да пеят. Има някои като кокошката – влезе в крината и разхвърли всичко. Утре пак гладува, пак търси крината. Всеки ден крини не се намират. Катерицата, мравките много добре вземат *фа*; който иска да научи *фа*, да иде при мравките, при пчелите. Пчелите вземат *фа*, събират всичко в кошера. Пеперудите вземат много добре *сол* – доминантата, затова имат хубави дрехи. *Сол* – една пеперуда отлично взема, съвършено взема тона *сол*, майсторски го взема. Това са твърдения, малко хора го знаят.

[...] Музиката е на границата на челото, от двете страни по средата. Музиката е границата между физическия и Духовния свят.

[...] Най-хубавата струна е човешкият глас. На нея всички можете да пеете. Ако тази струна може да пее, всичко можете да постигнете.

[...] Не само на яденето трябва да се обръща внимание, но какви мисли трябва да изпращаме на ларинкса, за да се развие – оттам излиза музика и оттам излиза говорът. Колкото се може по-меко говорете. Когато кажеш: „Какво искаш?“, кажи го меко, не грубо. [...] Говорете на себе си музикално, говорете и на другите музикално.

[...] Казвам: музиката ще влезе във вас като едно от първите хигиенни правила. Ще имате здравословно състояние. Да говориш и да пееш са два метода. Ще се учиш меко да говориш и хубаво, хармонично да пееш – това са две здравословни условия.

Отношение на ума и сърцето – 5 декември 1941 г., Младежки окултен клас, София

944. Сърцето винаги пее *фа*. Ако искате понякога да имате камертон, сложете ръката на сърцето си и ще имате тона *фа*; ако вземете *фа*, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане. Който не пее *фа*, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите са се разхлабили. Разхлабили са се, понеже не пее *фа*.

[...] Казвам: *фа* е най-устойчивият тон. От *до* до *фа* имате кварта. Целият живот на Земята е основан върху квартата. Съграждаш една къща – върху квартата я съграждаш. От *до* до *фа* имате четири тона. Квартата има два потенциала. Какво значи потенциал, музикален потенциал? Значи от *до* до *фа* имате *ре* и *ми*, те дават капитал на *до* и *фа*, *до* и *фа* го обработват. Ако *ре* и *ми* ги няма, няма с какво да работите. Всякога, когато имате двама души, влагат капитала според това. Във *фа* човек трябва да бъде много внимателен.

[...] Ако всички хора пееха, много малко болести щеше да има. Понеже не пеят, затова се раждат болестите.

Щом не пееш, ти ръждяваш; щом пееш, ще ореш земята, светъл ще бъдеш; щом не пееш, ще ръждяваш, нищо повече.

[...] Казвам: няма съмнение, че християнските народи пеят много повече, отколкото другите. Другите пеят при съвсем други условия. Християните са пели доста в първите времена, много тъжни песни имаха. Казват, че на Тайната вечеря изпели няколко песни и излезли вън да се помолят. Сега онези, мрачните времена, преминаха вече, няма какво да се плашат хората.

Трите качества на тона – 7 декември 1941 г., Утринно слово, София

945. Човек, който пее, се чисти. Един метод за чистене на съзнанието е пеенето. Не да пеете отвън като изкуство, като изкуство е друг въпрос. Пеенето е като един начин за усъвършенстване. Чистотата постоянно трябва да я носите. Тихо да пееш – на себе си пей.

Нов живот на пеперуда – 10 декември 1941 г., Общ окултен клас, София

946. Например вие често пеете „Махар Бену“. Не можете да го пеете хубаво, понеже не знаете какво значи, не го разбирате. В коя гама е така, както е написано? Имате три бемола: *до-минор*. То е с бемоли, понеже слиза надолу, слиза в условия, които са малко по-трудни. В *Махар* ти най-първо поглеждаш нагоре към върха, но ще погледнеш и надолу, където трябва да слизаш. *Махар* е слизание надолу, *Бену* е възлизане нагоре; *Аба* е вече равно. Идеята, която ви давам, каква е? *Махар* е естествено движение надолу, *Бену* е естествено движение нагоре, да се качиш, *Аба* – като си се качил на мястото, където може да ходиш, има простор. Давам ви идеята за песента. *Махар* – слизаш в една долина, *Бену* – възлизаш нагоре, а *Аба* е мястото, където вече може да се разхождаш. (Учителят пее „*Махар Бену Аба*“.) Три положения имате – слизание, възлизане и естествено движение, където можете да премахнете препятствията. Препятствията произтичат от слизането и възлизането. Където ходът е естествен, там е *Аба*. Думата *Аба* означава, че отиваш на работа – не отиваш на разходка, а на работа, и то много сериозна работа; отиваш по приятна и много сериозна работа. *Аба* е най-приятната работа, която свършваш. *Махар* е естественото движение надолу, най-приятното нещо, където може да слезеш. *Бену* е най-приятното високо място, където може да се качиш. *Аба* е най-приятното равно място, където може да работиш, където може да живееш. Това значи „*Махар Бену Аба*“. Това е графически идеята за песента. Когато я пея, тази идея е в ума ми – слизание, качване и ходене на равно място. Когато човек няма тази идея, пеенето е обикновено и нищо не означава. При *Махар* – слиза от горе надолу. При *Бену* – колкото по-нагоре отиваш, гласът отслабва. „*В мрак и тъмнота*“ съответства на това слизание, но „*Слънцето на живота*“ съответства на *Бену*, възлизане нагоре. Сега ви давам графически израз. *Махар* е естествено слизание в най-приятното място; *Бену* е най-приятно-

то възлизане, където може да се качиш; *Аба* е мястото, където може да се живее.

Махар Бену Аба – 12 декември 1941 г., Младежки окултен клас, София

947. Музикално нещата се уреждат магически. Всичко това само по себе си иде. Направете един опит.

[...] Имате главоболие – попейте на главоболието; нямате пари, безпаричие е – попейте на безпаричието, ще дойдат парите. Къща нямате – попейте, къщата ще дойде; нямате нива – попейте и нивата ще дойде. Каквото и да пееш, магически става; каквото и да помислиш, става. Попей на Слънцето – ще идеш на Слънцето; попей на Марс – ще идеш на Марс; попей на Юпитер – ще идеш на Юпитер, но да знаеш как да пееш, да знаеш кой тон да вземеш, откъде да започнеш.

[...] Сега Бог ни е изпратил на Земята, за да се научим да пеем. Най-първо ще се научиш да пееш на светлината, после ще се научиш да пееш на топлината, ще се научиш да пееш и на силата. Или: най-първо ще пееш на главата си, ще пееш на сърцето си, ще пееш и на тялото си. Като станеш сутрин, на кого искаш да пееш? Ще пееш на главата, на своята мисъл; после ще пееш на сърцето, което тупти, и най-после ще пееш на цялото си тяло. Коя песен мислите, че съответства на тялото? Коя можем да изпеем? Тук доста песни имаме.

„*Весел бъди, добър стани*“

Божии блага – 24 декември 1941 г., Общ окултен клас, София

948. Ако искаш да внесеш в живота си [чрез] пеенето известна мекота, трябва да вземеш *ми*; ако вземеш *ми*, можеш да произведеш известна мекота. Има известен род трептения, едно съчетание на числата. Ако искаш да внесеш активност в себе си, ако не си активен, *ре* произвежда активност. Ако искаш да се освободиш от неприязнени чувства, ограничен си, ако вземеш *вярно до*, ще се освободиш от ограниченията. Един затворник, който иска да се освободи от затвора, трябва да пее *до* и ще се освободи. Като посееш едно житно зърно, трябва да започнеш да пееш *до*. (Учителят пее *до*.) Като намери трептенията на *ре*, *ре*-то е път, по който може да излезе навън. Имаш някаква мъчнотия – пей *до*. Като намериш *ре*, ще излезеш от тази мъчнотия. За да се освободиш, трябва да имаш и *ми*. *Ми* е числото 123.

[...] Аз ви пея, защото съм в Божествения свят. Другояче не бих си хабил гласа. Моята песен отива и всички хора трябва да пеят.

Едно, две, три – 31 декември 1941 г., Общ окултен клас, София

949. Казвам: човек, който не знае да пее, не може да се изрази, той няма въображение, не може да изяви Любовта. При онзи, който разбира закона на Любовта, още като издаде първия тон, ще чуеш трептенията. Ако чуеш една песен на Любовта, веднага всичката меланхолия изчезва и в теб се явява един проблясък. Ако отвън има 30 градуса студ, щом чуеш песента на Любовта, температурата се вдига най-малко до 10 гра-

дуса над нулата, времето се стопля. Ако чуеш песента на Божията Любов, всички хора отварят сърцето си, всеки човек е готов да ти помага, а щом не си чул тази песен, която ангелите пеят, откъдето минеш, всеки затваря вратата си. Щом чуеш тази песен или ти започнеш да пееш, всички ще те слушат.

[...] Пеенето е Божествен език; по телефона казваш: „Ало, кой е там?“. След половин час, като пееш, от Невидимия свят това, което искаш, иде; като изпееш една песен, всичко, каквото поискаш, ще дойде.

Който изпълнява Волята Божия – 4 януари 1942 г., Неделни беседи, София

950. Щом започнеш да говориш за Любовта, ти влизаш в друг свят, защото говорят не може да представи Любовта. Като започнеш да говориш, разклащаш въздуха. Любовта обича онзи, тихия свят, където трептенията са толкова деликатни, че листата едва се разклащат; много тих трябва да бъде. Това говорене, което сега говорим, е цяла буря. Като говориш за Любовта, казваш: „Аз те обичам“ – тази буря е толкова силна, че ще разкъса всички листа. След като излезеш от нея, ти казваш: „Аман от Любовта“. Това не е Любов, то е човешкият език. Любовта е друг свят. Законите на Любовта са песента на Бога, Неговите отношения към човешките души. Това е Любовта – отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. Това, което Бог предава на душите, то е Любов. *С малкото – 4 януари 1942 г., Утринно слово, София*

951. Трябва да пеете умствено. Сега някои разбирате физическото пеене, то е много повърхностно. Най-първо ви трябва умствено пеене. След това сърцето да започне да пее и тялото да пее. Ако тялото пее, тогава и устата ще пее. Сега разбирате какво нещо е да пееш, без умът да пее, без сърцето да пее и без тялото да пее. Мислено трябва да пееш; още в ума си да слушаш гласа на до, в сърцето да го слушаш и с краката като стъпиш, да слушаш до. На мен камертон не ми трябва – показалецът и средният пръст са камертонът ми, то е един фокус.

[...] Пеят най-висшите Същества, които разбират възвишения Божествен живот. Те пеят [и] като пеят, какво разположение имат само! Като пеят, създават работа. Една песен като изпеят, всичко се създава.

[...] Един тон, когато го пеете, трябва да бъде чист. Много пъти тоновете са примесени. Вие пеете и в тона ви има страх, има безверие, виждам една меланхолия, песимизъм – пеете и нещо болезнено има. Музиката трябва да бъде свободна. Като пееш, да се чувства, че Вярата има в пеенето, Любовта има, знание има – всичко това. Трябва да чувствате, че пеенето носи Божиите блага. Като пеете, да лъха нещо хубаво, не страх да излиза.

Сто двадесет и три – 23 януари 1942 г., Младежки окултен клас, София

952. Да се вземе вярно един тон не е лесно. В тоновете има морал. Човек, който не е чист, не може да

пее добре. Всички онези певци, които не са чисти, са изгубили гласа си. Човек, който пее хубаво, е морален; човек, който не пее, не е морален.

Силна Вярата, силна Надеждата и всесилна Любов – 30 януари 1942 г., Младежки окултен клас, София

953. Искате да проверите дали пеете правилно. Насадете едно цвете и започнете да пеете. Ако цветето расте, пеете правилно; ако цветето не изникне, вие сте невежа. Щом сте пели на едно цвете и то расте хубаво, вие сте му пели добре; ако не расте, не сте добър певец. Захванеш една работа, не ти върви – не пееш добре. Всички работи, които не вървят, показват, че не пеете добре.

Не пренебрегвайте благата – 4 февруари 1942 г., Общ окултен клас, София

954. Обикновеното пеене е на физическото поле, талантливото е в Духовния свят и гениалното – в Божествения свят, то е, което организира света. Можете ли да ми кажете по какво се отличава един обикновен тон на физическото поле? Той не е така ясен. Гласът не е ясен, пресекване има. Вълните на тия звукове не проникват. Вие сега пеете „Давай, давай“ – то е обикновено пеене.

Някой път може да го вземете малко по-ниско. *Давай* е силна дума, „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшеничено“. Как бихте го изпели според правилата на музиката? [...] Песента е един психологически разбор. „Давай, давай“ – за да даваш, милосърдието трябва да е развито; тогава се изисква мекота. Да започнеш щедро, изобилно да даваш, не трябва да имаш страх. Щом не даваш изобилно, страхуваш се; значи трябва да ограничаваш страха. „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшеничено.“ По качество трябва да е най-хубавото, не какво да е. Всичко е в пеенето. Трябва и гласът да е музикален, и тонът да съответства. Тогава какъв е тонът на чистотата? Трябва да бъде много ясен, прозрачен и за дълго да остава, да бъде интензивен и чист. Значи съвестта трябва да действа. Това семе трябва да е най-хубавото. Във всяка песен има изражение. Трябва да събудиш милостта, трябва да събудиш разумността на човека – да мисли, после справедливост трябва да има в песента. Като пееш тази песен, ти сам да се ползваш. Като пееш: „Давай, давай“, казваш: „Аз трябва да дам“. Който дава, нему му дават.

Организиране – 6 февруари 1942 г., Младежки окултен клас, София

955. Ако вие бихте слушали как се пее в едно събрание на Другия свят, щяхте да се обезсърчите, щяхте да запушите устата си и нямаше да пеете вече, но щяхте да се научите да бъдете най-добрите слушатели на пеенето – игла да падне на земята, ще се чуе. Сега, като пеят едни, други се въртят, говорят, чува се скърцане. Като съм ходил на концерти, гледам – някои взели нотите, проверяват като професор ще вземат ли вярно тоновете. Човекът 30 години е учил да свири, а онзи

на книгата проверява дали свири правилно, да не би да вземе някой тон невярно.

[...] В пеенето не [се] иска голямо напъване.

И пак тишеше – 8 февруари 1942 г., Неделни беседи, София

956. Защото всякога, когато човек не може да пее [тонът] *си*, пада в мрачното на живота; когато не може да пее вярно *ла*, той няма благородство; когато не може да пее вярно *сол*, той не може да бъде юнак, да се състезава за Истината; ако не може да пее вярно *фа*, въображение няма, всичко за него е безсмислено. Казвам: тоновете са свързани с онова, което е създадено в Природата. Ако вземеш *до* без Слънцето, това е безпредметно, то е само едно положение. Слънцето е тяло. Това *до* има отношение към всички тонове, понеже Слънцето има отношение към известни планети, които образуват вътрешната и външната система. В бъдеще тия планети, които сега се разкриват, имат съответни нови тонове, които липсват на сегашната музика. Ние имаме само 7 тона, още 5 тона са неразкрити. В бъдеще, когато хората се развият музикално, ще имаме не 7, а 12 тона. Преди хората са имали 5 тона, в ранните времена са имали само 3. Животните имат само 1 тон.

[...] Всички Божии благословения идват в душата чрез музиката, която Бог изпраща. Музиката е качество на човешкия дух. Тогава вече искате да знаете определено какво нещо е музика. Музиката е качество на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Тогава, като пее [човек], ще пее за ума си, ще пее за сърцето си, ще пее за душата си, ще пее за духа си. Той има още за много неща да пее, но главно 4, за които трябва да пее. Защо трябва да пееш? Ако не пееш, нищо не можеш да постигнеш; ако пееш, много можеш да постигнеш. Говорът е пеене, само че говорът още не е музикален. В бъдеще ще бъде много музикален.

[...] Казвам: за да пее и за да мисли, човек трябва да има кого да обича. Ако не обичаш никого, ще бъдеш мълчалив като риба; като обичаш, веднага ще пееш, веднага ще мислиш и движение ще има.

[...] Човек е създаден в *ла*. Някой не може да пее *ла*. В деня на Юпитер е създаден човекът. Юпитер е иносказание.

[...] Пеенето на Слънцето е *до*. Ако поставим още 6 радиуса в кръга, може да поставим нощните тонове.

(фиг. 20.2) Поставените са дневните тонове, другите 6 са Лунните. Две гами има: едната е на Слънцето, другата е на Луната. Мажорната гама е на Слънцето, минорната е на Луната.

(фиг. 20.2)

Сега да остане само мисълта, че тоновете са свързани с небесните тела. От това гледище целият свят е

една композиция. Земята има особен тон, Слънцето има особен тон, Луната, Марс, Юпитер, Сатурн имат особен тон. Всички безбройни светове пеят на различни гами, всичко пее; възвишените Същества, ангелите пеят. За Паганини казват, че слагал едно петолиние и поглеждал Небето – каквато звезда идеала на петолинето, той композирал.

Сега вие искате без музика да бъдете щастливи, а то е невъзможно. Без музика не можете да разберете християнството. Голяма грешка на християните е, че те не можаха да разберат музиката. Тази, първата музика на евреите, беше много обикновена. Първите християни се учиха да пеят, песните им бяха много тъжни, понеже бяха гонени, не им даваха да пеят. Сега може да имат концерти, тогава пеенето не беше така достъпно.

[...] Казвам: Слънцето е по Закона на Любовта – [тонът] *до*; оттам започва животът. Ако не можеш да вземеш правилно *до*, не можеш да разбереш закона на Любовта, защото Любовта има ония трептения в себе си, които дават организирания живот наоколо и правят всички неща приятни. Всички други тонове са живи същества в Невидимия свят. *До* е един специфичен тон само на известни Разумни същества – те са авторитет. Други са авторитет за *ре*, други – за *ми*, за *сол*, за *ла*, за *си*. Казвам: когато пеем гамата, ние сме във връзка с тия Разумни същества. Щом човек пее, те приивдат и се обменя. Любовта обича да се обменя с всички тонове, тя обича всички. Когато някой път казваме: „Трябва да се обичат хората“, разбираме: този тон *до* не може да обича другите, понеже съставят цялото; *до* може да се изрази само когато обича другите тонове – те като се съединяват с него, образува се една песен, в която човек може да изрази своята идея. Умът е основан на законите на пеенето, чувствата са основани на закона на пеенето.

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Музика и организиране – 11 февруари 1942 г., Общ окултен клас, София

957. Казвам: понякога ви газят лошите мисли. Защо ви газят? Защото не пеете. Лошите мисли никога не могат да търпят трептенията на една хубава песен. На една от най-лошите мисли изпейте една песен; като разбере – бяга.

[...] Пеем „Изгрява Слънцето“. Започва от *си*, аз го пеем от *ла*. „Изгрява Слънцето“ има три коментара. Ако го взема от *сол*, Слънцето цъфти; ако го взема от *ла*, Слънцето зрее; ако го взема от *си*, Слънцето какво прави? [...] Слънцето изгрява, движи се, праща светлина. После разцъфтява; после имате *ми* – тонът значи, че Слънцето мисли. Пак имате движение, после пак разцъфтява още веднъж. *Си* има отношение към мен. *Ла* значи зреене, то значи онези блага, които Слънцето носи.

[...] На който и език да пеете, ако пеете една песен с Любов, тя е разбрана. Ако пеете с Любов една турска песен, тя е разбрана; ако пеете една българска песен с Любов, тя е разбрана. Ако пеете без Любов, на който и език да пеете песента, тя си остава неразбрана

и самият език е неразбран. Ако на български говорите с Любов, един англичанин ще ви разбере; ако един англичанин говори на английски с Любов, вие ще го разберете. Без Любов хората не се разбират. Любовта трансформира езиците, трептенията на езиците стават други.

[...] Някои от песните са мантри. Всички стари мантри са вложени в песните – ако ги пеете, ще се ползвате. Тези песни са създадени по законите на бъдещата музика. Понеже онези, които са ги създали от памтивека, се застъпват за тях, мен не ме интересува дали вие ще пеете. Това са песни, които не умират, те са ценни, а в Природата това не умира. Аз може да фотографирам някои, то е друг въпрос, но те са неща, които съществуват. Не е създадено сега „Изгрива Слънцето“ и гласът не е измислен сега.

[...] За мен някои от вас сте много даровити по пеене, но не пеете. Даже някои от вас можете да пеете много по-добре от мен. Аз не съм от много добрите певци. Сега, когато пея, може да държа изпит с който и да е певец, и с най-добрите. Това, което ви показвам, е нищо и понеже зная законите на музиката, като пея, аз трябва да имам някакъв мотив. Като пея по Любов, е нещо; като пея по законите на Любовта, е нещо; като пея по законите на Мъдростта, е нещо; като пея по законите на Истината, е трето нещо.

[...] Понякога на мен ми е неприятно да пея пред другите. Аз не съм от тези, които обичат да пеят на хората. За да пея, трябва да вложя Любовта, да имам уважение. Като ви пея, може да ви пея и да подигна във вас амбицията, но искам да ви подбудя да пеете. Аз пея от Любов, за да ви дам една идея, че и вие да пеете. Пея по някой път, когато имам някаква мъчнотия; пея, защото се разрешава. Казвам: по същия начин и вие може да си помогнете, пеенето всичко разрешава. То е запалка – щом се запали един, всички се запалват.

Изгрива Слънцето – 18 февруари 1942 г., Общ окултен клас, София

958. Да пее човек не е лесна работа. И да свири не е лесна работа. Музиката не спада към материалния свят, тя е от Духовния свят. Изискват се големи приготовления да започне човек да говори. Вие говорите, но не знаете какъв основен тон на говора имате. Нямайте еднакъв основен тон на говора, а е много важно. Вие започвате речта, но не знаете колко трептения има, какъв е тонът. Да кажем, че започвате обикновения тон *до*. Има 256 [hZ]; $2+5+6=13$; $1+3=4$. *До* със земни работи се занимава, има мъчнотии, ти започваш *до*. Ако говорът започва с *до*, ще имаш доста мъчнотии. Имате 4 – то е земен характер – ще срещнеш в живота условия, които трябва да преодолееш. В това отношение музиката предизвиква съответни центрове, които да дойдат да ти помагат в дадения случай.

[...] Първото нещо: не говорете, докато нямате основен тон. Никога не бързайте да говорите. Една голяма грешка правите: всеки бърза да говори.

[...] Да кажем, че сега пея „Изгрива Слънцето“. Като се покаже първият лъч, ще пея на Слънцето, докато

изгрее. Като се появи главичката му, тялото и докато се появи последният пръст, песента не трябва да престава. Колко минути отнема, докато изгрива Слънцето – две минути.

до – 256 Hz., $2 + 5 + 6 = 13$; $1 + 3 = 4$

ре – 288 Hz., $2 + 8 + 8 = 18$; $1 + 8 = 9$

ми – 320 Hz., $3 + 2 + 0 = 5$

фа – 341 Hz., $3 + 4 + 1 = 8$

сол – 389 Hz., $3 + 8 + 9 = 20$; $2 + 0 = 2$

(бел. съст. – Цифрите във втората колонка са честотите на тоновете в музикални херци (Hz). Посочените тук от Учителя стойности са по-ниски от съвременните общоприети стойности на парижкия или виенския строй.)

[...] *До* има 4. *Ре* трябва да бъде енергичен. В *ми* имате 5, той е на Меркурий. Трябва да ви стига умът как да се справите с вземане и даване. Като идете някъде, да знаете как да си купите дрехи, да не ви излъжат. 8 е число на Сатурн и на Земята, числото 2 е на Луната. При една естествена гама, ако имате едно нормално състояние, какво можете да постигнете? Какъв е общият сбор на $4 + 9 + 5 + 8 + 2 = 28$; $2 + 8 = 10$; $1 + 0 = 1$. Крайният резултат е единица – идвате до Слънчевата енергия.

Следователно, като се съединяваме музикално с Невидимия свят, с Разумните същества, не е необходимо да ги виждаме. Всякога, щом се съединяваме с тях, чувстваме как вземат тоновете; те веднага ще коригират.

Нови насоки – 25 февруари 1942 г., Общ окултен клас, София

959. Пеенето като наука е едно нещо, като изкуство е второ, като занаят – трето и като живот – друго. Човек трябва да живее в музика, тя е едно спомагателно средство в живота, най-доброто спомагателно средство.

[...] Сега всеки казва: „Аз не мога да пея“. Никога не казвай, че не можеш да пееш, защото е лъжа. Ако птичките могат да пеят, ако шурците могат да пеят, срамота е човек да каже, че не може да пее. Трябва да се отучим да лъжем.

[...] Пеенето като наука спада към природния ум.

[...] Не искам да кажа, че с пеене всичко може да се постигне. Няма по-хубаво изкуство, с което с най-малките усилия работата може да се свърши, при това разполага ума, разполага сърцето, разполага тялото. И тялото е музикално, обича да му се пее – пейте на тялото си! Има особена музика на тялото, има особена музика на сърцето, на мозъка, на душата, на духа. Най-после, пейте на всичко!

[...] Като се молите, най-хубавата молитва става с пеене. Някой иска, като иде при Господа, да започне да плаче. Господ не иска да плачете, Той не се нуждае от плач. Господ иска да пееш, да види, че в теб има желание да пееш, макар и като жаба да крякаш.

[...] Как ще пеете на тялото си? Ще употребим пеенето като наука.

Ако не пееш, подсвирвай си малко. (Учителят свири с уста.) Тогава трябва да се създаде едно течение с

пеенето. Без песен се създават други течения. Когато ставате нервни, когато започвате да се дразните, склерозата иде, аз я наричам „дяволския цимент“.

[...] Ако не пеете, тогава вашата Вяра не може да функционира правилно; ако не пеете, вашата Надежда не може да функционира правилно; ако не пеете, вашата Любов не може да функционира правилно. Едно от качествата на Любовта е, че няма съществуване в света, което, като усети Любовта, да не започне да пее. Там, където пееш, пеенето е подтик на Любовта. След това има песни на Вярата, има песни на Надеждата. Много песни има в света.

[...] Ако обичаш двама души и не ги обичаш еднакво, не можеш да пееш вярно; ако всички хора обичаш еднакво, можеш да пееш.

[...] Всичките болести, които сега съществуват, се дължат на този песимизъм – казвате: „Не ми се пее“.

[...] Всички противоречия, които съществуват, 99% е много, но 95% можете да ги изправите с пеене; 5% ще остане с друго да ги изправим.

[...] Без пеене хората не могат да се примирят.

[...] Само хората, които пеят, са свободни; свобода в света без пеене не съществува. Единствената свобода е да пее човек; започне ли да пее, той е вече свободен. Без пеене в света свобода не съществува – то е робство. Пеенето е вече закон – колкото повече пееш, ти си свободен; тогава твоето пеене съответства на мисълта и на чувствата. Тялото ти вече функционира. Всичко това е свързано. Не вземам музиката отделно, но като един Божествен метод за успяване в света.

[...] Като пеете, кажете: „Дано послуша Господ“! Да чуе Господ, че вие пеете. Ще кажеш в себе си: „Пея за Господа“. Коя е най-хубавата песен, която пеем? Докато иде до Господ, тя става най-хубава симфония. Ако сме направили грешки, като минава при ангелите, те ги поправят и като иде до Господ, всичките ни грешки са поправени, става свършена и тогава тия тонове се връщат.

[...] Трябва да пеем, за да можем да мислим. Трябва да пеем, за да можем да чувстваме. Трябва да пеем, за да бъдем здрави. Трябва да пеем, за да се радва душата ни. Трябва да пеем, за да се весели нашият дух. Трябва да пеем, за да се веселят всички, които ни слушат. Навсякъде, където и да се върви, из целия Изгрев да се чува само песен. Който дойде, да каже: „Пеят тия хора. И сега пеят и свирят. Повече свирци има, на пиано свирят, на цигулка. Харесвам ги. И като се карат, доста музикално се карат“.

[...] Българите правят една грешка – че постоянно пеят своите стари песни. Старите времена създадоха своите песни, новите времена създадоха нови песни. Да се съединят старите и новите! Сега с народната музика се занимават в Музикалната академия, то е тяхна работа. Аз разглеждам музиката, която е в живота. Ако всички пеят, няма да има болни хора; болестите ще идват, но ще си отиват. За половин час, като изпееш една песен, ще си замине болестта.

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Живот и пеене – 4 март 1942 г., Общ окултен клас, София

960. Пеенето в света е мощно, но е малко застъпено. В птиците е застъпено, в млекопитаещите е застъпено съвсем малко. Понеже слязоха в гъстата материя, изгубиха пеенето.

[...] Когато ви говоря за музиката, имам предвид най-лесната смяна на състоянията. Онзи ден ви казах до колко са трептенията на тоновете. (В 22-ра лекция) *Ла** има 426,7** трептения, *си* – 480 [Hz], горно *до* – 512 [Hz]. Ти, щом вземеш вярно *до*, можеш да се справиш с мъчнотиите, които имат разрешение.

*(ла на първа октава – бел. съст.)

** (Според възприетите съвременни норми честотата на тона ла /на първа октава/ е между 440 и 442 херца) Добра мисъл, добро чувство и здраве – 11 март 1942 г., Общ окултен клас, София

961. Един певец за какво ще бъде уважаван и почитан? Като пее, не прави никаква грешка, в песента диша светлина, диша топлина и сила; като пее, като го слушат, дал е нещо от себе си – този е добрият певец. [Певците] са проводници на новото, те градят и съграждат.

[...] Ако пееш, цялото човечество да пее. Като се разлива песента ти, да затрептят сърцата на всичките будни души, да кажат: „Да го слушаме!“ – това е пеене. Има нужда всички да пеете. Като вземеш 5 минути да пееш, цялата Земя да се спре да слуша. Да кажат: „Кой е този, който пее? Да е благословен от Господа този, който пее. Разнася своето благословение, проводник става на великите Божии блага вътре“. Тогава разбира новата музика.

[...] Първата жена, която направи грешка, не можа да изпее една песен при Дървото за познание [на] Добро и зло, тя не можа да я изпее както трябва. Ако беше изпяла песента, ангелите щяха да я чуят, да дойдат да ѝ помогнат. Тя я пяха, а никой не я чу и вследствие на това онзи я заблуди и тя яде. И какво придоби? Като изяде един плод от Дървото за познание на Добро и зло, изпъдиха ги. Нещата, които растат без музика, са отрова, те са отрова на живота. [...] Най-мъчната пиеса за изпълнение беше пиесата на Дървото за познание на Добро и зло. Много малко певци има, които могат да ги изпълняват. Ева даде кандидатурата си, но не можа да го изпее.

Знаете ли кой изпя тази песен? Като дойде Христос, Той изпя музикално една песен. Няма по-красива песен от онази, която каза: „Научи Ме защо си Ме оставил“. Изпя го много хубаво [на кръста]; каза: „Макар че си Ме оставил, в Тебе предавам Духа Си, направих онова, което Ти Си позволяваше; Аз Се радвам“ – изпя Христос. Така възкръсват хората; като изпя тази песен, предаде Духа Си и възкресението дойде. Това е мистичното. [...] Ако вие в скръбта не може да пеете и роптаете, това не е музика.

[...] Пеенето е изкуство, най-лекото изкуство и най-трудното.

[...] Пеенето е един от най-достъпните методи за тези, които разбират – най-лесният; ако този метод не можете да усвоите, тогава и другите са много трудни.

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Музика в живота – 18 март 1942 г., Общ окултен клас, София

962. Сега вие пеете целите тонове. Целите тонове са най-близката до нас музика. Половинките тонове са малко по-далечна. След половинките иде четвърт тон; и това е цял тон, само в четвърт тон трептенията са по-силни и светът е по-обширен. Четвърт тоновете спадат към Причинния свят. [...] Най-хубавото, което чувате в съвременната музика, се дължи на четвърт тоновете. Тя има най-хубавата хармония, най-хубавата мекота на мелодията. Обикновената музика е от цели и половини тонове.

[...] Трябва да пеете, понеже музикалните тонове регулират електромагнитните течения в тялото. Дали разбираш музика, или не, дали пееш, или друг пее, като пее някой човек, регулира теченията, защото електромагнитните течения се влияят от музиката. Някой път, когато вятърът духа, когато Слънцето грее, музикално се регулират теченията. Светлината е толкова музикална, че регулира тия течения. Казват: „С пеене ли става, с въздух?“. Въздухът не е пеене, въздушното пеене е много проста работа. Има етерно пеене. При въздушното пеене и с най-силните тонове на половин, най-много на един километър може да те чуят. Ако пееш по етера, в Лондон, пък и на Луната могат да те чуят. Сега вие ще кажете, че не разбирате. По-добре е човек някой работи да не ги разбира.

Музикална екскурзия – 25 март 1942 г., Общ окултен клас, София

963. Човек, който не взема [тона] сол добре, не може да се справя с чистотата. В онези, които обичат чистотата, сол е естествен, макар да не могат да пеят, но много лесно могат да го вземат. Онзи, който не се носи чисто, сол много мъчно може да вземе вярно. Та казвам: при създаването на човешкият характер разните тонове, като се пеят несъзнателно, въздействат.

[...] На вас сега бих препоръчал не да ходите да питате дали пеете добре, но където са събрани птиците, някой път се събират 20 – 30 врабчета, вдигат шум, вие се спрете и започнете да пеете; ако изведнъж млъкнат и ви слушат, вие пеете, но ако пеете и те пеят, не се обезсърчавайте – на друго място идете, на второ, на трето, на четвърто, докато млъкнат изведнъж. Ако след това пак чуруликат и започват да ви подражават, вече сте понапреднали в пеенето. Добра публика са птиците. Или пък някой славей пее – идете и вие да пеете; ако той не измени темпа си, като запееш – и той пее, и ти пееш, ще се учите още. Ако ти запееш и той се ослуша и после пак пее, значи е колега, колеги по пеенето сте.

Постижения – 27 март 1942 г., Младежки окултен клас, София

964. Казвам: музиката е най-добрият проводник на Божествените сили. [Тя е] пътят, по който може да възприемем Божиите блага, най-лесният път. После, всеки един тон, който вие можете да възприемете, всеки един тон ще ви предаде едно качество.

[...] Ще пее някъде, ще платят – изкарват си прехраната. Вие оставете това пеене, то спада към друга категория. Ако не пееш, няма да бъдеш здрав; ако пееш, здрав ще бъдеш. Ако не пееш, болестта, беднотията ще дойдат. Пей, ще ти плащат. Природата плаща – според степента на гласа, който имаш, като пееш, тя ти плаща.

[...] Невидимият свят чрез пеенето [ви] произвежда. Най-първо ще те произведат в обикновен певец, редови, прост войник. Оттам насетне ще станеш ефрейтор, ще станеш взводен, ще станеш фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, майор, подполковник, полковник, генерал.

[...] Сега не считайте, че през целия си живот трябва да пеете. Има два вида пеене. Когато искаш да предадеш нещо хубаво, ще пееш на другите една песен; когато искаш да вземеш, пак ще пееш. Тъй щото в пеенето има два начина. Някои разбират така: да пееш – да дадеш. Има пеене, когато трябва да предадеш една хубава мисъл.

[...] Сега не искам да ви карам насила да станете певци. Някои от вас сте доста закъснели.

Живот и музика – 1 април 1942 г., Общ окултен клас, София

965. Ако посадя с песен един декар земя, тя ще ми даде десет пъти повече жито. Който не е пял на нивата си, не може да има добри резултати. Ако садя дини и пая, тия дини ще растат по-хубаво. Всички ония, които работят добре, пеят. Човек, който има Любов, пее. Онези, които правят една работа без Любов, не успяват в работата си.

Бъди верен – 5 април 1942 г., Неделни беседи, София

966. Говоря за пеенето. Не за механическото, което съществува, но има едно пеене в човешката мисъл. Защото и човешкият дух, и човешката душа пеят, и човешкият ум пее, и човешкото сърце пее, но изостанала назад в пеенето е човешката воля. Човешкото аз, човешкото его е много изостанало назад, то много малко пее, за него е тази музика.

[...] Казвате: „Сега без пеене не може ли?“. Може. Може и без пеене – умрелите не пеят. [...] Няма по-хубава работа от пеенето. Обновителната работа започва с процеса на пеенето – дойде една светла идея, една възможност, чрез която да се освободи душата. Като пееш, ти ще привлечеш най-възвишените духове; като пееш, ще привлечеш вниманието на най-възвишените души; като пееш, те ще ти помагат. Щом не пееш, те не те съжालяват, оставят те на произвола.

[...] Сега вие пеете по Любов. Пейте по Любов на духа и на душата; пейте с Обич на ума и на сърцето. Два начина за пеене има. [...] Човек трябва да започне с Любовта, да знае какво нещо е музиката. Да пееш без

Любов означава да биеш тъпан; да пееш без Любов, без Обич значи да биеш тенекия.

Люби, обичай – 8 април 1942 г., Общ окултен клас, София

967. Тонът до всякога търси – до търси светлината, търси топлината, търси и влагата. Тонът до търси човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа и човешкия дух – да ги намери, да се озове на гости при тях. Сега имате едно механично отношение. Чуйте един глас с ухото, то е до. Дошло нещо до ухото – това ни най-малко не е тон. За основен тон считам Божествената семка – като се посее тя, да се развие. Значи по закона всички други тонове, които се явяват, да образуват едно цяло. Онова, което ражда нещата, то е до. Другите неща едно от друго се раждат и в края на краищата имате цяло дърво с цветове, с плодовете му. Считайте музиката за едно от великите Божии блага в света, чрез които човек се повдига. Сега отчасти разбирате музиката. Засега разбирате толкова, в бъдеще – повече. В органичния свят всяко растение, като се посее музикално, по първия импулс на всяко живо същество – да намери светлина, се стреми към светлината. Всеки зародиш се стреми към светлината. Пътят, по който се стреми към светлината, е ре. Запознаването със светлината е ми. Вземане на нещо от светлината е фа. Прилагане на взетото от светлината, обработването, е сол. Другите, ла и си, какво са? Казвам: процесът в музиката играе важна роля.

Разумни, справедливи и добри – 10 април 1942 г., Младежки окултен клас, София

968. Като пееш, да покажеш, да дадеш нещо Божествено. Ти ще пееш, ще дадеш живот на хората. Музиката е най-добрият метод и проводник на живота, на здравето. Дотолкова, доколкото внася естествения живот, тя е добрата музика. Три категории музика има: едната е механична, другата – органична, и третата – психична. Механичната е до нашата воля, органичната е до нашето сърце, а психичната е до нашия ум.

Великата възможност – 15 април 1942 г., Общ окултен клас, София

969. Всички болки, които имаме, се дължат на неправилно пеене, свирене, мислене, чувстване. Неправилните тонове се отразяват.

[...] Казваш: „Защо ще пея?“. Пей вкъщи, без публика пей, имаш публика от 300 милиарда клетки – пей на тях. Казваш: „Няма публика да пея“. Срамота е – 300 милиарда души публика те слушат. Никога не са те слушали да им пееш – попей им; като им пееш, ставаш весел.

[...] Често хората питат: „В какво седи гениалният певец?“. Ако чрез пеенето на гениалния певец не иде Любовта, никакъв гениален певец не е; ако чрез гениалния свирец Любовта не е дошла, гениален свирец не е; ако чрез гениалния поет Любовта не е дошла, гениален поет не е.

Основна идея – 17 април 1942 г., Младежки окултен клас, София

970. В какво седи грешката, ако не вземеш вярно до? В музикалния свят всеки един тон има своя цена. Като пееш, това е разменна монета. Следователно някой път ще дадеш една нота, ако вземеш бързо. Кои ноти са по-ценни: които отнемат по-дълго време или които отнемат по-малко? Дългите ноти са по-ценни за нас, защото има време. За бързите ноти се изисква по-голяма сила. Затова, след като сме пели дълго време, трябва да сменим пеенето, да продължим времето. Бързите ноти са динамични, а тези, които по-полека се пеят, са магнетични. Често като пеят, певците не правят смени. На бързите ноти не могат да направят една смяна, веднага да образуват една закръглена линия. Как ги наричат вие? Магнетични, разположени. Ти бързаш, ти си неспокоен, разположен си, свободно пееш. Свободното пеене не е бързо пеене. Музиката е голямо изкуство. Аз ви говоря върху музиката, но има голямо приложение. Ако знаеш как да пееш, можеш да хванеш всяка мисъл, която е опасна, която върви по права линия и може да те удари, да те простре на земята. Ти можеш да я хванеш в музикалните вълни, да я завъртиш около себе си, за да те заобиколи, да ти стане една крепост, да се върти наоколо. Музиката има приложение. Някъде може да вървиш и да си отвориш път.

Малки опити – 24 април 1942 г., Младежки окултен клас, София

971. Като пееш, тонът знае къде е. Онзи, който е страховлив, предава на музиката страх; онзи, който е недоверчив, предава на музиката недоверието си. Още като пее, в теб остава недоверие. Онзи, който няма Вяра, чрез пеенето си ти го предава и ти се обезверяваш. Музиката е това, което предава. Един от най-добрите методи да се предаде едно качество на Духовния свят е музиката, тя е е най-добрата среда. Ако чрез музика не можем да предадем Божествените качества, за които човешката душа мечтае, защо ни е такава музика? Неразбраните неща – 26 април 1942 г., Неделни беседи, София

972. Човек, който знае да пее, знае как да изпълни Волята Божия; човек, който не знае да пее, не може да изпълни Волята Божия.

[...] Песента ще бъде приятна, ако премахне тъмнината от ума, ако премахне тъмнината от сърцето, ако премахне тъмнината и от физическия живот.

Примирете се със себе си – 13 май 1942 г., Общ окултен клас, София

973. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш; колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш така, ще живееш.

[...] Колкото по-дълго пееш, колкото по-добре пееш и без колебание, толкова по-дълго ще живееш.

Пълната чаша – 15 май 1942 г., Младежки окултен клас, София

974. Който и да ви свири, който и да ви пее, всички певци са проводници на Божествената Воля. Бих желал в

света да има повече музиканти, повече певци, но всички да бъдат и по ум, и по сърце певци. Не само както сега пеят, малко механично, но по ум да са музиканти и по сърце да са музиканти. Да направим нещата по най-хубавия начин. Като пеем, да се радваме на онова, което пеем.

[...] В музиката трябва всеки страх да изчезне.
Състояние и разположение – 20 май 1942 г., Общ окултен клас, София

975. Песен, която не може да плаши кучетата, не е истинска песен. Като запееш, да бягат кучетата, зверовете да станат като овце – това е песен. Като запееш, да се спрат и ангелите да те слушат.

Препоръчвам ви сутрин като станете, да запееете. Оставете Господа свободен да живее във вашите сърца, да ги очисти, да ги преустрои тъй, както Той разбира. Тази песен пейте:

*Ние сме от новите хора,
които сме отворили сърцата за Господа,
Той да живее в нас и ние да възкръснем в Него.*

Туй да бъде новата песен.

АМИН.

Неделимото – 5 юли 1942 г., Неделни беседи, София

976. Сега мнозина в съвременния живот дават мнението си за някого, че не можел да пее, а друг пъл хубаво, но ако ги накараш да пеят, не могат. Според мен един човек, който не може да пее, няма право да дава мнение за другите дали пеят, или не.

[...] Вие искате да знаете кой е езикът на Духовния свят – пеенето. Кой е езикът на Божествения свят – молитвата. Ако не знаеш да се молиш, не знаеш Божествения език; ако не знаеш да пееш, не знаеш езика на Духовния свят. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре. За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод: ако Небето е покрито с облаци, има буря и вие започвате да пеете и Небето веднага се очисти, пеете добре; щом Небето е ясно и вие започвате да пеете, а се заоблачи, не разбирате езика на Духовния свят. Това е едно от качествата. Като пееш, знаеш езика, ако Небето се очисти, стане ясно.

Ако нашето пеене не може да махне всички облаци, които сега са в умовете ни, ако пеенето не може да махне тъгите, които са в нашите сърца, тогава имаме един език, който е чисто земен.

Трите чаши – 12 юли 1942 г., Утринно слово, София

977. Страданието показва дисонанс в живота. Животът е музикално парче, целият човешки живот е голяма пиеса, която тепърва цялото човечество трябва да изучава. Музикално творение е той. Причината да страдаме е, че не сме музикални, не знаем как да пеем. Като говорите, като живеете, много груби гласове имате. Колкото по-благородни и разумни са съществата, толкова гласът им става по-деликатен. Ако искаш да ти върви в света, най-първо трябва да

обърнеш внимание на гласа си – то е цяло изкуство. Не може да се научиш да говориш правилно, ако в душата си не си приел Любовта като метод на възпитание и тя да даде съдържание на твоята реч. Ако не си разумен, не можеш да дадеш красота на речта – речта трябва да има съдържание и красота, това са две неща, нужни на човешката реч. Има хора, които за една дума биха дали 20 000 лв., те чакат да им кажеш една дума. [...] Стдания, страдания, докато се научим да пеем.

[...] Аз считам един певец за добър, когато, като се качи на сцената и пее, публиката, която не е разположена, изведнъж придобие хубаво разположение. Първото условие е всички да добият разположение, всички лоши мисли да изчезнат. Второто е всички да вземат участие в пеенето, да се яви в тях желание да пеят, да се отвори сърцето им да пеят – като слушат певеца, да го придружават; не само да го слушат, но и вътрешно да пеят. Като слушам някой певец, и аз пея вътрешно, помагам му.

[...] Някой е музикант, пее, но е болен – аз не вярвам в неговата музика; някой музикант е сиромаш – аз не вярвам в неговата музика; някой пее, но е невежа – аз не вярвам в неговата музика. [...] Няма да се учиш от музикалните плочи, а от гениалния музикант, който е изпратен от Бога. Някой е поет – аз не вярвам в поет, който не знае да пее; някой е философ – аз не вярвам във философ, който не знае да пее. Не искам да поставя философията по-горе, искам да разглеждам нещата тъй, както са. За мен музиката е брашното, от което трябва да се създадат всички форми – за хляб, за баница, за баклави брашно трябва. [...] Казвам: Бог ни е дал музиката в нас. Тя е крайният предел, тя е границата на нашия умствен свят. Музикалното чувство се намира от двете страни на челото, по ръбовете на челото.

Път на Доброто – път на Любовта – 19 юли 1942 г., Неделни беседи, София

978. Музиката храни човека. Верният тон означава, че вярно си се нахранил музикално; не си взел вярно тона – не си нахранен, не е стотвено хубаво. Казвате: „Хубаво трябва да се стотви”. Простото обяснение: музиката е храна. Ако ти не знаеш как да се храниш, тогава няма да имаш понятие; ще се храниш, но няма да има никакъв прогрес. Трябва не само да вярвате, но и да изпитате. Ако пеете хубаво, ще бъдете по-силни и по-здрави; ако не вземете вярно тоновете, ще бъдете хилави. Всички болести зависят от правилното вземане на някои тонове.

Пътища на Любовта – 29 юли 1942 г., Общ окултен клас, София

979. Чудните неща са приятни. Ако някой ти изпее една песен и ти не пожелаеш да я чуеш втори път, това показва, че не е пъта с Любов; запеят ли ти я с Любов, ще пожелаеш да я чуеш и втори, и трети път.

Постоянна благодарност – 28 август 1942 г., Сборни беседи, Рилски беседи, София

980. Музика, която не помага на човешкия ум, не е музика; музика, която не помага на човешкото сърце, не е музика; музика, която не помага на човешкото здраве, не е музика; музиката е хигиенично средство за човешкия живот. Настоявам всички да пеете, това е Божествен закон.

[...] Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа в сърцето си. Пейте и възпявайте Господа в ума си, пейте и възпявайте Господа в душата си”. Много добре ще пееш в ума си, в сърцето си и в душата си – и в трите свята ще пееш. Под думата *душа* разбирам да имаш глас, да пееш. После, здравословно е да се пее, подобрява се кръвообращението, кръв идва в гърлото и гърлото ще бъде здраво. Като пееш, повече кръв иде, като не пееш, малко кръв иде. Ще пееш, за да се привлече повече кръв.

Положителен живот – 7 октомври 1942 г., Общ окултен клас, София

981. Ако аз съм лекар, ще карам болните да пеят – нищо повече.

[...] Толкова години се занимавам с музика, но с песента на Любовта още не съм се занимавал – тя е една от най-трудните, които държа за най-накрая; ще я пея един ден, но е рано.

[...] Не може човек да пее, докато не мисли, че всичко, каквото Бог е създал, е Добро. Щом влезеш в Божествения свят, може да пееш; щом си извън Божествения свят, много мъчно се пее. Песента е най-добрият разговор, който можете да имате. Оперното пеене е кряскане, диващина е като крещят. Диващината ето в какво се разбира: искат да покажат, че съдържа нещо велико, напъват се, искат да покажат, че обичат – „Знаеш, че моето сърце ще се пръсне”.

Основен тон – 21 октомври 1942 г., Общ окултен клас, София

982. Ако пееш, не бързай да пееш. Всички бързат да пеят. Най-първо уталожни ума си, да дойде светлина, топлина и сила, тогава може да пееш. Ако светлината не е дошла, ако силата не е дошла, не можеш да вземеш верен тон. Може да пееш, но се успокой хубаво, нека да минат 5 – 10 минути. По някой път гледам музиканти – идват, седнат на пианото, гледат публиката 2 – 3 минути, прекарват ръце по пианото и като утихне публиката хубаво, тогава започват изведнъж да свирят. Вие сте артист – като се явите, чакайте всичко във вас да утихне; вие сте публика – чакайте да утихнете. Докато не е утихнала публиката, нито свирене, нито пеене.

Перпендикулярът – 28 октомври 1942 г., Общ окултен клас, София

983. Тук аз имам една песен: „Тъги, скърби са богатство”. Да я изпееш с мисъл и чувство, от тази песен да изкараш храна. След като изпееш песента, да се нахраниш. Тъгата пари и като те опари, има едно движение, оттегляш се. Може тъй да изпееш песента, че да показва, че тялото е студено.

[...] Съзнанието не е пробудено. Ако е пробудено, похубаво ще пеете. Бих ви дал едно правило: като пеете, всеки да пее, докато ви стане приятно. Да пеете по особен начин, да харесате песента.

[...] Тази приятност иде в гърлото, покачва се на челото, горе на главата – една приятна топлина. Тогава тонът е верен. Не да ви кажа, че не знаете – то отиде вече. Вие глас имате, само трябва да се нагласите.

[...] Да се отворят гласовете ни да запеем. Мислите ни да пеят, сърцето ни да пее и душата ни да пее – само така ще се разберем.

Песента на блудния син – 2 декември 1942 г., Общ окултен клас, София

984. Човек, който не може да пее, носи всички нещастия. За да дойде някакво благо, трябва да знаеш да пееш. Целият свят, всичките тела, които пътуват през пространството, пеят, много хубаво пеят. Почвата пее, въздухът пее, светлината пее, всичко пее. Виж вятърът по някой път колко хубаво пее: усилва се, отслабва се, някъде има форте, някъде двойно форте, по някой път като барабанен бой, буря.

Отвън дрънкането, отвътре ученето – 6 декември 1942 г., Утринно слово, София

985. Да изпеем „Аз мога да любя” с движение. (Изпяхме го с движение.) Понятията на всички не са едни и същи. Любовта е движение напред от центъра, отвътре навън, от големия свят към малкия, а Обичта – от малкия свят към големия, от периферията към центъра. Сложете ръце на гърдите с длани към гърдите. Започнете песента „Аз мога да любя” – ръцете се отворят напред, длани надолу и китки по-далеч, отколкото разстоянието между раменете. „Добър да стана” – ръцете настрани и долу с китки надолу. „Аз мога да обичам” – ръцете се поставят на гърдите. „Силен да стана” – ръцете настрани. „Любовта” – ръцете напред с длани надолу; „И обичта” – ръцете на гърдите; „Ще ме научат” – ръцете настрани с длани надолу; „На Бога” – ръцете пред гърдите; „Слуга да стана” – ръцете настрани и долу; „На Бога” – това е движение навътре; „Слуга да стана” е към периферията. Слугуването е навън от въщи, Любовта към Бога е въщи.

[...] Аз може да ви изпея една песен с движение и да ме разберете. Някой път може да направя движенията обратно на онова, което означават. Аз може да ви изпея една песен, ако това искам да ви го кажа с движения.

[...] Пеете *до* (Учителят пее *до*) – кляка, ръцете отстрани на тялото. *Ре* – движение на ръцете напред. *До* е като слизаш надолу. Ще пееш, ще посаждаш. По права линия е движение. Най-първо слизаш надолу и възлизаш нагоре, то е *до*. Спускаш перпендикуляр на тази права – то е *ре*. *Ми* е разклонение, *фа*, е развиване живота. *Сол* – тази пъпка завързва. *Ла* – плод става. *Си* е вече законът да опиташ – цял процес. Тия седем тона са разговор на процесите, които стават в един плод. Например аз ти казвам какво означава – то е *до*, показва с показалеца. Ти ме разбра – то е *ре*. Спогодихме се двамата, започнахме работа – то е *ми*. Спечелихме

нещо от работата – то е *фа*. След това в нас остават хубавите чувства, че догодина пак да се срещнем – то е *сол*. Идната година идем с по-голям капитал – то е *ла*. Двама се събираме на едно място да ядем – то е *си*. Процесът на движението в музиката. Като се движим навсякъде, тия процеси се събират. *До, ре, ми, фа, сол, ла, си* – това са разни гами. Може да е във волевата гама, в гамата на сърцето, в гамата на човешкия ум. Като не разбираме тия гами, ние ги разбъркваме, не знаем. Има едно *до*, което се посажда в сърцето. Като се посажда в сърцето, какво е? Обикнеш някого, това е посадено нещо. Значи *до* е посадено – обичаш някого. Посадено *ре*, излязло навън. Започнеш да мислиш как да увеличиш, по кой начин искаш да дадеш някой подарък – то е *ми*. Най-последно да спечелиш нещо – то е *фа*. Да има голям ефект, че всички да знаят, че си подарил нещо – то е *сол*. Да го оценят хубаво – то е *ла*. Да даде този ефект – то е *си*. Да кажем *до* не е посадено в сърцето, разваля се, не изниква или изникне, но изсъхне семето, плод не може да даде. В правилния живот човек, който има вече отношение към Бога, влиза хармонично. Значи онова, което посажда в сърцето, да не му пречиш; онова, което посажда в ума, онова, което посажда в душата, да го обработиш и вече се образува една връзка.

Разумни и неразумни линии – 11 декември 1942 г., Младежки окултен клас, София

986. Да пееш е проява на Духовния свят. Пееш – разбират те в Оня свят; не пееш – ти си ням човек. „Жалко – казва, – не мога да пея.“ Ако не можеш да пееш, не можеш да говориш в Духовния свят. Пееш – радват се, че говориш, пеенето е езикът на Духовния свят.

[...] Пеенето е най-хубавата храна на гърлото. Най-първо ще нахраните вашия ларинкс. Всеки един, който не пее, ще бъде виновен, че не е хранил ларинкса си. Тук, в гърлото, има едно „детенце“, което трябва да пее. Изпращайте на гърлото най-хубавите мисли, чувства и постъпки.

Три неща – 16 декември 1942 г., Общ окултен клас, София

987. Камертонът, който сега имате, е спомагателен, този камертон в бъдеще ще се поправи. Органът някой път е с половин тон по-нисък. Хората са нагласени с разни камертони. Някои по естество са басови, някои – сопрани, някои – алт, някои – тенор, има и разнообразие. Алтът музикално е поле, тенорът е хълмисто място, басът е долина, сопранът е планина. Това е за да имате ясна представа. Затова високите тонове на сопрана са студени.

[...] В баса може да стане много топло, задушно; в баса, за да пеете, трябва да поставите повече скръб, страдание; в сопрана, за да го направите красив, трябва да поставите повече радост. Човек, който не е радостен, не може да пее сопран. Не всеки може да пее сопран, повече радост трябва. За баса трябва повече скръб и страдания. На тенора трябва повече енергия. А алтът как ще го кръстите? Много е флегматичен.

Сопранът какъв темперамент е? Сангвиничен. За да можете да пеете бас, трябва да възприемете музикална топлина.

Ориентиране – 18 декември 1942 г., Младежки окултен клас, София

988. За да бъде певец, човек трябва да диша дълбоко. Онзи, който иска да мисли, трябва да диша дълбоко.

[...] Щом пея и не се изяснява Небето, не съм още певец.

[...] Ако искаш да се сприятелиш с някого, ще пееш; ако искаш да се сприятелиш с някого, ще мислиш.

Два Божествени процеса – 30 декември 1942 г., Общ окултен клас, София

989. Първото нещо – човек да пее, да свири за здраве. Аз искам във вас да се събудят онези Божествени дарби, които седят от векове в потенциално състояние.

(Учителя свири и пее):

„Здрави бъдете, здрави бъдете,
добри бъдете, здрави бъдете,

здравето е богатство, от Бога дадено за душите.

Здравето е от Бога дадено за душите.

Здрави бъдете, здрави бъдете“.

Нова епоха – 6 януари 1943 г., Общ окултен клас, София

990. Като ви заболи гърлото, да ви дам един цяр. Не го разправяйте на другите хора, да го предавате без пари. Без Любов никому не казвайте. Заболи ви гърлото или имате жлези, сливици – намажете ги с кафе, ще оздравеят.

Нова обхода – 13 януари 1943 г., Общ окултен клас, София

991. Когато майката е бременна, това е *до*. Ражда се детето – това е *ре*; започва да ходи, клатушка се – това е *ми*; започва да яде – това е *фа*; ходи на училище, разцъфтява – това е *сол*; започва да мисли, че знае нещо – това е *ла*. Това е едно обяснение.

[...] Гледам – някой слуша, като пее друг, и в себе си мисли, че онзи не знае да пее. Дай му внимание и когато крещи, слушай го и кажи: „Отлично пее“. Ти веднага кажеш: „Не струва“ – и на себе си вредиш. Щом отхвърляш, че той не може да пее, себе си спъваш. Като кажеш, че пее, и ти ще пееш; като кажеш, че не пее, и ти не можеш да пееш. [...] Вие сте свикнали да казвате: „Лош е светът!“. Не говорете така!

[...] Не е лесна работа човек да владее гласа си. Зависи от човешката мисъл, от човешките чувства, от човешките постъпки, за да се хармонизират клетките. Понеже във външния свят навсякъде има смущения, трябва много хора да се съединят заедно, за да излезе един певец. За да бъде един певец, някой път 2000 – 30000 – 100000 човека трябва да се съсредоточат. Едно съчетание трябва да стане, трябва да си помагат, трябва да се хармонизират.

Подмладяване – 3 февруари 1943 г., Общ окултен клас, София

992. Гласът не спада към физическия свят. От 19 години нагоре може да се стане певец. Като стане на 19 години, 20, 21, тогава може да се появи гласът. Гласът спада към Духовния свят, той е качество на ангелите. Когато гласът е груб, пеенето не е добро. В духовното пеене трябва да бъдете подвижни, да няма нищо, което да ви смуцава.

Път за всички – 10 февруари 1943 г., Общ окултен клас, София

993. Срещал съм някои да казват: „Аз знам да пея“. Че знаеш да пееш – знаеш, но за мен пеенето има три мерки. Най-първо ще те заведе при един болен човек и ако той оздравее, ти пееш добре; или при някой неразположен и ако пееш и той се разположи, добре пееш; или има помрачение на ума и като му пееш и му светне в ума, тогава добре пееш.

Плодовете на Любовта – 21 февруари 1943 г., Утринно слово, София

994. Казвам: от качеството на песните зависи вашето бъдещо положение – така гледам аз на музиката. Тъй щото, ако пееш само за себе си, можеш да знаеш само една песен. Ако се ожениш, ще знаеш две песни; ако имаш дете – момче, ще знаеш три песни; ако имаш и момиче, ще знаеш четири песни; ако не знаеш да пееш хубаво, детето ти ще се роди и ще умре. Знаеш ли да пееш хубаво, децата ти няма да умират. На майка, която знае да пее хубаво, децата ѝ не умират. На баща, който знае да мисли правилно и който чувства и постъпва правилно, децата не умират. Такъв е Божественият Закон.

Приятни на Бога – 21.II.1943 г., Неделни беседи, София

995. Под думата *музика* разбирам човек като говори, като мисли, като се движи, навсякъде да бъде музикален. Ти вървиш, но няма никаква музика в движенията ти. Аз говоря за подмладяването. Бог внесе музиката. Спасението иде от музиката. Любовта е музикален свят. И в мислите, и в чувствата, и в действията на волята – всичко наоколо да бъде музикално, всичко да бъде отмерено, да върви в музиката. Пеенето на сегашните хора е изкуствено. Самата музика е най-хубавата форма на онзи живот, който трябва да проявяваме. Ако не можем да възприемем Божествения живот, който е музикален, да отправим очите си към Небето – ще видим, че то е пиеса, всички звезди са ноти на Божествената хармония. Когато вятърът духа, когато реките текат, когато растенията растат, ако имаме развит слух, ще чуваме цяла музика; когато цветята растат, хората чуват пукане – това са музикални тонове, които нашето ухо не може да схване.

[...] Чрез пеенето ще научите до каква степен сме дошли. Като пеем, проверяваме до каква степен сме дошли в разбирането.

[...] Под *музика* не разбирайте само пеенето. Мисълта е музикална. Хубавите мисли са музикални, хубавите чувства са музикални; ако няма музика в мисълта, тя

не е приета от Бога. Ще пеете по два начина: по съкратеното време и по удълженото време. Вие сте слушали удълженото време.

[...] Под думата *ангел* се разбира същество разумно. Като го срещнеш, няма никаква задна мисъл в погледа му, няма никаква задна мисъл в говора му.

[...] На всеки, който пее, давайте внимание. Ако бихте се вслушвали един в друг, щяхте да пеете по-хубаво. Слушайте всеки, който пее, давайте внимание.

Път за свобода – 24 февруари 1943 г., Общ окултен клас, София

996. Един певец, като пее, казвате: „Защо пее?“. Пеенето е проводник на здравето. Природата е направила хората певци, за да бъдат носители на жизнените сили. Онези, които пеят, са по-здрави от онези, които не пеят; онези, които пеят, са по-щастливи от онези, които не пеят; онези, които обичат да слушат пеенето и музиката, са щастливи; онези, които не обичат да слушат пеенето и музиката, не са щастливи.

[...] Кой е добрият певец, в какво седи? Добрият певец, аз знам, седи в Любовта. Неговият тембър седи в Любовта, в тази подбуда на Любовта. Този певец има достатъчно светлина. В зова на Мъдростта седи добрият певец. В добрия певец Истината говори, затова гласът му е хубав. Който не може да пее, няма трите подбуди.

[...] Мога да ви приведа пример. Един от великите певци в един голям град давал концерт. Едно бедно момиченце искало да го чуе, но не могло да си купи билет и плакало отвън, че не може да го слуша. Като излязъл, певецът обърнал внимание на това момиченце. То казало: „Съжалявам, че не можах да те чуя, четох във вестниците, но нямах пари“. Певецът взел името и адреса на момиченцето, за да отиде при него. Отишъл и на нея да пее – това е Любов. Мисля, че момиченцето е слушало много хубаво, повече от цялата публика. Певецът на всички дава концерта си с пари, на нея дава един концерт без пари. По някой път и Любовта дава своите концерти и може би понякога дава концерт само за един. Това са изключения.

Трите зова – 7.III.1943 г., Неделни беседи, София

997. Как ще знаете дали един певец е добър, или не? Повикайте 10 деца, изпейте им една песен. Или, ако си добър певец, иди при 10 говеда, които пасат, и като вземеш да пееш, ако спрат да пасат и вдигнат глави, ти си добър певец. После може да опиташ гласа си при някой извор: като пееш, ако си лош певец, водата тече по обикновеному; щом си добър певец и започнеш да пееш, тази вода ще започне да клопочи, да излиза повече. Това са факти. Ако един певец пее при един извор, музиката ще извика в извора повече вода. В пеенето има една привлекателна сила – както магнитът привлича стърготините, така и музиката, така и хармоничният живот привличат нещата.

Новото верую – 10 март 1943 г., Общ окултен клас, София

998. Казвам: българинът всякога преувеличава своите страдания. В песните, като пее, много хубаво описва страданията, но как ще излезе от тия страдания музикално – не е проучил. В бъдеще българинът има да изучава този метод – музикално да излезе от едно затруднение. [...] Има един народ, който най-малко благодари на Бога – това са българите. Моите изследвания показват, че народът, който благодари най-малко на Бога, това са българите.

Доброта, справедливост, красота, разумност – 31 март 1943 г., Общ окултен клас, София

999. Казвам: сега съм намислил да изсвирия една песен, за да престане войната. Имам една песен и като я изсвирия, всички ще престанат да се бият. В кой ден ще я изсвирия – не зная, но когато я изсвирия, ще престане войната.

Божественото Слово – 11.IV.1943 г., Неделни беседи, София

1000. В една пиеса някъде е сложено *до*; ако се изпее хубаво, дава съвсем друг тон на песента. Някой път певец пропада само с един тон, висок тон не може да вземе. Един висок тон в ума е един узрял плод. Не можеш да вземеш този тон хубаво – плодът не е узрял. Долу са корените, а горе са плодовете. Ако ние израстем и не раждаме добри плодове, значи има нещо, което куца. Та казвам: *до* е в стомаха, *ми* е в дробовете, *сол* е в ума. Понякога човек не може да пее *ми*. Трябва цяла наука, за да ви обясня защо е така.

Първо и последно място – 14 април 1943 г., Общ окултен клас, София

1001. Един тон, за да бъде мек, не зависи от гласа, от ларинкса. Ларинксът е инструмент. Зависи от милосърдието, зависи от трептенията на милосърдието – като минават в ларинкса, тогава гласът става мек. За да дадеш на един тон онази пълнота, която се изисква, ти трябва да влезеш в чувството на почитание и Обич, и Любов към Бога. Един тон не може да бъде пълен, ако в него съзнателно не влиза Божията Любов.

[...] В слизането, при инволюцията, от хармонията се минава в мелодията, а при еволюцията – от мелодията се минава в хармонията. В мелодията всеки живее за себе си. В хармонията може да пее един, може и двама, и трима или четирима души, или хорово пее. Музиката е нещо вътрешно, не мислете, че е нещо външно. Ако в себе си, в ума си не пееш, ако в сърцето си не пееш, ако в душата си не пееш, няма да научиш пеенето никога.

[...] Пеенето винаги съдържа мисъл. Ти не можеш да събудиш ума си без хармония. Ако не искаш да пееш, умът ти не може да мисли.

[...] Ако живееш 60 години, 30 години са слизани, 30 години са възлизани. В първите години ще учим да пеем сами мелодия. В другите години трябва да пеем хорово, или хармония трябва да се изучава. Да можеш да пееш дует, да може да пееш трио, да можеш да участваш в един квартет, да можеш да участваш в един

хор, да хармонираш своята мисъл. Двама души, които знаят да пеят, като мислят, много лесно се хармонизират. Единият може да пее сопран. Мисълта на единия може да е тенор, на другия може да е сопран – допълват се. Ако можете да слушате мислите, най-хубавата хармония ще чуете; ако те мислят много хубаво, излиза една мелодия, хармония има между двамата, а ако не пеят добре, двамата се отблъскват, не може да се запознаеш. Чувствата на приятелство са по закона на хармонията и по закона на хармонията вървят. Ти си мелодия, изучаваш сам музиката; ти си хармония, изучаваш колективно музиката. В пеенето или в мислите трябва да има светлина.

[...] Всеки трябва да работи, защото музиката е нещо колективно. Тя не е достояние само на един човек, тя е достояние на много хора. Там, където хората се спъват, където не пеят, животът е труден; където пеят и се радват, животът е лесен.

Трите метода – 28 април 1943 г., Общ окултен клас, София

1002. Както електричеството произвежда във въздушното пространство трептения, в етерното пространство басът произвежда повече трептения. Тия въздушни трептения наричаме пеене.

[...] Онези хора, които говорят, искат да имат влияние. Никога не можете да имате влияние, ако не сте музикален. С една дума можете да развалите работата. Ако някой каже грубо: „Моля, услужете ми”, така не се говори. Това е един вид заповед.

[...] Вие не можете да се развиете без музика; вие не можете да повлияете на вашата воля, да я организирате, не можете да повлияете на вашето сърце и на вашия ум без музика. Това е абсолютно невъзможно.

[...] Хубавото пеене е онова, което работи за човешкия ум, което работи за човешкото сърце, което работи за човешката душа и за човешкия дух.

[...] С мажорната гама се разрешават преходни, активни състояния, минаваш от един свят в друг, от едно положение в друго. Сега много слабо са развити мажорните гами, защото нямат мекота. Повече сили ако се даде на една мажорна гама, мекотата усилва човешкия дух. В минорните гами – то е човешкият дух, който слиза да вземе материал. От минорните гами се взема материал за строеж, а мажорните гами строят. Тия, хроматическите гами, се сменят. Значи слизаме, вземаме материал, след това пак се качваме. Слизам, качвам се. Като се строи едно здание, онези работници, които носят материала, са мажорните гами. Онези, които слизат с празни кофи, са минорните, слизат и напълват кофите. Когато един човек пее, той строи нещо. Ако пеете, ще пеете и с мажорните, и с минорните гами, ще слизате и ще се качвате. [...] За мен певец е този – когато човешкият дух пее, когато човешката душа пее, човешкият ум и човешкото сърце пеят. Това е кварта. Духът е басът, душата е сопранът, умът е тенорът, а сърцето е алтът.

Възпитателен метод – 19 май 1943 г., Общ окултен клас, София

1003. Ако във вас се развие слухът, вие ще видите, че светът е хармония, музика. Говорът, човешките мисли, човешките чувства и постъпки – всичко това е пеене, но тъй естествено, че ти е приятно да слушаш.

Два метода – 23 май 1943 г., Утринно слово, София

1004. Добротата е нещо музикално. Доброто според мен на физическия свят е основният тон, откъдето трябва да започнем. Доброто е *до*, правдата е *ре*. *Ре* върви в правия път, Любовта е терца – *ми*. Разклонение има, нагаждане. Ти не можеш да проявиш Любовта, *ми*, ако не знаеш да пееш *ми*. В терцата от *до* до *ми* е основният тон. Ако не вземеш вярно *до*, не можеш да вземеш вярно *ре*, не може да вземеш и *ми*. Говориш за Любовта, казвам: „Я ми изпей *ми*“.

[...] Сега мнозина казват: „Той не ме обича“. Как няма да го обичам? Щом пее, обичам го. Ти не можеш да пееш, искаш да те обичат. Не може да те обичат, щом не пееш. Щом пееш хубаво, ще те обичам, щом не пееш хубаво, не може да те обичам. Любовта ми е обич към пеенето. Ти не си щедър човек, не даваш щедро, не може да те обичам. Обичам те, защото даваш щедро.

Сила и слабост – 13 юни 1943 г., Утринно слово, София

1005. Без пеене не можеш да мислиш; без песен ти не може да чувстваш; без песен не може да имаш движение, без песен ти не можеш да се помръднеш – всяко помръждане е песен. Цялата природа пее и ако престанеш да пееш, ще замръзнеш. Когато сме здрави, това показва, че всичко около нас е хармонично; щом изчезне тази хармония, започваме да чувстваме болка в краката, болка в пръстите, болка в гръбначния стълб, главоболие.

[...] Казвам: Любовта е необходима, за да израснат Божествените неща, които са вложени във вас. Има Божествени неща, които са вложени, и ако не започнете да пеете, още малко време има и тия работи ще вкиснат.

Създаде Небето и Земята – 20.VI.1943 г., Неделни беседи, София

1006. Българинът, като започне една песен провлачено, песен ли е това? Или като започне една песен игриво, песен ли е това? Това е един дисонанс – човек, който седи на една нажежена плоча и тропа. Тепърва трябва да се преобрази българската музика, не само да тропа. Казват: „Много красива е била българската песен“. Красива е, но е изгубила чар. Аз я виждам – като е била млада мома, е била красива. Сега я виждам като баба, набръчкана, не е толкова красива. Красива беше, но тази красота да се не губи. Казваме, че трябва да се подмладите. Без мисъл човек не може да се подмлади; без свещения пламък на Любовта човек не може да се подмлади; без свещения пламък на Божествената Истина човек не може да се подмлади.

[...] Ние сме призвани да свършим в живота една работа – да пеем. Аз не съм за безразборното пеене. Като

запее човек, ако лицето му не стане светло и умът не вземе участие, то не е пеене. В пеене, в което лицето не става червено, сърцето не взема участие; в пеене, при което няма едно движение в тялото, волята не е взела участие. За да пее човек, трябва волята да взема участие, сърцето да вземе участие и умът да вземе участие.

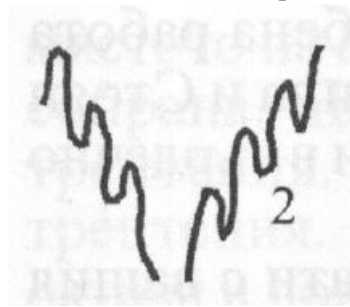
[...] На онези, които любя, силата ще се обнови. На онези, които обичат, силата ще се обнови. Без Любов и без Обич силата на човека не може да се обнови. Един певец, който иска да стане добър, трябва да люби и трябва да обича.

Най-разумният акт – 23.VI.1943 г., Общ окултен клас, София

1007. В сегашната музика имате основния тон *до* – 256 смени* има, да произнесеш основния тон, с който започва естествения тон *до*. Докато го изпееш, 256 пъти се сменят полюсите на музиката от положителното към отрицателното; 256 – половината от тези смени са на женския принцип, а половината – на мъжкия. Ако между смените на мъжкия и женския принцип няма хармония, тонът не е верен. Тия трептения носят в себе си живот. Те са превозни средства. Ето какво означава едно трептене: имате един аероплан, витлото на който се обръща 400 или 500 пъти в секунда. Колкото по-многобройни са тия обръщания, толкова по-голямо пространство извървява аеропланът. От трептенията, от обръщанията зависи бързината на движението. Като вземем по-горните тонове, вземаме по-дълъг път, по-големи постижения имаме. Казвам: най-първо трябва да бъде настроен умът ви. Кой е основният тон на вашето сърце? Кой е основният тон на вашата душа? Кой е основният тон на вашия дух? В цигулката имате 4 струни, които са основни. Първата струна е *сол* и взема мястото на баса. Втората струна е *ре*, която взема мястото на тенора. Третата струна е *ла*, която взема мястото на алта, и четвъртата струна е *ми*, взема мястото на сопрана. Имате *сол*, *ре*, *ла*, *ми*. *Сол* има 192 трептения**;

ре – 288; *ла* има 426,7; *ми* има 320 трептения.

[...] Имате песните на Псалмите, как ще ги пеете? Не може да се пеят Псалмите.

Фиг. 2

Псалмите са ги пели всичките евреи инволюционно. В инволюционното пеене слизането е било така: щом слизаш повече, а се качваш по-малко, пеенето не е ясно. Инволюционната музика не е определена музика. Едва сега в хармонията имаме една еволюционна музика, изкачване. Обратен процес имаме (фиг.2). Тия два метода трябва да се съединят. В своето слизане от Невидимия свят човек имаше една опитност. От човешкия свят във възходяща степен, във възлизането към Божествения свят ще има друга.

* (смени – трептения; Hz – бел. съст.)

** (трептения – херца, музикални херци (Hz.) – бел. съст.)

ЛЮБОВ И ОБИЧ – 30.VI.1943 г., *Общ окултен клас, София*

1008. Някои от вас не можете да пеете. Защо? Някога, преди 10 прераждания, ти си погледнал криво някой човек и сега не може да пееш. Някога, преди 5 прераждания, си погледнал криво някого и сега не може да пееш, музика няма в теб. Някъде преди няколко прераждания ти си погледнал криво и сега си грозотия, грозен си станал. Вие сте чудни. Всичките недъзи в света, които имаме, не са произволни.

ИОА – 7.VII.1943 г., *Общ окултен клас, София*

1009. Под думата *движение* аз разбирам един тон, взет правилно. Що е тон? Този тон има едно общо отношение в цялата песен. Песента е един организъм, в който един тон съставя една малка частица и нормално е свързан с цялата песен. Всички тонове в едно образуват цялата песен. Ако всички тонове се организират и ако се вземат нормално, ние имаме една песен, която носи живот в себе си, защото всяка песен е едно Божие благословение. Всяка песен е едно зърно. Всяка песен е един плод. Всяка песен е един еликсир. Чудни са хората, като казват: „Защо са песните?“. Че благодарение на песните живеем. Дърветата, като живеят, пеят; птиците, като живеят, пеят. И ние, като дишаме, пеем. Някой казва: „Не пея“. Като дишаш, пееш. Като казвате: „Аз не пея“, вие имате друго понятие.

[...] На един гениален певец репертоарът е по-голям от този на талантливия. Репертоарът на светиите е още по-голям. Един ден ще чуете един хор на светиите.
Второ отделение – 18.VII.1943 г., *Неделни беседи, София*

1010. Музиката за мен е като спомагателно средство. За мен основата, върху която градя нещата, е Истината, затова казвам: музика, която не съдържа Истината в себе си, нищо не струва. Коя музика е истинна? Аз съм правил опити. Често съм пял на сухи дървета и са оживявали; често съм пял на здрави дървета и те са изсъхвали. Едната музика суши, а другата оживява.

[...] Казвате, че не ви интересува музиката. Вярвам, че не ви интересува, но ако вие я разбирате тъй, както аз я разбирам, ще се запали чергата ви от четирите краища и ще тичате, както младите моми тичат подир младия момък, когото искат да вземат. Ако знаеш да пееш, ще си уредиш работите.

[...] Да познаваш Учителя значи да пееш както Той пее, да свириш като Него. Не мо-та-мо, но да поддържаш известен принцип.

[...] Аз бих препоръчал един певец да иде при един кошер сутрин рано или на обед, или вечер, да сложи ухо до кошера и да чуе как бръмчат пчелите – само тогава той може да стане певец. Когато ще се рои кошертът, каква хармония има, как пеят! Карат бръмбарите да пеят: *бръм!* И царицата пее. Чува се един глас, има

един сопран. Казвате: „С такива работи не се занимаваме“. В Рая като идете, на царската врата ще пеете една песен. Каква песен ще пеят вярващите? Като се роди Христос, като дойдоха ангелите, пяха песен. Каква песен? Най-първо ще ви кажат: „Изпейте тази ангелска песен“. Ще ви кажат: „Изпейте песента, която ангелите пяха, като се роди Христос“.

Закон и свобода – 25.VII.1943 г., *Неделни беседи, София*

1011. Ти ще пееш, понеже без пеене не може да се поддържа младостта. Всеки, който не пее, остарява. [...] А като остарее, ще се обезсмисли животът му, тогава ще престане да пее. Като престане да пее, ще мине в другия свят, за да го коригират, и пак ще го пратят тук.

[...] Пеенето във вас трябва да бъде естествено, тъй както е гладът. Ядеш – приятно ти е.

[...] Вие вярвате в Бога. Понеже Господ е скрит, Той се е скрил, не обича да слуша, седи надалеч. Между нас и Него има девет категории ангели, които трансформират нашите звукове. Неправилно е нашето пеене, но като мине през тези ангели, то се трансформира и като дойде до Любовта, Господ слуша много хубаво пеене. Всяка степен от ангелите коригира нашето пеене. Сега тъй, както аз пях, подражавах на вас. Като идете при Бога, Господ другояче ще го чуе. Там ще кажат: „Такъв певец като него не сме слушали“. Като слезете на Земята, съвсем не е така. Ще благодарите, че между Бога и нас има девет степени ангели, които трансформират, та Бог вижда всичко като хубаво.

ОСНОВА ЗА ВЕЧНОСТТА – 28.VII.1943 г., *Общ окултен клас, София*

1012. Ако си певец и увеличаваш Любовта, имаш бъдеще; ако си певец и намаляваш Любовта, нямаш бъдеще.
Важното в живота – 1.VIII.1943 г., *Неделни беседи, София*

1013. В изкуството Бог се проявява. В музиката Бог се проявява, в поезията Бог се проявява, в говора, в Природата Бог се проявява и оставя незабравимо впечатление. Всички музиканти са отворена врата, през която Божествените блага влизат в света. Колкото даровити хора има, толкова по-добре.

Даровити – 8.VIII.1943 г., *Неделни беседи, София*

1014. Певецът не е станал певец сега, той е роден певец. Някой носи своето пеене, диплом има, завършил е училището сега и понеже не знае езика, не може да пее. Казвам: дружете с тия, родените певци, от тях можете да приемете. От всеки певец може да се приема по едно качество, което в дадения случай го няма в мен. Ако дружа с тия певци, ще стана добър певец, а ако остана сам, ще мисля, че мога да пея. [...] Чрез всички певци Бог се проявява. Чрез всички философи Бог се проявява. Чрез всички обикновени хора Бог се проявява.

[...] Посейте една череша и като стане на 3 години, ще ражда. Всяка сутрин ходете да пеете на череша-

та и вижте какви плодове ще даде. Посейте и друга череша, на която не пейте и вижте каква разлика ще има от плодовете на онази, на която пеете. Всякога да пеем на себе си. Когато мислим правилно, е пеене. Да чувстваш правилно е пеене. Да постъпваш правилно е пеене.

Факти, закони, принципи / Мисли, чувства, постъпки и пеене – 11.VIII.1943 г., Общ окултен клас, София

1015. Какво прави младата мома, като се влюби – започва да пее. Щом изгуби Любовта, тя млъква, не се чува вече гласът ѝ. Значи първият признак, по който познаваме присъствието на Любовта, е пеенето. Затова е казано: „Който пее, зло не мисли”. Любещият има отличителни белези.

Вечното благо – 15 август, 1943 г., Сборни беседи, София

1016. Ако пееш и свириш, ще пееш така, че болният да оздравее, а умрелият да възкръсне – това значи да прилагаш новата музика. Ако пееш или свириш и възврънеш живота на изсъхналото цвете, ти прилагаш новата музика. Ако пееш и свириш на цвете, което цъфти и се радва на живота, и скоро след това изсъхне, ти прилагаш старата музика.

Ден на Любовта – 22 август, 1943 г., Сборни беседи, София

1017. За да се излекувате, изпейте си една песен.

„Господи, колко Те обичам.

Господи, колко Те обичам.

Обичам Те, Господи.

*Обичам Твоите дръвчета, обичам Твоите цветенца,
обичам Твоите рекички, обичам Твоите планини,
всичко, което Ти Си създал.*

Обичам Те, обичам Те, Господи!”

Новото в живота – 22 август 1943 г., Сборни беседи, София

1018. Гласните струни се нуждаят от Любов, от мекота, от нежност. Ако нямаш Любов, ако езикът ти е невъзпитан, гласът ти ще бъде груб, тоновете ще бъдат нечисти, неясни. Това не е пеене.

Добри плодове – 15 септември, 1943 г., Сборни беседи, София

1019. Вслушвайте се в песента на Светлината, за да се научите да пеете като нея. Няма по-красива песен от песента на Светлината, затова е казано, че Бог е Любов, Бог е Виделина, Бог е Светлина.

Четири правила – 3 октомври, 1943 г., Сборни беседи, София

1020. Някои мислят, че като отидат на оня свят, там ще се научат да пеят правилно. Те се заблуждават. Най-добрите условия за пеене са на Земята. Тук ще се учите да пеете. Като отидете на Оня свят, ще се намерите при друга обстановка, при други условия, други неща

ще ви занимават. Оня свят, за който говорите, е Божественият свят – той е Светлина. Духовният свят е топлина, а физичният свят е сила.

Умен, добър и силен – 13 октомври, 1943 г., Общ окултен клас, София

1021. Като изучавате музика и пеене, направете разлика между сопран и бас. Според мен сопран може да пее само оня, който слиза от Слънцето към Земята. Бас може да пее оня, който отива от Земята към Слънцето. Пътят на сопрана е обратен на този на баса. Тенорът има отношение към Юпитер, а алтът – към Венера. Съвременните хора не могат да пеят алт както трябва, този глас е останал назад. Днес има добри тенори, добри сопрани и басы, но алтовете са слаби. Защо? Венера не им помага. Ако тенор пее песента „Давай, давай”, ще получите едно настроение; ако я пее сопран, настроението ще бъде друго. В песента, както е дадена, сопранът преобладава; алтът е малко застъпен. В тази песен трябва да са застъпени Слънцето, Земята, Юпитер и Венера. Останалите планети – Меркурий, Сатурн и Марс, могат да служат само като украшения.

[...] И тъй, когато предавате слънчевата енергия добре, сопранът е добър; когато предавате земната енергия добре, басът е добър. Това значи да се осмисли животът ви. Когато майката и бащата приемат добре сина си, който иде от Невидимия свят, той непременно ще пее тенор. Ако не го приемат добре, не може да пее тенор. Някога, в далечното минало, мъжът е предавал слънчевата енергия, а жената – земната; мъжът е пял сопран. Сега е точно обратното: мъжът предава земната енергия и пее бас, а жената предава слънчевата енергия и пее сопран. Като знаете това, учете ума си да пее сопран, сърцето си – да пее бас, волята си – да пее тенор, а тялото си – алт.

Сопран и бас – 15 октомври, 1943 г., Младежки окултен клас, София

1022. Щом искаш да пееш, ще пиеш гореща вода. Разгневиш се и не можеш да пееш – ще се възпитаваш да не се гневиш; ако не можеш, ще впрягаш гнева на работа. Няма да ядеш нищо люто. Ако ядеш лютивни неща, все едно че се караш с хората. Сладките храни подразбират добри, правилни отношения между хората. Който не може да разговаря с клетките на своя ларинкс, не е певец. Добрият певец разговаря с клетките на своя ларинкс. Те го обичат и той ги обича. Тази взаимна любов дава условия за пеене. Не го ли обичат, те не го слушат и той не може да пее. Всъщност не певецът пее, а клетките на ларинкса му пеят. Той заповядва, а те слушат и изпълняват заповедта му. Певецът внася капитала в гърлото си, а клетките на неговата ципица се подчиняват на заповедите му. Певецът зависи първо от гърлото си. После умът, сърцето и душата идват да му помагат. Ако и те не вземат участие, никакъв певец не можеш да станеш. Докато се поставяш като генерал и само заповядваш, никой няма да те слуша. Ще застанеш в положението на слуга и смирено ще се

обърнеш към ума, сърцето и душата си да ти помогнат, да вземат участие в пеенето. Човек трябва да знае кога да бъде генерал и кога – слуга.

Прими в музиката – 22 октомври, 1943 г., Младежки окултен клас, София

1023. Много се говори за Любовта, но малко се прилага – тая е причината хората да се отегчават от говоренето. Ако не искаш да се отегчаваш и да отегчаваш другите, не слушай, когато ти говорят едно и също, и ти не говори едно и също. Приемай и слушай само онова, от което имаш потребност.

[...] Какво представлява тонът? Трептене. Трептението е форма, начин за изразяване на музиката, а не тон. Под *тон* разбираме разумното начало в света. Тонът трябва да има първо посока на движение; тая посока води към някакъв разумен център. На кого ще свириш? На някое Разумно същество – на канара няма да свириш. Ще свириш на Същество, което дава отзвук на твоето свирене. Тонът се нуждае от среда, през която да минава. Средата трябва да бъде чиста, спокойна, тиха. Добър проводник на тона е етерът. Тонът се нуждае и от чистота. Казвате за някой музикант, че има чист тон. Чистият тон преодолява всички противоречия. Значи основен, истински тон е тоя, който има посока на движение, среда и чистота. В духовно отношение основният тон на живота е Любовта. Без Любов тон не може да се произведе; без Вяра тон не може да се произведе; и без Надежда не може да се произведе тон. Трептенията на основния тон на Любовта са много ситни и през етера се разнасят по целия свят. Когато аз пея на Земята, и най-малката звезда във Вселената чува моята песен. Ще кажете, че това е теория. Не, това е факт. Под *звезда* разбирам всяко Разумно музикално същество. Няма Музикално същество в света, което да не се вслушва във всеки тон, откъдето и да иде той. Понякога ти си радостен, без да знаеш причината. Радостта ти се дължи на музиката, която възприемаш от Слънцето. Някое Същество от Слънцето пее, а ти слушаш. Следователно всяка радост е резултат на възприемането на хармонични тонове от пространството. Всяка скръб е резултат на възприемане на дисхармонични тонове от пространството. Дисхармонията дразни ухото, а дразненето причинява мъчение и скръб. Когато опитният капелмайстор махне с пръчицата си, дисонансът се превръща в хармония – тогава казваме, че скръбта се е превърнала в радост. Да любиш един човек значи да му пееш; не можеш да обичаш човека, ако не му пееш.

[...] Като се научите да говорите музикално, по Любов, тогава говорете. Докато не сте научили едно изкуство както трябва, не бързайте да се проявите. Аз разбирам добре музиката и въпреки това не пропускам случай да слушам видни музиканти и певци. Всеки музикант влага нещо особено в музиката, което заслужава да се чуе. Всяка певица има нещо особено в пеенето: една се отличава по своя тембър, друга – по мекия си и чист тон. Има певици, които влагат душата си в пеенето.

Човек може да пее и да свири добре, ако се свърже с Разумния свят.

Плодовете на Духа – 24 октомври, 1943 г., Утринно слово, София

1024. Музикалният свят е преходен свят между физическия и Духовния. Чрез музиката всичко се постига. Без нея не може да се мине в Духовния свят – тя е граница между човешкия и ангелския свят.

[...] Българинът е музикален. Славяните, изобщо, са музикални.

[...] Ако музика не съществуваше, животът на хората ще представя най-голямото страдание, най-голямото мъчение, най-големият ад.

Средство за подобряване – 27 октомври, 1943 г., Общ окултен клас, София

1025. Какво представлява пеенето – съчетание между тоновете и светлината на човешкия ум. Да пееш без светлина и топлина – това не е истинско пеене. В пеенето трябва да вземат участие и двете системи – мозъчната и симпатичната нервна система. Това значи приятно, чисто, правилно пеене; като пееш, трябва да бъдеш във връзка със Съществата, които са създали мозъчната и симпатичната нервна система, и да ги обичаш – само така енергиите на двете системи действат нормално и оказват влияние върху вас.

[...] Теоретично всички може да сте запознати с пеенето. Важно е обаче прилагането. Коемо можете да приложите, то ви ползва.

[...] Защо и вие да не пеете свободно? Лошите навици са схванали гърлото ви, стегнали са сърцето ви. Всеки ден трябва да прерязвате тия навици с ножиците си.

[...] И тъй, пейте! И да правите грешки, пак пейте! Като отидете на Оня свят, и там ще пеете. Ангелите, като дойдоха на Земята, и те пяха. И вие ще пеете пред райската врата. Апостол Петър държи ключовете на Рая и като ви види там, ще каже: „Изпейте една песен!“

(бел. съст. – поради спецификата на лекцията е необходимо цялостното ѝ прочитане)

Мажорни и минорни гамии – 10 ноември, 1943 г., Общ окултен клас, София

1026. В бъдеще лекарите ще лекуват с музика и песен. Вместо да препоръчват лекарства на болния, те ще му пеят и свирят. Вие се смеете на това, но хората не подозират колко са смешни и изопачени без музика. Музиката е нужна на съвременния човек: музика в обходата, в движенията, в чувствата, в мислите и в постъпките.

Закон на хармонията – 12 ноември, 1943 г., Младежки окултен клас, София

1027. Светът се нуждае главно от хора, които прилагат и изпълняват. Казваш на някого: „Пей!“ – „Не мога да пея. Познавам музиката, зная законите на пеенето, но не съм пял.“ Тогава нищо не разбираш!

[...] Първо певецът да се радва на пеенето си, а после другите да се радват; иска ли първо хората да му се радват, той е обикновен певец.

[...] Когато пееш, ти можеш само да констатираш един факт, а можеш и да предизвикаш известна промяна в себе си. Например пееш песента „Изгрява Слънцето“ – констатираш факта; можеш да я пееш и да изгрява в тебе нещо. Виждаш един болен, запей му: „Братко мой, ти днес си болен, но след три дена ще оздравееш“. Пей така, че да предизвикаш жизнените сили в човека. Срещаш беден човек, пей му, за да забогатее; пей така, че да предадеш на човека онова, което му липсва! Пей на момата, която иска да се жени, за да си намери добър другар; пей на ученика, който е пропаднал на изпит, за да завърши добре училището.

[...] Бъдещата музика ще донесе нещо повече от сегашната. Музиката, която ще слезе от Възвешения свят, ще се предаде на най-добрите хора. Без музика светът не може да се подобри. Цялата Вселена пее – Слънцето, Земята, звездите – всички пеят, следователно и хората трябва да пеят. Какво е музикалното отношение между Земята и Слънцето? Квартата с два потенциала. Всички планети пеят. В музикално отношение Луната е доста напреднала; музиката ѝ е нежна, любовна. Музиката на Меркурий е повече парична – той пее, ако му платят. Музиката на Марс е войнствена, на Юпитер – с достойнство, величествена, на Сатурн – критична.

[...] Тези, които са певци, са много смели. Когато човек е даровит, не се колебае. Колебанието показва несигурност; когато обикновеният се колебае, аз влизам във вашето положение. Вие по пеене сте бедни, не искате да харчите капитала си.

Любов и безсмъртие / Смъртни и безсмъртни – 17 ноември, 1943 г., Общ окултен клас, София

1028. Знаете ли колко работа предстои на човека, докато облагороди езика си и подобри състоянието на своето гърло? Ако разглеждате езика с око на художника, виждате, че още много трябва да се работи върху него. Каквито са мислите и чувствата на човека, такъв е и неговият език, такова е и неговото гърло. Тая е причината някой да говори дебело и грубо, а друг – приятно.

[...] Пеенето е Божествен извор, който крие в себе си и потенциална, и кинетична енергия. Не спирай тоя поток в себе си, не оставяй да изтече изведнъж. Много даровити музиканти съм срещал, но малцина от тях са успели, защото не работят с Любов. Аз обичам музиката, работя с Любов и тя ми се разкрива. Не е бил случай в живота ми да чуя, че някой пее – дете, мома или момък, гениален или обикновен музикант, и да не спра да слушам. Каквато и работа да имам, поне една минута ще отделя да слушам пеене. Птичка ли пее, или гениален певец, аз еднакво съм готов да слушам. Дали крава мучи, или куче лае, щом има нещо музикално в тях, пак се спирам да слушам. Музиката е ценна във всички свои прояви. Слушайте навсякъде музика и пеене, за да развivate ухото си.

Малките величини / Малките работи – 1 декември, 1943 г., Общ окултен клас, София

1029. Да говориш за храненето е едно нещо, да се храниш е друго нещо. Да говориш за Любовта, е едно

нещо, да живееш по закона на Любовта е друго нещо. Всички са богати в говоренето. Лесно се говори, мъчно се прилага това, което си говорил. Можеш да говориш колкото искаш, говоренето е сянка на твоя живот. Реално е това, което правиш, а не това, което говориш. Казваш нещо, но не го правиш – ти не си в реалността.

[...] Това, което говориш, не е реално; това, което правиш, е реално; това, което живееш, което става, то е реално. Казваш нещо – не го правиш.

[...] Не пей, когато си неразположен. Малко пей, но хубаво!

Благата в живота – 8 декември, 1943 г., Общ окултен клас, София

1030. Петелът никога не пее за лошо. Той е единственото живо същество, което всякога дава. Петелът не пее, когато човек умира, обеднява или пропада на изпит. Изобщо, когато някъде става зло, петелът не пее; става ли някъде добро, петелът пее. Това значи петел.

[...] Ако свириш и пееш хубаво, дай мнението си; ако не знаеш нито да свириш, нито да пееш, кажи: „Нямам мнение“.

Най-великата наука – 12 декември 1943 г., Утринно слово, София

1031. Ако песента не може да въздейства първо на мен, никога няма да се занимавам с нея. Как ще познаеш коя песен може да ти помогне? Искаш работата ти да върви напред и пееш: „Заплакала е гората, гората и планината“. Мислиш ли, че от тая песен работата ти ще тръгне напред? Искаш да учиш, а пееш: „Мале ле, мила мале, защо си ме, мале, родила?“. Може ли тая песен да ти помогне при ученето?

Ново разбиране – 7 януари 1944 г., Младежки окултен клас, София

1032. Чули ли сте досега гласът Божи да ви осъжда за нещо? Чули ли сте Господ да ви ругае? Единственото Същество, Което всякога говори благо, това е Бог. Сутрин, когато Слънцето изгрява, когато времето е ясно и топло, излизате вън. Чувате ли гласа на Бога? Какъв е той? Тих е Божият глас. Когато в Природата се явяват бури и ветрове, това отдават на Господа. Не, бурите са създадени от други същества. Гласът на Бога е благо в света – най-хубавото, най-красивото нещо, което съществува.

Той иде! – 12 юли 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, с. Мърчаево

1033. В моя ум всякога, когато пея до, седи идеята, че трябва да посея едно семе. Да изпееш до значи да посееш едно семе в земята и да сложиш два пръста почва отгоре – тогава ще пееш. Като изпееш до, това до показва, че трябва да си посял. Не може да пееш, ако не си посял.

[...] Щом започне да расте, ре е взето върно. Израснало е, но трябва да намери пътя. Щом едно растение израсне, то трябва да намери своя път. Винаги пътят на растението е към Слънцето. Пътят на живота е ми.

Ти не можеш да намериш своя път, ако не можеш да вземеш вярно тона *ми*. И тогава се оформя цялото дърво – това е *фа*, имаш развито цялото дърво. Тия четири тона трябва да вземеш вярно, за да се оформи вярно растението. Остават другите три тона, които показват вътрешното съдържание на растението. В теб никога не може да цъфнат една мисъл и едно чувство, ако не можеш да вземеш вярно тона *сол*. Музиката е закон. Ти не можеш да вземеш тона *сол* вярно, ако в душата ти няма Любов.

Зовът на Новото – 24 септември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, с. Мърчаево

1034. Казвам: цялото човечество е съставено от хористи и инструменталисти, изпратени на Земята да пеят и да свирят. Щом говориш, ти си певец; щом пишеш, ти си певец; щом ходиш, ти си певец; щом работиш, ти си певец. Като работиш с Любов, ти си певец и музикант. Наблюдавам, когато човек ходи, дали произвежда някакъв звук или шум. Ако произвежда звук, казвам: музикант е тоя човек; ако произвежда шум, казвам: тоя човек е новак, едва е влязъл в училището, не може още да ходи, не взема верни тонове. Човек, който работи, който знае да шие, да пише, е музикант. Вещият поет и писател има нещо музикално в себе си. Оня, който не е музикален, пише и заличава, докато най-последно скъсва книгата.

Реалности в живота – 5 ноември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

1035. Онези славеи, които пеят из България, знаете ли кои са, откъде са се научили? Те са прегрешили ангели. Всичките славеи са ангели за по десет хиляди години, наказани са да идват да пеят. Дали вярвате е друг въпрос, „Хиляда и една нощи” е. Ако вярвате, нищо няма да изгубите; ако не вярвате, пак невежи ще останете. Казваш: „Ангел ли е, той пее”. Той без пари пее и казва на българите: „Опичайте си ума вие, българите, десет хиляди години ви пеем, изпрати ни Господ да ви пеем и да ви кажем: *И вие ще пеете като нас*”. Има и други, които пеят – чучулигите също пеят; те са по-долу, втора категория ангели.

Деветте съществени причини – 19 ноември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

1036. Казвам: както и да пее човек, песента му е полезна за него. Не съжалявайте каквото и състояние да имате. Радвайте се, понеже това състояние няма да остане при вас за дълго.

[...] Когато пеете, оставете ръцете си свободни, цялото лице трябва да остане свободно, да няма нищо пресилено. Естествено да бъде. Тялото да добие онази естественост, която е красива.

[...] Понякога човек се импулсира от Съществата на Разумния свят, затова пее свободно и с разположение. Особена светлина иде от това пеене. Няма ли импулс, човек пак може да пее, но е недоволен от себе си; пее, но нещо липсва в пеенето.

[...] Ако певецът различава човешките импулси от Божествените, пее добре. Това се отнася и за музиканта, и за учения, и за поета. Трябва да бъдете будни, да различавате Божествените подбуди и да ги използвате.

[...] Който пее добре, може да насърчава другите хора; който не пее добре, не може да насърчава. Дойдете ли до изкуството, взаимно се насърчавайте. За следния път изберете една хубава песен.

Божествени подбуди / Божествени импулси – 22 ноември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

1037. Казвам: с години гледам как пеете. Най-първо имаше едно усърдие в пеенето, след това казвате: „Външният свят как пее”. Аз не считам, че е голям певец светът, това е изключително. В света са най-даровитите хора, които Бог е изпратил да събуждат спящите същества. Големите певци се изпращат да събуждат хората, те не са обикновени певци.

Най-малката работа / Мога да постигна – 6 декември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

1038. Музикалното чувство е граница между творческия ум и Божествения ум на човека. Вие никога не сте дали време да подобрите гласа си. Не знаете как да го подобрите. Аз ако бих преподавал музика, ще преподавам много просто – ще накарам всички ученици да обикнат музиката. Като пеят *до*, то е живо, да го обикнат; живи са *до*, *ре*, *ми*.

Неделими неща – 15 декември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

1039. Който пее с Любов, предава нещо на хората. Той стои по-високо от оня, който не пее и само взима. Изобщо, който повече дава, а по-малко взима, стои по-високо от оня, който повече взима, а по-малко дава. Зачитайте ония, които стоят по-високо, защото всякога дават повече, отколкото взимат.

[...] В нашето естество е да пеем. Каквото и да кажем на хората с пеенето си, все е добро.

[...] Ако един от методите не работи, приложи друг. Ако не можеш да говориш, започни да пееш, а ако не можеш да пееш, говори.

Най-добрият подарък / Добрият подарък – 17 декември 1944 г., Извънредни беседи, Последно слово, София

(бел. съст. – съставителската работа завършена на 21. 02. 2017г., Асеновград)

Заглавия на цели Беседи, свързани с тази тема

(хронологичен списък)

1. Влиянието на музиката – 22 юни 1922 г.
2. Работа за новия живот – 22 август 1922 г.
3. Изтълкувай ни тази притча – 26 август 1922 г.
4. Практическо приложение на музиката – 12 октомври 1922 г.
5. Влияние на музиката, пеенето и движенията – 15 октомври 1922 г.
6. Окултна музика – 22 октомври 1922 г.
7. Влиянието на електричеството – 29 октомври 1922 г.
8. Никаква лъжа – 5 ноември 1922 г.
9. Музика и пеене, средство за постигане на Божественото – 12 ноември 1922 г.
10. Музика и пеене – средство за тонирание – 19 ноември 1922 г.
11. Практическо приложение на окултната музика – 26 ноември 1922 г.
12. Окултна музика – 3 декември 1922 г.
13. Значение на гласните при окултното пеене – 10 декември 1922 г.
14. Музиката – средство за концентриране – 17 декември 1922 г.
15. Гласните и съгласните букви – 24 януари 1926 г., МОК, София
16. Музика, МОК – София, 16.3.1934г. (непечата на т.е. липсва)
17. Музика – метод за работа, МОК – София, 30.3.1934г. (липсва)
18. Закон на равенство – 3 декември 1924 г.
19. Правилно пение – 28 януари 1925 г.
20. Говор и пение – 1 декември 1926 г.
21. Мълчание и говор – 2 август 1929 г., Младежки окултен клас, София
22. Музика и работа / Музиката като метод за смяна на състоянията. Работата – отглас на Любовта – 23 май 1930 г., Младежки окултен клас, София
23. Божият глас – 27 август 1930 г., Общ окултен клас, София
24. Музикални прояви – 20 май 1931г., Общ окултен клас, София
25. Музикален живот – 17 юни 1931г., Общ окултен клас, София
26. Правилният тон – 4 ноември 1931 г., Общ окултен клас, София
27. Ми бемол и фа диез – 9 март 1932 г., Общ окултен клас, София
28. Музикален път – 9 декември 1932 г., Младежки окултен клас, София
29. Влияние на музиката – 18 януари 1933 г., Общ окултен клас, София
30. Новата песен – 25 януари 1933 г., Общ окултен клас, София
31. Закон за Музиката – 29 декември 1933 г., Младежки окултен клас
32. Влиянието на музиката – 11 май 1934 г., Младежки окултен клас, София
33. механично и органическо пеене – 14 ноември 1934 г., Общ окултен клас, София
34. Действието на музиката – 21 ноември 1934 г., Общ окултен клас, София
35. Фа – фа диез – 31 май 1935 г., Младежки окултен клас, София
36. Правилното пеене – 5 юни 1935 г., Общ окултен клас, София
37. Великите музиканти – 18 октомври 1935 г., Младежки окултен клас, София
38. Същественото – 6 декември 1935 г., Младежки окултен клас, София
39. Два вида пеене – 3.1.1936 г., Младежки окултен клас, София
40. Основният тон – 17 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София
41. Музикално състояние – 24 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София
42. Придобиване на енергия – 31 януари 1936 г., Младежки окултен клас, София
43. Царят, богатият и момата – 6 март 1936 г., Младежки окултен клас, София
44. Действието на музиката -1 април 1936 г., Общ окултен клас, София
45. Стара и нова българска песен – 1 май 1936 г., Младежки окултен клас, Витоша
46. До-мажор и ре-мажор – 8 май 1936 г., Младежки окултен клас, София
47. Грозота и красота – 29 януари 1937 г., Младежки окултен клас, София
48. Музикална забава – 10 февруари 1937 г., Общ окултен клас, София
49. Плосък и объл говор – 17 март 1937 г., Общ окултен клас, София
50. Гласни и съгласни – радости и скърби – 24 март 1937 г., Общ окултен клас, София
51. Четирите хигиенични правила – 26 март 1937 г., Младежки окултен клас, София
52. Разумният музикален живот – 5 май 1937 г., Общ окултен клас, София

53. *Пътят на музиката* – 16 юни 1937 г., *Общ окултен клас, София*
54. *Музикално утро. Седемте принципа* – 1 декември 1937 г., *Общ окултен клас, София*
55. *Законът на хармонията в тялото* – 4. II. 1938 г., *Младежки окултен клас, София*
56. *Обич и Любов* – 25. II. 1938 г., *Младежки окултен клас, София*
57. *О, Любов неизказана! Музикално упражнение* – 16 март 1938 г., *Общ окултен клас, София*
58. *Законът на музиката* – 25. III. 1938 г., *Младежки окултен клас, София*
59. *Слушане и чуване. Музикални упражнения* – 10 май 1939 г., *Общ окултен клас, София*
60. *Музикалният тон на живота* – 17 май 1939 г., *Общ окултен клас, София*
61. *Музика на мислите, чувствата и постъпките* – 31 май 1939 г., *Общ окултен клас, София*
62. *Езикът на седемте тона* – 14 юни 1939 г., *Общ окултен клас, София*
63. *Сила, усет, мисъл* – 22 декември 1939 г., *Младежки окултен клас, София*
64. *Езикът на тоновете* – 19 април 1940 г., *Младежки окултен клас, София*
65. *Светлина, топлина и сила* – 24 май 1940 г., *Младежки окултен клас, София*
66. *Музикални тонове* – 28 февруари 1941., *Младежки окултен клас, София*
67. *Основен тон** – 30 април 1941 г., *Общ окултен клас, София*
68. *Основни отношения* – 24 октомври 1941., *Младежки окултен клас, София*
69. *Отворен и затворен интервал* – 7 ноември 1941., *Младежки окултен клас, София*
70. *Музикални подтици* – 12 ноември 1941 г., *Общ окултен клас, София*
71. *Трите качества на тона* – 7 декември 1941 г., *Утринно слово, София*
72. *Добри певци* – 7 януари 1942 г., *Общ окултен клас, София*
73. *Музика и организиране* – 11 февруари 1942 г., *Общ окултен клас, София*
74. *Живот и пеене* – 4 март 1942 г., *Общ окултен клас, София*
75. *Музика в живота* – 18 март 1942 г., *Общ окултен клас, София*
76. *Музикална екскурзия* – 25 март 1942 г., *Общ окултен клас, София*
77. *Живот и музика* – 1 април 1942 г., *Общ окултен клас, София*
78. *Основен тон** – 21 октомври 1942 г., *Общ окултен клас, София*
79. *Мажорни и минорни гами* – 10 ноември, 1943 г., *Общ окултен клас, София*

**Песни и тяхните места в том III, както и
беседите, в които се говори подробно за тях
(азбучен списък):**

А бре синко – Принципи и условия. Връх и
долина – 28 ноември 1934 г., Общ окултен клас,
София

Аин фаси – виж: §462, §630;

Оставената торба – 7 октомври 1931 г., Общ
окултен клас, София

Механическо и органическо пеене – 14 ноември
1934 г., Общ окултен клас, София

Аз мога да любя – виж: §985;

Аз смея да кажа – виж: §671;

Новият начин – 9 октомври 1935 г., Общ окултен
клас, София

Великите музиканти – 18 октомври 1935 г.,
Младежки окултен клас, София Сухота и влага
– 2 декември 1938 г., Младежки окултен клас,
София

Родени от Бога – 5 януари 1944 г., Общ окултен
клас, София

Аз ще се подмладя – Млад и стар – 29 октомври,
1943 г., Младежки окултен клас, София

Аумен (Аум) – виж: §782;

Аумен – 2 декември 1925 г.

Благославяй, душе моя Господа – виж: §73

Блага дума – виж: §84

Бог е Любов – виж: §90, §91, §111, §595, §648,
§657, §793;

Значение на гласните при окултното пеене – 10
декември 1922 г.

Механическо и органическо пеене – 14 ноември
1934 г., Общ окултен клас, София

Вехади – виж: §152

Венир Бенир – виж: §81, §84;

Никаква лъжа – 5 ноември 1922 г.

Вечер Сутрин – виж: Най-голямото изкуство
– 3 декември, 1943 г., Младежки окултен клас,
София

В зорите на живота – виж: Окултна музика – 3
декември 1922 г.

В начало бе Словото – виж: §135;

Несъизмеримите неща – 19 ноември 1924 г.

Качване и слизване – 4 юни 1941 г., Общ окултен
клас, София

В пустинята на живота, де скръб цари –
виж: Орехът и орехчето. Вода и пара. Слизане,
хлъзгане и падане – 19 октомври 1934 г.,
Младежки окултен клас, София

Всичко в живота е постижимо – виж: §658;

Терцата в живота / Една терца (Първата терца
на живота) – 16 декември 1932 г., Младежки
окултен клас, София

Вяра светла – виж: Посоки и възможности – 20
април 1927 г.

Давай давай – виж: §214, §831, §841, §879,
§954;

Пълната чаша – 15 май 1942 г., Младежки
окултен клас, София

Състояние и разположение – 20 май 1942 г., Общ
окултен клас, София

Духът Божий – виж: §85, §267, §868;

Музика и пеене, средство за постигане на
Божественото – 12 ноември 1922 г.

Зора се чудна зазорява – виж: §927

Изгрява Слънцето – виж: §81, §549, §957,
§958; ¶

Повече спокойствие – 19 ноември 1941 г., Общ
окултен клас, София

Изгрява слънцето – 18 февруари 1942 г., Общ
окултен клас, София

Добро и зло – 26 февруари 1943 г., Младежки
окултен клас, София

Млад и стар – 29 октомври, 1943 г., Младежки
окултен клас, София

Имаше човек изпратен от Бога – виж:

Благото на човека – 21 декември 1927 г., Общ
окултен клас, София

Кажми ми ти, светли Божии лъч – виж: §160;

Окултната музика в живота – 19 декември 1923 г.

Кажми ми ти Истината – виж: §138

Киамет Зену – виж: §212

Любов ме озари – виж: §209;

Говор и пение – 1 декември 1926 г.

Махар Бену Аба – виж: §89, §91, §630, §718, §831, §902, §946;

Окултна музика – 3 декември 1922 г.

Освобождение – 8 декември 1938 г., Младежки окултен клас, София

Махар Бену Аба – 12 декември 1941., Младежки окултен клас, София

Малкият извор – виж: Правилно пение – 28 януари 1925 г.¶

Мен ме майка роди* – виж: §775, (*фраза от беседата или песен, или импровизация от самата беседа)

Миленият поглед – виж: Никаква лъжа – 5 ноември 1922 г.

Мисли, право мисли – виж: Когато страданията произтичат – 13 юни 1926 г.

Мощният, Силният* – виж: Основен тон – 3 февруари 1939 г., Младежки окултен клас, София; (*фраза от беседата или песен; или импровизация от самата беседа)

Мусала – виж: Окултна музика – 3 декември 1922 г.

Нева-санзу (бел. съст. – в някои източници е записана като: **Нева сензу**) – виж: §318, §320, §523,

Отче наш – виж: §780, §782,

Песента на зората (или „Зора се светла зазорява”) – виж: §361,

Право мисли и право постъпвай – виж: §485

Светъл ден – виж: §869;

Любов към Бога – 16 април 1924 г.

Сила жива – виж:

Музика и пеене – средство за тониране – 19 ноември 1922 г.

Добро и зло – 26 февруари 1943 г., Младежки окултен клас, София

Сила, живот и здраве – виж: §473

Сила жива изворна течуца – виж: §78, §81, §169

Си-му-ту-си (упражнение за разпяване) – виж: §81,

Синът Божий – виж: §267

Скръбта си ти кажми – виж: Практическо приложение на окултната музика – 26 ноември 1922 г.

Сладко медено – виж: §83

Ти съзнавай, ти люби – виж: §321,

Тъги, скърби – виж: §122, §586, §983;

Качества на мисълта – 10 април 1936 г.,

Младежки окултен клас, София; Плосък и объл говор – 17 март 1937 г., Общ окултен клас, София;

Страдания и придобивки – 18 ноември 1938 г., Младежки окултен клас, София

Хади-ензи (или Хади х’ензи) – виж: §316

Ходи ходи – виж: Обикновени и необикновени процеси – 24 ноември, 1943 г., Младежки окултен клас, София

Химн на Великата Душа – виж: Общи положения / Устата – продължение – 29 март 1933 г., Общ окултен клас, София

Цветята цъфтяха – Отворен и затворен интервал – 7 ноември 1941., Младежки окултен клас, София

Фир-фюр-фен – виж: §70, §72, §213, §798, §902¶

Музикални херци по Учителя

(музикален строй)

Питагоров Строй

Учителя посочва тона *Ла* на първа Октава – **426,7 Hz** (а не 440 Hz, или 432 Hz)!

Основание – виж цитати: 958; 960; 1007

960. Пеенето в света е мощно, но е малко застъпено. В птиците е застъпено, в млекопитаещите е застъпено съвсем малко. Понеже слязоха в гъстата материя, изгубиха пеенето.

[...] Когато ви говоря за музиката, имам предвид най-лесната смяна на състоянията. Онзи ден ви казах до *сол* колко са трептенията на тоновете. (В 22-ра лекция) *Ла** има 426,7** трептения, *си* – 480 [Hz], горно *до* – 512 [Hz]. Ти, щом вземеш вярно *до*, можеш да се справиш с мъчнотиите, които имат разрешение.

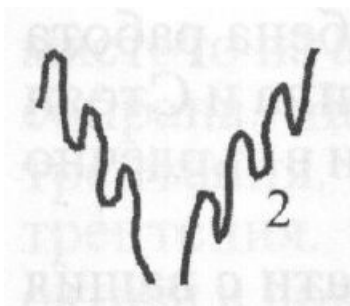
*(*Ла* на първа октава – бел. съст.)

** (Според възприетите съвременни норми честотата на тона *ла* /на първа октава/ е между 440 и 442 херца)

Добра мисъл, добро чувство и здраве – 11 март 1942 г., Общ окултен клас, София

1007. В сегашната музика имате основния тон *до* – 256 смени* има, да произнесеш основния тон, с който започва естествения тон *до*. Докато го изпееш, 256 пъти се сменят полюсите на музиката от положителното към отрицателното; 256 – половината от тези смени са на женския принцип, а половината – на мъжкия. Ако между смените на мъжкия и женския принцип няма хармония, тонът не е верен. Тия трептения носят в себе си живот. Те са превозни средства. Ето какво означава едно трептене: имате един аероплан, витлото на който се обръща 400 или 500 пъти в секунда. Колкото по-многобройни са тия обръщания, толкова по-голямо пространство извървява аеропланът. От трептенията, от обръщанията зависи бързината на движението. Като вземем по-горните тонове, вземаме по-дълъг път, по-големи постижения имаме. Казвам: най-първо трябва да бъде настроен умът ви. Кой е основният тон на вашето сърце? Кой е основният тон на вашата душа? Кой е основният тон на вашия дух? В цигулката имате 4 струни, които са основни. Първата струна е *сол* и взема мястото на баса. Втората струна е *ре*, която взема мястото на тенора. Третата струна е *ла*, която взема мястото на алта, и четвъртата струна е *ми*, взема мястото на сопрана. Имате *сол*, *ре*, *ла*, *ми*. *Сол* има 192 трептения**; *ре* – 288; *ла* има 426,7; *ми* има 320 трептения.

[...] Имаме песните на Псалмите, как ще ги пеете? Не може да се пеят Псалмите.

Фиг. 2

Псалмите са ги пели всичките евреи инволюционно. В инволюционното пеене слизането е било така: щом слизаш повече, а се качваш по-малко, пеенето не е ясно. Инволюционната музика не е определена музика. Едва сега в хармонията имаме една еволюционна музика, изкачване. Обратен процес имаме (фиг.2). Тия два метода трябва да се съединят. В своето слизане от Невидимия свят човек имаше една опитност. От човешкия свят във възходяща степен, във възлизането към Божествения свят ще има друга.

*(смени – трептения; Hz – бел. съст.)

** (трептения – херца, музикални херци (Hz.) – бел. съст.)

ЛЮБОВ И ОБИЧ – 30.VI.1943 г., Общ окултен клас, София

Добродетелите и някои духовни практики, приложени цялостно по

Учителя Беинса Дуно стават

—▲— СВЕЩЕНИ МЕТОДИ —▲—

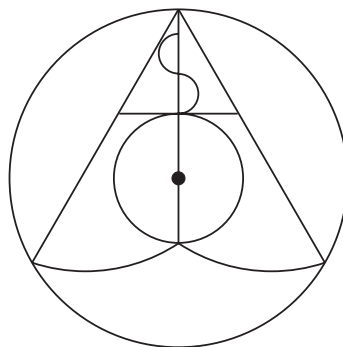
(и/или Окултни Методи)

Молитва; Вяра; Надежда; Пост – Пречистване – Чистота; Музика – пеене и говорене; Посрещане (и изпращане) на Слънцето; Паневритмия; Търпение; Благост; Кротост; Смирение; Учение; Работа – Труд; Дишане (дълбоко дишане, *практичен Метод*); Будност – Внимание – Концентрация (*осъзнатост, будност и в съня*); Прощка; Утешение; Превъзможване; Единение (*с цялото*); Уединение (*навътре в себе си*); Славословие; Почит; Уважение; Щедрост – Милосърдие; Великодушие – Снизхождение; Съчувствие; Съгласие; Правда – Справедливост; Спокойствие – Самообладание (*при всички условия*); Целомъдрие – Въздържание; Вегетарианство (*веганство, плодоядство*); Приложение (*на всички добродетели*); Себеотричане; Жертва – Жертвоготовност; Изпитания; Съзерцание (*медитация*); Незлобие; Добротворчество (*доброжелателност*); Честност; Послушание; Благодарност.

Това са основните методи, добродетели и духовни практики за работа и приложение, които водят към Духовни резултати и посвещение. Само информативното (литературно) прочитане на беседите от Учителя Беинса Дуно не води до осезаеми резултати и Христова себerealизация, така четящия остава в периферията на това Чисто и Живо Христово Учение. Нека не теоретизираме, а усилено и искрено да ПРИЛАГАМЕ Божието Слово! И само след пълното прилагане на тези Методи, Добродетели и практики може да достигнем до ПРИНЦИПИТЕ:

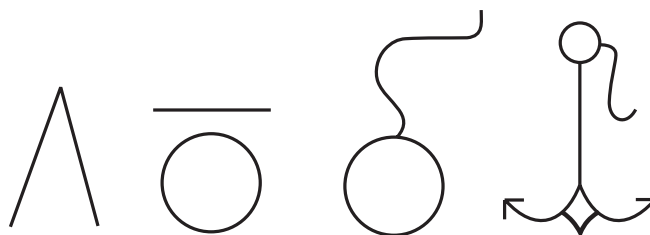
ЛЮБОВ, МЪДРОСТ, ИСТИНА.

Символ Любя

Кратки пояснения:

Символът *Любя* представлява приложената Любов, т.е. аз *Любя*, обичам – това е почувстваната и излъчена Любов вътре в нас и от самите нас. Той е концентриран фокус на нашата Любов и обич. Направен е с цел да излъчва и увеличава в пространството основния Принцип – **ЛЮБОВТА!** Този символ е съчетан въз основа на записване на думата *Любов* по особен начин в беседата: „*Страдание, търпение, опитност, знание*“ – цитат от беседата по повод на символа: „Всеки ъгъл се разглежда като централен ъгъл, който се самоопределя. Тъй поставен ъгълът, той представлява буквата **Л**, начална буква на думата *любов*. Като сила Любовта заема известно пространство и действа върху телата като топлинна енергия. Чертичката над кръгчето представлява почва, в която Себе-то се посажда. Самото кръгче е посаденото Себе. Знакът **б** представлява посоката, по която семето трябва да расте. Последният знак представлява разпукване на Себе-то. Следователно знаците, представени на (фиг. 1), не са нищо друго, освен буквите в думата *Любов*.

Фиг.1

В буквите на тази дума е означен целият процес на Любовта. Само когато този процес се извършва в душата на човека, той може да почувства силата на Любовта. Когато семената на Живота се посадят в душата като в почва и възприемат топлинните и светлинните енергии на Любовта, те започват да се разпукват, да поклъват, да растат, да цъфтят и да връзват плод. Семената могат правилно да се развиват само при импулса на Любовта. Щом мине през тези процеси, човек започва да мисли, да разсъждава. И тъй, *кръстът* представлява страданието, *котвата* – мисълта, а *Любовта* – светлинните и топлинните лъчи, които слизат от Слънцето. Докато не разчлени думата *Любов* и не разбере силите, които тя крие в себе си, човек не може да разбере дълбокия смисъл, не може да я приложи в живота си. Любовта съдържа светлина, топлина, мисъл, условия за растене, за цъфтене, за връзване на плод.

Който разбира елементите на Любовта и ги прилага, той правилно разбира Живота”. – 28 февруари 1926 г., *Младежки окултен клас, София*

Това символично изписване на основния Принцип и Метод – *Лю б о в* или *Любя* (аз да обичам, а не *любов* и *обич* по принцип), е и основната Заповед на Христос.

ЛЮБОВТА е Принципът, а **ЛЮБЯ** е приложения Принцип – Метод!

Любя е Метод над Методите, *Заповед* над Заповедите, *Закон* над Законите.

Самият символ така, както го виждаме, е съчетан собственоръчно от съставителя на томове „**Свещени Методи**“, начертан по окултни принципи, а размерите на кръговете, както и всичко в него се съотнася въз основа на златното сечение и числата на Фибоначи.

Послепис

Тук, в **том 3**, се намира основната теоретична база от цялостното Слово за изучаване на пеенето и говора по нов начин. Нека този материал се превърне във вдъхновение и практика.

Прочитането на целите беседи по тази тема – тези, в които се говори основно за пеенето и говора, е допълнително и необходимо, тъй като настоящият труд представлява сборник с извадки, а не с беседи.

Това конкретно (енциклопедично) изследване на темата за пеенето и говора (говоренето) в никакъв случай не изчерпва темата – прави я само по-достъпна и събрана на едно място. Няма как всички живи примери с пеене, свирене, говор да се представят в една книга, а също и всяка интонация, тембъра на Учителя, животът, който е вдъхвал на всяка песен или музикална темичка.

Литературното четене на Учителя разкрива силата на Словото пред по-напредналите души – ученици, които са положили огромни усилия и в други прераждания, т.е. те са заслужили и могат да разчитат на резултати.

Доколкото се отнася за всички останали, за да не се изгубим в необятното Слово, мое мнение е, че са необходими (освен литературно четенето на беседите) и конкретност, изучаване по теми и най-вече *п р и л о ж е н и е* чрез лични усилия.

Това е част от идеята на тематичните извадки **СВЕЩЕНИ МЕТОДИ** – да са „Тематичен окултен клас” от всички налични беседи и лекции (3878 бр.).

Всеки цитат е с доказан произход – навсякъде под самия цитат точно е посочено заглавието на беседата, както и датата на изнасянето ѝ. (Всеки може да провери достоверността на написаното.)

Често посочените заглавия под цитатите са в два различни варианта за една и съща беседа; те са разделени с наклонена черта (/). Например: *Крадецът и пастирът / Да имат живот – 1 септември 1929 г., Неделни беседи, София*. Тези различия са в зависимост от издателствата, които са основно две.

В съдържанията на беседите от една и съща дата, но с две различни заглавия има малки и допълващи се различия в зависимост и от стенографските записи и тяхното разчитане от самите стенографи, които са водени по времето на Учителя.

Благодаря за доверието и подкрепата.

Да послужи, послужи, послужи

Томове:

том I – Специално (*съкратено*) издание – със заглавие: ВИДЕЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО (*издадена*)
Очаквайте цялостния **том I** заглавие: ВИДЕЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО с всички цитати (1341бр.)
(*предстои издаване*)

том II със заглавие: ЛУНАТА (*издадена*)

том III със заглавие: ОКУЛТНО ПЕЕНЕ И ГОВОРЕНЕ (*издадена*)

том IV със заглавие: ПОСТ, ПРЕЧИСТВАНЕ И ЧИСТОТА (*в процес на съставителство*)

том V със заглавие: ЦЕЛОМЪДРИЕ, ВЪЗДЪРЖАНИЕ (*в план за съставителство*)...

***

Общо в план около 20 тома! (*възможно е някои от томове да са само в Интернет, без да бъдат издадени на книга*)

Идеята е Словото да достигне до по широк кръг от хора и да е безплатно в Интернет. Основен сайт:
www.Изгрев.com

Когато томове са издадени на книга се изчислява отпечатната себестойност на хартиения носител и други разходи. При разпространението на книгите от страна на съставителя не се начислява търговска надценка*!

*(книжарниците имат друго ценообразуване, включващо търговски надценки и ДДС)

Средствата постъпили от томове **Свещени Методи**, ще се използват само и единствено за издаването на книги от същата поредица.

Всяка доброжелателна помощ и подкрепа, под каквато и да е форма е добре дошла!

СВЕЩЕНИ МЕТОДИ

том III

ОКУЛТНО ПЕЕНЕ И ГОВОРЕНЕ

Тематични извадки из цялостното Слово на

Учителя Беинса Дуно

Съставител: Калин Кирилов

Коректор и редактор: Стела Рускова

Предпечатна подготовка: Ангел Вълканов

Формат:

Печатни коли:

2017 г.

e-mail на съставителя: osvetenmetod@abv.bg

